

အမှတ် ၃၂၅ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၆

ရှင်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

သရုပ်ဆောင် အောင်ရဲလင်း

ဓာတ်ပုံ - လှိုင်မညား (25 Minutes Studio)

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

လင်းနိုင်ဦး ၄။

ကိုယ်တိုင်ပေါ်ပြရမယ့်
ကားဆိုရင် မရိုက်ဘူးဆိုတဲ့
အောင်ရဲလင်း

One Minute Interview

လင်းနိုင်ဦး၊ မန်းသူ ၁၂။

ကြည်စိုးထွန်း
မာရဇ္ဇ၊ ဖိုးချစ်
ထွန်းထွန်း (Examplez)
ရွှေမှုံရတီ

ရွှေရုပ်ရှင်

လင်းနိုင်ဦး ၃၆။

ငါ့အကယ်ဒမီ
ဆင်း(န)နံပါတ် ၄၅

လူမူဝန်းကျင်

လင်းနိုင်ဦး ၄၂။

ဆီဒိုနား၊ မယ်လီရာနဲ့
နို့ဗိုတယ်တို့မှာ
မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲ
ကျင်းပခဲ့တဲ့ မိုးယုစံ

မန်းသူ ၅၀။

မွေးနေ့ပြုလုပ်နေကျ
ကျောင်းတိုက်၌ပင်
မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးခဲ့တဲ့
Waiလှိုင်

အင်တာဗျူး

မန်းသူ ၃၀။

ကိုယ့်အလုပ်
ကိုယ်လုပ်နေဖို့ပဲ
အရေးကြီးတယ်
လင်းနိုင်ဦး ၆၂။

တစ်နှစ်တစ်ခေါက်
ရောက်အောင်
ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့
အေးချမ်းမေ

အမှတ် ၃၂၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၆

ဝင်းငြိမ်း၊ စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်

ဗူးငုံပွင့်သစ်

၂၂။ မန်းသူ

အခက်အခဲကို ပျော်စရာအဖြစ်
သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ နက္ခတ်

၂၆။ မန်းသူ

အနုပညာအားလုံး
စိတ်ဝင်စားတဲ့ သက်လုံးပုံ
နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၅၄။ ရာပြည့်

ပေါလ်မက္ကာတန်နော်
(Paul McCartney) နှင့်
တွေ့ဆုံခြင်း

ရွှေဝတ္ထု

၈၀။ နိုင်နုလေး၊ စောဇော်ကုမ္ပဏီ

လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏
ပုံတူပန်းချီ

၈၆။ ဟမ်မိုးမင်း၊ ဆေး-မန်း၊

ကျုပ်က စေတနာနဲ့
ပြောတာပါ...ဗျ

၉၂။ မြစ်ကျိုးအင်း

ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ ရနံ့စစ်စစ်

၉၈။ ဇေဦးယျာ

မေတ္တာသူခိုး

၁၂၆။ မာန၊ စောဇော်လင်းဖြန့်

ကလေးတာ ကလက်ပို

၁၃၄။ လှမိုးသစ်၊ ကျောက်ဆည်

မောင်မူးရဲ့ မီးသုံးမီး

၁၄၂။ မင်းတင်ထွန်း

ဪ...အချစ်

၁၄၈။ ဒန်းကျော်ထင်ရှိင်၊ နေ

အနွယ်

၁၆၀။ သံလွင်ကျို၊ မော်လမြိုင်

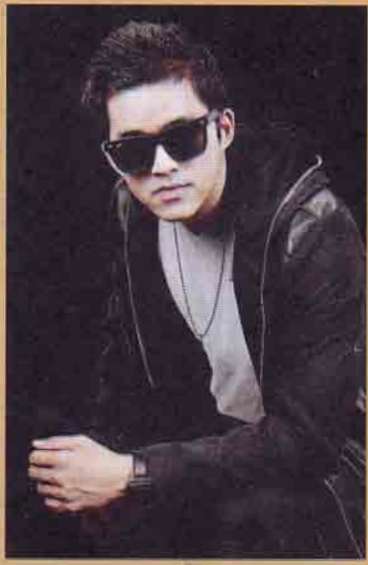
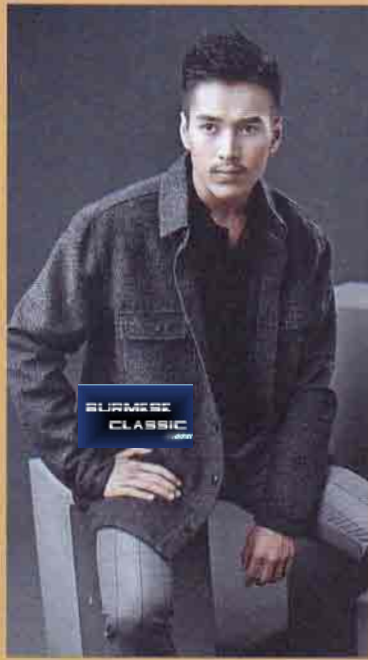
ကမ္ဘာရဲ့ ကဗျာ

၁၆၆။ ကောင်းမြတ်

ဝင်ရိုးစွန်းများ

၁၇၆။ မြင့်သန်း

ကံကွဲမှ လွဲမျှော်

ရွှေလုံးသား: ရွှေအသစ်
 အောင်မြင်ကျော် ၇၄။ ၂၁၆။
 ယဉ်ကျေးမှု ၂၂၂။
 လေ့ထုံးစံ အလွမ်း ၂၂၈။
 ရွှေဝတ္ထုများကို ၂၃၂။
 ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း ၂၃၈။

မနင်းမွေး ၁၁၀။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ -
 ယောက်ျားမာန် တိုက် (၁၇)၊ အသန်း (၄-၁၁)
 ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး ၅၂ လမ်း (အောက်ဘလောက်)
 နိုင်မြင့် ၁၉၆။ ဝိသေသစာအုပ်အဖွဲ့
 ကွည်းတောက ဇနီးချော ဝန်း-၁၁-၂၀၁၇၁၁
 Email :
 nyeinfamily
 @gmail.com

ဘာသာပြန် မျက်နှာစုံ၊ မေတ္တာ
 အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည် လက်ဆောင်နှင့်
 မြေ၊ ဆေး-၂၊ ၂၄၆။ အတွင်းပုံနှိပ်သူ -
 ပင်လယ်နှင့် အဆိပ် ဦးဉာဏ်လှိုင် (၁၀၉၇၀)
 အက်ဆေးအကြောင်း ဖျော့လူပုံနှိပ်တိုက်
 အက်ဆေး အမှတ် ၁၁၁၀၊
 အက်ဆေး ဖွဲ့စည်းကြား ၅ လမ်း
 အောင်ရင့်မာ၊ ကျောင်းကုန်း၊ ၁၈၄။ ၆၃ ရပ်ကွက်၊
 နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ဟားဗတ် စက်မှုနှင့် တောင်အုပ်
 ရန်ကုန်မြို့။

ရသစာတမ်း ရွှေထုတ်ဝေသူ -
 မိုးကျော်ဇင် ၁၉၀။ ဦးဉာဏ်လှိုင် (၁၀၉၇၁)
 စားပွဲဝိုင်းကလေး အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊
 ရသစာတမ်း ကန်သည်လမ်းနှင့်
 မဟာဝန္ဒလလမ်းကြား၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။

မေတ္တာဦး ၆၈။ ရွှေမြန်မာချီရေး -
 ကူးဘာခရီး (VI) ကျော်မိုးမြင့် ၁၀၄။ ဖျော့လူစာပေ၊
 ကျော်မိုးမြင့် ဘုရား ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊
 ဗိုလ်မင်းဗြတ်စ ဝိသေသစာအုပ်အဖွဲ့
 (စစ်တိုက်အရေးကို နားလည်သူ) အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊
 ဦးအိမ်မာ၊ စလင်း၊ ၁၂၀။ ကန်သည်လမ်းနှင့်
 မဟာဝန္ဒလလမ်းကြား၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။ ဝန်း-၁၁-၂၀၁၇၁၂၀
 ဒီတစ်ခေါက် စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၀၅
 ပုဂံမှာ မပျော်ပါ E-mail :
 zabutalu@gmail.com

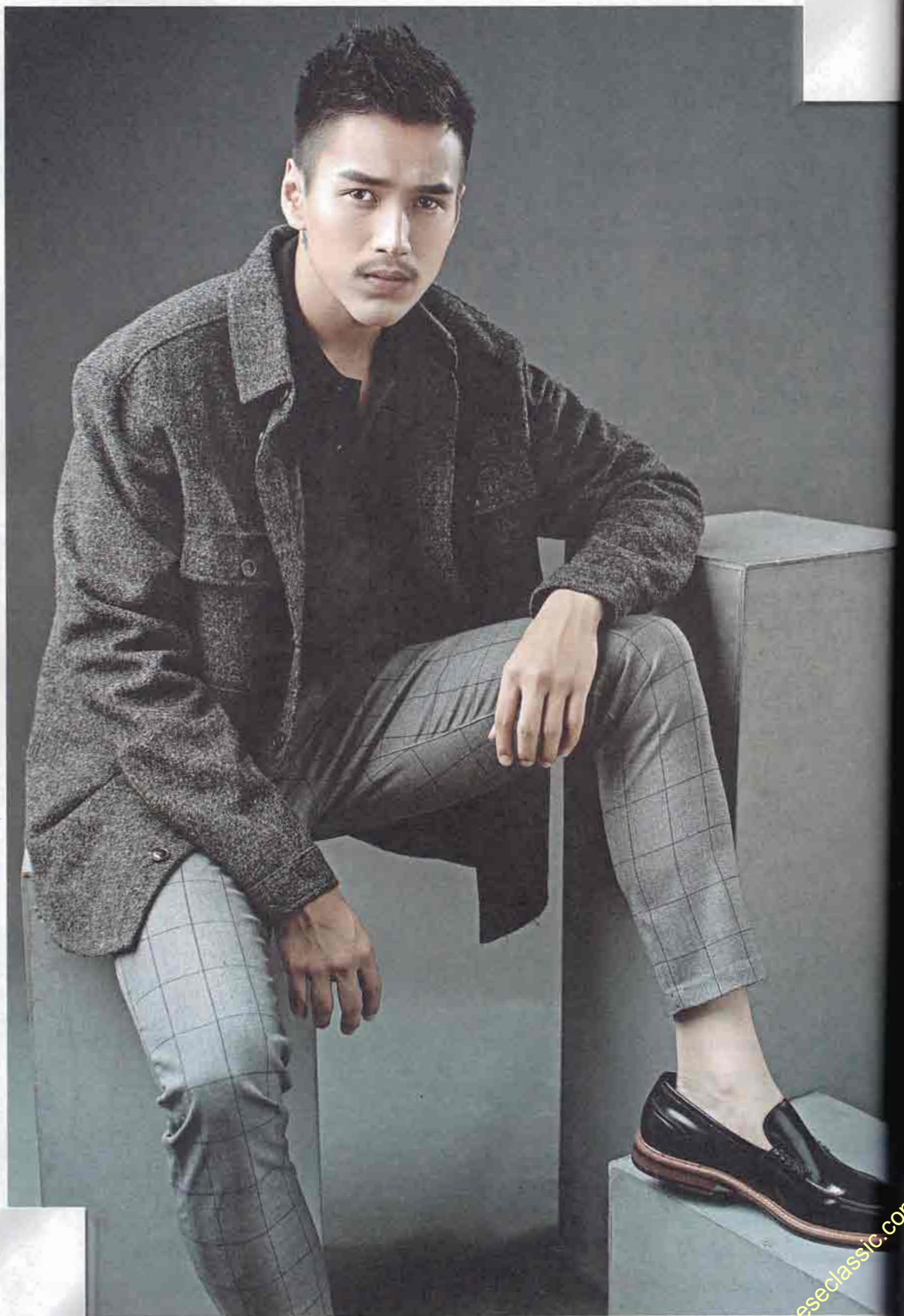
မေတ္တာဦး ၆၈။ အက်ဆေးအကြောင်း
 ကူးဘာခရီး (VI) အက်ဆေး
 ကျော်မိုးမြင့် ၁၀၄။ အက်ဆေး
 ဗိုလ်မင်းဗြတ်စ အက်ဆေး
 (စစ်တိုက်အရေးကို နားလည်သူ) အက်ဆေး
 ဦးအိမ်မာ၊ စလင်း၊ ၁၂၀။ အက်ဆေး
 ဒီတစ်ခေါက် အက်ဆေး
 ပုဂံမှာ မပျော်ပါ အက်ဆေး
 နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ဟားဗတ် အက်ဆေး
 ရန်ကုန်နှင့် တုရင် အက်ဆေး
 ခေါ်ဟာရရှင်းတမ်း အက်ဆေး

အက်ဆေးအကြောင်း အက်ဆေး
 ကူးဘာခရီး (VI) အက်ဆေး
 ကျော်မိုးမြင့် ၁၀၄။ အက်ဆေး
 ဗိုလ်မင်းဗြတ်စ အက်ဆေး
 (စစ်တိုက်အရေးကို နားလည်သူ) အက်ဆေး
 ဦးအိမ်မာ၊ စလင်း၊ ၁၂၀။ အက်ဆေး
 ဒီတစ်ခေါက် အက်ဆေး
 ပုဂံမှာ မပျော်ပါ အက်ဆေး
 နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ဟားဗတ် အက်ဆေး
 ရန်ကုန်နှင့် တုရင် အက်ဆေး
 ခေါ်ဟာရရှင်းတမ်း အက်ဆေး

အက်ဆေးအကြောင်း အက်ဆေး
 ကူးဘာခရီး (VI) အက်ဆေး
 ကျော်မိုးမြင့် ၁၀၄။ အက်ဆေး
 ဗိုလ်မင်းဗြတ်စ အက်ဆေး
 (စစ်တိုက်အရေးကို နားလည်သူ) အက်ဆေး
 ဦးအိမ်မာ၊ စလင်း၊ ၁၂၀။ အက်ဆေး
 ဒီတစ်ခေါက် အက်ဆေး
 ပုဂံမှာ မပျော်ပါ အက်ဆေး
 နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ဟားဗတ် အက်ဆေး
 ရန်ကုန်နှင့် တုရင် အက်ဆေး
 ခေါ်ဟာရရှင်းတမ်း အက်ဆေး

Available at :
 iTunes Store

ရွှေအမြဲတော့ ဒီဇင်ဘာ
ဆရာတို့အတွက် ဆရာ
အောင်ရဲလင်း
ကို မျက်နှာဖုံးတင်ချင်တာ
ကြောင့် သူနဲ့ အမြဲရှိနေတဲ့
ဆတ်ပုံဆရာ လှိုင်ဗညား (25
Minutes Studio) နဲ့ ချိတ်ဆက်
ပြီး ဗဟန်းမြို့နယ် ဆရာစံ
တောင်ပိုင်း စံပြရပ်ကွက်၊
ဗဟာမြင့်မိုးရဲလမ်းက စတုဒီ
ယိုမှာ အောင်ရဲလင်းနဲ့
ဗညားတို့ စိတ်ကြိုက် ပုံ
စံကောင်းရဖို့ တစ်ညလုံးနီးပါး
နက်စွာဆွဲကြပါတယ်။ အောင်
ရဲလင်းက အိန္ဒြာကျော်ဇင်ရဲ့
သုဒ္ဓါ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး
အတွက် ဒါရိုက်တာ ကျော်
အလင်း(အတွေးပုံရိပ်) ရိုက်
ကူးပေးနေတဲ့ တစ်နေ့ရက်
အတွက် ရုပ်ရှင်ကားကို ရိုက်ကူး
ပေးနေတာကြောင့် Cover
Story အတွက် သွားရောက်
ဆွဲမြန်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အောင်ရဲလင်းက တစ်
နေ့ရက် တစ်နေ့ရက် ရုပ်ရှင်ကား
မှာ ဘယ်ဇာတ်ရုပ်နေရာက
သရုပ်ဆောင်နေတာလဲ။
ဒီကားက မိသားစုတွေ

ထဲမှာ ပုံမှန်ဖြစ်တတ်တဲ့
ပဋိပက္ခလေးတွေကို
ရိုက်ပြထားတာပါ။
ကျွန်တော့်ရဲ့
ကာရိုက်တာက
ဇာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်၊
ကိုရန်လေးက
ကျွန်တော့်ရဲ့ယောက္ခမလေး။
သူနဲ့ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်
ပဋိပက္ခလေးတွေ
အမြဲတမ်း ရှိတယ်။
ပိုင်ဖြိုးသူက
ကျွန်တော့်ရဲ့
ညီမပါ။
ကျွန်တော့်ရဲ့
ဇနီးက မအူဝဲ၊
ကျွန်တော့်ညီမ
ပိုင်ဖြိုးသူရဲ့
ယောက်ျားက
ကိုကျော်ကျော်
(မင်းမော်ကွန်း)ပါ။
မိဘတွေကတော့
ကိုရန်လေးနဲ့
မမိုး(စိုးမြတ်သူဇာ)ပေါ့။
အောင်ရဲလင်းကို
အများကြီး
လာကမ်းလှမ်းတဲ့အထဲက
ဘယ်လိုလုပ်ခွင့်ရရင်၊

တိုက်တိုက်ပေါ်ပြရမယ့်ကားဆိုရင် မရှိကုန်ဘူးဆိုတဲ့ အောင်ရဲလင်း

လင်းနိုင်ဦး

ဆတ်ပုံ - လှိုင်ဗညား(25 Minutes Studio)

ဘယ်လိုဇာတ်ရုပ်မျိုးဆိုရင်
လက်ခံတာလဲ။

ကျွန်တော်က လာကမ်း
လှမ်းရင် ဇာတ်ကို အဓိက
ထားပြီး ရွေးမယ်ပေါ့။
ဟာသကားဆို ရင်လည်း
ဟာသကားအလျောက်ပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဟာသကားမှာ ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင် ပေါ်ပြရမယ်
ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မရှိက်
ဘူး။ ကျွန်တော် မြင်တာက
ဟာသမှာ ဟာသအလျောက်
မင်းသားကိုယ်တိုင်က ပေါ်ပြ
စရာမလိုဘူးလို့ ထင်တယ်။
မင်းသားလုပ်တဲ့ ဟာသက
မရယ်ရဘူးဆိုရင် ဒါကို
ကျွန်တော် လက်ခံတယ်။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ကျွမ်းကျင်ရာချင်း မတူဘူး။
ဟာသလုပ်တတ်တဲ့ သူက
ဥပမာပြောရင် ကိုခင်လှိုင်တို့၊
ကိုဒီန်းဒေါင်တို့ ဟာသဇာတ်
ရုပ် ပိုင်နိုင်တဲ့သူတွေက ဒါ
သူတို့လိုင်း၊ ဒါကြောင့် သူတို့
ကတော့ ရယ်ရမှာပဲ။ သူတို့နဲ့
ယှဉ်ရင်တော့ ကိုယ်တွေက
လိုနေဦးမှာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်အားသန်တာချင်း
မတူဘူးပေါ့။

ကာရိုက်တာကို မထိန်း
ဘဲ အကုန်လိုက်လုပ်တယ်ဆို
ရင်တော့ ကြာရင် မကောင်း
ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ဟာသ
ကားမှာလည်း Plot ရှိတဲ့
ဟာသမျိုးကို ကျွန်တော်
ရိုက်မယ်။ ရိုက်လို့မှမရယ်
ရဘူး၊ ရိုက်လိုက်လို့ Plot
ကလည်း ကောင်းပြီး မရယ်ရ
ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ညံ့လို့ပဲ
ကျွန်တော် ခံယူတယ်။ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင် အတင်းအဓမ္မကြီး
သူများ မရယ်ရယ်အောင်
တော့ မလုပ်ပြချင်ဘူး။

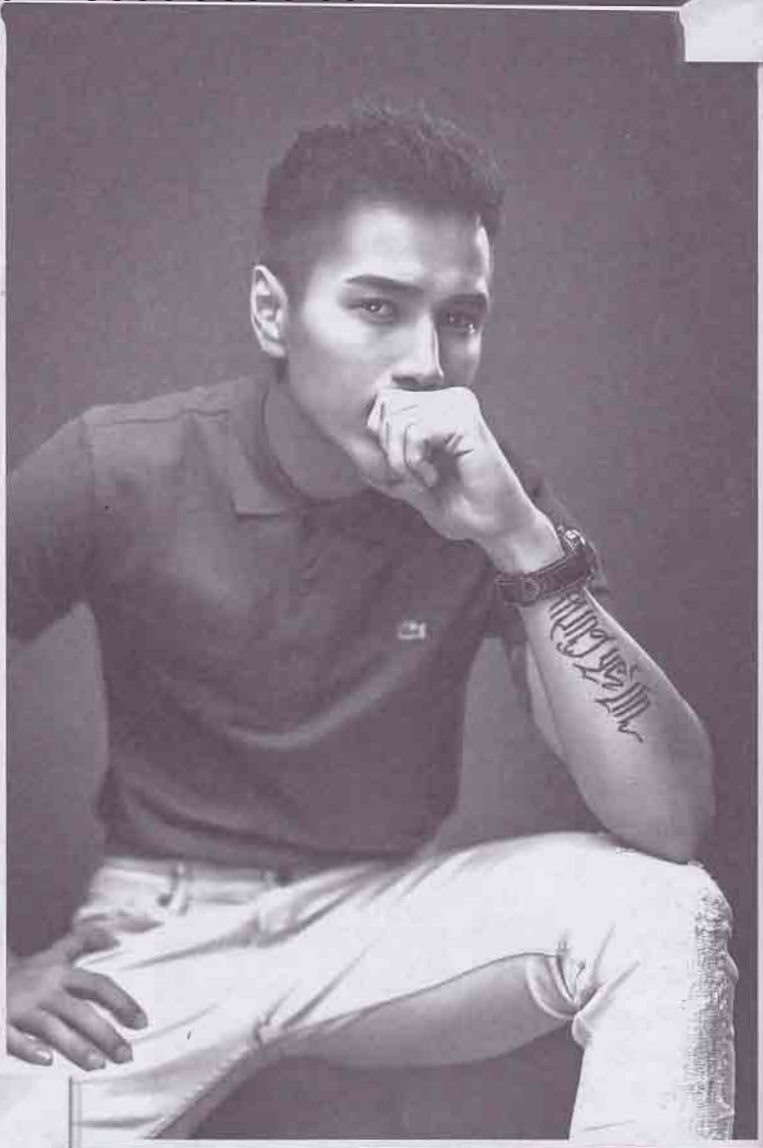
တကယ်ရယ်ရတဲ့ ပြက်လုံးဆို
တာ နည်းနည်းလေးပြောလိုက်
ရုံနဲ့ အများကြီးရယ်ရတယ်။
ကျွန်တော် ဒီလို လက်ခံထား
လို့ပါ။

အောင်ရဲလင်းက အဲဒီလို
လက်ခံထားပေမဲ့ မြန်မာ
သရုပ်ဆောင် တော်တော်များ
များက အိုဗာတွေလုပ်နေကြ
တာပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီလိုတော့ ကျွန်တော်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောချင်ဘူး။
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရိုက်မယ့်

ကားဆိုရင်ပေါ့ အိုဗာမလုပ်
ဘူး။ ဟာသမှ မဟုတ်ဘူး၊
ရိုမန့်ပဲရိုက်ရိုက်၊ ဒရာမာပဲရိုက်
ရိုက်၊ ဘယ်ကားပဲရိုက်ရိုက်
ကျွန်တော် ကာရိုက်တာနဲ့ပဲ
သွားမှာ။ ကာရိုက်တာထဲမှာမှ
ကျွန်တော်သွားတဲ့ ကာရိုက်
တာက လိုနေသေးတယ်ဆို
ရင် ကျွန်တော် ညံ့လို့ပဲလို့
လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အိုဗာလုပ်တာကို လက်မခံ
ဘူး။ ကိုယ်တိုင်လည်း
မကြိုက်ဘူး။

ဒါကြောင့် အောင်ရဲ
လင်း ရိုက်တဲ့ကားတွေထဲမှာ
ဟာသကားတွေ၊ ဇာတ်ကြမ်း
ကားတွေနည်းနေတာလား။
ဟုတ်ပါတယ်၊ အဓိက
ကတော့ ဇာတ်လမ်းကို
အဓိကရွေးချယ်ပါတယ်။
ဟာသကား တစ်ကား
ကောင်းဖို့ဆိုတာ ဒရာမာကား
တစ်ကားထက် ခဲယဉ်းတယ်။
ပိုလည်းခက်တယ်။ ဒရာမာ
က ဇာတ်နဲ့သွားတာကြောင့်
အတွက် ဇာတ်လမ်းကောင်း

ကောင်းရင် မျောပါသွား
တယ်။ ဟာသကျတော့
ကျွန်တော် ကြိုက်တာတော့
ရယ်ရတဲ့ကြားထဲမှာမှ Mess-
နဲ့တစ်ခု ပေးစေချင်တယ်။
ရယ်ရတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး
တော့ ဇာတ်လမ်းလေးလည်း
နို့စေချင်တယ်။ နောက်ဆုံး
Final လေးတွေလည်း ရှိစေ
ချင်တယ်။ ဒီလိုမျိုး ဟာသ
ထားမျိုးဆိုရင်တော့ ကျွန်
တော် ရိုက်သွားမယ်။ ဒါက
ဘိုယ့်ဟာကိုယ် ချင့်ချိန်ရိုက်

တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ရှေ့မှာပြောခဲ့သလို အတင်း
ကြီးလုပ်မပြချင်ဘူး။ ဘယ်
ကား၊ ဘယ်လိုလိုင်းမျိုးပဲဖြစ်
ဖြစ် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အတင်း
အဓမ္မလုပ်ယူပြီး လုပ်ပြရတဲ့
ပုံစံမျိုး ကျွန်တော် မကြိုက်
ဘူး။

အောင်ရဲလင်းက အခု
သရုပ်ဆောင်သက် ဘယ်
လောက်ရှိပြီလဲ။ သရုပ်ဆောင်
လောကကို မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်
ရောက် လာတာလား။

တကယ်ပဲ မင်းသားဖြစ်ချင်
လို့ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာလား။

မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်
လာတာပါ။ သရုပ်ဆောင်
လုပ်မယ်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ချက်
ရှိရှိနဲ့ ရောက်လာတာတော့
မဟုတ်ဘူး။ မထင်မှတ်ဘဲ
ရောက်လာပြီး မထင်မှတ်ဘဲ
မင်းသားဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အခုဆို
ရင် ဆယ်နှစ်တောင်ရှိသွားပါ
ပြီ။

အောင်ရဲလင်းဆိုတာ
က အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေ

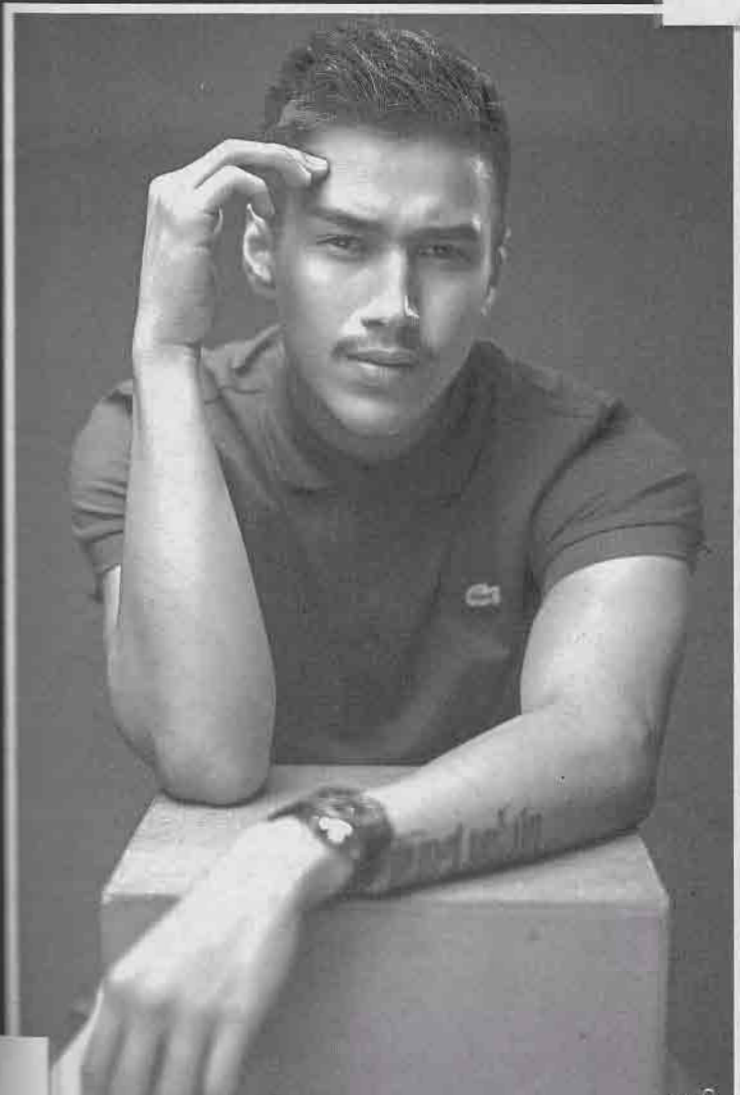
တဲ့ သူတစ်ယောက်လား။ ဒီ
ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ပုံစံမျိုးစုံ
နဲ့ မြင်ခဲ့ရလို့ပါ။

အရင်တုန်းက ကျွန်
တော် စပြောင်းတာ ဆံပင်ပုံစံ
ပါ။ ဒီလိုပြောင်းတယ်ဆိုတာ
က ပုံစံမတူချင်လို့ပါ။ ဒါ
ကြောင့် ပြောင်းဖြစ်တယ်။
အဲဒီလိုပြောင်းပြီး ရိုက်ခဲ့တဲ့
လိုင်းတွေက ဟိုဘက်မှာ
ကျန်ခဲ့ပြီ။ အဝေးကြီးမှာ ကျန်
ခဲ့ပြီလို့ပဲ သတ်မှတ်တယ်။
အခုလို အရွယ်ရောက်တဲ့
အချိန်မှာ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ထပ်
ပြောင်းသင့်တယ်လို့ ထင်လို့
ပါ။ အရင်တုန်းကလည်း ဒီ
ပုံစံပဲ။ နောက်ထပ်သွားတာ
လည်း ဒီပုံစံပဲဖြစ်နေရင်
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
မကြိုက်ဘူး။ ခေတ်နဲ့လည်း
အံဝင်ရမယ်။ ပြောင်းလဲတဲ့
ပုံစံကပေါ့။ အရင်တုန်းကဆို
ရင် ဇာတ်လမ်းဖြစ် ပြီးရော
ကျွန်တော် ရိုက်တယ်။ ဒါက
အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောပြတာ
ပါ။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်တစ်ခုကို
ရောက်လာတဲ့အခါ အဲဒီလို
လုပ်လို့မရတော့ဘူး။ အဲဒီလို
မလုပ်သင့်တော့ဘူးလို့လည်း
ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော်
ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရင်
ပြီးရော ကားမျိုး မရိုက်တော့
ဘူး။

ကျွန်တော် တစ်နှစ်လုံး
မှာ သုံးကားပဲ ရိုက်ရင် ရိုက်ရ
မယ်။ လေးကားပဲ ရိုက်ရင်
ရိုက်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော် ရိုက်တဲ့ ဆယ်ကားမှာ
ရှစ်ကားလောက်တော့ ကောင်း
ချင်တယ်။ ကျန်တဲ့နှစ်ကား
ကတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြီး
ပြည့်စုံတဲ့သူ မဟုတ်တော့

ဘူး။

ကျွန်တော် တစ်နှစ်လုံး
မှာ သုံးကားပဲ ရိုက်ရင် ရိုက်ရ
မယ်။ လေးကားပဲ ရိုက်ရင်
ရိုက်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော် ရိုက်တဲ့ ဆယ်ကားမှာ
ရှစ်ကားလောက်တော့ ကောင်း
ချင်တယ်။ ကျန်တဲ့နှစ်ကား
ကတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြီး
ပြည့်စုံတဲ့သူ မဟုတ်တော့

၂၀၁၆ ခုနှစ်က ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံ

အကုန်လုံးလည်း ကောင်းချင်
မှလည်း ကောင်းမယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ကားတိုင်းနီးပါးကောင်း
အောင်၊ ကျွန်တော့်ကားကို
ကြည့်တဲ့ ပရိသတ်က ကျွန်
တော့်ကားဆိုရင် ကောင်းမယ်
ဆိုတဲ့ Message လေးရအောင်
ကျွန်တော်ကြိုးစားချင်တယ်။
နိုင်ငံခြားမှာဆိုရင် ဂျန်နီဒက်
တို့၊ လီယိုနာဒိုတို့က သူတို့
ရိုက်တဲ့ကားတွေက ကောင်း
တယ်။ သူတို့ရိုက်တဲ့ကား
တွေကို ပရိသတ်က ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နဲ့ ကြည့်ကြ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဒီမှာ

သူတို့ထက်စာရင်တော့ ကား
ပိုရိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့
အတတ်နိုင်ဆုံးနီးပါး ကျွန်တော့်
ကားဆိုရင် ကောင်းတယ်ဆို
တဲ့ ယုံကြည်ရတဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်
အောင် ကျွန်တော် အပြည့်အဝ
ကြိုးစားသွားမှာပါ။

အရင်တုန်းက အောင်ရဲ
လင်းဆိုရင် ဆင်း(န)တစ်
ဆင်း(န) ဆံပင်ပုံစံတစ်မျိုး
လုပ်ပြီး ကတုနဲ့ကျတော့
ဘာလို့ ဆံပင်အတုမသုံးတာ
လဲ။

ဘုန္တောကြက်သူရီးနဲ့
ဥပမာပေးရမယ်ဆိုရင်၊ ဒီ

ကားကို ဘာလို့ရိုက်သလဲဆို
ရင် ဒီကားထဲက တက်တူ
ကာရိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဘူးလို့
တော်တော်များများက ပြော
ကြတယ်။ ထင်လည်းထင်
တယ်။ ဒါလည်း မှန်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီ
ကားကို ရိုက်တဲ့အချိန်မှာ
မလိုက်ဘူးဆိုတဲ့ဟာတွေကို
ပရိသတ်အနေနဲ့ သူ မဆိုးပါ
ဘူး။ သူနဲ့လည်း လိုက်သား၊
အံဝင်တယ်လို့ ဆိုလောက်တဲ့
အထိ ကြိုးစားပြီးတော့
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သရုပ်

ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ တော်တော်
များများက မလိုက်ဘူးလို့
ထင်ကြတဲ့အပေါ်မှာ ကျွန်
တော်က အနုပညာရှင်ဖြစ်တဲ့
အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့
မလိုက်တဲ့ဇာတ်ရုပ် မရှိအောင်
အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့
စိတ်ကူးနဲ့ ရိုက်ခဲ့တာပါ။
အစ်ကိုပြောခဲ့တဲ့ ကတုဆိုတာ
လည်း အဲဒါပဲ။ ကျွန်တော်က
ဆံပင်မလုပ်ရရင် မနေနိုင်ဘူး
လို့ လူတွေ တော်တော်များ
များက ထင်ကြတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော် ကတု
လိုက်တာ။

ဘုရားမှာ ဒါတိုင်း
မလုပ်ဖူးတဲ့ နက်နက်နဲနဲ
လုပ်ရတာတွေကို
လုပ်ပြချင်လို့လား။
ဒါတွေကလည်း
ကျွန်တော့်ရဲ့
စိတ်တစ်ခုကြောင့်ပါပဲ။
အဓိကကတော့
ကြိုးစားချင်စိတ်ပေါ့။
ကျွန်တော်နဲ့
မလိုက်တဲ့
ကာရိုက်တာကို
မလိုက်လိုက်အောင်၊
အရင် အောင်ရလင်း
ဆိုတာ
ပျောက်သွားအောင်
သရုပ်ဆောင်ချင်တယ်။

ပြီးတော့ ဒါရိုက်တာ ကိုဇော်
(အရှင်ဇော်) တော်တာလည်း
ပါပါတယ်။ သူကတော့
အဓိကပေါ့။ အဲဒါကြောင့်
ပုံစံပြောင်းသွားတာပါ။
သရုပ်ဆောင် နေတဲ့
အခါမှာ ထားရမယ့်စိတ်၊ မုဒိ
က ဘယ်လောက်အရေးကြီး
လဲ။
ကျွန်တော်ထင်ထားတာ
က သရုပ်ဆောင်မှ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဘယ်သူမဆို မခံချင်
စိတ်ရှိရင် အောင်မြင်တယ်လို့
ထင်တာပဲ။ အဲဒီစိတ်က
တွန်းအားတွေ အများကြီးပေး
တယ်။ အဲဒီစိတ်ကပဲ ကိုယ်
လုပ်တဲ့အလုပ်ကို အများကြီး
လုံ့ဆော်နိုင်တယ်။ အဲဒီစိတ်
မရှိရင် ဖြစ်သင့်သလောက်
မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်
တာပဲ။ သူများအပေါ်မှာ
မကောင်းတဲ့စိတ်ထားရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ မင်းက ဒါနဲ့
မလိုက်ဘူးလို့ပြောရင် အိုကေ၊
ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးကြီး
စားကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ စကား
ထဲမှာ အများကြီးပါသွားပြီလို့
ကျွန်တော်မြင်တယ်။ ထွက်
လာတဲ့အဖြေကိုပြောတဲ့ သူ
ကိုယ်တိုင်က မကြိုက်သည့်
တိုင်အောင် အများလက်ခံ
နိုင်တယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါ
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
အများလက်ခံ နိုင် အောင်
ကြိုးစားရမယ်ဆိုတဲ့စကား
က အများကြီး အထောက်
အကူပြုသွားတာကိုး။ ဒါ
ကြောင့် ပြောတဲ့သူကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ မလိုက်
ဘူးလို့ ပြောကြတာကို ပြန်
ကြားရပါတယ်။ အခုတော့
အကောင်းဆုံး ရိုက်နိုင်ခဲ့
တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တာ

ပဲ။ ထားရမယ့်စိတ်ကတော့
သရုပ်ဆောင်တဲ့ အချိန်မှာ
အရာအားလုံးကို ဘေးဖယ်
ပြီး လုပ်ချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့
ကာရိုက်တာပေါ်မှာ စိတ်နှစ်
ထားရမှာပါပဲ။
သရုပ်ဆောင်ဖြစ်လို့
ဝေဖန်ခံရတဲ့အခါ ဘယ်လို
ခံစားရလဲ။
ကျွန်တော့်ကို ကောင်း
တာပဲပြောပြော၊ ဆိုးတာပဲ
ပြောပြော ကျွန်တော် ကျေနပ်
ပါတယ်။ ဘာ ဗိုလ်ကလေး
တင့်အောင် ပြောခဲ့တဲ့စကား
တစ်ခွန်းလို့ပဲ ကိုယ်က အနု
ပညာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်
တဲ့အတွက်ကြောင့် ပရိသတ်
ဝေဖန်တာကို ခံရမှာပဲ။ အဲဒီ
ဝေဖန်မှုမျိုးကို ကိုယ်ကြိုက်
သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်
ဖြစ်စေ ဝေဖန်တဲ့သူတွေကို
ပြန်ပြီးတော့ စော်ကားစရာ
လည်း မလိုဘူး။ ပြန်ပြီးတော့
ဝေဖန်စရာလည်း မလိုဘူး။
ပြန်ပြီးတော့ ပြောစရာလည်း
မလိုဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
အဲလို ပြန်ပြောရင် ရုပ်ရှင်
သမား မပီသလို့ပဲတဲ့။ ဘာ
ပြောခဲ့တဲ့ အဲဒီစကားကို
ကျွန်တော် အပြည့်အဝ ယုံ
ကြည်ပါတယ်။ အဓိကက
တော့ ဝေဖန်တဲ့ စကားလုံး
တွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက်
တွန်းအားတွေဖြစ်တယ်။ ဒါ
ကြောင့် အများကြီး ကြိုးစား
ပါတယ်။ ကောင်းတာပြောတဲ့
သူရော၊ မကောင်းတာပြော
တဲ့သူရော ကျွန်တော် မေတ္တာ
ထားပါတယ်။ အဲဒီ မေတ္တာ
က တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ကျွန်
တော့်ကို ပြန်အကျိုးပြုမယ်
လို့ ယုံကြည်လို့ပါ။
ဒီနေ့ခေတ်က ဖက်ရှင်

ခေတ်ဆိုတော့ မင်းသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကားတစ်ကား ရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ဖက်ရှင်တို့၊ ဟဲစတိုင်တို့ကို ဘယ်လိုပြင်ဆင်လဲ။

ဖက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် အများကြီး လေ့လာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ကြိုက်တဲ့ဟာတွေကို ကျွန်တော့်ဖုန်းထဲမှာ Screen Shot တွေ အများကြီးရိုက်ထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက လူကြီးတွေ ပြောတဲ့စကားလည်း ကြားဖူးပါတယ်။ စတိုင်ရှိမှ စတားဖြစ်မယ်တဲ့။ အဲဒီစကားက တော်တော်မှန်တဲ့စကားလို့ ထင်တယ်။ အဓိကက၊ ကစတိုင်ရှိဖို့ လိုတယ်။ စတိုင်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ ဖက်ရှင်ပဲ။ ကိုယ့်စတိုင်တစ်ခု ရှိရမယ်။ ကိုယ်ဝတ်တဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုတာ ရှိရမယ်။ ဒါတွေအကုန်လုံးကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရင်တောင်မှ ပြည့်စုံချင်မှ ပြည့်စုံဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ဖက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တော်တော်လေ့လာဖြစ်တယ်။ ကားတိုင်းကားတိုင်းအတွက် ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာ သွားဝယ်ဖြစ်တယ်။ ဒီကားမှာ ဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစားက ဖက်ရှင်ကိုလည်းပြရမယ်။ ခေတ်ကိုလည်း ထင်ဟပ်ရမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးတော့ နိုင်ငံခြား သွားဖြစ်တယ်။ အဲဒီကိုသွားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရတယ်။ ဖြန့်လာပြီး ရိုက်ဖြစ်တဲ့အခါမှာလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ယုံကြည်မှု အများကြီးရတယ်။ ဘာလို့

လဲဆိုတော့ ဒီကားနဲ့ ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ပုံစံက အံဝင်တယ်လေ။ ကျွန်တော်လုပ်ရတဲ့ အိုက်တင်တွေကို ပိုပြီးတော့ အထောက်အကူပြုတယ်

လို့ ထင်တယ်။

ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းဓာတ်ပုံရိုက်တာပဲဖြစ်စေ၊ ကားရိုက်တာပဲဖြစ်စေ ကျွန်တော် ဖက်ရှင်ကို အဓိက

လိုက်စားတယ်။ ကာရိုက်တာက ခေတ်မီတဲ့ သူတစ်ယောက်ဆိုရင် ဖက်ရှင်ကို ရွေးပြီးတော့ကို ဝတ်ဖြစ်တာ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာက ဖက်ရှင်နဲ့

ပတ်သက်ပြီး အခုမှ လေ့လာ
နည်းစားကြတာ။ နိုင်ငံခြား
ကတော့ ပိုပြီး အမြင်ကျယ်
တယ်။ ဖွဲ့စည်းတတ်စေတော့
အပြီဆိုတော့ယှဉ်ပြီးတော့
ကြည့်လာကြမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် အားလုံးက လက်ခံနိုင်
သောက်တဲ့အထိဖြစ်ဖို့တော့
နောက်ပိုင်း တော်တော်
သွေးလာဖြစ်ပါတယ်။

အောင် ရဲလင်းက
အင်ဂျင်ဆက်၊ စတိုင်
အတွက်ကြောင့် ကျန်းမာရေး
အာရုံစူးစိုက် လိုက်စားတာ
ပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ခံ
ရည်အား ကောင်းစေချင်လို့
ပဲ။

အားကစားလုပ်တာက
ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်ဆရာ
အဖွဲ့ခေါက်ခေါက် ကိုကျွန်
တို့က Gymဆော့ဖို့ ကိုယ်
တိုင် လိုက်အပ်ပေးတာပါ။
သူက မော်ဒယ်လ်လုပ်မယ်
ဆိုရင် Gymဆော့ရမယ်တဲ့။
ကျွန်တို့တဲ့ ၁၅ နှစ်နီးပါး
လောက်က ပြောခဲ့တာ။ လွန်
ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်၊ ၁၃ နှစ်လောက်
ကဆိုရင် Gym က ခေတ်
အသေးဘူး။ ကျွန်တော်
တို့အကြည့်တာက ကျွန်
တော်တို့ ဘာဖြစ်လို့ Gym
ကောင်းရတာလဲ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် ဆော့ရင်း ဆော့
ရင်း ဘာတစ်ခုခုလဲဆို
လို့ အဝတ်အစားဝတ်ရင်
အသေးတယ်။ ခြေ...
အသေးတော့ ကောင်းတယ်
ပေါ့။ ကျန်းမာရေးအတွက်
အသေးတော့ နောက်ပိုင်းကျ
တော့ Gymက ဆော့ရင်း
အဆင်ပြေတာ
ပဲ။ Body တွေတာတွေ
ကြောင့်လားတဲ့အချိန်မှာ

ဒီBody ကို ပြန်မကျစေချင်
တော့ဘူး။ လောဘပေါ့နော်။
ဆက်ထိန်းရင်းထိန်းရင်းနဲ့ ပိုပို
နားလည်လာတယ်။

Gymဆော့ခြင်းအားဖြင့်
နံပါတ်တစ်သည့် ဘာဝတ်
ဝတ်လှတယ်။ နံပါတ်နှစ်
သည် ခေတ်နဲ့ အမြဲတမ်း
အဝင်မယ်။ နံပါတ်သုံးက
ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်း
တယ်။ နံပါတ်လေးကတော့
ချွေးတွေထွက်လာတဲ့အတွက်
ကြောင့် ချွေးပုပ်တွေထွက်
သွားတာဟာ နောက်နေ့
အတွက် လုပ်မယ့်အလုပ်တွေ
အတွက် ဦးနှောက်က ပြန်
လန်းဆန်းပြီး အသစ်အသစ်
တွေ ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။
အတွေးအခေါ်တွေ ပိုကောင်း
စေတယ်။ ကောင်းကျိုးတွေ
က အများကြီးပဲ။ ဆိုးကျိုး
မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မနိုင်
တဲ့ အလေးတွေ သွားမရင်
တော့ ခါးနာတာတွေဖြစ်
တတ်တယ်။ အဲဒါလေးပဲ ချိန်
ရမှာ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ Gym
ကို ဘယ်လိုအချိန်ပေးပြီး
ကစားဖြစ်လဲ။

ကျွန်တော် နေ့တိုင်း
ကစားပါတယ်။ တစ်နေ့ကို
တစ်နာရီ၊ တစ်နာရီခွဲလောက်
အနည်းဆုံး အချိန်ပေးပြီး
ကစားပါတယ်။ နားရက်မရှိ
သလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်
ဒီနေ့ ကားရိုက်ထားတယ်။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချွေး
ထွက်ချင်တယ်။ ဒီရုတင်က
မွန်းကျပ်မှုတွေကို ချွေးထွက်
သွားရင် အဲဒါတွေအကျန်လုံး
က ပျောက်သွားသလိုပဲ။
နောက်နေ့ ရိုက်မယ့် ရုတင်

နောက်နေ့ ရိုက်မယ့်ဆင်း(န)
တွေအတွက် ကျွန်တော့်ကို
လန်းဆန်းသွားစေတယ်။
ထုံထုံကြီးဖြစ်မနေဘဲ လန်း
ဆန်းနေတဲ့အတွက် အတွေး
အခေါ်လည်း ပိုကောင်းတာ
ပေါ့။ စဉ်းစားတဲ့အရာတိုင်းက
လည်း ပိုပြီး ထိရောက်တယ်။
အဆင်ပြေတယ်။ ပြီးတော့
Stress မရှိဘူး။

ရှေ့ပိုင်းမှာ အောင်ရဲ
လင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အချစ်
အကြောင်းတွေ နာမည်ထွက်
ပေမဲ့ နောက်ပိုင်း ဘာလို့ ငြိမ်
နေတာလဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ရှေ့ပိုင်း
မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်
တော်နာမည်ထွက်တဲ့အထဲမှာ
ပါပါတယ်။ အရင်တုန်းက
ဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
လျှောက်သွားရတာ ပါသနာ
ပါတယ်။ ကြိုက်တယ်။ အဲဒီ
တုန်းက အလုပ်ကို လုပ်တော့
လုပ်တယ်။ အခုလောက် သိပ်
အလေးမထားဘူး။ အခုကျ
တော့ အလုပ်ကို သေချာ လုပ်
တဲ့အချိန်မှာ ရုတင်ကပြန်လာ
ရင် လူက နားချင်ပြီ။ အဲဒီ
တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
သွားတာလာတာ အရင်က
လောက် အချိန်မပေးနိုင်တော့
ဘူးပေါ့။ အရင်ကတော့
သွားနေလာနေတော့ တွေ့ရင်
တွေ့တဲ့အလျောက် သတင်း
က ထွက်လာတာပေါ့။ ဟိုလူ
နဲ့တွေ့ပြန်ပြီ၊ ဒီလူနဲ့တွေ့ပြန်
ပြီ သတင်းတွေက ထွက်တာ
ပေါ့။ အလုပ်ကို အချိန်ပေးပြီး
အလေးထားလာတဲ့အချိန်မှာ
Gym ဆော့ရဦးမယ်။ နား
လည်း နားချင်သေးတယ်။
ပြီးတော့ အိမ်မှာ အေးအေး

ဆေးဆေးပဲ နေချင်တယ်။
အရင်ကလို လျှောက်သွားပါ
ဆိုရင်တောင် မသွားချင်တော့
ဘူး။ အိမ်ကြိုက်သွားတယ်နဲ့
တူပါတယ်။ အဲဒီတော့
အလုပ်အတွက်လည်း ပို
ကောင်းသွားတာပေါ့။ စိတ်
ငြိမ်သွားတာလည်း ပါမယ်
ထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
သိပ်အသံ မထွက်တော့တာ
ဖြစ်မှာပါ။

ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ
အချစ်နဲ့တော့ မကင်းဘူး
မဟုတ်လား။

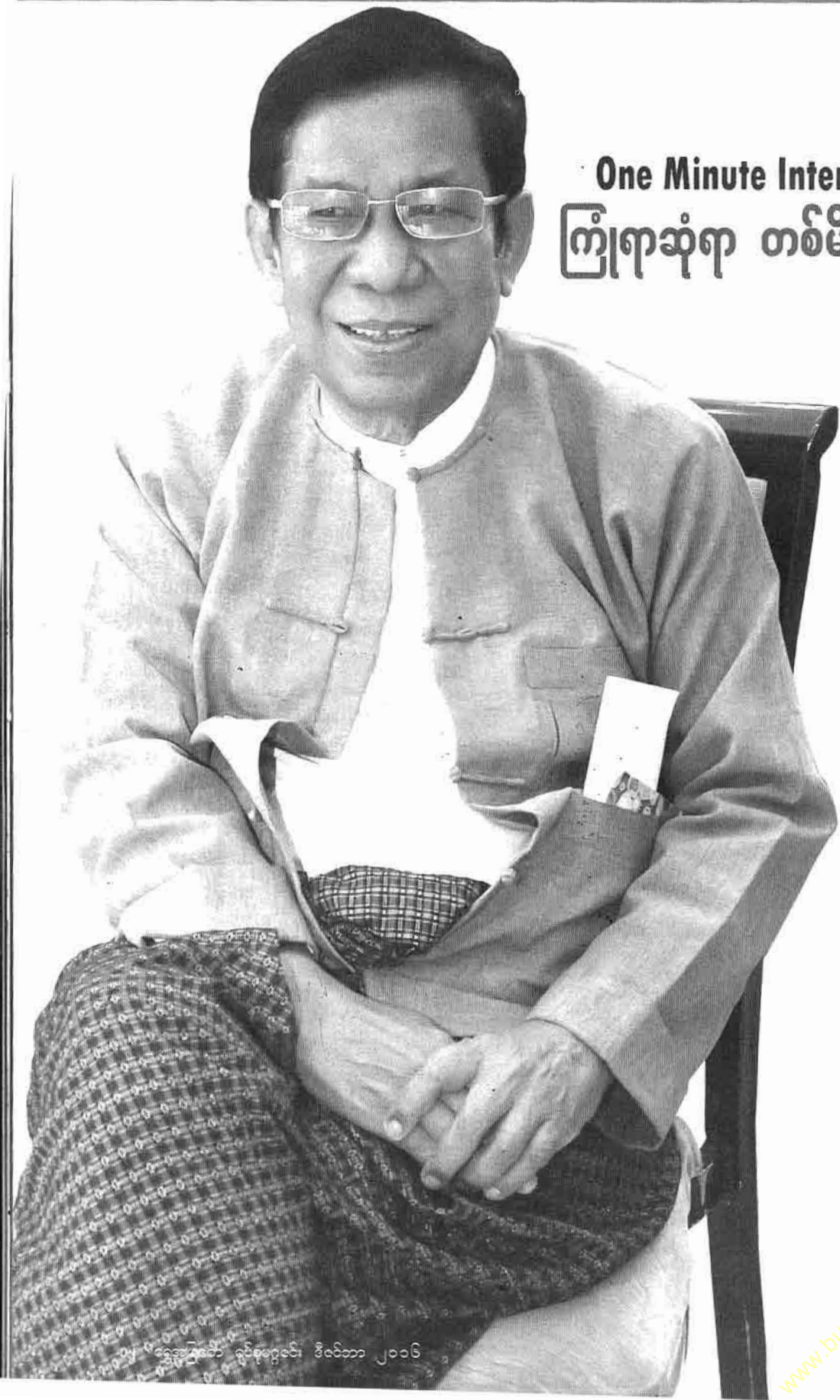
ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိသင့်
ရှိထိုက်တာတော့ ရှိပါတယ်။
အရင်တုန်းကတော့ သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ အမြဲတမ်း သွား
တယ်လားတယ်။ စားတယ်
သောက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်လိုက်ရင် ဂနာမငြိမ်
ဘူး။ မငြိမ်တဲ့အတွက်ကြောင့်
ကျွန်တော့်ကို ဟိုမှာ တွေ့ပြန်
ပြီ၊ ဒီမှာ တွေ့ပြန်ပြီ။ အများ
ကြီးပေါ့။ အခု အိမ်ထဲမှာနေ
တဲ့ အချိန်တွေများလာတဲ့
အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို
အပြင်မှာတွေ့တဲ့အချိန် သိပ်
မရှိတော့ဘူး။ မရှိတော့
သတင်းငြိမ်သွားတယ်။ ဒါ
ကို ပြောချင်တာပါ - လို့ ဖြေ
ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။

ရွှေအမြဲတော့ပရိသတ်
အတွက် စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ဖြေကြားပေးခဲ့တဲ့ အောင်ရဲ
လင်းနဲ့ ချက်နာဖုံးဝတ်ပုံ
အတွက် အောင်ရဲလင်းနဲ့ တိုင်
ပင်ပြီး စိတ်ကြိုက် ပုံကောင်း
များ ရိုက်ကူးပေးခဲ့တဲ့ ကိုဇွိုင်း
ဗညားတို့ကို ကျေးဇူးပါလို့
မှတ်တမ်းတင်ချင်ပါတယ်။

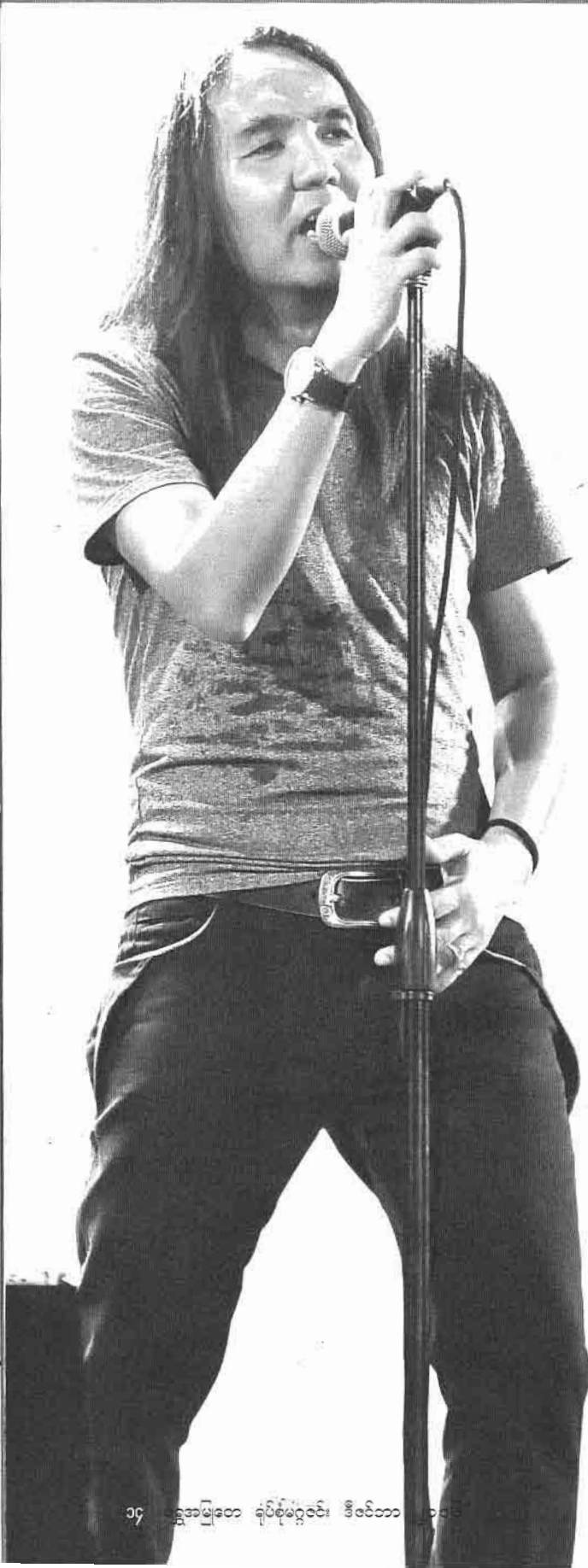
လင်းနိုင်ဦး

www.burmeseclassic.com

One Minute Interview
ကြံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

အရှင်ဘုရား ခုတ်စုတ်စုတ် ခြင်္သေ့ ၂၀၁၆

One Minute Interview ကြိုရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

မာရဇွကို အမှတ်တရ လွမ်းဆွတ်တာ သိသည့် ဖျော်ဖြေ ပွဲများတွင် အမြဲတွေ့ရလေ့ရှိသူ မဟုတ်သော်လည်း သူသိဆို ပေးခဲ့ဖူးသည့် လွမ်းမိုး၏ မအေးကို ချစ်လို့ပါကွယ် ပြန်ဆို တေးမှာ ပရိသတ်အားပေးမှုအပြည့် ရရှိခဲ့သည့် သီချင်းဖြစ်ခဲ့ သည်။ ယခုနောက်ပိုင်း ပြန်ဆိုတေးများ ဂယက်နည်း နည်းထ၊ လာသည့်အပေါ် မာရဇွသဘောထား ရယူကြည့်မိခဲ့သည်။

ကိုမာရဇွ မအေးကို ချစ်လို့ပါ ဆိုခဲ့တုန်းက ပရိသတ်က လက်ခံတယ်။ အသံမထွက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုနောက်ပိုင်း ပရိသတ်ကလေ ပြန်ဆိုတေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဖြစ်လာတယ်။ ဒါက အဆိုတော်ရဲ့အားစိုက်မှုများ လျော့နည်း လို့လား။ ဘယ်လိုကြောင့်များ ပရိသတ်အသံများလာတယ် ဆိုတဲ့အပေါ် အမြင်လေးပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပြန်ဆိုတေးဆိုတာ အလွန် အင်မတန် တာဝန်ကြီးတဲ့တစ်ခုပါ။ ကျွန်တော်က သူများနဲ့တော့ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း မတူပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြန်ဆိုတေး ဆိုရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်လုပ်စားဖို့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်သီချင်းနဲ့ ကိုယ်ပဲ ရပ်တည်တဲ့ အဆိုတော် ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ဆိုပြီ ဆိုရင် အဲဒီအနုပညာရှင်ကို ဂုဏ်ပြုတာ။ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ပဲ ဆိုပေးတယ်။

ဆိုပေးတဲ့နေရာမှာလည်း ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ပေါက်သီချင်းတွေကို အဓိကထားပြီး မရွေးဘူး။ ဘာလို့မရွေး လဲ ဆိုတော့ ဒီအနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ ဒီသီချင်းပေါက်ချင် မှပေါက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းကောင်းတဲ့၊ အရမ်းအဆင်အတန်း မြင့်တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖန်တီးခဲ့တယ်ဆိုတာကို၊ တိမ်မြုပ်ချင် လည်း တိမ်မြုပ်နေလိမ့်မယ်၊ အဲဒါလေးကိုမှ နောင်လာနောက် သားတွေ သိစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဖော်ထုတ်တယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ဆိုတာပါ။ ဘာတွေကို လေ့လာလဲဆိုရင် ဒီ အဆိုတော်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်း၊ ဒီအဆိုတော် ဂီတလောကမှာ ဘယ်လောက် အထိ ဩဇာကြီးခဲ့သလဲ။ ဒီအဆိုတော်ရဲ့သီချင်းတွေ ဘယ် လောက်ထိ ပရိသတ်ကြားမှာ စီးမျောခဲ့တာလဲ။ အဲဒါတွေကို မသိလို့ မရဘူး။ မသိဘဲနဲ့ ရမ်းသန်း ဆိုမယ်ဆိုရင် အရမ်းတာဝန် ကြီးတယ်။ အခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက အရင်အနုပညာရှင်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သူတို့ မသိတာရယ်၊ အဲဒီသီချင်းတွေရဲ့တန်ဖိုးကို

ပြန်သိုဏး ဆိုရတာ မပျော်တော့ မာရရ

မန်းသူ

သူတို့ နားမလည်တာရယ် အဲဒါက
အဓိက ပြဿနာပဲ။ တချို့သီချင်းတွေဆိုရင်
သွားထိ၊ လို့မရတဲ့ သီချင်းတွေ ရှိတယ်။
အနုပညာရှင်နဲ့ အတူတွဲပြီး
ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သီချင်းတွေ ရှိတယ်။
အဲဒီလို သီချင်းမျိုးဆို လုံးဝမဆိုရဘူး။
ဒီလောက်တော့ သိသင့်တယ်လို့
ထင်ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော်
အကြံဉာဏ်ပေးတာပါ။
ကိုမာရဒူအနေနဲ့ရော စိတ်ထဲမှာ
ဆိုချင်စိတ်ရှိနေတဲ့ သီချင်းရော ရှိသေးလား။
အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်
မဆိုချင်ပါဘူး။ ပြန်ဆိုတေး ဆိုတာကို
ကျွန်တော် မပျော်ဘူး။ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းစဉ်တပ်မှာ
သိပ်ကြောက်တယ်။ ဥပမာ ကျွန်တော်
One Man Show လုပ်တယ်ဆိုရင်
တချို့က ကျွန်တော် ပြန်ဆိုလို့
ပေါက်ထားတဲ့သီချင်းတွေကို
အော်အော်ပြီး တောင်းကြတယ်။
ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က
အဲဒီလို ပြန်လုပ်စားဖို့ ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။
သူတို့ကို ဂုဏ်ပြုတာ။ ကျွန်တော်
ဆိုပြီးသွားရင် အဲဒီသီချင်းကို
သူနေရာမှာပဲထား လိုက်တော့မယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ဆိုတေးနဲ့
ပတ်သက်ရင် မဆိုတာက
အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ့်သီချင်းနဲ့ကိုယ်
ရပ်တည်တာ ဂုဏ်သိက္ခာ အရှိဆုံးပဲ။
သူများသီချင်းပြန်ဆို တယ်ဆိုတာက
ကျွန်တော် အားမနာတမ်းပြောရရင်
ရှက်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စ၊ ကိုယ့်သီချင်းမှ
မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်ကတော့
အဲဒီလိုပဲ မြင်ပါတယ်။
မာရဒူက One Man Show ကို
မန္တလေးတွင်လည်း ထပ်လုပ်ရန်
စီစဉ်ထားသလို မြန်မာနိုင်ငံ၏ အထင်ကရ
မြို့ကြီးများတွင်လည်း Tour ထွက်၍
Show လုပ်မည့် အစီအစဉ်လည်း
ရှိသည်ဟု ပြောပြခဲ့ပါသည်။

မန်းသူ

One Minute Interview ကြိုရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

ဇာတ်ဆရာ၊ သရုပ်ဆောင် ဖိုးချစ်၊ မြို့ရွှေမန်း သားလေး ဖိုးချစ်က မေမဆောင်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် ပြုလုပ်သည့် မြို့ကျွန်းညီညီတက္ကသိုလ် အနုပညာဖျော်ဖြေပွဲတွင် ပါဝင်တင်ဆက်ဖျော်ဖြေပေးခဲ့သည်။ ပရဟိတ ဖျော်ဖြေပွဲများတွင် တတ်စွမ်းသည့်ဘက်မှ ဝင်ရောက်တင်ဆက်ပေးသော ရှိသည့် မြို့ရွှေမန်းသား ဖိုးချစ်နှင့် တွေ့ဆုံမိသည့် တစ်ခဏတွင်...

ဒီဖျော်ဖြေပွဲမှာ ဘယ်လိုစိတ်ခံစားမှု၊ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖိုးချစ် ပါဝင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာပေါ့။

ပရဟိတပွဲလည်း ဖြစ်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဒီကလပ်ကြတဲ့ အဖွဲ့တွေ၊ ဆရာကြီးတွေ အားလုံးကလည်း စေတနာရှင်တွေ စုပေါင်းပြီး လုပ်ကြတဲ့ပွဲပါပဲ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ ကူညီတဲ့ ကူညီပေးရမှာပါ။ အဓိကကတော့ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ရက်ညီပေးတာနဲ့တင်ကို အဆင်ပြေသွားပြီ။ ကျွန်တော် တခြား မကူညီဖြစ်လိုက်တဲ့ ပွဲတွေမှာလည်း အဓိကကရက်ပါ။ ပွဲရက် အဆင်မပြေလို့ဘဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အစ်မတို့လည်း သိပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်က ပရဟိတပွဲတွေဆို အကုန်ပါ၊ပါတယ်။

ပရဟိတပွဲတွေ အကုန်ပါခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီပွဲက မေမဆောင် ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက်ဆိုတော့ ဒီစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားမှုတစ်ခုခုရှိလား။

ကျွန်တော်ကတော့ ရတနာပုံတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတာပါ။ မန္တလေးမှာ နေခဲ့တာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်စပ်မှု ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်ဆရာမပေါ့။ မန္တလေးမှာ ကျွန်တော် ပွဲက၊ရင်နဲ့ စာမေးပွဲသွားဖြေတဲ့အခါမှာ First Year, Second Year အောင်တယ်။ Third Yearမှာ ကျွန်တော်က တော်တော်ကြာကြာ နေလိုက်ရသေးတယ်။ ကျောင်းပျော်ပြီး ကျောင်းဆွေး လူဆွေးတဲ့ အထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါ၊ပါတယ်။ ပွဲက၊ရင်နဲ့ ဖြေရတော့လေ။ အဲဒီမှာ ဒီစီးပွားရေး တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခပဲ။ ဆရာမ ဒေါက်တာ ဒေါ်နီလာမြင့်ထူးက သနားပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တောက်လျှောက်သင်ပေးပြီးတော့ Final ကျွန်တော်အောင် ဆရာမကြီးနဲ့ တခြားဆရာ၊ ဆရာမတွေကိုပါ အကူအညီတောင်းပြီး သင်ပေးခဲ့တာ။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကျမှတက္ကသိုလ်ရဲ့ စာကို ကောင်းကောင်း သိတယ်လို့ ဝန်ခံပါရ

လူငယ်အချိန်တွေအားလုံး ပေးထားတဲ့ ဖိုးချစ်

မနိုးသူ

ဆရာမနဲ့လည်း ဆက်စပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်
ဒေသကြီး မြို့တော်ဝန်နဲ့လည်း ဆက်စပ်ပါတယ်။
ဝန်ကလည်း ဒီအဆောင်ကပဲဆိုတော့ ဖောင်ဒေးရှင်းရှိ

တယ် ကိုဖိုးချစ်ရေလို့ ပြောတော့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် ကူညီ
ပေးပါ့မယ်ဆိုပြီး ပါဖြစ်တာပါ။

တင်ဆက်မှုပိုင်းအတွက် ဘယ်လိုရွေးချယ်လဲ။

အဓိကကတော့ ပွဲနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ တင်ဆက်မှုကို
အနုပညာသမားတွေက စဉ်းစားရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပွဲနဲ့
လိုက်ဖက်တဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ က၊ပြမယ်။ ပရိသတ်လည်း ကြိုက်
အောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုကိုလည်း ပရိသတ်
တွေ မျက်စိပသာဒ၊ နားပသာဒဖြစ်အောင် က၊ပြဖြစ်တာပါ။
ပရိသတ်လည်း ကျေနပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီပွဲက တက္ကသိုလ်အတွက် ပရဟိတပွဲဆိုတော့ ဖိုးချစ်ရဲ့
ခံစားမှုက တခြားပွဲတွေ ကခဲတဲ့ ခံစားမှုနဲ့တော့ တူလိမ့်မယ်
မထင်ဘူးနော်။

ဒီလိုဗျ။ ပွဲတစ်ပွဲစီမှာ သူ့ရဲ့ ခံစားမှု အရသာလေးတွေက
ပြောင်းသွားတယ်။ ဥပမာ- ဦးကျော်သူရဲ့ပွဲပေါ့။ အမှိုက်က
အစ သူဟာသူ ကောက်တယ်။ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ လုပ်ကြ
တယ်။ ဒီတော့ သူ့အရသာလေးကလည်း တစ်မျိုးဗျ။ အားလုံး
ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူတာဝန်၊ ကိုယ့်တာဝန်ဆိုတဲ့ တာဝန်စိတ်လေးနဲ့။
မြင့်တယ်၊ နိမ့်တယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ အဲဒီပွဲအတွင်း ရောက်
သွားတဲ့အခါမှာ ဦးကျော်သူသည်လည်းပဲ ဖိုးချစ်နဲ့တူတူ၊ ဖိုးချစ်
သည်လည်း ဦးကျော်သူနဲ့တူတူ။ ဦးကျော်သူရဲ့တပည့်တွေ
လည်း တူတူပဲ။ ဘာတူတာလဲဆိုတော့ စိတ်တွေ တူသွားကြ
တယ်။ ခံစားချက်တွေ၊ ခံယူချက်တွေ တူသွားတယ်။ အဲဒါ
သူ့အရသာပဲ။ တက္ကသိုလ်ဆိုတော့လည်း တက္ကသိုလ်အကြောင်း
ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ ပြန်ပြောကြ၊ စ၊ကြ၊ နောက်ကြ။
တက္ကသိုလ်မှာတော့ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီး။ ဒါကလည်း
ခံစားမှုတစ်မျိုးဖြစ်စေတာပေါ့။

ဖိုးချစ်က ယခုနှစ်တွင် ပွဲတိုင်း၌ 'ငါသည် အောင်ဆန်း'
ကပြဖြစ်နေကြောင်း၊ ထို့ပြင် 'မေးတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်
ကိုဖြတ်မည်' ပြဇာတ်ကမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာ မောင်ယဉ်
အောင်၏ပြဇာတ်များလည်း က၊ရန်ရှိကြောင်း၊ ယခုနှစ်အတွက်
အထူးပြင်ဆင်မှုအနေနှင့် နှစ်ပါးသွားကို ရှိနေကျပုံစံမှ ခွဲထွက်
၍ နောက်တစ်မျိုးဖြစ်အောင် ကြံဆ စီစဉ်နေကြောင်း၊ အလုပ်
အပြင် ရုံးလုပ်ငန်းကလည်း ရှိနေသည့်အတွက် အပြည့်မပေးဆပ်
နိုင်မှာပဲ စိုးရိမ်ကြောင်း၊ ရသမျှ ကိုယ်ပိုင် အချိန်အားလုံးပေး
ထားကြောင်း၊ ဒီဇင်ဘာလတွင်လည်း နောင်တွင် ဥဒါန်းတွင်
စေသတည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင်
မိုင်းမောစကရီ နှင့် မိမိအရမ်းရိုက်ချင်သော ဇာတ်လမ်းတစ်
ပုဒ်ကို ရိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖိုးချစ်ကပြောပြသည်။

ထို့ပြင် ဖိုးချစ်က 'ကျွန်တော့်လူငယ်အချိန်တွေ အားလုံး
ကို ဒီအတွက် တတ်နိုင်သမျှပေးပြီး ဆောင်ရွက်နေပါတယ်'
ဟုလည်း ဆိုသည်။

မနိုးသူ

One Minute Interview
ကြိုရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

အသံပြေပြေ သရုပ်ဆောင်နိုင်ရင်

လက်ခံတယ်

ဆိုတဲ့

ထွန်းထွန်း (Exemplez)

မနိုးသူ

ထွန်းထွန်း(Exemplez)က အောက်တိုဘာလထဲမှာ Super
တေးစီးရီး ထွက်ရှိခြင်း ၆ လပြည့် အမှတ်တရအဖြစ်
Love Tun Tun Fan မိသားစုက ပြုလုပ်သည့် အလှူပြုသို့
ရောက်ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ထို့နောက်နောက်တန်းမှာပင် မှော်ဘီရှိ
ဦးကျောင်း၌ နောက်ရိုက်ကူးမည့်ဇာတ်ကားအတွက်

အရက်ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာ သားညို
ရိုက်ကူးမည့် လေးပါးကျော့ရှိန် ဝရဒီနီ ဇာတ်ကားအတွက်
လှူဒါန်းမှုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုဇာတ်ကားတွင် ထွန်းထွန်းနှင့်
အတူ မင်းမော်ကွန်း၊ စည်ဖြူ၊ မင်းသွေး၊ နေမင်း၊ ပိုင်ဖြိုးသူ၊
ရွှေသမီးတို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မည်ဟု သိရသည်။

ဒီဇာတ်လမ်းကို အစ်မသိထားတာက ပင်လယ်ပျော်တွေနဲ့
အဲဒီကို ကောင်မလေး နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဖြစ်လာတဲ့
ဇာတ်လမ်းတဲ့။ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဘာကြောင့်လက်ခံဖြစ်လဲ။
နောက်ပိုင်းဇာတ်ရုပ်တွေမှာ ထွန်းထွန်းက ထူးထူးခြားခြား
အကြမ်းတွေ များလာတယ်နော်။

ထူးထူးခြားခြား များလာတယ်ဆိုတာက အလုပ် လာအပ်
တဲ့အပေါ် မူတည်တာ။ ထုတ်လုပ်သူတွေ၊ ဒါရိုက်တာတွေက
သူတို့နေရာချပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို လာရွေးတယ်ပေါ့။ ဒီအတွက်
လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီကားလေးကတော့ သာမန်ကြည့်
နေကျ ဇာတ်လမ်းထဲကတော့ ကွဲထွက်နေမှာ သေချာပါတယ်။

ဒီဇာတ်ကားအတွက်ရော ဘာတွေပြင်ဆင်ထားပြီးပြီလဲ။
ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒါရိုက်တာရဲ့ ခိုင်းစေချက်အပေါ်
မှာပဲ အဓိက အကောင်အသုံး သရုပ်ဆောင်သွားဖို့ ကြိုးစားမှာပါ။
အဝတ်အစားပိုင်းကတော့ အရှေ့မှာ Meeting တွေလုပ်ပြီး တွေ
ထားတဲ့အတိုင်း၊ ကာရိုက်တာအတိုင်း ဝတ်ကြမှာပေါ့။

အခုနောက်ပိုင်းဇာတ်တွေမှာ မင်းသားက တစ်ယောက်
တည်းမဟုတ်တော့ဘဲ ခေါင်းဆောင်တွေ အများကြီးနဲ့ ရိုက်လာ
ကြတယ်။ အဲဒီလိုဇာတ်ကားတွေ လက်ခံရိုက်ကူးလာတဲ့ ထွန်း
ထွန်းကရော ဘယ်လိုအချက်တွေကို အဓိကထား လက်ခံလဲ။

ကျွန်တော့် တစ်ယောက်တည်း တစ်သီးပုဂ္ဂလဆိုရင်
ကျွန်တော် သရုပ်ဆောင်ရမယ့် ဇာတ်ကောင်စရိုက်၊ အဲဒီဇာတ်
ကောင်စရိုက်က ဇာတ်ကားထဲမှာ ကျွန်တော်က ပုံပိုတာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ အဓိကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုအနေအထားမှာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဆင်ပြေပြေနဲ့ သရုပ်ဆောင်နိုင်ပြီဆိုရင်
လက်ခံပါတယ်။ တော်တော်များများကလည်း လာရောက်ကမ်း
လှမ်းတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်နဲ့ အင်မတန်လိုက်ဖက်တဲ့ ဇာတ်
ရုပ်တွေကိုပဲ ပေးတဲ့အတွက် ရိုက်ဖြစ်တာပါ။

ဒီဇာတ်ကားကို လက်ခံဖြစ်တာက...

ဒီဇာတ်ကားထဲမှာ ပါတဲ့ ကာရိုက်တာက ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်လည်း ရိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကာရိုက်တာတွေထဲမှာ တစ်ခါမှ
မရိုက်ပူးသေးဘူးလို့ ပြောလို့ရတယ်ပေါ့နော်။ ယုံကြည်မှုတစ်ခုနဲ့
ရူးသွပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခ
မပေးဘူး။ သူ ရူးသွပ်တာလေးက တစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခ
ရောက်သွားရင်တောင်မှ သူက ဒုက္ခပေးချင်လို့ ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်
ဘူး ဆိုတဲ့ အဲဒီပုံစံလေးပါပဲ။

ထိုဇာတ်ကားကို ချောင်းသာနှင့် ဂေါ်ရင်ဂျီကျွန်းတွင် ရိုက်
ကူးမည်ဟု သိရသည်။

မနိုးသူ

One Minute Interview ကြိုရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

ရွှေမုံရတီတစ်ယောက် အနုပညာအလုပ်တွေ ဆက်တိုက် လုပ်ခွင့်ရနေပေမဲ့ ဒီဘက်ပိုင်းမှာတော့ ကျန်းမာ ရေးသိပ် မကောင်းဘူးလို့ သိရပါတယ်။ ဒီအတွက် ထိုင်းနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ဘာမင်ဂရက် ဆေးရုံမှာ သွားရောက်ပြီး ဆေးကုသမှုခံယူခဲ့ပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့ ရွှေမုံရတီကို ငါ့အကယ်ဒမီ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်း မှာ တွေ့ရတဲ့အခါ မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

ရွှေမုံရတီရေ အရမ်းကိုလှနေပါလား။ ဘယ်လိုဇာတ်ရုပ်ကို သရုပ်ဆောင်နေရလို့လဲ။

ရွှေမုံက မင်းသမီးဇာတ်ရုပ်လေ။ အခု သရုပ်ဆောင်ရမယ့် ဆင်း(န)က ဘုရားမှာလာပြီး ရုပ်ရှင်ကားကြီး ကန်တော့ပွဲပေးတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းပုံစံမျိုးနဲ့ ရိုက်မှာဖြစ်လို့ပါ။

ဒီကားမှာ ရွှေမုံရတီနဲ့ နိုင်သင်းကြည်တို့က အပြိုင်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပြိုင်ကြမှာလဲ။

ဟုတ်တယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က မတည့်ကြဘူး။ အပြိုင်တွေ လုပ်ကြတယ်။ အပြိုင်မှာတော့ သဲတို့က ဒီလို မရှိပါဘူး။ သဲသိလည်း မသိဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဇာတ်ရုပ်ဆိုတော့ စိတ်ကြိုက် အလှဆုံး ဝတ်ခွင့်ရတာလား။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်လည်း တအား ဝမ်းသာ တယ်။ ဝတ်ချင်ရာလည်း ဝတ်လို့ရတယ်။ အလှဆုံးတွေပေါ့။ ပြီးတော့ အဆက်လည်း မရှိဘူး။ တစ်ဆင်း(န)နဲ့တစ်ဆင်း(န) ဆံပင်တူစရာလည်း မလိုဘူး။ လုပ်ချင်တာလုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပစ်လိုက်တာတွေကို ပရိသတ်က မြင်ကြရမှာလဲ။

ဒီကားထဲမှာတော့ သဲ က နည်းနည်းလေးမှ ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတဲ့ မင်းသမီး။ စကားပြောတာတောင် လူတွေကို ကြည့်ချင် သလို၊ မကြည့်ချင်သလိုပုံစံနဲ့ လက်ကလည်းကားကားလေးလုပ် ထားတယ်။ အင်္ကျီအဝတ်အစားကိုလည်း နည်းနည်းဟော့ထား တယ်။ နည်းနည်းပါပဲ။ ဆတ်စလူးလေးလည်းလုပ်ထားတယ်။

အဲဒါက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွားမတူနေနိုင်ဘူးလား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြည့်ပြီးလုပ်တာလား။

အဲဒီလိုတော့ မရှိပါဘူး။ တူမယ်ဆိုရင်လည်း သဲနဲ့ပဲတူမှာ ပေါ့။ စကားပြောတဲ့အခါမှာဆိုရင်လည်း သူ့မျှားစကားကို

ကိုယ်ပြန်ဖို့တဲ့အရာတစ်ခုကို ပေးသွားချင်တုန်း ဆိုတဲ့ ရွှေမရတီ

လင်းနိုင်ဦး

ဆောင်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ကပဲ ဖိပြီးပြောတယ်။ ငယ်ရွယ်တဲ့ ဇာတ်
ရုပ်ဖြစ်တော့ ဒီအသက်အရွယ်၊ ဒီပုံစံကိုပဲ နည်းနည်းလေး အိုဗာ
လုပ်ထားတာပေါ့။ သဲပုံစံတော့ မဟုတ်ဘူး။ သဲပုံစံထက် အိုဗာ
ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတယ်။

မြန်မာကားတွေမှာ ပရိသတ်က နည်းနည်း အိုဗာလုပ်မှ
ကြိုက်တာလား။

ဝရိသတ်ကတော့ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိပါတယ်။ သဘာဝဆန်
တို့ ကြိုက်တာရှိတယ်။ အလွန်အကျွံလုပ်တာကို ကြိုက်တာ
လည်း ရှိတယ်။ အဲဒီပရိသတ်နှစ်မျိုးကြားထဲမှာ သဲတို့က နှစ်မျိုး
အဆင်ပြေအောင်လုပ်ရတယ်။

ဒီကားထဲမှာ ဘယ်လိုဖက်ရှင်၊ ဘယ်လိုစတိုင်တွေနဲ့ မင်း
သိအောင်တွေ့ရမှာလဲ။ သီးခြား Stylistနဲ့ စီစဉ်ထားတာလား။

Stylistသီးခြားမရှိပါဘူး။ ပင်တိုင်လိမ်းနေကျ မိတ်ကပ်
ဆွတ်ပဲ သူပဲဆဲပင်လုပ်တယ်။ အလှဆင်ပေးတယ်။ အင်္ကျီကို
လေး ချီးထွက်ရင်း လှတာတွေ ဝယ်လာတယ်။ အဲဒါတွေကို
အဆင်ပြေအောင်ဝတ်လိုက်တာပဲ။

ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဖက်ရှင်ကမင်းသမီးတစ်ယောက်အတွက်
သိလောက်လိုအပ်တာလဲ။

လိုအပ်တာပေါ့။ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် လိုအပ်ပါတယ်။
အဲဒီနှုန်းက မိတ်ကပ်နဲ့ဆဲပင်ပါ။ အပြင်ရိုးရိုးသွားရင်တောင်

မင်းသမီးတစ်ယောက်မပြောနဲ့ အိမ်က ကလေးတွေတောင် မိတ်
ကပ်အပြည့်နဲ့ သွားနေပြီဆိုတော့ မိတ်ကပ်ကလည်း အရမ်း
လိုအပ်တယ်။

ကားတွေ ဆက်တိုက်ရိုက်ဖြစ်နေတာလား။ နေရောကောင်း
သွားပြီလား။

မကောင်းလည်း ရိုက်ရတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကတိတွေပျက်မှာစိုးလို့၊ မိတ်ပျက်ရမှာစိုးလို့ နေမကောင်းလည်း
ဆေးတွေဖိပြီးတော့နေတယ်။ ဘန်ကောက်ဆေးရုံက ဆင်းလာ
တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မနေ့ မနက်က လေယာဉ်နဲ့ရောက်၊
ချက်ချင်း ရှောင်တန်းဝင်။ အဲဒီတော့ လူက ဖလက်ပြတာပေါ့။
ထိုင်းမှာတုန်းကတော့ ဆေးသွင်းထားတဲ့အိမ်နဲ့လန်းတယ်။ ဒီနေ့
ကျတော့ ဆေးအိမ်နဲ့ပြယ်သွားလို့လားမသိဘူး လူကမလန်းတော့ဘူး။

ရွှေမရတီက ဘာရောဂါ ဖြစ်နေလို့လဲ။ နှလုံးပဲလား။

ဒီတစ်ခါ အစာအိမ်ပါ။ အစာအိမ်ဆိုတာ အင်မတန်ခံရခက်
တဲ့ရောဂါ။ နှလုံးကတောင် အဲဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မဖြစ်
ဘူး။ အစာအိမ်က တော်တော်ကြီးကို ခံရခက်တာ။ အစားလည်း
စားလို့မရ၊ ရေလည်း သောက်ချင်တိုင်းသောက်လို့မရ။ အစာစား
အစာအန်၊ ရေသောက် ရေအန်၊ တစ်ခုစားလိုက်မိရင် တစ်နေ့လုံး
အန်တာက မရပ်တော့ဘူး။ ရေသောက်လိုက်ရင်လည်း နှစ်နာရီ
လောက်ထိ တောက်လျှောက်အန်တော့တာပဲ။ အဲဒီလောက်ထိ
ဖြစ်နေတော့ ဆေးထိုးလိုက်ရင်ပျောက်မယ်ဆိုပြီးတော့သွားလိုက်
တာတကယ်ပြုကြည့်တော့ အစာအိမ်မှာ အနာဖြစ်နေတာ။ အဲဒီ
တော့ ဆေးရုံတက်ရတဲ့အဆင့်ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်က လေး၊
ငါးရက်လောက်ထိ တက်စေချင်တယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဒီဘက်
က အလုပ်ပျက်မှာစိုးလို့ တောင်းပန်ပြီး နှစ်ရက်နဲ့ ပြန်လာတယ်။
တကယ်လည်း မလုံလောက်ခဲ့ဘူး။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ပဲ
အလုပ်လုပ်ပေးလို့ရအောင် ကုပေးလိုက်သလိုပဲ။ သူတို့က တစ်
ရက်နှစ်ရက်နေရင်ပြန်လာဖို့၊ အချိန်ယူပြီးကုဖို့ပြောတယ်။ ဒါ
ကြောင့် သုံးလေးရက်ရှိကြပြီးတာနဲ့ ဘာမင်ဂရက်ဆေးရုံကို သွား
ပြန်ပြရမယ်။ ကုနေကျဆရာရှိတယ်။ လေးနှစ်လောက်ရှိပြီ။
သူတို့ကတော့ တစ်လ၊ နှစ်လလောက် နားပြီးမှ အလုပ်ပြန်လုပ်
ပါ။ အလုပ်အများကြီးမလုပ်ပါနဲ့။ အစား မှန်မှန်စားပါပြော
တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်က နားလို့ရတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။

အနုပညာလောကကြီးလို့ လုပ်နေတာလား။ မလုပ်မဖြစ်
လို့ လုပ်နေတာလား။

အိမ်ကကတော့ ကားရိုက်ချင်နေတာပါ။ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့၊
ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အရာတစ်ခုကို မမေ့သွားချင်ဘူး။ မေ့သွား
တာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သုံး၊ လေးရက်လောက် နားနေ
ရရင်လည်း ကားရိုက်ချင်နေပြီ၊ မရတော့ဘူး။ ကိုယ့်အနုပညာ
ကို ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အခါကျတော့ လုပ်နေရမှ နေလို့ကောင်း
သလိုပဲ။ အမှန်တကယ်တော့ နေမကောင်းပါဘူး။ အနုပညာ
လုပ်နေရမှ နေကောင်းတယ်-လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

ယနေ့ခေတ်တွင်
အနုပညာလမ်းစပေါ်
ရောက်ရန်အတွက်
ခြေလှမ်းတစ်ခုအနေနှင့်
အသုံးပြုလာသည့်
အနုပညာကို
မော်ဒယ်အနုပညာဟု
ဆိုချင်သည်။
တချို့က မော်ဒယ်လ်၊
မာတ်ဂုံမော်ဒယ်လ်
အဖြစ်သာ သီးသန့်
ရပ်တည်ကြသော်လည်း
အများစုက
စင်မြင့်မော်ဒယ်လ်
လျှောက်လမ်းမှတစ်ဆင့်
အခွင့်အလမ်းပွင့်လှောင်
သရုပ်ဆောင်ဘက်ကို
ကူးလာကြသည်။
နက္ခတ် ဆိုသည့်
လူငယ်တစ်ဦးကလည်း
မော်ဒယ်လ်သင်တန်းမှ
တစ်ဆင့်၊
မော်ဒယ်လ်မှတစ်ဆင့်
သရုပ်ဆောင်ဘက်သို့
လျှောက်လှမ်းလာသည့်
သရုပ်ဆောင်
ဖူးပွင့်သစ် ဖြစ်သည်။
နက္ခတ်က လွန်ခဲ့သည့်
၄ နှစ်ခန့်က
ဂျွန်လွင်၏
Star International Model
Agency သင်တန်းမှစကာ

အောင်အောင်အောင်
ပျော်စရာအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တဲ့
နက္ခတ်
မနိုးသူ

မော်ဒယ်လ်အဖြစ် စတင်ခဲ့ပြီး ယခုဆိုလျှင် ဇာတ်လမ်းတွဲများ၊ ဇာတ်ကားများ ရိုက်ကူးနေပြီဖြစ်သည်။ နက္ခတ်က အနုပညာများအကြောင်း ပြောပြရာတွင်...

လက်ရှိ အချိန်အထိ လုပ်ခဲ့ပြီးသမျှ အနုပညာတွေအကြောင်း ပြောပြပါလား။

ကျွန်တော်က ဇာတ်လမ်းတွဲအနေနဲ့ ၆ ခု၊ ၇ ခုလောက် ရိုက်ပြီးပြီ။ မီဒီယိုကားအနေနဲ့က ၃ ကား ရိုက်ပြီးပြီ။ ကြော်ငြာလည်း ၂ ခုလောက် ရိုက်ထားတယ်။ မဂ္ဂဇင်းအလှကဏ္ဍတွေကတော့ အများကြီးပဲပေါ့။ ပြီးတော့ အခုလည်း ဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခု ထပ်ရိုက်နေတယ်။ မီဒီယိုကားတစ်ကားလည်း လာပြောထားတယ်။ စီးရီးတွဲ MRTV-4 အတွက် ရိုက်နေ

တာ ထာဝရမန္တလေးတို့၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးတို့၊ Flowers and Butterflies တို့ကတော့ လွှင့်ပြီးသွားပြီ။

နက္ခတ်က ဘာကြောင့် သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာလဲ။ အနုပညာရှင် ဖြစ်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

အနုပညာရှင် ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာထက် မှန်ရှေ့မှာ သရုပ်ဆောင်အလုပ် လုပ်နေရတာကို ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘဝလို့ ခံယူထားတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က အရမ်း နှစ်သက်တယ်။ တခြားအလုပ်တွေထက် သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို အရမ်း ဝါသနာပါတယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်ချောခြင်း၊ လှခြင်းထက်ကို၊ အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာထက်ကို သရုပ်

ဆောင်အလုပ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကနေ ချစ်မြတ်နိုးလို့ကို လုပ်တာပါ။

သရုပ်ဆောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့သင်တန်းရော တက်ခဲ့ဖူးလား။

ဟုတ်ကဲ့၊ တက်ဖူးပါတယ်။ စံကားဝါ သရုပ်ဆောင်သင်တန်းမှာ တက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

နက္ခတ်က အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် မျိုးရိုးထဲမှာ ရှိခဲ့ဖူးလား။

အခုလက်ရှိမှာတော့ မျိုးရိုးထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အဖေ ဦးထွန်းထွန်းက တောငယ်ငယ်တုန်းက သီချင်းတွေ၊ ဘာတွေ နည်းနည်းပါးပါး ဆိုဖူးပါတယ်။

ဒါဆို နက္ခတ်အတွက်

အနုပညာလောကမှာ First Experience က ခက်ခဲမှု၊ ကြမ်းတမ်းမှုအပြင် ဘယ်လိုအရာတွေ ရရှိခဲ့သလဲ။ ဘယ်လိုတွေ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရလဲ။

ကျွန်တော် ပထမဆုံး အနုပညာလောကထဲ စတင်တဲ့ မော်ဒယ်လ်လုပ်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့က ဆောင်မြင်တဲ့ နာမည်ကြီး အနုပညာရှင် သရုပ်ဆောင်တွေကို အများကြီး အတုယူပါတယ်။ ခက်ခဲတယ်ဆိုတာထက် ပိုပြီး ကြိုးစားရတာပါ။ ကိုယ့်ကို လူတွေက အသိအမှတ်ပြုဖို့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ရဖို့၊ ကိုယ့်ဘက်က စွမ်းရည်ရှိဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရှေ့က စိန်ယာတွေကို အတုယူပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဒီနေရာလေးရဖို့ ကြိုးစားရတာက ခက်ကား

ရိုက်တာပေါ့နော်။ အဲဒီကနေ အသံအမှတ်ပြုမှုလေးတစ်ခု ရပါတယ်။

နက္ခတ်က ဘယ်လောက် ထိ ဖြစ်ချင်လဲ။ ရည်မှန်းချက် ထားလဲ။

ဘယ်လောက်ထိ ကျွန်တော် ရည်မှန်းထားလဲဆိုရင် တချို့ စိတ်ကူးတွေက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာပဲ ထားတာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သေချာပြောနိုင်တာကတော့ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော်ရှင်သန်နေသရွေ့ အမြဲလုပ်နေဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း ကြိုးစားသွားမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို စိတ်ထဲကနေ ဝါသနာပါနေလို့ လုပ်တာပါ။ စိန်ခေါ်မှုတွေကတော့ အားလဲဆိုတော့ ဒီအလုပ်ထဲမှာ ခက်ခဲမှုတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအခက်အခဲတွေက ခုထိလည်း ကြုံနေတုန်းပဲ။ အဲဒီအခက်အခဲတွေကို ပျော်စရာတစ်ခုအနေနဲ့ မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။

နက္ခတ်က လက်ရှိအချိန်တွင် ပရိသတ်ကို ပြောချင်သည့် စကားများရှိကြောင်း၊ မိမိတို့ယုံကြည်စွမ်းရည် ကြိုးစားသွားမှာဖြစ်ကြောင်း၊ လိုအပ်တာရှိလျှင်လည်း ခေဖန်နိုင်ကြောင်း၊ မြန်မာပေါ့ကား မကြိုက်သူများနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အလွန်သတိပြောချင်ကြောင်း၊ မိမိတို့အနုပညာသမားများသည် အလေ့အကျင့်မရှိဘဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ အလေ့အကျင့်မရှိဘဲလျှင် အနုပညာသမားမဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့အားလုံးက အခြေအနေအထားပေးစေချင်ကြောင်း၊

မြန်မာနိုင်ငံမှ အနုပညာသမားများမှာ အချို့က တကယ့်ကို အခက်အခဲကြားက ကြိုးစားနေကြောင်း၊ မြန်မာပေါ့ကား မကြိုက်သူများ ထူထောင်သူကိုလည်း ပြောချင်ကြောင်း၊ ကောင်းစေချင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိချင် ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တခြားဘယ်လိုစိတ်ကူးနှင့် ထောင်မှန်းတော့ မသိကြောင်း၊ မိမိတို့အနေနှင့် ရိုက်နေရသည့် အနေအထားမှာ အခက်အခဲအများကြီးရှိကြောင်း၊ တချို့ လိုအပ်ချက်ကို ပရိသတ်က နားလည်ပေးစေချင်ကြောင်း၊ ဒီထက်ပိုပြီးလည်း ကြိုးစားသွားမည်ဟု ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပြောချင်ကြောင်း၊ နက္ခတ်က ဆိုပါသည်။

■
မန်းသူ

မင်းသား

အနုပညာအားလုံး ပီတိဝင်စားတဲ့
သက်လုံးပုံ
မန်းသူ

ယနေ့ခေတ်တွင် အမျိုးသားများထက်
စာလျှင် အမျိုးသမီးများက အနုပညာ
လောကထဲ ဝင်ရန် အခွင့်အလမ်းများ
ပိုရှိနေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။
ပြည်တွင်းပြည်ပတွင် Miss ပြိုင်ပွဲများက
Mr ပြိုင်ပွဲများထက် ပိုများနေသည်က
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။
ထို Miss ပြိုင်ပွဲများမှတစ်ဆင့်
အနုပညာအလုပ်များ လုပ်ရန်
အခွင့်အလမ်းများ
ပွင့်လာကြရသည်။
ယခုလအတွက် ဖူးငုံပွင့်သစ်
သက်လုံးပုံ ကလည်း
Miss ပြိုင်ပွဲများမှတစ်ဆင့်
သရုပ်ဆောင်လောကထဲ
ဝင်ရန် ခြေလှမ်းစ၊ နေပြီဖြစ်သည်။
ညီမ မော်ဒယ်လ်
ထုပ်လာတာကတော့ ၃ နှစ်ကျော်
၅ နှစ်နီးပါး ရှိနေပါပြီ။ ညီမရဲ့
သက်ဦးဆရာတွေဖြစ်တဲ့
ကိုမိုးစက်နဲ့ ကိုဇော်လွင်ဦး
Universal International Agency
ကပေါ့။ သူတို့နဲ့တွေ့တော့
သူတို့က ညီမအရပ်ကို သဘောကျလို့၊
အရပ်ရှည်လို့ ဝင်လျှောက်ပါလားတဲ့။
အဲဒီကနေ မော်ဒယ်လ် စ၊ ဖြစ်တယ်။
အဲဒီကနေမှ Miss ပြိုင်ပွဲတွေ
ဝင်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီကနေ
ထောင်လာတယ်ပဲ ဆိုပါတော့ 'ဟု
သက်လုံးပုံက Miss ခရီးအစကို
ချပြသည်။ သက်လုံးပုံက
၅ နှစ်တာကာလအတွင်း Show နှင့်
ပြိုင်ပွဲများစွာ အတွေ့အကြုံ
ရခဲ့သည်။ သက်လုံးပုံက
High School Queen Oramin F 2014,
Miss Angel 2015, Miss Beautiful
Frontstep 2013, Miss Suko (Brand
Ambassador) 2013, Miss Alpura
2013, Miss Ogawa 2013,
Miss DeMi 2013,
Miss Sweet Day 2013 & Enat
Beauty Face Award
ရရှိခဲ့သည်။

‘ညီမ အခု Missနဲ့ သရုပ်ဆောင်အနုပညာကို
စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်က
ပညာရေးကလည်းတစ်ဖက်ဆိုတော့ မျှပြီး
လုပ်နေရတာပေါ့။ ပြီးရင် ညီမက International
ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ဖို့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားနေတယ်။
ဒီတော့ Modeling ပိုင်းတွေ စိတ်ဝင်စားနေတာ
ပေါ့။ Photo Model နဲ့ Show တွေလည်း
လျှောက်ဖြစ်တယ်’ဟု သက်လုံးပုံက
ဆိုသည်။ ထို့ပြင် သက်လုံးပုံက
ရည်မှန်းချက်ထားပြီးလည်း အလုပ်လုပ်လေ့
ရှိသူဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့် ယခင်က

ဇာတ်လမ်းအချို့တွင် ပါဝင်ရိုက်ကူး
ဖြစ်သော်လည်း လက်ရှိတွင်တော့
International ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် ကြိုးစား
စီစဉ်နေသည့်အတွက် ထိုဘက်ကို
ဧက နားထားသည်ဟု သိရသည်။
‘ညီမက အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင်
အကုန်စိတ်ဝင်စားပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်မှာ International
Miss ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်မယ်
ပြီးမှ ဒီမော်ဒယ်လ်လောကဘက်မှာ
ဖြစ်ချင်တာလေးတွေ ဖြစ်ပြီးရင်
သရုပ်ဆောင် ခဲ့လုပ်မယ်’

ဟုလည်း ပြောပြသည်။ ယခုလို အနုပညာ
အလုပ်တွေ လုပ်ရမည်ဟု ထင်မထားသည့်
သက်လုံးပုံက 'ညီမ အမေရဲ့ ညီမကို ဖြစ်စေ
ချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုပေါ့။ ညီမကလည်း
တကယ်ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ အမှန်တကယ် ညီမ
ဖြစ်ချင်တာက အားကစားသမားလေ။
ရေကူးတဲ့ဘက်ကိုတော့ အာရုံစိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကြီးလာတော့ လှချင်လာတယ်။
အသားမည်းမှာကြောက်လို့ အဲဒီအားကစားကို
ဖြတ်ချခဲ့ရတာ။ ညီမက ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းကတော့ အနုပညာနဲ့
ပတ်သက်ရင် အစုံလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အကအဖွဲ့လည်း
ထူထောင်ခဲ့ဖူးတယ်' ဟုဆိုသည်။
သရုပ်ဆောင် အနုပညာနှင့်
ပတ်သက်ပြီး သက်လုံးပုံက
'ညီမက အင်္ဂလိပ်ကျောင်းကို
ငယ်ငယ်ကတည်းက
တက်ခဲ့တော့ အများအားဖြင့်
အင်္ဂလိပ်ကားပဲကြည့်ဖြစ်တယ်။
ဒီမှာလည်း ကြိုက်တဲ့သူတွေ
ရှိပါတယ်။ မဖွေးဖွေးကို ညီမ
ကြိုက်တယ်။ အားကျတယ်။
ဒွေးဆိုရင် အရမ်းလေးစားတယ်။
သူက တစ်ကားနဲ့တစ်ကားမှာ
သရုပ်ဆောင်ပုံကို
မတူတာလေ။ သူတို့လို
သရုပ်ဆောင်ကောင်းတဲ့
အနုပညာရှင်တစ်ယောက်
ဖြစ်ချင်တယ်' ဟုလည်း
သက်လုံးပုံက
ပြောပြခဲ့သည်။

■
မန်းသူ

“ဒီအောင်မြင်မှု
ခရီးစဉ် အခွေမှာပါတဲ့
အချစ်သီချင်းတွေက
ဟိုးအရင်တုန်းက
ခံစားခဲ့တဲ့ ခံစားချက်ကို
ခုအချိန်မှာ
ဖွင့်ထုတ်တာပေါ့၊
အဲဒါပါပဲ။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
ခံစားချက်တွေ
ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါတွေကို
ပြောလို့ မရဘူးလေ။
ပြောပိုင်ခွင့်လည်း

မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သီချင်းထဲမှာပဲ
ကျွန်တော် လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ပြောလိုက်တာပါပဲ။
ခံစားချက်ကတော့ လက်ရှိခံစားချက် မဟုတ်ပါဘူး။
အရင်တုန်းက ခံစားမှုကို သီချင်းအဖြစ် ဖန်တီးပြီး
ပရိသတ်ဆီ ပေးပို့ တင်ဆက်တာပါ။ အရင်ရည်းစားနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့
အခုလို့ ထင်ရလောက်အောင်လည်း လတ်ဆတ်နေတယ်”လို့

ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်

မနိုးသူ

AY
LOVE

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်
ချင်းတွေ နဲ့အချိန်ဖြုန်း
မယ်။ အလုပ်
တွေနဲ့ပဲ
အချိန်
ဖြုန်းလိုက်
တော့မယ်။

ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကိုပြန်လည်
တမ်းတခြင်းပေါ့။

ဒါဆို ပြန်ဆက်ဖို့ရော
ရှိလို့လား။

မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျ။
ကျွန်တော့် အချစ်တွေက
ဘယ်လိုလဲဆိုတာရယ်၊ ဘယ်
မှာလဲဆိုတာရယ်ကို ခုအချိန်
မှာ လူတိုင်းက သိချင်နေကြ
တယ်။ ကျွန်တော့် အချစ်တွေ
က ကျွန်တော့်ရဲ့ Fan တွေ၊
ကျွန်တော့် ပရိသတ်တွေဆီမှာ
ပဲ ပိုထားလိုက်ပါပြီ။ ရှိသမျှ
လူတွေတိုင်းမှာ ကျွန်တော့်
အချစ်တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါ
တွေက ပိုခိုင်မြဲတယ်။ ပိုတာ
ရှည်တယ်၊ တောင့်တင်းခိုင်
မာတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်
ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်
အခု မောင်နှမသံယောဇဉ်၊
သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်၊
Friendship Goldတွေကို ပိုပြီး
တန်ဖိုးထားတယ်။ Forever
Lonely ကတော့ မှန်တယ်။
ကျွန်တော် Lonelyဖြစ်မှာပဲ။

လုပ်နေတဲ့ကြားက ၈ ခွေ
မြောက် တစ်ကိုယ်တော်တေး
စီးရီးကို ပရိသတ်ဆီ နှိပ်ဘာ
လထဲမှာ ဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့ပါပြီ။
ဒီအခွေမှာ ရဲလေးက အချစ်
တွေ၊ အလွမ်းတွေ၊ အပျော်တွေ
မျိုးစုံ ထည့်ထားပါသတဲ့။
ရဲလေးရဲ့ အခွေထဲက အချစ်
တွေအကြောင်းနဲ့ပဲ စကား
စ၊လိုက်တယ်။

အချစ်ဦးကို ပြန်လည်
တမ်းတခြင်းလား။

အချစ်ဦးတော့ မဟုတ်
ဘူးလေ။ တစ်ယောက်သော
သူပေါ့။ တစ်ယောက်သော
သူကို ပြန်လည် တမ်းတခြင်း
ပေါ့။ မပြီးပြတ်သေးတဲ့

ရဲလေးက
ရယ်ရယ်
မောမော ပြောပေမဲ့
သူ့မျက်လုံးတွေက
ရီဝေဝေ။ ရဲလေးက
အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်
အနားယူထားတဲ့
အနုပညာအလုပ်တွေကို
အိမ်ထောင်ထဲကနေ
ပြန်ထွက်လာပြီးမှ
ဇယ်ဆက်သလို
လှုပ်ရှားလာတာပါ။
ရိုက်ကူးရေးတွေ

ကျွန်တော်ရည်းစားထားရမှာ
ချစ်သူထားရမှာကို အမှန်
အတိုင်းပြောရရင် ကြောက်
သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
Fanတွေ အကုန်လုံးက မထား
စေချင်ကြတော့ဘူး။ ကျွန်
တော့် Fanတွေက ကျွန်တော့်
ကို အလုပ် မလုပ်တော့မှာနိုး
လို့၊ ကျွန်တော်အရင်လို ပြန်
ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့။ ဒီတော့
ကျွန်တော်လည်း သူတို့ဆန္ဒကို
ဖြည့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်
အချစ်တွေကို အခု ကျွန်တော့်
Fanတွေဆီမှာပဲ ထားတော့
တယ်။

နောက်ထပ် အချစ်က
တော့ အခုထိတော့ မပေါ်
သေးဘူးပေါ့နော်။ ကျွန်တော်
ထမင်းကို အကုန်စားပါတယ်။
စကားကို အကုန်မပြောချင်ပါ
ဘူး။ ကျွန်တော် Lonelyဖြစ်
တာကိုလည်း စိတ်မကောင်း
လို့ မခံစားနိုင်ကြတဲ့ Fan
တွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့
ရှာပါ။ ဒီတစ်ခါ ရှာရင်တော့
၃ ယောက်လောက် ရှာတဲ့

လုပ်ပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် Fan
တွေ၊ မိသားစုတွေအတွက်
အချိန်မပေးနိုင်မှာ စိုးလို့ပါ
လို့ အခုဆိုရင် အမေကလွဲလို့
ကျွန်တော့်မှာ နောက်ဆံတင်း
ရော မရှိပါဘူး။

ဒီစီးရီး Title အောင်
မြင့်မှာ ခရီးစဉ် ဆိုတာက...

သီချင်းအနေနဲ့ မပါ၊ ပါ
ဘူး။ တမင်ကို Themeအနေ
နဲ့ ပေးလိုက်တာပါ။ အောင်
မြင့်မူတွေကို ထပ်ကာ ထပ်
ကာ ယူမယ်ဆိုတဲ့ သဘော
ပါ။ တကယ်က ကျွန်တော်
ချီချင်တဲ့ Target မရောက်
သေးဘူး အစီမံ။ Target
ဆောက်သွားရင်တော့ တစ်မျိုး
ပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော်
ချီသတ်အတွက် ကျွန်တော်
ဆက်ရှိနေမယ်ဆိုတဲ့ သဘော

ပေါ့။ ကိုယ်သွားတဲ့ ခရီးစဉ်
တိုင်းမှာ အောင်မြင်မှု ရှိရ
မယ်။ ရုံးခိုမိတာလည်း ရှိရင်
ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ အတတ်နိုင်
ဆုံး လူတိုင်းက အောင်မြင်
အောင် လုပ်ကြမှာပဲလေ။
ဒါကြောင့် ဒီအောင်မြင်မှု ခရီး
စဉ် တေးစီးရီးလေးကို
တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး
လုပ်ထားပါတယ်။ အားလုံး
ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ
ဒီခရီးစဉ်မှာ ပါဝင်မယ်လို့
ယုံကြည်ပါတယ်။ ပါဝင်မယ်
လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။

ရဲလေးက ခုဆိုရင် စ
ခွေမြောက်ဆိုတော့ တစ်ကိုယ်
တော်အခွေ လုပ်တိုင်းမှာ
အချိန်အပြင် ရဲလေး ဘာတွေ
ပါသွားလဲ။ တစ်ကိုယ်တော်
အတွက် ကြိုးပမ်းမှု က

တခြားတွေနဲ့ ဘာကွာလဲ။
အဓိကက အချိန်ပါပဲ
ခင်ဗျ။ အချိန်ပဲ ပေးဆပ်ရပါ
တယ်။ ကျန်တာကတော့
ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်
အများကြီး မရှိပါဘူး။ ကျွန်
တော်တို့က လူ့ဘဝမှာ အများ
ကြီး ရက်တွေ ကျန်သေး
တယ်။ ဒါလေးတွေက ပါး
ပါးလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။
ဒီထက် ကြမ်းတမ်းတဲ့ ရက်
တွေ ထပ်လာဦးမယ်လို့
ကျွန်တော် မျှော်လင့်တယ်။
အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်
ရင်ဆိုင်မယ်ပေါ့နော်။ ခုချိန်
ထိကတော့ ရင်ဆိုင်လို့ကောင်း
တုန်း၊ ရှာဖွေလို့ကောင်းတုန်း
ပဲ။ ဘဝဆိုတာ ဘယ်ဟာကို
ဘဝလို့ ပြောမှန်းတောင် မသိ
သေးဘူး။ သူများတွေ

ဒီထက်ပိုဆိုးတာတွေ တွေနေ
ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က
တော့ ဘဝတွေကို ဖျော်ရွှင်စွာ
နဲ့ ဖြတ်သန်းမယ်။ စိတ်ဝင်
စားစွာနဲ့ ရှာဖွေမယ်။

၂၀၁၇ ခုနှစ်ထဲမှာရော
ရံတင်ကားကြီး ရှိမလား။

ဟုတ်ကဲ့။ Lucky
Sevenက တင်တဲ့ ကားတွေ
ရှိမယ်။ ပြီးတော့ Lucky Boss
တို့၊ Power Kingတို့ကလည်း
ရှိမယ်။ တိုက်တွေကတော့
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခုံလာပြီဗျ။
နောက်နှစ်မှာ ၃ ကားလောက်
ရှိမယ်။ (A)ရော၊ (B)ရော
ပေါ့။

အခု အဆိုရော၊ သရုပ်
ဆောင်ရော ပြန်လည်
ကြိုးစားလာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်
ဘက်က ကြိုးစားအားထုတ်မှု

ရမှာပေါ့နော်။ အဲဒီအတိုင်း သွားရင် အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ တော်လာတာ။ နာမည်ကြီးကြီး၊ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်မှာက ဗျူဟာရှိပြီးသားပါ။ နောက်တစ်ယောက် ဆိုတာက ကျွန်တော်မိတ်ဆွေပါ။ အရမ်း တော်ပါတယ်။ သူကလည်း သူ့ ဗျူဟာနဲ့ သွားတယ်။ အဓိကကတော့ Plan ကျကျ လုပ်ဆောင်သွားရင် အားလုံး အောင်မြင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ကမ္ဘာကို တည်ဆောက်ထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က သရဖူ လွှဲပေးရတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ရွှေခါးပတ် လွှဲပေးရတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်ကမ္ဘာမှာပဲ ကိုယ့်နေ၊ နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာ တိုးတက်ရင် တိုးတက်သလို ပရိသတ်က လာရောက်လည်ပတ်မှာပဲ။ လာရောက်စီးမျော နေထိုင်မှာပဲ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက သူ့ဒါကို လူတွေက မသိကွဲဘဲ သရဖူ လွှဲပေးတာ မဟုတ်

က နဂိုထက်
စာရင်နှစ်ဆ

ပိုကြိုးစားရလား။

ပိုကြိုးစားရပါတယ်

ခင်ဗျ။ လူငယ်တွေရော၊

မျက်နှာသစ်တွေရော၊

လူစွမ်းကောင်းတွေ၊

Hero တွေက

ပိုများလာတဲ့အတွက် ကိုယ်က

အရင်ထက် ပိုကြိုးစားရတယ်။

အရှေ့က မိုင်ကုန်တင်မှ အနောက်နဲ့

ပြတ်မှာလေ။ မဟုတ်ရင် ကိုယ်လည်း

ကြားထဲမှာ ညပ်ပြီး မပေါ်ဘူးဖြစ်မှာ

စိုးလို့လေ။ ဒီတော့ ပိုကြိုးစား ရပါတယ်

အစ်မ။ အရင်က ထွက်ခဲ့တဲ့

အိမ် တို့၊ တတိယကာရန် တို့ထက်စာရင်

ပိုကြိုးစားရပါတယ်။

အခုခေတ်က ဂီတအမျိုးအစားတွေလည်း များတယ်။

အရမ်းလည်း တိုးတက်နေတော့ ခေတ်ကို

အစီလိုက်တဲ့နေရာမှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမလဲ။

ကျွန်တော်တို့က အရင်ကတည်းက Plan နဲ့ လုပ်ထား

ကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ ဗျူဟာရှိပြီးသားလို့ ပြော

သလို၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သရဖူ ယူကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာကိုပဲ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်မယ်။ Plan မရှိသူက တော့ ဦးတည်ရာ မဲ့နေမှာပဲ။ စီမံချက်ကို စနစ်တကျနဲ့ လုပ်ဆောင်ရင် အောင်မြင်မှာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာလုပ်လုပ် ရေရှည်ကိုပဲ ကြည့်ပါတယ်။

အခု လက်ရှိအချိန်အထိ ဖြတ်သန်းလာတဲ့ ခရီးတစ် လျှောက်မှာ ရဲလေး ရရှိထားတဲ့အရာ...။

လူဆိုတာက လုပ်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ စကား ကို ကျွန်တော် သိသွားတာပါ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေဖို့ပဲ လိုတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျစရာကို မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေရင် အဲဒီလူဟာ ခရီးတော့ ဆက်လျှောက်နေရတာ ပါပဲ။ ကိုယ်သွားချင်တဲ့ Direction ကို သိပြီဆိုရင် အဲဒီအတိုင်း ခြောက်ခြောက်ကြီးသာ ဆက်သွားပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။

ရဲလေးက Myanmar Idol Season-1 တုန်းက နောက်ဆုံး Final အတွက် ပြိုင်ပွဲဝင်သီချင်း၊ Winner အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ်တို့ကို ရေးစပ် ပေးခဲ့သလို ယခု Season-2 အတွက်လည်း ချီလေးကို ထပ်မံ ကမ်းလှမ်းထားသည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်က တက်လာမယ့် Top-10 က ဘယ်သူတွေ ဖြစ်မလဲဆိုတာ သိပြီး တော့မှ သူတို့ အဆောက်ကို ကြည့်ပြီး အရင်က လားလားတို့ကို ရေးပေးသလိုပဲ ရေးပေးမှာပါ။ အရင်ပွဲစဉ်တုန်းကနောက်ကျတယ်ဗျ။ Top-3 ဖြစ်နိုင်လောက်မယ့် သူကိုမှမှန်းရေးရတာ။ အခုတော့ Top-10 ဆဲက မှန်းရေးလို့ ရနေပါပြီ။ ကျွန်တော်က Myanmar Idol ကို သံယောဇဉ် ရှိတဲ့အတွက် ကိုယ်ကူညီနိုင်တဲ့ဟာဆို ကူညီပါ ဘယ်။ ပြီးတော့ အရင်က ကျွန်တော်ရေးခဲ့တဲ့ Theme Song ကိုပဲ ဒီနှစ် Theme Song ပြန်လုပ်ပါမယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို နေရာပေးတဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ရဲလေး ပြောရင်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ■ မန်းသူ

မြို့အကယ်ဒမီ ဆင်း(န)နံပါတ် ၄၅

လင်းနိုင်ဦး

*ဟိုဘက်ခြမ်းက ပရိသတ်တွေ
ဒီဘက်ကို လာပေးပါ။ ဒီဘက်ခြမ်းက
ပရိသတ်တွေ အလယ်ကို တိုးပေးပါ။
အလယ်မှာ လာစုပေးကြပါ။ အမျိုးသမီးနဲ့
အမျိုးသား ရောပြီးထိုင်နေကြပါ။
အားလုံး အဆင်ပြေပြီလား။ ကင်မရာ၊
မီး အဆင်သင့်လား။ အသံ အိုကေတယ်
ဆိုရင် ရိုက်လိုက်မယ်။ ရယ်ဒီ
ဝမ်း...တူး...သရီး...ဂိုး...
*အနုပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ဆုတစ်ဆုကို
ချီးမြှင့်ပေးပါ တော့မယ်ရှင်။
၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက် အကောင်းဆုံး
ဒါရိုက်တာဆုကို ချီးမြှင့်ပေးနိုင်ဖို့

ဒါရိုက်တာ မီးတောက်ကို
ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ်*လို့
အစီအစဉ်တင်ဆက်သူများက
ကြေညာလိုက်တဲ့အခါ
သရုပ်ဆောင်
ဇော်ဝင်းနိုင်က
စင်မြင့်ထက် တက်လာပြီး
စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်ကာ
မကြေညာမီ
*ဒီနှစ်လည်း ငါပဲလို့
ထင်ထားတာ အခု
ဒါရိုက်တာ မီးတောက်
ကြေညာပေးပါလို့
ဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့အတွက်
ကိုယ်မရတော့ဘူးဆိုတာ
သေချာသွားပါပြီ။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူပဲရရ
ကျေနပ်ပါတယ်။
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊
ကိုယ့်အနုပညာသမီးအစ်ကို

မောင်နှမတွေထဲကပဲ ဘယ်သူပဲ ရရပေါ့။ ကဲ...ကြေညာပေးပါမယ်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက် အကောင်းဆုံး ဒါရိုက်တာဆုကတော့ ကိုယ်တို့ရဲ့သူငယ်ချင်းပါပဲ။ အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ သူ ရိုက်တဲ့ ကားတွေ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်က သူတောင်းစား၊ လမ်းဘေးက ခွေးဝဲစား၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ ကားတွေနဲ့ မရခဲ့ဘူး။ ဒီနှစ်တော့ တည့်တည့်ကြီးတိုးပြီ သူငယ်ချင်းရေ။ ဒီနှစ်တော့ မင်း ရပြီ... ရပြီ။ သူရသွားတဲ့ကားကတော့ ကလေးကချော ဆိုတဲ့ကားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ လေးထောင့်(ဝမ်းတွင်းဖြစ်)ပါ ခင်ဗျာ' လို့

ကြေညာပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အစီအစဉ် တင်ဆက်သူများအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပေးကြတဲ့ ဖိုးပြည့်နဲ့ ဂျူးစံသာတို့က အကယ်ဒမီ ဆုရှင်ကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့ကဒ်ကို ဆက်ရိုက်ပါတယ်။ အကယ်ဒမီကို ဆုယူဖို့ တက်ရောက်လာသူကတော့ ဒါရိုက်တာ လေးထောင့် (ဝမ်းတွင်းဖြစ်)အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ခန့်စည်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါရိုက်တာ မီးတောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ဇော်ဝင်းနိုင် (မန်း)က ခန့်စည်သူကို အကယ်ဒမီ ရွှေစင်ရုပ် ချီးမြှင့်တဲ့ကဒ်ကို

ဆက်လက်ရိုက်ကူးခဲ့ကြပါ
တယ်။ နောက်ထပ်ဆက်လက်
ရိုက်တဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းကတော့
အကောင်းဆုံး အမျိုးသမီး
ဇာတ်ဆောင်ဆုကို ချီးမြှင့်မယ့်
ဇာတ်ဝင်ခန်း ဖြစ်ပါတယ်။
အစီအစဉ်တင်ဆက်သူများက
အနုပညာပိုင်းဆိုင်ရာ
အကောင်းဆုံးဆုတစ်ဆုဖြစ်တဲ့
အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆုကို
ချီးမြှင့်ပေးပါမယ်ရှင်။ ၂၀၁၆
ခုနှစ်အတွက် အကောင်းဆုံး
အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆုကို
ဖွင့်ဖောက်ကြေညာပေးပါရန်
အတွက် ငါးထပ်ကွမ်း
အကယ်ဒမီ ခင်မိုးမိုးအေးကို
ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်လို့ ကြေညာ
လိုက်ချိန်မှာ ခင်မိုးမိုးအေးက
စင်မြင့်ပေါ်တက်လာတဲ့
ဇာတ်ဝင်ခန်းကို ရိုက်ကူးခဲ့

ကြပါတယ်။

‘ရွှေကြိုးနှစ်ယောက်
အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား။ ရှပြီ
ဆိုရင် ဆက်ရိုက်လိုက်မယ်။
အသံတွေငြိမ်ပေးပါ။ ရယ်ဒီ
ဝမ်း...တူး...သရီး... ဂိုး’
လို့ ဒါရိုက်တာက အော်လိုက်
တဲ့အချိန်မှာ ‘ရင်တွေခုန်လိုက်
တာ၊ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ
ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း။
အားလုံးကလည်းရစေချင်တဲ့
မင်းသမီးလေးပါ။ ဒီစင်ပေါ်
ကို’အေး’ကလေ ငါးကြိမ်
တိုင်တိုင် ဆုတက်ယူဖူးပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက
ခုန်တဲ့ရင်တွေထက် အခု မင်း
သမီးလေးအတွက် ပိုခုန်ရပါ
တယ်။ ဇာတ်ဆောင်ဆုရတဲ့
မင်းသမီးလေးကလေ ဟို...
အငြိမ်ကိုမနေတဲ့ မင်းသမီးလေး

လေးပါ။ နာမည်လေးက ရှေ့
နှစ်လုံးက ဆင်တူပဲ။ အယ်
မယ်လေး... ဘယ်လိုကြေညာ
ရမုန်းကို မသိဘူး။ ကြေညာ
ပါ့မယ်၊ ကြေညာပါ့မယ်။
ရင်တွေခုန်လွန်းလို့၊ ဝမ်းသာ
လွန်းလို့ပါ။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်
အတွက် အကောင်းဆုံးအမျိုး
သမီး ဇာတ်ဆောင်ဆုရတဲ့
မင်းသမီးလေးကတော့ ဘယ်
သူ ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ။
ဪ... မင်းသမီးလေး
နန်းနန်းပြာပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်
လို့ ကြေညာလိုက်တဲ့ အချိန်
မှာ အစီအစဉ် တင်ဆက်သူ
များက ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက်
အကောင်းဆုံး အမျိုးသမီး
ဇာတ်ဆောင်ဆုရှင် ဆုလက်ခံ
ရယူနိုင်ပါရန် စင်မြင့်ပေါ်သို့
ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်လို့ ကြေ
ညာလိုက်တဲ့အချိန်မှာ တက်
ရောက်လာသူကတော့ နန်းနန်း
ပြာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့
ခိုင်သင်းကြည် ဖြစ်ပါတယ်။
ခိုင်သင်းကြည်က
အကယ်ဒမီ ရွှေစင်ရပ်တုကို
လက်ခံပြီး ဝမ်းသာစကား
ပြောကြားတဲ့အခါမှာ 'ဝမ်း
သာပါတယ်။ အရမ်းကို
ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘယ်လို
ဝမ်းသာရမုန်းကို မသိဘူး။
ဝမ်းသာလွန်းအားကြီးလို့ပါရှင်။
နန်း ဒီအကယ်ဒမီဆုကို ရတာ
ဘယ်သူကမှ ပေးလို့မဟုတ်
ဘူး၊ နန်းကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်
တွေက ပေးလို့ပါ။ ဝမ်းသာ
လွန်းလို့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို
စကားလုံးတွေနဲ့၊ ဘယ်လို
ခံစားချက်တွေနဲ့ ဘာတွေကို
ဘယ်လိုပြောရမုန်းတောင်
မသိတော့ပါဘူးရှင်။ ပထမ
ဆုံးလေ အကယ်ဒမီရအောင်
ခေါ်ရှိက်ပေးတဲ့ ပေါက်

ပေါက် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ဆေး
က ဒေါ်ညို ညိုနဲ့ ဒေါ်စိုစိုက
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
အကယ်ဒမီရအောင် ရိုက်ဆေး
ခဲ့တဲ့ ဒါရိုက်တာကြီး လေး
ထောင့်(ဝမ်းတွင်းဖြစ်)က
လည်း ကျေးဇူးပါရှင်။ လေး
သည်းနီတွေ ဆိုးပေးခဲ့တဲ့
ဖန်စီမောက်၊ ဟောဒီဖန်ပြိုင်
ကို ဆင်မြန်းပေးခဲ့တဲ့
မန္တလေးက ရေမြင်းဖိနပ်
လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဆေး
မြန်းပေးခဲ့တဲ့ ဟီရှိုင်းက
လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ရှင်။ နန်းကို မိတ်ကပ်၊ ဆံပင်
အလှဆင်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုကိုဆေး
(ဖြစ်ချောင်း)ကိုလည်း ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ အခု နန်း
တက်ဝတ်စုံလေးကို နေ့မအိပ်
ညမအိပ် တစ်ညလုံး ဆီးတွေး
တွေး တစ်လုံးချင်းစီ တစ်လုံး
ချင်းစီ အလှဆင်ပြီးတော့ လေး
တစ်စုံကချုပ်ပေးခဲ့တဲ့ မတူ
(အိုင်ဂေးဂရိတ်)ကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။
ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူအားလုံး
ကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်
တယ်ရှင်။ ပြီးတော့ ဒီကာလ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ပြီ
တဲ့ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံအားလုံးက
လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ရှင်။ အထူးသဖြင့် ညီမလေး
လွန်းလွန်းလူ့ကို ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။ ညီမလေးရေ အ
မငယ်ပါနဲ့။ ဒီကာလဲမှာလေး
မမက ညီမလေးထက်
အများကြီးတော်သွားလို့ ဒီ
ကို ရသွားတာပါ။ ညီမလေး
က ငယ်ပါသေးတယ်
နောက်ပိုင်းတွေကျရင် ရှေး
ပါ။ အဲဒီအတွက် အ
မလျှော့ပါနဲ့လို့ ဒီနေရာ
စီနီယာတစ်ယောက်အနေနဲ့

အားပေးပါရစေနော်'လို့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားပြီး ရွှေကြိုလက်ထဲကို မိုက်မြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ ပြန်ယူပြီး 'ဆို... တော်ပါသေးရဲ့ မေ့တော့မလို့။ နန့်ကိုလေ တိတ်တဆိတ် ပုံပိုးပေးတဲ့ နန့်ရဲ့ ဆောင်ပေါ်နော်။ ဖန်သားပြင်တနေ့ ကြည့်ရအားပေးနေတဲ့ နန့်ရဲ့ မောင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' လို့ ဆက်ပြီး ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဒီအစီအစဉ်ကတော့ ဒါရိုက်တာ ရာဇဝင်ကို ရိုက်ကူးတဲ့ ငါ့အကယ်ဒမီ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲက ဆင်း(န) ခါတ် ၄၅၊ ၄၆ နဲ့ ၄၇ တို့ကို တကယ့် အကယ်ဒမီချီးမြှင့်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ အမျိုးသမီးဇာတ်ရုံမှာ ရိုက်ကူးခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါ့အကယ်ဒမီ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ နေခဲ့သူ၊ သူရိယ၊ Waiလှ၊ မင်းသားကြည်၊ ရွှေမုံရတီ၊ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံ ဟာသ သရုပ်ဆောင်များစွာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ပေးထားကြပါတယ်။ ဇာတ်ကားက ရုပ်ရှင်လောကကြောင်းကို ဟာသနဲ့ ဖော်ပြပြီး ရိုက်ကူးထားတဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ အဖြစ် ခန့်စည်သူ၊ မင်းသမီး နှစ်လက်အဖြစ် မင်းသားကြည်နဲ့ ရွှေမုံရတီ၊ သရုပ်ဆောင်များအဖြစ် အေးနီ၊ မိုးမျိုးခိုင်တို့ ပါဝင်ဆောင်ပေးထားကြပါတယ်။

မင်းသားကြည်နဲ့ ရွှေမုံရတီတို့က အကယ်ဒမီပေးပွဲမှာ သူတို့ရမယ်လို့

နာမည်ထွက်ပြီးမှ တခြားမင်းသမီးတစ်လက် ရရှိသွားခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကလည်းတစ်ယောက်ကို ဇာတ်ပို့ဆိုပြီး တင်တယ်၊ တစ်ယောက်ကိုကျတော့ ဇာတ်ဆောင်ဆိုပြီး တင်တယ်။ အဲဒီကနေ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီမှာ စိန်ယာဖြစ်တဲ့ အစ်မကြီးက သူက မင်းသမီး ဖြစ်ရမှာ။ သူမဖြစ်ဘဲ ဂျူနီယာ ကောင်မလေးက မင်းသမီးဖြစ်နေပြီး သူက ဘာလို့ ဇာတ်ပို့ဖြစ်ရတာလဲ ဆိုပြီး ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီပြဿနာကြောင့်ပဲ နောက်တွဲမရိုက်တော့ဘူး ဆိုပြီး ဖြစ်သွားခဲ့ကြတဲ့ အတွက် ဒီအတွဲကို လိုချင်တဲ့ ထုတ်လုပ်သူက ဒီမင်းသမီးနှစ်ဦးကို မခံချင်စိတ်ပေါ်အောင် တွန်းပို့ခဲ့ကြပြီး အကယ်ဒမီရရှိ အပြိုင်ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ပြန်ပြီး တွဲဖက်ရိုက်ကူးတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နဂိုက မတည့်တဲ့အထဲ ရည်းစားထားတော့လည်း မင်းသားတစ်ယောက်တည်းကို သွားကြိုက် မိပြန်တာတွေကို ဒါရိုက်တာ ရာဇဝင်ကိုးက အောင်တိုင်းကျော် ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ရိုက်ကူးတင်ပြပေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

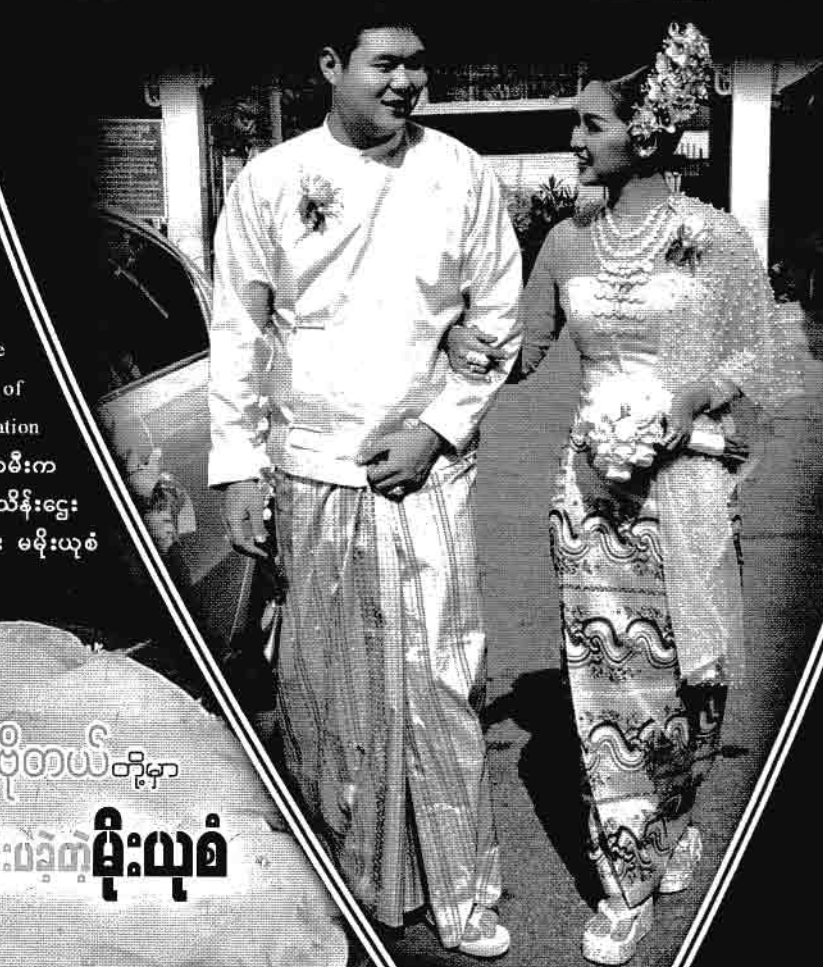
■ လင်းခိုင်ဦး

သရုပ်ဆောင်မိုးယုစံက
 သူ့ရဲ့ချစ်သူ
 မောင်စွမ်းသူရိုးနဲ့
 လက်ထပ်ပွဲကို
 ဆီဒုံးနား ဟိုတယ်၊
 မယ်လီရာဟိုတယ်နဲ့
 နိဗ္ဗိတယ်ဟိုတယ်တို့မှာ
 ကျင်းပခဲ့ပြီး မင်္ဂလာဦး
 ဆွမ်းကျွေးကိုတော့
 ရန်ကုန်မြို့၊ မဟာစည်
 သာသနာ့ရိပ်သာမှာ
 ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။
 မင်္ဂလာသတို့သားက

ရန်ကုန်မြို့နေ
 ဦးမိုးဆန်းအောင် (MD-
 KBZ Group of Companies) +
 ဒေါ်ခင်မျိုးဆွေတို့ရဲ့
 တစ်ဦးတည်းသောသား
 မောင်စွမ်းသူရိုး(တွဲဖက်
 လေယာဉ်မှူး - Senior First Officer,
 AIR KBZ Ltd./ Director-Yangon Triple
 Co., Ltd./ Final Part 1 (University of
 Medicine 1) Diploma in Aviation
 (Malaysia)နဲ့ မင်္ဂလာသတို့သမီးက
 ရန်ကုန်မြို့နေ ဦးယုကျင်+ ဒေါ်ခင်သိန်းဌေး
 တို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မမိုးယုစံ

ဆီဒုံးနား၊ ပယ်လီကုန်း၊ နိဗ္ဗိတယ်တို့မှာ မင်္ဂလာညှိခံပွဲကျင်းပခဲ့တဲ့မိုးယုစံ

စာင်းနိဂဉ်ဦး

(ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်) (B.A Myanmar)ဖြစ်ပါတယ်။

မင်္ဂလာပွဲ လေးပွဲ ကျင်းပတဲ့အထဲက ပထမဦးစွာကျင်းပဖြစ်တာက မင်္ဂလာခေါက်ကွန်းတင်လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်္ဂလာခေါက်ကွန်းတင်လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲကို အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်၊ မနက် ၁၀ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာ့အေးဘုရားလမ်းရှိ ဆီဒီးနားတိုတယ် မင်္ဂလာခန်းမမှာ ကျင်းပခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ထက်မှတ်ရေးထိုးပွဲမှာ မင်္ဂလာသဘင်နာယကကြီးအဖြစ် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဥပဒေချုပ် ဦးဟန်ထူးက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးပြီး မင်္ဂလာသတို့သားဘက်မှ အသိသက်သေများအဖြစ် ရှမ်းယူနိုက်တက် FC ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဝမင်း Group of Companies ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ရန်ကုန် Triple Co.,Ltd. ဥက္ကဋ္ဌ ဦးခွန်နောင်၊ ဦးဆောင် ဇနီး ဒေါ်အိန္ဒာဝါတင်ဦး တို့က ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး မင်္ဂလာသတို့သမီးဘက်မှ အသိသက်သေများအဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံ ဟော့ကီအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ၊ Sky Wings Co., Ltd. ဥက္ကဋ္ဌ၊ Yangon Triple Co.,Ltd. CEO ဦးစောလှထော်နှင့် ဇနီး ဒေါ်ဖြူမြနိုင်တို့က ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။

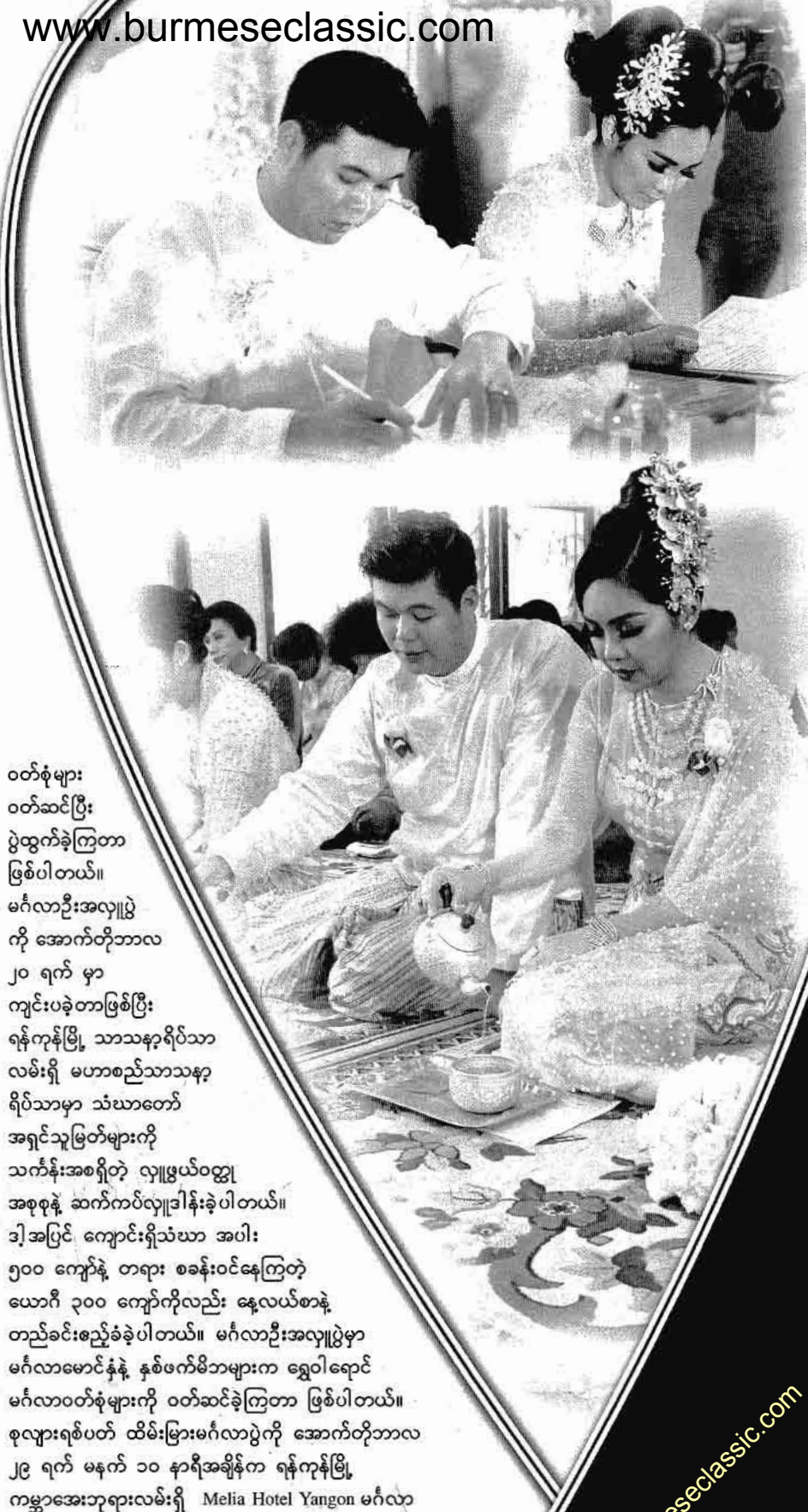
မင်္ဂလာလက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် စွမ်းသူမိုးနဲ့ မိုးယုတ်တို့က မင်္ဂလာမောင်နှံအပြင် နှစ်ယောက်လုံးကပါ ဒီဇိုင်းနာအဖြစ် အပြုအမူရောင် မင်္ဂလာ

ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ပြီး ပွဲထွက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မင်္ဂလာဦးအလှူပွဲကို အောက်တိုဘာလ ၂၀ ရက် မှာ ကျင်းပခဲ့တာဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့၊ သာသနာရိပ်သာလမ်းရှိ မဟာစည်သာသနာရိပ်သာမှာ သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များကို သင်္ကန်းအစရှိတဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုနဲ့ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ကျောင်းရှိသော အပါး ၅၀၀ ကျော်နဲ့ တရားစခန်းဝင်နေကြတဲ့ ယောဂီ ၃၀၀ ကျော်ကိုလည်း နေ့လယ်စာနဲ့ တည်ခင်းစဉ်ခံခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာဦးအလှူပွဲမှာ မင်္ဂလာမောင်နှံနဲ့ နှစ်ဖက်မိဘများက ရွှေဝါရောင် မင်္ဂလာဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

စုလျားရစ်ပတ် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲကို အောက်တိုဘာလ ၂၉ ရက် မနက် ၁၀ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာ့အေးဘုရားလမ်းရှိ Melia Hotel Yangon မင်္ဂလာ

ဆုံးမမှာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။

စုလျားရစ်ပတ်ထိမ်း
ဦးမင်္ဂလာပွဲမှာ မင်္ဂလာ
သတို့သား၊ သတို့သမီး
ဆောင်နံနံ အရံ ပန်းကြို ဗန်း
ချိုင့်၊ နှစ်ဖက်မိဘများက
ဒီဇိုင်းနာ ပြည်စိုးအောင် ချုပ်
ကုပ်ပေးထားတဲ့ Rose Gold
ဇာလာ မင်္ဂလာဝတ်စုံများ
ဆောင်ပြီး မင်္ဂလာ လက်
သစ်ပွဲ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။
မင်္ဂလာပွဲမှာ မင်္ဂလာ အခမ်း
အနားမျိုးအဖြစ် ဦးသိန်းလှ
ဆက်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီး
မင်္ဂလာအခါတော်ပေး သီချင်း
ကို အလင်္ကာဝတ်ရည် တေး
ဂီတအဖွဲ့ တီးခတ်ပေးမှုနဲ့
အကယ်ဒမီများရှင် ရန်အောင်
က သီကျုံးပေးခဲ့ပါတယ်။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ
မင်္ဂလာပန်းကြိုအဖြစ် ဟိန်းဝေ
သန့် စိုးပြည့်သဇင်၊ မင်္ဂလာ
ဆောင်ပယ်ပန်းကုံးကို သဉ္ဇာ
မှတ်ဝင်း၊ မင်္ဂလာလက်စွပ်
အနံ့ကို နန်းမြတ်ဖြိုးသင်းတို့
က သယ်ဆောင်ပေးခဲ့ကြပြီး
မင်္ဂလာသတို့သားအရံများ
အဖြစ် ခါရာနဲ့ မြတ်သူကျော်၊
မင်္ဂလာသတို့သမီးအရံများ
အဖြစ် ရတနာမိုင်နဲ့ မေမြင့်မိုရ်
တို့က ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြပါ
တယ်။

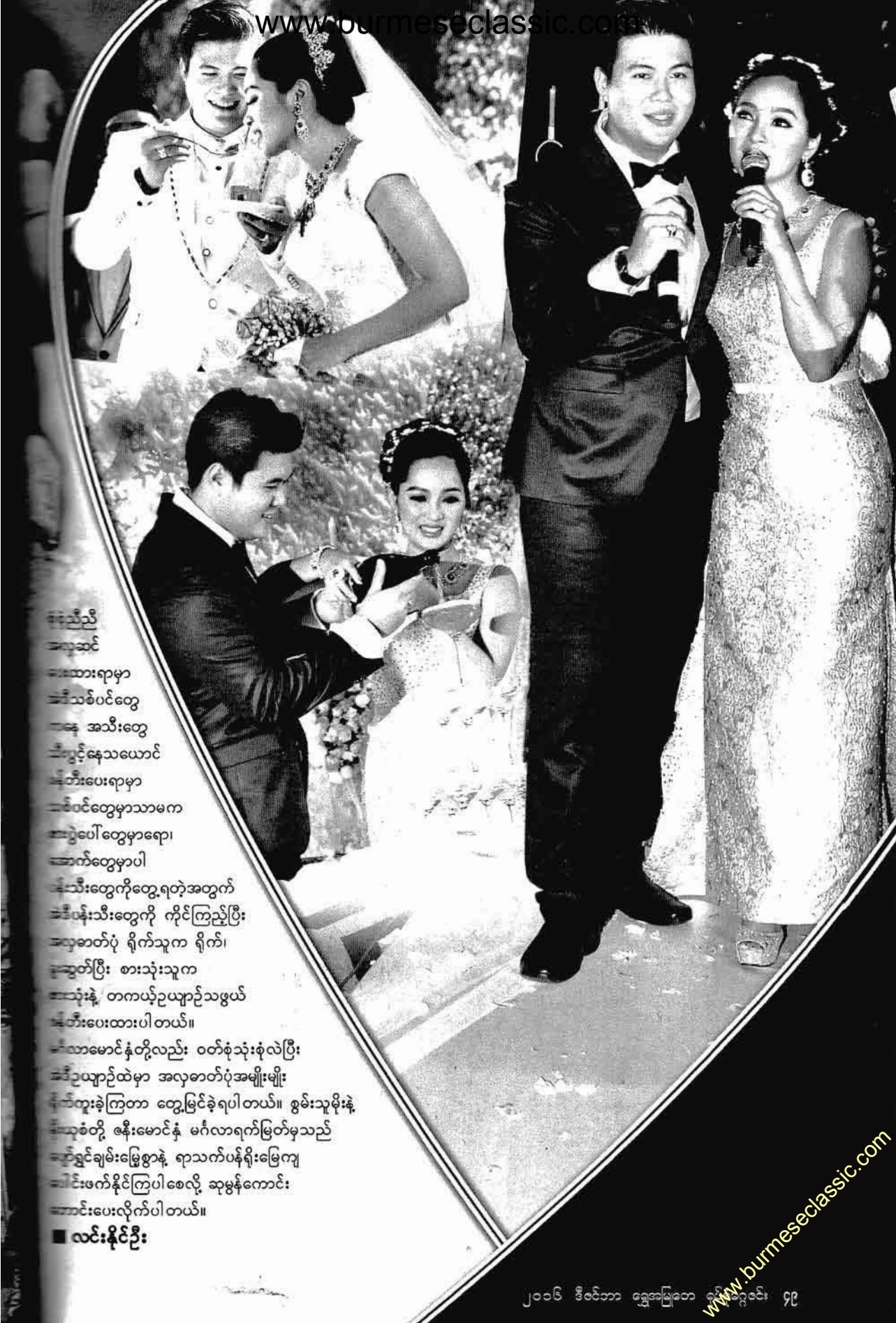
နောက်ဆုံးပိတ် လေးပွဲ
အဖြစ် ကျင်းပတဲ့
မင်္ဂလာဥစ္စာစားပွဲကို အောက်
တိုက်လ ၃၁ ရက်ည ၆
နာရီခွဲအချိန်က ရန်ကုန်မြို့
ပြည်လမ်းရှိ Novotal Yan-
g-U Max မှာကျင်းပခဲ့ပါ
တယ်။

ကျင်းပပြီးစီးခဲ့တဲ့
မင်္ဂလာပွဲသုံးပွဲလုံးမှာ အခမ်း
အနားများကို ပန်းအလှဆင်

ပေးနေတဲ့
မာမိကျော်
(မလေးရှား)က
ဒီဇိုင်းဆင်
ဖန်တီးပေးခဲ့တာ
ဖြစ်ပြီး မိတ်ကပ်နဲ့
ဆံပင်ကို
ခင်စန်းဝင်းက
အလှဆင်ပေးထား
ပါတယ်။
ပွဲအားလုံးအတွက်
မင်္ဂလာဝတ်စုံများကို
ဒီဇိုင်းနာ ပြည်စိုးအောင်က
ချုပ်ကုပ်ပေးခဲ့တာဖြစ်ပြီး
ခင်စန်းဝင်းက
မင်္ဂလာဇနီးမောင်နှံအတွက်
မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့တာဖြစ်တယ်လို့လည်း
သိရပါတယ်။ မင်္ဂလာပွဲတွေမှာ
အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပန်းတွေနဲ့
အလှဆင်ပေးခဲ့သလိုပဲ နောက်ဆုံးပိတ်ကျင်းပတဲ့
မင်္ဂလာဥစ္စာစားပွဲမှာလည်း နိုဗိုတယ်ဟိုတယ်ခန်းမ
အဝင်ကို အချစ်ဥယျာဉ်သဖွယ် မာမိကျော်(မလေးရှား)က
အလှဆင်ပေးထားပါတယ်။ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တွေနဲ့

မိမိညီညီ

အလှဆင်

အေးထားရာမှာ

အိပ်သစ်ပင်တွေ

ကနေ အသီးတွေ

သီးပွင့်နေသယောင်

အိတ်ပေးရာမှာ

အိပ်ပင်တွေမှာသာမက

အတွဲပေါ်တွေမှာရော၊

အောက်တွေမှာပါ

အိပ်သီးတွေကိုတွေ့ရတဲ့အတွက်

အိပ်ပန်းသီးတွေကို ကိုင်ကြည့်ပြီး

အလှဓာတ်ပုံ ရိုက်သူက ရိုက်၊

အတွဲတိုပြီး စားသုံးသူက

အသုံးနဲ့ တကယ့်ဥယျာဉ်သဖွယ်

အိတ်ပေးထားပါတယ်။

မိမိလာမောင်နှံတို့လည်း ဝတ်စုံသုံးစုံလဲပြီး

အိပ်ဥယျာဉ်ထဲမှာ အလှဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုး

ရိုက်ကူးခဲ့ကြတာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ စွမ်းသူမိုးနဲ့

မိမိအသုံးတို့ ဇနီးမောင်နှံ မင်္ဂလာရက်မြတ်မှာသည်

အောင်ချက်ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ

အိပ်ပေးနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း

အောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

■ လင်းနိုင်ဦး

မွေးနေ့ပြုလုပ်နေကျ
ကျောင်းတိုက်ဦးပင်
မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးခဲ့တဲ့
ယခင်လှိုင်
မနိုးသူ

ရန်ကုန်မြို့၊ တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊
 မြယာရုံ စမ်းမြိုင်အိမ်ရာ
 အမှတ်(၁၄၃)နေ ဦးတင်နိုင်
 (CEO of TWA Company)နှင့်
 ဒေါ်ဝင်းဝင်းမော်တို့၏သားကြီး
 မောင်ဝေလွှဲမြိုး(ခ)တေးသံရှင် Waiလွှဲ
 B.Sc (Chemistry), Director of TWA
 Company Limited, Director of
 Player Music Distribution နှင့်
 ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ်
 ရွှေဝံတိုင်တာဝါ အခန်း(၃၀၁)နေ
 (ဦးခင်မောင်ရင်)နှင့်

ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်တို့၏ သမီးငယ်
 မသန့်စင်မွန် Diploma in
 Communication & Journalism
 (PSB Academy) Account Executive of
 Revotech Myanmar, Director of
 Memories Made Event Organizer
 တို့၏ မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေး ဧည့်ခံပွဲကို
 အောက်တိုဘာလ ၂၀ ရက်က
 ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်
 ကျောက်ကုန်း (၁၄)ရပ်ကွက်
 မိုးကောင်းလမ်းရှိ မဟာဗောဓိ
 ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်တွင်

ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အဆိုတော် Wai လျှံနှင့် သူ၏ချစ်သူ သန့်စင်မွန်တို့ ချစ်သူသက်တမ်း ၆ နှစ်အကြာတွင် မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး Wai လျှံနှင့် သန့်စင်မွန်တို့ နှစ်ဦးသည် အိမ်ချစ်၏မိတ်ဆက်ပေးမှုနှင့် သိရှိ ခင်မင်ခဲ့ကြရာ ထိုမှတစ်ဆင့် နားလည်မှု၊ ချစ်ခင်မှုများနှင့် တည်ဆောက်ကာ ဘဝခရီးကို အတူ လျှောက်လှမ်းရန် ဆုံးဖြတ်၍ လက်တွဲခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

'ပထမပိုင်းတော့ သူက အပြင်ကဖြစ်တဲ့အတွက် အနုပညာအကြောင်း၊ ဒီလောကအကြောင်း သိပ်နားမလည်တော့ တစ်ခါတလေ သဝန်တိုတာလည်း ရှိချင်ရှိမယ်။ ပြီးရင် တချို့အလုပ်တွေကို နားလည်မပေးနိုင်တာတွေ အစပိုင်းက ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဘက်ကလည်း သူက အင်္ဂလိပ်ကျောင်း တက်လာတဲ့သူ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းအချို့ကို ကျွန်တော်ဘက်ကလည်း နားလည်မပေးနိုင်တာတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မပေးနိုင်တာကို ညှိယူတယ်။

တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်မှာ ပိုပြီး နားလည်မှုတွေ ရှိလာတယ်' ဟု Waiလျှံက ပြောပြခဲ့သည်။ Waiလျှံက မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန် စီစဉ်နေသည့် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကားရိုက်များ၊ အစီအစဉ်များ ဆက်တိုက် ရှိနေခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ပြုအပြီး ဆက်လက်လုပ်ဆောင်မည့် အလုပ်များကိုလည်း Waiလျှံက စီစဉ်ထားသည်။ 'ကျွန်တော်က Player Disitribution ဆိုပြီးတော့ Music Disitribution တစ်ခု တည်ထောင်ထားပါတယ်။ အဲဒီကနေ အခွေတွေ ဆက်တိုက်ထွက်မယ်။ ပထမဆုံး အောင်ဥယျာဉ် အခွေထွက်မယ်။ Producer ကတော့ ကိုကြတ်။ နောက်တစ်ခွေကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထုတ်လုပ်မယ့် Love Player ဆိုတဲ့ အခွေလေးထွက်မယ်' ဟုလည်း Waiလျှံက ဆိုသည်။ Waiလျှံက ၁၀ လသား ကတည်းက မွေးနေ့ ဆွမ်းကျွေးမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး မွေးနေ့အလှူ အမြဲပြုလုပ်ဖြစ်သည့် မဟာဗောဓိ ကျောင်းတိုက်၌ပင် မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေး ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကိုလည်း နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်တွင် Sedona Hotel ၌ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

■ မန်းသူ

ပေါ့လ်မကာတ်နု

Paul McCartney

နိုးတွေ့ဆုံခြင်း

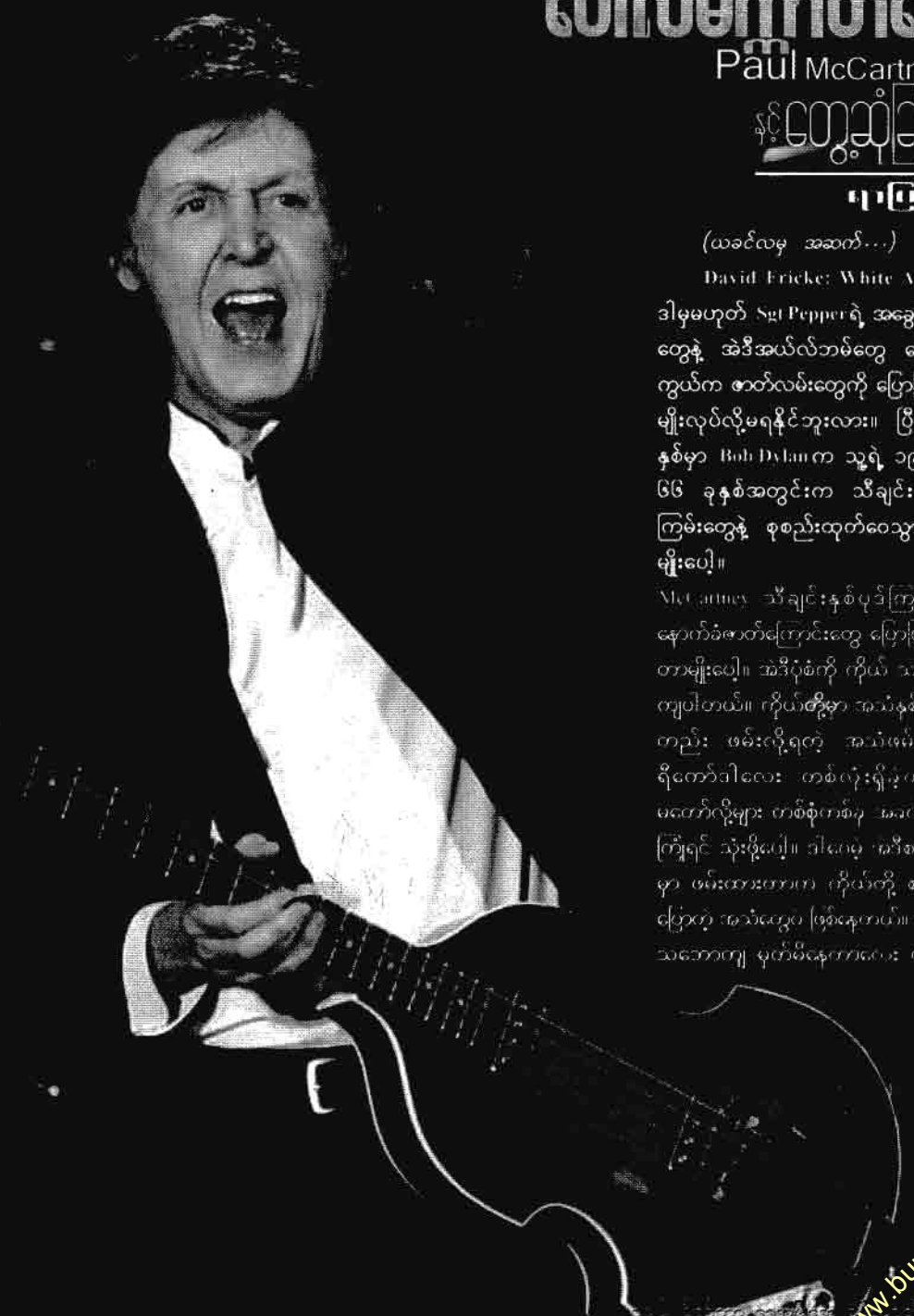
မာဇက်

(ယခင်လမှ အဆက်...)

David Fricke: White Album

ဒါမှမဟုတ် Sgt Pepper ရဲ့ အခွေကြမ်းတွေနဲ့ အဲဒီအယ်လ်ဘမ်တွေ နောက်ကွယ်က ဇာတ်လမ်းတွေကို ပြောပြတာမျိုးလုပ်လို့မရနိုင်ဘူးလား။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်မှာ Bob Dylan က သူ့ရဲ့ ၁၉၆၅-၆၆ ခုနှစ်အတွင်းက သီချင်းအခွေကြမ်းတွေနဲ့ စုစည်းထုတ်ဝေသွားတာမျိုးပေါ့။

McCartney သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကြားမှာ နောက်ခံဇာတ်ကြောင်းတွေ ပြောပြသွားတာမျိုးပေါ့။ အဲဒီပုံစံကို ကိုယ် သဘောကျပါတယ်။ ကိုယ်တို့မှာ အသံနှစ်လုံးတည်း ဖမ်းလို့ရတဲ့ အသံဖမ်းစက်ရိုကော်ဒါလေး တစ်လုံးရှိခဲ့တယ်။ မတော်လို့များ တစ်စုံတစ်ခု အခက်အခဲကြုံရင် သုံးဖို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မဲဒီဇက်တံမှာ ဖမ်းထားတာက ကိုယ်တို့ စကားပြောတဲ့ အသံတွေပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်သဘောကျ မှတ်မိနေတာလေး တစ်ခု

တော့ ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းက *I Saw Her Standing There* ဆိုတဲ့ သီချင်းကို အသံသွင်းနေကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ကိုယ် မတီးနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ လက်ခတ် ပလက်ထရစ် မပါဘူးလို့ ကိုယ်က ပြောတယ်။ ကိုယ်တို့က လက်ခတ်တွေ ကို ပလက်ထရစ်လို့ပဲ ခေါ်ကြတာ။ 'ဂစ်တာပစ်စ်စ်'လို့ မခေါ်ဘူးလေ။ အဲဒီ တော့ ဂျွန်က မေးလာတယ်။ 'အဲဒီ ပလက်ထရစ်က ဘယ်မှာလဲ'တဲ့။ သူ လေသံက ကိုယ်တို့ လီဗာဖူးလဲလေသံ ကြမ်းရှုရှု မေးလာတယ်။ 'သေတ္တာထဲ မှာ ကျန်ခဲ့တယ် ထင်တာပဲ'လို့ ကိုယ် က ဖြေလိုက်တော့ ဂျွန်က 'အာ... လူကြောက်ပဲ'လို့ ဆိုတယ်။ 'လူ ကြောက်တဲ့လား။ လူကြောက်ဆိုတော့ လည်း လူကြောက်တစ်ယောက်လို့ပဲ လုပ်ပေးရပေမယ့်ပေါ့'။

David Fricke: ကျောင်းမှာတုန်းကလို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နောက်ကြပြောင်ကြ တာပေါ့။

McCartney: Beatles အဖွဲ့က တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ နိုင်ငံတကာ ဝင်ဆံ့လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းကလို့ စကားကြားနာတာမျိုးတွေ ရှိနေတုန်း ပဲ။ အခုနက မေးခွန်းကို ဖြေရမယ်ဆို ရင်၊ ဓာတ်ပြားထုတ်လောက်တဲ့ သီချင်း ရှိသေးလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေရမယ် ဆိုရင် နည်းနည်းတော့ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုတ်ဝေလောက်တဲ့အထိ ဟုတ်

မဟုတ်ဆိုတာတော့ ကိုယ် မသိပါဘူး။ **David Fricke:** Ringo နဲ့ နယ်လုည့် ပျော်ဖြေပွဲတစ်ပွဲလောက် ထွက်ဖို့ မစဉ်း စားဘူးလား။

McCartney: တစ်ခါမှတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ သေးဘူး။ Rock and Roll Hall of Fame မှာ ကြယ်ပွင့်တပ်တဲ့ အခမ်းအနားမျိုးကို သူနဲ့အတူ တက်ဖူးတာတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နယ်လုည့်ပျော်ဖြေပွဲကို အတူတူ ထွက်ဖို့ ဆိုတာကတော့...။ သူ့ဘာသာ ပဲ တစ်ယောက်တည်း နေပါစေလေ။

David Fricke: Beatles အဖွဲ့ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းမယ့်အကြောင်း အချက်ပေးသံတွေ ထွက်နေတာကရော ဘယ်လိုများလဲ။

McCartney: ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မှာ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပေါင်းရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပေါင်းသင့်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိတယ်လို့ ကိုယ် မထင်ဘူး။ ကိုယ်တို့တွေ သွားနေတဲ့ လမ်းနှစ်သွယ်က မျဉ်းပြိုင် ဖြစ်နေတာ သက်သက်ပါပဲ။ ဖြတ်ချင်လည်း ဖြတ် သွားမယ်၊ ခွဲချင်လည်း ခွဲသွားမယ် ဆိုပါတော့။ သူက တကယ် ခမ်းနား ကြီးကျယ်တဲ့ ဒရမ်သမားတစ်ယောက် ပါ။ ဒါက Ringo ရဲ့ အကြောင်းပဲလေ။ ဘယ်သူ့မှာမှ မရှိတဲ့ စံစားမှုမျိုး သူ့မှာ ရှိတယ်။ လမ်းပေါ်ကို ထွက်ဖို့ကတော့ ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်တယ်။

David Fricke: Paul က *Desert Trip*

ဂီတပွဲတော်မှာ Rolling Stones နဲ့အတူ တွဲဖက်ပျော်ဖြေမယ်ဆိုတော့ အခုအချိန် မှာ Rolling Stones ပွဲတစ်ပွဲကို သွား ကြည့်ရင် ဘာတွေ ဘယ်လိုမြင်မလဲ။

McCartney: ဒါက တံလျှပ်တစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ်အမြဲ သိနေခဲ့တဲ့ အဲဒီအဖွဲ့လေးကို ကိုယ်မြင်တာက Mick ရှိမယ်၊ Keith ရှိမယ်၊ Charlie ရှိမယ်။ သူတို့က အမြဲ တမ်းပဲ Stones မှာ ရှိနေကြတာ။ ပြီး တော့ Ronnie ရှိတယ်။ သူကလည်း Stones အဖွဲ့သားစစ်စစ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ တော်တော်လေး ကောင်းတဲ့ ရော့ခ်အင်ရီးလ် ဂီတအဖွဲ့လေးလို့ပဲ မြင်ပါတယ်။ Beatles လောက်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ (ပြုံးလျက်)။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကြပါတယ် သူတို့လည်း။

David Fricke: *I Wanna Be Your Man* ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ၁၉၆၃ ခုနှစ်မှာ Stones အဖွဲ့အတွက် အသံသွင်းဖို့ ပေးလိုက်တုန်းက ဘယ်လို အလား အလာမျိုးကို မြင်ခဲ့မိပါသလဲ။ အဲဒီ သီချင်းဟာ ယူကေနိုင်ငံအတွင်းမှာ Stones အဖွဲ့ရဲ့ ပထမဆုံး ထိပ်တန်း ၂၀ စာရင်းဝင် ဆင်ဂဲလ်သီချင်းဖြစ်လာခဲ့ တာလေ။

McCartney: ဂီတလောက မြင်ကွင်းထဲ မှာရှိတဲ့ တခြားတီးဝိုင်းတွေကိုလည်း ကြည့်ရမှာပါ။ ဘယ်သူက ကောင်း တယ်၊ ဘယ်သူက မကောင်းသလဲဆိုတာ ကိုယ်တို့ သိတယ်လေ။ ဘယ်သူက ပြီး

သက်လဲ ဆိုတာလည်း သိတာပဲ။ ဂီတ
 ဆက်သက်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆို
 မျက်စိညှပ်ပြတ်လို့မှမရတာ။ Stones
 အဖွဲ့အကြောင်းတွေလည်း ကြားတာပါ
 သူတို့က(လန်ဒန်မှာရှိတဲ့) The
 Hilton Hotel မှာ လာပြီး ဖျော်ဖြေခဲ့တာ
 အဲဒီညက ကိုယ်တို့ သွားကြည့်
 ဖြစ်ကြတယ်။ ပရိသတ်တွေထဲမှာပဲ
 ခတ်တတ်ရပ် ကြည့်ခဲ့ကြတာပါ။ မီးခိုး
 ဆောင် ဂျက်ကက်အင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့
 သူ့က စင်ပေါ်မှာ လက်ခုပ်သံတီးတဲ့
 နီရိုယာလေး ကိုင်ပြီး ဆိုနေတာ မှတ်မိ
 သေးတယ်။ (Paul က လက်ခုပ်ကို
 ခါးထွက်သွက် နှစ်စည်းချက်နဲ့ တီးပြပါ
 သေးတယ်။)

Decca ဓာတ်ပြားတိုက်မှာ Beatles
 သီချင်းတွေကို ပယ်ချခဲ့တဲ့လူက
 ချော့ချ်ကိုမေးတယ်။ စာချုပ်ချုပ်
 ဆက်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်
 ဆာတို့များ သိသလားလို့ပေါ့။ ကိုယ်တို့
 Stones အဖွဲ့သားတွေနဲ့ အဖွဲ့ကျနေ
 ပြီလေ။ အဲဒီချိန်က I Wanna Be Your
 Man ကို သူတို့ဆီ ပေးလိုက်ရကောင်း
 သေးလို့ ကိုယ်စဉ်းစားခဲ့တယ်။ Bo
 Diddley ရဲ့ သီချင်းကို သူတို့ဆိုတာ
 ထည်း ကိုယ်သိထားတယ်လေ။ ပြီး
 သူတို့အတွက် ပထမဆုံး ဟစ်ဖြစ်
 သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကိုယ်တို့က
 သေခဲ့တာလို့ ကြားချင်တာလည်းပါသေး
 တယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါ
 တယ်။

David Fricke: အခုခေတ်မှာ ပေါလ်တို့
 အဖွဲ့နဲ့ Stones တို့လို အဖွဲ့တွေက
 အင်တန် ကျယ်ဝန်းတဲ့ နေရာတွေမှာ
 ဆုတံဆိပ်တွေ တီးခတ် ဖျော်ဖြေပေးနေ
 ကြပြီ။ ခန်းမ ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေထဲမှာ
 သီချင်းသစ်တွေနဲ့ ဖျော်ဖြေဖို့ဆိုတာ
 သိသလောက် အန္တရာယ်များမယ် ထင်

McCartney: ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး။
 သူ့ဆောင်မူတောင် ရှိသေးတာ။ ဒါဟာ
 သီချင်းတွေ အတူရှိနေခဲ့စဉ်က ကိုယ်တို့
 အဖွဲ့အားကြီးကျယ်စေခဲ့တဲ့ အရာတွေ

ထဲက တစ်ခုပဲလေ။ အဲဒါကို Beatles
 နဲ့တုန်းကလည်း သိခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ကိုယ်တို့
 က Abbey Road, Studio 2 မှာ အမြဲပဲ
 အသံသွင်းလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ Yer
 Blues ဆိုတဲ့ သီချင်းကို အသံသွင်းကြ
 တော့ စတူဒီယိုက ကျဉ်းကျဉ်းကျယ်
 ကျယ်နဲ့။ သံဖြူဘူးခွံလေးတစ်လုံးထဲ
 ဝင်နေရသလိုပဲ။ အဲဒီ ဗီရိုအသေးစား
 လေးလို စတူဒီယိုထဲမှာပဲ မိုက်ခရိုဖုန်း
 ရော၊ လိဒ်ဂစ်တာရော၊ ဒရမ်အစုံလိုက်
 ရော၊ အသံချဲ့စက်တွေရော အကုန်လုံး
 ထည့်ပြီး တီးခတ်ခဲ့ရတာ။ ဂျန်အတွက်
 မိုက်ခရိုဖုန်းတစ်လုံး ထပ်ရပါတယ်။ Yer
 Blues ကို အဲဒီလို အခန်းကျဉ်းလေးထဲ
 မှာ တိုက်ရိုက် တီးခတ်သီဆိုပြီး တစ်ခါ
 တည်းနဲ့ အသံသွင်းယူခဲ့ရတာ။ Yer
 Blues က သီချင်းကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့
 တာပါပဲ။

သီချင်းအသစ်တွေ ဖန်တီးဖို့ဆိုတာ
 ကတော့ နောက်တစ်ဆင့်ထပ်ပြီး တက်
 လှမ်းရမှာပေါ့။ အခု ကိုယ်ပြောတာက
 Beatles သီချင်းတွေအကြောင်းပါ။ ဒီ
 စိတ်ကူးတွေက အခုမှ ပေါ်လာတာ။
 ကိုယ်က အဲဒါမျိုးတွေကို သေသေချာချာ
 ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတတ်တာ မဟုတ်
 ဘူးလေ။ စိတ်ကူးတစ်ခု၊ အခုလေးတင်
 ရတယ်။ ဒါကို မင်းက ပေးခဲ့တာလေ။
 ဒီစိတ်ကူးကို ကိုယ်တို့ ယူကောင်းယူနိုင်

ပါလိမ့်မယ်။
 David Fricke: Kanye West နဲ့
 တွဲဖက်ဖန်တီးခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေထဲက
 တစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ All Day ဆိုတဲ့ သီချင်း
 မှာ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တုန်းက ပေါလ်
 ကိုယ်တိုင် ဂစ်တာနဲ့ ရေးထားတဲ့
 တစ်ပုဒ်ကို ဟိုတုန်းက မသုံးဖြစ်ခဲ့ဘဲ
 အခုကျမှ ထည့်သုံးထားတာ တွေ့ရ
 တယ်။ အဲဒီနောက်ကွယ်မှာ အကြောင်း
 ကရော ဘယ်လိုရှိပါသလဲ။

McCartne: Linda နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပထမဆုံး
 ရခဲ့တဲ့ သမီးလေးနာမည်က Mary ပါ။
 သမီးလေးက နေမကောင်းရာကနေ
 နာလန် ပြန်ထစအချိန်ပေါ့။ ကိုယ်က
 ဆေးခန်းထဲမှာ အာလူးကြော် ထိုင်စား
 ရင်း ဂစ်တာတစ်လက် ကိုင်ထားတယ်။
 ဆေးရုံနံရံပေါ်မှာ နေ့စဉ်လို မြင်နေရတဲ့
 ပန်းချီကျော် Picasso ရဲ့ လက်ရာ The
 Old Guitarist ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်
 ချိတ်ထားတယ်။ ပန်းချီကားထဲက
 လူက ဂစ်တာကို ဒီလိုကိုင်ထားတယ်
 (McCartney က ပန်းချီကားထဲက လူရဲ့
 ပုံစံလုပ်ပြပါတယ်။)။ အဲဒီပုံကို ကြည့်
 ရင်း ခေါင်းထဲမှာ အကြံတစ်ခု ထွက်
 လာတယ်။ သူကိုင်ထားတာ ဘာဂစ်တာ
 ကော့ဒ်လဲလို့။ သူ့လက်ချောင်းတွေက
 ကြိုးနှစ်ချောင်းတည်းကိုပဲ နှိပ်ထားပုံရ
 တာလေ။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်

သလဲ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လက်ချောင်း
လေးနှစ်ချောင်းနဲ့တင် ရေးလို့ ရမယ်ဆို
တာ။ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီသီချင်းရေးခဲ့တာပါ။
(McCartney က အဲဒီသီချင်း သံစဉ်ကို
တီးခတ်ပြပါသေးတယ်။)

ကိုယ်က ဒီအကြောင်း Kanye ကို
ပြောပြတာ။ သံစဉ်ကိုတော့ လေပဲချွန်ပြ
ခဲ့တယ်။ သူ့အင်ဂျင်နီယာက ကိုယ်
လေချွန်ပြတာကို အသံဖမ်းထားလိုက်
တာ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သီချင်းထဲမှာ ထည့်
သုံးဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ ကျန်တာတွေက
တော့ Kanye ကပဲ စုစည်းရေးဖွဲ့ခဲ့တာ
ပါ။ ကိုယ်တို့တွေက တစ်နေရာမှာ
စုထိုင်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရေးကြ၊
ပြောကြ၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေကိုယ်ထုတ်
ပြကြနဲ့ လုပ်နေစရာမလိုဘူးလေ။ ဒီ
သီချင်းကို ရပြီးတဲ့ အခါကျတော့
Rihanna အတွက်က တစ်ပုဒ် *Four
Fine Seconds* နဲ့ *Only One* ဆိုတဲ့
သီချင်းအပါအဝင် စုစုပေါင်း သုံးပုဒ်၊
Kanye နဲ့ တွဲလုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်က
သံစဉ်ရ ပြီဆိုတာနဲ့ လေချွန်ပြီး ပြတာကို
သူက ယူလိုက်တာပဲ။ အဲဒီသီချင်းတွေ
က မြို့ပြဒေသတွေမှာ ထပ်တလဲလဲ
ကြားနေရတဲ့ ဟစ်ဟော့ပ်သီချင်းတွေ
ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပြားကို ကိုယ်
သဘောကျတယ်။

David Fricke: Kanye နဲ့ လက်တွဲလုပ်
ရခိုန်မှာ အမှန်တကယ် လက်တွဲလုပ်ရတဲ့
သူလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်သလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် အရံသဘောလောက်နဲ့ ဘေးက
ပဲ နေရတာလို့ ထင်သလား။ သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို အသံဖမ်း တစ်ဂျူတီလုံး
တီးခတ်သီဆိုနေရတာမျိုး ပေါလ်က
ရိုးနေပြီပဲ မဟုတ်လား။

McCartney: Beverly Hills ဟိုတယ်မှာ
တချို့ နေ့လယ်ခင်းတွေမှာ အတူ
ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ Kanye နဲ့ ကိုယ်နဲ့
သဘောတူထားတဲ့ တစ်ခုတည်းသော
အချက်က အလုပ်မဖြစ်ဘူးဆိုရင်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောကြေးလို့ပဲ။ သူ့ရဲ့
စနစ်ကို ကိုယ်က သိတာ မဟုတ်ဘူး
လေ။ ကြားတာကတော့ အခန်းတစ်ခန်း

ထဲမှာ သီချင်းရေးနေတဲ့ လူတွေအပြည့်
ရှိတယ်တဲ့။ Kanye က လမ်းလျှောက်
လိုက်ကြည့်ပြီး သူ ကြိုက်တာတွေရင်
'ဒီတစ်ပုဒ်ကြိုက်တယ်' လို့ ရွေးတတ်
တာတဲ့။ အဲဒီလိုကြားရတော့ ပန်းချီဆရာ
Andy Warhol အကြောင်း သွားသတိရ
တယ်။ ပန်းချီကား နောက်ခံတွေကို
ပန်းချီသင်တန်းသား တပည့်တွေက
ဆွဲပေးရတာလေ။ ဒါကလည်း အတော်
လေး အသုံးများတဲ့ နည်းပညာတစ်မျိုး
ပါပဲ။ ကိုယ်တွေးကြည့်မိတယ်။ ဒီလို
လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အံဝင်ပါ
မလားလို့။ တကယ်တော့ ကိုယ် မသိပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဒီ
မှာတော့ ဘာမှဖြစ်လာတာ မတွေ့ပါဘူး။
David Fricke: Kanye က မွေးရာပါ
ပါရမီရှင်တစ်ယောက်လား။

McCartney: အဲဒီစကားလုံးအကြောင်း
ကိုယ်မသိဘူး(ရယ်လျက်)။ Kanye က
တကယ်တော်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်
ယောက်ပါ။ *My Beautiful Dark
Twisted Fantasy* ဆိုတဲ့ Kanye ရဲ့
သီချင်းကို နားထောင်ကြည့်ပါလား။
အဲဒီသီချင်းကို ဟင်းချက်ရင်းနဲ့ ကိုယ်
ဖွင့်ပြီး နားထောင်ကြည့်တယ်။ 'သီချင်း
က ကောင်းပါတယ်။ တီထွင်ဆန်းသစ်
မှုလည်း ရှိတယ်' လို့ သူ့ပရိသတ်တွေ
ပြောလာခဲ့ရင်၊ သူ့ပရိသတ်တွေက ကိုယ့်
ပရိသတ်တွေကနေတစ်ဆင့် ပြောလာခဲ့
ရင်(ရယ်လျက်) ကိုယ်ထင်တယ်လေ
ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်တာ ကောင်းပါ
တယ်။

David Fricke: ဟစ်ဟော့ပ် သီချင်း
တွေ တော်တော်များများကို အပန်းဖြေ
နားထောင်ဖူးပါသလား။ ဒါမှမဟုတ်
အဲဒီလိုကိစ္စဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

McCartney: နားထောင်ပါတယ်။ မင်း
ပြောပုံမျိုးနဲ့ဆို ပညာသင်တဲ့ သဘော
ပေါ့။ ဟစ်ဟော့ပ်သီချင်းတွေ အများ
ကြီး နားထောင်ခဲ့ဖူးတဲ့အပြင် စင်မြင့်
ဖျော်ဖြေပွဲတွေကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ သွား
ကြည့်တတ်တယ်။ Jay Z တို့၊ Kanye
West တို့ရဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲတွေကို သွားကြည့်

ခဲ့တာပါ။ Darke ရဲ့တိုက်ရိုက်ဖျော်ဖြေ
တင်ဆက်မှုကိုလည်း ကြည့်ဖူးပါတယ်။
ဟစ်ဟော့ပ်ဟာ ဒီကနေ့ခေတ်ရိုဂီတပါပဲ။
David Fricke: ၁၉၆၆၊ ၆၇ ခုနှစ်တွေ
မှာ ပေါလ် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေလိုပဲ
လက်ရှိခေတ်မှာ ဒီဟစ်ဟော့ပ်သီချင်း
တွေက အရေးပါတဲ့ဂီတတစ်ခုဖြစ်တယ်
လို့ခံစားမိပါသလား။ ရော့ခ်ဂီတ သေ
ဆုံးသွားပြီလို့ လူတွေက မကြာခဏပြော
ကြတယ်။ ရော့ခ်ဂီတဟာသမိုင်းဝင်ဂီတ
အင်အားတစ်ရပ်အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့တဲ့အခိုက်
အတန်တွေ ရှိခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

McCartney: တကယ်ကောင်းတယ်ဆို
ရင် အချိန်က စကားပြောလာပါလိမ့်
မယ်။ ဒါကို ကိုယ်ပြောနေစရာ မလိုပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟစ်ဟော့ပ်က စိတ်
လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းတယ်လို့တော့
ကိုယ် ထင်တယ်လေ။ ကလပ်တစ်ခုထဲ
ဝင်ပြီး ဟစ်ဟော့ပ်သီချင်း နားထောင်
ကြည့်လိုက်၊ တကယ် အလုပ်ဖြစ်တာ
တွေရလိမ့်မယ်။ Beates ရဲ့ *A Day
in the Life* လို သီချင်းမျိုးနဲ့တောင် နှိုင်း
ယှဉ်ပြီး မဝေဖန်ချင်ပါဘူး။ ကိုယ်
အတွက်ကတော့ အဲဒီသီချင်းက ရယ်
ဧးဆန်တယ်လို့ မြင်ပြီး ကိုယ်လုပ်နိုင်
မယ်လို့ မထင်ဘူး။ အဲဒီသီချင်းမျိုးတွေ
ဆိုလေရုံတော့ Bob Marley ကိုပဲ ပေးလိုက်
တယ်။ Kanye နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ရတာက
လည်း ဟစ်ဟော့ပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့
အလားတူ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ
ပါတယ်။ *All Day* မှာ သူနဲ့ တွဲလုပ်ခဲ့
တာ စိတ်ဝင်စားစရာပါ(ပြုံးလျက်)။
ဓာတ်ပြားထဲမှာတော့ ထပ်ပြန်တလဲလဲ
အကြားရဆုံး စကားလုံးပါပဲ။

David Fricke: Kanye West တို့
Dave Grohl တို့လို ငယ်ရွယ်တဲ့ အနု
ပညာ မျိုးဆက်တွေနဲ့ လက်တွဲ အလုပ်
လုပ်ရတဲ့ အခါမှာ Beatles မှာတုန်းက
ရခဲ့တဲ့ စိန်ခေါ်မှုမျိုး ကြုံတွေ့ရ
သလား။ အထူးသဖြင့် ဂျွန်ဆီကာက
စိန်ခေါ်မှုမျိုး ရခဲ့ပါသလား။ Beatles
မှာတုန်းက စိန်ခေါ်မှုမျိုးတွေကို အလုပ်
နိုင်ဖို့ရော ရှိရဲ့လား။

McCartney: မရှိပါဘူး။ ရှိနိုင်မယ်
 ထည်း မထင်ပါဘူး။ တချို့ နေရာမှာ
 တော့ အစားထိုးလို့ မရနိုင်ဘူး ဆိုတာ
 ကို လက်ခံ ယုံကြည်ထားရမယ်လေ။
 ကိုယ်နဲ့ ဂျွန်နဲ့က ကလေးဘဝကတည်း
 က တူညီတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ တူညီတဲ့
 ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုတွေနဲ့ အတူတကွ
 ကြီးပြင်း လာခဲ့ကြရတာ။ ကိုယ်သိသမျှ
 ဓာတ်ပြားတွေကို သူသိသလို၊ သူသိ
 သမျှ ဓာတ်ပြားတွေကိုလည်း ကိုယ်သိ
 ဘယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ဓာတ်
 ဆူကား တစ်စင်းပေါ်ကို နှစ်ယောက်
 အတူ လှမ်းတက်ခဲ့တာပဲ။ ဒါဟာ အစား
 ထိုးလို့ မရနိုင်တာတွေပါ။ အစားထိုးလို့
 မရနိုင်တဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုနဲ့ ပေါင်းစည်းမှု
 ဆွေပါပဲ။

David Fricke: သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ်၊
 အယ်လ်ဘမ်အသစ် တစ်ချပ်အတွက်
 အကြံပေးနိုင်တဲ့လူရော ရှိပါသလား။

McCartney: ဂီတဘက်မှာတော့ မရှိ
 ဘူး။ ကိုယ့် အတွေ့အကြုံတွေပေါ်ကိုပဲ
 အားထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒါကို
 အဖွဲ့အစည်းကြားထဲ ယူသွားရင် ဘယ်
 နည်းနဲ့မှ မရဘူးဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အကြံအမြင်
 ဆူသုတကိုပဲ အားကိုးတယ်။ ဒါဟာ
 အကောင်းဆုံး တိုင်းတာမှုပဲလေ။

David Fricke: ဘဝအကြောင်း ယောဘု
 သူ အမြင်ကရော ဘယ်လိုရှိပါသလဲ။

McCartney: ကိုယ့်မှာ အရမ်းကောင်းတဲ့
 ကိစ္စတွေရှိတယ်။ Lorne Michaels
 နဲ့ ကိုယ်နဲ့က အရမ်းကို ရင်းနှီးထားတာ
 ပဲ။ သူနဲ့ဆို တစ်ခွက်၊ တစ်ဖလား
 အမြဲသောက်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်တို့ နှစ်
 ယောက်ကြားမှာ တကယ့်ကို လွတ်
 ဖျတ်လပ်လပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
 နိုင်ရတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း
 မရှိဘဲ ဇနီးလည်း ရှိတယ်။ Nancy
 ဟာ အိမ်ဘက်မှာ အရမ်းကို ကောင်းတဲ့
 မိသားစုပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂီတဘက်မှာ
 မိခင်တော့ မရဘူး။ ဒါက တော်တော်
 ခက်တယ်။ မင်းက ဂျွန်ထက် ကျော်ပြီး
 မလုပ်နိုင်သလို ဂျွန်ကလည်း ပေါလ်
 ထက် ပိုပြီး မလုပ်နိုင်ဘူးလေ။

David Fricke: ပေါလ်ရဲ့ နောက်ဆုံး ထုတ် စတူဒီယိုအယ်လ်ဘမ် *New* ဆိုတာက ဂီတအားဖြင့်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အပြုသဘောဆောင်တဲ့ ဓာတ်ပြားဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အယ်လ်ဘမ်က သူ့ထက်ပိုပြီး လွမ်းစရာတွေပါတဲ့ *Chaos and Creation in the Backyard* ဆိုတဲ့ အယ်လ်ဘမ်မျိုးတွေရဲ့ နောက်မှာ ရောက်နေတယ်။ ဇနီးသည် Linda ဆုံးပါးပြီးတဲ့နောက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်တွေအတွင်းမှာ သီချင်းရေးဖို့ရာ အခက်အခဲရှိနေခဲ့လို့လား။ (McCartney က သူ့ရဲ့ဒုတိယဇနီးသည် Heather Mills နဲ့ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ ကွာရှင်းခဲ့တာပါ။)

McCartney: *New* ကတော့ Nancy အကြောင်းပါပဲ။ Nancy က ကိုယ့်ဘဝထဲက အသစ်ပဲလေ။ အဲဒီအသံ နိုးကြားလာတာ ကောင်းသွားတယ်။ အဲဒီအသံကြောင့်ပဲ အပြုသဘောဆောင်တဲ့သီချင်းရေးဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ဂီတဟာ စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်လိုပဲ။ လူတွေကို ပြောလို့မရတဲ့ အကြောင်းတွေ ဂစ်တာကို ပြောလို့ရတယ်လေ။ အဲဒီအပြင် လူတွေဆီက ပြန်မရနိုင်တဲ့ အဖြေမျိုးတွေကိုလည်း ဂစ်တာက ပြန်ပေးနိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလွမ်းသီချင်းတွေက တန်ဖိုးတစ်ရပ် ရှိတယ်။ စိတ်ထိခိုက်စရာ တစ်ခုခု ကြုံတွေ့ရပြီး အဲဒါကို မဖြေဖျောက်ချင်ဘူးဆိုရင် ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့သာ ဖွင့်အန်ချလိုက်ရုံပဲ။ အဲဒါမျိုး သီချင်းနှစ်ပုဒ်လောက် နောက်အယ်လ်ဘမ်အတွက် ရထားတယ်။ (အထိတ်တလန့်ဟန်လုပ်ပြရင်း စကားဆက်ပါတယ်။) ဒါပေမဲ့ အလုပ်တော့ဖြစ်သား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သီချင်းတွေနဲ့ဆိုရင် ဒါကို လုပ်လို့ရတယ်လေ။ အဲဒါ Blues ဂီတပဲ။

David Fricke: ပေါလ်ရဲ့ အငယ်ဆုံး သမီးလေး Beatrice က ဒီနှစ်ထဲမှာ ၁၃ နှစ်ပြည့်တော့မှာနော်။ ပေါလ်ရဲ့ ဘဝဓာတ်ကြောင်းကို သူ ဘယ်လောက် သိထားပြီးပြီလဲ။

McCartney: ကလေးတွေအတွက်ကတော့ ပျော်စရာပေါ့။ *အိုကော၊ ဖေဖေက နာမည်ကျော်တဲ့ ပျင်းစရာကြီး* လို့ ဆိုတာမျိုးထက်တော့ ဘာမှပိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျှော်ဖြေပွဲကို လာကြည့်ရင်လည်း Back in the U.S.S.R ကို ကြိုက်တယ်တို့၊ အဲဒီသီချင်းက ဘာလဲဆိုတာတို့ လောက်ပဲ ပြောရုံရှိမှာပါ။ သူတို့မေးတဲ့ သီချင်းက *All My Loving* လို့ ခေါ်တယ်လို့ပြောရင် အဲဒီသီချင်း ကြိုက်တယ်လို့ ပြောဦးမှာပါ။ သူတို့အသက် နည်းနည်းရလာမှ သိလာမှာ။ ကောလိပ်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက *Ram* ကို ကြိုက်တယ်* လို့ ဆိုလာကြမယ်။ အဲဒါဘာလဲလို့ သူတို့ပြန်မေးရင် *မင်းအဖေရဲ့ သီချင်းအယ်လ်ဘမ်လေ* လို့ ပြန်ပြောပြကြမှာပေါ့။

David Fricke: နယ်လှည့်ပွဲတွေ မသွားရတဲ့အခါမျိုးမှာ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ နေ့စဉ် ဘာတွေလုပ်ပေးရသလဲ။

McCartney: ကိုယ့် ကလေးတွေက အငယ်ဆုံးတစ်ယောက်ကလေးပြီး အားလုံး အရွယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလေ။ သူ့ကို အချိန်ပြည့်စောင့်ရှောက်မှုပေးဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ မနက်အစောကြီးထပြီး သမီးအတွက် မနက်စာ ပြင်ဆင်ပေးတယ်။ ကျောင်းကို ကားနဲ့မောင်းပို့ပေးတယ်။ သမီးရဲ့ ပညာရေးတိုးတက်မှုအတွက် ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့လည်း မေးမြန်းတာ ရှိပါတယ်။ ကျောင်းလေလံပွဲတွေမှာ အမည်မဖော်ဘဲ ဝင်ဆွဲပြီး လှူဒါန်းပေးပါတယ်။ ဒါဟာ ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်ပေးတာတွေပါပဲ။ အားလပ်တဲ့အချိန် ကုန်ဆုံးသွားရင်တော့ လေယာဉ်ပေါ်တက်၊ အမေရိကကိုထွက်လာပြီး ရော့ခ်စကားတစ်ယောက်လုပ်ရပြန်ပါတယ်။

David Fricke: ခုနှစ်ဆယ်ခုနှစ်တွေအတွင်းက ခြံငယ်လေးတစ်ခုမှာ ဇနီးသည် Linda နဲ့အတူ မိသားစုကို ပျိုးထောင်ရင်း ဂီတနဲ့ အောင်မြင်မှုကြားမှာ ဟန်ချက်ညီအောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာအထိ

ခက်ခဲခဲ့ရပါသလဲ။

McCartney: အဲဒီတုန်းက ပိုပြီးတော့ ဟစ်ပီဆန်တယ်လေ။ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ကိုယ်စာသင်ပေးတာမျိုးပေါ့။ ကလေးတွေကို ကိုယ်တိုင်စာရေးသင်ပေးမယ်။ အဲဒီလိုသင်ရတာကို ကိုယ်သဘောကျတယ်လေ။ သူတို့ ကျောင်းတက်တဲ့ အရွယ်ရောက်ရင် ကိုယ်က နယ်လှည့်ပွဲတွေသွားရတဲ့အခါ ကလေးတွေရဲ့ ဆရာတွေကိုပါ ခေါ်သွားမယ်။ သူတို့ ဘာတွေထပ်သင်ပေးလဲဆိုတာလည်း ကြည့်မယ်ပေါ့။ ပထဝီ၊ သမိုင်း၊ သင်္ချာ စတဲ့ ဘာသာရပ်တွေ ထဲက ဘာတွေ သင်သလဲလို့ပေါ့။ ကိုယ်လည်း ရတတ်သလောက် ကူပေးနိုင်မယ်။ အဲဒီနည်းက အလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ လင်ဒါက အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်။ *အဓိကကတော့ စိတ်နှလုံးကောင်းထားဖို့ပဲ* လို့ပေါ့။ သူတို့လေးတွေကလည်း စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိကြပါတယ်။ တကယ်တော်တဲ့ ကလေးတွေပါ။

David Fricke: Beatles အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ ရင်သွေးတွေဖြစ်ကြတဲ့ ပေါလ်ရဲ့ ကလေးတွေ၊ ပြီးတော့ Seanနဲ့ Julian Lennon, Dhani Harrison, Zak Starkey စတဲ့ ကလေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဂီတလုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်တဲ့သူတွေ အသီးသီးဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး ဆိုတဲ့ Beatles ဂီတအဖွဲ့ဝင်တွေက ဂီတအပေါ်မှာ ဒီလောက်ရှူးသွပ်ရင်ခုန်ခံစားနေရင်နဲ့တောင်မှ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သားသမီးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရာမှာ အောင်မြင်တဲ့ ဖခင်တွေဖြစ်လာခဲ့ရတာပါလဲ။

McCartney: ဒါကတော့ လီဗာပူးလ်နဲ့ အရင်းအမြစ်တွေမို့လို့ပါပဲ။ ကိုယ်တို့က မိသားစုတောင့်တင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်မိသားစုက သိသိသာသာကို တောင့်တင်းတဲ့ မိသားစုပဲ။ ဂျွန်နဲ့ အဒေါ်ဖြစ်သူကျတော့ စည်းစနစ်ကြီးတယ်။ ကိုယ်ကတော့ အကောင်းပေးတာပေါ့။ Ringo ကတော့ လာကူကလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေ့ အမေက

ဆော်တော့ကို တော်ကြတာ။ လီဗာပူလ်
ဦးက အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတန်းစားတွေထဲ
မှာ အဆင့်ကြီးပြင်းလာရတာဟာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို သူများထက်သာတယ်လို့
တွေးလို့မရဘူးလေ။

ကိုယ့်မိသားစုကတော့ ကလေး
တွေ အများကြီးပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်တစ်ယောက်ကိုတော့ အမြဲထိန်း
နေရတာပဲလေ။ နောက်တော့လည်း
ထွန်းသားရသားမှာပါ။ ဂျွန်ကတော့ အဲဒီ
ထို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့
သူသိသွားခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်တို့လေး
ဆောက်လုံးက အဲဒီလို အရင်းအမြစ်တွေ
ကနေ အတူတကွလာခဲ့ကြတာ။ တစ်ခု
ခုဆိုရင် မိသားစုပုံစံနဲ့ စဉ်းစဉ်းစားစား
ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိကြတယ်လေ။ ကိုယ်တို့
တွေရဲ့ ဂီတနဲ့ ဘဝတွေမှာ တူညီတဲ့
အောင်မြင်မှုနဲ့ချက်၊ တူညီတဲ့ အသိဉာဏ်
ဉာဏ်ကိုယ်စီရှိကြတာ။

David Fricke: ပေါလ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
သဘောကျပေမဲ့ ပရိသတ်က နား
မလည်တာ၊ လျှော့တွက်တာခံရတယ်လို့
ထင်တဲ့ အယ်လ်ဘစ်မျိုးရော ရှိပါ
သေး။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်မှာ Ram ကို ပြန်
ထုတ်တော့ တော်တော်လေးချီးကျူးခံရ
တယ်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်မှာ ပထမအကြိမ်
ထုတ်ခဲ့တုန်းက မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးလေ။

McCartney: အဲဒီအယ်လ်ဘစ်က ကိုယ့်
စိတ်ထဲ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ကိုယ်က
ဆရင်းထဲကအတိုင်း သွားဖို့ရာ ထိုင်ပြီး
အချိန်ပေးမနေနိုင်ဘူးလေ။ အနီးစပ်ဆုံး
ချီလ်လုပ်ပေးနိုင်တာက ပွဲထဲမှာပဲ
သီချင်းရှာပေးလိုက်တာပါ။ Love Me
ပဲလို့သီချင်းမျိုးပေါ့။ ဒီသီချင်းကို စမ်း

ကြည့်သင့်တယ်လို့ပြောပေးခဲ့တာမျိုးပါ။

David Fricke: ပေါလ်က အင်မတန်
အသိပေးတဲ့ ဆုံမှတ်တစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ့်
အိမ်ရာတွေကို စောင့်ကြည့်နေနိုင်
ဆောင်အောင် အသက်အရွယ်အထိ ရှင်
သန်နေခဲ့တဲ့အပြင် ဆယ်စုနှစ်တွေအများ
ကြီးကြာပြီးတဲ့နောက်မှာတောင် ဂုဏ်ပြု
ခံခဲ့ရသေးတယ်။

McCartney: ကိုယ်က အယ်လ်ဘစ်တွေ

ကို ဖန်တီးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအယ်လ်
ဘစ်တွေအကြောင်း လူတွေဘာပြော
တယ်ဆိုတာကို အရူးတစ်ယောက်လို
လိုက်နားထောင်တယ်။ Sgt. Pepper
သီချင်းထွက်လာတော့ New York
Times သတင်းစာက ပယ်ပယ်နယ်နယ်
ဝေဖန်တယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတာ
တစ်ခုကတော့ အဲဒီဝေဖန်ချက်က ကိုယ့်
ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ယုံကြည်မှုကိုတောင် ထိုး
ဖောက်ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုလည်း သံသယတွေဖြစ်စေခဲ့
တယ်။ အဲဒီသီချင်းရေးဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို မြင်တဲ့ သံသယတွေကို ကျော်လွှား
ပြီးရေးထားခဲ့ရတာဆိုတာတောင်မှ အဲဒီ
စိတ်တွေ ပြန်ဝင်လာစေတယ်။ အဲဒီလို
အနံ့အသက်ဆိုးရှိတဲ့ ဂီတတစ်ခုနဲ့ ကိုယ်
ကျန်နေရစ်ခဲ့ရတယ်လေ။ အဲဒီအကြောင်း
က ကိုယ့်ဆီမှာ စွဲကပ်ကျန်နေတယ်။
ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကယ်တစ်မူတစ်ခု
ရလာခဲ့တယ်။ သိပ်မကြာသေးခင်က
ကိုယ့်ရဲ့တူတစ်ယောက် ပြောလာတယ်။

*Ram ဟာ ကျွန်တော့်အကြိုက်ဆုံး
အယ်လ်ဘစ်ပဲတဲ့။ ကိုယ်ထင်တာက
အဲဒီသီချင်းက ပစ်လိုက်ရပြီပဲထင်ထား
ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူပြောတာကို နား
ထောင်နေလိုက်တယ်။ *ကိုယ်စိုက်သမျှ
ပြန်ရိုက်ရတာပဲလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

David Fricke: ပေါလ်ရဲ့ နောက်ဆုံး
ထုတ် အယ်လ်ဘစ်ဖြစ်တဲ့ Hope For
the Future က အောင်မြင်တဲ့သီချင်း
တစ်ပုဒ် ဖြစ်မလာခဲ့တဲ့အပေါ် စိတ်ပျက်ရ
သေးလား။

McCartney: ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီသီချင်း
က တော်တော်လေး အဆင်ပြေမယ်ထင်
ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူးလေ။

David Fricke: အောင်မြင်တဲ့ သီချင်း
တစ်ပုဒ်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
၁၉၆၆ ခုနှစ်တုန်းက ပေါလ် သိထား
တာတွေကို အပြောင်းအလဲလုပ်ဖို့ရော
လိုအပ်မလား။

McCartney: အဲဒါကိုစဉ်းစားဖို့ ကိုယ်
လက်လျှော့ထားတယ်လေ။ မင်းလည်း
မစဉ်းစားနိုင်ပါဘူး။ ဟောဒီ Pure ဆိုတဲ့

အယ်လ်ဘစ်လိုပဲပေါ့။ ထုတ်ဝေပြီးတဲ့
အခါမှာ နံပါတ် သုံး ချိတ်တယ်ပေါ့။
တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လောက်
ရောင်းရသလဲလို့ မေးလိုက်တော့ တစ်
သောင်းခွဲတဲ့။ စိတ်ထဲမှာတော့ တွေးနေ
မိတယ်။ *ဟာသပဲ ကိုယ့်လူ၊ တစ်ရက်
ကို အချပ်ရေ တစ်သောင်းခွဲ ရောင်းရ
တယ်ဆိုတာ ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ
လို့။

ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပြားအရောင်း
လောကမှာက ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု ဖြစ်နေ
ပြီ။ မင်းက Rihanna ဒါမှမဟုတ်
Beyonce မဖြစ်မချင်းပေါ့။ ကိုယ်က
အယ်လ်ဘစ်အသစ်တစ်ချပ် ထပ်ထုတ်
ဦးမှာ။ ဒါပေမဲ့ များများစားစား ရောင်းရ
မယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး။ အယ်လ်
ဘစ်သစ်ကတော့ ထုတ်ရမှာပဲ။ ကိုယ်
ကြိုက်တဲ့ သီချင်းတွေရှိနေသေးတာကိုး။
ကိုယ့် အလုပ်ကိုတော့ ကိုယ်က
အကောင်းဆုံး လုပ်သွားမှာပါ။ ဂီတ
လောကမှာက အခန်းတစ်ခန်းပြောင်း
သွားခဲ့ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုပြောင်းလဲ
သွားတာက ကိုယ့်ကို အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်စေနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ ကိုယ့်မှာ အကောင်းဆုံးတွေ ရှိနေ
သေးလို့ပဲ။ တစ်နေ့ကို ဓာတ်ပြားချပ်ရေ
တစ်သိန်းလောက် ရောင်းခဲ့ရတဲ့ Mull
of Kintyre လို သီချင်းမျိုးတွေ ကိုယ့်မှာ
ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ်
တကယ်ဝမ်းသာရတယ်။ ကိုယ့်နဲ့ ခေတ်
ပြိုင် အဆိုတော်တွေအားလုံးဟာ ဒါမျိုး
မရှိကြတော့ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ အရာရာက ရွေ့လျားသွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်လို့ပဲ။

ကိုယ်တို့မှာတော့ အဲဒါမျိုးရှိခဲ့တယ်
လေ။ ပြီးတော့ တကယ့်ကို ခမ်းနားကြီး
ကျယ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေပဲပေါ့။

ရာပြည့်

Reference: Paul McCartney
The Rolling Stone Interview
by David Fricke, Photograph
by Max Vadukul

ပျော်ရွှင်ခြင်းနိုင်ငံ၊
 TV 1500, ချစ်သူနားဆင်ဖို့
 စတဲ့ တစ်ကိုယ်တော်
 တေးစီးရီး သုံးခွေနဲ့
 လက်ရွေးစင်
 တေးစီးရီးနှစ်ခွေ
 ထွက်ရှိခဲ့တဲ့ အဆိုတော်
 အေးချမ်းမေက
 အဲဒီတေးစီးရီးတွေ
 ထွက်ပြီးတည်းက
 အမေရိကားကို
 ထွက်သွားလိုက်တာ
 အခု နှစ် ၂၀ ကျော်မှ
 တစ်ခေါက် ပြန်လည်

ပြန်မှတ်မိအောင်
 ဘယ်နှခုနှစ်က တေးစီးရီး
 စထွက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ
 ပြန်ပြောပြပေးပါလား။
 ၁၉၉၃ က
 အမေဆုံးတယ်ဆိုတော့
 ၁၉၉၄-၉၅ လောက်က
 ဖြစ်မှာပါ။ အဲဒါက
 ပထမဆုံးထွက်တဲ့
 ပျော်ရွှင်ခြင်းနိုင်ငံ ပါ။
 ပျော်ရွှင်ခြင်းနိုင်ငံ
 ထွက်ဖြစ်တဲ့
 အကြောင်းလေး
 ပြန်ပြောပြပေးပါလား။

တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရောက်အောင် ပြန်လာပယ်ဆုံတဲ့ အေးချမ်းမေ

လင်းနိုင်ဦး

ရောက်ရှိလာပြီး
 ရန်ကုန်မြို့မှာ
 One Lady Show နဲ့
 မန္တလေးမြို့မှာ
 ဧည့်သူလွင်နဲ့ တို့မဝေးဘူး
 ဖျော်ဖြေပွဲ သီဆို
 ပေးသွားမှာဖြစ်လို့
 ရွှေအမြဲတေ
 ပရိသတ်များအတွက်
 အေးချမ်းမေရဲ့
 အနုပညာလုပ်ရားမှုများနဲ့
 ဇာတ်သက်ပြီး မေးကြည့်
 ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 ပရိသတ်တွေ

အဲဒီတုန်းက
 စင်တင်တေးဂီတတွေကနေ
 ဂီတလမ်းကြောင်းကို
 လျှောက်ရတာလား။
 ဟုတ်ပါတယ်။
 ၁၉၉၃ တုန်းက
 အမေက အမေရိကားမှာ
 ဆုံးသွားတယ်။
 အဖေက သင်းအုပ်ဆရာပါ။
 အစ်ကိုဖြစ်တဲ့
 စတုန်းကလည်း တေးသီချင်းပဲ
 ရေးတတ်တာဆိုတော့
 အဲဒီတုန်းက စားဝတ်နေရေး
 အဆင်မပြေဘူး။

အဲဒီတုန်းကတော့ ပန်ဒါဟိုတယ် စဖွင့်တဲ့အချိန်ပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ပန်ဒါမှာ အစ်ကိုက တီးတယ်။ ကျွန်မက ဆိုတယ်။ အဲဒီမှာ မစ္စတာရှန်က လာကြည့်တယ်။ ကျွန်မကို တွေ့သွားပြီး စိတ်ဝင်စားတဲ့အတွက် သီချင်းလုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မအဖေ့ကို သွားပြောတယ်။ ကျွန်မကလည်း မိခင်ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်။ အမေက အမေရိကားကိုထွက်သွားတာ ကျွန်မစီးရီးသွင်းချင်တာကို သူ သိလို့ လုပ်ပေးချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အမေရိကားကို သွားပြီးအလုပ်လုပ်တယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ နေ၊ ည လုပ်ဖြစ်တော့ နှလုံးလေဖြတ်ပြီးတော့ ဆုံးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အမေဖြစ်ချင်တဲ့ စီးရီးတစ်ခွေထွက်နိုင်ဖို့ကို မစ္စတာရှန်က ကမ်းလှမ်းလာတဲ့အခါမှာ ကျွန်မကလည်း သူ့ရဲ့ဆန္ဒပြည့်ဝစေဖို့ လုပ်ပေးမယ်လို့ ရည်ရွယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကလည်း အရမ်းဝါသနာပါတဲ့အတွက်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းနိုင်ငံ ဆိုတာ ဖြစ်လာတာပါ။

နဂိုကတည်းက တေးစီးရီးထွက်နိုင်ဖို့ဆိုပြီး အစီအစဉ်ရှိခဲ့တာလား။

စိတ်ကူးရှိခဲ့ပါတယ်။ အရင်တုန်းကလည်း အရမ်းဝါသနာပါလို့ ဘုရားကျောင်းတွေမှာ သီချင်းလိုက်ဆိုနေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ တစ်နေ့တော့ အဆိုတော်ကြီးဖြစ်အောင် ငါလုပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ကူးခဲ့တာ

ပါ။ အဲဒါကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ မစ္စတာရှန်က ကမ်းလှမ်းလာတဲ့အခါ ကျွန်မတို့ သူ့ကို အရမ်းပဲ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ပါတယ်။ အခုလိုလည်း အောင်မြင်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အခုလိုမျိုး အောင်မြင်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီတုန်းက အေးချမ်းမေက ပျော်ရွှင်ခြင်းနိုင်ငံ တစ်ခွေတည်းနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံး ပေါက်ခဲ့တာနော်။ တစ်ခွေလုံး ပေါက်တယ်လို့ ပြောလို့ရမလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ပုဒ်တလေ ထ၊ ပေါက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခွေလုံးအနေနဲ့ သီချင်းတွေအားလုံး ပေါက်တာပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ အရမ်းကို အံ့ဩရတယ်။ အဲဒီတုန်းက မစ္စတာရှန် လုပ်ချင်တဲ့ပုံစံမျိုးကို ကျွန်မတို့ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး။ ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံ ပြန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ထီရောင်းတဲ့ ကားကြီးနဲ့ သီချင်းကြော်ငြာတဲ့အချိန်၊ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မအရမ်းရှက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလို တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး။ လူတောထဲတိုးဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ဘုရားကျောင်းက သီချင်းဆိုတဲ့ အဖွဲ့တွေနဲ့ ဘုရားကျောင်းတွေမှာပဲ ဆိုတာ။ အဲဒီတော့ အရမ်းရှက်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို သူက အကောင်အထည်ဖော်ပေးတယ်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လည်း လုပ်ပေးတာဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့ဆန္ဒကို ကျွန်မ

AYE CHA

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က တောင် ပြောသေးတယ်။ တစ်ခုခုကျကွဲသွားပြီဆိုရင် ဟဲ့ အေးချမ်းမေ ဖြစ်သွားပြီလို့ အခုချိန်ထိ ပြောနေကြသေးတာ ကြားရတော့ အရမ်းပီတိ ဖြစ်ရတာပေါ့။ အခုထက်ထိ မမေ့သေးပါလားဆိုတာလေးကို ပြန်ပြီးတော့ သိရတဲ့အခါ အရမ်းဝမ်းသာကြည်နူးမိတယ်။ အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး ပျောက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အခုထက်ထိ ကျွန်မသိချင်း ပြန်နားထောင်ချင်သေးတဲ့ ပရိသတ်တွေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သိရတဲ့အခါ အရမ်း ပီတိဖြစ်ရတယ်။

ပျော်ရွှင်ခြင်းနိုင်ငံ နဲ့ JV

1500 ထွက်တာ ဘယ်လောက်ခြားလဲ။ တစ်ခွေ

ထွက်ပြီးတာနဲ့ ဆက်လုပ်ဖြစ်တာလား။

အဲဒီတုန်းက တစ်နှစ်တစ်ခွေ ထွက်ခဲ့တာပါ။ ထွက်ခဲ့တဲ့ သုံးခွေလုံး တစ်နှစ်စီ ခြားပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက One Lady Show ဆိုတာ အမျိုးသမီးထဲမှာ အေးချမ်းမေအရင် ဆုံးဖြစ်မလား။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနှစ်ခွေ ထွက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ Live Show ဆိုဖြစ်တာပါ။ အဲဒါကလည်း ဆရာ ဦးစောရန်နိုင်(မစ္စတာရန်)က သူလုပ်ချင်တယ်၊ သူလုပ်ကြည့်မယ်ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်မတို့ လုပ်ခဲ့ကြတာပါ။

သုံးခွေထွက်ပြီး ပြည်ပကို ဘာလိုထွက်သွားတာလဲ။

ဆိုက်လျှောလိုက်တယ်။ သူကလည်း အတွေးအခေါ်အရပ်ရပ်တွေကို စေတနာရှိစွာ လုပ်ပေးတာကို သိတဲ့အတွက် ကျွန်မ လိုက်လုပ်ခဲ့တာပါ။ ရှက်တာကမဟုတ်ဘဲ ရှက်တာပေါ့။ အခုလိုအောင်မြင်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ဘူး။ အောင်မြင်လာတဲ့အခါမှာလည်း ရှိသမျှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အထိ လိုက်လံလှည့်နေရတယ်။ ကျွန်မသိချင်းတွေ ဖွင့်နေတာပေါ့။ အဲဒီစီးကျိုးပဲ့နေတာကို ဘယ်နေရာသွားသွား ဆိုပေးတယ်။ ဆိုပေးရလွန်းလို့ မုန်းလည်းမုန်းလာတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသိချင်းက အရှည်ကြီး မောလည်းမောတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်တွေက ဒီသိချင်းနဲ့ ကျွန်မကို သိခဲ့တာဆိုတော့ ဆိုပေးခဲ့တယ်။ အခုလည်း ပြန်ဆိုပေးရဦးမှာဆိုတော့ အသက်အရွယ်နဲ့ ပြန်ယှဉ်လိုက်မယ်ဆိုရင် သိချင်းက အရမ်းငယ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုးလုံးကန့်လန့်တော့ဖြစ်တာပေါ့။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်မ ပြန်ဆိုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ လောက်ကတည်းက တစ်ခုခုကျကွဲသွားပြီး တစ်စစ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် အေးချမ်းမေ ဖြစ်သွားပြီလို့ အခုချိန်ထိ ပြောနေကြသေးတာတွေ ဘယ်လိုခံစားရလဲ။

အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

၁၉၉၇ ခုနှစ်က
အမေရိကားမှာ ရှိတဲ့
မြန်မာတချို့က ကျွန်မကို
သီချင်းဆိုဖို့ ဖိတ်တာပါ။
အဲဒီလိုဖိတ်တာကို
ကျွန်မရယ်၊
ကိုပေါက်စ(စိုးသူ)ရယ်
နှစ်ယောက်သွားကြတယ်။
အဲဒီတုန်းက
မဆွေ(မေဆွိ)
အမေရိကားမှာ
ရှိတယ်လို့ထင်တာပဲ။
သွားတုန်းကတော့
သီချင်းဆိုဖို့ပဲ
အဲဒီတုန်းကလည်း
ကိုယ်က သီချင်းတစ်ခွေကို
စံပယ်ဦး တေးသံသွင်း
အတွက်လား မသိဘူး
လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို
လုပ်နေတဲ့ကြားထဲမှာပဲ
တစ်နေရာမှာ
သီချင်းသွားဆိုတဲ့အခါ
တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။
အဲဒီအတွက်ကြောင့်
ကျွန်မကို သူတို့က
သီချင်းဆိုဖို့
ပိတ်လိုက်တယ်။
အဲဒါကြောင့်
ဘာမှကို မလုပ်ဖြစ်တာ။
ကိုယ်ကလည်း
အဲဒီတုန်းက
ငယ်ငယ်လေးဆိုတော့
စိတ်ဆိုးတာနဲ့ဘာနဲ့
ထားလိုက်တော့
မလုပ်တော့ဘူး၊
မဆိုစေချင်ဘူး
ဆိုရင်လည်း
မဆိုတော့ဘူးဆိုပြီး
အဲဒီမှာပဲ နေဖြစ်လိုက်တာ။
ဘာရယ်လို့တော့
မဟုတ်ဘူး။
အိမ်ထောင်ပြုတာ
ဘယ်လောက်ကလဲ။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ အိမ်
ထောင်ပြုခဲ့တာပါ။
ကြားထဲမှာ ဆိုတော့ ဆို
ဖြစ်တယ်လို့ သိရပြီး အလုပ်
တစ်ခုအနေနဲ့ မဆိုဖြစ်တာ
လား။
ဟုတ်ပါတယ်။ ဆိုတာ
ကလည်း ဘုရားကျောင်းက
ဖိတ်တာတို့၊ များသောအား
ဖြင့် Gospel အဖြစ်တမ်း လိုက်
ဆိုဖြစ်တယ်။ မြန်မာConcert
တွေလုပ်တာကိုတော့ ကျွန်မ
နှစ်ပွဲ၊ သုံးပွဲလောက်ပဲ ဆိုဖြစ်
တယ်။ ဟိုမှာကျတော့လည်း
စားဝတ် နေရေးအတွက်
အလုပ် လုပ်ရသေးတာကိုး။
အလုပ်က အချိန်မပေးတာတို့
ခွင့်မရတာတို့၊ အချိန်အကန့်
အသတ်နဲ့ပဲ ကျွန်မ သီချင်း
တွေဆိုဖြစ်ခဲ့တယ်။
သူများသီချင်းတွေ
ကြားရရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မြန်မာ
နိုင်ငံက အနုပညာရှင်တွေ
တွေ့ရရင်ဖြစ်ဖြစ် သီချင်းမဆို
ချင်ဘူးလား။
သိပ်ဆိုချင်တာပေါ့။
ငါသာဆိုရင် အဲဒီနေရာမှာ
ဘယ်လိုနေမလဲ၊ အဲဒီလိုစိတ်
ထားမျိုး အမြဲတမ်းဖြစ်ခဲ့
တယ်။ အခွင့်မသာခဲ့လို့ပါ။
အခုတော့ သမီးကလည်း
လက်လွှတ်လို့ရပြီဆိုတော့
ပြန်လာခဲ့တာပါ။ အခု
လာတာက ပွဲလုပ်ဖို့ဆိုတာ
ထက် ပြန်လာလည်ဖို့ပဲ ဆို
ဖြတ်ထားတာပါ။ ဒါပေမယ့်
သူငယ်ချင်းတွေ၊ အမျိုးတွေ
က ပြန်လာလည်တဲ့အတွက်
ဘာထူးမှာလဲ၊ တစ်ပွဲလောက်
ဆိုပါလားလို့ ပြောလို့ ကျွန်မ
လုပ်လိုက်တာပါ။ အခုတော့
နှစ် ၂၀ လုံးလုံး ပျောက်နေ
ကျွန်မကို သူတို့ အဲဒီလောက်

အဲဒါပေးမယ် မထင်ခဲ့ဘူး။
အဲဒါအားဖြင့် ကျွန်မလို
အဲဒါ ၄၀ လောက်ကို
အဲဒါကြည့်ချင်ကြတော့ဘူး
အဲဒါကျွန်မသိချင်းတွေ ပြန်
အဲဒါအောင်ချင်တယ်ဆိုတာကို
အဲဒါအရမ်းကျေးဇူးတင်မိ
တယ်။

သီချင်း ထပ်လုပ်မယ်
ဆိုတော့ အသစ်ကို ဟိုမှာပဲ
လုပ်မှာလား၊ ဒီမှာလာလုပ်
မှာလား။

ကျွန်မ ဒီကို တစ်နှစ်
တစ်ခေါက်တော့ ရောက်
အောင်ပြန်လာဖို့ ကြိုးစားမှာ
ပါ။ မလာခင် သီချင်းတစ်
ချောင်းကို ကြိုးစားခဲ့တယ်။
အဲဒါပေမဲ့ ၂ ပုဒ်ပဲ ပြီးခဲ့တယ်။
အခြား တေးရေးတွေနဲ့ ညှိ
နှိုင်းပြီး အခွေသစ်ကို နောက်
နှစ်ထွက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထား
တယ်။

အေးချမ်းမေရဲ့ အသံ
ဘင်ကျွန်မို့ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်
နေထိုင်ခဲ့တာလဲ။

ကျွန်မ ဟိုမှာ ဖြစ်က
တတ်ဆန်းနေခဲ့တယ်။ အား
ကစားလည်း မလုပ်ဘူး။
အစားလည်း စားတယ်။
ကလေးရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း
ဝလာတယ်။ ဝ၊ပြီးတဲ့အခါ
လျှော့ဖို့ တော်ရုံမလွယ်ဘူး။
အဲဒီတော့ ပိန်လိုက်ဖောင်း
လိုက်ဖြစ်တယ်။ အခု သီချင်း
ဆိုရမယ်ဆိုတော့မှ တစ်ခါမှ
မလုပ်ဖူးတဲ့ Gymကို ကျွန်မ
ကစားတယ်။ ထမင်းကို
လည်း မစားတော့ဘူး။
ကိုယ့်ပရိသတ်က ကိုယ့်ကို
လှလှပပလေးမြင်ချင်မှာပဲ။
ဖက်တီးပုပ်ကြီးကို ဘယ်သူ
က လာကြည့်ချင်မှာလဲ။ အခု
တောင် ကျွန်မက ဝ၊နေတုန်း

ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
သူတို့က ပိန်ပိန်လေးတွေ
လေ။ ရသလောက်တော့
ဝိတ်ချလာတာပဲ။ အိမ်မှာ
လည်း ဆိုဖြစ်တယ်။ သမီးနဲ့
လည်း ဆိုတယ်။ သူက
လည်း လိုက်အော်တယ်။
သူက တာကြည့်ပြီးတော့
ဪ... ကျွန်မတောင်
သူ့ဆီက ပြန်သင်ရမလို့ဖြစ်
နေတယ်။

ကျွန်မက တစ်ခါမှ
မက၊ဖူးဘူး။ ကျောက်ရုပ်လို
ပဲဆိုတယ်။ စကားပြောတာ
ဆို ပိုတောင်ဝေးသေးတယ်။
ဥက္ကာမင်းမောင် လာကမ်း
လှမ်းတုန်းကတောင် ကျွန်မ
သီချင်းမဆိုတာကြာပြီ။ အသံ
က ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး
လို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူက
ရပါတယ်ဆိုပြီး အစ်မက
Pro။ ဖြစ်မှာပေါ့ပြောပေမဲ့
ကိုယ်က တွေဝေတယ်။ အခု
ပွဲလည်း ကျွန်မ ၂၅ ပုဒ်ပဲ
ဆိုမှာပါ။ အများကြီးလည်း
ဆိုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။
အသက်လည်း ကြီးလာပြီ။

မဆိုတာလည်း ကြာပြီဖြစ်လို့
၅ ပုဒ်၊ ၆ ပုဒ်လောက်ဆိုရင်
အသံနာချင်နာသွားမယ်။
ဒါကြောင့် သီချင်းနည်းနည်းနဲ့
အကောင်းဆုံး ဆိုပေးနိုင်ဖို့
ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ။ ၂၅
ပုဒ်ဆိုပေမဲ့ ဒါက ကျွန်မ
အတွက်အများကြီးပါ။ ပထမ
ဦးဆုံး One Lady Show ဆို
တုန်းက ၁၇ ပုဒ်ပဲ ဆိုခဲ့တာ
ပါ။

One Lady Show
တုန်းက အေးချမ်းမေ တချို့
အပုဒ်တွေကို CDဖွင့်ပြီး ဆို
ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား။

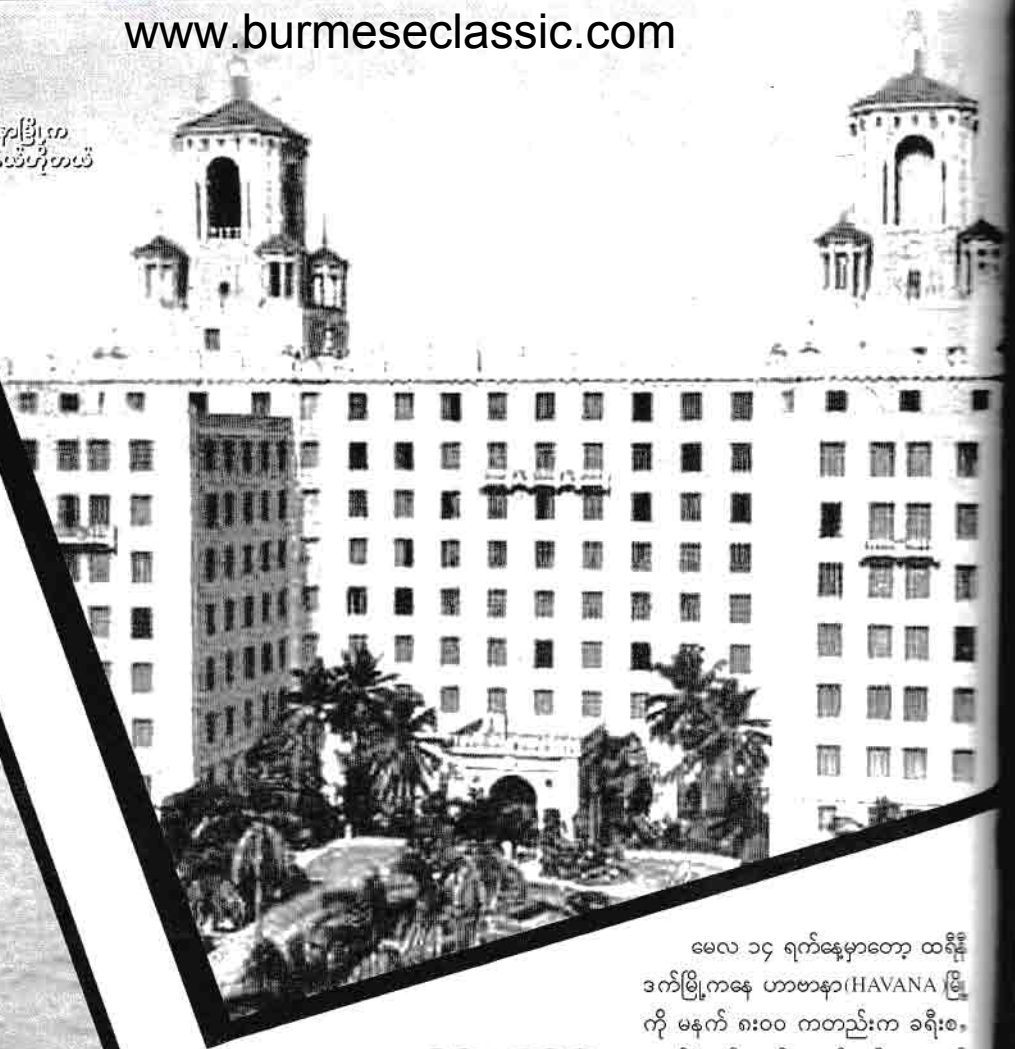
ဟုတ်တယ်။ အဲဒါက
တော့ ကောင်းကင်ပေါ်က
နားတစ်စုံ လို့ အမည်ပေးထား
တဲ့ အမေသီချင်းကိုပါ။ ဆိုဖို့
လုပ်တဲ့အခါ ကျင့်လိုက်တိုင်း
သီချင်းက မပြီးဘူး။ အခု
ထက်ထိပဲ။ ဆိုဖို့လုပ်တိုင်း
မပြီးဘူး။ ဖခင် သီချင်း
လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ မပြီး
ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်
လို့ ဒါကို သိတဲ့ မစ္စတာရှန်
က နင် အဲဒီလိုဆိုနေမယ်ဆို

ရင် ညည်းရဲ့ပွဲက ပြီးမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအပုဒ်လည်း
ထည့်ချင်တာနဲ့ အဲဒီလို လုပ်
ခဲ့တာပါ။ ပရိသတ်ကို
ညာပြီး လုပ်ခဲ့တာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ ပွဲပျက်သွားမှာ
စိုးလို့ပါ။ ဒီအတိုင်းဆိုမယ်
ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ဆိုနိုင်မှာ
မဟုတ်လို့ လုပ်ခဲ့တာပါ။
လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

ဟာဗားနာမြို့က
ဆူရှီနယ်ဟိုတယ်

တူးဘာ CUBA ခရီး (VII) မေတ္တာဦး

မေလ ၁၄ ရက်နေ့မှာတော့ ထရီနို ဒက်မြို့ကနေ ဟာဗားနာ (HAVANA) မြို့ကို မနက် ၈:၀၀ ကတည်းက ခရီးစထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရွာတွေကို ဖြတ်ခဲ့ရာမှာစွယ်တော်ပန်းပင်များစွာ၊ ကြိုင်ခင်းများစွာ၊ ငှက်ပျောခင်းများစွာ၊ သရက်စိုက်ခင်းများစွာကို တွေ့ခဲ့ရသလို၊ စပါးတွေ လမ်းပေါ်မှာဖြန့်ပြီး လှန်းထားတာ မိုင်နဲ့ချီ ရှည်တာကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါသေးရဲ့။ ကားလမ်းက ကောင်းတာမို့ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ စိမ်းစိုတဲ့ သဘာဝအလှကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်

ပဏာယာဂီရုနိကမ်းမြို့

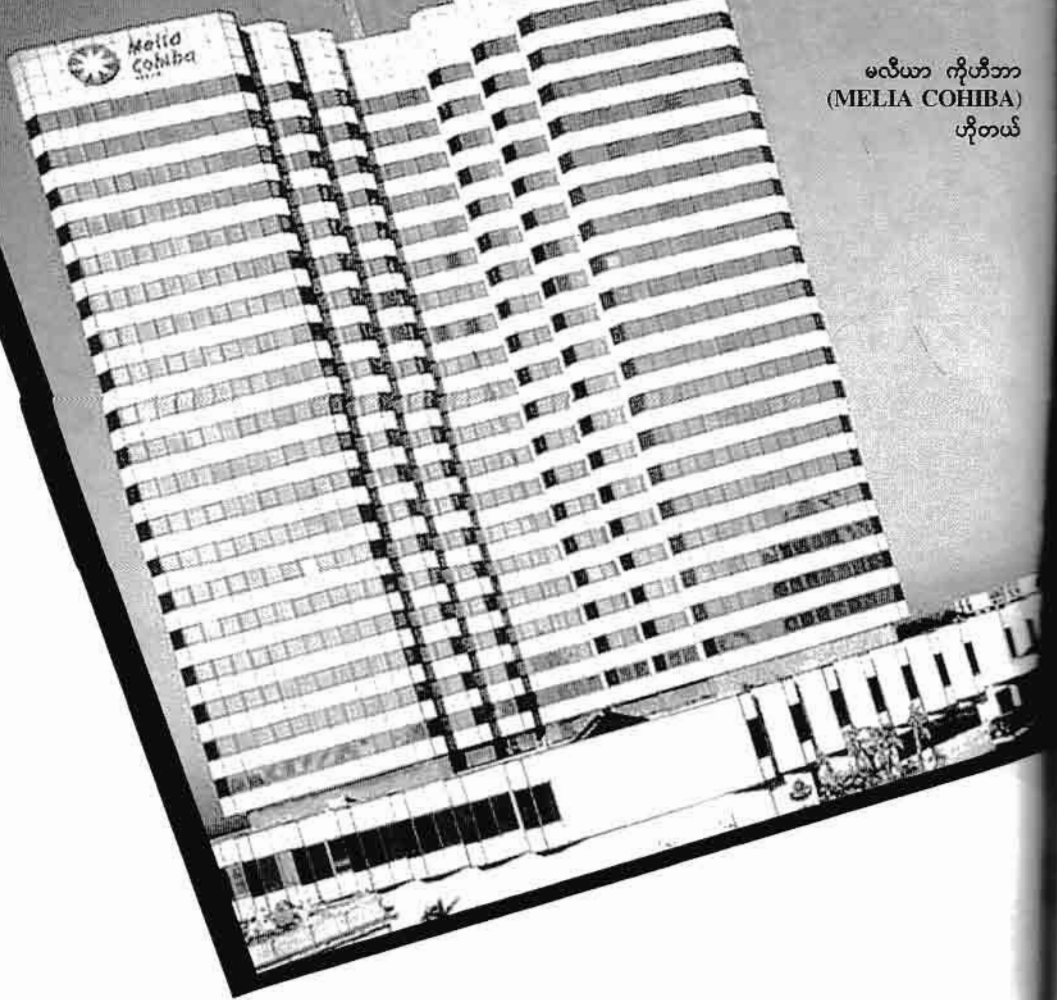
မိုးမြတ် အမေ

မိုးမြတ် ရေခဲ

နေရှင်နယ်ပိုတယ် ကမ်းနားမြင်ကွင်း

မလီယာ ကိုဟီဘာ
(MELIA COHIBA)
ဟိုတယ်

ကြည့်ခဲ့ရတဲ့နေ့ပေါ့။

ကျွန်မတို့ ပါလာယာဂီရွန် (PLAYA GIRON) ရွာဘက်ကို လာခဲ့ကြတာပါ။ အင်မတန်လှပြီး ရေစိမ်းပြာရောင် ဖြစ်နေတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိရာ အရပ်ပေါ့။ ကမ်းခြေက မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျားပြီး ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ဟိုတယ်အများကြီးနဲ့ တင့်တယ်လှပါတယ်။ ကျွန်မတို့တိုးရစ်တွေကတော့ ကမ်းခြေမှာ တစ်ရက်လောက် အပန်းဖြေနိုင်တာ အစီစဉ်ထဲမှာ ထည့်ထားရကောင်းလားဆိုပြီး စဉ်းလမ်းညွှန်ကို အပြစ်တင်ခဲ့ကြပြန်ပါရဲ့။ လူအလို နတ်မလိုက်နိုင်ဆိုတာ မှန်မှန်ပေါ့။

ဒီနေရာကို လာခဲ့ရတာ BAY OF PIGS ပြတိုက်ကြီးကို လေ့လာဖို့ပါ။ ကူးဘာ သမိုင်းအတွက် အလွန် အရေးကြီးပါတယ်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ် ဧပြီလမှာတော့ အမေရိကန် စီအိုင်အေ ထောက်ပံ့မှုနဲ့

ပြည်ပရောက် ကူဘန်တွေက ဝန်ကြီးချုပ် ဖီဒယ်ကက်စ်ထရိုကို ဖြုတ်ချဖို့ လူထောင့်ငါးရာလောက်နဲ့ ပင်လယ်ဘက်ကနေ ဝင်စီးခဲ့ရာ ၇၂ နာရီ အပစ်အခတ် ဖြစ်ပွားပြီးနောက် လက်နက်ချခဲ့ရတာ ဖြစ်သလို ကက်စ်ထရိုလည်း ကူးဘာရဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

ကျွန်မတို့ကို BAY OF PIGS MUSEUM နဲ့ ပြတိုက်ရှေ့က ဈေးဆိုင်တန်းမှာ ဈေးဝယ်ဖို့ တစ်နာရီခွဲ အချိန်ပေးခဲ့ပါရဲ့။ အဲဒီပြတိုက်ကို ဂီရွန် (GIRON) ပြတိုက်လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ ပြတိုက်ကတော့ သိပ်မကြီးလှပါဘူး။ စစ်ပွဲဖြစ်ရာနေရာမှာ တည်ဆောက်ထားတာတဲ့။ ပြတိုက်အပြင်ဘက်မှာ အမေရိကန် စစ်ရဟတ်ယာဉ်တွေ၊ သံချပ်ကားတွေကို ပြသထားခဲ့ပြီး အတွင်းဘက်မှာ အမေရိကန် လက်

နက်ကြီးတွေကို ပြထားပါရဲ့။ အထူးသဖြင့် သမိုင်းဝင်ဓာတ်ပုံတွေက ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှတာပါ။ ကျွန်မတို့တိုးရစ်အဖွဲ့မှာ အမေရိကန် စစ်မှုထမ်းဟောင်းတွေ ပါလာခဲ့လေတော့ လက်နက်တွေကို သူတို့က ပိုစိတ်ဝင်စားခဲ့ကြပြန်ပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ ဈေးဆိုင်တန်းဘက်မှာ ကူးဘာပြည်လုပ် လက်မှုပစ္စည်းများကို ဝင်ကြည့်ခဲ့ပြီး ကျွန်မအတွက် ဆွဲကြိုးဝယ်ခဲ့ရုံမက ကျွန်မရဲ့ခရီးသွားမိတ်ဆွေများကိုလည်း ဈေးဝယ်ရာမှာ ကူညီခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာကို ကမ်းခြေစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ စားခဲ့ရပါတယ်။ နေ့လယ်စာအပြီး ဟိုတယ် အနီးမှာရှိတဲ့ ဝရန်တာကြီးပေါ်မှာ သဘာဝဆိုင်ရာ ဟောပြောပွဲလေးတစ်ခု လျှင်းပပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်ရှင်က သဘာဝသိပ္ပံ

HOTEL NACIONAL

1930

နေရှင်နယ်ဟိုတယ်ရဲ့ သင်္ကေတ နေရှင်နယ်ဟိုတယ်ရဲ့ ဘားခန်း

ညောရှင်တဲ့။ ပါလာယာ ဂိဇ္ဈာန်ဒေသမှာ နို့တဲ့ ပင်လယ်သတ္တဝါတွေ၊ သစ်ပင်ပန်း နဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့။ တိုးရစ်အများစု တောတော နေ့လယ်စာ စားပြီးခွဲချိန် လေ တဖြူးဖြူးနဲ့ပို့ အိပ်ငိုက်နေခဲ့ကြပါရဲ့။

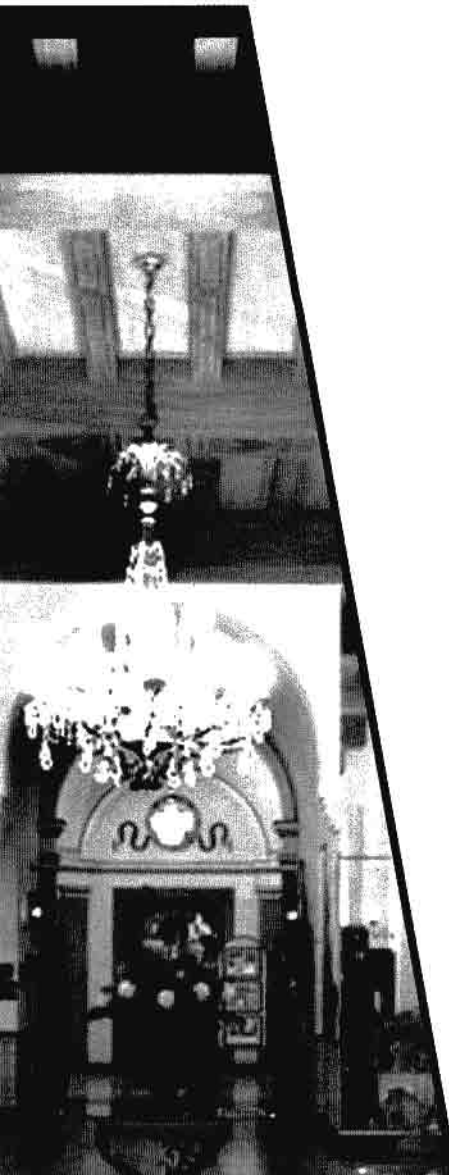
ကျွန်မတို့ ဟာဗာနာကို ခရီးဆက်ခဲ့ ကြပါတယ်။ လမ်းတစ်ဖက်စီမှာ စိန် နန်းပင်တွေက ရဲရဲတောက် ပွင့်နေကြ တာက လှသလား မမေးနဲ့လို့ ပြောရမှာ ပေါ့။ အုန်းခြံတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ပေ ခဲ့ ကျွန်မ အုန်းရည်ဝယ်သောက်ဖို့ အခွင့် အရေး မရခဲ့ပါဘူး။ သုံးနာရီလောက်မှာ ခြေဆန့်လက်ဆန့်၊ အပေါ့ အပါးသွားဖို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ တိုးရစ်ကား ခေတ္တရပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့ ဥမင် လိုက်ခေါင်းကြီးတစ်ခု ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် ဟာဗာနာမြို့ကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ သမိုင်းမှာ နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ ဟာဗာနာ

မြို့ကို ကျွန်မ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကူးဘာ နိုင်ငံရဲ့ မြို့တော်ကြီးပေါ့။

ဟာဗာနာမြို့ကတော့ နိုင်ငံရေး ရော၊ စီးပွားရေးရော ဦးဆောင်နေတဲ့ မြို့ကြီးဖြစ်ပြီး လူပေါင်း ၂ ဒသမ ၁ သန်းကျော်နေထိုင်နေသတဲ့။ ကူးဘာ နိုင်ငံရဲ့အကြီးဆုံး သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းကြီး လည်းရှိပြီး ကယ်ရီဘီယန်ဒေသမှာတော့ တတိယအကြီးဆုံး မြို့ကြီးပါ။ US က ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်နဲ့ ရေမိုင် ကိုးဆယ် သာ ဝေးကွာသတဲ့။ ၁၆ ရာစုနှစ်မှာ စပိန်တွေက မြို့တည်ခဲ့တာ။ စပိန်ဘုရင် ဖိလစ်(၂)က ၁၅၉၂ ခုနှစ်မှာ ဟာဗာနာ လို့ အမည်ပေးခဲ့တာလေ။ မြို့ကို ကာ ကွယ်နိုင်ဖို့ မြို့ခံတပ်ကိုလည်း တည်ခဲ့ သတဲ့။ ၁၈၉၈ ခုနှစ်မှာတော့ ဟာဗာနာ ဆိပ်ကမ်းမှာ US စစ်သင်္ဘော အဖျက်ခံ

ရမှုနဲ့ စပိန်နဲ့ အမေရိကန်စစ်ဖြစ်ခဲ့တာ လေ။

ဟာဗာနာကို သုံးပိုင်း ခွဲနိုင်ပါ တယ်။ ဟာဗာနာမြို့ဟောင်းရယ်၊ ဗီဒါဒို (Vedado)လို့ခေါ်တဲ့ မြို့လယ် စီးပွားရေး ဇုန်ရယ်၊ မြို့ပြင်ဘက်က ရပ်ကွက်သစ် တွေရယ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သံတမန်ရုံး ကိုးဆယ်ကျော် ရုံးစိုက်နေတဲ့ မြို့လည်း ဖြစ်သတဲ့။ ဟာဗာနာကို နှစ်စဉ် တိုးရစ် တွေ သန်းနဲ့ချီပြီး လာနေတာပါ။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှာတော့ ဟာဗာနာမြို့ဟောင်းက သမိုင်းဝင် နေရာတွေကို UNESCO က ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်နေရာ (World Heritage

Site)အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ သမိုင်း၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဗိသုကာလက်ရာ နဲ့ အထင်ကရ အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အဦတွေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရတာလေ။ ၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလမှာတော့ ဟာဗာနာမြို့ကို အံ့ဖွယ်မြို့သစ်များ ခုနစ်မြို့ (New 7 Wonder Cities)ထဲမှာထည့်သွင်းခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ စာရင်းထဲပါဝင်တဲ့ အခြားမြို့တွေကတော့ VIGAN(ဖိလစ်ပိုင်)၊ DOHA(ကာတာ)၊ LA PAZ (ဘိုလီဗီယား)၊ DURBAN (တောင်အာဖရိက)၊ BEIRUT(လက်ဘနွန်)၊ KUALA LUMPUR(မလေးရှား)တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အထက်မှာ ရေးပြခဲ့သလို ဟာဗာနာကို ၁၆ ရာစုမှာ စပိန်တွေ မြို့တည်ခဲ့ပြီး ၁၇ ရာစုမှာတော့ မြို့ကို အကြီးအကျယ် ချဲ့ထွင်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ၁၈ ရာစုမှာတော့ ဟာဗာနာက အမေရိကတိုက်များ(တောင်နဲ့မြောက်)မှာ တတိယလူဦးရေ အများဆုံး ဖြစ်ခဲ့သတဲ့(USက နယူးယောက်၊ ဘော့စ်တွန်မြို့တွေထက်လူဦးရေများ)။ အဲဒီရာစုမှာပဲ ဟာဗာနာသင်္ဘောဆိပ်က စပိန်တွေအတွက် အလွန်အရေးပါတဲ့သင်္ဘောဆိပ်ဖြစ်ရုံမက သင်္ဘောပြင်တာ၊ သင်္ဘောအသစ်တည်ဆောက်တာတွေလုပ်နိုင်ခဲ့တာလေ။ ၁၇၆၂ ခုနှစ် ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့မှာ ဗြိတိသျှသင်္ဘောငါးဆယ်လောက်နဲ့ စတင်ပြီး ဟာဗာနာကို ရောက်ခဲ့သတဲ့။ ကုန်သွယ်ရေး အကြောင်းပြခဲ့ပေမဲ့ တစ်နှစ် မကြာခင်

မှာဘဲ ဗြိတိသျှလက်အောက်ရောက်ခဲ့တာပါ။ ခုနစ်နှစ်ကြာ စစ်ပွဲအပြီး စပိန်တွေက ဖလော်ရီဒါ(ယခု USပြည်နယ်)ကို ဗြိတိသျှတွေပေးခဲ့ပြီး ဟာဗာနာကို ဗြိတိသျှဆီက လဲလှယ်ယူခဲ့တာလေ။

စပိန်တွေဟာ ဟာဗာနာကို ပြန်ရခဲ့ပြီးချိန်မှာ မြို့ကို ကာကွယ်ဖို့ ခံတပ်ကြီးဆောက်ခဲ့တာပါ။ ကယ်ရီဘီယမ်နဲ့ မြောက်အမေရိကတိုက်တို့ ၁၉ ရာစုမှာ ကုန်သွယ်ရေး ဖွံ့ဖြိုးလာတာနဲ့အမျှ ဟာဗာနာလည်း စီးပွားတက်လာရုံမက ဖက်ရှင်ကျတဲ့ မြို့ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ 'ကယ်ရီဘီယမ်က ပါရီ'လို့ တင်စားရတဲ့အထိပါပဲ။ ၁၈၃၇ ခုနှစ်မှာ မီးရထားလမ်းဖောက်ပြီး သင်္ကြာတွေကို ထုတ်လုပ်ရာ တောင်ကြားဒေသကနေ သင်္ဘောဆိပ်အထိ သယ်ယူနိုင်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီကာလတုန်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာ မီးရထားလမ်းရှိတဲ့ ပဉ္စမမြို့ ဖြစ်လာတဲ့အထိ ခေတ်မီခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ ဟာဗာနာက ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာလည်း တိုးတက်လာပြီး ဗိသုကာလက်ရာကောင်း အဆောက်အဦတွေ၊ အမျိုးသားဇာတ်ရုံကြီးတွေ ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ ၁၉ ရာစု အဆုံးလောက်မှာ စပိန် ကိုလိုနီလက်အောက်က လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ၁၀ ရာစုအစမှာ USလက်အောက် ရောက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ၁၉၀၂ ခုနှစ် မေလ ၂၀ရက်နေ့မှာတော့ ကူးဘာမှာ ပထမဆုံး သမ္မတနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး ရခဲ့တာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်အထိပေါ့။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်များမှာတော့ ခေတ်မီ ဟိုတယ်များ၊ ညကလပ်များ လောင်းကစားရုံများနဲ့ တိုးရစ်တွေ ကျက်စားရာ မြို့ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကာလကတော့ ဟာဗာနာနဲ့ ရွှေရောင်ကာလပေါ့။ လူလတ်တန်းစားတွေ များပြားလှပြီး တစ်ဦးချင်း ဝင်ငွေ

အရှင်မယ်တို့တစ်စုကြီး
ဒီရိုက်ပြန်ရမှာ

လည်းကောင်းခဲ့တာကိုး။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်မှာ US ကတစ်နှစ်ကို တိုးရစ် သုံး နှစ်လောက်လာရောက်တဲ့မြို့ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာတော့ ဖိဒလ် ကော်ဖီထရိုက တော်လှန်ရေးပြုလုပ်ခဲ့ပြီး “ဆင်းရဲသားတွေ ချမ်းသာရမည်” ဆောင်ပုဒ်နဲ့ပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေ၊ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းခဲ့ရာမှာ ဟာဗာမှာ အတော် အထိနာ ခဲ့ပါတယ်။ ကွန်မြူနစ်စနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်ခဲ့ တာ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်များအထိပါပဲ။ ယခု အခါ တိုးရစ်တွေ ပြန်လာနိုင်အောင် ဟိုတယ်အသစ်တွေ ဆောက်လုပ်၊ လမ်း တွေပြင်၊ ရင်ပြင်တွေ မွမ်းမံရေးတွေ လုပ် နေပါပြီ။ ဟာဗာမှာမြို့ထဲ တိုးရစ်ကား ကြီး ဝင်လာခဲ့ချိန်မှာ အထည်ကြီးပျက် အိမ်ကြီးတစ်လုံးလို့သာ မြင်ခဲ့မိတော့တာ ပေါ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြင်ဆင်မှု၊ ပြုပြင် နှုတ် အိမ်တွေ ယိုယွင်းနေတာ မြင်ခဲ့ရ တာကိုး။ ရင်ထဲမှာနှလုံးမိခဲ့ပါရဲ့။

ကျွန်မတို့နေခဲ့ရတဲ့ ဟိုတယ်က ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်ဖြစ်တဲ့ MELIA COHIBA ပေါ့။ ပင်လယ်ဘက်ကို မျက် နှာပြထားပြီး သမိုင်းဝင် ဟာဗာမှာ နေရာ ခဲ့လည်း နီးပါတယ်။ အခန်းပေါင်း ၄၆၂ ခန်းရှိပြီး အလွန်ခေတ်မီတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ၁၉၆၀ ကတ်ပြားဝယ်မှ သုံးလိုရတာလေ။

ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်ကို ငါးနှစ်ရီ ထောင်ကျော် ရောက်ခဲ့ပြီး ၆၁၅ နာရီမှာ မြန်ထွက်ရတဲ့အစီအစဉ်နဲ့ပဲ အပြေးအလွှား ခါးပဲ။ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်ကားကြီးနဲ့ နေရှင် နယ်ဟိုတယ်ကို သွားခဲ့ရာမှာ ဟာဗာမှာ မြို့(နှစ်ငါးရာနီးပါး)မှာ နီယိုကလပ်စစ်၊ ဂိုဏ်းခေါက်၊ ဘရွတ်ခိမိသုကာပုံစံအမျိုး မျိုးနဲ့ အဆောက်အအုံတွေ ရင်သပ်ရှုမော ခဲ့ရပါရဲ့။ ART DECO နဲ့ ECLECTIC ဗိသုကာပုံစံတွေလည်း ဟာဗာမှာ ၁၉၂၇ ခုနှစ်လောက်ကတည်းက စတင် တည်ဆောက်ခဲ့တာလေ။ နေရှင်နယ်ဟို တယ်ကတော့ ART DECO ရဲ့အကောင်း ဆုံး ဗိသု ကာလက်ရာတစ်ခုပါပဲ။ အကွက်အကွင်း အလွန်ကောင်းတဲ့နေရာ မှာရှိတဲ့ဟိုတယ်ပါ။ တန်ဂါနာနာ(TAN

GANANA)တောင်ခြေနဲ့ပင်လယ်ဘေးနားမှာ ဆောက်ထားတာကိုး။ အဲဒီဟိုတယ်မှာ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တွေတည်းခိုခဲ့သတဲ့။ ဝစ္စတန်ချာချီ၊ ဖရန်နစ်ဆီနာတြာ၊ မဟာမက် အာလီ၊ ဒါရိုက်တာ စတီဗင်စပီးလ်ဘစ် စသဖြင့်ပေါ့။ ကူးဘာရဲ့သမိုင်းနဲ့ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာကို ကိုယ်စားပြုတဲ့နေရာလည်းဖြစ်ပါတယ်။ အတော်လေးပြန်လည်ပြုပြင်ထား တယ်ဆိုပေမဲ့ အတွင်းဘက် လူနေအခန်းတွေက ကျွန်မတို့တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်အခန်း တွေလောက် မကောင်းဘူးလို့ စဉ်းစမ်းညွှန်က ရှင်းပြခဲ့တာပါ။

ကျွန်မတို့ ဒီဟိုတယ်လာရောက်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ ကူဘန်ဂီတ အင် စတီကျူဒီယို ဂျက်စ်(JAZZ) ဂီတသမားတွေက ဂျက်စ်ဂီတ နဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲကိုလာရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ရတာလေ။ ကျွန်မ တို့က အလွှာပေါင်းစုံကလူ တွေနဲ့ ပြောဆိုရတာက အစီ အစဉ်ထဲမှာပါဝင်ခဲ့တာကိုး။ ဂျက်စ်ဂီတနားထောင်ရင်း တိုးရစ်တွေကို တွဲကဖို့ခေါ် ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်နဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေးသီချင်းတွေပဲ ဆိုကြ၊ တီးကြတာများပါရဲ့။ ဖျော်ဖြေရေးခန်းမကလည်း အလွန်သားနားပါတယ်။ ဟို တယ်ရဲ့ကြီးကျယ်ခမ်းနား မှုတွေ အသေးစိတ်ရေးရရင် ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်စာရနိုင် တာလေ။ ကျွန်မတို့ဟောလီ ဝုဒ်မင်းသား၊ မင်းသမီးဓာတ် ပုံတွေ နံရံပြည့်ကပ်ထားတဲ့ ဟိုတယ်ဘားအခန်းကိုလည်း လေ့လာခွင့် ရခဲ့ တာပါ။ သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ဓာတ်ပုံ တွေလည်း စင်ကြယ်တွေမှာ သားသားနားနားကို ချိတ်ဆွဲ ထားတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ဟိုတယ် ရွှေရောင်ကာလကို စိတ်ထဲမှာပဲပုံဖော်ကြည့်နေမိ ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

ညစာကိုတော့ တိုးရစ် တွေအတွက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရဲ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ရိုးရာဂီတနဲ့ ကျွေးမွေးခဲ့တာ လေ။ ကူးဘာခရီးစဉ်မှာ ကျွန်မအနှစ်သက်ဆုံးက ဂီတဖျော်ဖြေရေးကို ညစာတိုင်းမှာ ပါဝင်စမြဲပါပဲ။ ကျွန်မတို့တည်းခိုတဲ့ဟိုတယ် ပြန်ရောက်တော့ ခရီးစဉ်မှာ အဖွဲ့ကျနေတဲ့ ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေငါးဦးဟိုတယ်ရဲ့ဘားမှာ ဂျက်စ်ဂီတကိုနားထောင်ခဲ့ပြန်ပါသေးတယ်။

မုဒီတာတရား ပွားများနိုင်ကြပါစေ။

■ မေတ္တာဦး

နေရှင်နယ်ဟိုတယ် အတွင်းဥယျာဉ်ဘက်မှာ

အမှတ် ၂၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၆

မြန်မာ့အသံ

က။

သစ်ရွက်တို့ ရင့်ရော်သွားသည့်အခါ
မြေသို့ ကြွေသက်သွားသည်ကို ကျွန်မ
ကြိမ်ဖန်များစွာ မြင်ခဲ့ ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။
တချို့ ဖြည်းဖြည်းလေး၊ တချို့ ဝေဝေဝဲဝဲ၊
တချို့ကျတော့ လူးလူးလွန်လွန်။
အလွမ်းတို့ ရင့်ရော်လာသည့်
အခါတွင်လည်း...။
တိုင်းရင်းသူ ကျွန်မအတွက်
မောင်းမကန်ကမ်းခြေကို ငယ်စဉ်ကလေး
ဘဝမှသည် ကြီးပြင်းစ ခုချိန်အထိ
အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ
ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကမ်းခြေမှ

အမှတ် ၂၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၆

မြန်မာ့အသံ

ထင်းရှူးပင် မြင့်မြင့်ကြီးများ
မှုန်ရေးရေး မျှော်ရစ်စေတီ
မြင်ကွင်း၊ ငါးဖမ်းလှေ ကြီး
ငယ် အသွယ်သွယ်၏ တရွေ
ရွေ လှုပ်ရှားမှု၊ မည်မည်
လှိုင်းလှိုင်းတို့၏ အနိမ့်အမြင့်
ထို မှုသည် လှိုင်းရစ်တို့
စွန်းထင်းနေသည့် ကမ်းခြေ
သောင်စပ်။

အခုတော့ ထိုမြင်ကွင်း
အားလုံးတို့သည် အလွမ်းတို့
ရင့်ရော်သည့်အခါ ကြွေသက်
စရာ နေရာအဖြစ် ခဏတစ်
ဖြုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ၊ မကြာ
ခဏ...။ ထိုမှသည် ကြိမ်ဖန်
များစွာ...။

နေဝန်းနီ မှီဆင်းရာ
ကမ်းစပ် ဆောင်ခြေတစ်လျှောက်
သူငယ်ချင်းတွေ အစုလိုက်
လမ်းလျှောက်ရင်း ဝေးသူ
သည်ကို အကြည့်က ငေး
ဖြစ်ပေမဲ့ မသိစိတ်က လှိုင်း
အိတွေကို သယ်ဆောင်လာ
သည့် လေညှင်းတွင် ပါလာ
သည့် (ကို)စကားသံသို့
တို့ကို ပြန်လည် ကြားယောင်
မိစဉ် အလွမ်း၏ သက်သေ
ချက် မျက်ရည်စက်တို့
ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ နက်နက်
နဲနဲ ကြွေကျခဲ့မိပါပြီ။ အခု
တော့ ဖြည်းဖြည်းနေးနေး

အဲဒီ
ခလေ့ထုံးစံ
ဆိုတာကြီးက
စုတို့
တိုင်းရင်းသူ
တိုင်းရင်းသားတွေ
အတွက်
ဘုရားသခင်ရဲ့
ကံကြမ္မာ
လက်ဆောင်
ဒါမှမဟုတ်
နတ်ဆိုးတစ်ပါးရဲ့
ကျိန်စာ
မရုန်းနိုင်
မပယ်နိုင်
လိုက်နာနေကြရတာ

ဆိုနေသည်...။

ခ။

ကျွန်မတို့ ကျောင်းတက်
တဲ့နည်းပညာတက္ကသိုလ် က
ထားဝယ်မြို့နဲ့ အတော်အတန်
ပင် ဝေးပါတယ်(ထိုစဉ်က
ထမ်းတွေ အခုလောက်
ကောင်းသေးပါ)။ လေ
သော့နေတာကို သတိမထား
မိပါက ခဲချွန်ချွန်ကို ထိုးနှက်
တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရတိုင်း
ဆိုင်ကယ်ဘီး ခဏ ခဏ
ခေါက်တတ်ပါတယ်။

ဘီးပေါက်နေတဲ့
ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းရင်း
ထမ်းကိုရော၊ အင်ဂျင်နီယာ
ဆိုပါ ထားဝယ်လို မညာမတာ
ဖျစ်ဖျစ်နှစ်နှစ် မေတ္တာပြုဖြစ်နေ
စဉ် ကို.က ကျွန်မဘေးနား
ရောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။ 'ဟယ့်
ရာဖြစ်နေနူးမီး(ဘာဖြစ်နေ
တာလဲ ကလေး)'လို့ ထားဝယ်
ဆို ပီပီသသကြီး ပြောရင်း
ဆိုက ဆိုင်ကယ်ရပ်တော့
ကျွန်မလို တိုင်းရင်းသား
တစ်ယောက်အထင်နဲ့ အတင်း
တုတ်ခြင်းကိုတော့ မရပ်ဖြစ်
ပါ။

'လမ်းကောင်းရဦးဇေ၊
နဲ့ဘဲဆိုးဆိုးဂျီး၊ နေ့ရှိနေရှိဖြစ်

နေဘဲ၊ နာမိဂ် အင်ဂျင်နီယာ သူ့စာသူလုပ်စားနေမနော(လမ်း မကောင်းဘူးဦးရေ၊ တော် တော်ဆိုးတယ်။ နေ့တိုင်းဖြစ် နေတာ။ သူ့အမေ ဗမာအင်ဂျင် နီယာ သူ့အတွက်ပဲ လုပ်စား နေတာ) ဆိုတဲ့ ကျွန်မ စကား အဆုံး ကိုက ယဲ့ယဲ့လေး ပြီးရှာတယ်။ *ကိုဆိုင်ကယ် ယူသွား၊ မင်းဆိုင်ကယ်ထားခဲ့ ပြီး ကျောင်းဆင်းရင် ရှေ့က ဆိုင်မှာ လာလဲလို့ ပြောမှ ကျွန်မ လန့်သွားတယ်။ *မိဝေး အယ် လူဂီး ဂ်ကြီး* အဲဒီလူကြီး ဗမာကြီးလို့ စိတ်ထဲကနေ အကျယ်ကြီး အော်ဖြစ်တော့တာ။

ကျွန်မ ဆိုင်ကယ်က မော်ဒယ်အနိမ့် အဟောင်း။ ကို ဆိုင်ကယ်က မော်ဒယ်အမြင့် အသစ်မိုလဲရမှာ စိတ်မချစရာ မရှိပါဘူး။ အားနာပါတယ်၊ ဘာညာလဲ အိုက်တင်မခံရဲ ဘူး။ အတန်းချိန်ကနီး၊ တွန်း ရမယ့် ခရီးက မနီးတာမို့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်၊ သော့ဖွင့် ပို့ လက်အလှမ်းမှာ တန်းလန်း သော့ချိတ်က စာတန်းလေး ကြောင့် ကျွန်မ တန်းကန် မောင်းပြေးတာ (ဆိုင်ကယ် ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမ ရနိုင်တယ်လို့ နောင်ချစ်သူတွေဘဝမှာ ကိုက ဆိုတိုင်း အမှတ်တရ ပြော ပြော ရယ်ပြဲခဲ့တာလေ)။ ရန်မင်းအောင် SAE, SPT Co.Ltd ဆိုတဲ့ စာတန်းလေး က ကျွန်မရင်ကို သွေ့သွေ့ပြ ပြ တထိတ်ထိတ် ခုန်စေခဲ့တာ ပေါ့ ကိုရယ်။

ကျောင်းဆင်းတော့ ဖြစ်စဉ်ကို သာမန်ပဲသိတဲ့ သူငယ်ချင်းမတွေက ပြန်လဲဖို့ တွန်ဆုတ်တွန်ဆုတ် ဖြစ်နေတဲ့

ခလေ့ထုံးစံ
ဆိုတာကြီးကို
လိုက်နာခဲ့ကြရလို့
ကျွန်မရတဲ့
ထားဝယ်သူ
ကောင်မလေးတွေရဲ့
မျက်ရည်ကို
စုလိုက်ရင်
ဟောဗီ
မောင်းမကန်
ရေပြင်ကြီးလောက်
ရှိနိုင်သလို
ကွဲကြဲခဲ့ရတဲ့
ထားဝယ်
ကောင်လေးတွေရဲ့
နှလုံးသားတွေက
လည်း
တနင်္သာရီ
ရိုးမလောက်
ရှိနိုင်မယ်ထင်တယ်

ကျွန်မကို စိတ်မရှည်တဲ့အဆုံး တစ်ဖွဲ့လုံး ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ဘီးဖာပြီးတဲ့ သော့ပိတ်ဆိုင် ကယ်ကိုပဲ တွေ့ရတော့တာ။ ဆိုင်ရဲ့ဘေးမှာ တွဲထားတဲ့ လမ်းအလုပ်သမား စခန်းထဲ က ကောင်လေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး *ဆရာက သော့ ထားခဲ့တယ်။ အစ်မ နာမည်၊ အတန်းနဲ့ မေဂျာလေးတော့ ပြောခဲ့ပါ။ အလုပ်သဘော ပေါ့*လို့ ပြောတော့ ကျွန်မ တော်ပါသေးရဲ့လို့ ပူနေရမယ့် ကိုယ့်မျက်နှာကို အားနာပါး နာနဲ့ *စုစုငယ်၊ ဒုတိယနှစ်

စေဘယ်*လို့ ပြောရင်း အပြင်း စီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပြုံလုံး နောက်ကနေ မေတ္တာပို့သံတွေ မဆုံးတော့ ပါဘူး။

ဂ။
နက်ဗိုးလင်းလို့ ကျောင်း သွားဖို့ ပြင်တိုင်း သူ့ကို ဦးဆုံး သတိရတော့တာ။ ရှောင်စီး စရာ မရှိတဲ့ ဒီကျောင်းနဲ့ ဒီ လမ်းဆိုတော့...။ ဘယ်တုန်း ကမှ ဦးထုပ်မဆောင်းတဲ့ ကျွန်မ အဲဒီနေ့မနက်က လေ ကာ မှန်အနက်နဲ့ လုံလုံခြုံခြုံ ဟဲလ်မတ်ကြီး ဝယ်ဆောင်း တော့ *နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မူပျက်နေတယ်နော်*လို့ စစ် ဆေးတာကို *ဘာလဲ၊ ဦးထုပ် ဝယ်ဆောင်းတာလေ*လို့ ကြောင်စီစီ ပြန်မေးပေမဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ၅ယောက်ရဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး လှည့် ပတ် မေးတဲ့ ရှောင်တစ်ခင် မေးခွန်း၊ နိမိတ်ပြ မေးခွန်း တွေကြားမှာ မလူးသာ မလွန့် သာ အဖြစ်မှန်တွေ ပေါ်သွား ရတော့တာပါပဲ။ စိတ်အချဉ် ပေါက်နေတဲ့ ကျွန်မက *နင် တို့ ကျောင်းပြောင်း တက်ကြ၊ နှစ်ယောက်က ရဲမေကျောင်း၊ နှစ်ယောက်က ရှေ့နေကျောင်း* လို့ ပြောဖြစ်ခဲ့သေးတာ။

ငါးဦး ကော်မတီရဲ့ အဆုံးအဖြတ် (၁)က ကူညီမှု အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရန်၊ (၂)က ရှေ့က အင်ဂျင်နီယာ စီနီယာမို့ တောင်းပန်ရန်တဲ့ လေ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေက ကိုရိုးယား ကားထဲကလို ကိုကို အဲဒီ ကတည်းက စီနီယာလို့ ခေါ်လိုက်ကြတော့တာရယ်။

လမ်းစခန်းနဲ့ ကျောင်း က မဝေးလှတာမို့ ကျွန်မတို့ အချိန်အားတိုင်း စခန်းရောက် အောင် သွားပြီး အလုပ်ရှုပ်နေ တဲ့ ကိုကို မရှင်းတဲ့ ကျောင်းစာ တွေ အားမနာ ပါးမနာ မေး တတ်သလို လမ်းကြိတ်စက် ရီလာပေါ်တက်ပြီး မောင်းလို့ ကြည့်ကြသေးတာပါ။ နည်း ပညာ ကျောင်းသူ ဘဝမှာပဲ လမ်းပေါ်က အင်ဂျင်နီယာ ဘဝကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ကြရတာလည်း အသည်း တုန် အူတုန် ရှိလှပါတော့ တယ်။

အလုပ်သမားတွေနဲ့ လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း ထမင်း စားနေတဲ့ ထမင်းပိုင်းမှာ ငါးပိထောင်း၊ ငါးပိမျှော်၊ အညာပဲဟင်းက သွေ့သွေ့ ခြောက်ခြောက် နေ့စဉ် မြင်ရ တာမို့ *ငါတို့ကျောင်းပြီးသွား ရင် ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် အင်ဂျင်နီ ယာ ဘဝက အဲလိုကြီးလား*ဆို တဲ့ အတွေးတွေနဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိ ကြတော့ တုန်လှုပ်မှုတွေက ထင်ထင်ရှားရှား။

ဃ။
ရင်းနှီးမှုတွေရဲ့ ရက် များစွာထဲက တစ်ရက်မှာ တော့ ကလိန်အောင် အထက် က ရားဘူးရွာနားက တံတား ကျိုးတော့ ကို၊က အင်အား ဖြည့်တဲ့ အဖွဲ့နဲ့ တက်သွားတဲ့ ရက်တစ်ရက်မှာပဲ ကျွန်မက ကားကြုံနဲ့ *ဦး နေကောင်းရဲ့ လား၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်၊ ဆေးလိပ်တွေ မသောက်ပါနဲ့ တော့ ဦးရယ်*ဆိုတဲ့ စာလုံး လေးနဲ့ သံယောဇဉ်ကို လှုပ်ဟာ ပြခဲ့သလို၊ *မိုးတွေ အရမ်းရွာ

ချစ်၊ ကျောင်းသွားရင်
အသားဝတ်မပျင်းနဲ့ ဆိုတဲ့
အလေးနဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို
ပြောအောင် ဖွင့်ပြခဲ့ကြတာ
လေး။ နားလည်မှုတွေနဲ့
ချစ်သူတစ်ယောက်တော့
ဖုန်းထဲက အသားလုံးတွေနဲ့ပဲ စ၊လိုက်
ပြောတော့တယ်။ တိုင်းရင်း
သူ ကျွန်မနဲ့ ပြည်မသားကို
တို့က ချစ်သူဘဝမှာ(ခလေး
ဆုံးခံ)ဆိုတာကြီးကိုတော့
အမှတ်တမဲ့ မေ့မေ့ပျောက်
မောက်။

ချစ်သူ တွေ ဘဝမှာ
ကျောင်းက ဆရာမဆီကနေ
တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို
ဆီခံရပြန်ပါတယ်။ ကို၊က
မန်ထမ်းမဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်တို့နားရက်မှာ လမ်းပိုင်း
သူညီကို ကုရင်းညီရင်း
ချစ်အားဒါနပြုနေတာလို့
ဆရာမ ပြောတော့ ယုံရခက်
ဆယ်ပါပဲ။ မေဂျာဆရာမနဲ့
တို့က အရမ်း ရင်းနှီးတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေမှန်း နောက်မှ
သိရတာပါ။

လစာလည်းမရ၊ စား
သောက်ရတဲ့ဒုက္ခ၊ နေ့စဉ်ရွာ
နေတဲ့ မိုးရေတွေထဲမှာ စိတ်
ဆရာ ကိုယ်ပါ လုပ်နေကြတာ
တို့ ကျွန်မ အံ့သြခြင်းကြီးစွာ
နဲ့ ကိုယ့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
မဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ
သောက်ကြီး လုပ်နေတာလဲ
မေးတော့ ကိုတို့ ကိုးကွယ်တဲ့
ဘုရားက ဘုရားဖြစ်ဖို့ ရှေ့က
ဘုရားဆီမှာ ဗျာဒိတ်ခံတော့
ဘုရားနဲ့ ရဟန်းတွေ လာမယ့်
ထမ်းမှာ လမ်းခင်းပေးနေတာ
လေး။ လမ်းမပြီးခင် ဘုရား
ကြွလာတော့ တစ်ကိုယ်စာ
ကျွန်မတို့ လမ်းနေရာမှာ သူ
တို့ယံခန္ဓာကိုယ်ကို လှဲချပြီး

နင်းပြီး ကြွသွားပါလို့ ခန္ဓာကို
တံတားအဖြစ် လှူသွားတာ
ကို အားကျလို့ပါ။ အင်ဂျင်
နီယာတိုင်း အတုယူသင့်တဲ့
စိတ်ဓာတ်ပေါ့ စုရယ်။ နိုင်ငံ
က သင်ပေးတဲ့ ပညာနဲ့ ပြန်
ပေးဆပ်တာပါ။ ဆိုတော့
ကျွန်မ ကြက်သီး မြမြ ထ၊
တဲ့အထိ ကို၊ကိုလေးစား
ကြည့်ညှိမိပါတော့တယ်။

(တစ်ချိန်တည်းမှာ
ဘာသာမတူဘဲ ချစ်သူတွေ
ဖြစ်နေကြတဲ့ အကြောင်း
ကျွန်မ ပြောတော့ လူမှန်ရင်
အားလုံး အမျိုးတွေပါပဲ
စုရယ်။ ဘာသာတရားတိုင်း
ဟာ လူတွေကို ယဉ်ကျေးမှု
ရှိအောင် အဆုံးအမ ပေးနေ
တာပါလို့ ပြောခဲ့ပါသေး
တယ်)။

င။
ရှားရှားပါးပါး နားရက်
လေးတွေမှာတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့
ချစ်သူဘဝကို မောင်းမကန်
ကမ်းခြေက ထိုင်ခုံလေးတွေ
ပေါ်မှာ ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြပါ
တယ်။ "စုငယ်တို့ ထားဝယ်
သူတွေကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ရင် ငွေ
တွေ အများကြီး တင်တောင်း
ရတာ ဟုတ်လား"လို့ ဖျတ်
ခနဲ မေးလာတဲ့ ကို၊ မေးခွန်း
အဆုံးမှာ အဲဒီတော့မှ (ခလေး
ထုံးစံ)ဆိုတာကြီးကို ကျွန်မ
ပြန်သတိရဖြစ်ပါတော့တယ်။

"ဟုတ်တယ် ကိုရေ၊
အဲဒီဟာကြီးက စုတို့ မမွေး
ခင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ
ကတည်းက ရှေ့က ပင်လယ်
ကြီးနဲ့ ဟိုအေးက တောင်တန်း
ကြီးတွေကို အဖော်ပြုပြီး
ရှေးမဆွကတည်းက ရှိနေနှင့်
တာ"လို့ ဖြေတော့ လှိုင်းတွေ

ကို ဖြတ်ပြေးလာတဲ့ လေ
အငွေ့မှာ ကိုယ့်ဆံပင်ရှည်ရှည်
တွေက လူးလူးလွင့်လွင့်။

"စုငယ်ကို ကို၊က ပိုင်
ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်ရော"လို့
မှုန်ရေးရေး အပြုံးနဲ့ စေ့စေ့
ကြည့်ရင်း ပြောတော့ "အင်၊
ကျောင်းမှ မပြီးသေးတာလို့
အရှက်သည်းစွာ တိုးတိုးညှင်း
ညှင်း ကျွန်မ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်
လေ။

"ကျောင်းမပြီးသေးပေ
မဲ့ ကိုက အဲဒီအခြေအနေထိ
ရောက်အောင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားတာ။ စုမှာရော ကိုလို
ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိရဲ့လား။ ဒါမှ
မဟုတ် ကိုကို အပျော်တွဲနေ
တာလား"ဆိုတဲ့ စကားအဆုံး
ရင်ခွင်ထဲကနေ ဆတ်ခနဲခွာပြီး
သတ္တိရှိရှိ ကျွန်မ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မိပါတယ်။

"ဒီမေးခွန်းကို ဘာဖြစ်
လို့ မေးတာလဲ ကို။ တစ်ဖက်
နိုင်ငံနဲ့ နီးတာရော၊ ခေတ်ရေစီး
ကြောင်းကြောင့်ရော ဝတ်စား
ဆင်ယင်မှုတွေ ပုံစံ ပြောင်းနေ
ပေမဲ့ စိတ်ကတော့ မြန်မာစိတ်
ပါကိုရယ်။ အသည်းနှလုံးက
လည်း မြန်မာမလေးတွေရဲ့
အသည်းနှလုံးပါပဲ"လို့ မကျေ
မနပ်ဟန်နဲ့ ပြောတော့ ကို၊က
ရယ်ဟဟနဲ့ လေအငွေ့မှာ
ဝဲနေတဲ့ ကျွန်မ ဆံစတွေကို
လက်ချောင်းတွေနဲ့ သပ်သပ်
ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးခဲ့
သေးတာပါ။

"အထင်သေးလို့ မေး
တာ မဟုတ်ပါဘူး စုရယ်၊
ကျုပ်က ဆင်းရဲတော့ ရင်ဆိုင်
ရမယ့်အရေး ကြုံတွေ့တာ
ပါ။ ကျုပ်မိသားစုက ဆင်းရဲ
တယ်လေ။ ပြော ဒေါ်စုစုငယ်
ခင်ဗျားလေးက ဘယ်လောက်

တန်လေးလဲ"လို့ ပြုံးပြုံးရယ်
ရယ် ကိုအမေးမှာ ကျွန်မ
ဒေါသတွေ ပျော်ဝေးလို့လည်း
သွားခဲ့ပါရဲ့။

"စု ခင် တန်းတန်းက
အစ်မ သူငယ်ချင်း ငါးလှေပဲ
နင်းတစ်ယောက်က သိန်း
၃၀၀ နဲ့ လာတောင်းဖူးတယ်။
အဲဒီတန်းက စုက ငယ်သေး
တော့ အိမ်က စကားမပြန်ဘူး။
နောက်လည်း သူတို့ မလာ
တော့ပါဘူး"လို့ ပြောတော့
ကို အကြည့်တွေက ကျွန်မ
တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းသိမ်း
ကျိုးကျိုး။

"ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမျိုး
ကြီး ကြည့်နေတာလဲ၊ မမြင်
ဖူးလို့လား"လို့ မေးတော့
"မင်းကို လူလို့ ကို မြင်လို့မရ
တော့ဘူး။ သိန်း ၃၀၀ တန်
ငွေထုပ်ကြီး ခြေထောက်တွေ
လက်တွေပေါက်ပြီး ရှေ့
ရောက်နေသလိုမျိုး ခံစားနေရ
တယ်"လို့ ပြောလာတဲ့ ကို၊
စကားကို ရယ်ချင်ပေမဲ့
မရယ်ရက်ခဲ့ပါဘူး။ ကို၊
မျက်နှာပြင်က မရယ်ရက်
အောင် သောကတွေနဲ့ မှုန်မှုန်
နေလို့ပါ။

"စုရော ခလေးထုံးစံဆို
တာကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင်
မြင်ဖူးလား"လို့ ကိုက ဆက်
မေးလာတော့ "တွေ့ဖူးပြီလား
ကိုရယ်။ သွယ်စိုးဆိုတဲ့ စု
သူငယ်ချင်းပေါ့။ သူ ကောင်
လေးက အဆင်မပြေလို့
ရှမ်းပြည်(ထိုင်း) အလုပ်သွား
လုပ်တယ်လေ။ စ တန်း
လောက်ကတည်းက ချစ်
ကြိုက်ကြတာ။ သုံးနှစ်သုံးမိုး
မကဘူး။ ခင် နှစ် ၁၀ မိုး
ရယ်။ တစ်နေ့ ငွေတွေအများ
ကြီး လာတင်တဲ့ သူ့ကို မိဘ

တွေ လက်ခံတော့ သွယ်စိုး
ခမျာ မငြင်းသာတော့ဘူး။
ငွေလက်ခံပြီးလို့ ပွဲပျက်ရင်
မိန်းကလေးဘက်က ၂ဆ
ပြန်လျော်ရတာ။ မနီ လာ
ဆောင်တဲ့နေ့ သူ့ကောင်လေး
ပြန်ရောက်လာတော့ မိဘနဲ့
ချစ်သူကြား ဗျာများသွားရတာ
ပေါ့။ သွယ်စိုးက သူ့ ကိုယ်သူ
သတ်သေမယ်ပြောလို့ စုတို့
ဝိုင်းထိန်းခဲ့ရသေးတာ။

‘စုရော အဲဒီလိုမျိုး
ကြုံလာရင် ဘာလုပ်မှာလဲ’လို့
သွေးတိုးစမ်းတဲ့ ကို အမေးကို
‘ဘာလုပ်ရမှာလဲကိုရဲ့၊ ကိုက
စုကို ခိုးပြေးပေါ့။ တောင်တန်း
ကြီးနဲ့ ပင်လယ်ကြီးကို ပစ်ပြီး
မြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးရှိတဲ့
ပြည်မကို ခိုးပြေးပေါ့’လို့
ကျွန်မ ဖြေတော့ ဆတ်ခနဲ
ထွေးပွေ့လာတဲ့ ကိုလက်အစုံ
က တင်းတင်းကျပ်ကျပ်။

‘ခုလို ချစ်သူဆီက ရဲရဲ
တောက် သစ္စာစကားကို
ကြားခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ် ကလေးရယ်။
အဲဒီလို အလွယ်တကူ ချိုး
ဖောက်ရင် ပင်လယ်ကြီးရယ်၊
တောင်တန်းကြီးရယ် ဓလေ့
ထုံးစံဆိုတာကြီးက တိုင်းရင်း
သူ သူ့သမီးပျိုစုကို ဘယ်
ခွင့်လွှတ်ပါ့မလဲ။ ကိုကိုရော
စုကိုပါ ဝိုင်းပြီး အပြစ်ပေးကြ
မှာပေါ့’ဆိုတဲ့ အသံက ကြွေကြွေ
ကွဲကွဲ။

‘အဲဒီလို ထွက်ပေါက်
ရှာသွားသူတွေလည်း ရှိကြပါ
တယ်။ ထုံးစံဗျက်မ ဆိုပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာငယ်
ရတာပေါ့။ ရှေးတုန်းက
လူကြီးတွေက လိုက်နာပြခဲ့
သလို ဒီဘက်ခေတ်မှာလည်း
နားတစ်ဖက်ဖောက် ကောင်

ကိုတို့နိုင်ငံမှာ
မျိုးနွယ်စုတွေရဲ့
ယဉ်ကျေးမှု
လိုက်နာရမယ့်
ဓလေ့ထုံးစံတွေက
တစ်ခုတည်းတော့
ညီမျှနေမှာ
မဟုတ်ဘူး
မတူညီတာတွေကို
အပြန်အလှန်
လေးစားလိုက်နာဖို့ပဲ
လိုအပ်တယ်

လေးတွေ၊ စကပ်ရှော့ပင်နဲ့
ကောင်မလေးတွေလည်း
မလွန်ဆန်နိုင်ကြရှာသေးဘူး။
လိုက်နာနေကြရဆဲပဲ။
တကယ်တော့ အဲဒီဓလေ့
ထုံးစံဆိုတာကြီးက စုတို့
တိုင်းရင်းသူ၊ တိုင်းရင်းသား
တွေအတွက် ဘုရားသခင်ရဲ့
ကံကြမ္မာလက်ဆောင်၊ ဒါမှ
မဟုတ် နတ်ဆိုးတစ်ပါးရဲ့
ကျိန်စာ မရုန်းနိုင် မပယ်နိုင်
လိုက်နာနေကြရတာ’ဆိုတဲ့
ကျွန်မ အသံက လှိုင်းရိုက်သံ
တွေထဲမှာ တိုးတိုးတိမ်တိမ်။
‘အဲဒီ ဓလေ့ထုံးစံဆို

တာကြီးကို လိုက်နာခဲ့ကြရလို့
ကျွဲရဲရတဲ့ ထားဝယ်သူ
ကောင်မလေးတွေရဲ့ မျက်ရည်
ကို စုလိုက်ရင် ဟောဒီ မောင်းမ
ကန် ရေပြင်ကြီးလောက် ရှိနိုင်
သလို၊ ကွဲကြွဲခဲ့ရတဲ့ ထားဝယ်
ကောင်လေးတွေရဲ့ နှလုံးသား
တွေကလည်း တနင်္သာရီရိုးမ
လောက် ရှိနိုင်မယ်ထင်တယ်။
ပြီးတော့ စု၊ ကလည်း ဟောဒီ
ပင်လယ်ကြီးထဲက မျက်ရည်
တစ်စက် ဖြစ်နိုင်သလို၊ ကိုယ်
ကလည်း ဟိုးတောင်တန်း
ကြီးတွေထဲက နှလုံးသား
အကွဲအအက် ဖြစ်နိုင်တယ်
လေ’ဆိုတဲ့ စကားအဆုံးမှာ
ကျွန်မ ကိုကို တင်းတင်း
ကျပ်ကျပ် ပြန်ဖက်ထားလိုက်
မိတယ်။

‘တိုင်းရင်းသား မျိုးနွယ်
စုတွေ အများကြီး ပွဲထားတဲ့
ကိုတို့နိုင်ငံမှာ မျိုးနွယ်စုတွေရဲ့
ယဉ်ကျေးမှု၊ လိုက်နာရမယ့်
ဓလေ့ထုံးစံတွေက တစ်ခု
တည်းတော့ ညီမျှနေမှာ
မဟုတ်ဘူး။ မတူညီတာတွေ
ကို အပြန်အလှန် လေးစား
လိုက်နာဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်။
တကယ်လို့ လေးစားလိုက်နာ
မှု တစ်ခုကို ပြုကြရပြီဆို
ရင်...’

တိုးတိမ် နှစ်ဝင်သွားတဲ့
ကို အသံအဆုံးမှာ ရင်ခွင်ထဲ
က ထွက်ပြီး ကို မျက်နှာကို
တမေ့တမြော ကြည့်ဖြစ်ပါ
တယ်။ ကျွန်မ မတွေ့မိတဲ့
အကြောင်းအရာတွေ၊ ချစ်ခြင်း
အရေးထက် သာလွန်တဲ့
အတွေးတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ပေးနေ
တဲ့ လေးစားဖွယ်ရာ ချစ်သူ
နဲ့ ကျွန်မကြား ဓလေ့ထုံးစံ
ဆိုတာကြီးက စည်းတစ်ခု
နယ် ခြားခဲ့လေပြီလား။

‘စုကလည်း ထာဝရ
ဘုရားဆီမှာ ဆုတောင်း။
ကိုယ်ကလည်း ဗုဒ္ဓဘုရားဆီ
မှာ ဆုတောင်းမယ်။ မျိုးနွယ်
စုတွေ ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ’လို့
လေ ဆိုပြီး ကို၊ က စကားကို
အနားသတ်တော့ ကျွန်မ
မျက်ရည်တွေ အိမ်နဲ့ ပြိုကျခဲ့
သေးတာပါ။

■
စ။
ကျွန်မတို့ ချစ်သူသက်
တမ်းကို အဖေက ကိန့်တွေ့ပြီး
အစသတ်ပေးခဲ့တာပါ။ ခွဲခွာ
ခြင်းနဲ့ ဝေးကွာခြင်းကို အနား
သတ်ပေးတဲ့ ရက်ကတော့ ကို
အလုပ်တွေ အစသတ်ခဲ့တဲ့
နေ့ ရက်ပေါ့။ ပခုက္ကူမှာ
အရှည် ဆုံး တံတားကြီးကို
တည်ဆောက်ကြတော့မှာမို့
အဲဒီက ဝန်ထမ်းညီလေးရဲ့
အလုပ်တွေကို ပြန်ကူရမယ့်
ကို၊ ကလည်း ကျွန်မတို့ရဲ့
ချစ်ခြင်းတွေကို အနားသတ်
ပေးခဲ့တာပါ။

ကားကို ကိုယ်တိုင်
မောင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ဘေးမှာ
ကိုကို လေးစားတဲ့၊ ချစ်ခင်
တဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေအ
ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကို ပွေ့ပိုက်
ပြီး ထိုင်လိုက်လာကြပါတယ်။
ကလိန်အောင်ကို ကျော်တော့
မလွဲတောင် ပြာပြာကြီးထံ
လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။ သိမ်
မကြာခင် တောင်ထိပ်ထံ
ရောက်တော့မှာမို့ တောင်ဆီ
လမ်းကွေ့တွေကို ဂရုတစိုက်
မောင်းနှင်ကွေ့ရင်း တနင်္သာရီ
တိုင်းမှ ကြိုဆိုပါစာဆိုတဲ့
ဆိုင်းဘုတ်ကြီး အောက်မှာ
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ရပ်စောင့်
နေတဲ့ ကိုကို မြင်နေရပါပြီ။
ကားကိုရပ်ရင်း ပြီးဆင်

သို့ မျက်ရည်တွေကို
 ကျွန်မ ပုတ်ခတ် ထိန်းသိမ်း
 ကျွန်မ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း
 ကျွန်မ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း
 ကျွန်မ သူတို့ စိန်ယာကို
 မှတ်တမ်းကြပါပြီ။ ပြီး
 နှစ် ကြည့်လာတဲ့ အကြည့်
 ကျွန်မမှာ ကိုရင်ထဲက ကြေကွဲ
 အစွန်းအစတွေကို မြင်ဖြစ်
 ဆင် မြင်နေရပြန်ပါတယ်။
 ဆာတခါးဖွင့်ရင်း မဝေးလှ
 ခဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ကိုရော
 ကျွန်မပါ လျှောက်ပြီးကြချိန်
 တော အကြည့်ချင်းဆုံတဲ့
 မှတ်တမ်းတစ်စုံထဲမှာ...

တောင် တန်းပြာပြာ
 ကျွန်မကို နှစ်ဝင်သွားတဲ့
 လမ်းတစ်လမ်း။

တစ်လမ်းက ပြည်မကို
 ခုတ်ပြန်သလို၊ တစ်လမ်း
 က တနင်္သာရီတိုင်းရှိရာကို
 ချဉ်းနေပါတယ်။ တဖြည်း
 ဖြည်း ဝေးသွားတဲ့ ဆိုင်ကယ်
 ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်
 ကြည့် ကျွန်မတို့အားလုံးရဲ့
 နှုတ်သံတွေက မလွယ်တောင်
 နှိပ်စွဲပေါ်မှာ ပဲ့တင်ထပ်နေ
 ပါပြီ။

တနင်္သာရီတိုင်းဆီ ပြန်
 ဆင်းလာတဲ့ ကားလေးထဲ
 မှာတော့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း
 က မောင်းနေတာပို့ ကား
 လေးရဲ့ ရှေ့ခန်းမှာ ဝေဝါးနေ
 တဲ့ အကြည့်တွေကြား ကျွန်မ
 မျက်ရည်စက်များက ကို၊ပေး
 ခဲ့တဲ့ စာရွက်လေးပေါ်မှာ။

အဝင်မကန် အထွက်
 ထန်နံ့ဆိုတဲ့ စကားပုံကြီးကို
 တို့ နှလုံးသားနဲ့ ပေးဆပ်
 ချေဖျက်ခဲ့ပါတယ် တဲ့လေ။

ဆ။
 နေလုံး နိမ့်ဆင်းရာ

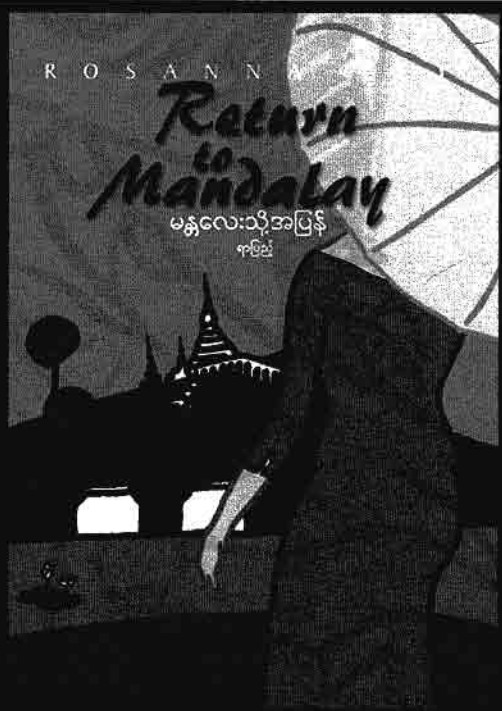
ပင်လယ်ရေပြင်ဘက်မှာ နီရဲရဲ
 နေလုံးက ရေပြင်ထဲမှာ မေး
 တင်စ ပြုနေသလို ရောက်ခါ
 စ ခြေချင်းဝတ် ရေပြင်က
 ကျွန်မ ခြေသလုံးသားထိ
 နှစ်မြှုပ်စ ပြုနေပါပြီ။ မနီး
 မဝေးက မျှော်ရစ်စေတီကို
 ကြည့်မိတော့ ပြည်မကို ပြန်
 သွားတဲ့ ချစ်သူဘုရင်တစ်ပါး
 ကို ထားဝယ်သူ မိဖုရားလေး
 ရဲ့ အလွမ်းတွေနဲ့ ငေးမျှော်
 ကျန်ရစ်တဲ့ မျှော်ရစ်အင်္ဂု
 တန်းက ပင်လယ်ရေပြာပြာ
 မှာ တိမ်ပြာပြာတွေ ဖြတ်သန်း
 ပြီး လွှမ်းလို့၊ တန်းလို့၊
 ရယ်ပါ။

ကျွန်မကို တင် ချစ်
 တတ်သူ မဟုတ်ဘဲ ထားဝယ်
 မျိုးနွယ်စုတစ်ခုလုံးကို ချစ်
 တတ်သူ ကို၊က မျိုးနွယ်စု
 တစ်ခုရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာကို
 နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး လိုက်နာပြ
 ခဲ့သလို တိုင်းရင်းသူ ကျွန်မရဲ့
 ဓလေ့ထုံးစံ အလွမ်းတွေက
 တော့...

သစ်ရွက်တို့ ရင့်ရော်
 သွားတဲ့အခါ မြေသို့ ကြွေ
 သက်သွားတာကို ကျွန်မ
 ကြိမ်ဖန်များစွာ မြင်ခဲ့၊ ကြုံခဲ့
 ရဖူးပါတယ်။

တချို့ ဖြည်းဖြည်း...
 နှေးနှေး...
 တချို့ ဝေ့ဝေ့...
 ဝဲဝဲ...
 တချို့ လူးလူး...
 လွန့်လွန့်...
 အလွမ်းတို့ ရင့်ရော်လာ
 တဲ့အခါတွင်လည်း-
 တချို့...။ ...။
 တချို့...။ ...။

အောင်ဖြိုးကျော်
 ပုဂံကုန်း

စာရေးဆရာမ Rosanna Ley ၏ အသီးခြားသော
 အင်္ဂလိပ်ခေတ်၌ မန္တလေးမှာ လာရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း
 ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အချစ်ကဏ္ဍလမ်းကို
 စာရေးဆရာမက မန္တလေးအထိ လာရောက်၍
 နောက်ကြောင်းလိုက်သည့်အကြောင်းကို
 အခြေတည်ထားသည့်
 Return to Mandalay မူရင်းဝတ္ထုကို
 ရှာပြည့် က မြန်မာပြန်ဆိုပြီး
 မန္တလေးသို့အပြန် ဟု အမည်ပေးကာ
 ငါတို့စာပေက
 ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

NDSP
 သီတီဝေဝေ

ဆရာဝန်လမ်းနှင့် ပုလဲကွန်ဒိုတောင်၊ ပုလဲကွန်ဒိုဝင်း
 ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း ၀၉ ၇၃၀၅၅၅၄၃၊
 E-mail : www.ndspbook.com

၁။

*ကျွန်မတို့က နှစ်ဆောင်ပြိုင်
 နေ့မီး၊ ညမီး ထိန်ထိန်ညီးနေတဲ့
 အိမ်ကြီးနဲ့ မပူမပင် မကြောင့်မကြ
 နေနေရတဲ့ ဘဝမျိုးဆိုရင်တော့
 ပြောစမ်း ကြိုက်သလောက်*
 အိမ်ခြံထဲဝင်လုလု ကျုပ်
 ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်မိလျက်
 ဖြစ်သွားတယ်။ အာပေါင် အာရင်း
 သန်သန်နဲ့ ပြောနေတဲ့ ချွေးမ ထွေးစု
 စကားသံကြောင့်ပေါ့။ အိမ်နဲ့
 ခြံဝကလည်း ကပ်လျက်ကြီးရယ်။
 *ကျွန်မနေရာကနေ
 သိပ်အများကြီးတော့ အစား
 မထိုးချင်ဘူး။ ခုနစ်ရက်
 တစ်ပတ်လောက်ပဲ။ ကိုရာပြည့်
 အလုပ်ပါးရင် သူလည်းထွက်၊
 ကျွန်မလည်း ကြိုသလို
 ငွေထွက်ရှာရတယ်။ မလောက်မင
 ဝင်ငွေလေးကပဲ လူမမာအတွက်
 ဆေးဖိုးဝါးခ။ ကိုယ်တွေ စားသလိုမျိုး
 ကျွေးမရတော့ တစ်သီးတစ်သန့်
 ချက်ပြုတ်ပေးရတာနော်။
 ဟိုပညာတတ် လူလိမ္မာ မတ်က
 ပညာဂုဏ်မောက်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့
 ကျွန်မတို့ လင်မယားကို
 နှိမ်ခဲ့တာတွေ
 နားထဲကမထွက်သေးဘူး။

ပြောရတာ မကောင်းပါဘူး
 ကြီးတော်ရယ်။ ခုလို ဆုံဖို့က
 လည်း လွယ်လား။ ကိုယ့်ကရီ
 ကထနဲ့ကိုယ်*

ဒီ ချွေးမပေါ့။ ကလေး
 တစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ်
 ဘဝနဲ့ ကျုပ်သား အလတ်
 ကောင်နောက် လိုက်လာတာ။
 သေပြီးတဲ့လူဆိုတာ ကျုပ်
 သား အငယ်ကောင် သက်လွင်
 ကို ပြောတာ။ ချွေးမ ဘယ်
 သူ့ကို ရင်ဖွင့်နေပါလိမ့်။ ခုနေ
 များ ခြံထဲ ဝင်သွားလိုက်ရင်
 ချွေးမ စကားတွေ တစ်ဝက်
 တစ်ပျက် ရပ်တန့်ပစ်ရမှာ မူချ
 မလွဲ။ သူမရင်ထဲမှာ အရှိကို
 အရှိအတိုင်း ပေါက်ကွဲသံကို
 သိရဖို့ ကျုပ် ခြံပြင်ကပဲ ရပ်
 စောင့်နေလိုက်တယ်။ သား
 လတ် အသံ မကြားရဘူး။
 အလုပ်သွားတာနေမှာ။ ဒီ
 သားနဲ့ ဒီချွေးမကြောင့်သာ
 ကျုပ် အသက်ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့
 တာ။ ကိုလှအောင် ဆုံးသွား
 ပြီး သားသုံးယောက်၊ သမီး
 တစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တော့
 ကျုပ်ဘဝ ဒေါင်ချာစိုင်းခဲ့
 တယ်။ အကြီးကောင် ဆယ်
 တန်း တဘုန်းဘုန်းကျပြီး ဝေ
 လေလေဖြစ်နေရာက နိုင်ငံ
 ခြားထွက်မလို့ တပုပ္ပလုပ်နေ
 တာနဲ့ ရှိစုမဲ့စု ရွှေတိုငွေစ
 လေးတွေ ရောင်းချပေးလိုက်
 တယ်။ အလတ်ကောင် ရာ
 ပြည့်က ကျန်တဲ့အငယ်နှစ်
 ယောက်အတွက် မအေ ရုန်း
 ကန်နေရတာ မကြည့်ရက်လို့
 ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်
 တော့ ကျုပ်အတွက် ကူဖော်
 လောင်ဖက်လည်းရ၊ စာကြိုး
 စားတဲ့ သားငယ် ဖြိုးလေး
 အတွက် မျှော်လင့်ချက်
 ခွန်အားတွေ တိုးခဲ့ရတာပေါ့။

လိပ်ဖြူတစ်ကောင်၏ ပုံတူပန်းချီ

ခိုင်နုလေး၊ တောင်ကုတ်၊

အိမ်ထောင်သည်မှီလို့ အိမ်ရှုပ်သလေး
 ဘာလေး၊ ခွေးမောင်းသလို
 စွန့်ကြဲတဲ့ငွေနဲ့ ဒီအိမ်ဝိုင်းလေးကို
 မရမက ဝယ်ခဲ့ရတာ။ နောက်ဆုံးတော့
 သူရော ဘာသားနဲ့ ထုထားလို့တုံး။
 ယူတာပဲလေ။ သေပြီးတဲ့ လူကို

အလတ်မ ဖြိုးကြယ်က ပညာ
မစုံခင် အတောင်စုံလို့ ပျံသန်း
သွားလိုက်တာ တစ်မြို့တစ်ရွာ
ခြားလို့။ တောင်တွင်းကြီးမြို့
တဲ့။ အနစ်နာခံ ကျောင်း
ထွက်လိုက်တဲ့ သားလတ်
အတွက် ကျုပ် ယူကျုံးမရ
ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ မလေးက
နေ စင်ကာပူ ပြောင်းရွှေ့သွား
ပြီးကတည်းက စာမလာ၊
သတင်းမပါ။ ကျုပ်သားကြီး
လည်း ဘယ်သောင် ဘယ်
ကမ်း ဆို ကံလေပြီမသိ။
အခက်ကြုံနေတာလား။
မိသားစုနဲ့ မဆက်သွယ်ဘဲ
နေနိုင်လွန်းတာလား။ အိမ်
ထောင်ရက်သားကျနေလေ
ရောသလား။ လားပေါင်း
များစွာသော အပူပူစွာတစ်
ထွေးကြီးနဲ့ ပဉ္စလက်ဆန်တဲ့
ဘဝရေလှည့်ကြောမှာ အလိုက်
သင့် မျောပါရင်း ပညာရေး
စိတ်ပါ ဝင်စားမှုနည်းတဲ့
သားသမီး သုံးယောက်နဲ့
ကျောင်းစာကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီး
ကြိုးစားတဲ့ သားငယ် ချိန်ခွင်
လျှာ မညီမျှပေမဲ့ ရင်မှာ
အေးမြမှု တစ်စက်တစ်ပေါက်
သားငယ်ကြောင့် စိမ့်ယို
စီးဆင်းခဲ့တာတော့ အဆိုးထဲ
က အကောင်းပေါ့။

သားငယ် ဘွဲ့ယူပြီး
တစ်လအကျော်လောက်မှာ
ပေါ့။ သားလတ်က ဒီဈေးမ
ထွေးစုကို ခိုးယူခဲ့တာပဲ။
ဘယ်ဘဝက ရေစက်လဲ
မသိ။ ဈေးမနဲ့ သားငယ်က
ဘယ်လိုမှ မျက်နှာကျော
မတည့်ဘူး။ သားငယ်က
အနေအေးသလောက် စကား
နည်းတယ်။ ပြောပြီဆိုရင်
လည်း ပညာသားပါပါနဲ့
ထိမိအောင် ပြောတတ်တော့

သက်ကြီးရွယ်အို
လူမမာဆိုတာ
ကျုပ်ကိုပြောတာ
ဟုတ်တယ်လေ
ဒီအိမ်ရဲ့
အလျား လေးပေ
အနံ နှစ်ပေပဲရှိတဲ့
အခန်းတွဲလေးထဲမှာ
တချို့က
ပြောကြတာ
ဘာတဲ့
ဝက်ခြံနဲ့
တူတယ်ဆိုလား

စရိုက်မတူတဲ့ ဈေးမနဲ့က
ကြာနဲ့ ဗေဒါလို တစ်အိမ်
တည်း နေကြပါလျက် ပုံ
သဏ္ဌာန် ကွဲပြားခြားနားတော့
တစ်ပူထပ်ရပြန်ပြီ။ ထွေးစုက
ပွင့်လင်းတယ်။ ပြောလိုက်ရင်
ရေပက်မဝင်၊ တုတ်ထိုးအိုး
ပေါက်၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်။
အိမ်မှုကိစ္စကတော့ လက်
သွက်ခြေသွက် ထောင့်စေ့နေ
တာ။ ခက်တာက သားငယ်
နဲ့ ဘာကြောင့် အခန့်မသင့်ဖြစ်
ရသလဲ။ ကျုပ် စိတ်ညစ်
ရတယ်။ အရင်အိမ်ထောင်နဲ့
ရတဲ့ သမီးတစ်ယောက်က
ထွေးစု မွေးစားမိဘတွေနဲ့ပဲ

နေလို့သာ။ နို့မို့ဆို မလွယ်
သေး။ သားလတ် ညံ့ချက်
ကတော့။

□
J။
ရှားရှားပါးပါး မွေး
ထားတဲ့ သမီးဆီက ဆက်
သွယ်လာတာ တစ်ခေါက်
လာမယ့်အရေး မလွယ်ဘူးဆို
ပဲ။ အခါကြီးရက်ကြီးတွေ
ဥပုသ်သီလသွားတိုင်း သမီး
ဆီကရယ်လို့ မည်မည်ရရ
ပြစရာမရှိ။ အသိတရား
ခေါင်းပါးလိုက်ပုံ၊ စေတနာ
ဆင်းရဲလိုက်ပုံ။ ကျုပ်ကများ
အဆုံးအမည့်လို့လား မသိပါ
ဘူးတော်။

‘လာချင်ရင် နီးနီးလေး
ပါ အမေရာ၊ စိတ်ဆန္ဒသာ
ပြင်းပြရင် လူလုပ်လို့ ဖြစ်နိုင်
တာမှန်သမျှ အကုန်ဖြစ်တာပဲ။
အလကား မိန့်ဖန့် တန်တဲ့လူ
တွေ မဟုတ်ဘူး’

ကျုပ်ရဲ့ တမျှော်မျှော်
ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ရင်း သား
ငယ်က မချီတင်ကဲဖြစ်ပြီး
ဒေါမနုဿပွားရပြီ။ ဒါ
ကြောင့်လည်း သားငယ်ကို
ငရဲငှက်ပေးသလိုဖြစ်နေတာမို့
ခေါင်းထဲကထုတ်၊ အာရုံ
ပြောင်းပြီး ပျော်သလိုနေပြ
လိုက်တယ်။ တစ်နေ့တော့
သားငယ် မဝံ့မရဲ တိုးတိုး
လေး မအေကို ဖွင့်ပြောလာ
တယ်။ အသွေးအသားနဲ့ ဖွဲ့
စည်းတည်ဆောက်ထားတဲ့
သားငယ်ရဲ့ နှလုံးသားကို
သဘာဝတရားက အနိုင်ယူ
လိုက်ပြီလေ။ အမေအတွက်
ဈေးမကောင်းလေးဖြစ်မှာပါ
တဲ့။ ဒါ ကျုပ်အတွက် မစဉ်း
စားရင် ထွက်ကျလာနိုင်တဲ့
စကားမျိုး မဟုတ်ဘူး။

ပြီးတော့ ကျုပ်သားက ဘွဲ့ရ
ပညာတတ်။ ကောင်မလေး
မြူတီပါလာမှာ ခေါင်းသွား
လျှော်ရာက တွေ့တာတဲ့။
ကောင်မလေးရဲ့ ကျွမ်းကျင်
သွက်လက်တဲ့ ပြုစုယုယမှု
မှာများ သာယာတွယ်ငင်သွား
လေသလား မသိ။ သားငယ်
က အချောကြိုက် အမောခိုက်
လူသား။

သူတို့ဖအေလည်း ဒီ
အတိုင်းပဲ။ သူ့ကို ရတုတိုက်
ယုယကြင်နာရင် ပီတိပြုံး
လေးနဲ့။ တစ်နေ့တစ်မျိုး
မရိုးရအောင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
လေး ချက်ပြုတ်ပေးထား
ကြည့်၊ မျက်နှာလေးက
သာယာတဲ့ ဥတုရာသီလေး
လို ကြည်စင်နေတာ။ သူ
အိမ်ပြန်လာရင် အမောပြေ
စေဖို့ အိမ်ခန်းကို လှည်းကျင်း
တိုက်ချွတ်ပြီး အမြင်မရိုး
အောင် အထားအသို တစ်မျိုး
စီ ရွှေပြောင်း လုပ်ထားရင်
ချိုးမွမ်းလိုက်တာ။ ကျုပ်က
လည်း အင်မတန် အမြောက်
ကြိုက်တော့ ကိုလှအောင်
အံ့သွားစေမယ့် ဆန်းသစ်မှု
တွေ တွေးဆ တီထွင်ဖန်တီး
ထားတတ်တော့ အေးချမ်း
သာယာတဲ့ မိသားစုဘဝကို
ခုံမင်နှစ်ခြိုက်ပြီး ရေရှည်
ခိုင်မြဲလိုတဲ့ ကိုလှအောင်က
လည်း သားအတွက်၊ သမီး
အတွက်၊ မယားအတွက်
တန်ဖိုးနှင့် မဆိုင်ဘဲ မရိုးနိုင်
တဲ့ စေတနာနဲ့ သတိတစ
ပါပါလာတတ်တာတွေ၊ အ
အစေ ပျော်စရာတွေ ယူလာ
ပေးတဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ကြီးပေါ့။
ဒီလိုပြီးပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ လူထု
တဲ့ မိသားစု ကမ္ဘာလေးအတွက်
ဘယ်လို အတားအဆီး သနား

အသက်မျိုးကမှ ပြိုကွဲပျက်စီး
အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်
မရဏရဲ့ အနိုင်ပိုင်း
အိုသာ ခုခံတွန်းလှန်နိုင်စွမ်း
ရှိခဲ့တယ်။

သားငယ် မိန်းမယုမယ်
နီတော့ နဂိုကမှ မရိုးဖြစ်သူ
နဲ့ အမြင် မကြည်ကြတော့
အိမ်အိမ်တည်း အတူထားလို့
ဖြစ်ပေဘူး။ သားလတ်ကိုပဲ
အမျိုးအကြောင်းပြောပြီး
နီနဲ့ထွက်သစ်တစ်ခုမှာ ခြံ
နီတွေ ချပေးနေတာနဲ့ ခွဲနေ
ချည်းဆိုပြီး အိမ်ခွဲပေးလိုက်
ရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ တစ်နံ
တစ်လျား အတွေးကို ထွေးစု
ရဲ့အသံက ဝင်ရောက်လွှမ်းမိုး
သိတော့မှ လက်ရှိ ကျုပ်
ဆုတ်နေတာ သားလတ်တို့
ခြံချွေမှာပဲဆိုတာ သတိဝင်
တာတယ်။

၃။

ဒီကလေး သုံးယောက်
ရဲ့ ယောရေကိုပဲ ကြီးတော်
ဆွေကြည့်ပေါ့။ သူ့အဖေ ရှာ
စလေးနဲ့ စားဝတ်နေရေး၊
ယောသင်စရိတ်၊ လကုန်ရင်
ရှင်းရမယ့် အထွေထွေစရိတ်။

ပြောစရာက လူပျို၊
အပျိုဟော်ဝင်စ သားနဲ့သမီးကို
သူ့အခန်းလေးနဲ့သူ ထားပေး
ရမယ့်အရွယ်မှာ အခန်းတစ်ခု
တည်းမှာ တစ်ညတည်း အိပ်
နိုင်နေရတာ။ နံရံလေးတစ်
ချိုးပြီး ဒီ စ ပေပတ်လည်
အိမ်လေးထဲကို သက်ကြီး
ရွယ်ဆို လူမမာတစ်ယောက်
ဆုတ်လာတော့ ကြီးဒေါ်
ရယ်

သက်ကြီးရွယ်ဆို လူ
မမာဆိုတာ ကျုပ်ကိုပြော
တာ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီအိမ်

သားငယ်က
ကား
အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး
ဆုံးတဲ့
နေ့ကတော့
ကျုပ်အတွက်
ကမ္ဘာပျက်တဲ့
နေ့ပဲ
လင်မယားတွေ
တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်
စကားတွေ
များလိုက်ကြတာ
ချွေးမယုတော့
စုံလုံးမကန်းရုံ
တစ်မည်
ဟောက်လွှဲဟောက်ပြန်
ကိစ္စဆိုတာ
နောက်မှ
သိရတယ်

ရဲ့ အလျား လေးပေ၊ အနံ
နှစ်ပေပဲရှိတဲ့ အခန်းတွဲလေး
ထဲမှာ။ တချို့က ပြောကြ
တာ။ ဘာတဲ့၊ ဝက်ခြံနဲ့ တူ
တယ်ဆိုလား။ ဒီထဲမှာ ၂နှစ်
လုံးလုံး ကျုပ် ဝေဒနာပေါင်း
ချုပ်နဲ့ မမာကြီးဖြစ်နေခဲ့တာ
ပေါ့။ ကျုပ်ဆီကို စင်ကာပူက
သားလည်းမလာ၊ တောင်
တွင်းကြီးက သမီးလည်း
မရောက်။ သားငယ်က ကား
အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးတဲ့နေ့
ကတော့ ကျုပ်အတွက် ကမ္ဘာ
ပျက်တဲ့နေ့ပဲ။ လင်မယား
တွေ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်
စကားတွေများလို့ ကံကြ

တာ။ ချွေးမယုတော့ စုံလုံး
မကန်းရုံတစ်မည်။ ဟောက်လွှဲ
ဟောက် ပြန်ကိစ္စဆိုတာ နောက်
မှ သိရတယ်။ သပြေဟ်ပြီး
ရက်လည်တော့မှ စိတ်နာ
လွန်းလို့ အသိမပေးဘဲ ထား
တဲ့ အလတ်မဆီက ဖုန်းဆက်
လာတယ်။

သူ လာနေပေးရမလား
တဲ့။ သားငယ်တို့လင်မယား
နဲ့ပဲ တအိုတသေ နေသွားဖို့
ဆုံးဖြတ်ပြီး စီစဉ်ထားခဲ့ပြီး
ကျုပ်က၊ ပွဲလန်မှ ဖျာဝင်ခင်း
တဲ့ အနုစံမပါ၊ အဖြစ်မဲ့
စေတနာတွေ လာရွတ်ပြတဲ့
သမီးနဲ့ သားငယ် ဆုံးပြီး
လေးလအကြာမှာ နောက်
တစ်ပင်ကို မထိန်းနိုင်မသိမ်း
နိုင်တူလိုက်တဲ့ သုဝေကျော်ရဲ့
လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျုပ် ဗုန်း
ခနဲ ပစ်လဲခဲ့တာ။ မြေးလေး
အောင်စည်ကျော် ပထွေး
အသစ်စက်စက်နဲ့ အဆင်မပြေ
ပါ့မလား တွေးရင်း အမော
ဆိုလာတယ်။

အခုလည်း... ဟို
ကောင်မ သုဝေကျော်ဆီက
ထွက်လာတဲ့စကား မအေကို
သူ့သားက ဝက်မွေးသလို
မွေးတယ်တဲ့လေ။ ကောင်မ
သင်းပစ်ထားလို့...။

အို မဟုတ်ရပါဘူး
ထွေးစုရယ်။ ဒီလို ပြော
သလား သင်းက။ ဒီအိမ်
ကျဉ်းလေးမှာ သင့်တော်
သလို စီမံလိုက်ရတယ်ဆို
တာ ကျုပ် အသိဆုံးပေါ့။
ကျုပ် စွန့်ထားတဲ့ မစင်တွေ
ကို သားတစ်လှည့်၊ ချွေးမ
တစ်လှည့် ရှင်းပေး။ လူမမာ
အညစ်အကြေးအတွက် ဆေး
ကြောဖို့ ရေနွေးကတည်ရ၊
မိုးရွာလို့ လှန်းစရာ မရှိရင်

သွေ့ခြောက်အောင် လုပ်ရ၊
ထွေးစုမရ ဂျင်ခြေကိုလည်
နေတာပါ။ သမီးအရင်းဆီက
ကျုပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ခုလို
ပြုစုမခံရဖူးဘူး။ သုဝေကျော်
က အကြောင်းပြချက် အမျိုး
မျိုးနဲ့ ခွေးစားစား ကျီးထိုးထိုး
ပစ်ထားပြီး ဒီစကားမျိုး ပြော
ထွက်သလား။ ကျုပ်ကို စိတ်
ဆင်းရဲပြီးသေအောင် အမျိုး
မျိုး အနုနည်းနဲ့ ညည်းပန်းနှိပ်
စက်ခဲ့တဲ့ဟာမ။ သားလတ်
ကိုယ်တိုင် လာခေါ်လို့သာ
ပေါ့။ တီကောင်ဖြစ်မယ့်
ဟာမတဲ့ သားလတ် ပြောခဲ့
တာ။ လေးပေအခန်းမှာ နေရ
ပေမဲ့ အချိန်တန် ရေချိုး၊
ထမင်းစား အရန်သင့်။ ကျုပ်
အတွက်က မြေးသံယောဇဉ်
တွေနဲ့ နတ်ဘုံနတ်နန်းပဲ။

မအေကို လာတွေ့ဖော်
မရတဲ့ ဟိုသက်ရှိနှစ်ယောက်
ရဲ့သတင်း ကြားပြီးသား။
သူတို့ အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ
ကျွန်မတို့အတွက် အင်မတန်
မိမိကျနေတဲ့ ဘဝမျိုးပါ။ ပြီး
တော့ ယောကွမရဲ့ ဆွေမျိုး
တွေ ဒီမြို့မှာကို နေရာအနှံ့မှာ
ရှိတယ်။ အသိပေးတယ်
ရောက်မလာကြဘူး။ သူ
ကံတရားကိုက ဘယ်လို
ဝဋ်ကြွေးပါလာလို့ပါလိမ့်။
ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ၊ သားသမီး
ရှိလျက်နဲ့ ပစ်ပယ်ခံဘဝ
ရောက်နေတာ။ မသေခင်
အဝေးရောက် သားသမီးတွေ
နဲ့ မိဘတိုင်း တွေ့ချင်ကြမှာ
ပဲ

ဟုတ်တာပေါ့။ ကျုပ်
ချွေးမ ပြောတာ အမှန်ပဲ။
ကျုပ် မသွားနိုင်၊ မလာနိုင်
ဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာ
ပြီလဲ။ အခု ကျုပ်သွားခဲ့ပြီ

လေ။ သားကြီးဆီလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ သမီးလတ်ဆီလည်း ရောက်အောင်သွားတာ။ သားနဲ့သမီးက သူတို့စီးပွားရေးတွေ အဆင်ပြေလို့ နေမအား။ ညမနား အလုပ်နဲ့ လက်မပြတ်။ ကျုပ် အမျိုးတွေဆီလည်း စုံတကားစေအောင် ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့ပြီ။ သွားလိုက်တာ၊ သွားလိုက်တာ ခြေကိုတိုရော။ သားရော သမီးပါ ဥမကွဲသိုက်မယျက် အဆင်ပြေနေတာ တွေ့တော့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့ခြင်းက တစ်ဝက်၊ နေနိုင်ရက်လေခြင်း ဆိုတဲ့ ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်က တစ်ဝက်။ ဝတ်ကောင်း စားလှတွေနဲ့ ပြုံးလို့ ပျော်လို့။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားတွေက ဘယ်လိုများ ဖွဲ့စည်း ထုဆစ်ထားပါလိမ့်။ သူတို့ကလေ ကျုပ်ကို...၊ ကျုပ်ကို...။

“မိဘမဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ဒုက္ခလောက်တော့ ဘယ်အရာကမှ ကျွန်မအတွက် မကြီးမားဘူး။ ယောက္ခမက ကျွန်မအမေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဘဝကို စာနာစိတ်မဲ့ပြီး အပေါ်ယံ လျှပ်တွေး ဝေဖန်သူတွေကို ခံပြင်းလွန်းလို့။ ဟဲ့ နွေးခင်... ရေခဲနွေး ကုန်နေပြီ။ ထည့်ဦး၊ လက်ဖက်ခြောက်ပါ ယူခဲ့။ ကြီးတော် ဒီမှာပဲခြမ်း။ ဆန်းဦးရေ... ကွမ်းယာဇနီးမှာ ကွမ်းသီးကုန်နေပြီ”

“အေး... အေး ဒါနဲ့ ဘယ်မှာရှိတုံး”

“ဘဌေး စံလှ ပြောတာ နှစ်နာရီတဲ့။ မိုးရိပ်တွေ တက်လာပြန်ပြီ။ ခြံထဲမှာက ထိုင်စရာနေရာကမရှိတော့ အလှူငွေထည့်ပြီး ပြန်ကုန်ကြတာလေ။ သင်္ဂြိုဟ်ခါနီးမှ ရောက်မှာ။ မိုးရွာရင်တော့ ခက်ဦး

မယ်။ မနီ ရေခဲနွေးသောက်လေ။ ခြောက် ကြီးတော်ရော၊ မနီပါ မနက်ဖြန် အလှူတစ်ခါတည်း ဖိတ်တယ်နော်”

သူတို့ပြောနေတဲ့ စကား ဆန်းတွေကြောင့် ကျုပ် ခြံထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်တယ်။

နောက် ဘယ်တွေ့သွားပြီး ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ သားနဲ့ ချွေးမကို အားပါးတရ ပြောပြချင်နေပြီ။ သုံးထစ်ပဲရှိတဲ့ လှေကားကို ကျော်လွှားပြီး အိမ်ပေါက်ဝ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ရပ်ရင်း ကျုပ် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ အိမ်ပေါ်မှာ ခြင်ထောင်ချထားတဲ့ လူသေအလောင်းစင်တစ်ခု။ အလောင်းစင် တစ်ခုတည်းက အခန်းတစ်ဝက်လောက် နေရာယူထားတော့ လူငါးယောက်ပဲ ထိုင်စရာဆုံတယ်။ သားလတ်က နံဘေးမှာ ထိုင်ပြီး တရွပ်ရွပ်ငိုနေ

တာ။
“ကိုရာပြည့် တော်တော်ရှင်က မကျွေးလိုက်၊ မမွေးလိုက်ရတဲ့သူ ကျနေတာပဲ။ ငိုချင်းငို ဟို သက်ရှိတိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင် လာငိုပေစေ”

“ငါငိုတာက အမေ သူသားသမီးတွေနဲ့ မတွေ့လိုက်ရဘဲ သေသွားရလို့ ဘဝကူးမကောင်းမှာစိုးပြီး ငိုတာ”

သားလတ်က ငိုသံပါကြီးနဲ့ ပြောနေတာ။ ဒါဆို... ဒါဆို...။ သားတို့နဲ့ ဘဝခြားခဲ့ပြီလား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကျုပ် တောင်တွင်းကြီးက ပြန်လာတာလေ။ ကျုပ် စင်ကာပူအထိတောင် သွားခဲ့တာပါ။ သူတို့တွေ ကျုပ်ကို မမှတ်မိလို့ ခေါ်တာကို လှည့်မကြည့်တာဘဲ ရှိတယ်။ သွားခဲ့တာ အမှန်ပဲလေ။

■
နိုင်ငံလေးတောင်ကုတ်

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မုလပထမ”

ကွန်ပျူဗေဒသုရမ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန် ဤစက္ကလာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဖိုလ်ဖိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆

Website: www.baydathukhuma.com

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၃၀၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၄၀၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

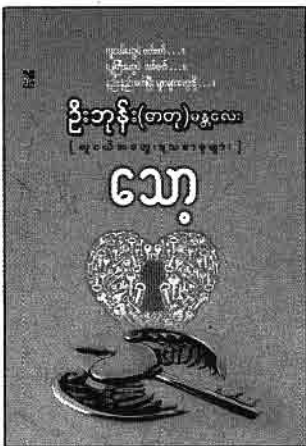
၂၀၀၀ ကျပ်

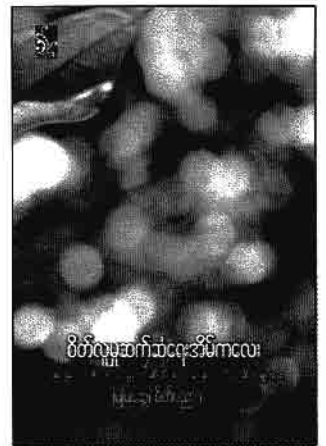
၂၀၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

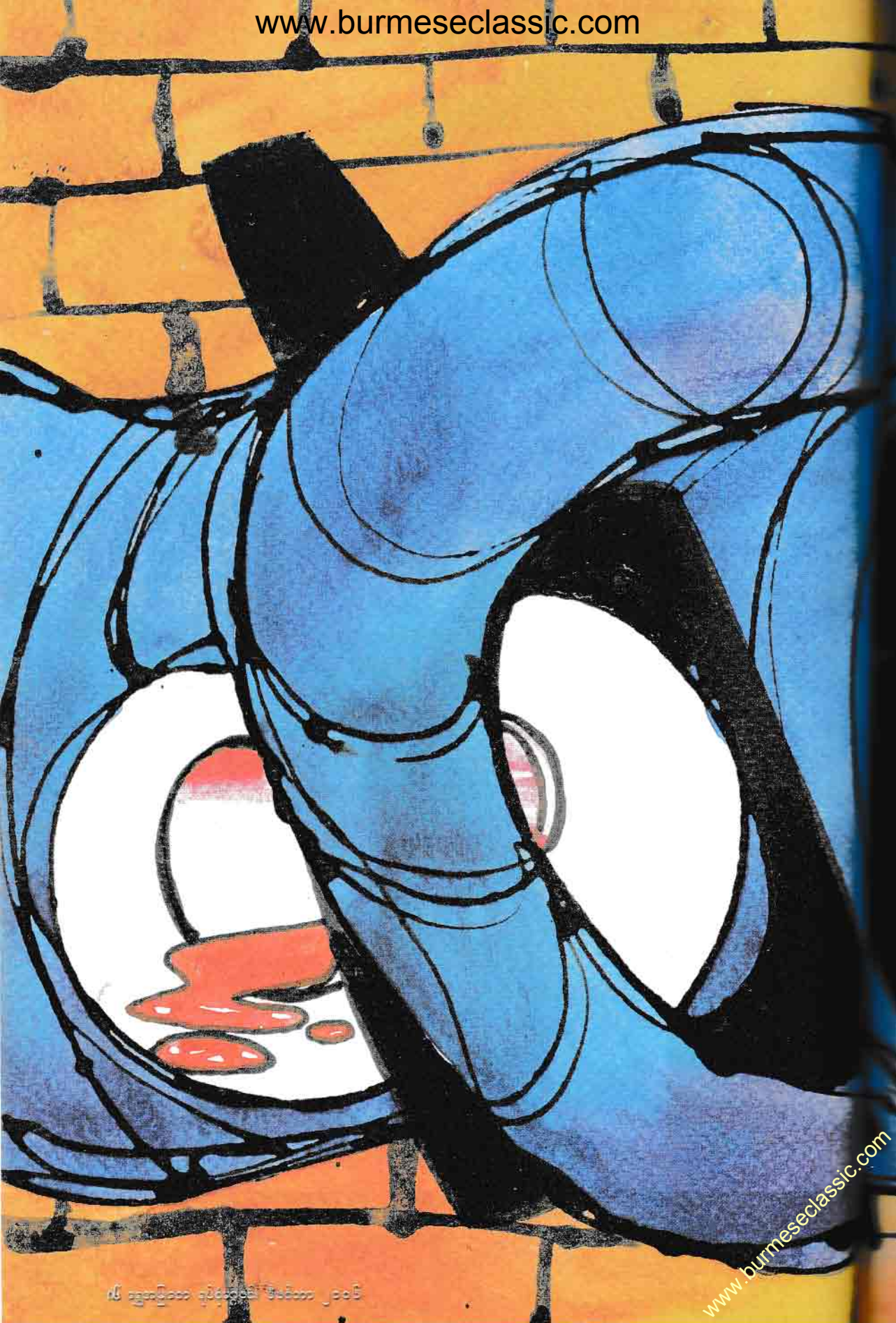

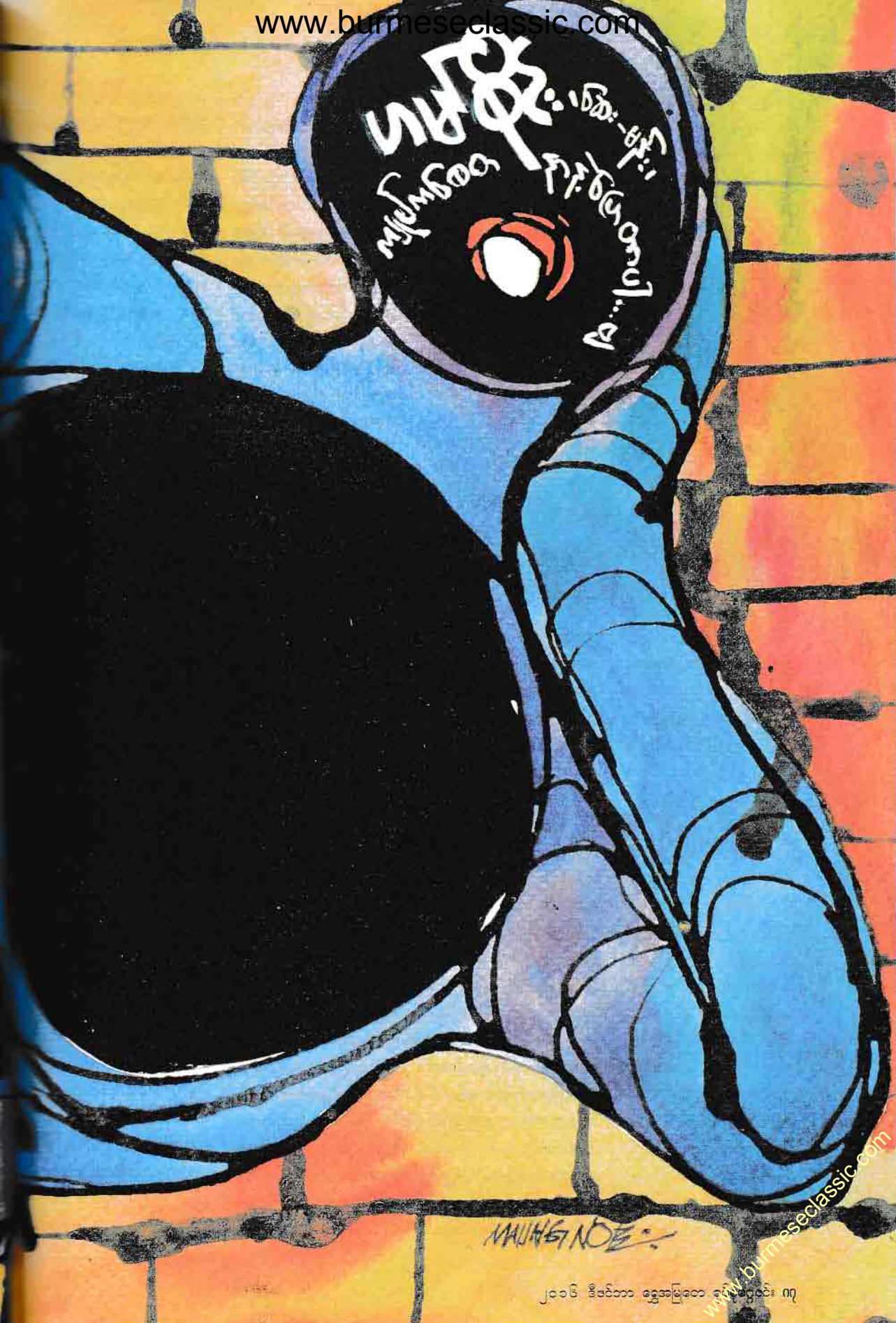
၁၂၀၀ ကျပ်

မြန်ချိုရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

နှိုင်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၂၅၄ ၅၅၀ ၈၆၃၊ ၀၉ ၂၅၀ ၁၇၄ ၈၈၃။

ထွက်ပြီ

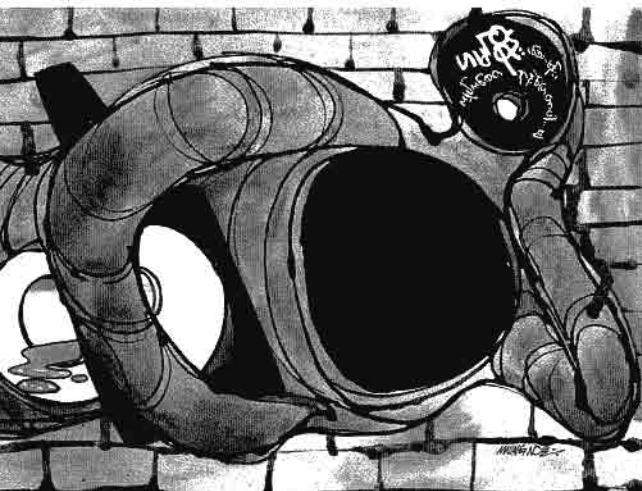

MAUNG NOE

‘ဆရာ မင်းနိုင်၊ ဆရာ မင်းနိုင်’
‘ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ လေးဆယ်ကုန်းရွာကပါ။ တံခါး
ဖွင့်ပေးပါဦး’

ဟိုဘက်အိမ်က ဆရာဝန်က နိုး မနိုးတော့ မသိဘူး။ အိပ်
ပျော်အောင် မနည်းကြိုးစားထားရတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်ရာ
ကနေ လန်နိုးလာတယ်။ နာရီကြည့်မိတော့ ညတစ်နာရီ ထိုးနေ

ပြီ။ တော်တော် နောက်ကျနေ
ပြီ။ ဟိုဘက်အိမ်က ဆရာဝန်
က ကျွန်တော်တို့ရွာသား
မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့ပေါ်ကနေ
ကျွန်တော်တို့ရွာကို ဆေးခန်း
လာဖွင့်တာ ခြောက်လပဲ ရှိ
သေးတယ်။ အဲဒီ ဆရာဝန်ရွာ
ကို ဆေးခန်းလာ ဖွင့်ခါစက
တော့ ‘သြော်...ငါတို့ရွာလေး
မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရှိ
တယ်။ ကျန်းမာရေးအတွက်
မပူရတော့ဘူးပေါ့’ လို့ တွေး
ပြီး ကျွန်တော်ဖြင့် ပျော်လိုက်
ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့

အပျော်တွေက သိပ်မခံပါဘူး။ ညကြီးအချိန်မတော် လူနာတွေက
လာလာနိုးကြတယ်။ ဆရာဝန်ရဲ့ဆေးခန်းနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်က
ဝန်းရံတစ်ချပ်ပဲ ခြားတယ်လေ။ အိပ်ရေးဆတ်တဲ့ ကျွန်တော်ပါ
ဆရာဝန်နဲ့ရောပြီး အိပ်ရေးပျက်ရတယ်။

တံခါးဖွင့်သံနဲ့အတူ ဆရာဝန်လေးရဲ့ စကားသံက ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ထွက်ပေါ်လာတယ်။

‘ဘာဖြစ်လာလို့လဲဗျ’

‘သူ့ယောကျ်ားက အရက်မူးပြီး ရိုက်တာ ခေါင်းကွဲသွား
လို့ ဆရာ’

သြော် အရက်၊ အရက်။ လူတွေကို တော်တော် ဒုက္ခပေး
တဲ့အရက်။ ဆရာဝန်လေးကတော့ မှတ်တမ်းစာတမ်းရဲ့လား
မသိဘူး။ ဆရာဝန်လေး ဆေးခန်းဖွင့်လာတဲ့ ခြောက်လအတွင်း
ညကြီး အချိန်မတော် ဆေးခန်းလာတဲ့ လူအများစုက အရက်နဲ့
ဆက်စပ်နေကြတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ အရက်မူး
ပြီး ရန်ဖြစ်လို့၊ အရက်ကြောင့်ပြီး လျှောက်ပြေးနေလို့၊ သွေးအန်
နေလို့၊ အို... စုံနေတာပဲ ဗျာ။ အရက်အကြောင်းကို ကျွန်တော်
သိသလောက် ပြောပြရဦးမယ်။ အရက်အကြောင်း မပြောသေး
ခင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ကျွန်တော်
က မူလတန်း ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး။ အငြိမ်းစား ယူထားတာ
သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဆရာတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာလုပ်
တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်က နေ့စဉ်သတင်းစာက
စပြီး ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ စာပေကျမ်းဂန်တွေအထိ အစုံဖတ်ထား
သူမို့ ဗဟုသုတ အတော်လေး စုံပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာ
သာဝင်တွေ စောင့်ထိန်းရမယ့်
ငါးပါးသီလထဲမှာ ‘သုရာဓေ
ရယ မဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာ၊ ဝေရ
မဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာ
မိ’ ဆိုတာ ပါတယ်မဟုတ်
လား။ မြန်မာလို အလွယ်
ပြောရရင် မူးယစ်စေတတ်
သော အရာတွေ သောက်စား
ခြင်း၊ အရက်သေစာ သောက်
စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါစေ
ပေါ့ဗျာ။ သုရာဆိုတဲ့ အရက်
ကို သုရာမုဆိုးကြီးက စ၊ တွေ့
ခဲ့တယ်လို့ မှတ်သားဖူးတယ်။
သုရာမုဆိုးကြီးက စ၊ တွေ့လို့
သုရာလို့ အမည်တွင်ခဲ့တာ
တဲ့။ သုရာဆိုတဲ့ မုဆိုးကြီးက
ဟိမဝန္တာတောင် တောလိုက်
ထွက်ရင်း သုံးခွဆိုင်တွယ်နေ
တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်
ရောက်ခဲ့သတဲ့။ ငှက်တွေက
သစ်ပင်ပေါ်ကနေ အောက်
ပြုတ်ကျလာလို့ ကိ၊ ခဏ
အကြာမှာ ထ၊ ပျံလိုက် ဖြစ်
တာကို သုရာမုဆိုးက တွေ့
တော့ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရ
လဲဆိုတာကို လိုက်ရှာခဲ့တယ်။
သစ်ခေါင်းထဲက အနီရောင်
အရည်တွေသောက်ပြီး ငှက်
တွေ အောက်ပြုတ်ကျလာတာ
ကို သုရာမုဆိုးကြီးက သတိ
ထားမိခဲ့တယ်။ အဲဒီအရည်
တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပုံက ဒီလို
ပါ။ သစ်ပင်ဘေးမှာ နွယ်
တက်နေတဲ့ သဖန်းခါးပင်၊
သျှိုသျှားပင်တွေက အသီး
တချို့က သစ်ခေါင်းထဲ ကြွေ
ကျကြတယ်။ ငှက်ပေါင်းစုံ
က သလေးစပါး စတဲ့ သီးနှံ
တွေကို သစ်ပင်ပေါ်ထိ ချီ
လာပြီး လာစားတဲ့ အခါ
အကြွင်းအကျန်တွေက သစ်
ခေါင်းထဲ ပြုတ်ကျကြတယ်။

မိုးရွာတဲ့အခါ မိုးရေတွေက သစ်ခေါင်းထဲ ပြည့်လာတယ်။ နေပူတော့ သစ်ခေါင်းထဲက အရာအားလုံးကို ချက်ပြုတ် သလိုဖြစ်ပြီး အချဉ်ပေါက်ကာ အနီရောင် ဖြစ်လာခဲ့တာ။ နုဆိုးကြီးလည်း ငှက်တွေ တောင် ဒီအရည်သောက်ပြီး ထာပံ အိပ်ပျော်တာ။ ဒီ အရည်တွေက အဆိပ်တော့ ဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တွေးပြီး သစ်ပင်အောက် ပြုတ်ကျ ထာပံ ငှက်တွေကိုသတ်၊ မီး ဖင်ပြီး အဲဒီအရည်တွေနဲ့ ခြည်းသတဲ့။

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ၊ ဖြန်ခွင့်ပြုပါဦး’

နှုတ်ဆက်သံနဲ့အတူ နိုင်ကယ်မောင်းသွားတဲ့ အသံတွေကို ကြားလိုက်ရ တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွေး တွေ လွန်သွားလို့ ဘယ်ချိန် တာ လူမှာခေါင်းကို ချုပ်လိုက် ထာလဲတောင် မကြားလိုက်ရ ဘူး။ ဆေးခန်းမီးကို ပိတ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဆရာဝန်ရဲ့ ဆောက်သံကို ကြားလိုက်ရ တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နှုတ်ဆိကြောင်နေတာနဲ့ အရက် အကြောင်း ဆက်ပြီး တွေးနေ မိတယ်။ မနေ့ကမှ ရွာထဲပဲ နှိုင်းက ဦးသာမောင် အရက် အသောက်လွန်ပြီး ဆုံးသွား တယ်။ ဦးသာမောင် မဆုံးခင် တာ ဆရာဝန်လေးဆီ ခေါက် ထဲ့ခေါက်ပြန် လာတာပေါ့ ချေ။ အရက်သမားတွေလာ ထိုင်း ဆရာဝန်လေး ပြောနေ တုန်းကကို ကျွန်တော်တောင် အလွတ်ရနေပြီ။ ဘာတဲ့။

‘အရက်သောက်တာ ဆောင်းကျိုးမရှိဘူးဗျ။ ကမ္ဘာ ဆီမှာ တစ်နှစ်ကို အရက်

ကြောင့် လူပေါင်း နှစ်ဒသမ ငါးသန်းကျော် သေဆုံးနေကြ တယ်။ AIDS တို့၊ ငှက်ဖျားတို့ ကြောင့် သေဆုံးနေတဲ့ လူ ပမာဏထက် အရက်ကြောင့် သေဆုံးနေရတဲ့ သူက ပို များတယ်’

ဆရာဝန်လေးက ဘယ် လောက်ပဲ ကျန်းမာရေး အသိ ပညာပေးပေး အရက်သမား တွေက အရက်ကို ဆက် သောက်တာပဲ။ ရွာသားတွေ က မနက်လင်းလာတာနဲ့ လယ်တောဆင်း၊ ညနေကျမှ အိမ်ပြန်လာကြရတာ။ ညပိုင်း အရက်သောက်တာက သူတို့ အတွက် အပန်းဖြေစရာလို့ တွက်ထားကြတယ်။ အရက် က သူတို့ဘဝရဲ့ အားဆေးလို့ တွက်ထားတယ်။ ဟုတ် တယ်လေ။ ကမ္ဘာရွှေဈေး အတက်အကျတွေ၊ ကားဈေး အတက်အကျတွေ၊ တန်ဖိုး နည်း အိမ်ရာ တိုက်ခန်းဈေး တွေက သူတို့ဘဝနဲ့ လား လားမှ မဆိုင်ဘဲကို။ ကား ဈေးတွေ ဘယ်လောက်ကျ ကျ သူတို့ ဝယ်မစီးနိုင်တာ သိနေကြတယ်။ သီးနှံတစ်ခါ ပေါ်ရင် ချေးထားတဲ့ ငွေနဲ့ ငွေတိုးကို အလျဉ်မီအောင် ကြိုးစားပြီး ဆက်နေရတဲ့ ဘဝတွေ မဟုတ်လား။ ရွာထဲ က တချို့ အရက်စွဲနေတဲ့ သူတွေကျတော့ အလုပ် မလုပ်တော့ဘဲ မိုးလင်းမိုးချုပ် အရက် သောက် ကြတာ။ မနက်လင်းတာနဲ့ အရက်ဆိုင် ရှေ့မှာ ရောက်နေကြပြီ။ ပိုက်ဆံပါတဲ့ လူတွေက ခေါင်းမော ရင်ကော့ထားကြ ပြီး ပိုက်ဆံမပါတဲ့သူတွေက ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနဲ့။

အဲဒီလို မိုးလင်းမိုးချုပ် အရက် သောက်နေတဲ့ သူတွေမှာ အနာဂတ်ဆိုတာ မရှိတော့ ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်က လည်း အရက်ထဲမှာပဲ ရှိ တယ်။ လူတချို့ကျတော့ အလုပ်တော့ လုပ်ကြပါတယ်၊ အလုပ်လုပ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ကိုက အရက်ဖိုးရဖို့ တစ်ခု တည်းပဲ။ တချို့လူတွေက တော့ ရှာသမျှ ပိုက်ဆံတစ် ဝက်က အရက်ထဲ ရောက် ကုန်တယ်။ အရက်စွဲနေတဲ့ သူတွေက သူတို့ရဲ့ မိသားစု ဝင်တွေနဲ့ရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ရော သဟဇာတ မဖြစ်ကြ တော့ဘူး။ တွေးကြည့်လိုက် ရင် စိတ်ညစ်စရာချည်းပဲ။

ဒါတွေ ထားလိုက်တော့ ဗျာ။ ဦးသာမောင် ရဲ့ အကြောင်း ဆက်ပြောပြမယ်။ အဲဒီလူက အစက အရက် မသောက်တတ်ဘူး။ ဘယ် အချိန်က စသောက်သလဲဆို တော့ သူ့ရဲ့ လယ်တွေကို အစိုးရက စက်ရုံ နေရာ အတွက်ဆိုပြီး သိမ်းခဲ့တဲ့အချိန် ကစပြီး သောက်ခဲ့တာ။ သူ့ရဲ့ မြေရှစ်ဧကအတွက် လျော် ကြေး သိန်းလေးဆယ်ရ တယ်။ ရွာက လယ်သိမ်းခံ ရတဲ့ ဆင်းရဲသား တောင်သူ အများစုကတော့ လယ် တစ်ဧက ငါးသိန်းပေးတာ ပျော်တောင်နေသေး။ ပျော် နေတဲ့ တောင်သူတွေရဲ့ တချို့ လယ်တွေက ရေမရလို့ စပါး မစိုက်ရတာ ကြာနေပြီ။ ပျော် နေတဲ့ လူတွေထဲ ဦးသာမောင် မပါဘူး။ သူ တစ်ယောက် တည်း လက်မှတ်မထိုးပေး လို့ မြေတိုင်းစာရေးတွေက သူ့အိမ်ထဲ လာပြီး ချောလိုက်၊

ခြောက်လိုက် လုပ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံး သူ့သားငယ်ကို မိန်းမတောင်းပေးစရာ ပိုက်ဆံ မရှိလို့ လက်ခံလိုက်တာ။ အလျော်ရတဲ့ သိန်းလေးဆယ် ကလည်း အိုးခွဲနေကြတဲ့ သူ့ သားသမီး ငါးယောက်က သိန်းသုံးဆယ်ယူ၊ သူနဲ့ သူ့မိန်းမအတွက် ဆယ်သိန်းပဲ ကျန်ခဲ့တာ။ ဆယ်သိန်းက လည်း သူ့သားငယ် ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကုန်သွား ရော။ တောင်သူကလွဲပြီး ဘာလုပ်ငန်းမှ မလုပ်တတ်တဲ့ သူ့အတွက် အသက်ကြီးမှ တခြားသူတွေရဲ့ လယ်မှာ စာရင်းငှား ပြန်လုပ်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ညပိုင်းတွေ အရက် သောက် တတ်လာတယ်။ တဖြည်းဖြည်း အရက်စွဲတဲ့ အရက် သမားအဆင့် ကို ရောက်သွားတာ။ ‘ကြောင်၊ ဖော၊ ရှော’ဆိုတဲ့ အရက် သမားတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ် လာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဖော ရောင်လာပြီး ရှောသွားတာ။ ‘ဟဲ့ ပလုပ်တုတ်’

ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တစ်ဖက် ရောက်လာလို့ အလန့်တကြား အော်မိတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ လန့်အော် တာ။ ဘေးက ကျွန်တော့် မိန်းမက အဟောက်တောင် မပျက်ဘူး။ ကျွန်တော့် မိန်းမ က အဲဒီလိုပဲ။ အအိပ် အရမ်း ကြမ်းတာ။ သူမရဲ့ လက် ကလေးကို ဘေးအသာပြန်ချ ပေးပြီး ရွာထဲက အရက် ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ သူတွေအကြောင်း ဆက်ပြီး တွေးနေမိတယ်။ အတွေးထဲ ပေါ်လာတာ

က မိခင်ရဲ့အိမ်ကို အရက်မူးပြီး မီးရှို့တဲ့ မောင်ခင်မောင် အကြောင်းပဲ။ မောင်ခင်မောင်က အရက်ကြောင့် အသိဉာဏ် ပျောက်ခဲ့ရတာ။ အရက်မူးပြီး ရွာထဲမှာ ဆဲဆိုရမ်းကားနေတာကို အမေဖြစ်သူက ဆုံးမလို့ဆိုပြီး သူ့အမေရဲ့ အိမ်ကို မီးရှို့ပစ်တာ၊ တခြားအိမ်တွေပါ မီးတွေကူးပြီး ရွာသူရွာသားတွေ တော်တော်လေးကို ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ။ မောင်ခင်မောင်လည်း ထောင်နန်းစံခဲ့ရတယ်။

အရက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ မောင်စိုးနဲ့ မယ်ခင်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ဆက်ပြီး ပြောပြချင်သေးတယ်။ မောင်စိုးဆိုတာ အိပ်ရာထကနေ အိပ်ရာဝင်တဲ့အချိန်ထိ အရက်သောက်တဲ့ အရက်သမားစစ်စစ်။ မောင်စိုးက အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ မယ်ခင်မှာ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ရတယ်။ မယ်ခင်က မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ရွာထဲက တဏှာဘီလူး ဦးသိန်းမောင်နဲ့ နောက်မီးလင်းခဲ့ရတယ်။ သူ့မိန်းမ လင်ငယ်ထားတာသိသွားတော့ မောင်စိုးက မူးမူးရှူးရှူး မိန်းမကို ဓားနဲ့ ခုတ်သတ်ပစ်ရော။ မယ်ခင်လည်းသေ၊ မောင်စိုးလည်းထောင်ကျ။ ကလေးသုံးယောက်လည်းခေါ်မယ့်သူမရှိဘဲ ဒုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအရက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ တော်တော်လေးကို ဒုက္ခရောက်နေကြပြီ။

အရက်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ကန္တာပေါ်မှာ
တစ်နှစ်ကို
အရက်ကြောင့်
လူပေါင်း
နှစ်ဒသမ
ငါးသန်းကျော်
သေဆုံး
နေကြတယ်
AIDS တို့၊
ငှက်ဖျားတို့ကြောင့်
သေဆုံးနေတဲ့
လူပမာဏထက်
အရက်ကြောင့်
သေဆုံးနေရတဲ့
သူက ပိုများတယ်

သတ်သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဘမောင်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ဘမောင် အရက်ကြောင့် တာကတစ်မျိုး။ မြေပြင်ပေါ်က ကျောက်ခဲတွေကို စိန်ပွင့်တွေလို မြင်ပြီး လိုက်ကောက်နေတာ။ နောက်ပြီး သူ့နောက်ကို ငရဲသားတွေက လိုက်နေတယ်လို့ အမြဲပြောတာ။ ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရ မကြားရတွေကို သူက မြင်နေ ကြားနေရတာ။ သူ့နောက်မှာ ငရဲခွေးတွေ လိုက်လာတယ်လို့ အော်ပြီး နှစ်ထပ်အိမ်ပေါ်ကနေ ခုန်ချလိုအသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတာ။

အရက်ရဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကို တွေးရင်းနဲ့ ရင်ပူလာလို့ ခေါင်းရင်းက ရေအိုးစင်သွားပြီး ရေခပ်သောက်ရသေးတယ်။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ည

အလယ်မှာ တိုင်ထိပ် နာရီဆီက နာရီလက်တံ ရွေ့လျားသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။ သုံးနာရီထိုးသွားပြီ။ ကျွန်တော် အိပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမကတော့ အပူအပင် ကင်းစွာနဲ့ တခူးခူး တခေါခေါ အိပ်ပျော်နေတယ်။ အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်စောင်လေးခြုံပြီး အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက အိပ်စက်ဖို့ကို ငြင်းဆန်နေတယ်။ မနက်ခင်းက ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ မှုခင်းသတင်းထဲမှာ အရက်မူးပြီး သမီးအရင်းကို စော်ကားတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းက ခေါင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ မှုခင်းသတင်းစာထဲမှာပဲ အရက်မူးပြီး သူ့အမေကို ရိုက်နေတဲ့ ပထွေးကို သားတစ်ယောက်က ရိုက်သတ်တဲ့ သတင်း ပါသေးတယ်။ နောက် အရက်မူးပြီး လာဆုံးမတဲ့ အဖေကို ဓားနဲ့ လိုက်တဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့ သတင်းလည်း ပါသေးတယ်။ အရက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရွာတင်မဟုတ်ဘူး၊ လောကကြီးတောင် ပျက်စီးနေကြပြီ။

တော် ပါသေးရဲ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့သားက အဲဒီလောက် မဆိုးသွမ်းသေးလို့။ ကျွန်တော့်ရဲ့သားက အိမ်ထောင်သည်။ အိုးခွဲအိမ်ခွဲနေတဲ့သူပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့သားက ညနေပိုင်းတွေ အရက်သောက်တတ်တယ်။ အရက်သောက်ပြီး မူးနေတဲ့ သားက အိမ်ကိုအလည်လာတော့ သူ့အမေဖြစ်သူက အရက်မသောက်ဖို့ ဆိုဆုံးမတယ်။

‘ဟဲ့သား၊ ခွေးတောင်

မသောက်တဲ့ အရက်တွေကို နင်က ဘာလို့ သောက်နေတာတဲ့။ အရက်ကြောင့် နင်ဒုက္ခရောက်မှာ မကြောက်ဘူးလား၊ ရောဂါရမှာ မကြောက်ဘူးလား ဟင်’

‘သားကြိုက်တဲ့ အရက်ကို ခွေးမသောက်တတ်တာ အမှန်ပဲ အမေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အမေသောက်တဲ့ ဆေးလိပ်ကိုလည်း ခွေးက မသောက်တတ်ဘူးလေ။ ဆေးလိပ်သောက်ရင်လည်း ရောဂါရတာပဲ’ လို့ အော်ပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးတာ။ ဆေးကြမ်းလိပ် အမြဲဖွာတတ်တဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမကတော့ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနဲ့ ကျန်နေခဲ့ရော။ တကယ်တော့ အရက်သောက်တဲ့ သားသမီးတွေကို ဆိုဆုံးမမယ့် မိဘဟာ ပထမဆုံး မူးယစ်စေတတ်တဲ့ အရာတွေကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ ဆိုဆုံးမနိုင်မှာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ရွာလေးမှာ အရက်ပုန်းဆိုင်လေးတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ အရက်သမားတွေရဲ့ မိန်းမတချို့က သူတို့ ယောက်ျားတွေထံ မနိုင်တဲ့အခါ အဲဒီ အရက်ပုန်းဆိုင်လေးတွေသွားပြီး၊ ဥက္ကဋ္ဌတိုင်မယ်၊ ရဲတိုင်မယ်လို့ ခြေတံအခါ အရက်ပုန်းရောင်းတဲ့သူတွေက တဟားဟား ရယ်ပြီး ‘နင့်ပထွေးတွေက နင်ထို့ထက် ပိုသိတယ်ဟဲ့။ လတိုင်းလှိုင်းကြွေအမြဲ လာတောင်တယ်’ လို့ ပြောလွှတ်တာ။ တကယ်တမ်း အရက်သမားတွေ မရှိစေချင်ရင် အရက်သောက်ခြင်းသည် လူနဲ့အရေးကို ထိခိုက်နိုင်ပါသည်။

မိမိတွေ၊ ရေဒီယိုတွေမှာ
ပြောနေမယ့် အစား၊
လူပေးတွေ လွှင့်ပေးနေ
အစား အရက်တွေ မရှိ
အောင် အရင်လုပ်သင့်တယ်။
အရင်းတဲ့လူတွေ ရှိနေရင်
သောက်တဲ့သူတွေ
ရင်းရှိနေဦးမှာပဲ။

‘ဆရာရယ်၊ တန်ဆေး
ရွှန်ဘေးဆိုသလို အရက်
သောက်တဲ့အခါ ကောင်းကျိုး
နဲ့ဟာ မရှိဘူးလား’

ဘေးအိမ်က ဆေးခန်း
သို့ လာတဲ့ အရက်သမား
အိမ်သောက်က ဆရာဝန်
အထံ အဲဒီမေးခွန်း မေးပူ
တယ်။ ကျွန်တော်လည်း
ဆရာဝန်လေး ဖြေမယ့် အဖြေ
မရှိဘဲ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ နားစိုက်
ဆောင်ခဲ့တယ်။

‘အရက်ကို တစ်နေ့
မှန်ယူနီလောက် သောက်
ရုံတော့ သူငယ်ပြန်ရောဂါနဲ့
ဆုံးရောဂါကို ကာကွယ်ပေး
ပါတယ်။ အရက်ကို ပိုးသတ်
အဖြစ် သုံးလို့ရတယ်။
အဲဒါပဲ အရက်ကို စပြီး
သောက်တာ အကောင်းဆုံး
ပဲ။ အရက်မှာ မူးယစ်စေ၊
စွဲလမ်းစေတတ်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိ
တွေ ရှိတယ်။ အရက်
သောက်ရင် အသည်းရောဂါ၊
အစာအိမ်ရောဂါ၊ အာရုံကြော
ရောဂါနဲ့ တခြား ရောဂါ
ဆင်းရဲ ရတတ်တယ်’

အရက်မှာ မူးယစ်စေ၊
စွဲလမ်းစေတတ်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိ
တွေ ရှိတယ်တဲ့။ ဆရာဝန်
ဆေးရဲ့ ပြောစကားကို ကျွန်
တော် ထောက်ခံစရာ မလိုပါ
ဘူး။ ဆရာဝန်လေး ကိုယ်
အိုင်ပဲ ထောက်ခံခဲ့တယ်။
ကျွန်တော်က တစ်လတစ်ခါ

သေနာကြီး
မနက်အစောကြီး
ရှိသေး
မအိတို့အိမ်
သွားတော့မယ်
မဟုတ်လား
ဟိုအရည်တွေ
သွားမျိုတော့မယ်
မဟုတ်လား

မြို့ပေါ်ကို ပင်စင်လစာ သွား
ထုတ်ရတယ်။ ဆရာဝန်လေး
ကလည်း ဥပုသ်နေ့တိုင်း
ဆေးခန်းပိတ်ပြီး မြို့ပေါ် ပြန်
နားတယ်။ ကျွန်တော် ပင်စင်
လစာထုတ်တဲ့ တစ်ညနေမှာ
လုံးဝ ထင်မှတ်မထားတဲ့
မြင်ကွင်းတစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ်။
ပင်စင်လစာ ထုတ်ရတဲ့ နေရာ
ရဲ့ အနီးနားက ဘီယာဆိုင်မှာ
အရက်သောက် နေကြတဲ့
ဆရာဝန်လေးတို့ သူငယ်ချင်း
တစ်စုကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။
ဘုရား...ဘုရား...။ လူနာ
တွေကိုကျတော့ ‘အရက်ကို
စပြီး မသောက်တာ အကောင်း
ဆုံးပဲ။ အရက်မှာ မူးယစ်စေ၊
စွဲလမ်းစေတတ်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိ
တွေရှိတယ်။ အရက်သောက်
တာ ကောင်းကျိုး မရှိဘူးဗျ။
ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်နှစ်ကို
အရက်ကြောင့် လူပေါင်း နှစ်

ဒသမ ငါးသန်းကျော် ဆေးဆုံး
နေကြတယ်။ AIDS တို့၊ ငှက်
ဖျားတို့ကြောင့် ဆေးဆုံးနေတဲ့
လူပမာဏထက် အရက်
ကြောင့် ဆေးဆုံးနေရတဲ့သူက
ပိုများတယ်’ လို့ ရွာသူရွာသား
တွေကို ကျန်းမာရေးပညာ
ပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်လေး
ကိုယ်တိုင်က အရက်မူးပြီး
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလို့။

‘တုံ...တုံ...တုံ...
တုံ...’

ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်း
ကနေ လေးနာရီ တုံးခေါက်
သံက လေထုမှတစ်ဆင့် ပျံ့နှံ့
လာတယ်။ မကြာခင် ရောင်နီ
လာတော့မယ်။ ရွာလယ်
လမ်းမဆီက ခွေးဟောင်သံ
တွေ ကြားရတယ်။ သေချာ
တယ်။ ခွေးတွေဟောင်တာ
အရက်သမားတွေပဲ။ မနက်မှ
မလင်းသေးဘူး။ အရက်ဆိုင်
ကို သွားနေကြပြီ။ ခွေးဟောင်
သံတွေကြောင့် မအိတို့လည်း
အိပ်ရာနိုးလောက်ပါပြီ။
တောက်...။ ကျွန်တော်
လည်း ပြန်အိပ်လို့ ရတော့
မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ။

‘ကျောက်...’

တံခါးပေါက် ဂျက်
(ချက်)ကိုအဖွင့် ကျွန်တော်
မိန်းမက နိုးသွားပြီး အိပ်ရာ
ထဲကနေ လှမ်းအော်တယ်။

‘သေနာကြီး၊ မနက်
အစောကြီး ရှိသေး။ မအိတို့
အိမ် သွားတော့မယ်မဟုတ်
လား။ ဟိုအရည်တွေ သွားမျို
တော့ မယ်မဟုတ်လား’

‘ငါ လမ်းလျှောက်
ထွက်မလို့ပါဟ’
ကျွန်တော် ပါးစပ်က
လိမ်ညာတဲ့ စကားလုံးတွေ
အလိုအလျောက် ထွက်ပေါ်

လာတယ်။ သီလတစ်ပါးကို
ချိုးဖောက်ပြီးတဲ့အခါ အခြား
သီလတစ်ပါးကို အလွယ်
တကူ ချိုးဖောက်တတ်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်မှန်တာ
ပဲ။ ကျွန်တော်မိန်းမ ပြောတဲ့
စကားက ဟုတ်တယ်ဗျို့။
အခု ထ၊လာတာက မအိတို့
အိမ်ကို သွားမလို့။ မအိဆိုတာ
အရက်ပုန်းရောင်းတဲ့ မုဆိုးမ
လေး နာမည်ပဲ။ ကျွန်တော်
လည်း ပင်စင်ယူပြီးကတည်းက
အလုပ်မရှိတော့တာနဲ့ အရက်
ကို စ၊သောက်ဖြစ်တာ။
သောက်ရင်းနဲ့ အရက်ကို စွဲနေ
ပြီဗျို့။ မသောက်ရရင် မနေ
နိုင်တော့ဘူး။ အရက်မူးပြီး
မအိကို မထိခလုတ် ထိခလုတ်
စ၊ရတာကလည်း ရင်ခုန်စရာ
အကောင်းသားကလား။ ဒီ
အသက်အရွယ်ကြီးမှ ဒီလိုဖြစ်
လာတာ မကောင်းမှန်းတော့
ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ဗျာ...ဒါပေမဲ့ ပေါ့။
ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုတဲ့
စကားအတိုင်းပါပဲ။ ခင်ဗျား
တို့ အပြစ်တင်ရင်လည်း ကျွန်
တော်အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြီး
ငြိမ်ခံနေရုံပဲ။ ဆရာဝန်လေး
ပြောသလို အရက်မှာ မူးယစ်
စေတတ်တဲ့၊ စွဲလမ်းစေတတ်
တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတွေ ရှိနေတယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်
ကြုံခဲ့ရပြီမို့ ယုံလိုက်ပြီဗျို့။
ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေကို
အကြံတစ်ခုတော့ ပေးချင်
တယ်ဗျ။ အရက်ကို လုံးဝ
လုံးဝ မသောက်မိပါစေနဲ့လို့။
ဟို...

ကျုပ်လို အရက်စွဲသွား
မှာ စိုးလို့ပါဗျာ...အေ...။

ဟမ်စိုင်းဆေး-မန်း

၁။

မင်းထက်သည် သံသောင်ပြင်ပေါ်တွင်
သက်သောင့်သက်သာထိုင်ရင်း
ကမ်းခြေသို့ တက်လာသည့် လှိုင်းလုံးများကို
ထိုင်ငေးနေသည်။ အရှိန်အဟုန် အပြည့်ဖြင့်
တက်လာခဲ့သည့် လှိုင်းလုံးများ၏
ပင်လယ်တွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် အပြန်ခရီးကို
စိတ်ဝင်စားစွာငေးမောနေခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းထက်သည်
အရှိန်အဟုန်
အပြည့်ဖြင့်
တက်လာ
ခဲ့ကြသော်လည်း
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့်
မာန်မာနများကို
ချန်ထားရစ်ကာ
ပြန်ထွက်ခွာသွားရပုံက

ကမ်းခြေ
ဆီသို့ ခွန်အား
အပြည့်ဖြင့်
တက်လာ
ခဲ့ကြသော်လည်း
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့်
မာန်မာနများကို
ချန်ထားရစ်ကာ

ပြန်ထွက်ခွာသွားရပုံက

တက်သစ်စ

ရပ်ရှင် ဗီဒီယို မင်းသမီး

မိုးတိမ်လွှာ၏

အလှပုံ ပိုစတာသည်

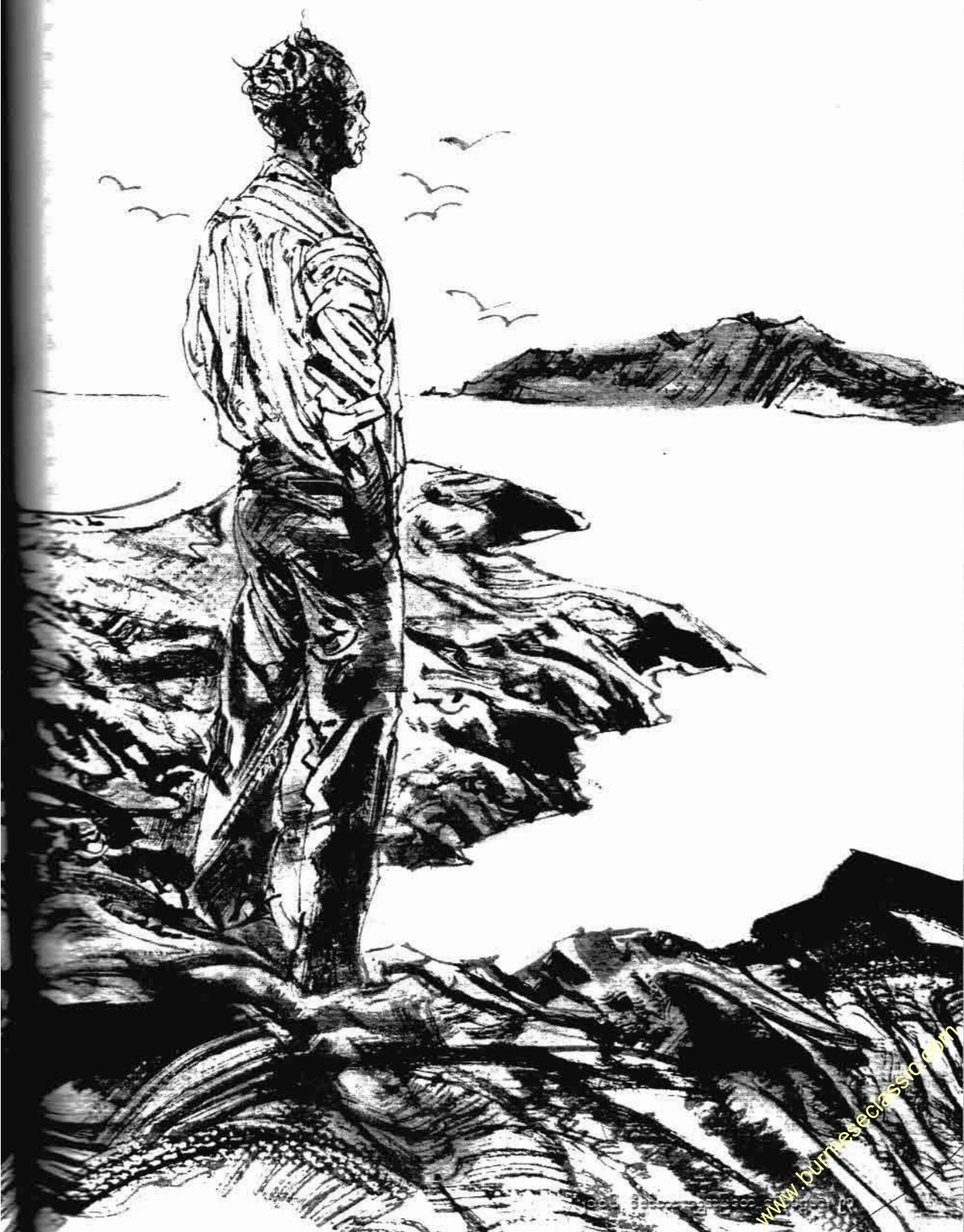
ဆီမပေစေရန် ပလတ်စတစ်

အကြည်ခင်းထားသည့်

ဈေးဗန်းဘောက်ခြေတွင်

လှလှပပ ကြွကြွရွရွ ရှိနေသည်

လူလောက၏ အဆုံးသတ် နိဂုံးအတိုင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ အဆုံးတစ်နေ့တွင် အရာရာချွန်ထားခဲ့ရခြင်းသည် သာအတည်မြဲဆုံးသော တရား မှန်း မင်းထက် သဘောပေါက် မိသည်မှာ မကြာသေးပါ။ တရားရုံးတွင် အမှုအခင်း ရင်ဆိုင်ရချိန်မှစ၍ အတွေး အမြင်ပြောင်းသွားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ယခင်က ကားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို မြင် လျှင် ထုတ်လုပ်သည့် ခုနစ်၊ မော်ဒယ်ကားအမျိုးအစားနှင့် လက်ရှိပေါက်ဈေး တန်ဖိုး များကိုသာတွေးတတ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့။

ကားအမျိုးအစား ကား တန်ဖိုးထက် ကားမောင်း သွားသူ၏ အကျင့်စရိုက် ကိုယ်ကျင့်တရားကိုသာ ဂရုစွာ ကြည့်မိသည်။ ကားပေါ်မှ ပျစ်ခနဲ ထွေးလိုက်သည့် ကွမ်းတံထွေး၊ လှစ်ခနဲကျလာ သည့် တစ်သျှူးစနှင့် အမှိုက် အိတ်ခွံများ၊ တခြားလမ်းသို့ အတင်း လှဝင်တတ်သည့် စရိုက်လက္ခဏာများဖြင့်သာ တန်ဖိုးဖြတ်နေမိတော့သည်။

တရားရုံးတွင် မင်း ထက် အမှုရင်ဆိုင်နေရချိန်မှ စ၍ ယခုလို မြင်တတ်သွားခဲ့ သည်ဟုထင်သည်။ မတည် မြဲသည့် ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများ ထက် ထာဝရတည်မြဲနေမည့် ကိုယ်ကျင့် တရားကိုသာ အလေးအနက်ထားပြီး တွေး တတ်ခဲ့လာသည်။ လုပ်ငန်း စာချုပ် အမှားအယွင်းကြောင့် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများနှင့် တရား ရင်ဆိုင်ရမှုများ ရှိလာချိန်တွင် လောက၏ ပကတိတန်ဖိုး

မင်းထက်နှင့်
မိုးတိမ်လွှာ၏
ဆုံတွေ့ခြင်းသည်
ဆန်းကြယ်သော
တွေ့ဆုံခြင်းမျိုး
မဟုတ်ခဲ့ပါ
အထူးသဖြင့်
မင်းထက်တို့
စီးပွားရေး
အသိုင်းအဝိုင်းတွင်
ဤပုံပြင်မျိုး
များစွာ
ရှိခဲ့ဖူးသည်
နောက်ထပ်လည်း
ရှိနေဦးမည့်
ခပ်ရိုးရိုး
ပုံပြင်မျိုးသာ
ဖြစ်သည်

စစ်စစ်များကို စောင့်ကြည့်ချင် စိတ် အလိုလို ဝင်လာသည် ဟု ထင်သည်။

ဆုံးရှုံးမှုတချို့ ကြုံခဲ့ရ သော်လည်း မင်းထက်အနေ နှင့် အခြေအနေ ပျက်သွား သည်အထိတော့ မဖြစ်ပါ။ စီးပွားရေးလောကတွင် မင်း ထက်ဆိုသည့် နာမည်တစ်လုံး နှင့်လည်ပတ်လက်စ လုပ်ငန်း များစွာ ရှိနေပါသေးသည်။ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် စိတ်အာရုံ ညစ်ညူးမှု တချို့ကြောင့်သာ တပည့်ဖြစ်သူ ကျော်စွာတစ် ယောက်တည်းကို ခေါ်၍ ပင် လယ်ကမ်းခြေသို့ အပန်းလာ

ဖြေခြင်း ဖြစ်သည်။
ယခင်ကလို တပည့် တပန်း တစ်အုပ်တစ်မနှင့် လာပြီး ဟေးလားဝါးလား အပန်းဖြေခြင်းမျိုးလည်း မလုပ်ချင်တော့သည့် စိတ် အခြေအနေကြောင့် တိတ် တိတ်ဆိတ်ဆိတ်သာ အနား လာယူဖြစ်သည်။ ယခင်က ကမ်းခြေလာတိုင်း တည်း တတ်သည့် ဟိုတယ်ကြီးတွင် လည်း မတည်းတော့။ အကောင်းဆုံးအခန်းကိုလည်း မယူတော့။ သင့်တင့်သည့် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင်သာ တည်းခို ဖြစ်သည်။ မလိုအပ်သည့် အပိုကိစ္စရပ်များကို ရွံ့မုန်းစိတ် က မင်းထက်တွင် အလိုလို ဝင်နေသည်။

‘ငါးကင်၊ ပုစွန်ကင် ယူဦးမလား ဦး’

အနောက်ဘက်မှ လှမ်း ပြောသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိ သည်။ မနေ့ညနေက ဝယ် စားဖူးသည့် အကင်သည် လေး ဖြစ်သည်။ ဈေးဗန်း ခေါင်းရွက်ရောင်းသော်လည်း ထိုက်သင့်သည့် ရုပ်ရည်ကိုယ် ခန္ဓာ အချိုးအစားနှင့် ဖျိုဖျစ် နုနယ်သည့် ကောင်မလေးကို တပည့်ဖြစ်သူ ကျော်စွာက ငမ်းချင်စိတ်ဖြင့် မနေ့ညနေ က ပုစွန်ကင် ဝယ်ကာ အား ပေးခဲ့သည်။

‘အားပေးရမှာပေါ့ ညီမ လေးရယ်၊ ဘာတွေပါလဲပြော’ တပည့်ကျော်၏ မြူး မြူးကြွကြွ ပြန်ဖြေသံကို နား ထောင်ရင်း မင်းထက် ပြုံးမိ သည်။

‘မနေ့က ပုစွန်ကင်က သိပ်မကောင်းဘူးနော်၊ အကျန် တွေများလား’

‘မဟုတ်တာ ပြောနေ ပြန်ပါပြီ။ အကျန် ဘယ်တော့ မှ မရောင်းဘူးရှင်။’

‘ရောင်းမကုန်ရင် အိမ် မှာ ညစာ စားကြတာ။ စား မကုန်ရင် အိမ်ကရွေးပါ ကျွေး ပစ်တာ။ သိပြီလား။ ရိုးရိုး သားသားပဲ ဈေးရောင်းတာ။ လိမ်မရောင်းတတ်ဘူး’

ကောင်မလေး၏ ကတ် ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့သ ကို ကျော်စွာ နားထောင် ကောင်းဟန်တူသည်။

‘ဟားဟား စ၊တာပါ ဟာ။ ပုစွန်ကင်က တကယ် ကောင်းလို့ ဆရာကတောင် ချီးကျူးနေသေးတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် သမီး ရယ်၊ ပုစွန်ကင်က တကယ် ကောင်းတာပါ။ ဒီကောင်က နောက်နေတာပါ။ စိတ်မဆိုး ပါနဲ့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ်။ သမီးကို မရိုးမသား လုပ်တယ်လို့ပြောရင် တအား စိတ်ဆိုးတတ်လို့ပါ။ အဲဒီလို မျိုးသမီး ဘယ်တော့မှ မလုပ် ပါဘူး။ ထမင်းတစ်လုတ်ထီ ရိုးရိုးသားသားပဲ ရှာစားချင် ပါတယ်’

အသက် လေးဆယ် ကျော်စ မင်းထက်ကို ‘ဦး’ တပ်ပြော၍ မင်းထက်က လည်း သမီးဟုသာ အလိုက် သင့် ပြန်ခေါ်ပေးလိုက်သည်။

‘ကောင်းတယ် သမီး အဲဒီစိတ်မျိုး အမြဲထားနော်၊ ဒီနေ့လည်း ပုစွန်ကင်ပဲဗေ မင်းထက် အနားတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ပေါ်တွင် ဈေးဗန်းတင်ကာ ပုစွန်ကင်များ ရွေးယူနေ သည်ကိုကြည့်မိရင်း ဈေးဗန်း

အောက်ခြေမှ မိုးတိမ်လွှာ၏ ချပ်ပုံကို မြင်မိသွားသည်။

တက်သစ်စ ရုပ်ရှင် ဇီဝိယို မင်းသမီး မိုးတိမ်လွှာ ၏အလှပုံ ပုံစံတာသည် ဆီ မပေစေရန် ပလတ်စတစ် အကြည်ခင်းထားသည့် ဈေး ဇန်းအောက်ခြေတွင် လှလှပပ တွင်နေရသူ ရှိနေသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ကောက် ကြောင်းအလှ ပေါ်လွင်စွာ နီထိထားသည့် ပုံထဲမှာ မိုး တိမ်လွှာသည် သူ့ကို ပြုံးပြနေ သည်ဟု မင်းထက် မြင်မိ တော့ သိပ်မဝေးသေးသည့် အတိတ်တချို့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။

‘သမီးက ဒီမင်းသမီး ဟု ကြိုက်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ် သား’

ငါးကင်ဗန်း အောက် ခြေမှ ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒါ မမမိုးတိမ်လွှာ သေး၊ သမီး သိပ်ချစ်တာပဲ။ အရမ်း လှတယ်နော် ဦး’

မင်းထက် မသိမသာ ပြောမိသည်။ ကျော်စွာက မင်းထက် မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်သည်။

‘အင်း လှပါတယ်’

‘သမီး အိမ်မှာဆို မမပုံ တွေ အများကြီးပဲ ဦး၊ ရ။ သူ မိတဲ့ဇာတ်ကားတွေဆိုလည်း အကုန် ကြည့်ဖူးတယ်။ သမီး အရမ်းကြိုက်တာ’

‘အဲဒီလောက်တောင်ပဲ သား၊ ဦးမိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ချစ်သူတွေရှိတယ်။ သမီး အဲဒီလောက် ကြိုက်တာကို မိုးတိမ်လွှာကို ပြောခိုင်းပေးရ သေး’

‘တကယ်လား ဦး၊

အဲဒီလို ပြောပေးလို့ရရင် တကယ် ပြောပေးနော်။ မမကို သမီး အရမ်းချစ်တယ် လို့၊ အရမ်းလည်း အားကျ တယ်လို့၊ နောက်ပြီး ဒီကမ်း ခြေကိုလည်း မိမိယို လာရိုက် ပါဦးလို့ပါ ပြောခိုင်းပေးနော်’

‘ပြောပေးပါ မယ်။ သမီးနာမည် ပြောပြထား လေ၊ အသက်ရော ဘယ် လောက်ရှိပြီလဲ’

‘သမီးနာမည်က ဖူးငုံ ပါ၊ အသက်က ၁၈ နှစ် ပြည့် တော့မယ်။ အဲ...နာမည်တွေ အသက်တွေပါ လိုလို့လားဦး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက် နေ့တွေ လာရောင်းတော့ နာမည် သိထားရအောင် မေး တာပါ’

‘ညော်... ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်’

ဖူးငုံက ထွက်သွားသော် လည်း သူ ချန်ရစ်ခဲ့သည့် စကားသံများက မင်းထက် နံဘေးတွေ ဝဲကျန်နေခဲ့သည်။

သမီးက မမမိုးတိမ်လွှာ ကို သိပ်ချစ်တာ။ အားလည်း ကျတယ်တဲ့။ မင်းထက် ပြုံးမိ နေတော့သည်။

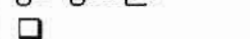
အနုပညာလောကတွင် ထွန်းတောက်လာသည့် မိုး တိမ်လွှာဆိုသည့် နာမည်၏ စုတ်ချက်ပိုင်ရှင်သည် မင်း ထက်မှန်း ကမ်းခြေတစ်ခုမှ ဗန်းရွက်သည်လေး မသိသည် မှာ သဘာဝကျပါသည်။

သမီးက ထမင်းတစ် လုတ်ကို ရိုးရိုးသားသားပဲ ရှာစားချင်တာဟု ကြွေးကြော် ပြီး မိုးတိမ်လွှာကို သိပ်ချစ် သည်ဆိုသည့် ဖူးငုံကြောင့် လောကအလှစစ်စစ်ကို ရှာ ကြည့်ချင်စိတ်တစ်ခု မင်း

ထက်တွင်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သိပ်လှသည့် စိတ်ကူးတစ်ခု ဟု မင်းထက် တွေးမိ၍ စိတ် အာရုံများပင် တက်ကြွလာ ၏။

ထိုစိတ်ကူးကို အချိန် မဆိုင်းဘဲ တပည့်ကျော် ကျော်စွာကို ပြောပြပြီး လုပ်ရ မည်များကိုပါ သင်ကြား လိုက်သည်။

ကျော်စွာ ထွက်သွားချိန် တွင် မင်းထက်သည် နဂို အတိုင်း ပင်လယ်ပြင်ကို ငေး ကာ တွေးနေမိသည်။ သည် တစ်ကြိမ်တွင်တော့ တိတ် တဆိတ် ဆုတ်ခွာသွားသည့် လှိုင်းများကို ငေးနေ၊ တွေးနေ ခြင်း မဟုတ်တော့။ သူ့ဘဝ ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည့် မိုး တိမ်လွှာနှင့် သူ၏ အတိတ်က ပုံရိပ်များကို ပြန်တွေးနေမိ ခြင်း ဖြစ်သည်။

၂။

မင်းထက်နှင့် မိုးတိမ် လွှာ၏ ဆုံတွေ့ခြင်းသည် ဆန်းကြယ်သော တွေ့ဆုံခြင်း မျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အထူး သဖြင့် မင်းထက်တို့ စီးပွား ရေး အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဤ ပုံပြင်မျိုး များစွာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ထပ်လည်း ရှိနေဦးမည် ခပ်ရိုးရိုး ပုံပြင်မျိုးသာဖြစ် သည်။ ငွေကြေး ချမ်းသာ သော သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် ရုပ်ရည်ပျိုမျှစ် လှပသော မော်ဒယ်လ်ကောင်မလေးတစ် ယောက်တို့၏ တွေ့ဆုံခြင်းမျိုး သာ ဖြစ်သည်။

တစ်ဦး၏ လိုအပ်မှုက နောက်တစ်ဦးထံတွင် အဆင် သင့် ရှိနေသည့်အခါ ခပ်ရိုးရိုး ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့တော့

သည်။ အမြင့်တက်ချင်သည့် မိုးတိမ်လွှာအတွက် ငွေကြေး လှေကားကို သူ ထူထောင် ပေးနိုင်ခဲ့သလို သူ လိုအပ် သည့် လှပနူးညံ့မှုနှင့် ပျိုမျှစ် နုနယ်မှုကို မိုးတိမ်လွှာက ပြန်ပေးသည့်အခါ သူတို့နှစ် ဦး၏ အတူတကွ တည်ရှိခဲ့ မှုက လှပလွန်းခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။

မိုးတိမ်လွှာအတွက် မင်းထက်ဘက်က မည်သည့် အခါမျှ မတွန့်တုခဲသလို မိုး တိမ်လွှာကလည်း မင်းထက် လိုချင်သမျှကို ရက်ရက်ရော ရော ပေးခဲ့သည်။ မင်းထက် က လာဆိုလျှင် အချိန်မရွေး ချက်ချင်း ရောက်လာနိုင်သည် အထိ မိုးတိမ်လွှာ အဆင်သင့် ရှိခဲ့သည်။ သည်လောကတွင် မင်းထက်နည်းတူ ပုံပြင်မျိုး များစွာ ရှိသော်လည်း မင်း ထက် ပုံပြင်လေးက အသက် ဝင်ခဲ့သည်။ တယုတယနှင့် ဥထားတာလေး အကောင် ပေါက်ခဲ့သည်။ မိုးတိမ်လွှာ၏ အိပ်မက်အတောင်ပံ ရဲကာ အမြင့် ပျံသန်းနိုင်ခဲ့သည်။

မင်းသားကြေး တနှင့် တိုး စိုက်ထုတ်ပေးပြီး ရိုက်ရ သော ဇာတ်လမ်းများ၊ သူ လုပ်ငန်း ကြော်ငြာများမှတစ် ဆင့် မိုးတိမ်လွှာကို ပရိသတ် သတိထားမိ သွားသည်။ မိုးတိမ်လွှာ၏ ကြိုးစားမှုနှင့် သူ၏ပံ့ပိုးပေးမှုများ ပေါင်း စပ်ကာ တစတစနှင့် မိုးတိမ်လွှာ နာမည်ရလာသည်။

ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်တာ ပဲဆိုသည့် ခပ်ချွဲချွဲ ပြောသံ များ တဖြည်းဖြည်း ကြားခွင့် နည်းလာသော်လည်း မင်း ထက် ကျေနပ်ပါသည်။ သူ

ထုဆစ်သမျှ အလှဆုံးရုပ်ပုံ
လေး ဖြစ်လာသည်ကို ကြည့်
နူးနေမိသည်။ သူနှင့် မိုးတိမ်
လွှာ၏ဘဝကို ဒီအတိုင်းလေး
ဆက်သွားမည်။ သိုလိုဂုတ်
ဂုတ်ဖြင့် ရှေ့ဆက်မည်။
အချိန်တစ်ခုရောက်လျှင် ဘဝ
လမ်း အတူတကွ ရှေ့ဆက်
ကြမည်အထိ တစ်ခါ တစ်ခါ
တွေးတတ်ခဲ့သည်။

မိုးတိမ်လွှာအပေါ် စွဲ
လမ်းမှုနှင့် တပ်မက်မှု အား
ကောင်းလာချိန်တွင် မိုးတိမ်
လွှာ၏နောက်ထပ် ပုံပြင်
အသစ်များကို ကြားစ ပြုလာ
တော့သည်။ မိုးတိမ်လွှာ
အတွက် သူထောင်ပေးခဲ့သည့်
လှေကားသည် သူနှင့်ပါ တစ်စ
တစ်စ ဝေးကွာလာစေနိုင်မှန်း
သိလိုက်ချိန်တွင် ခံပြင်းစိတ်
ဖြင့် မိုးတိမ်လွှာကို အဆက်
အသွယ် ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဒီလို
ပုံပြင်မျိုးများစွာ ရှိလျက်နှင့်
သူကိုယ်တိုင် ပုံပြင်ထဲ မျောပါ
ခဲ့ရသည်ကို ဒေါသထွက်မိ
သည်။ မိုးတိမ်လွှာအတွက်
သူထက် မြင့်သည့် လှေကား
ထပ်လိုနိုင်မှန်း မေ့သွားခဲ့တာ
လည်းပါသည်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာဖြင့် သူ
ထူထောင် ပေးထားသည့်
လှေကားထက် စည်းစိမ်ဥစ္စာ
အပြင် အာဏာဖြင့်ပါ ထောင်
ထားသည့် လှေကားသည်
ပိုခိုင်ခံ့သည်ဟု မိုးတိမ်လွှာ
ထင်သွားပုံရသည်။ ကိုကြီး
သို့မဟုတ် ဦးကို သိပ်ချစ်တာ
ပဲ ဆိုသည့် နောက်ထပ် သံစဉ်
မျိုး ညည်းတွားနေဦးမည့်
မိုးတိမ်လွှာ၏ နှုတ်ခမ်းမှ
မှသာချီချီတွေ့ကို ကြား
ယောင်နေမိသည်။ တပ်မက်
ဖွယ် ရမ္မက်နှင့် တက်ကြွ

အမြင့်
တက်ချင်သည့်
မိုးတိမ်လွှာ
အတွက်
ငွေကြေး
လှေကားကို
သူ ထူထောင်
ပေးနိုင်ခဲ့သလို
သူ လိုအပ်သည့်
လှပနူးညံ့မှုနှင့်
ပျိုမျစ်နုနယ်မှုကို
မိုးတိမ်လွှာက
ပြန်ပေးသည့်အခါ
သူတို့နှစ်ဦး၏
အတူတကွ
တည်ရှိခဲ့မှုက
လှပ
လွန်းခဲ့သည်ဟု
ထင်ပါသည်

သည့် လှုပ်ရှားမှုများကို ပြန်
မြင်ယောင်မိသည်။ ယခင်
ပုံပြင်များစွာလိုပင် သေချာ
ခိုင်ခံ့သည့်ဘဝကို ရရှိသွား
ချိန်တွင် အောင်မြင်ကျော်ကြား
မှုနှင့် လှပသည့် ရုပ်ရည်ကို
မက်မောသည့် အမျိုးကောင်း
သားနှင့် အကြောင်းဆက်
ပေါင်းဖက်ခြင်းဖြင့် မိုးတိမ်
လွှာ၏မျှောလွင့်မှု အဆုံးသတ်
မည်။

ဒါသည်ပင် သည်
လောက၏ ရိုးရှင်းလှသော
ပုံပြင်မျိုးသာဖြစ်သည်။ အဆုံး
ထိ တွက်၍ရသော ပုစ္ဆာဖြေ
ရှင်းနည်း ဖော်မြူလာလည်း

ဖြစ်သည်။ မင်းထက်နှင့် မိုး
တိမ်လွှာ ရိုးရှင်းစွာ တွေ့ဆုံခဲ့
သည်။ ဖန်တီးထားသည့်
အတိုင်း အစီအစဉ်တကျ
လမ်းခွဲခဲ့သည်။ ယခုတော့
သူရင်ခွင်ထဲတွင် စိတ်တိုင်း
ကျနေပေးခဲ့သည့် မိုးတိမ်လွှာ
ဆိုသည့် နာမည်ကျော်ကြားစ
သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးလေး
ကိုမှ အရမ်းချစ်ပြီး အားကျ
နေသည့် ဖူးငုံဆိုသည့် မိန်းမ
ရွယ်လေးနှင့် ဆုံရလေသည်။

သူ ညွှန်ကြားထားသလို
တပည့်ဖြစ်သူ ကျော်စွာ၏လှုပ်
ရှားမှု ရလဒ်ကိုသာ စိတ်စော
စွာစောင့်ကြည့်ရတော့မည်။

□

၃။
‘တော်တော်ကြမ်းတဲ့
ကောင်မလေးပါဆရာ။ ဆရာ
ခိုင်းလိုသာ အဆုံးထိ လုပ်ရ
တာ၊ တကယ် မလွယ်ဘူး။
ငါးကင်ဗန်းနဲ့ပါ လှမ်းပစ်တာ
ဆရာ’

ကျော်စွာက သူ့လှုပ်ရှား
မှု အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး
ပြန်ပြောပြရင်း အဆုံးသတ်
စကားကို ပြောသည်။ မင်း
ထက် သဘောကျ ကျေနပ်
စွာဖြင့် ပီတိဖြစ်နေမိသည်။

‘အဲဒီကောင်မလေး
တော်တော် ကြမ်းတာပေါ့
ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ဗန်း
နဲ့ ကောက်ပေါက်တဲ့ အဆင့်
ရောက်တော့ ကျွန်တော်
လည်း ပြန်လစ်လာရတာ။
ကျွန်တော့် အထာအတိုင်း
ဝင်ရင် ဒီလောက် အခြေအနေ
ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာ
ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပြောလို
ပိုဆိုးကုန်တာ’

‘ဒီလိုဖြစ်လာနိုင်တယ်

ဆိုတာ ငါ တွက်မိပါတယ်
ကွာ။ တမင်သက်သက်ကို
လုပ်ခိုင်းကြည့်တာ။ ကဲကဲ
မင်းလစ်တော့၊ ဟိုးမှာ
ကောင်မလေး ငါတို့ဆီ လာ
နေတယ်။ မင်းလုပ်ထားတဲ့
ကိစ္စ လာတိုင်တာပဲနေမှာ’

ခ ပ် ဝေးဝေးဆီ မှ
လျှောက်လာနေသော ဖူးငုံကို
မြင်လျှင် ကျော်စွာတစ်
ယောက် အနောက်ဘက်မှ
ဟိုတယ်ထဲ ခပ်သုတ်သုတ်
ဝင်သွားတော့သည်။ မင်း
ထက် မျှော်လင့်ထားသလို
ဖြစ်လာသည့်အတွက် ကြည့်
နူးစိတ်တစ်ဝက်၊ အဆင်ပြေ
အောင် တောင်းပန်ဖြေရှင်းနို့
ပြင်ဆင်ထားစိတ် တစ်ဝက်
ဖြင့် ဖူးငုံအလာကို စောင့်နေ
လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဦး၊ ခုနက ဦး
တပည့် ဘယ်ရောက်သွားပြီ
လဲ။ ကျွန်မကို ခေါ်ထုတ်ပေး
ကျွန်မ တော်တော် စိတ်တိုနေ
တယ်။ အဲဒီလူကို ခေါင်းစာ
ရိုက်ခွဲပစ်မယ်’

‘ဘာတွေ ဖြစ်လို့လဲ
ဖူးငုံ။ ဦးတပည့် ဘာလို့
လိုက်လဲလဲ၊ ဦး ဖြေရှင်းပေး
ပါမယ်’

‘အဲဒီလူက တော်တော်
မိုက်ရိုင်းလွန်းတယ်။ လူယုတ်
မာပဲ’

‘ဖူးငုံ စိတ်အေးအေး
ထားပြီး ဦးကို သေသေချာ
ချာ ပြောပြ၊ ဦး ဖြေရှင်းပေး
ပါမယ်’

‘မနေ့က သမီး
ရောင်းပြီး ပြန်တော့ ဦး
တပည့်က နောက်က လိုက်
လာတယ်။ သမီးကို
တယ်၊ ကြိုက်တယ်တော့
ပြောတယ်။ အဲဒီအခါ သမီး

www.burmeseclassic.com

အကဲခံပေးတယ်။ မချစ်နိုင်ပါ။
အခုလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
ပြန်တယ် ဦး။ အဲဒါကို အဲဒီ
အချိန်ထိရိုင်းက ဘာဆက်ပြော
မဲ သိလား။

သူ သင် ထားသည့်
နိုင်ငံလောကကို ပြန်ကြားရ
အားမည့်အတွက် မင်းထက်
အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှား
သွားသည်။

ဘာဆက် ပြောလဲ
သမီး။

သူစုထားတဲ့ ငွေတွေ
အများကြီး ရှိတယ်တဲ့။ ဒီလို
ပိုင်ပန်းပန်း ဈေးရောင်းနေ
တာ မကြည့်ရက်လို့ သူ ရန်
ကုန်ပြန်ရင် လိုက်ခဲ့ပါလားတဲ့။
အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမှာ
ပါတဲ့လေ။ ငါ ငတ်နေတာ
အတုဘူး။ နင့် နောက်ကို
သိပ်စရာလားလို့ ပြောတော့
အဲဒါကောင်းကင် ခါဆိုလည်း
အဲဒါအားရင် ထွက်ခဲ့ပါလား
တဲ့။ စားချင်တာ၊ လိုချင်တာ
အလုံး ဖြစ်စေရမယ်ဆိုပြီး
အပ်ပြောပြန်တယ်။ သမီး
အနည်း စိတ်တိုပြီး ပိုက်ထား
တဲ့ လင်ဗန်နဲ့ ကောက်ပေါက်
အတု ထွက်ပြေးသွားရော။
အခုတည်းက ပြန်လာ
ပြောလို့ မိုးချုပ်တော့မှာမို့လို့
အခုနေ့ကမှ ဦးကို လာတိုင်
တာ။

ဒါ တော်တော်ရိုင်းတာ
ဦး သေသေချာချာ ဆုံးမ
ချင်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး
အဲလို တုံ့ပြန်လိုက်တာကို ဦး
အရမ်း သဘောကျတယ်
သိထား။ မိန်းကလေးဆိုတာ
အဲလိုပဲ ဖြစ်နေရမှာ။ ဖူးငုံ
အတွက် ဦး ဂုဏ်ယူပါတယ်။
မြင်ရခဲတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကို
အလှလိုက်ရသလိုပါပဲ။

ဘာကို ပြောတာလဲ
ဦး။ ဘာပန်းလဲ။

ဒီလိုလေ၊ မိန်းကလေး
ဆိုတာ ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့တင်စား
ရင် သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားက
အဲဒီပန်းရဲ့ ရနံ့ပဲလေ။ ဖူးငုံက
မွေးဖွဲ့တဲ့ ရနံ့စစ်စစ်ရှိတဲ့ ပန်း
တစ်ပွင့်မို့လို့ ဦး ဂုဏ်ယူတယ်
လို့ ပြောတာပါ။

မင်းထက် ရင်ထဲမှ
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လေးလေး
နက်နက် စကားများကြောင့်
ဖူးငုံ အနည်းငယ် ဒေါသ
ပြေလျော့သွားသည်ထင်၏။
မျက်နှာတွင် တင်းမာခက်
ထန်မှုများအစား နုနယ်လှပမှု
တို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦး
တပည့်ကို ဆုံးမပေးပါ။

အဲဒါတော့ စိတ်ချ။ ဦး
သေသေချာချာ ဆုံးမပေးပါ။
မယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့တော့နော်။
သနပ်ခါးကို ပါးကွက်
ကျားလူးကာ နေလောင်ဒဏ်
ကို ကာကွယ်ပေးသည့် ခပ်
နွမ်းနွမ်း ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်
ဝတ်ထားသော ဈေးသည်မ
လေး ဖူးငုံ၏ နောက်ကျော
ကို ငေးရင်း မင်းထက်ရင်ထဲ
တွင်ကျွန်းပိတ်ဖြစ်နေမိသည်။
လောကတွင် အလှတရားစစ်
စစ်၊ ရနံ့မွှေးဖွဲ့သည့် ပန်းစစ်
စစ်တို့ ကျန်နေသေးကြောင်း
မြင်ခွင့်ရလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

၄။
ထိုညနေတွင် မင်း
ထက်နှင့် ကျော်စွာတို့ ကမ်း
ခြေအတိုင်း အေးအေးလူလူ
လမ်းလျှောက်ဖြစ်သည်။

ဆရာ ဟိုအကင်သည်
လေးကို ပြောခိုင်းတဲ့ စကားနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သိပ်

မရှင်းဘူး ဖြစ်နေတယ် ဆရာ။

မင်း သိပ်နားမလည်
လောက်ဘူးလို့လည်း ငါ
ထင်ပါတယ်။ ဒီလိုကွာ။
အလွယ်ပြောရရင်တော့ အဲဒီ
ကောင်မလေးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်
တရားကို နည်းနည်း တီး
ခေါက်ကြည့်ချင်တာ။ အချိန်
သိပ်မရတော့ ခပ်သွက်သွက်
လေး လုပ်ခိုင်းလိုက်ရတာ
ပေါ့။ သူက မိုးတိမ်လွှာကို
ချစ်တယ်ကွာ။ အဓိက၊
ကတော့ အားကျတယ်တဲ့။
မိုးတိမ်လွှာဆိုတာ ဘယ်လို
အနေအထားလဲ မင်းသိမှာပါ။
ဒီလောကမှာ ရှင်သန်လှုပ်ရှား
နေကြတဲ့ တချို့တွေရဲ့ဘဝကို
မင်းလည်း ကြားမှာပဲ။

ဇာတ်ရုပ် တော်တော်
များများကို သိပါတယ်
ဆရာ။

အေး ထမင်းတစ်
လှတ်ကို ရှိုးရှိုးသားသား ရှာ
စားမယ်လို့ ကြွေးကြော်တဲ့
အဲဒီ အကင်သည်လေးက
မိုးတိမ်လွှာကို အားကျတယ်
ဆိုတော့ ငါ့အတွေးထဲမှာ
လမ်းဘေးကျောက်ကို ရွှေ
အစစ်နဲ့ ကွပ်လိုက်သလို
မြင်မိသွားတယ်။ ဒါကြောင့်
အဲဒီကောင်မလေးကရော ရွှေ
အစစ်ဆိုတာ သေချာလား
သိချင်စိတ်နဲ့ မင်းကို လှုပ်ရှား
ခိုင်းလိုက်ရတာ။

အဲဒါမျိုးက တစ်နိုင်ငံ
လုံးမှာရှိတာ ဆရာ။ မင်းသမီး
ဆိုရင် အရမ်းချစ်ပြီး လေးစား
ကြတဲ့ တောနယ်က မိန်းက
လေးတွေ အများကြီးပဲဆရာ။
တကယ်တော့ မိန်းက
လေးဆိုတာ ပန်းတစ်ပွင့်ဆို
ရင် သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားက
အဲဒီပန်းရနံ့ပဲ။ အဲဒီ အကင်

သည်လေးက ရနံ့စစ်စစ်ရှိတဲ့
ပန်းတစ်ပွင့်ပါပဲ။ ဒီလို မြင်
ကွင်းမျိုး မြင်ခွင့်ရတာ ငါ
တော့ ကျေနပ်သွားတယ်။

ဆရာအတွေးနဲ့ ဆရာ
တော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ ဟဲ့ဟဲ့။

မင်းထက်နှင့် တပည့်
ဖြစ်သူ ကျော်စွာ စကား
တပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်
လာရင်း ကမ်းခြေအစွန်ဘက်
ရှိ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်
ရှေ့တွင် ဖူးငုံကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ငါးကင်ဗန်းကို ခေါင်း
ပေါ် ရွက်ရင်း ကမ်းခြေ စား
သောက်ဆိုင်မှ ဖွင့်ထားသည့်
ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းကို ဖူးငုံ ငေး
မောနေသည်။ သူ့အနောက်မှ
ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် မင်း
ထက်တို့ပင် မမြင်နိုင်လောက်
အောင် ဇာတ်လမ်းထဲတွင် နစ်
မျောနေပုံရသည်။ ဆိုင်ထဲသို့
မင်းထက် လှမ်းကြည့်တော့
တိဗ္ဗိဇနသားပြင်ထက်မှ မိုး
တိမ်လွှာ၏ သရုပ်ဆောင်မှု
ကို မြင်ရသည်။

သူ သိပ်ချစ်ပြီး အားကျ
သည့် မိုးတိမ်လွှာကို ကြည့်
နေသည့်အတွက် မင်းထက်
တို့ကိုပင် ဖူးငုံ မမြင်ပါ။ ခပ်
လှမ်းလှမ်းရောက်၍ ပြန်
လှည့်ကြည့်သည့်အခါတွင်
လည်း ဖူးငုံမှာ တိဗ္ဗိကို
ငေးမောနေတုန်းဖြစ်သည်။

သရုပ်ဆောင် မိုးတိမ်
လွှာကို ဈေးသည်မလေး ဖူးငုံ
ငေးနေသည်ဟု မင်းထက်
မမြင်ပါ။

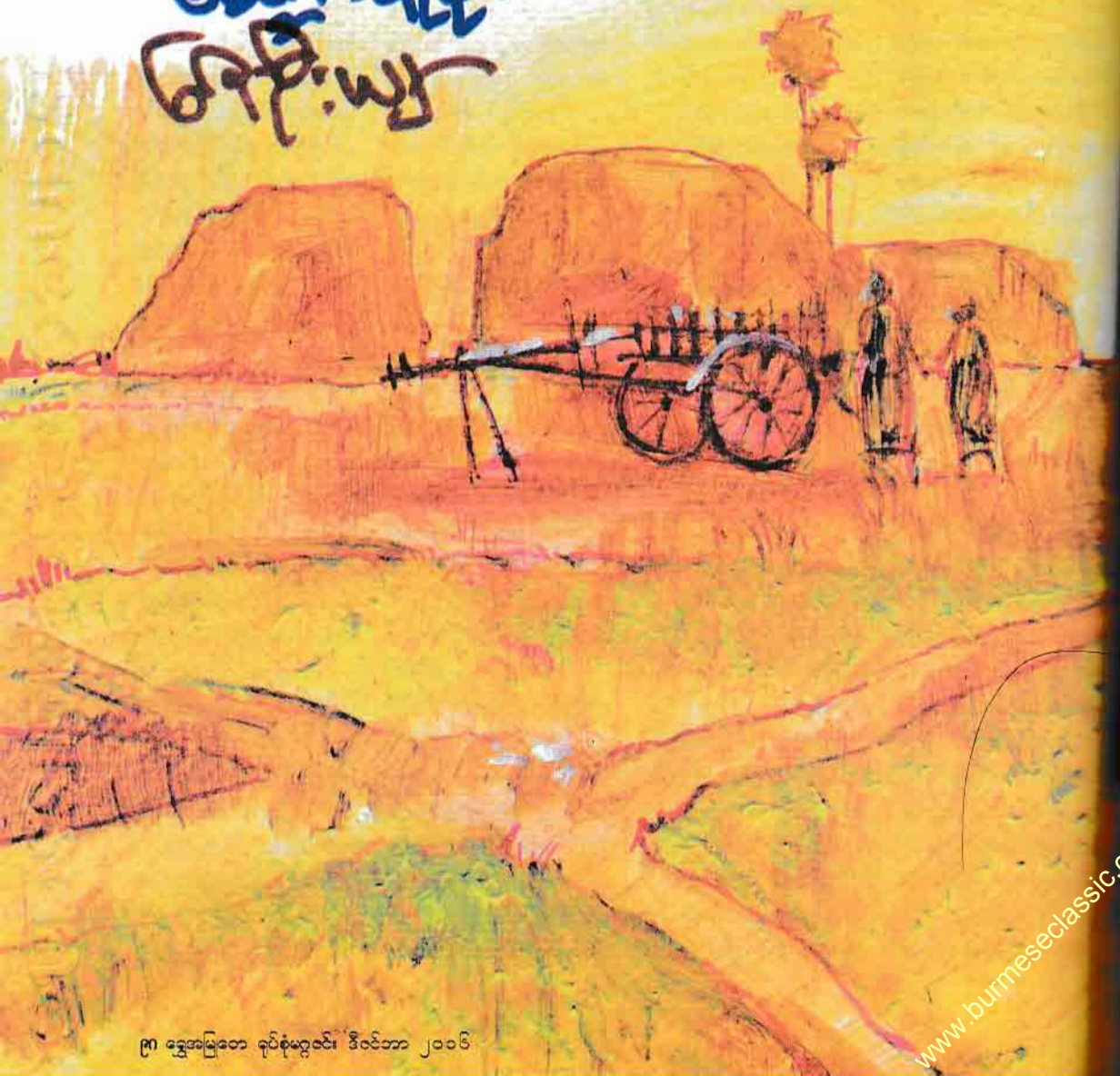
ရနံ့မဲ့ ပန်းအတုကို ရနံ့
စစ်စစ်ရှိသည့် ပန်းတစ်ပွင့်က
ငေးမော အားကျနေသည်ဟု
သာ မြင်မိသည်။

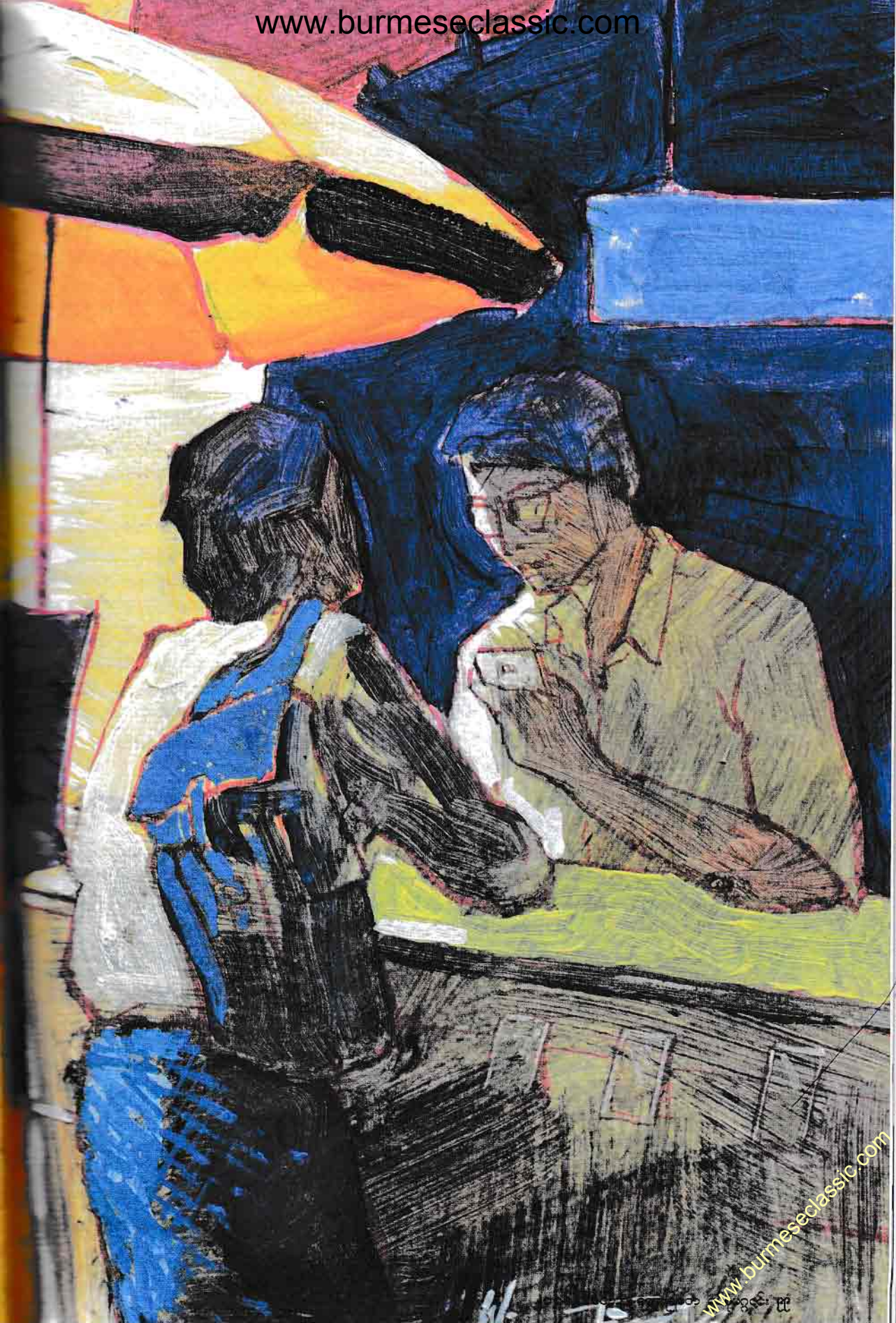
မြစ်ကျိုးအင်

အချိန်သည် ညနေစောင်းတော့မည်။
နေမင်းသည် အနောက်ဂေါယာကျွန်းဆီသို့
ဦးတိုးဝင်လျက်။ မကြာမီ တစ်နေ့တာ
အချိန်ကုန်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်
လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်တွေလည်း
သိမ်းကုန်ကြပြီ။ မိုးကောင်း တောတစ်ခွင်မှာ
တစ်နေ့တာ ဆူညံနေခဲ့သော လူသံတွေက
ယခုအချိန်မှာတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။
သည်အချိန်တွင် ရိတ်လက်စ
လယ်ကွက်တစ်ခုထဲမှာတော့
အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ခေါင်းထက်မှာ
ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည် ပေါင်းထားသော

ထိုအမျိုးသမီး၏
လက်တွေသည် ဇယ်ဆက်သလို
အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေသည်။
ညာလက်ဖြင့် တံစဉ်တစ်ချက်
ခတ်လိုက်တိုင်း ပြတ်ထွက်လာသော
ကောက်ပင်တို့သည် ဘယ်လက်ထဲမှာ
ပါလာသလို မထိုးရသေးသော
ကောက်လှိုင်းတို့သည်လည်း
သူမ၏နောက်မှာ တစ်စုပြီးတစ်စု

မေတ္တာပျဉ်း
ကြိုးပျဉ်း

ကျန်နေခဲ့လျက်။ လေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ စပါးပင်တို့က ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော်လည်း သူမ၏ပုံစံကတော့ ကောက်ပင်နှင့် တံစဉ်မှလွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဆက် ဖြတ်ထားသူ တစ်ယောက်လို၊ ဒါမှမဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ဖို့ မေ့လျော့နေသူတစ်ယောက်လို။ သူမ၏ စိတ်အသိအာရုံသည် မကြာမီ ဆိုက်ရောက်လာတော့မည့် အမှောင်ကိုပင် မေ့လျော့နေသည့်အလား။

၁။

'မြခင် ပိုးထိလို့' ဆိုသော စကားကို ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုထွေးမောင်က ပြောလာတော့ ထားနွယ်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထားနွယ်နှင့် မြခင်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက်ပေါင်းသင်းလာကြသော သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေဖြစ်သည်။ သို့သော် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြတာ အတန်ကြာခဲ့ပြီ။

'ဘယ်မှာ ထိတာတဲ့လဲ ကိုထွေးမောင်'

'မိုးကောင်းတောမှာတဲ့ဟ'

'မိုးကောင်းတောမှာ ဟုတ်လား။ မိုးကောင်းတောကို မြခင်က ဘာသွားလုပ်တာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ ဒီအချိန်ကြီးမှ'

'ငါလည်း မသိဘူးဟ။ လမ်းထိပ်မှာ လူတွေ စုရုံး

ပိန်လုပ်လုပ်
မြခင်၏
ခန္ဓာကိုယ်သည်
ထားနွယ်
လက်ထဲမှာ
ယိမ်းထိုး
ယိုင်နွဲ့နေလျက်
မြခင်သည်
ပြောစရာ
စကားလုံးတို့
ရွေးချယ်
မရအောင်
ဆွံ့အာနေသည့်
အလား
ထားနွယ်မျက်နှာကို
မော့မကြည့်ဘဲ
မျက်ရည်
တို့သည်သာ
ပါးပြင်ထက်
တွင်တွင်
စီးကျနေသည်

စုရုံးဖြစ်နေတာတွေ့လို့ မေးကြည့်မှ သိတာ။ ထိတာကတော့ ငါတို့ လယ်တွေနားက လို့ပြောတယ်။ အခြေအနေမကောင်းလို့ သူ့သားကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်ထားတယ်တဲ့။ အကျိုးအကြောင်း သိရအောင် ငါဆေးရုံကို လိုက်သွားဦးမယ်' ပြောပြောဆို ဆိုဖြင့် ထွက်သွားသော ယောက်ျားဖြစ်သူကြောင့် ထားနွယ်မေးချင်နေသော စကားတွေကို အောင့်အည်း မျိုသိပ်ထားလိုက်ရသည်။ ထားနွယ် အံ့အားသင့်ရ

သည်။ မြခင် ပိုးထိတာ ထားနွယ်တို့ လယ်နားမှာတဲ့။ ထားနွယ်တို့ လယ်တွေက ရိတ်လက်စဖြစ်သည်။ ဒီနှစ်မှာ စပါးရိတ်တွေက ရက်ကျပ်နေသည်။ ပုံမှန်ဆို ကောက်ရိတ်သမ သုံးကျိပ်လောက်နှင့် သုံးရက်လောက် ရိတ်ယူရတတ်သော ထားနွယ်တို့လယ်တွေအတွက် ဒီနှစ်မှာ ကောက်ရိတ်သမ ခွဲတမ်းက တစ်ကျိပ်ခန့်သာရသောကြောင့် လယ်တွေက မပြတ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ယခုရိတ်ပေးနေသော ကောက်ရိတ်သမအဖွဲ့တွေထဲမှာ မြခင် မပါပေ။ ဒါဖြင့် မြခင်က ဘယ်လိုကြောင့် ထားနွယ်တို့ လယ်ဘေးကို ရောက်နေရသနည်း။ ပြီးတော့ မိုးကောင်းတောမှာလည်း မြခင်တို့လယ် မရှိ။ မြခင်တို့လယ်တွေက အရှေ့တောမှာသာ ရှိသည်။

'မြင်းဖြူရှင် အဖေကြီးနဲ့ ရွာတော်ရှင်ကြီးဘုရား၊ မြခင်ကို စောင့်ရှောက်ပေးတော်မူပါ။ ဘုရား၊ သိကြား မ၊ လို့ မြခင် ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့' ဟု ထားနွယ် နှုတ်မှ အသံထွက် ဆုတောင်းမိသည်။ အမှန်ဆို ရလျှင်တော့ ထားနွယ် ရင်ထဲမကောင်းပါ။ မြခင်နှင့် ထားနွယ်သည် ငယ်စဉ်က တည်းက မခွဲအတူနေလာကြသော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ ဖြစ်ရုံမျှမက တစ်ဦးက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင် ဖြစ်ရလောက်အောင် အလွန်ချစ်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေ။ သို့သော် ထားနွယ်အပေါ် မြခင်ပြုခဲ့သော အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ကြ

တာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ စကားမပြောရုံသာမက မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်ဖြစ်ကြတော့ဟု ဆိုလျှင် ပိုပြီး မှန်ပေလိမ့်မည်။

မြခင်သည် သူပြုခဲ့ဖူးသော အပြစ်ကြောင့် ထားနွယ်ကို ရှောင်နေသလို၊ ထားနွယ်ကလည်း မြခင်ပြုထားခဲ့သော အပြစ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သောကြောင့် ရှောင်နေခဲ့သည်။ ထားနွယ်က ချစ်ရသလောက် ထားနွယ်အပေါ် သစ္စာ ဖောက်ရက်လေသူ မြခင်ကို ထားနွယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ ချစ်ကြတုန်းကလည်း အသည်းပေါက်မတတ်၊ မုန်းကြပြန်တော့လည်း ထားစရာနေရာမလောက်ဟု ဆိုချင်ဆို သည်အဖြစ် အပျက်တွေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် ခံစားနေရဆဲပင်။ ပြန်တွေးကြည့်တိုင်း မြခင်ကို ထားနွယ်စိတ်နာရသည်။

အတိတ်
'မြခင် မြခင်'
ထွက်သက်သည် ဝင်သက်၊ ဝင်သက်သည် ထွက်သက်ဟု မကွဲပြားနိုင်လောက်အောင်ပင် ထားနွယ် ရင်အနံ့သည် ဖားဖိုတစ်ခုပမာ နှိုးချည်မြင့်ချည် တုန်ယင်လျှက်ဒေါသကြောင့် ထားနွယ်အသံတို့သည် တုန်ခါနေလျှင် အသံတင်မက ထားနွယ်ထဲကိုယ်လုံးပါ တုန်ခါနေသည့် ဆိုလျှင် ပိုပြီးတော့ မှန်ပေလိမ့်မည်။ အိမ်အောက်ထပ် မြခင်ကို ရှာမတွေ့။ အိမ်အပေါ်ထပ် ရောက်တော့ အိပ်ရာထက်မှာ စောင်းသံ

ကြွေးနေသော မြခင်ကို
တွေ့သည်။ မြခင်သည်
အသန်တကြား ဖြစ်သွားဟန်
ဖြင့် အိပ်ရာမှ အလူးအလဲ
အပြီး ဘာဖြစ်လာတာလဲဟု
ထားနွယ်ကို မေးသည်။

‘ဒါ ဘာသဘောလဲ
မြခင်။ နင် ငါ့အပေါ်ကို ဘာ
လုပ်ခဲ့တာလဲ။ ရှင်း အခု ရှင်း
ခင်း’

ထားနွယ်က ပြောပြော
ဆိုဆိုဖြင့် တွန်းပစ်လိုက်တာ
ကြောင့် မြခင်၏ ကိုယ်သည်
နောက်သို့ ယိုင်သွားသည်။
ထားနွယ်လက်ထဲမှာ ကိုင်
ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်
ကို မြခင်တော့ မြခင်မျက်နှာ
သည် ဆီးရွက်သာသာလောက်
သာ ကျန်တော့သယောင်။
တော့မည့် မိုးကောင်းကင်
တစ်ခုလုံး ချက်ချင်း အိုကျ
သွားလေသည်။

‘နင် ငါ့ကို အရှက်ကွဲ
ဆောင် လုပ်လိုက်တာပေါ့
ဆိုတလား မြခင်။ ငါ့ကို
ထားနွယ်ကောင်း စော်ကား
ဆိုတာပေါ့လေ။ ငါ့မှာ
တော့ ငါ့သူငယ်ချင်း အရင်း
ခေါ်ခေါ်ကပ်ကပ်ဆိုပြီး ယုံ
ကြည် အားကိုးလိုက်ရတာ။
ငါ့သမီးလေး မင်္ဂလာဆောင်
မှာ အင်တိုက်အားတိုက်နဲ့
ကူညီပေးသဟုဆိုပြီး ကြည်
နူးဆိုတာပေါ့။ ငါ့ကို ချစ်ရှာ
အသိဟုလို့ တွေး တွေးပြီး
ကူညီယူလိုက်ရတာ။ နင်က
တော့ အကြံဆိုးကြီးနဲ့ ဂဠုန်
အချက်ဖို့ ကြံနေခဲ့သပေါ့
။ တစ်သက်လုံး ကောင်း
ကုန်ည့် ထင်ခဲ့သမျှ ငါ့နောက်
အောက်ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့
အောင် ထိုးထည့်လိုက်
တာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား’

ပိန်လုပ်လုပ် မြခင်၏
ခန္ဓာကိုယ်သည် ထားနွယ်
လက်ထဲမှာ ယိမ်းထိုး ယိုင်နွဲ့
နေလျက်။ မြခင်သည် ပြော
စရာ စကားလုံးတို့ ရွေးချယ်
မရအောင် ဆွဲအံ့နေသည့်
အလား။ ထားနွယ် မျက်နှာ
ကို မော့မကြည့်ဘဲ မျက်ရည်
တို့သည်သာ ပါးပြင်ထက်
တွင်တွင် စီးကျနေသည်။
ထားနွယ်ကသာ စကားတွေ
ပြောလိုက်၊ ငိုလိုက်၊ မြခင်ကို
ထုရိုက်လိုက်နှင့် လုပ်နေသော်
လည်း မြခင်ကတော့ တုံ့ပြန်မှု
ကင်းသော သက်မဲ့ အရုပ်
တစ်ရုပ်လို။

ထားနွယ်သမီး မင်္ဂလာ
ဆောင် ကျင်းပ ပြီးစီးသွားခဲ့
သည်မှာ ၃ ရက်ကျော်ခဲ့ပြီ။
သမက်ဖြစ်သူက လူကုန်တွေ
မို့ ငွေကုန်ချင်သလောက် ကုန်
ဆိုတော့ ထားနွယ်သမီး မင်္ဂ
လာပွဲက အတိုင်းထက်အလွန်၊
တံခွန်နှင့် ကုက္ကားဆို ရမလို
လောက်လောက်ငင ဖြစ်ရုံ
မျှမက ပိုလျှံခဲ့သော ပစ္စည်း
ပစ္စယတွေဆိုတာက တနင့်
တပိုး၊ ပိုကျန်ခဲ့သော ပစ္စည်း
များထဲမှ ပြန်အပ်လို့ ရနိုင်
သောတချို့တစ်ဝက်က ယနေ့
ပြန်အပ်ရန် သွားခဲ့သည်။
မြခင် ဝယ်ပေးထားသော ကုန်
တွေဖြစ်တာကြောင့် အစက
မြခင်ကိုခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိ
သော်လည်း မြခင် ပင်ပန်းပြီး
ဖျားနေသည် ကြားသဖြင့်
မခေါ်ဖြစ်ခဲ့။

မြို့က ကုန်စုံဆိုင်မှာ
ပစ္စည်းတွေ ပြန်အပ်တော့

ဘောက်ချာက အတု ဖြစ်နေခဲ့
သည်။ သေချာအောင် ပြန်စစ်
ကြည့်တော့ သူတို့ ရောင်းပေး
သော ဈေးနှင့် ဘောက်ချာထဲ
မှ ဈေးတွေက ကွာဟနေသည်။
တချို့ ဈေးနှုန်းတွေကို ပိုပို
သာသာ ရေးထားသည်။
ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ထားနွယ်
မနည်း တောင်းပန်ပြီး ပြန်
လာခဲ့ရသည်။ မင်္ဂလာဆောင်
အတွက် ဈေးဝယ်သွားစဉ်က
ထားနွယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်
မသွားဖြစ်ခဲ့။ မြခင်ကို အစစ
အရာရာ စိတ်ချ ယုံကြည်စွာ
ဖြင့် လူယုံ ငွေကိုင်အဖြစ်
လွှတ်လိုက်ခဲ့မိသည်။ ယခု
တော့ ထားနွယ်အဖြစ်က
ရင်ထူ၍မှ မနာနိုင်လောက်
အောင် လူယုံသတ်တာကို ခံရ
လေသည်။

‘နင် ဘယ်လောက်များ
ချမ်းသာသွားမှာမို့လဲ မြခင်ရဲ့
ဟင်။ ဘောက်ချာအတု ပြုပြီး
ငါ့ဆီက ပိုတောင်းတော့ရော
နှင့်တစ်သက်လုံးစာ ကောင်း
စားသွားမှာမို့လား။ ဟိုတုန်း
ကတည်းက နင်လို သမျှ
ပိုက်ဆံတွေကို ငါ ဈေးပေးနေ
တာ မဟုတ်လား။ ညည်း
ဆပ်နိုင်တဲ့ အချိန်ကျမှ လာ
ဆပ်ရတာပါအေ။ ငါ့ကများ
ပေးပါတော့ အရင်တောင်းဖူး
ခဲ့သလား မြခင်ရဲ့။ ဒီပိုက်ဆံ
လေး တစ်သိန်းခွဲ၊ နှစ်သိန်း
လောက်နဲ့ ငါ့ဆီက အလကား
တောင်းတောင် ငါ ပေးနိုင်
တယ်ဟု မြခင်ရဲ့။ အခုတော့
ဘောက်ချာအတုပြုပြီး ငွေ
လိမ်တောင်းရလောက်အောင်
ညည်းစိတ်ဓာတ်က အောက်
တန်းကျလှချည့်လား။

‘ငါ့မှာတော့ မဖြစ်နိုင်
လောက်ဘူး၊ ငါ့အပေါ်တော့

မလုပ်နိုင်လောက်ဘူးဆိုပြီး
ဆိုင်ရှင်ကိုတောင် ပြန်ရန်တွေ
နေတာ။ လက်ရေးကအစ
မတူတာ သေချာပြောမှ ရှက်
လိုက်တာ၊ ရှက်လိုက်တာဆို
တာလေ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်အား
ထားရမုန်းတောင် မသိနိုင်
လောက်အောင်ပဲ။ ပစ္စည်းတွေ
လည်း ပြန်မအပ်ရဲတော့လို့
အကုန် ပြန်ယူလာရတယ်။
အခုမှ တော်ရတဲ့ သမက်နဲ့
ခမည်းခမက်တွေကို တောင်း
ပန်လိုက်ရတာ ငါ့သိက္ခာလည်း
ကုန်းကောက်စရာတောင်
မကျန်တော့ဘူး ဟဲ့ ကောင်မ
ရဲ့။ နင် ဒါတွေကို ဘယ်လို
ပြန်လုပ်ပေးမှာလဲ ဟင် အစုတ်
ပလုပ်မ။ သူတောင်းစားမ။
ငတ်ကြီးကျမ။ နင်နဲ့ငါက
သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်
ခေါက်တွေပါ မြခင်ရယ်။
နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာအငြိုး
ရှိလို့ နင် လုပ်ရက်တာလဲ’

မြခင် ဆံပင်တွေကို
ထားနွယ် ဆွဲဆောင်သည်။
မြခင် ခန္ဓာကိုယ်ကို တဘုန်း
ဘုန်းရိုက်သည်။ မိမိရင်ဘတ်
ကို ထုကာ ရှိုက်ကြီးတငင်
ငိုကြွေးသည်။ ထားနွယ်
ဒေါသတွေက ကုန်ခန်းနိုင်
တော့အံ့မထင်။ မြခင်ကတော့
အသံမထွက်။ ထားနွယ်ပြု
သမျှ နုရတော့မည့် သဘော
ဖြင့် အံ့ကြိတ်ကာသာ ငိုနေ
လေသည်။

‘ဟဲ့ ငါမေးနေတာလေ
မြခင်။ နင် ဘယ်လိုစိတ်နဲ့
လုပ်ခဲ့တာလဲလို့’

ထားနွယ်က အားမလို
အားမရနဲ့ ကိုင်လှုပ်မေးတော့
မှ မြခင်ဆီမှ အသံတိုးထွက်
လာခဲ့သည်။

‘နင်ကြိုက်သလို အပြစ်

တင်ပါ ထားနွယ်ရယ်။ ငါ
မပြောပါရစေနဲ့။ ဒီအကြွေး
တွေကိုလည်း ကျေအောင် ငါ
ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ဟာ။ နင့်
ခမည်းခမက်တွေကိုလည်း
ငါ ပြန်တောင်းပန်ပေးပါ့
မယ်”

မြခင်စကားက ထား
နွယ် ရင်ကို စုံကန်လိုက်သည့်
အလား ထားနွယ်ရင်ထဲမှာ
နာလိုခံခက်စိတ်က ပြင်းလှ
သည်။

“ဘာ မပြောဘူး ဟုတ်
လား။ အေး မပြောလည်းနေ
တော့ မြခင်။ ဒီအကြွေးကို
လည်း ပြန်မဆပ်နဲ့တော့။
အရင်က အကြွေးတွေလည်း
ပြန်မဆပ်နဲ့။ နင်ဘယ်လောက်
ဆပ် ဆပ် ငါမကျေဘူး မြခင်။
ငါ့အရှက် ငါ့သိက္ခာအတွက်
နင့်ကို တစ်သက် မကျေဘူး၊
နင်မှတ်ထား။ နင့်မျက်နှာ
လည်း ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ နင်
ရှိတဲ့အရပ်လည်း သေးတောင်
လှည့်မပေါက်ဘူး။ ငါရှိတဲ့
အရပ်လည်း နင် ဘယ်တော့မှ
ခြေဦးမလှည့်နဲ့ ကောင်မ၊
ကြားလား။ နင်နဲ့ငါ သေခန်း
ပြတ်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်
လာခဲ့သော ထားနွယ်သည်
အပေါက်ဝကို ရောက်တော့မှ
သတိတစ်ချက်ရပြီး လက်ထဲ
မှာ ကိုင်ထားသော ဘောက်
ချာကို လုံးခြေပြီး မြခင်
ရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်
သည်။

“ရော မြခင်၊ ဒါက ငါ့ရဲ့
နောက်ဆုံးလက်ဆောင်။ နင်
သေရာအထိ သံသရာကြွေး
အဖြစ် သိမ်းထားဖို့။ ငါ့သိက္ခာ
ကို ချနင်းပြီး စားခဲ့တဲ့
မသဒ္ဓါရေစာတွေအတွက် နင်

မိဘနှင့်
သားသမီးကြားက
မေတ္တာတရား
အကြောင်းတွေကို
အကြိမ်ကြိမ်
ကြားဖူးခဲ့ပေမဲ့
ယခုလို
အဖြစ်မျိုး
တစ်ခါမျှ
မကြား
ဖူးတာကြောင့်
ယုံကြည်ရမှာ
တောင်
ခက်ခဲနေခဲ့သလို

တစ်သက်လုံး အမှတ်ရစေဖို့
သိမ်းထား။ သိလား မြခင်”

၂။
မကြာခင်ကမှ မြေဖို့
ထားသော အသစ်စက်စက်
မြေပုံမို့တစ်ခုဘေးမှာ ထား
နွယ် ရပ်နေသည်။ မြေပုံပေါ်
မှာ စိုက်ထားသော သစ်သား
ပြားလေး တစ်ချပ်ပေါ်မှာ
တော့ “ဒေါ်မြခင်၊ အသက်
၄၂ နှစ်” ဆိုသော စာကြောင်း
လေးက အထင်းသား။ ထား
နွယ်ဘေးမှာတော့ တက္ကသိုလ်
တက်နေရာမှ ပြန်ရောက်လာ
သော မြခင်၏သားဖြစ်သူနှင့်

မြခင်၏ယောက်ျားဖြစ်သူတို့
ရှိနေကြသည်။ ယောက်ျား
ဖြစ်သူက အံ့ကြိတ်ငိုသော်
လည်း သားဖြစ်သူကတော့
ရင်တွင်းက ဝေဒနာကို မျို
သိပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာနိုင်
သေးသောအရွယ်ဆိုတော့
အားပါးတရ အော်ဟစ်ငို
သည်။

ယခုတော့ မြခင်သည်
လူလောကကို စွန့်ခွာသွားခဲ့
လေပြီ။ ထားနွယ်သည် မြခင်
အသက်ကို မမီလိုက်။ ထား
နွယ် ဆေးရုံကိုရောက်တော့
မြခင် ဆုံးရှုံးချေပြီ။ သိသိ
ချင်းအချိန်က ချက်ချင်းလိုက်
သွားခဲ့လျှင်တော့ မြခင်
အသက်ကို မီကောင်း မီနိုင်
ပေလိမ့်မည်။ မြခင်အပေါ်
တင်နေသော ရင်ထဲက အငြိုး
အာယာတတွေကြောင့် ထား
နွယ် မသွားဖြစ်ခဲ့။

ကိုထွေးမောင် ဆေးရုံ
က ပြန်လာလာချင်း ပြောပြ
သော စကားတွေကို ကြားစဉ်
ကတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့
မိသည်။ မြခင်သည် ထား
နွယ်အပေါ်ပြုမိခဲ့သော အပြစ်
ကြောင့် နေ့တိုင်းနီးပါး စိတ်
မကောင်း ဖြစ်နေရသည်တဲ့။
ထားနွယ်တို့ လယ်တွေ
ကောက်စိုက်စဉ် အချိန်က
တည်းက မည်သူမျှ မသိ
အောင် တစ်ယောက်တည်း
လာရောက်ပြီး ကောက်စိုက်
ပေးနေတတ်သတဲ့။ တစ်ခါ
တလေ မိုးချုပ်သည်အထိ
မပြန်တာကြောင့် သူယောက်ျား
မြဆောင်က ချောပြီး ခေါ်ရ
သတဲ့။ ယခု စပါးရိတ်ချိန်မှာ
လည်း ထားနွယ်တို့ လယ်
တွေ စပါးရိတ် ပူနေသည်
ကြားသောကြောင့် ညနေခင်း

တွေမှာ တစ်ယောက်တည်း
လာလာပြီး ရိတ်ပေးနေတာ
တဲ့။ ယခုလည်း ထားနွယ်တို့
လယ်က စပါးရိတ်အပြန်မှာ
ပိုးထိခဲ့တာတဲ့။ သည်စကား
တွေ ကြားချိန်တုန်းကတော့
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပေမဲ့
မြခင်အပေါ်မှာတော့ စိတ်ဆိုး
မပြေနိုင်ခဲ့သေး။

မြခင် ဆုံးမည့် မနက်
ကတော့ မြခင်၏ သားငယ်
သည် ထားနွယ်ဆီသို့ ငိုကြွေး
ချက်မဖြင့်ရောက်လာခဲ့သည်။

“အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်
ပါ ဒေါ်လေးရာ။ တကယ်
တော့ ဒေါ်လေးနဲ့ အမေတို့
စကားမပြောကြဘူးဆိုတာ
တခြားအကြောင်းကြောင့်
ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။
ငွေရေး ကြေးရေး ကိစ္စဆိုတာ
ကျွန်တော် လုံးဝ ထင်မထား
မိခဲ့ဘူး။ အမေကလည်း
ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ မပြော
မပြောဘူး။ တကယ်တမ်း
တော့ အမေပြုသမျှ အပြစ်
တွေက ကျွန်တော့်ကြောင့်
ပါ။

“ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်
ဖုန်းမကိုင်နိုင်တော့ အမေတို့
ပူဆာမိတယ်။ အမေက
ကျွန်တော့်ကို ဝယ်ပေးမယ့်
ပေးမယ်ဆိုပြီး ချောထားတာ
ကြာနေတာနဲ့ ကျွန်တော်
လည်း လိမ်ဆင်တစ်ခု ခြေ
လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်
များဖုန်းကို ခိုးတာ မိသွား
အထိုးခံရတယ်လို့ အမေဆီ
ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ တွေ့
တော် သူငယ်တန်းကတည်း
က သူများပစ္စည်း မနီး
အမေက အတန်တန် ဆုံး
ဖူးတာ ဒေါ်လေးလည်း
ပါဗျာ။ အခုလည်း တကယ်

နီးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အဲဒီ အခါမှာ အမေ့ကို ခြောက် ခြောက်မိတာပါ။ အဲဒီစကားကို ကြားတော့ အမေ စိတ် ကောင်း ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတယ်။ နောက်ထပ် သူများပစ္စည်းကို မခိုးနဲ့၊ ဒီရက်ပိုင်း အမေ ရအောင် ခြေပေးမယ်တဲ့။ ပြောပြီး ၃ နာရီလောက်နေတော့ ပိုက်ဆံ ကို လူကြိုနဲ့ ပါးပေးလိုက် တယ်။ ထားနဲ့ သမီး မီးလာဆောင်ရှိလို့ အမေ ထူတိုယ်တိုင်လာ မပေးနိုင် တာကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့။ သား နောက်ထပ် လိုတာရှိလည်း အခုဆီကိုပဲ မှာပါ။ အမေ ချရအောင် ရှာပေးမယ်တဲ့။ နောက်ဆို သူများပစ္စည်းကို ချီနေတော့တဲ့။

အခုတော့ ကျွန်တော် ဆောင်တ အကြီးကြီး ရပါပြီ ဆိုလေးရာ။ ဒေါ်လေးတို့ အကြောင်းတွေကို မနက်ကမှ အဲဒီ ပြန်ပြောပြလို့ သိရတာ ပါ။ အမေ့ကို လိုက်တွေ့ပေး ပြီး ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး ပြောပေးပါ ဆိုလေးရာ။ အမေ နောက် ဆုံး အချိန်လေးမှာ ဒေါ်လေး ဆီက ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး အမေ ကြားသွား အောင်လို့ပါ။

ထားနဲ့ ခြေထောက် ကွေ့ အလိုလို ကွေးညွတ် သွားသလို လက်တွေ့မှ ဟုတ် မိခဲ့လားဟု ကိုယ့်အသား ကိုယ်တောင် ပြန်ဆိတ်ကြည့် ရသူ မခန်းပင်။ မိဘနှင့် သား သမီးကြားက မေတ္တာတရား အကြောင်းတွေကို အကြိမ် ကြိမ် ကြားဖူးခဲ့ပေမဲ့ ယခုလို

အဖြစ်မျိုး တစ်ခါမျှ မကြား ဖူးတာကြောင့် ယုံကြည်ရမှာ တောင် ခက်ခဲနေခဲ့သလို။ ဖြစ် ရလေ မြခင်ရယ်ဟု စိတ်ထဲ က အကြိမ်ကြိမ် ကြေကွဲမိ ရင်း မြခင်ရှိရာ ဆေးရုံကို အပြေးအလွှား လိုက်သွားခဲ့ ပေမဲ့ မြခင်ကတော့ သူတို့ အလာကို မစောင့်ဘဲ လူ လောကကြီးမှ စောစီးစွာ ထွက်သွားနှင့် ခဲ့ လေပြီ။ အသက်မဲ့နေသော မြခင်ကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့် နာကျင်ရသည်မှာ မတ်တတ် တောင် ကောင်းကောင်း မရပ် နိုင်တော့လောက်အောင်ပင်။

သားဖြစ်သူ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီး သူခိုးဖြစ် မှာကို စိုးရိမ်လို့ အမေဖြစ်တဲ့ နင်ကိုယ်တိုင် သူခိုးလုပ်ခဲ့သတဲ့ လား။ ဖြစ်ရလေ မြခင်။ အစ ကတည်းက ထားနဲ့ကို ပွင့် ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ခဲ့ရင် ဒီလိုအဖြစ်တွေက ရှိလာခဲ့မှာ မဟုတ်။ ယခုတော့ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ခဲ့သော သားဖြစ်သူ ကြောင့် မိခင်တစ်ယောက်၏ ရင်မှ မေတ္တာတို့သည် ဝေဒနာ တွေအဖြစ် သေရာသို့ပါ စွဲကပ် နေခဲ့စေပြီ။ ထိုအစွဲကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေလည်း ဖြစ် လာခဲ့ချေပြီ။ ပြင်ချိန်သည် မရ နိုင်တော့။ အားလုံးသည် ဖြစ် ပြီးခဲ့လေပြီ။ ဖြစ်ပျက်ဆိုသော သဘောနှင့် အနိစ္စတရားကို ထားနဲ့ နှလုံးသွင်းနိုင်ခဲ့ပေ မဲ့ မြခင်ကတော့ ပြုသမျှ အပြစ်တို့အတွက် သံသရာ ကြွေး ပေးဆပ်ရတော့မည် ထင်။

နင့်ကို ငါ ခွင့်လွှတ်ပြီ မြခင်။ သား သူခိုးဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ အမေသူခိုးမကြီး

လုပ်ခဲ့တဲ့ နင့်ကို ငါ ခွင့်လွှတ် ပြီ။ ငါပြောခဲ့သမျှ စကားတွေ ကိုလည်း ငါ ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ တယ်။ နင်နဲ့ငါ့ကြားက အကြွေးတွေကို ငါ သင်ပုန်း ချေလိုက်ပါပြီ။ သံသရာ ကြွေးတွေကို နင် သယ် မသွားပါနဲ့တော့အေး။ ဒီဘဝ မှာပဲ ကျေနပ်ပြီလို့ ငါ မှတ်ယူ လိုက်ပါမယ်။ နင် သွားရမယ့် လမ်းကိုသာ ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းသွားပါ မြခင်။ ပြုပေးသမျှ ကောင်းမှုတွေကို လည်း သာဓုခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်ပါအေး။

လှည့်ထွက်လာခဲ့သော ထားနဲ့၏ နောက်မှ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်၏ ငိုကြွေးသံက ကပ်ငြိပါလာ သည်။ ယခုအချိန်တွင် မြခင် ၏ ဝိညာဉ်သည် တစ်နေရာရာ မှာ ငိုကြွေးနေမလား။ ရိတ် လက်စ ထားနဲ့ လယ်တွေ ထဲမှာ စပါးရိတ်နေရောလေ သလား။ သံသရာကြွေးတွေ လို့ ပြောခဲ့မိတဲ့ ထားနဲ့မှာ စကားကို စိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူ ပြီး ဘဝဆက်တိုင်း ဆပ်နေ နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေလေမလား။ ထားနဲ့ မသိတော့ပါ။ ဒါ ပေမဲ့ မြခင်အတွက် ကောင်းမှု ကုသိုလ်ပြုတိုင်း မမေ့မလျော့ တောင်းပေးဖြစ်မည့် ဆုတောင်း တစ်ခုကတော့ ထားနဲ့ရင် ထဲမှာ ထာဝရအတွက် ရှိနေခဲ့ပြီ။ နောက်ဘဝများမှာ လူပြန်ဖြစ်ခဲ့ရင် သားသမီး သူခိုး မဖြစ်စေဖို့ အမေ သူခိုး လုပ်ရသော ဘဝမျိုးမှ မြခင် တစ်ယောက် ကင်းလွတ်နိုင် ပါစေရယ်ဟုသာ။

ဇော်ဦးယုာ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

ကျော်မိုးမြင့်

ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇော်

(စစ်တို့၏ အရေးကို နားလည်သူ)

ရာဇာဓိရာဇ် အရေး
တော်ပုံကျမ်းကို ပြောမယ်ဆို
ရင် ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇော်အခန်း
ကို ချန်လှပ်ပြီး ပြောလို့ မရနိုင်
ပါဘူး။ 'ရာဇာဓိရာဇ် ဘုန်း
တန်ခိုးကြီးတာ၊ နန်းသက်
ရှည်တာဟာ သူရဲကောင်း
တွေကို ချီးမြှင့်မြှောက်စားလို့'
ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ပညာ
ရှင်တို့ တညီတညွတ်တည်း
လက်ခံကြရမှာပါ။ ဘုရင်
ရာဇာဓိရာဇ်ထံမှာ မှူးမတ်
ကောင်း၊ သူရဲကောင်းတွေက
ဖြင့် အများသားကလား။

ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇော်အစ
ဦး အမည်ကို 'အမတ်ကြီး
သမိန်သံဗြတ်' ရယ်လို့ တွေ့ရ
ပါတယ်။ မုတ္တမနဲ့ မော်လမြိုင်
ကိုလုပ်ကြံရာမှာ ဘုရင်ရာဇာ
ဓိရာဇ်ကို နောက်ချန်တပ်
အဖြစ်ထားပြီး အမတ်ဒိန်နဲ့

သမိန်သံဗြတ်တို့ ၇ တပ် လုပ်
ကြံရာမှာ သမိန်သံဗြတ်တို့ရဲ့
တပ် ၅ တပ်ပျက်ကုန်တယ်။
အထိန်းအကွပ်ကောင်းတဲ့
အမတ်ဒိန်နဲ့တပ်နဲ့ သမိန်သံ
ဗြတ်တို့ ၂ တပ်သာ မပျက်
ဘဲ အနိုင်အနံ့နံ့တော့တယ်။
ဒီတော့ အမတ်ဒိန်က သမိန်
သံဗြတ်ကို -

'ငါတို့အား သူတို့တိုက်
၍ ငါးတပ်ပျက်ချေပြီ။ ငါတို့
နှစ်တပ်သာကြွင်းတော့သည်။
ငါတို့ဆက်တိုက်မည်လော၊
ခွာမည်လော' လို့တိုက်တဆိုက်
မေးပါတယ်။ သမိန်သံဗြတ်
က -

'ငါးတပ် ပျက်၍ ငါတို့
ခွာချေ သော် မင်းဧကရာဇ်၏
အရေးတော် ပျက်ချိမ့်မည်။
ယခုလည်း ငါတို့ နှစ်တပ်ကို
ပျက်အောင် သူတို့ မတိုက်နိုင်

ဦးကုလားရဲ့ မဟာရာဇဝင်ကြီး၊
ဒေါက်တာ နိုင်ပန်းလှရဲ့
ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံ
ကျမ်းတို့မှာ ဗိုလ်မင်းပြတ်ဝနဲ့
လွန်းအိန်ကို ရာဇာဓိရာဇ်ရဲ့
လက်ရုံးနှစ်ခုလို့ ဆိုပါတယ်
ဗိုလ်မင်းပြတ်ဝနဲ့ လွန်းအိန်
ဆိုတော့တဲ့အခါ ရာဇာဓိရာဇ်ကို
အစွယ်နှစ်ချောင်း ကျွတ်သော
ဆင်နှင့်အတူလို့ ဆိုပါတယ်

ဇာတာကား။ တပ်တွင်း၌ စစ်သည်တို့ကို အသံ
တော်နေပါစေ။ ငါတို့ တပ်ပျက်လေဟန် ပရိ
ဘောယ်ပြု၍ သည်စစ်ပွဲကို အရယူမည်။ သူတို့
သည် ငါတို့ကို အထင်သေးပြီး အပေါ့အလျော့
အတိုက်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါတို့ဘက်က အပြင်း
တိုက်၍အနိုင်ယူမည်'လို့ ဆိုပါတယ်။ တကယ်
မည်း အောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ရာဇာဓိရာဇ်က အားရတော်မူလို့ အမတ်နှစ်
ဦးကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြု ဆုလာဘ်တွေ ပေးပါ
တယ်။ သမိန်သံဗြတ်ကို 'သမိန်ဗြတ်ဇ' ဘွဲ့ ချီး
မြှောက်တော်မူပါတယ်။

(ဦးကုလားရဲ့ မဟာရာဇဝင်ကြီး ပထမတွဲ
အောက်ခြေမှတ်ချက်မှာတော့ 'ဗြဇ'ဆိုတာ မွန်
ဘာသာအားဖြင့် အမတ်ကြီး၊ သေနာပတိကြီးလို့
အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း ဖော်ပြပါတယ်။

- 'သမိန်ဗြဇ'လို့ သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်လေ့ ရှိ

တယ်။

- 'ဗိုလ်မင်းမြတ်စ' ဆိုတဲ့ အရေးကို လည်း တွေ့ပါတယ်။

- စာရေးသူကတော့ ကောင်းသုံး မြန်မာစာရေးထုံးအတိုင်း 'ဗိုလ်မင်းမြတ်စ' လို့ ရေးပါမယ်။)

ပုသိမ်စား လောကနရိန် သံတွဲကို ပြေးလို့ အမတ်ဒိန်နဲ့ ဗိုလ်မင်းမြတ်စတို့ လိုက်ဖမ်းကြပါတယ်။ သံတွဲပျက်အောင် မတိုက်နိုင်လို့ ဝိုင်းရံနေရပါသတဲ့။ သံတွဲ သားတို့လည်း ရုတ်ခြည်း စစ်ရောက် လာလို့ ရိက္ခာစပါးများ မသွင်းခင်ကြပါ ဘူး။ မြို့ပြင်ထွက်ခွင့် မရလို့ ကြာရှည် လတ်သော် ငတ်မွတ်ကုန်တယ်လို့ ဆို ပါတယ်။

သံတွဲစားလည်း နောင်ရေး ခက် တော့မည်လို့ တွေးပြီး အရေးဆိုရပါ တယ်။

'သမိန်ဗြေတို့ လာကြသည်မှာ မြို့တိုလို၍လော။ သို့မဟုတ် ရန်သူ လောကနရိန်ကို လို၍ လာသလော။ အလိုရှိသည်ကို ပြန်ကြားပါ'

ဗိုလ်မင်းမြတ်စက 'ငါတို့သည် သင်တို့မြို့ရွာ စည်းစိမ်သမ္ပတို့ကို လုယူ လို၍ လာသည်မဟုတ်။ ငါတို့၏ ရန်သူ လောကနရိန်ကို ဖမ်းရန် လာခြင်းဖြစ် သည်' လို့ ပြန်ကြားပါတယ်။ ဒီတော့ မှ သံတွဲသားတို့က လောကနရိန်အား သားမယား၊ သူရဲသူခက်များနှင့်တကွ ဆင်မြင်းပါသရွေ့ကို ထုတ်ပေးလာပါ တယ်။ သမိန်မြတ်စတို့လည်း လောက် နရိန်ကိုရပြီး ပြန်မည်ပြင်ဆင်တဲ့အခါ လောကနရိန်က-

'သင်းတို့ ငါ့ကို ထုတ်ပေးသည်မှာ သင်းတို့ ငတ်မွတ်ကုန်မည်စိုး၍ ဖြစ် သည်။ သင်းတို့မြို့တွင် ရိက္ခာစပါး မသွင်းခင်၍ နောက်လေး၊ ငါးရက်သာ ဆက်နေလျှင် သံတွဲမြို့ကို လွယ်ကာသာ ရတော့မည်' လို့ သစ္စာမဲ့ စကားကို ပြောပါတယ်။ မှူးမတ်အချို့ကလည်း 'ကျွန်ုပ်တို့ လေး၊ ငါး၊ ဆယ်ရက်နေလျှင် သံတွဲမှ သုံးပန်းများနှင့် ရွှေငွေများကို သူရှင်ထံ ဆက်ရသော် ငါတို့ အောင်ပွဲ

ကြီးမားတော့မည်' လို့ ဆိုကြပေမဲ့ သမိန် မြတ်စ မကြိုက်လို့ ကတိသစ္စာအတိုင်း ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

ပုသိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မှူး မတ်တို့စကား သူရှင်ကြားလျက် သမိန် မြတ်စကိုခေါ်ပြီး 'လေး၊ ငါး၊ ဆယ်ရက် မှု မင်းတို့ ဆက်နေသော် သံတွဲမြို့ကို ရမည်ဟူ၍ မှူးမတ်တို့ ဆိုကြလျက် ဘယ်အရေးကိုမြင်ပြီး သံတွဲကို မယူဘဲ အမတ်ကြီး ပြန်ခဲ့ရသနည်း' လို့ မေးပါ တယ်။

'ကျွန်ုပ်တို့ သံတွဲ မရောက်ခင် လောကနရိန်သည် သံတွဲသို့ ဝင်နှင့် သည်။ သံတွဲကို လုပ်ကြံသော် မဖျက် နိုင်၍ ရဲလျက်နေသည်။ သံတွဲစားက အရေးဆိုလာသည်။ သစ္စာပြုကြရချေ သည်။ သစ္စာပြုပြီးမှ လောကနရိန်ကို သူတို့ ထုတ်ပေးသည်။ လောကနရိန်ကို ရပြီးမှ သံတွဲသားတို့ ငတ်မွတ်ကြောင်း သိရသည်။ မှူးမတ်များက နေလိုသော် လည်း ကျွန်ုပ်မကြိုက်၍ ပြန်ခဲ့သည်။ အကြောင်းကား အရှင်မင်းကြီးသည် အနေအနား မရှိ စစ်ကစားရဦးမည်။ စစ်ရေးသည် နှစ်ပါးရှိသည်။ နှုတ်ရေး ဖြင့် ပြီးစေသည့် စစ်ရေးတစ်ပါး၊ လက် ရေးဖြင့် ပြီးစေသည့် စစ်ရေးတစ်ပါး။ ယခုအရေးမှာကား သူ့သစ္စာကို ခံချေ၍ ပြီးသည့် စစ်ရေးဖြစ်သည်။ သူနှင့် သစ္စာကတိ ပြုပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ အလိုရှိ သော ရန်သူကို သူက ထုတ်ပေးလာ ၏။ ရန်သူကိုရပြီးမှ တစ်ဖန် သစ္စာကို မစောင့်။ ဖောက်ပြန်၍ သူကို ဖျက်ဆီး ချေသော် ရှေ့သို့ သည်သံတွဲသားတို့ ပုံနမူနာကို ထား၍ နှုတ်ရေးဖြင့် ပြီးရ မည့် အရေးကား မရှိတော့ပြီ။ လက်ရေး နှင့် အသက်စွန့်မှသာ ရချေတော့မည်။ အကြင်သူသည် သစ္စာပြု၍ သစ္စာခံပြီးမှ သစ္စာကိုဖျက်၍ ဖောက်ပြန်ချေသော်၊ အကယ်၍ သူ့အား နိုင်ဦးတော့ အသက်

မရှည် မသေသော်လည်း သုခချမ်းသာမှု ကို မရနိုင်။ အကယ်၍ သူ့အား ရှုံးခဲ့ သော် သစ္စာမရှိ၍ရှုံးရသည်ဟု ဆိုစမှတ် ပြုကြမည်။ သို့ဖြင့်လျှင် အရှင်မင်းကြီး ဖမ်းစေမည့် လောကနရိန်လည်း လွတ် ထွက်တော့မည်။ ကျွန်ုပ်အသက်လည်း သေနိုင်သည်။ သေလျှင် ရှေ့သို့ အမှု တော်ကို မထမ်းနိုင် ရှိလေတော့မည်။ အရှင်မင်းကြီး၏ အမှုတော်ကို အရှည် သဖြင့် အသက်ထက်ဆုံး ထမ်းဆောင် လိုပါသည်။ အရှင်မင်းကြီး၏ ကျေးဇူး တော်ကို ဆပ်လိုသည်။ အရှင်မင်းကြီး သည် ယခုအခါ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသော မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်သဖြင့် တရားသဖြင့် စစ်ကစားသင့်ပါသည်။ သစ္စာဖျက်၍ ဖောက်ပြန်ပြီး စစ်ကစား ခဲ့သော် အရှင်မင်းကြီး၏ ဂုဏ်ပျက်ချေ တော့မည်။ သည်အရေးများကို ကျွန်ုပ် မြင်၍ သံတွဲကို ရရှိလျက် မယူဘဲ ပြန် ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်' လို့ သမိန်မြတ်စက ရှည်လျားစွာ လျှောက်ထားပါတယ်။

ရာဇာဓိရာဇ်လည်း ကြားတော်မူ ပြီးလျှင် မှူးကြီးမတ်ငယ်များ ရှေ့မှ တွင် သမိန်မြတ်စကို ချီးမွမ်းတော်မူ သ်တယ်။ သမိန်မြတ်စသည် အရှည်သို့ မြင်တတ်သည်။ အနာဂတ်အရေး အကျိုးတရားများကို သိသည်။ အကြီး အကဲ ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မင်း ဖြစ်ထိုက်စီ ပေးသည့် မိန့်တော်မူပြီး 'စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သမိန်မြတ်စ' ဟု 'ခေါ်တော်မူကာ လာဘ် အဆောင်အယောင်များနှင့်တကွ တိုးမြှင့် ချီးမြှောက်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ မြောင်းမြမြို့ကို စားစေပါတယ်။

(စကားချပ်။ ။ ရာဇာဓိရာဇ် အမတ် ကနေ ပဲခူးကို ချီရာမှာ 'အမတ်ဒိန်' အပြစ်သည် မရှုံးရဲ အပြစ်နှင့်အတူ ခို ဖိန်ဆို ရာမှာ အမတ်ဒိန် လျှောက်တင် 'ပြည်ထဲအရေးကား ပျက်ချေတော့မည်' ဆိုတဲ့ လျှောက်တင်ချက်ကို အောက် သတိရဖွယ်ပါ။)

□
အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင် တော်မူ ကို ချီလာရာမှာ စစ်အင်အား

လွန်းအိန် သစ်ပင်ထက် တက်ပြီး ခြည့်စေရပါတယ်။ 'ဆင်အလံ နှစ်ရာ နှစ်ရာလောက်ကို တွေ့ရသည်။ မြင်း နှစ်သက်သက် ရှေ့ကချီသည်' လို့ ဆွဲကပ်ပါတယ်။ ထိုအခါ ရာဇာဓိရာဇ် က 'မြင်းတပ်တို့ မည်သည် လွင်ပြင်၌ နှင်းအင်ရှိသည်။ သူတို့မှာ ဆင်နည်း သည်။ ငါတို့မှာ ဆင်များသည်။ တော တွင်းမှာ ငါတို့ဆီး၍ တိုက်မည်' လို့ မိန့် ပါတယ်။

ထိုအခါ သမိန်ဗြတ်ဇက 'ယခု ဆင်သစ် ချီလာသည်မှာ အင်အားကြီး ဆသည်ဟု လွဂ်းအိန်လျှောက်သည်။ စစ်ဘက်သဘာဝသည် စစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင် ချီဘိုလူးနှင့် တွေ့ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ခြေကြောင့် စစ်ဦးဘိုဘူးဟု ဆိုကြသည်။ ဆင်တွင်း၌ တိုက်မည်ဟု မိန့်တော်မူ သည်မှာ နိုင်ကား နိုင်ပါ၏။ ပင်ပန်းချီမ နည်း။ ကျွဲရိုင်းနှစ်ကောင် ခတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မြင်သည်။ သူ့စစ် သည်ကို တောတွင်း၌ နေစေ။ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်သည်ကို အိမ်တွင်း၌ နေစေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူ့စစ်သည်မှာ အဝေးက ဆသည်ဖြစ်၍ မောပန်းမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စစ် စစ်သည်ကို အိမ်၌နေစေ၍ အားရှိ ဆမည်။ ကျွန်ုပ်တို့မြို့၊ ကျွန်ုပ်တို့မြေ တွင် တိုက်လျှင် အလိုက်သင့်သည်။ အတွယ်နှင့် အောင်မြင်မည်။ ပင်ပန်းမှ အောင်မြင်လျှင် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့ မည်' လို့ ရာဇာဓိရာဇ်ရဲ့ အမြင်နဲ့ ဆန့်ကျင်လျှောက် တင်ပါတယ်။

မှူးမတ်များက 'သည်အရေးသင့် မှသည်' ဆိုကုန်ကြလို့ ဘုရင်ရာဇာ ဓိရာဇ် လိုက်လျောရပြန်တယ်။ သမိန် ဗြတ်ဇရဲ့ စစ်ရေးအမြင်က စူးရှလျော် နက်ပေတာကိုး။

အင်းဝဘုရင် မင်းခေါင်နဲ့ ဟံသာ ဘုရင် ရာဇာဓိရာဇ်တို့ စစ်ခင်းကြရာ မှာ နှစ်အမတ် 'သမိန်အုပ်ရဲ' ကို အင်းဝ ဘုရင်မင်းခေါင် ရတော်မူထားသည်။ သမိန်အုပ်ရဲ သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း

ရာဇာဓိရာဇ်က မိဖုရားမြှောက်ထားပြန် ပါတယ်။ ဒီတော့ သမိန်အုပ်ရဲဟာ ရာဇာ ဓိရာဇ်ရဲ့ ယောက္ခမ တော်ပေတာပေါ့။ မိဖုရားနှစ်ယောက်က သူတို့ဖခင် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်အောင် ဟံသာဝတီ ပြန်ရောက်အောင် အကြံအစည်ဖြင့် လျှောက်တင်ကြပါတယ်။

ဗိုလ်မင်းဗြတ်ဇ အရေးမြင်ပုံမှာ 'ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝရှင်ဘုရား၊ ပြည်မြို့ကို လုပ်ကြံတော်မူသည်။ လေး၊ ငါးလ ရှိပြီဖြစ်သည်။ မျိုးရိက္ခာ ကျွန် တော်တို့ ယူ၍ စားသည်လည်း ကျေး စွန့်ရွာလက်တွင် ကုန်လေပြီ။ ပြည်မြို့ တွင်းသားတို့မှာလည်း မျိုးစေ့ရိက္ခာ ကုန်လေပြီဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းခေါင် ချီလွှာတော်မူသည်လည်း စစ်သည် ဗိုလ်ပါသာများ၍ မျိုးရိက္ခာ လှေတက် နှင့်မပါ။ ပန်းတွင် ပါသမျှသာ ဖြစ် သည်။ လှေတက်နှင့် မျိုးရိက္ခာ အညာ က ပို့လေသမျှကို ကျွန်တော်တို့က တောက အောင်း၍ တိုက်စေမည်။ ယင်းသို့ဖြင့်လျှင် ဘုရင်မင်းခေါင်တို့ စစ်သည် ငတ်လိမ့်မည်။ ယင်းသော အခါ အရေးပေးတော် မမူနှင့်' လို့ လျှောက်တင်ပါတယ်။

ဘုရင်ရာဇာဓိရာဇ်လည်း 'ဒီအရေး သင့်လှသည်' လို့ မိန့်ပြီး အစီအမံ အဆောင်အရွက်တွေပြုလို့ ဘုရင်မင်း ခေါင်ရဲ့ ရဲမက်တွေ ငတ်မွတ်ကုန်ကြ တယ်။ သမိန်ဗြတ်ဇ မြင်တဲ့အတိုင်း လက်ဆောင်ပဏ္ဏာနဲ့တကွ စစ်ရပ်စဲကြ ပို့၊ ပြေငြိမ်းကြဖို့ အင်းဝဘုရင် ရာဇသံ အဖြစ် အရေးစကား ဆိုလာရပါတော့ တယ်။

ဟံသာဝတီက အမတ်တွေက ငတ်မွတ်နေတဲ့ အင်းဝတပ်ကို အပြီး တိုက်လိုကြတယ်။ လွယ်ကာသာရမည် ဆိုပြီး တင်းခံနေကြပါတယ်။ မိဖုရား နှစ်ပါးက သူတို့ဖခင် လွတ်ဖို့အရေးကို ရာဇာဓိရာဇ် ခြေဖက်ကာ အရေးပြီး၊ စစ်ပြေငြိမ်းဖို့ တောင်းပန်ကြပြန်တယ်။ ရာဇာဓိရာဇ်လည်း သမိန်ဗြတ်ဇ ကို ခေါ်တော်မူပြီး 'မိဖုရားနှစ်ယောက်

သည် ငါခြေတော်ကို ဖက်၍ ငိုယိုလျက် အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်သောကြောင့် ခပ် သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်သေးသရွေ့ လောကဓံ တရား ရှစ်ပါးမှ မကင်းသာ ဖြစ်သည် ဟူ၍ ငါဆိုပေသည်' လို့ မိန့်တော်မူပါ တယ်။

ဗိုလ်မင်းဗြတ်ဇကလည်း 'ရန်သူ ဖြစ်သော ရွှေနန်းသခင်ကို အောင်မြင် မည့် အရေးကိုသာ ကျွန်တော်တို့ ကြံ တတ်သည်။ မိန်းမတို့ စကားကို ညာ၍ မကြံတတ်ချေ' လို့ ရဲရဲတင်းတင်း ပြန် လျှောက်တင်ပါသည်။

ရဲလည်း ရဲရင့်လွန်းတဲ့ ဗိုလ်မင်း ဗြတ်ဇပါ။

'ရန်သူကို အောင်မည့် အရေးကို သာ ကြည့်ရှုတတ်သည်' လို့ ယတိပြတ် လျှောက်တင်ရဲတဲ့ ဗိုလ်မင်းဗြတ်ဇရဲ့ စကားက ရာဇဝင်တွင်ပြီး ကျန်နေပါ တော့တယ်။

တစ်ကြိမ်မှာလည်း အင်းဝဟံသာ ဝတီစစ်ပွဲမှာ ဗိုလ်မင်းဗြတ်ဇ ဦးစီးတဲ့ ကြည်းတပ် သာဝတ္ထိအရပ်မှာ အင်းဝ တပ်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ဗိုလ်မင်းဗြတ်ဇက ရှေ့ပြေးတပ်မှူး လွဂ်းအိန်ကို 'လွဂ်း အိန်တပ်သည် ရှေ့ဖျားဖြစ်သည် အလျင် မလိုနှင့်။ ခိုင်ခံ့စေပြီးမှ တိုက်ရမည်။ သူ့အင်အား စစ်အသွားအလာကို ကြည့် ပြီး ငါ အချက်ပေးမည်။ ငါ အချက် မပေးလျှင် မတိုက်နှင့်ဦး' လို့ ခြေမြန် သူရဲလွတ်ပြီး ဆိုစေပါတယ်။

မာကျောရဲရင့်တဲ့ လူငယ်ဖြစ်သူ လွဂ်းအိန်က မလိုက်နာပါဘူး။

'သူ့စစ်ကိုမြင်လျှင် တိုက်စေရန် သူ့ရှင်က လွှတ်ခဲ့သည်။ သူ့စစ်အင်အား ကို ကြည့်ရစေဦးဟု ဆိုသည်မှာ ငါတို့ စစ်သားများအား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ စေသည်နှင့်အတူ' ဆိုပြီး ထွက်တိုက်ပါ တော့တယ်။

အင်းဝတပ် ငါးတပ်လုံး ထွက်ပြီး လွဂ်းအိန်ရဲ့ တပ်ကို ဝိုင်းတိုက်လို့ လွဂ်းအိန် မခံနိုင်လို့ တောတွင်း ဆုတ်

ပြေးရပါတယ်။ ယင်းသို့ ပြေးစဉ် အင်းဝတပ်က လိုက်ပြီး ထိုးခုတ်ကြလို့ လဝန်းအိန်ဘက်က သူ့ရဲ့ ငါးကျိပ်၊ ခြောက်ကျိပ်ခန့် လဲပြီး သေကုန်တယ်။ လဝန်းအိန် တပ်ပျက်လို့ ဥပါကောင်း၊ ဗြိတိန်၊ ကော့ကော့တို့ သုံးတပ်လည်း တောဝင်ခိုကြရပါတယ်။

သမိန်အဝန်နိုင်က ဒီဖြစ်စဉ်တွေကို သစ်ပင်ထက်က အားလုံး မြင်နေရတာ ပါ။ သမိန်မြတ်ဇေထံမှာ လူစေပြီး 'ကျွန်ုပ်တို့ တပ်လေးတပ် ပျက်ခဲ့ပြီ။ ငါတို့ ကိုယ်လွတ်ခွာမည်လော၊ တိုက်မည်လော' လို့ မေးပါတယ်။

သမိန်မြတ်ဇေက 'ငါတို့ ကိုယ်လွတ် ပြေးမည်ဆိုက သခင်ဘုန်းရိပ်ကို ခိုလှုံစားသောကံသည် အကျိုးသည် အဘယ်မှာ ရှိတော့အံ့နည်း။ ငါတို့ လက်လျှော့ရန် အကြောင်းမရှိ။ ဆင်ဦးထက်တွင် အင်းဝစစ်ကို မနိုင်မချင်း တိုက်မည်' လို့ ပြန်ကြားပြီး သမိန်မြတ်ဇေရှေ့ကထွက်လို့ သမိန်အဝန်နိုင်တပ်နဲ့ သမိန်ဇိပ်တြိတို့လည်း လိုက်ထွက်ကြပါတယ်။ သုံးတပ်လုံး ညီပြီး တိုက်လို့ အင်းဝတပ် ငါးတပ် ပျက်ပြီး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေစဉ်မှာ တောတွင်း ခိုအောင်းနေတဲ့ လဝန်းအိန်တပ်က ထွက်တိုက်ပြန်လို့ လဝန်းအိန်က အခြားတပ်ထက် ဆင်မြင်း ဗိုလ်ခြေများစွာ ရပါတယ်။ ဖမ်းဆီးရမိတဲ့ သူပုန်း ဆင်မြင်းတို့ကို ရာဇာဓိရာဇ်ထံ အလျင်အမြန် ပြန်ပြီး ဆက်သပါတယ်။ သုရှင်လည်း လဝန်းအိန်ကို ဆုလာဘ်များစွာ ချီးမြှင့်ပါတယ်။

ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေက လက်အောက်ငယ်သား လဝန်းအိန်ကို ဒေါသဖြစ်ပြီး အရှင်သခင် ရာဇာဓိရာဇ်ကိုလည်း စိတ်ပျက်၊ စိတ်ကွက်သွားပါပြီ။ သုရှင်ထံ အခစား မဝင်တော့ပါဘူး။

ရာဇာဓိရာဇ်ကခေါ်ယူပြီး 'ရောက်လာပြီး ပသို့ကြောင့် အခစားမဝင်သနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် မျက်နှာ မပြသနည်း' မေးတော်မူပါတယ်။ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေ အပြုအမူမျိုးကို ဘယ် ဘုရင်မှ လက်ခံခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေး

စကားထဲမှာ အမျက်ဒေါသသံပါနေပါပြီ။ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေဆိုတဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း သေးသေးကလေးသော်မှ အတင်မခံတဲ့လူပါ။

'လူ၏ အရည်အသွေးကို စိစစ်တော်မမူဘဲ တပ်ပျက်သူ လဝန်းအိန်အား ဆုလာဘ်ပေးတော်မူသည်။ ကျွန်ုပ်တက်၍ အခစားဝင်လည်း အကျိုးမရှိတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်ရှက်၍ မတက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်' လို့ ရဲရဲရင့်ရင့် လျှောက်တင်ပါတယ်။ ရာဇာဓိရာဇ် အဘယ်သို့ ပြုသည် ထင်မှတ်လေသနည်း။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ရယ်တော်မူပါတယ်။ လဝန်းအိန်ကို ဆုံးမစကားဆိုပြီး ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေကို ဆုလာဘ်ဆောင်တွေ ချီးမြှင့်တော်မူပါတယ်။

ဟံသာဝတီဘုရင် ရာဇာဓိရာဇ်ထံမှာ အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင်ရဲ့ သမီးတော် စောပြည့်ချမ်းသာကို ရရှိ မိဖုရားမြှောက်ထားပါတယ်။ ရခိုင်ကို စားရတဲ့ ကာမဏီကို ရာဇာဓိရာဇ် ဖမ်းယူလို့ ကာမဏီ အဆိပ်သောက်သေလို့ ဘုရင်သမီးတော်ဖြစ်တဲ့ စောပြည့်ချမ်းသာ(ကာမဏီရဲ့မယား)ကို နန်းတင်ထားတာပါ။ မကြာချေးသေးဘူး။

အင်းဝဘုရင်နဲ့ ဟံသာဝတီဘုရင်တို့ စစ်တွေ့ဖန် များလှပါတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ အင်းဝစစ်ပျက်ပြီး ခွာရလို့ အင်းဝမြောက်နန်းစံ မိဖုရားရှင်မိနောက်(မင်းရဲကျော်စွာရဲ့ မယ်တော်) ဆင်ထက်က ကျနေခဲ့လို့ ရာဇာဓိရာဇ် ရလိုက်ပြန်တယ်။

ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေတို့က တပ်ပျက်ပြီး သောသောရုတ်ရုတ် ပြေးနေတဲ့ အင်းဝစစ်ကို လိုက်တိုက်လိုကြပါတယ်။ ရာဇာဓိရာဇ်က တပ်ချပြီး ရပ်နားတော်မူပါတယ်။

'ပသို့ကြောင့် တပ်ချတော်မူပါသနည်း။ စစ်ပျက်စစ်ပြေးကို မလိုက်လိုသလော...။ ယခု အင်းဝစစ်ခွာသည်မှာ ငတ်မွတ်၍ ဖြစ်သည်။ စစ်ပြုကြီး ဖြစ်ပါကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား သူတို့ ခံနိုင်မည်

လော။ တိုင်းစွန့်၊ မြေခြားသို့တိုင် သုရှင်ချီတော်မူလျက် သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရတော့မည်။ သို့သော် မိဖုရားနှင့် ကိုယ်လုပ်မောင်းမသနာများကို၍ နှိုးနှောပျော်ပါးရမည်ကို အလိုတော်ရှိသဖြင့် ယင်းသို့ မိန့်သည်ကို ကျွန်ုပ်ဆိုဖွယ်မရှိ'။

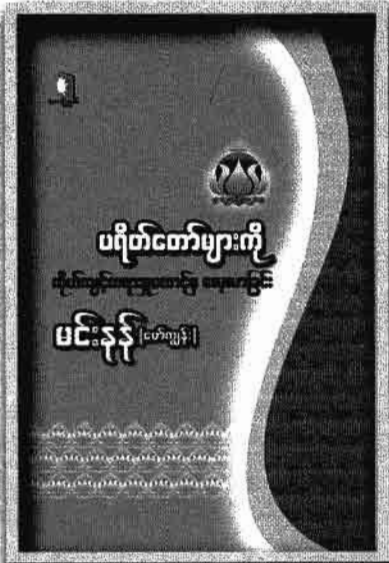
စစ်တို့အရေးကိုသာ မြင်လှတဲ့ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေ၊ စကားတွေထကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ အံ့သြဖွယ်တွေချည်းပါ။ ရာဇာဓိရာဇ်ကလည်း 'မဟာစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မြတ်ဇေ'ကို ချစ်တော်မူ၊ အားကိုးယုံကြည်တော်မူပေတာကိုး။ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေဟာ သုရှင်ရှေ့မှာ မှီအုံးနဲ့ ခစားခွင့်ရသူပါ။ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေ နာမကျန်းဖြစ်တော့ သုရှင် ငိုတော်မူပါတယ်။ ဆေးဝါးမှီဝဲဖို့ ရွှေဖလားတစ်လုံး ပေးတော်မူပါတယ်။ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေ အလောင်းကို ထီးဖြူမိုးပြီး သင်္ဂြိုဟ်နေခဲ့ပါတယ်။ ပဲခူးရွှေမော်ဓောဘုရားအနီးမှာ ဂူသွင်းထားပါတယ်။

ဦးကုလားရဲ့ မဟာရာဇဝင်ကြီး ဒေါက်တာ နိုင်ပန်းလှရဲ့ ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းတို့မှာ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေ၊ လဝန်းအိန်ကို ရာဇာဓိရာဇ်ရဲ့ လက်ရုံးနှစ်ခုလို့ ဆိုပါတယ်။ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေ၊ လဝန်းအိန် မရှိတော့တဲ့အခါ ရာဇာဓိရာဇ်ကို အစွယ်နှစ်ချောင်း ကွတ်သော ဆင်နှင့်အတူလို့ ဆိုပါတယ်။ ရာဇာဓိရာဇ်ဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းချစ်သူ ဘုရင်ကြီးဟာ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေဆုံးတော့တစ်ကြိမ်၊ လဝန်းအိန်ဆုံးတော့တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ငိုတာ တွေ့ရပါတယ်။

အရှင်သခင် ဘုရင်အသည်းနှလုံး ခိုက်အောင် စစ်တို့၏အရေးကို မြင်တတ်တဲ့ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဇေပါ။

ကျော်မိုးမြင့်

-ဦးကုလား မဟာရာဇဝင်ကြီး
-သုလောဓိက မဟာရာဇဝင်ကြီး
-ဒေါက်တာ နိုင်ပန်းလှရဲ့ ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းတို့ကို ဖတ်ရှုရန် 'တွေးစဉ်းစား ချင့်ချိန်စရာ' အဖြစ် တာပါ။

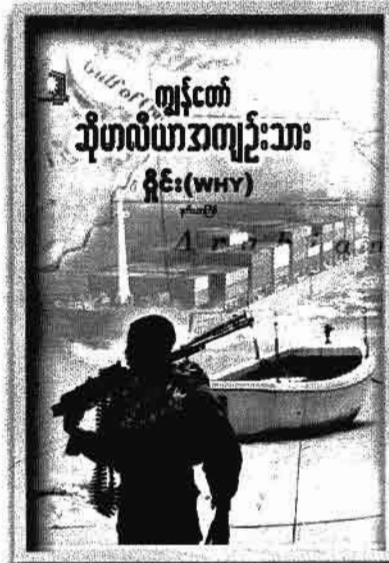
တန်ဖိုး-၃၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၂၅၀၀ကျပ်

ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး
အလင်းသစ်စာပေတိုက်

အမှတ် ၁၇/၁၉၊ အသန်း ၆၀၁၊ ၅၂ လမ်း၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ကုန်သည်လမ်းကြား၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၉ ၈၇ ၀၃၈၄၈၊ ၀၉ ၅၄ ၀၀၃၀၂

မနုဉ်းဗျူး

ယေဘုကျားမာန်

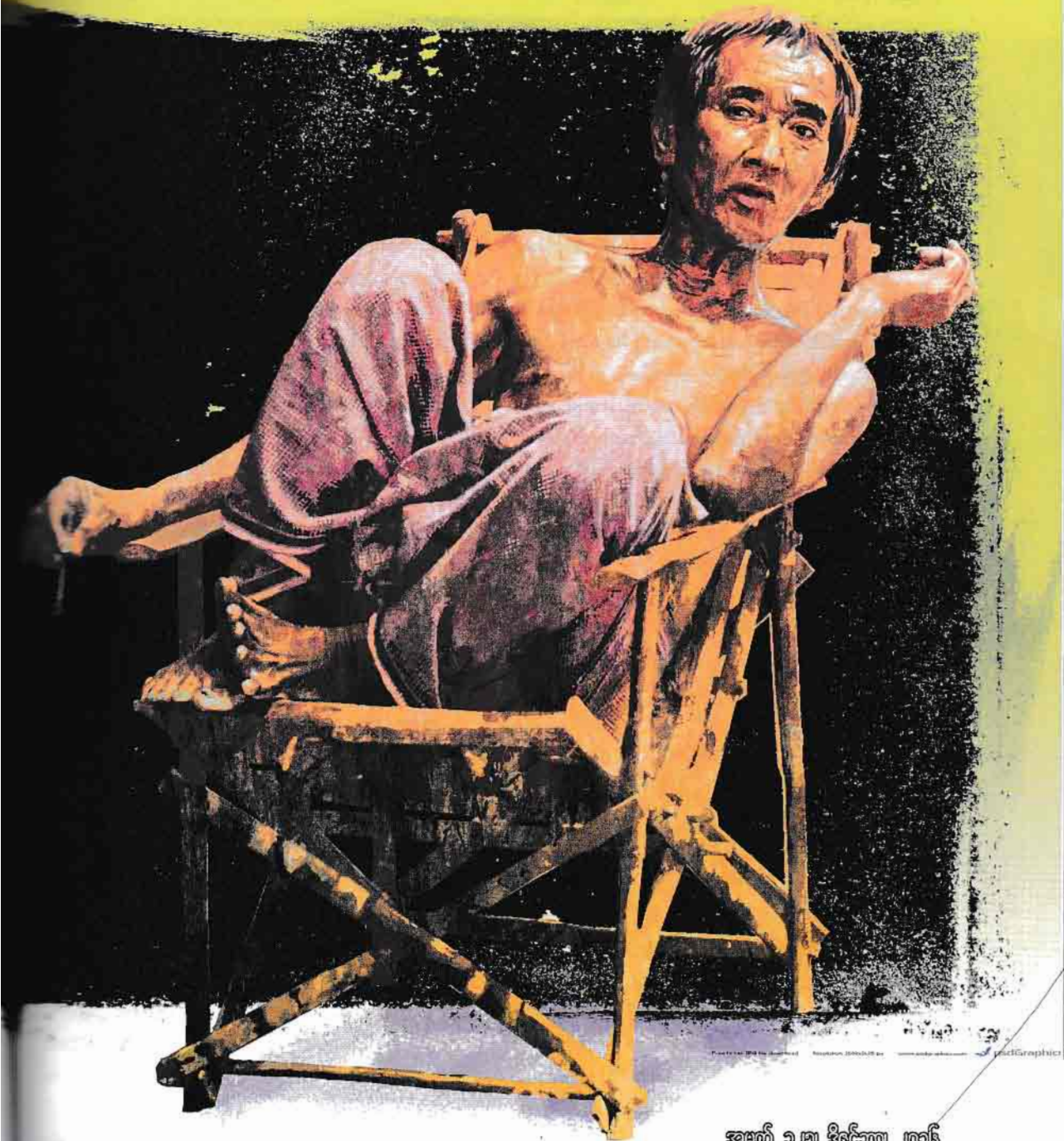

ကျွန်မရဲ့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ဟာ သူ့ မွေးစား သမီးလေးနဲ့အတူ သယံဇာတကျွန်း လေးထောင့်ကန်ရပ်ကွက်မှာ နေပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က သူ့ရဲ့ ခြေတံရှည် လေးပင်သုံးခန်း သစ်သားအိမ်ရဲ့ အောက်ကို ထရံကာ အခင်းခင်းပြီး အခန်း နှစ်ခန်းဖွဲ့လို့ လူငှားချထားခဲ့ပါတယ်။

ဒေါ်လေးနုက လေးထောင့်ကန်နဲ့ ကျွန်မတို့နုကွဲ မြင်တိုင်ဟာ ခရီး အတော်လေး ထောက်တဲ့အတွက် ကျွန်မ အိမ်သားတွေက ဒေါ်လေးဆီ သိပ်မသွားကြဘူး။ တစ်ယောက်ပဲ ခဏခဏ သွားဖြစ်တယ်။ အရောက်အောင် ရှိတယ်။

ကျွန်မ သွားဖြစ်တာကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်

သူ။ ဒေါ်လေး အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ကျွန်မ နားအေးပါးအေး
နေရတယ်။ ဒေါ်လေးရဲ့ခင်ပွန်း ဦးလေး ရှိစဉ်ကတည်းက
စုဆောင်းထားတဲ့ စာအုပ်ဟောင်းတွေကို ဖတ်ရတယ်။ နောက်
ပြီး ဒေါ်လေးကို ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့်ပါ။

ဒေါ်လေးဟာ သူ့ အိမ်အောက်ထပ်ကို အခန်းဖွဲ့ပြီးလို့
ငှားမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကြေညာပြီး မကြာခင်မှာပဲ အိမ်ကို

အမှတ် ၃၂၅ ဇိုင်ဘာ ၂၀၁၆

 ဖြစ်ရုံစုစု

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာမ မနှင်းဈေး ရေးသားပြီး ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊
ဇွန်လထုတ် စပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်
“ယောက်ျားမာန်” ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

ကြည့်ဖို့ လူတွေ ရောက်လာပါတယ်။ လာကြည့်ကြတဲ့ လူတွေ ကတော့ မနည်းပါဘူး။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ လေး၊ငါးဆယ် ဦးလောက်ကို ရှိတယ်။

အိမ်ရှင်နဲ့ အိမ်ငှား အပြန်အလှန် ညှိနှိုင်းကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၊ ဈေးဆစ်ကြ၊ တောင်းဆိုကြနဲ့ နောက်ဆုံး မိသားစု နှစ်စုနဲ့ ဈေးတည့်သွားပါတယ်။

နေကောင်းရက်သာ ရွေးပြီး အိမ်ပြောင်းတတ်တဲ့ မြန်မာ လူမျိုးများပီပီ ဒေါ်လေးရဲ့ အိမ်ငှားတွေဟာ ရက်ရာဇာလည်း ကျ၊ နဂါးလှည့်လည်းသင့်တဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ အိမ်ခန်းနှစ်ခန်း ကို တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။

ဒေါ်လေး ကံကောင်းတယ်ပဲ ဆိုရမလား မသိဘူး။ အိမ် ငှားတွေက အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးသမားတွေချည်းပဲ။ အိမ်သားလည်း နည်းကြတယ်။ တစ်ဦးက လင်မယား နှစ်ယောက်၊ တစ်ဦးက သားအိမ်သားအမ သုံးယောက် ဒါပဲ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေကလည်း သောက်သောက်စားစား၊ ဟောဟော ရမ်းရမ်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒေါ်လေးက တော့ အတော့်ကို စိတ်ချမ်းသာနေတယ်။

ကျွန်မကလည်း ဒေါ်လေးအိမ်ကို ခဏခဏ အလည် ရောက်နေကျဆိုတော့ ဒေါ်လေးအိမ်ကို သွားရင်းနဲ့ ဒေါ်လေး ရဲ့ အိမ်ငှားတွေနဲ့ပါ ခင်မင်သွားပါတယ်။

သူတို့ကလည်း ခင်တတ်တာ အလွန်ပါပဲ။ ကျွန်မမို့ လာပြီဆိုရင် ရှိတာ ထုတ်ကျွေးလို့ သူတို့ အိမ်တွင်းရေး၊ ဘာရေးကအစ တရင်းတနှီး ဖွင့်ပြောလို့ တိုင်ပင်စရာရှိရင် လည်း တိုင်ပင်လို့ပေါ့လေ။

အဲသည် လင်မယား နှစ်စုံတွဲကတော့လေ ကမ္ဘာရှားပဲ။ သူတို့နဲ့ ခင်ပြီး သူတို့ အိမ်တွင်းရေးတွေ သိရလေ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလေပဲ။ ဘာလဲဆိုတော့ တစ်တွဲနဲ့တစ်တွဲဟာ ပုံစံချင်း လုံးဝ မတူဘူး၊ အိမ်ထောင်ကို ဖွဲ့စည်းပုံလုံးဝ မတူဘူး၊ စရိုက်တွေက ဆန့်ကျင်ဘက်

ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာနေတဲ့ လင်မယားက ကိုဗလိုင်နဲ့ မကျော့မေတဲ့။ ညာဘက်ခြမ်းမှာနေတဲ့ လင်မယားက ကိုအေး ဆောင်နဲ့ မအာစိန်တဲ့။

အဲသည် လင်မယား နှစ်စုံတွဲကတော့လေ ကမ္ဘာရှားပဲ။ သူတို့နဲ့ ခင်ပြီး သူတို့ အိမ်တွင်းရေးတွေ သိရလေ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလေပဲ။ ဘာလဲဆိုတော့ တစ်တွဲနဲ့တစ်တွဲဟာ ပုံစံချင်း လုံးဝ မတူဘူး။ အိမ်ထောင်ကို ဖွဲ့စည်းပုံ လုံးဝ မတူဘူး။ စရိုက်တွေက ဆန့်ကျင်ဘက်။

ဘယ်လို ရေစက်နဲ့များ အဲသည် နှစ်စုံတွဲဟာ ဒေါ်လေး

အိမ်အောက်ထပ်မှာ တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ရက်တည်း အတူတူ လာငှားနေဖြစ်ကြတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။

ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာနေတဲ့ ကိုဗလိုင်နဲ့ မကျော့မေတဲ့ လင်မယားအကြောင်းကို စပြီး ပြောပါရစေ။

ကိုဗလိုင်ဆိုတဲ့ လူက ကုန်းလမ်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းက စာရေးကြီးတဲ့။ အသက်က သုံးဆယ်ကျော်၊ သုံးဆယ်ငါးနှစ်လောက် ရှိမယ်။ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်ရှည် ရှည်နဲ့ ခပ်လေးလေး၊ ခပ်အေးအေး နေတတ်တယ်။ စကားလည်း နည်းလိုက်တာ၊ တစ်နေ့လုံးနေမှ စကားတစ်ခွန်းတောင် မပြောဖြစ်ဘူး။ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် သူ့ကို ထန်းလင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ငူငူကြီး ထိုင်နေတာပဲ တွေ့တွေ့ နေရတယ်။ ရုံးနဲ့အိမ်၊ အိမ်နဲ့ရုံးကလွဲပြီး ဘယ်မှလည်း မသွားတတ်၊ မလာတတ်ဘူး။ တကယ့် လူအေးကြီးပဲ။

အဲ...သူ့မိန်းမ မကျော့မေကတော့ သူနဲ့ တခြားစီး မကျော့မေဟာ အသားညိုညိုနဲ့ လုံးကြီးပေါက်လှ။ သွယ် လိုက် လက်လိုက်၊ ချက်ချာလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့။ စေ့လိုက်စပ်လိုက်၊ ကျစ်လျစ်လိုက်တာလည်း တရားလွန်ပဲ။ ရှာတတ်ဖွေတတ်၊ စုဆောင်းတတ်တာလည်း သူ့အပြင် မရှိဘူး။

ကိုဗလိုင်ရယ်၊ မကျော့မေရယ်၊ ၁၂ နှစ်လောက်ရှိတဲ့ သားလေး ဖိုးအေးလိုင်ရယ် မိသားစုသုံးယောက်ရှိတဲ့ အိမ်မှာ မကျော့မေကဗိုလ်၊ မကျော့မေက အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ မကျော့မေက ဩဇာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေတယ်။

မရှိခံနိုင်မလားလေ။ ကိုဗလိုင်နဲ့ မကျော့မေရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ယှဉ် ကြည့်ပေါ့။

ကိုဗလိုင်ဟာ စာရေး ကြီး။ ရသမျှ လခကို မိန်းမ လက်ထဲအပ်ပြီးရင် လင့်ဝတ္ထုထု ကျေပြီလို့ အောက်မေ့ထားတဲ့ လူဆိုတော့ မကျော့မေလက်ထဲ သူ့စာရေးကြီးလခကို ဝကွတ်

အပ်ပြီးတာနဲ့ တစ်လလုံး ဒူးလေးနဲ့နေတော့တာပဲ။ လောကီ မလောက် သူ မသိဘူး။

တကယ့် တကယ်ကျတော့ သည်ငွေနဲ့ ရန်ကုန်မှာ မိသားစုတစ်စုဟာ ဘယ်လိုလုပ် လူတမ်းစေ့စေ့ နေနိုင်မလဲ။

အဲသည်တော့ လိုသမျှ ငွေကို မကျော့မေကပဲ ရှာကြ တော့တာပေါ့။ မနီတီးရတော့တာပေါ့။

မကျော့မေကလည်း မခေါ်ဘူး။ အရည်အချင်း အတန်အစရှိတဲ့ မိန်းမပါ။

ရှစ်တန်းလောက်သာ ပညာသင်ဖူးလို့ ရုံးမှာ စာရေး

ဖြစ်မလာပေမဲ့ စက်တော့ ကောင်းကောင်း ချုပ်တတ်ပါတယ်။
နီးမဝတ်အင်္ကျီ၊ ဘလောက်စုံနဲ့ ကလေးဝတ်စုံ အမျိုးစုံ ချုပ်
တတ်တယ်။ လက်ရာက သေသပ်တယ်။ မြန်ကလည်း မြန်
တယ်။ သူ့မှာ ဆိုင်းဘုတ် တင်မထားပေမဲ့ သတင်းကြားနဲ့
ထားကြတာ ချုပ်လိုတောင် မနိုင်ဘူး။

ချုပ်ခ ဈေးကောင်းတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ သူဝင်ငွေဟာ
ထည်း ဘယ်နည်းလိမ့်မလဲ။

တစ်လတစ်လ လေးငါးခြောက်ရာဆိုတာ အသားလေး။
အိမ်ကွာ၊ အိမ်မကွာ အိမ်မှာနေရင်း အေးအေးဆေးဆေး ဝင်နေ
တာ။

အဲ...သီတင်းကျွတ်လို တန်ဆောင်မုန်းလို ပွဲလမ်းသဘင်
ခါတု လတွေမှာ မကျောမေကလည်း နေ့မအား၊ ညမအား
ချုပ်ပြီးဟေ့ဆိုရင် တစ်လ တစ်ထောင်၊ တစ်ထောင်ငါးရာ
တန်းနေတာပဲ။ ပိတ်စအပိုနဲ့ ဖြတ်စ ညှပ်စတွေ ရောင်းရတာ
ပေါသေးဘူး။

မကျောမေဟာ အဲသည်လို ပိုက်ဆံရှာတတ်တာ။
နောက်ပြီး စက်ချုပ်တာအပြင် သူ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့
သူဆိုရင် နေ့ပြန်တိုးလေး ဘာလေးပေးတဲ့ အလုပ်လည်း
ထုပ်သေးတယ်။ များများစားစားတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။
ငွေငါးရာလောက်ကို အဲသည်လိုပဲ လှည့်ထားလိုက်တယ်။
ညက်ကရတဲ့ အတိုးလေးကလည်း မှန်မှန်ဝင်နေတော့ ဟင်းဖိုး
အတွက် မပူရတော့ဘူးပေါ့။

မကျောမေက အဲသည်လို ရှာတတ်ဖွေတတ်လိုလည်း
သူတို့မိသားစုဟာ တခြား စာရေးကြီးတွေရဲ့ မိသားစုထက်
မြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ဖြစ်နေတာပေါ့။

သူတို့အိမ်ကို ကြည့်ဦး။ ဧည့်ခန်းမှာ မှန်တစ်ဝက်ပါတဲ့
အဝတ်စီရိမု နှစ်လုံးတောင်ရှိတာ။ တစ်လုံးက အိမ်သားတွေ
အဝတ်ထည့်တာ။ နောက်တစ်လုံးက အပ်ထည်တွေ ထည့်တာ။
ဘာကောင် စီးကွက်ရုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြီး စင်ပေါ် တင်ထားတာက
အနုနုနယ် ရေဒီယို ကက်ဆက်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင် အပ်ချုပ်
စက်၊ ဒါတွေနဲ့ ဧည့်ခန်းကို အလှဆင်ထားနိုင်တာဟာ နည်း
နုတ်လို့လား။

အဝတ်အစားဆိုလည်း မိသားစု သုံးယောက်စလုံး
အသံတော့မှ မနွမ်းဘူး။ ကိုဗလိုင်ဆိုရင် အခြား ချည်ပုဆိုး
တွေအပြင် ဝက်ဝံတံဆိပ် တက်ထရက်ပုဆိုးမှ သုံးထည်တောင်
ရှိတာ။ သည်လို ပုဆိုးမျိုးကလည်း သိတဲ့အတိုင်း အကြမ်း
ဆု၊ အနုရော အဝတ်ခံတဲ့ ပုဆိုးဆိုတော့ မကျောမေဟာ သူ
ဆာကျုံးကို သုံးထည်တောင် ဆင်ပေးထားတာတဲ့။ ဝတ်ပါ
ဆု အလဲအလှယ်။

အစားအသောက်ကျတော့ကော။ ကိုဗလိုင်နဲ့ ဖိုးအေးလှိုင်
တို့ ထမင်းဘူးမှာ အသားဟင်း မပါတဲ့နေ့ ခပ်ရှားရှားရယ်။
အသံတော့ကြည့်ကြည့် ဆီပျားလေး တစ်ဖိုနဲ့ ဆန်ဆိုလည်း
အဆိုင်ကဆန်နဲ့ အပြင်ကဆန်တောင် ရောစားနိုင်တဲ့

အဆင့်ပါ။

အဲသည်တော့ ကိုဗလိုင်တို့ မိသားစုဟာ သူ့အထွာနဲ့
သူတော့ လူတမ်းစေတယ်လို့ပဲ ဆိုနိုင်မပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

သည်လို နေနိုင်တာ ကိုဗလိုင်ရဲ့ အစွမ်းအစကြောင့်
မဟုတ်ဘူး။ မကျောမေရဲ့ အရည်အချင်းကြောင့်ဆိုတာ ဘယ်
သူ ငြင်းချက်ထုတ်ချင်သေးလဲ။

အိမ်ထဲကိစ္စဖြစ်တဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ပြေလည်အောင်
ဖန်တီးနိုင်သလို အိမ်ပြင်ကိစ္စဖြစ်တဲ့ သားရေး နားရေး၊ ရပ်ရေး
ရွာရေးဆိုလည်း မကျောမေပဲ မားမားမတ်မတ်နဲ့ ပါဝင်တာ၊
ဆောင်ရွက်တာ။

ဘယ်သူ့အိမ်မှာ အလှူဟေ့ဆိုရင် မလှူခင်ရော၊ လှူနေ
တုန်းရော၊ လှူပြီးတော့ရော သွားကူညီတာ မကျောမေ။

ဘယ်သူ နားရေးဆိုလည်း ထိပ်ဆုံးက ရောက်သွားတာ
မကျောမေ။

ရပ်ကွက် သန့်ရှင်းရေးအတွက် တစ်အိမ်တစ်ယောက်
ထွက်ပါလို့ ဆိုရင်တောင် အလုပ်အားနေတဲ့ ကိုဗလိုင်က ထွက်
တာ မဟုတ်ဘူး။ မကျောမေက ထွက်လာတာ။

ကိုဗလိုင်ကတော့ ပြောပြီးပါပြီကော အေးစက်စက်နဲ့။
ဘယ်မှ မသွား၊ ဘယ်မှ မလာ၊ ဘာမှ မလုပ်။ နှုတ်စ
လျှာစကလည်း မရှိတော့ ရပ်ကွက်က သူ့ကို သိတောင်မသိ
ကြဘူး။ မကျောမေကိုပဲ ကလေး၊ လူကြီး သိကြတာ။ သူ့ကို
သိသည့်တိုင်အောင်လည်း ကိုဗလိုင်အနေနဲ့ သိတာမဟုတ်
ဘူး။ မကျောမေယောက်ျား အနေနဲ့ပဲ သိတာ။ အဲသည်
လောက်အထိ။

ကိုဗလိုင် အေးတာကြီးကတော့ တရား လွန်ပါတယ်။
သူနဲ့ အလုပ်အတူတူဝင်တဲ့ သူတွေဟာ တချို့ ဌာနခွဲ စာရေးကြီး
ဖြစ်တဲ့သူဖြစ်၊ အရာရှိဖြစ်တဲ့သူ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သူ့မှာဖြင့် စာရေး
ကြီးဘဝက မတက်သေးဘူး။ တက်ဖို့လည်း မကြိုးစားဘူး။
စာရေးလုပ်သက်ပဲ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိရောမယ်ထင်
တယ်။ အေးလေ...သည်လို မတုန်မလှုပ်ကြီးကို သူ့အထက်
လူကြီးတွေက ဘယ်တာဝန်ကြီးကြီး၊ ရာထူးကြီးကြီး ဖေးရဲ
မလဲနော်။

ကိုဗလိုင်ဟာ တကယ့်ကို အဖြစ်မရှိတဲ့ လူပါပဲ။ သူ
အေးလွန်း၊ ထုံလွန်းလို့ မကျောမေဆို ခဏခဏ စိတ်ဆိုးရတာ။

ဖိုးအေးလှိုင် သင်္ကန်းဆီးတုန်းကလည်း သည်လိုပါပဲ။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဒေါ်လေးအိမ် သူတို့ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ
ခင်မှာပေါ့။ မကျောမေဘက်က ဆွေမျိုးတွေ စုပြီး လှူကြ
သတဲ့။ အဲသည်တော့ မကျောမေလည်း သူတို့သား ဖိုးအေး
လှိုင်ကို ရှင်လောင်းထည့် လှူချင်လို့ ကိုဗလိုင်ကို ကုန်တိုက်မှာ
သင်္ကန်းတစ်စုံ သွားလျှောက်ခိုင်းသတဲ့။

အဲဒါ ကိုဗလိုင်က နေမကောင်းလို့၊ အလုပ်မအားလို့၊
အသိနဲ့သွားမှ ရမှာမို့လို့နဲ့ နေရွာညရွာ လုပ်နေသတဲ့။ ပြီးတော့
လည်း ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ အပြင်ကပဲ ဝယ်လိုက်ပါလို့လည်း

အတွင်းသား ပြောနေသတဲ့။

တကယ်တော့ မကျောမေက အပြင်က မဝယ်ချင်လို့ သူ့ကို ခိုင်းတာပေါ့။ ကုန်တိုက်ဈေးနဲ့ အပြင်ဈေးနဲ့က ကွာလည်း ကွာတယ်။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းချင်းကလည်း တခြားစီပဲ။ ဈေးသက်သာပြီး အမျိုးအစားကောင်းတာပဲ လိုချင်တော့မပေါ့။ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဝယ်ခိုင်းတာကို အီးရော အီးရော လုပ်နေတယ်။

အလှူရက်က နီးနေပြီ။ သင်္ကန်းက မရသေးဘူး။ မကျောမေ စိတ်ဆိုးပါလေရော။ ဟုတ်တယ်လေ၊ မဆိုး ခံနိုင်မလား။ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း လျှောက်တဲ့ကိစ္စ၊ ကျွေးဖို့၊ မွေးဖို့ကိစ္စ၊ ဖိတ်ဖို့ ကြားဖို့ကိစ္စ၊ ကိစ္စမှန်သမျှ မကျောမေက တာဝန်ယူထားရပြီး သည်သင်္ကန်းဝယ်တဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုတည်း သူ့ကို ခိုင်းတာ မရဘူးဆိုတော့ စိတ်ဆိုးပြီပေါ့။

‘ရှင်ဟာလေ...ရှင်ဟာ ပြောပြန်ရင်လည်း ကျောမေ လွန်ရာကျမယ်။ အမေတို့များ ဘယ်လိုလင်မျိုး ရှာပေးထားလဲ မသိပါဘူး။ ဒါလား လူကောင်းသူကောင်း ဟင်း...’

လို့ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ရေရွတ်ပြီး စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်နဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် လျှောက်လွှာတစ်စောင် ကောက်ရေးလိုက်တယ်။ ပုံစံ မှန်မမှန်တော့ မသိပါဘူး။ သူ ရေးတတ်သလို ကောက်ရေးချလိုက်တာပဲ။ အဲသည်ည ရပ်ကွက်ရုံးသွားပြီး ထောက်ခံစာ ယူတယ်။ နောက်နေ့မနက် နံပါတ် (၃၇)ကားစီးပြီး မြို့ထဲကို လာတယ်။ ကုန်တိုက်ရောက်တော့ သုံးထပ်ကိုတက်ပြီး မန်နေဂျာ အခန်းကို စုံစမ်းတယ်။ တွေ့တော့ အခန်းထဲတန်းဝင်သွား

ရူက ခပ်ဝဝ၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ ကျောင်းဆရာပီပီ စကားတော့ များများပြောတယ်။ အသံကလည်း ကျယ်တယ် စကားပြောသလို အလုပ်လည်း အလွန် လုပ်တဲ့သူ သူ့ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက သူ့ကို အလွန် အားကိုးသတဲ့

ပြီး လျှောက်လွှာကို ပြသတဲ့။ အကျိုးအကြောင်း ပြောသတဲ့။ မန်နေဂျာက သူ့အပြောအဆို၊ သူ့အမူအရာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဘာမှတောင် မမေးဘူး။ ချက်ချင်း လက်မှတ် ထိုးပြီး ရောင်းခွင့်ပေးလိုက်သတဲ့။

အချိန် သိပ်တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ မကျောမေဟာ သင်္ကန်းမကဘူး။ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး အစုံအလင်ပါပိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။

အဲသည်နေ့က စနေနေ့ပို့ ကိုဗလိုင်က ရုံးမတက်ရဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း ထန်းလက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ

အမြိုင့်သား ထိုင်ပြီး မကျောမေကို မျှော်နေသတဲ့။

မကျောမေဟာ ပြန်ရောက်တာနဲ့ စက်ခုံပေါ် အထုပ်တွေ အပိုးတွေ ဖုတ်ခနဲပစ်ချပြီး ခါးကို ဆတ်ခနဲထောက်လိုက်တယ်။

‘တွေ့ပြီလား ကိုဗလိုင်၊ ဟောဒီမှာ ရခဲ့ပြီ။ ကျောမေ ကိုယ်တိုင် လျှောက်လို့ရခဲ့ပြီလေ။ ဒါနဲ့များ ရှင်က အသိရှိရာ ရတယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ကိုယ်ပျင်းရင် ပျင်းတယ် မပြောဘူး။ ကိုယ်သတ္တိမရှိရင် မရှိဘူး မပြောဘူး။ ရှင် ဘာအဖြစ်ရှိသလဲ၊ ရှင် ဘာအသုံးကျလဲ၊ ဘာအားကိုးရသလဲ’ လို့ ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ရန်တွေ့သတဲ့။

ရန်တွေ့လည်း တွေ့တွေ့ပေါ့လေ။ ကိုဗလိုင်ကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ မကျောမေကိုသာ ငေးပြီး ကြည့်နေတယ်။ မကျောမေ ပြောတာတွေ ဟုတ်နေတော့လည်း ငြိမ်ခံရုံ ရှိတော့မပေါ့နော့။

အဲသည်ကစပြီး နောက်ပိုင်း ရုံးပြင်ကနား သွားရတဲ့ကိစ္စ လျှောက်လွှာနဲ့ ဘာနဲ့ လျှောက်ရတဲ့ကိစ္စ မှန်သမျှ ကိုဗလိုင်ကို မခိုင်းတော့ဘူး။ မကျောမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားတော့တယ်။ သူ့ယောက်ျားရဲ့ အရည်အချင်းလည်း သူ သိပြီကိုး။

နယ်က ဧည့်သည် စောင့်သည် လာလို့ အပြန် မီးရထား လက်မှတ် ဝယ်ပေးရတဲ့ ကိစ္စတို့၊ ကလေးကျောင်းပြောင်းနဲ့ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ယူတဲ့ ကိစ္စတို့၊ ကျောင်းဝင်ခွင့်တောင်းတဲ့ ကိစ္စတို့ အကုန်အကုန် မကျောမေပဲ လုပ်တော့တယ်။

အဲသည်တော့...အဲသည်အိမ်ထောင်မှာ မကျောမေ ဩဇာရှိတာ ဆန်းသလား၊ မကျောမေ ခေါင်းဆောင်ဖြစ် ပြီး ကိုဗလိုင် နောက်လိုက်ဖြစ် နေတာ ဆန်းသလား။ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရတော့မပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။

တစ်ခုပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်။

မကျောမေဟာ ကိုဗလိုင် တစ်ယောက် ယောက်ျားပီပီ ကျားကျားလျားလျားနဲ့ ထင်ထက်မြက်မြက်မရှိလို့ စိတ်တိုင်း မကျပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားထံ တော့ အတော်လေး ဂရုစိုက်ပါ

တယ်။
ထမင်းဆို စားပွဲရှေ့ ရောက်၊ အဝတ်အစားဆို မီးပူထု အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပေးတာ။ စီးပွားလည်း ရှာသေးတယ်၊ လင်ကိုလည်း လိုလေသေးမရှိ ပြုစုသေးတယ်။

မကျောမေအနေနဲ့ကတော့ မယားဝတ္ထုရား ငါးပါးတောင် မကဘူး၊ ခြောက်ပါး၊ ခုနစ်ပါးတောင် ကျေတယ်လို့ ကျွန်တော့ ထင်တယ်။

ကိုဗလိုင်ကြီးကသာ ရေသာခိုနေတာ။ သူတို့နှစ်ယောက် ပူးစာဆုံကြတာဟာ မကျောမေထက်

ထံသို့လို့လား။ ကိုဗလှိုင်ကပဲ ကံကောင်းလို့ပဲလား ကျွန်မတော့
ဦးစားတောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး။

ညာဘက်ခြမ်းမှာနေတဲ့ ကိုအေးဆောင်နဲ့ မအမာစိန်တို့
အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြဦးမယ်။

သူတို့ကတော့ တစ်မျိုး။

ကိုအေးဆောင်က ရန်ကင်းမြို့နယ်က ကျောင်းတစ်
ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်တယ်။ အထက်တန်းပြပဲနဲ့
တူတယ်။ အသက်ကတော့ ကိုဗလှိုင်တို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း
ဆာကပ်ပါပဲ။ မသကာ ကိုဗလှိုင်ထက် ငယ်လည်း တစ်နှစ်
နှစ်နဲ့ပေါ့။

လူက ခပ်ဝဝ၊ ဗိုက်ပွဲပွဲ။ ကျောင်းဆရာပီပီ စကားတော့
များများပြောတယ်။ အသံကလည်း ကျယ်တယ်။

စကားပြောသလို အလုပ်လည်း အလွန် လုပ်တဲ့သူ။
သူ့ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက သူ့ကို အလွန်အား
တောင်းတယ်။ အားကိုးလောက်အောင်လည်း သူက စာသင်
ဆောင်းတာကိုး။ ကျောင်းသား အုပ်ချုပ်ရေးကလည်း တော်
တာကိုး။ ပေးအပ်တဲ့ တာဝန် ကျေပွန်တာကိုး။ အလုပ်လုပ်
တာကိုး။

ရပ်ကွက်ထဲမှာဆိုရင်လည်း ရပ်ရေးရွာရေးကို တက်တက်
ကြွကြွလုပ်တယ်။ မနီမကပ် စိတ်ဝင်တစား ဆောင်ရွက်တယ်။
အညံတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကလည်း ဆရာအေးဆောင်၊
ဆရာအေးဆောင်နဲ့ လေးလေးစားစား ရှိကြတာပေါ့။

သူမိန်းမ မအမာစိန်ကျပြန်တော့...။

သူနဲ့က တခြားစီ။

လူက သေးသေးလေး။ အသားတော့ ဖြူပါရဲ့၊ ပိန်လိုက်
တာကပ်လို့။ အရပ်က လေးပေကျော်ကျော်။ လူက ဥပမိရုပ်
ကောင်းရတဲ့အထဲ အားမနာတမ်း ပြောရရင် ဘယ်နေရာမှ
အသုံးမကျပြန်ဘူး။ ရိုးတယ် ခေါ်မလား၊ အတယ်ခေါ်မလား၊
ဇုတယ် ခေါ်မလား၊ ထိုင်းတယ် ခေါ်မလား မပြောတတ်ဘူး။
သူ့မှာဖြင့် ဘာဆိုတာမှ မသိဘူး၊ ဘာဆို ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး။

သတ္တိအရာမှာလည်း တစ်ဖက်ခန်းက မကျောမေတို့နဲ့
ဘာမှမဆိုင်။

မကျောမေတို့လို ကလေး ကျောင်းပြောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုး၊
တုန့်တိုက်သွားပြီး ပစ္စည်းလျှောက်တဲ့ အလုပ်မျိုး နေနေသာသာ
သူတို့အိမ်ကနေ ခဲတစ်ပစ်လောက်ဝေးတဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးကို
စဉ်းစာရင်း သွားတိုင်ခိုင်းတာတောင် မသွားရဲဘူးတဲ့။

မိန်းမမို့လို့ အိမ်အပြင်က အလုပ်တွေကို မလုပ်တတ်တာ
ထူး၊ ခွင့်လွှတ်လို့ ရသေးတယ်။ အိမ်ထဲက အလုပ်ကျတော့
ဆော့ မိန်းမပီပီ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်တတ်သလားမေး၊ အဝေး
ကြီး အဝေးကြီး။

အချုပ်အလုပ်လည်း မတတ်ဘူး။ အချက်အပြုတ်က
လည်း ညံ့တယ်။ သူမို့လို့ ဟင်းချက်ပြဆိုရင် ဟင်းက ငန်ရင်

လည်းငန်မှ၊ ပေါ့ရင်လည်း ပေါ့မှ၊ တူးရင်လည်း တူးမှ၊
မနူးရင်လည်း မနူးမှ။ ဘယ်တော့မှ အဆီအငေါ် တည့်တယ်
မရှိဘူး။

အဲသည်တော့ ယောက်ျားကြီးက အလုပ်များတဲ့ ကြား
တည်း အချိန်ရရင် ရသလိုလေး မီးဖိုဝင်ပေးရသတဲ့။ ချက်
ပြုတ်ရသတဲ့။

သူ့မှာ မကျောမေလို စက်ချုပ်ရတာလည်း မဟုတ်၊
ကလေးလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့များ။ သည်းမီးဖိုထဲက ကိစ္စ
အထိ ယောက်ျားက ဝင်လုပ်ရတယ်ဆိုတော့ သိပ်လွန်တာပေါ့။

တစ်ခါတစ်ခါ သူ လုပ်တာတွေ အပေါက်အလမ်း
မတည့်လို့ ကိုအေးဆောင်က ဒေါပြပြီး 'ကန်တော့ပါရဲ့' သောက်
ဖြစ်မရှိတဲ့ မိန်းမ၊ ဘာမ ညာမ ဆဲလည်း သူက စိတ်မဆိုးဘူး။
သွားဖြီလေးနဲ့ ရယ်နေတာပဲ။

လူက သေးသေး၊ အသံက သေးသေး။ ရယ်သံက
လည်း သူများနဲ့ မတူဘူး၊ သေးသေးလေးပဲ။ 'ငှင်း ငှင်း
ငှင်း ငှင်း'နဲ့ ကာတွန်းရယ် ရယ်တာ။

ကိုအေးဆောင်က ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးဆိုး၊
ဘယ်လောက်ပဲ နာအောင်ပြောပြော သူက စိတ်လည်း မဆိုး
ဘူး၊ နာလည်း မနာဘူး။ ကြာတော့ ကိုအေးဆောင်ပဲ
လက်လျှော့ရတဲ့အထိ ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။

မအမာစိန် အသုံးမကျတာ၊ အဖြစ်မရှိတာ၊ လင်ကို
အားကိုးလွန်းတာတွေက တရားလွန်ပါပဲ။

မိန်းမဆိုတာ လင်ကို ချစ်အားကိုးတာက အားကိုးရပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်တာထက် လွန်လာရင်တော့ ဘယ်
ကောင်းတော့မလဲ။ တချို့ ကိစ္စလေးတွေ ကိုယ်လုပ်ရင် ဖြစ်
နိုင်လျက်နဲ့ လင်ကိုခိုင်းတော့ စီးပိုးရာ ကျတာပေါ့။

တစ်ရက်က ကျွန်မ ဒေါ်လေးဆီအလာ အပေါ်ထပ်
မတက်ခင် အိမ်ဘေးချထားတဲ့ မအမာစိန်ရဲ့ ရေစည်ဟာ
ဘေးကနေရာမှာ ပေါက်ပြီး ရေက တပေါက်ပေါက် ကျနေတာ
ကို တွေ့ရတယ်။ အုတ်နီခဲ နှစ်ဆင့်ခံပြီး တင်ထားတဲ့အတွက်
ရေစည်မှာ ရေယိုနေတာကို လှမ်းမြင်ရတာပေါ့။

ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ရေက ခဏခဏ ပျက်နေတော့ အဲသည်
လို ရေတွေ အလဟဿ ဖြစ်နေတာမြင်ရင် နေကို မနေတတ်
ဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် မအမာစိန်ကို
ရေစည် ယိုနေတဲ့အကြောင်း လှမ်းအော်ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်မ အသံကြားတော့ အမာစိန် အတွင်းခန်းထဲက
ထွက်လာတယ်။

'ဟုတ်တယ်၊ မမိဖြူရေ'တဲ့။

ဒေါ်လေးက ချစ်စနိုးနိုး မိဖြူ ခေါ်တာကို သူက နာမည်
မှတ်နေလား မသိဘူး။ ကျွန်မကို မမိဖြူတဲ့။

'ကွေးဆောင်ကို ရေစည်ဖာဖို့ ပြောထားတာ တစ်ပတ်
လောက် ရှိနေပြီ။ သူ မအားသေးလို့ ရေယိုတာ ဒီအတိုင်း

ကြည့်နေရတယ်*

သူ့ယောက်ျားကိုတော့ ကွေးဆောင်တဲ့။

ဪ... ရေစည်ဖာတာများ ခက်တာလိုက်လို့ မအမာစိန်ရယ်၊ အပေါက်ကလည်း သိပ်မကြီးပါဘူး။ ပွဲလျက် ငါးမူးဖိုးလောက်ဝယ်၊ ရေစည် ရေမဖြည့်ခင် အထဲကနေ အသာလေး ကပ်လိုက်ပေါ့

မအမာစိန်ဟာ သူ့အိမ် တံခါးခုံကိုကျော်ပြီး ရေစည်ထား တဲ့ နေရာအထိ လျှောက်လာတယ်။ သူ ရေစည်ကို သေသေ ချာချာ ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သွားဖြဲလေးနဲ့ ကျွန်မကို ပြုံးပြတယ်။

ဟုတ်တယ်နော်၊ ကွေးဆောင်ကို ဈေးက ပွဲလျက်ဝယ်ခဲ့ ဖို့ သတိပေးရဦးမယ်

ပွဲလျက်ရလာရင် မအမာစိန်ကိုယ်တိုင် ဖာမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား

ကျွန်မက သည်လိုမေးတော့ မအမာစိန်က တငှင်းငှင်း ရယ်တယ်လေ။

*ကျွန်မ အရပ်နဲ့ ဘယ်မိမလဲ။ ကွေးဆောင်ဖာမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့*တဲ့။

*ထင်သားပဲ*လို့ ကျွန်မက ပြောတော့ သူ ရယ်လိုက်တာ မျက်စိပေါက်တောင် မပွင့်တော့ဘူး။

တစ်ညနေကလည်း ကျွန်မ စာဖတ်ပြီး ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ မကျော့မနေနဲ့ စကား စပြည်လေးပြောဖို့ အောက်ဆင်းလာခဲ့ တယ်။ မကျော့မေတို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် ထမင်း စားနေတုန်းဖို့ မအမာစိန်တို့ အခန်းဘက် ကူးလာခဲ့ပြန်တယ်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ သာယာချင်ရင် မိန်းမဟာ
ယောက်ျားမာနကို ဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်ပေးရတယ်
သူ့စားမှုသောက်မှု ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးရုံနဲ့ မရဘူး
ဘယ်ကိစ္စမဆို သူ့ကို ရှေ့တန်းတင်ရတယ်။ ကိုယ်သိပြီးဖြစ်တဲ့
ကိစ္စပေမဲ့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး သူ့ကို မေးရတယ်
ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ကိစ္စဖြစ်ပေမဲ့ မတတ်ဟန်ဆောင်ပြီး
သူ့ကို အကူအညီတောင်းရတယ်

မအမာစိန်ဟာ အိမ်ရှေ့ အမှောင်ထဲမှာ တံခါးကို မှီပြီး ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေတယ်။

ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ ၆ နာရီခွဲ၊ ၇ နာရီလောက်နဲ့ မှောင် ချင်နေတာကိုး။

*မီးမဖွင့်ဘူးလား မအမာစိန်၊ မှောင်ကြီးထဲမှာ ဘာလုပ် နေတာလဲ*လို့ ကျွန်မက မေးမိတယ်။

*ဖွင့်မရဘူး မမိဖြူရဲ့၊ မီးချောင်း ဘာဖြစ်နေတယ် မပြော တတ်ဘူး။ လာ... ထိုင်ပါဦး*လို့ သူက ဖိတ်မန္တကပြုလို့ ကျွန်မလည်း သူ့အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

မီးချောင်း ကျွမ်းလို့လား

ကျွမ်းတော့ မကျွမ်းဘူး ထင်တယ်။ ဝယ်လာတောင် မကြာသေးဘူး။ ဒီမီးချောင်းက ဒီလိုပဲ မမိဖြူရဲ့။ ကွေးဆောင် ရှိရင်တော့ မီးချောင်းလေး ဟိုလူညံဒီလူညံ လုပ်လိုက်ရင် ပြန်လင်းလာတာပဲ။ သူကလည်း လာခဲ့လိုက်တာ

သူ့ယောက်ျား လာမယ့်ဘက် လည်ပင်းလေး ဆန့်လိုက် ပြီး မျှော်နေလေရဲ့။

မီးမပျက်တာ သေချာတယ်။ မီးချောင်း မကျွမ်းမှန် လည်း သိတယ်။ မီးချောင်းလေးကိုင်ပြီး အသာလေး လှည့် လိုက်ရင် ပြန်လင်းလာတာလည်း သိတယ်။ ဒါကို ခုံကဆေး တစ်ခုယူ၊ ခုံပေါ်တက် မီးချောင်းကို ကစားလိုက်ရင် ဖြစ်သား နဲ့ မလုပ်ဘူးရှင်။ လင်ယောက်ျား အလာကိုပဲ မျှော်ပြီး မှောင် ကြီးထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတယ်။ အံ့ဩဖို့ မကောင်းဘူးလား။

သည်တော့ ကျွန်မက မနေသာဘူး။ သူ့ကို ခုံတစ်ခု တောင်းပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် တက်လှည့်မလို့ ပြင်ဆင်တယ်။

သူက တငှင်းငှင်း ရယ်ပြန်ရော။

ကျွန်မလည်း လှည့်မလို့ပါပဲ မမိဖြူရဲ့၊ ကိုယ်က မိန်းမ ဆိုတော့ နားမလည် ပါးမလည်နဲ့ ဓာတ်တွေဘာတွေ လိုက်ကျန် မစိုးလို့။ ကွေးဆောင်ကတော့ ယောက်ျားဆိုတော့ လျှပ်စစ် အကြောင်းလည်း နားလည်၊ ပြီးတော့... ဟော ကွေးဆောင် ပြန်လာပြီ

မအမာစိန်ဟာ ကိုအေးဆောင်လက်ထဲက လက်ခွေ အိတ်ကို ပြေးပြီးယူတယ်။ ပြီး... တစ်ဆက်တည်းပဲ-

*မီးချောင်းက မလင်းပြန် ဘူး ကွေးဆောင်ရယ်၊ အဲဒါ သူများက သူ့ကိုစောင့်နေတုန်း ဟောဒီ မမိဖြူက...

အင်း... ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလို့၊ အခြေ မတော်လို့ မဖြူက ဝင်လုပ်ပေး မလို့ မဟုတ်လား၊ ဖယ် ဖယ် မဖြူ ကျွန်တော် လုပ်လို့မယ်

ကိုအေးဆောင်က ကျွန်မ ကို ဖယ်ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်

ခုံပေါ်တက်ပြီး လက်ချောင်းနဲ့ ထိရုံလား ထိပါတယ်။ မီး ချောင်းက ဖလပ်... ဖလပ်နဲ့ မျက်တောင်တစ်ချက်နှစ်ချက် ခတ်ပြီး ဖျတ်ခနဲ လင်းလာတယ်။

ဒီမီးချောင်းဟာလေ ကွေးဆောင် လက်နဲ့ထိမှပဲ လင်း တော့တယ်၊ ငှင်း... ငှင်း

အဲဒီလိုတော့ မအမာစိန်က ယောက်ျားကို ဩဘာဆေး တတ်သား။ ကျွန်မက အသာပြုံးပြီး အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက် ပါတယ်။

ဒီလိုကိစ္စတွေတင် မဟုတ်ပါဘူး။ အသေးအငယ်ကိစ္စတွေ

ဆွေကအစ မအမာစိန်က သူ့ဘာသာသူ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ယောက်ျားကိုပဲ ခိုင်းတယ်။

ကျွန်မဆို ခဏခဏ ကြားနေရတာပေါ့။

‘ကျွေးဆောင်ရေး ဒီမီးခြစ်က ခြစ်မရဘူး။ ဓာတ်ဆီကုန်တာလား။ မီးခြစ်ကျောက်ကုန်တာလား ကြည့်ပေးပါဦး’ လို့ ဆိုပြီး မီးခြစ် ခြစ်မရတဲ့ကိစ္စက အစ။

‘ဒီဆေးပုလင်းက ကျပ်လိုက်တာ ဖွင့်ပေးစမ်းပါဦး ကျွေးဆောင်ရယ်’ ဆိုပြီး ပုလင်းဖွင့်တဲ့ကိစ္စက အလယ်။

‘အဲတော့... ကျွေးဆောင်ရေး ဘယ်က ခွေးကြီးလဲ မသိဘူး။ အကြီးကြီးပဲတော့ လာမောင်းထုတ်ပါဦး’

အိမ်နောက်ဘေး ထမင်းကျွန်း၊ ဟင်းကျွန်း လာရှာစားတဲ့ ခွေးကို မောင်းခိုင်းတဲ့ကိစ္စက အဆုံး။ ကိုအေးဆောင်ကို နှိုင်းတော့တာပဲ။

ကိုအေးဆောင်ကလည်း သူစိတ်လက်ကြည်သာတဲ့အချိန် ချီရင် အကုန်လုပ်ပေးရှာပါတယ်။ စိတ်ဆိုးနေတဲ့အချိန်ဆိုရင် ဆော့ မလွယ်ဘူး။ သူမိန်းမကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပစ်လိုက်တာ။ သူတို့အခန်းက ထွက်လာတဲ့ ဆံသံဆူသံတွေကို ခဏခဏ ကြားနေရတယ်။

မအမာစိန်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ခပ်ငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ ဘာသာစာစောင်တစ်ခုက လင့်ဖျောင့် ပေါက်ဆေး ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးလေးတွေကို ပြန်ပြီး သတိရနေမိပါတယ်။

ဒေါ်လေးဆီ ကျွန်မ မရောက်တာ အတော်ကြာသွားပါပြီ။ ကြာဆို ကျွန်မကလည်း နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံကို ဆက်တမ်းအတွက် ကျောင်းတစ်ဖက်၊ ရုံးတစ်ဖက်နဲ့မို့ မသွားဖြစ်တာပါ။ ကျောင်းတက်နေတဲ့ တစ်နှစ်လုံးပဲ ဆိုပါတော့။ ဒေါ်လေးဆီ မရောက်ဖြစ်တာ။

စာမေးပွဲဖြေပြီးတာနဲ့ အဲဒီနေ့လယ်ပဲ ကျွန်မ သွားချင်စိတ် ပေါက်လာတာနဲ့ ကျောင်းကနေ ဒေါ်လေးဆီ တန်းလာခဲ့ပါတယ်။

ဒေါ်လေးရဲ့ ခြံပိုင်းလေးထဲဝင်တာနဲ့ ပထမဆုံး လှမ်းမြင်လိုက်တာက မကျော့မေ။

မကျော့မေက ခါတိုင်း ကိုဗလိုင်ကြီး ထိုင်နေကျ ထန်းထက်ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး လမ်းဘက်ကို မျှော်နေတယ်။

‘မကျော့မေ ကိုဗလိုင်ကြီး မလာသေးလို့ မျှော်နေတာလား’ လို့ ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို ရယ်မောနှုတ်ဆက်ရင်း သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ အလို... မကျော့မေ ခါတိုင်း ချီ မဟုတ်တော့ဘဲ အတော့်ကို ပိန်ကျသွားပါကလား။

သူကလည်း ကျွန်မကိုတွေ့တော့ ရုတ်တရက် အံ့သြသွားပြီး ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်ရှာတယ်။

ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်တယ်ဆိုပေမဲ့ သူ့အမူအရာတွေက ခါတိုင်းလိုတော့ မတက်ကြွတော့ဘူး။ မဖျတ်လတ်တော့

ဘူး။ ဆံပင်မဖြိုးနိုင်၊ သနပ်ခါး မလူးနိုင်ဘဲ ပစ်စလက်ခတ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

‘ပိန်သွားလိုက်တာ မကျော့မေရယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား’

သူ ညွှန်ပြတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၊ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မက အလောသုံးဆယ် ပြောလိုက်ပါတယ်။

သူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

‘ဆိုပါတော့ မဖြူရယ်’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မကျော့မေရယ်၊ ဖြူကလည်း ဂျပန်ဘာသာကျောင်းတက်နေရလို့ မလာဖြစ်တာ၊ နေမကောင်းဖြစ်တာ ကြာပြီလား၊ ဘာရောဂါလဲ၊ ဘယ်ဆရာနဲ့ ပြသလဲ’

ကျွန်မ မေးတာကို သူ မဖြေဘူး။

ပထမ ခပ်ငိုငိုငိုလေး ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တော့ မျက်ရည်ဖြူဖြူကျလာတယ်။ ပြီးတော့ တအစ်အစ်ငိုပါလေရော။

‘ကျွန်မ အဖြစ်က ပြောတောင် မပြောချင်တော့ပါဘူး မဖြူရယ်’ လို့ အစချီပြီး သူ့အဖြစ်ကို တစ်လုံးမကျန်အောင် ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပါတော့တယ်။

ကျွန်မလည်း သူပြောသမျှကို တအံ့တဩ နားထောင်ရတယ်။ အချုပ်ကတော့ သူ ခုလောက် ပိန်သွားတာ သွေးသားဖောက်ပြန်တဲ့ ရုပ်ရောဂါမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ စိတ်ရောဂါကြောင့် ပိန်ရတာ။ စိတ်ရောဂါကလည်း တခြား ဟုတ်ပါရိုးလား။

ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မတုန်မလှုပ် အေးစက်စက်ကြီးနေတဲ့ သူ့ယောက်ျား ကိုဗလိုင်တစ်ယောက် သူ့ကိုပစ်ပြီး အငယ်အနောင်းယူသွားတဲ့ ကိစ္စတဲ့။ ကျားသားမိုးကြီး။

ကျွန်မဖြင့် နားရှိလို့သာ ကြားလိုက်ရတယ်။ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်ဘူး။

‘ဟုတ်ရဲ့လား မကျော့မေရယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား’ လို့ ထပ်မေးမိတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ် မဖြူရယ်၊ ဟုတ်လွန်းလို့ ဟိုဘက်ကို လွန်နေပါတယ်။ ဒေါ်လေးလည်း ကျွန်မတို့ကိစ္စကို အစအဆုံး သိပါတယ်’

မကျော့မေက ဟီးချပြီး တစ်ကျော့ ထပ်ငိုပြန်တယ်။

ကျွန်မလည်း သူ့ကို တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှနဲ့ နှစ်သိမ့်၊ တခြားစကားတွေပြောပြီး အတော်ကြာမှ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒေါ်လေးက ကျွန်မရောက်နေမှန်းသိလို့ ထမင်းပွဲနဲ့ အသင့်စောင့်နေလေရဲ့။

ဒေါ်လေးကို နှုတ်ဆက်၊ ဒေါ်လေးရဲ့ ကျန်းမာရေး မေးမြန်းပြီး ထမင်းဝင်စားလိုက်တယ်။ မကျော့မေအတွက် စိတ်မကောင်းတာနဲ့ ထမင်းလည်း သိပ်မမြိန်လှပါဘူး။ စားရင်း မကျော့မေအကြောင်းပဲ ပြောဖြစ်ကြတယ်။

ကိုဗလိုင်ဟာ တကယ်မှိုက်တဲ့ လူပဲနော်။ မကျော့မေ လို မိန်းမမျိုး ထမင်းထုပ်နဲ့ ရှာစမ်းပါ။ ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ။ ဒါနဲ့တောင် သူက ပစ်သွားသေးတယ်။ ဖြူတော့ အံ့သြလို့ကို မဆုံးဘူး

ကျွန်မက မကျော့မချမ်းပြောနေမိတယ်။ ဒေါ်လေးက ဘာမှဝင်မပြောဘူး။ ဟင်းချိုကို နှစ်ဇွန်းဆက်တိုက် ခပ်သောက် ပြီးတော့ ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်တယ်။

ဒေါ်လေးကတော့ သူတို့ ဒီအိမ်ပြောင်းလာကြကတည်းက တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်မြင်ထားတယ်

ကျွန်မဟာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်မယ့်ဆဲဆဲ ထမင်းလုတ်ကို ပြန်ချထားလိုက်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး

သိပ်တော်တဲ့ မိန်းမနဲ့ သိပ်ညံ့တဲ့ ယောက်ျား ပေါင်းမိရင် ဒီအဖြစ်မျိုးဖြစ်တာ မဆန်းဘူး

ဒေါ်လေးက ထမင်းနည်းနည်းထပ်ယူပြီး ငါးပိရည်ကို ထမင်းပေါ် ခပ်ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီး... ငါးဘဲဖြူလေးကို အရိုးထွင်ရင်း-

*ဒီလိုလေ၊ မကျော့မေက တော်တယ် မဟုတ်လား။ မကျော့မေက တော်လေ၊ ကိုဗလိုင်က ညံ့တာပေါ့လွင်လေ။ မကျော့မေက အစွမ်းအစ ထုတ်ပြလေ၊ ကိုဗလိုင်မှာ အရည် အချင်းမရှိမှန်း သိလေ။ မကျော့မေက ဦးဆောင်မှုပေးလေ၊ ကိုဗလိုင်က နောက်လိုက်ဖြစ်လေနဲ့ ကြာတော့ ကိုဗလိုင် အရှက် ရလာတာပေါ့။ ယောက်ျားမာနကို ထိလာတော့တာပေါ့။ နောက်တစ်ခုက မကျော့မေ စကားမပြောတတ်တာပါတယ်။ သူဟာ ယောက်ျားအပေါ် ဝတ္တရားကျေတာ ကျေတာတစ်ပိုင်း ပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခန့်မသင့်လို့ ငြင်းကြခုံ ကြပြီဆိုရင်-

ရှင်လား အဖြစ်ရှိမှာ

ရှင်လေ အားကိုးလို့တော့ ထမင်းငတ်ရုံ ရှိတော့မပေါ့

အမယ်လေး ကြိုက်တဲ့အချိန်ကြာ၊ ဒီအိမ်မှာ ရှင်မရှိ လည်း ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားတွေကို အတွင်းသား ပြောလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒါ မကျော့မေ အမှားပဲ*

ဒေါ်လေးဟာ ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ဖြည်း ဖြည်းဝါးတယ်။ ကျွန်မလည်း ဆက်စားတယ်။

ငါ့တူမ အပျိုကြီးကို ကြိုတုန်း ပညာပေးဦးမယ်

ဒေါ်လေးက ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ရင်း ပြောတယ်။

*မိဖြူလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးရင် သိထားဖို့ပါ။

အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ သာယာချင်ရင် မိန်းမဟာ ယောက်ျားမာန ကို ဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်ပေးရတယ်။ သူ့စားမှုသောက်မှု ပြည့်စုံ အောင် လုပ်ပေးရုံနဲ့ မရဘူး။ ဘယ်ကိစ္စမဆို သူ့ကို ရှေ့တန်း တင်ရတယ်။ ကိုယ်သိပြီးဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပေမဲ့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး သူ့ကို မေးရတယ်။ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ကိစ္စဖြစ်ပေမဲ့ မတတ် ဟန်ဆောင်ပြီး သူ့ကို အကူအညီတောင်းရတယ်။ ဒါမှ

ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိလာ မယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ မိန်းမကို အားနဲ့ရှာတယ်။ ငါ့ကို မှီခိုရှာတယ်လို့ သနားပြီး ပစ်မပြေးတော့ဘူး။ ယောက်ျား ဆိုတာ ကိုယ့်ထက် နည်းနည်းညံ့တဲ့မိန်းမကိုမှ ကြိုက်တာ။ အဲဒါ ယောက်ျားမာနပဲ*

ကြိုကြိုဖန်ဖန် ဒေါ်လေးရယ် လို့ စိတ်ထဲက ပြောနေမိ တယ်။

ဒေါ်လေးပြောတဲ့ စကားတွေကို သိပ်ဘဝင်မကျပေမဲ့ စောဒက မတက်တော့ပါဘူး။

ထမင်းစားသောက်၊ ဒေါ်လေးနဲ့ တစ်အောင်တစ်နား စကားပြောဆိုပြီး ကျွန်မ အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ပါတယ်။ ညအိပ် ဖို့ ဒေါ်လေးက ပြောပေမဲ့ ကျွန်မ အိမ်ကို ခွင့်မတောင်းခဲ့ရသေး တဲ့အတွက် မအိပ်ဖြစ်ပါဘူး။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ မကျော့မေကို လှမ်းကြည့်ပေမဲ့ မတွေ့လို့ မအမာစိန်တို့ဘက် ခေါင်းငုံ့ပြီး ကြည့်ပြန်ပါတယ်။ သူတို့ကိုလည်း မတွေ့ဘူး။ ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်လို့ တွေးနေတုန်း-

အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သူများဘဝမှာလေ။ ကွေးဆောင်မရှိရင် မဖြစ်ပါဘူးလို့၊ ၎င်း... ၎င်း...

မအမာစိန်ရဲ့ အသံသေးသေး စူးစူးလေးဟာ သူတို့ အိမ် ဘေးက ရေစည်တွေကြားက ထွက်လာတယ်။ ကျွန်မက သူ့ရှိတဲ့ဘက် အသာလေးချောင်းကြည့်တော့၊ လား... လား... ကိုအေးဆောင်က ရေစည်ဘေးမှာ ပုဆိုးကို ပေါင် လယ်လောက်အထိ ပင့်တင်ပြီး ခြင်ထောင်တစ်ထည်ကို အားရ ပါးရ လျှော်နေတာကိုး။ မအမာစိန်က ဘေးက ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ပြီး စောစောက ကျွန်မ ကြားတဲ့ စကားကိုပြောနေတာ လေ။ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ မျက်နှာလေးတွေကလည်း အပြုံးတွေ ဝေလို့၊ ကျေနပ်လို့။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူတို့ကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အသာ လေးပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။

အိမ်အပြန် ဘတ်စ်ကားစီးရင်း စဉ်းစားစရာတွေ ရလာမိ တယ်။ စောစောကတော့ ထမင်းစားရင်း ဒေါ်လေး ပြောတဲ့ စကားတွေကို သိပ်သဘောမပေါက်လှပါဘူး။ ဘဝင်မကျေ ပါဘူး။

နောက်မှ မအမာစိန်က သူ့ယောက်ျားကို အားကိုးတင် ပြောတဲ့-

သူများဘဝမှာ ကွေးဆောင်မရှိရင် မဖြစ်ဘူး ဆိုတဲ့ စကား။ အဲဒီလို ပြောလိုက်လို့ ကိုအေးဆောင် မျက်နှာမှ ပေါ်သွားတဲ့ အပြုံးတွေနဲ့ ဆက်စပ်တွေးလိုက်မှ-

အင်း... ဒေါ်လေးပြောတဲ့ ယောက်ျားမာန ဆိုတာကို ကျွန်မ နည်းနည်း သဘောပေါက်သလို ရှိလာပါတယ်။

မနင်းကနဲ့

၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ်၊ စပယ်ဖြူ မဂ္ဂဇင်း

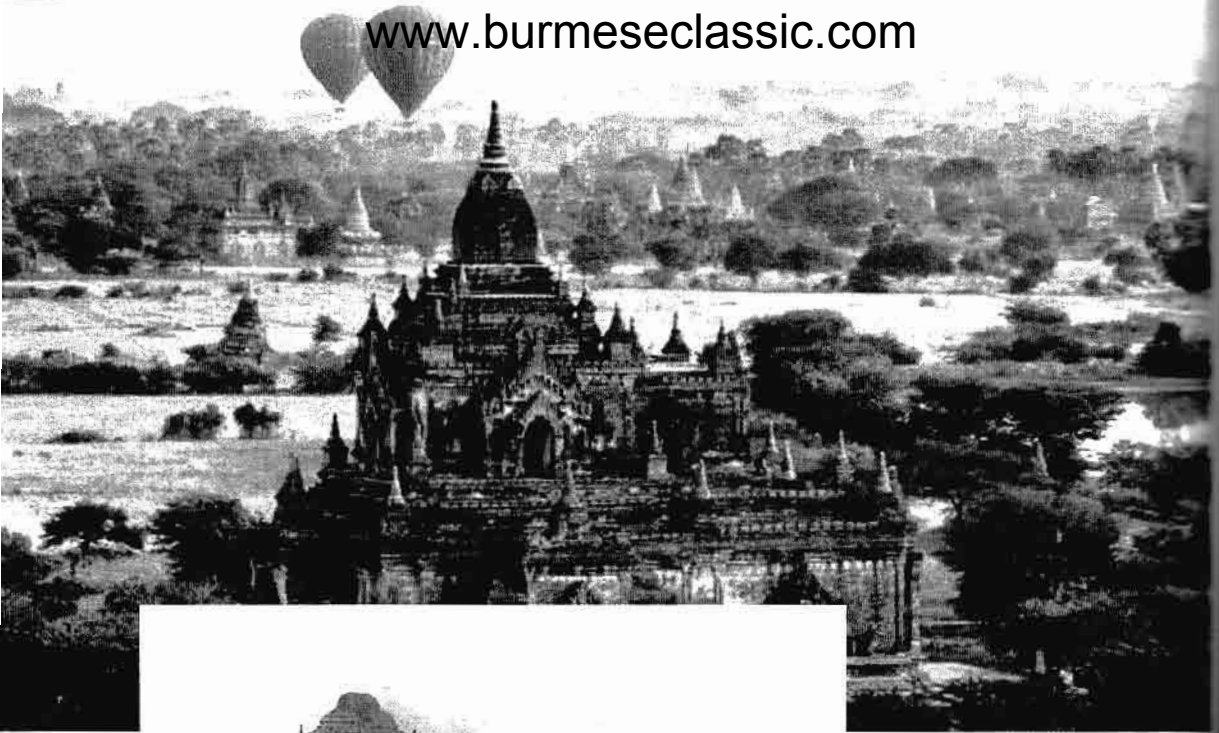

Photo Credit: Google

ဒီတစ်ခေါက် **ဗုဒ္ဓ** မပျော်ပါ ဦးစန္ဒီမာ၊ စလင်း၊

၂၄.၈.၂၀၁၆၊
 ည ၅ နာရီ ၅ မိနစ်လောက်မှာ
 ငလျင်လှုပ်သွားတယ်လေ။ ၆ ဒသမ ၈
 ရစ်ချီတာပြင်းအားရှိပြီး မြေမျက်နှာပြင်
 ၂ ဖိုင်အောက် လှုပ်တယ်။ ချောက်ကို ဗဟိုပြုပြီး
 လှုပ်တယ်။ လူ ၃ ယောက် သေတယ်။
 ချောက်မြို့ အနောက်ဘက် ၂၅ ကီလိုမီတာအကွာ
 မြေအောက်အနက် ကီလိုမီတာ ၈၄ ကျော်ကနေ
 ဗဟိုပြုလှုပ်တယ်။ ပုဂံက ကမ္ဘာကျော်
 ဘုရားတွေဖြစ်တဲ့ သဗ္ဗညု၊ ဓမ္မရုံကြီး၊
 လောကနန္ဒာ၊ ထီးလိုမင်းလို၊ ပြဿဒ်ကြီး၊
 ဣဋ္ဌာမဏိ၊ မြင်းကပါ၊ ဂူပြောက်ကြီး၊ နဂါးရံ စတဲ့

စေတီပုထိုးတွေ
 အနည်းနဲ့အများ
 ပြိုကျတာ၊ ပျက်စီးတာ၊
 အက်ကြောင်းထင်တာတွေ
 ရှိကြတယ်ပေါ့။
 လောကနန္ဒာကတော့
 စိန်ဖူးတော် ပြုတ်ကျတယ်။
 သဗ္ဗညုက အတွင်းကြေ ကြေတယ်။
 အာနန္ဒာဘုရား မုခ်ဦးတွေ
 ထိပ်ပိုင်း အက်တယ်။
 ဓမ္မရုံကြီး မုခ်ဦး(အနောက်ဘက်)
 ပြိုတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ
 ကြားနေရပါတယ်။
 ဒါက ဖုန်းသတင်းနဲ့ စာတွေ။
 ငလျင်လှုပ်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း
 စာတွေနဲ့တင် အားမရလို့
 ငါတွေ သွားရောက်
 လေ့လာဖြစ်ပါတယ်။
 လူ့ဘဝတုန်းက ကင်မရာမင်း
 ဦးအောင်ကြည်ဦး(ခေါ်)
 ဦးကုန္ဒာသက္ကရယ်၊ မချို၊
 မဦး၊ ပိုင်ပိုင်၊ အောင်ကိုမြင့်၊
 အေးခိုင်၊ ရွန်းလဲ့ကိုတို့ရယ်၊
 ယာဉ်မောင်း သန်းထိုက်ရယ်

အဖွဲ့တော်သားအစုံပေါ့။ ဦးလူနွာသတ္တပါတော့ ဓာတ်ပုံကောင်းတွေ ရတာပေါ့နော်။ နံနက်စောစော ခရီးစဉ်လိုက်တာ ချောက်ရောက်တော့ နံနက်လင်းနေတာနဲ့ အံ့ကိုက်ပဲ။ ဈေးအရှေ့ဘက်က မတင်ဝင်းဆိုင်ဝင်းပြီး နံနက်စာ စားကြရော။ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲ ၇၀၀/-၊ ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ ၇၀၀/-၊ ကြက်ဆီထမင်း ၂၀၀၀/-၊ ဟမ်ဘာဂါ ၁၅၀၀/-၊ မကွေး၊ မင်းဘူးထက် မုန့်ဟင်းခါး ခေါက်ဆွဲက ဈေးကြီးပြီး ဆီများတာပဲ ကွာတယ်။ လက်ရာကတော့ ထူးမသာလှပါဘူး။ မကွေး၊ မင်းဘူးတချို့ဆိုင်တွေ သိပ်ကောင်းတာကလား။

စဉ်ကုရောင်းပြတ်တော့ ကွမ်းလုံးလေး ချစ်ပါဦးဆိုပြီး လှမ်းအော်လူတွေကို အမြဲ တွေ့ရပါတယ်။ ပေါ်က လူတွေ အလှူငွေ ထည့်ကြမလားလို့ မေးတော့ မလှုပ်ကြဘူး။ တစ်ယောက်ကတော့ ဒီလိုပြောရဲ့။ သန်မာမာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးလုပ်နေပြီး ခွန်အားမစိုက်ဘဲ တောင်တာ မပေးချင်ပါဘူးတဲ့။ သူပြောလည်း မှန်နေတာပါပဲ။ ကျင်းထဲ ဆိုထဲ မြေဖိုလို့၊ လမ်းခင်းလို့၊ ဘောင်လို့ဆိုရင် သဒ္ဓါပေါက်နိုင်တယ်လို့လား။ ပုဂံရောက်ခါနီးတော့ ဟိုဟိုမှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ စေတီပုထိုးတွေ လက်ညှိုးညွှန်ပြရတယ်လေ။ တထောင်၊ တစောင်၊ ပြဿဒါ၊ ဒီးဒုတ်၊ စောင်ချမ်း နောက်ခံရှုခင်းတွေ အညာမြေသရုပ်ကို ဖော်ထုတ်အကြောင်းတွေပါ ပြောပြရရဲ့။ ပုဂံယာ ၁၆ စတုရန်းမိုင်ခန့် ကျယ်ဝန်းသတဲ့။ ပုဂံကို ပုဏ္ဏကမ၊ တနင်္ဂနွေ၊ ကြေးနီရောင်မြို့တော်၊ လောလောအရပ်လို့ ရှေးက ခေါ်ခဲ့ကြလေတာ။

၁၉၉၃ ခုနှစ် ရှေးဟောင်းသုတေသနဦးစီးဌာနက ပုဂံဒေသရှိ ရှေးဟောင်းသုတေသနအဆောက်အအုံစာရင်း မြေယူချက်အရ စေတီ ၅၂၄၊ ဂူဘုရား ၂၁

ဘုန်းကြီးကျောင်း ၄၁၆၊ ၂၁၆၊ ၈၇၆၊
 ထာသင်္ဂ၊ ပြဿဒ်၊ သိမ်၊ ဝိဇ္ဇကတ်တိုက်
 မှား ၃၇၄ အတ်၊ ကုန်းကြီး ၈၉၂၊ စုစု
 ဆင်းရှေးဟောင်းသာသနိကအဆောက်
 အုံ ၃၁၂၂ ရှိပါသတဲ့။ ဒီမှတ်တမ်းဝင်
 တွေက အေဒီ ၁၁ ရာစုကနေ ၁၃
 ရာစုနှစ်အတွင်း တည်ဆောက်ခဲ့ကြတာ
 တွေဖြစ်တယ်။ ၁၉၄၀-၄၁ မှတ်တမ်း
 မှာတော့ အကြမ်းဖျင်း ပုဂံဘုရားပေါင်း
 ၂၇၀၀ ရှိပါသတဲ့။ တူရင်းတောင်ခြေမှာ
 ခြူးတဲ့ ဝိဇ္ဇကတ်ဘုရားဆိုတာ ပုဂံခေတ်
 တည်တံ့တိုက်ကြီးပေါ့။ ပါမောက္ခလုစ်
 (OLD BURMA-EARLY PAGAN)
 အုပ်စု(Plate 242)မှာ အဲဒီ အဆောက်
 အုံကြီးနဲ့ ပုံတူGround Plan ပုံပါတယ်။
 ကောက်ဆစ်လက်ရာမှန်ပေါက် ကျောက်
 ဆစ်စာပြတင်းပေါက်တွေနဲ့ပေါ့။ ၁၉၇၅
 နှစ် ပါမောက္ခလုစ် မြန်မာပြည် ရောက်
 တော့ အဲဒီအဆောက်အုံကြီး မရှိ
 တော့ဘဲ အုတ်တွေဖြိုယူပြီး လမ်းဖို့လိုက်
 တော့တဲ့။

ဝင်းနွယ်(သမိုင်းတံခွန်)

ပုဂံလက်သစ်နှင့် အခြားစာတမ်းများ

၁၉၉၆ နိုဝင်ဘာ

ကြီးပွားရေးပုံနှိပ်တိုက် ပထမအကြိမ်

ပုဂံက စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီးပါ။ ဒီစာအုပ်မှာပဲ သမိုင်းပါမောက္ခ
 ဒေါက်တာ သန်းထွန်းက 'ပုဂံကို ဘယ်သူတည်သလဲလို့ မေးရင် ဖြေဖို့ မလွယ်၊
 ဘယ်သူဖျက်သလဲ မေးရင် ခြေရာ လမ်းစရာပြီး ဖြေဖို့ မခက်လှပါ။ လွယ်လွယ်ပဲ
 ၁၃ ရာစုနှစ်နှောင်းက မွန်ဂိုကျူးကျော်သူလိုပြောကြမယ်။ ရှင်ဘုရင် ပုဂံက ၂၂
 စက်တင်ဘာလ ၁၃၆၁ ခုထွက်သွားလို့ ဝင်လာတဲ့ ရှမ်းလို့ ပြောချင်ပြောမယ်။
 နောက်ထပ်လည်း ၁၄၄၂-၁၄၄၄-၁၄၅၆ ရောက်လာတဲ့ ရှမ်းလို့လည်း ပြောမယ်။
 ပုဂံ ဂွန်ရံမင်စာအရ အမျိုးသားဌာပနာတိုက် ဖောက်သူတွေရဲ့ ၁၄ ဇန်နဝါရီ ၁၅၇၅၊
 ၁၇ ဧပြီ ၁၇၅၉ နဲ့ ၂ ဒီဇင်ဘာ ၁၇၇၀ မှာ ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့လက်ချက်လို့ ပြောလို့
 ဖြစ်တာပဲ။ ဥရောပမှာမည်ရဲ့ ပြတိုက်ကြီးတွေအတွက် ရှေးပစ္စည်း ဇွတ်ရှာတဲ့ နိုင်ငံခြား
 သားတွေ ၁၃ ဧပြီ ၁၈၉၁ က တစ်ကြိမ်၊ ၁၈ မတ် ၁၈၉၉ က တစ်ကြိမ် အကြီး
 အကျယ် မွေနှောက်ရှာဖွေ ဖျက်ဆီးလုယူသွားလို့ ဆိုတာမျိုးလည်း ပြောကြတယ်။
 မီးအကြီးအကျယ် ခရစ်နှစ် ၁၂၂၅ ခု(ပုံ ၁၂ က၊ ၂)မှာ လောင်လို့၊ ၁၉ ဇူလိုင်
 ၁၃၃၁ ခုက ရှေ့ကြီးလို့၊ ဒုတိယစည်သူ ၁၁၆၉-၁၂၁၁ လက်ထက် ငလျင်ကြီး၊
 ၂၅ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၁ မတ် ၁၈၃၉ ငလျင်၊ ၁၆ ဇူလိုင် ၁၉၅၆ ငလျင်၊ ၈ ဇူလိုင်
 ၁၉၇၅ ငလျင်တွေကြောင့် ပြောရင်လည်း ဟုတ်တာပဲ။

ပုဂံလက်သစ်

ဒေါက်တာ သန်းထွန်း

သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာ သန်းထွန်းက ရှေးမူနဲ့မကိုက်ညီရင် လက်မခံပါ
 ဘူး။ ပုဂံလက်သစ် ဒီဆောင်းပါးမှာပဲ 'ကျောင်းဘုရားပျက်ရင် ပြင်မယ်၊ အားလုံး
 ရွှေနှံဝင်းပြီး စိန်ကျောက်နဲ့ တောက်ပြောင်နေမှ ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး အဟောင်းတွေ
 ဖယ်ရှားတယ်။ ရွှေဝါရေးတယ်။ အပြောက်အမွှမ်းခြယ်တယ်။ အစိုးတန်တဲ့ ထီး
 တင်တယ်။ ရှေးက စေတီထိပ်နဲ့ အခု ပန်းတောင်းခေါ်တဲ့ သီခရယ်ပိမှာ အထွတ်ပဲ
 ရှိတယ်။ ထီးမရှိဘူး။ အထွတ်ဆိုတာ ဝါရံသျှဉ္စလ ဆိုတဲ့ မိုးရေမဝင်အောင် ပိတ်ပံး
 ထားတဲ့ ထပ်ဆိုဖြစ်ပါတယ်။

အခုအခါမှာ 'ဘုရားဂေါပက' ဆိုသူတွေဟာ အလှူခံကောင်းတယ်။ အလှူ။

များများရရင် ဘုရားကို အသစ်ဖြစ်အောင် 'မွမ်းမံ'မယ်၊ မူလလက်ရာမပျက် လုပ်ရကောင်းတယ်လို့ နည်းနည်းမှ မသိဘူး။ ၁၃၈၀ ငလျင် ၄ ဧပြီမှာ အဂ္ဂတေ (၁၃၄၀/၆၆၃) မြင်းကပါ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူရဲ့ ဥက္ကောင်းတော် ပြုတ်ကျလို့ မဟာထေရ်က ၂၈ မတ် မွမ်းမံပြင်ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၃ ဒီဇင်ဘာ ၁၆၅၈ ငလျင်မှာ ပြိုပြန်လို့ မဟာကစ္စန တပည့် ဓမ္မနရက ၄ မတ် ၁၆၅၉ မှာ အသစ်မွမ်းမံ ပြင်ဆင်တယ်။ ဥပါလိသိမ် အပြင်ဘက် မြောက်ဝှေ့မှာ နံရံမင်စာ ရှိတယ်(ရွှေကိုင်းသား ဆရာတော် ဦးသောဘိတမုတ်စု)။ ဂူနံရံ အင်္ဂတေတွေပေါ်မှာ အခုလို နောက်ထပ် ရေးတဲ့ ပန်းချီမင်စာတွေပါ အားလုံး ၈ ဇူလိုင် ၁၉၇၅ ငလျင်မှာ ကွာကျပျက်စီးတယ်။

(၂၁၇၁/၁၄၆၅) (ယခု အာနန္ဒာ) ဘုရားနံရံကို ထုံးအကြိမ်ကြိမ် သုတ်ခဲ့လို့ ဘယ်သူတွေ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ရှေးလက်ရာတွေကို ဘယ်လို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်တမ်းမရတော့ပါ။ ၂၂ မတ် ၁၈၃၉ က ငလျင်ပြိုပျက်လို့ ထပ်လုပ်ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ပုပ္ဖား ပရမဝဏ္ဏသိဒ္ဓိယူဦး အသစ်မွမ်းမံတော့ ၁၉ ရာစုပုံစံကိုပဲ ယူမှာပေါ့။ မူလပုံစံရအောင် ရှာပြီး လုပ်ကောင်းတယ်လို့ စဉ်းစားမယ် မထင်ဘူး။ ၁၆ ဇူလိုင် ၁၉၅၆ ငလျင်တွင် လုံးဝပြိုပျက်လို့ ပရမဝဏ္ဏသိဒ္ဓိက ၁၇ ဇန်နဝါရီ ၁၉၅၆ ခုမှာ သူ ကြိုက်သလို အသစ် ပြန်တည်ပါတယ်။ ၈ ဇူလိုင် ၁၉၇၅ ငလျင်မှာ လုံးဝပြိုပြန်တော့ အရင်ပုဂ္ဂိုလ်ကပဲ အရင်ကလိုပဲ မူရင်းအတိုင်း ပြန်လည်တည်ဆောက်ဖို့ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ထပ်ပြီး တည်ဆောက်တယ်။

ကဲ ဒါလောက်ဆိုရင် အတိတ်ပုဂံနဲ့ ငလျင်အကြောင်း ထိုက်သလောက် သိနိုင်ပါပြီ။ ယခုမကြာသေးခင်က ၂၄.၈.၂၀၁၆ နေ့က ငလျင်အကြောင်း ပြန်ဆက်ပါတယ်။ စလင်းမြို့နယ်တင်ကို ဘုရားပေါင်း ၇၃ ဆူ ပျက်စီးယိုယွင်းပြီး ပုဂံတစ်ဝိုက်မှာ ၂၆.၈.၂၀၁၆ စာရင်းအရ ၃၉၇ ဆူ ငလျင်ဒဏ်ထိပါသတဲ့။ အလယ်အလတ်ပျက်တာ အဆူ ၃၀၊ အကြီးအကျယ် ပျက်တာ ၁၅ ဆူ ပါဝင်ပါသတဲ့။ စာရေးသူ ချောက်လမ်းက ပုဂံကိုဝင်တာဆိုတော့ စေတနာကြီးဘုရားကို စတင်တွေ့လိုက်ရပြီး မိုးကာ

အုပ်မိုးတာ တွေ့လိုက်ရတော့ အတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါတယ်။ လောကနန္ဒာကတော့ စိန်ဖူးတော်တင် ပြုတ်ကျတာဆိုတော့ အဆင်မဆိုးဘူးရယ်။ လောကနန္ဒာမှာ ကားရပ်တော့ ပုစွန်ငါးပေါင်းကြော်သည်တွေ ထားရောင်းကြတယ်။ မေးကြည့်လိုက်တော့ ၄ ကောင် ခပ်လတ်လတ်ကလေးတွေ ကြော်ထားတာ တစ်ခု ၂၀ဝိ၊ ၅၀ဝိ နဲ့ ၃ခုတဲ့။ ဖူးဘုရားမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ဓမ္မရုံကြီး ရောက်တော့မှသာ ၃ ကောင် ကြော်ထားတဲ့ ပုစွန်ကြော်တစ်ခု ၂၀ဝိတဲ့။ ငါးသန်လက်သန်းလောက် အကောင်လေးတွေ ၂ ကောင် ကြော်ထားတဲ့ ငါးပေါင်းကြော်လည်း တစ်ခု ၂၀ဝိတဲ့။ ဘယ်က လာရောင်းတာတဲ့လို့ မေးကြည့်တော့ လောကနန္ဒာကတဲ့လေ။ လတ်တော့လတ်တယ်။ ဆင်လက်လေ့လာတဲ့အခါ ဓမ္မရုံကြီးအရောက် ဘက်မှန် အတော်ပျက်စီးပြီး အရံဇော်နဲ့ ပင်မစေတီထိပ်ပိုင်း မိုးကာအုပ်ထားတယ်။ နေ့ဆွမ်းချိန်နီးတော့ အာနန္ဒာဘုရားမြှောက်ဘက်က မိုးမိုး၊ ငွေသင်္ဃာဆိုတဲ့ မြန်မာထမင်းဆိုင် ဝင်ခန်းလို

အောက်သား၊ ကြက်သား၊ အမဲ
ဆိတ်သား၊ ဆိတ်ကလီစာချက်
တယ်။ ပုစွန်မရပါဘူး။ ဆိတ်သားနဲ့
တယ်။ အရံဟင်းတွေက ကင်းပုံ
ဆီပြန်၊ ကုလားပဲနှပ်ဆီပြန်၊ ချဉ်
ဆီဟင်းအရည်သောက်၊ ပဲချဉ်-
သောခွေးသီး ငရုတ်သီးခြောက်နဲ့
သင်းထားတာ တစ်ခွက်၊ ငရုတ်သီး
ခြောက်၊ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်၊ အတို
ချဉ်နဲ့ တစ်ခါပြင် ၁၃၀ဝိ၊ ထမင်းဖြူ
တစ်ခွက် တစ်ပန်းကန် ၃၀ဝိ၊ အသားဆီ
ဟင်းက ၃ ဖတ် အနှစ်ပါတယ်ပေါ့။
နံပါတယ်။ စားသုံးသူကလည်း
အရမ်းများတယ်။ ရောင်းရတာလည်း
အတိမ်လည်ဘူးရယ်။ စားပြီး အာနန္ဒာ
ဘုရား ဆက်ဖူးကြတယ်လေ။ အရှေ့
အတိမ်မုခ်၊ တောင်ဘက်မုခ်၊ အနောက်

သဗ္ဗညု၊ ဒုမာ ဓမ္မရုံ၊ အနုမာ အာနန္ဒာဆိုတာ ပိုသဘောပေါက်သွားပါတယ်။
ရှေးဘုရင်တွေလက်ထက်ကတိုင်စပြီး ခေတ်အဆက်ဆက် လုပ်ချင်သလို လုပ်လာ
လိုက်ကြတာ ရှေးဟောင်းတန်ဖိုးလည်း မသိ၊ ယဉ်ကျေးမှုလည်း နားမလည်၊
ထင်မိထင်ရာတွေ စွတ်လုပ်ခဲ့တော့ အတော်နစ်နာဆုံးရှုံးရပြီပေါ့။ အမွေအနှစ်ဆိုတာ
ကို နားမှ မလည်ကြဘဲကိုး။ ထုံးစွာထားတဲ့နေရာမှ လက်ဝါး ၂ ခုစာလောက်
ချန်ထားတဲ့ ထုံးကို ကြည့်လိုက်တော့ အတော်ထူနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ လိုက်
အတွင်း အသွားအလာတွေနဲ့ ကျပ်သပ်နေတဲ့ကြား သပိတ်ပိုက် မျက်စိစုံမှိတ် အလှူခံ
တဲ့ဘုန်းကြီးကို တွေ့နေရတယ်လေ။ အလှူခံစရာ နေရာရှားလို့။ အဲဒီကနေ ရွှေစည်း
ခုံစေတီ ရောက်တော့လည်း ရွှေသင်္ကန်းကပ်ဖို့ ငြမ်းဆင်ပြီး ရှိင်တွေ အုပ်ဆိုင်းထား
တာတွေ တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ စူဠာမဏိစေတီကို ဖူးရတာ ရင်ထဲ အထိအခိုက်ဆုံး
ပါပဲ။ စဉ်အနုပညာတွေပါ ထိခိုက်ကုန်တာဟုတ်လား။ တစ်ခုသတ်ပြုဖို့ ကောင်း
တာက နဂိုက ထီးမတင်ခဲ့တဲ့ ဘုရားတွေ ထီးတင်တာ၊ တချို့ကွမ်းတောင်၊ တချို့
ခါးလယ်လောက်ကနေ အုတ်အသစ်တွေနဲ့ အထက်အမြင့် ပြန်လည်တည်ဆောက်တဲ့
ဘုရားတွေ ပြိုကျပျက်စီးခြင်းပါပဲ။ လုပ်တော့ ကန်ထရိုက်နဲ့လေ။ ဖြစ်ကတတ်
ဆန်းလုပ်ခဲ့တာကလား။ အဟောင်းလက်ကျန်က မပြိုဘူးရယ်။ အုတ်ချင်းအင်္ဂီတေ
ချင်းမှ မတူတာဘဲ။ တချို့ဘုရားတွေ ကွန်ဂျူးပိုက်တောင် ထွက်ကျလာသတဲ့။

ခုနေခါ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများ ပုဂံဘုရားတွေ ကန်ထရိုက်နဲ့ မပြင်ဖို့၊
ယူနက်စကိုကို အကူအညီတောင်းပြီး
နည်းမှန်လမ်းမှန် လုပ်ဖို့တွေ ဦးစီးဦး
ဆောင်ကာ တိုက်တွန်းနေတယ်လေ။
ငွေကြေးလှူဒါန်းသူ၊ လုပ်အားပေးသူ၊
လုပ်အားပေးသူတွေကို ကျွေးမွေးသူတွေ
လည်း မနည်းလှပါဘူး။ မင်္ဂလာစေတီ
က စဉ်အနုပညာလက်ရာတွေလည်း
ထိခိုက်တယ်ဆိုတော့ ပိုလို့တောင် စိတ်
မကောင်း ဖြစ်ရပြီပေါ့နော်။ ၃၉၇ ဆူ
တောင် ပျက်စီးယိုယွင်းတာဆိုတော့
အထိ မနာဘဲ ရှိပါ့မလား။ ပုဂံခရီးကို
အကျဉ်းချုံး ပြောရရင် ပျက်စီးယိုယွင်း
သွားတဲ့ စေတီပုထိုးတွေကို ကြည့်ပြီး

အတိမ်မုခ်၊ တောင်ဘက်စေတီငယ် တစ်
ချက် မိုးကာအုပ်ထားတာ မြင်နေရရဲ့။
သွင်ကြောင့် ထိခိုက်သွားလို့ မိုးရွာရင်
မိုးဝင်အောင် မိုးကာအုပ်ထားတာတဲ့။
အနန္ဒာ ဘုရားကြီးကိုတော့ ရွှေသင်္ကန်း
ပိစို့ ငြမ်းဆင်ထားပါတယ်။ အမြင်
အမြင် ဖူးရတာ အားမရပါဘူး။
အနန္ဒာဝင်းအတွင်း လိုက်နံရံမှာ ပြီးခဲ့
တဲ့ ၂ နှစ်လောက်က အကြိမ်ကြိမ် သုတ်
ထားတဲ့ ထုံးတွေကို အိန္ဒိယပညာရှင်တွေ
နဲ့ ခေတ်မီနည်းပညာနဲ့ ခွဲလိုက်တာ
အတိုင်း နံရံဆေးပန်းချီတွေ ပေါ်လာတာ
တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့မှ အမြင်မှာ

နမောတသစိတ်၊ ယူကျုံးမရစိတ်၊ အကယ်၍များ ဒါ့ထက်ဆိုးဆိုးရွားရွား ပျက်စီး
ပျောက်ကွယ်သွားရင်ဆိုတဲ့ ကြောင့်ကြအားငယ်ထိတ်လန့်စိတ်တွေ နဲ့ ဒီတစ်ခေါက်
ပုဂံကိုရောက်ရတာ မပျော်ခဲ့ပါဘူး။ စေ့စေ့တွေး ရေးရေးပေါ် ဆိုသလို ဒီရှေးဟောင်း
အနုလက်ရာ အမွေအနှစ်တွေ ရှိနေလို့သာ မြန်မာဆိုတာ ကမ္ဘာက သိနေတာ ဟုတ်
လား။ ဒီလိုလေ့လာစရာတွေ ရှိနေလို့လည်း ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ လာရောက်
နေတာ ဟုတ်လား။ လူဆိုတာ ခွဲလမ်းစရာရှိမှ ခွဲလမ်းတာ၊ ဂုဏ်ယူစရာရှိမှ ဂုဏ်
ယူတာ၊ တန်ဖိုးထားစရာရှိမှ တန်ဖိုးထားတာပါ။ စေတီတော် ပုထိုးတော်ကြီးမှာလည်း
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ များလွန်းလှတော့ နှုတ်တော်က ထုတ်ဖော်မမြဲကဟသော်
လည်း 'တို့ကိုယ်တော်ကြီးတွေလည်း နဲ့နဲ့ နဲ့ ယုံယုံပဲ ကျန်ပါတော့တယ်ကွယ်ရဲ့' ဆိုပြီး
ညည်းတွားနေသလို ကြားယောင် ခံစားရလို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ခါတိုင်း အခေါက်တွေနဲ့
မတူဘဲ ဒီတစ်ခေါက် ပုဂံမှာ မပျော်တာပါ။

ဦးစန္ဒိမာ၊စလင်း။

၁၉၆၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်

အနုပညာလောက

ကလေးကလေးကလေး

‘ကံကြမ္မာကို မလွန်ဆန်သာပေမဲ့
အာဇာနည်မှာပဲ ဖိစီးမှုကိုရင်ဆိုင်ရင်း
သံသရာအတွေ့အကြုံတွေ
ကိုယ်လေး အကူညီတံခါးက လွတ်ချင်တယ်
ကလေးကလေး ကလေးကလေး
သာ (၁၉၇၀)

ကျွန်တော် ‘စိတ်ချင်လွန်းမိသည်။

ကြည့်ပါလေဦး။ တကယ်ကို ရွတ်ချစ်ယုတ်ယုတ်။ FM အစီအစဉ်တစ်ခုက
ကျွန်တော်တို့အားဖြင့် အပြားမှာ ရောက်လာမည်။ သူတို့ သုံးဦး မပြန်မချင်း
ကျွန်တော်က တစ်ခုတည်းမှာ အောင်မြင်မည်။ အေးရဲအောင်ကြီး ဦးကြည်၏
ညွှန်ကြားချက်မို့ ကျွန်တော် သာမမတတ်နိုင်။ တကယ်တမ်း ငြင်းမယ်ဆိုလျှင်
ကျွန်တော် ငြင်းခွင့်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က ဤဆေးရုံဝန်ထမ်းမကောင်း။ ပြင်ပမှ
ခေါ်ယူအသုံးပြုသော မေးလ်အစီအစဉ်။ အငြိမ့်မှ အမျိုးသားသုံးခုဖြင့် မဟုတ်လော။

သို့သော် ကျွန်တော် အယ်မှာ ငြိမ်းနှိပ်ပါမည်နည်း။
ဤဆေးရုံသည် ကျွန်တော်ဆေးရုံ တစ်ရိုင်း ပြစ်နေပြီ။
သူတို့ကလည်း အချို့သောသူနာပြု ခေါ်ဟောဆိုလျှင်
ခော်ခိုင်မိုး ဟူသော အမည်ပေးလိုက်စမြဲ။ ဤဆေးရုံတွင်
ကျွန်တော် သူနာပြုလုပ်နေသည်မှာ ၁၄ နှစ်တိုင်ခဲ့ပြီ။
ကျွန်တော်သားကြီး တစ်သက်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။
ကျွန်တော် စိတ်ချုပ် ထွေးစွာ ထိုင်နေဆဲမှာပင် မပိုက်
လက်ကလေးလှုပ်ကာ တာတာပြသွားသည်။ ၅ နာရီ

ထိုးပြီပေါ့။ မရွေ့ပါက ခါးထေးပင် ကော့ကာ အခါတိုင်း
ကျွန်တော် သူကို လှောင်ပြောင်နေကျပုံစံဖြင့် ခပ်ကော့ကော့
လှောင်ပြောင်ကာ အပြန် ခရီးနှင်လေပြီ။ ကျွန်တော် ကြည့်နေ
ဆဲမှာပင် လက်ဝဲဘက်က ဟမ်းပန်းပြောသလို 'ဟဲလို နှင်းဆီ
လား၊ ကိုယ် လာနေပြီကွယ်၊ ထမင်းစား၊ စောင့်ဦးလေ' ဟု
ကျွန်တော်နီးကို ကျွန်တော်ပြောနေကျ စကားမျိုးဖြင့် အတွန့်
တက်ကာ ဆောက်ပြောင်ပြသွားပါသည်။ သူ့ကိုကြည့်ကာ
ကျွန်တော် ရယ်ချင်လာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်
စောင့်ရတော့သည်။ ညနေ ၆
နာရီတွင် လာကြမည့် FM
ရေဒီယိုမှ ဝန်ထမ်းသုံးဦး။ သူ
တို့က လူနာတချို့ကို တွေ့ခွင့်
တောင်းထားသည်။ ထိုလူနာ
စာရင်းတွင် ကျွန်တော် ဂျူတီ
ဝင်နေသော C3 ဆောင်မှ
လူနာတစ်ဦးပါနေသည်။ ဤ
စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတွင်
လူနာအမျိုးအစား အမြောက်
အမြားရှိသည်။ သို့ရာတွင်
C3 ဆောင်သည် အန္တရာယ်
အကင်းဆုံး အဆောင်။
ပြဿနာအနည်းဆုံးအဆောင်။
သုံးနှစ်အရွယ်ကလေးတစ်
ယောက်ပင် လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ဆော့ကစားနိုင်သည်။
ဤစကားက မုသားမဟုတ်
ပါချေ။ ကျွန်တော့်သားကြီး
‘သီဟမိုး’ပင် ငယ်ဘဝတစ်
လျှောက်လုံး ကျွန်တော်နှင့်
လိုက်လာတိုင်း ထိုအဆောင်
မှာပင် ပြေးလွှားဆော့ကစား
ခဲ့သည်ကော။

ကျွန်တော် ဂျူတီကုတ်
ကိုဝတ်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်
နှပ်ဖို့ပြင်သည်။ ရေနွေးက
ဓာတ်ဘူးထဲတွင် အသင့်ရှိနေ
သည်မို့ ပရိမီယာတူး ကော်ဖီ
မစ်ကိုဖောက်ကာ ကြွေဖန်
ခွက်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ရေ
နွေးကို လက်သုံးလုံးလောက်
ထည့်ပြီး ကော်ဖီမစ်အခွံဖြင့်
ခေါက်ချိုးချိုးကာ မွေလိုက်
သည်။ ငြီးမှ ရေနွေး လက်
သုံးလုံးခန့် ထပ်ဖြည့်ပြီး
ထမင်းချိုင့်အဖုံးတစ်ခုဖြင့်
အပေါ်မှအုပ်ကာ နှပ်ထား
လိုက်သည်။

ကိုဖြင့်သာ ဘာများ
ပြောမှာပါလိမ့်။

ကျွန်တော် ဆက်စဉ်း

ဦးနေဝင်း
အာဏာသိမ်းတဲ့
နေ့မှာတင်
ဝင်ကြာဆိုင်ကို
ဟိဟိုး
လေယာဉ်ကွင်း
သွားတဲ့လမ်းမှာ
ဖမ်းလိုက်တာ
ဦးနေဝင်းက
သူ
သီပေါကို
သွားခဲ့တုန်းက
ဝင်ကြာဆိုင်
ဘယ်ပုံဘယ်နည်း
အသတ်ခံရတယ်
ပျောက်ပျက်လိုက်
တယ် ဆိုတာ
ဒီကနေ့အထိ
သတင်း
အတိအကျ
မထုတ်ပြန်နိုင်ဘူး

စားရင်း ပြီးလိုက်မိပါသည်။
လူပျိုကြီးတော့ ဘာများ ကြံ
နေပါလိမ့်ဟုတွေးကာ ကျွန်တော်
ပြုံးမိခြင်းပင်။ သူကများ FM
အစီအစဉ်မှာ ဝင်ခဲ့ဦးမတဲ့။
လာလာချည် သေးရဲ့။
ကျွန်တော် နာရီကြည့်မိတော့
၁၂နာရီခွဲတော့မည်။ ကော်ဖီ
နှပ်ပြီးချိန် C3 ဆောင်သို့
ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်
ရမည်က သုံးမိနစ်။ သူတို့ကို
စောင့်ရင်း မဂ္ဂဇင်းဖတ်ဖို့
အချိန်ရသေးသည်။ ထို
အတွေးဖြင့်ပင် ကျွန်တော်
ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ကာ
မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ချိုင်းကြား

မှာညှပ်ရင်း C3 အဆောင်သို့
ကူးလာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ မိုး
သားတိုတက်နေသည်။ တစ်
နွေလုံး အိုက်စပ်ပူပြင်းခဲ့သော
၂၀၁၅ ၏ မိုးဦးသည်
ကျွန်တော်တို့ချင်း ဟာသ
နှောသကဲ့သို့ ဦးထွန်းလွင်
ကြီး အမိန့်မချသေးလို့ ရွာ
မချသေး။ ကျွန်တော်တို့က
ရာသီဥတုကို မကျေမလည်
ဖြစ်တိုင်း ပြောနေကျစကား။
ယခုလည်း တက်နေသော မိုး
သားများကို လေပြင်းက ထိုး
မွှေနေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်
မိုးရွာဦးမည်မထင်။

အဆောင် ဝန်ထမ်း
ဦးစေးက ကျွန်တော့်ကို ဝင်
တော့မလားဟု မေးငြဲကာ
သော့ဖွင့်ဖို့ ပြင်သည်။
ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြရင်း
နားနေခန်းထဲသို့ အရင်ဝင်
လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သုံး
ခွင့်ရှိသည့် အံ့ဆွဲလော့ကာထဲ
သို့ လက်ပတ်နာရီ၊ ဘောပင်၊
သော့၊ တယ်လီဖုန်းတို့ကို
ထည့်သည်။ အရင်က ခါး
ပတ်ကိုပင် ချွတ်ကာ သိမ်းခဲ့ရ
သည်။ ဒီနေ့တော့ ကြိုးခါး
ပတ် ဘောင်းဘီပွမို့ ကိစ္စမရှိ။
ကျွန်တော် ကော်ဖီကို
တစ်ကျိုက်ငုံကာ မဂ္ဂဇင်း
ဝတ္ထုဖတ်လက်စကို ဆက်
ဖတ်နေဖြစ်သည်။ ညနေ ၆
နာရီမထိုးမီအထိ ကျွန်တော်
အချိန်ဖြုန်းရတော့မည်ကိုး။

ပရိမီယာတူး ကော်ဖီ
ရနံ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
စားပွဲထက်၌ တငွေငွေ လွင့်
ပျံ့နေသည်။ ဇွန်လဆန်း
ကာလမို့ အဖြူအစိမ်းဝတ်
ကျောင်းသားတစ်သိုက် ဆိုင်
ရှေ့မှ သုတ်ခြေတင်သွားကြ

သည်။ အင်းစိန်ပေါက်တောဝ
မှတ်တိုင်နှင့် နီးသည့်အတွက်
ကားကြီးကားငယ်များက
ဟွန်းသံပေးကာ စီစီညနေ
တော့သည်။ ကျွန်တော် ထိုင်
နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ ကျွန်တော့် အိမ်နှင့်
နီးသည့်အပြင် စားပွဲဝိုင်းက
လမ်းမကြီးနှင့် ကပ်နေသည်
မို့ ဆူညံ ပွက်လောရိုက်နေ
သည်။ သို့သော် ထိုအမြင်
အကြား အာရုံများက ကျွန်တော်
အတွေးကို ကျော်သွားနိုင်စွမ်း
မရှိ။

‘ကလေတာ ကလက်ဂို
ဟီတီ’

ကျွန်တော့်အတွေးဖြင့်
အခါခါ ရွတ်ဆိုမိသည့် ဝေါ
ဟာရ။ ထိုဝေါဟာရက ဆူညံ
နှစ်ရက်လုံးလုံး ကျွန်တော့်ကို
ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ။ ကျွန်တော့်
ကိုမှမဟုတ် FMချန်နယ်တစ်
ခုကိုလည်း အုတ်အော်သောင်း
တင်းဖြစ်လောက်အောင် ရိုက်
ခတ်ခဲ့သည်။ ကလေတာ
ကလက်ဂိုဟီတီ တဲ့။ မည်သူ
ကြားဖူးပါသနည်း။ ကျွန်
တော့်ဘဝတွင် တစ်ခါမှ
မကြားဖူးသော ဝေါဟာရ
လူနာမည်လိုလို ဘာလိုလို
ဘာမှန်းညာမှန်း ကျွန်တော်
မသိခဲ့သော ဝေါဟာရဖြစ်
သည်။ ထို ဘာမှန်းညာမှန်း
မသိသော ဝေါဟာရတစ်ခု
သည်ပင် ကျွန်တော့်အတွက်
မယုံကြည်နိုင်လောက်သည့်
အဖြစ်အပျက်ကြီးကို မျက်စိ
ထင်ထင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

‘ကလေတာ ကလက်ဂို
ဟီတီ’

ကိုဖြင့်သာ ရေးသား
သည့် လက်ရေးစာသစ်
သည်။ သူက အောက်နိုင်

သန့်စွမ်း။ ချိုင်းထောက်နှစ်
 ထက် အားပြုကာ တစ်မိနစ်
 ချဉ်းခြေလှမ်းခုနစ်လှမ်းမျှကို
 ချဉ်းဒီးကျကာ လျှောက်ရ
 သည့်ကုသုသနာ။ ထို့အပြင်
 စိတ်ကုန်းမာရေးဆေးရုံ၌ မူး
 ဆစ်ဆေးဖြတ်ရန် တက်
 ဆုတ် ကုသခဲ့သူ။ လေဖြတ်
 ဆာသည့်အတွက် သူလျှာက
 ထေးပြောလျှင် မပီသချင်။
 ကျွန်တော်ထက် ၇ နှစ်ကျော်
 သည် လေးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်
 သွယ်။ အသားက ဖြူဖြူ။
 ချိတ်ဟန်က ပိန်ပိန်ပါးပါး။
 အယ်ခွဲ ဆံပင်အရှည်ဖြင့်
 ချောသမားလိုလို၊ ပန်းချီ
 သမားလိုလို။

ပြီးတော့ သူက တစ်
 ချိတ်တည်းသမား။ ဗဟန်း
 ၃ လမ်းတွင် ကြီးဒေါ်တစ်
 ဆောက်နှင့်နေသည်။ သူ
 ချိတ်တိုင်ပင် မူးယစ်ဆေး
 ဖြတ်ရန် အကြောင်းကြားခဲ့
 သည်မို့ ဗဟန်းစခန်းမှူးက
 ဆာသနာ ကျွန်တော်တို့ထံ
 ဆောင်ပေးခြင်းပင်။ ပစ္စည်း
 ညာအသင့်အတင့် ပြည့်စုံလှ
 သည်မို့ ဆေးရုံတက်နေစဉ်
 အာလတွင် သူ့အတွက်
 ဆယျာဝစ္စဆောင်ရွက်ပေးရန်
 ကျွန်တော်ကို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း
 ပင်။

မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ်
 ဖွင်းနှင့် နီးနေသောအရပ်မို့
 ဆာသည့်တင်လေယာဉ်ကြီး
 တစ်စင်းက ဝေါဝေါ့ပိုးပိုး
 ခြည်သံဟည်းကာ နှိမ့်နှိမ့်ထိုး
 ဆင်းလာသည်။ အင်းစိန်
 ဆက်တောဝအရပ်အဖို့ ထို
 လေယာဉ်မျိုးသည် အဆန်း
 ကြယ်မဟုတ်တော့။ စော
 အက မိုးရွာထားသည်။
 အလမ်းမကြီးက ယာဉ်ကြီး

များဖြတ်သန်းမှုများလှသဖြင့်
 ချိုင့်ကျင်းတို့က ပေါသည်။
 မိုးရေများက ထိုကျင်းချိုင့်
 များတွင် ပလူးနေကြ၏။
 စားပွဲထိုးကောင်လေးက
 ကျွန်တော် မီးခြစ်တောင်း
 သည်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
 ခြစ်ပေးရင်း စီးကရက်မီးပေး
 လာသည်။ စီးကရက်မီးညှိ
 အပြီး ကျွန်တော် အိတ်ကပ်
 ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးကို
 ထုတ်ကြည့်ဖြစ်သည်။ လက်
 မှာရီကို ကြည့်ဖြစ်သည်။ ၉
 နာရီ ၂၀။ မကြာခင် ကိုမြင့်
 သာ ရောက်လာတော့မည်။
 သူက ကျွန်တော်ကို လာခေါ်
 ပြီး အလံပြဘုရားလမ်းရှိ
 ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီး နေအိမ်
 သို့ သွားကြမည်။ ဦးဇေးက
 လည်း သူလိုက်ပါရစေဟု
 တဖွဖွ တောင်းဆိုထားသဖြင့်
 ကိုမြင့်သာက ခွင့်ပြုလိုက်
 သည်။ ဦးဇေးအတွက် အမျိုး
 သား ၀ တ် စုံ တစ်စုံ ကို
 ကျွန်တော်ပင် လိုက်ဝယ်ပေး
 ခဲ့ရသည်။ သူက ကိုမြင့်သာ
 ကို ဝိုးချဲတွန်းပေးမည်သူ။
 ကျွန်တော်က ကိုမြင့်သာ၏
 အမျိုးသားသူနာပြု။ အံ့အား
 သင့်ဖွယ်ရာ ခရီးစဉ်အတွက်
 ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့
 စိတ်လွှဲ ပီရူးမိသည်။
 ကာယကံရှင် ကိုမြင့်သာဆို
 လျှင် မည်မျှရင်ခုန်လှိုက်မော
 နေမည်နည်း။

ကျွန်တော် ဟမ်းဖုန်းက
 အသံမြည်လာသည်။ ဆိုင်ရှေ့
 မလှမ်းမကမ်းသို့ အချက်ပြမီး
 ပေးကာ ရပ်နားရန် ထိုးဆိုက်
 လာသော စီမံခန့်ခွဲမှုကြီး
 တစ်စီး။ အမှန်ပင် သံရုံးကား
 ကြီး ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်သာ
 ကို ကျွန်တော် မတွေ့ရပေ။

ကားမှန်က မည်းနေသည်မို့
 မမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကား
 မှန်တံခါးချလာချိန်တွင်
 ဦးဇေးက ကားနောက်ခန်းထဲ
 မှ လက်ပြပါသည်။ သူက
 ဖုန်းခေါ်နေသည်မို့ ကျွန်တော်
 ဖုန်းကို မြှောက်ပြကာ လက်
 ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး သူတို့ဆီ
 လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကား
 ရှေ့ခန်းမှာပင် ကျွန်တော် ဝင်
 ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုမြင့်သာ
 က ပြုံးတုံတုံခေါင်းညိတ်ကာ
 နှုတ်ဆက်ပါသည်။

‘ကလေးက ကလက်ပို
 ဟိတီ’

ကျွန်တော် ရွတ်ဆိုလိုက်
 သည်။

တဟားဟား အသံပေး
 ကာ ကိုမြင့်သာ ကျွန်တော်
 ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပါသည်။
 ပြီးတော့မှ သူက မပီမသ
 အသံကြီးဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်
 ကာ တုံ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော်
 က သူ့စကားအတိုင်း ‘ဘယ်
 တော့မှ ပြန်မတွေ့မယ့် နှုတ်
 ဆက်စကားမျိုး မပြောပါနဲ့’
 ဟု ရွတ်ဆိုပြသည်။

ကျွန်တော်တို့စကားကို
 ဦးဇေးက မျက်မှောင်ကျွံကာ
 လိုက်ရယ်သည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့
 သော အခြေအနေကြီးကမယ့်
 နိုင်လောက်အောင် အလှည့်
 အပြောင်း မြန်လှသည်မို့
 ဦးဇေးတစ်ယောက် ရေရေ
 လည်လည် မသိသေး။
 အကြမ်းဖျင်းတော့ သူသိထား
 သည်။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်
 ကျော် ကွဲကွာနေသော ငယ်
 သူငယ်ချင်းမလေးသည်
 ကိုမြင့်သာ၏ FM အစီအစဉ်
 ကြောင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံဆီမှ
 အပြေးအလွှားရောက်လာခဲ့
 သည်။ ယခု ထိုငယ်သူငယ်

ချင်းမလေးသည် ကိုမြင့်သာ
 ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်သည်။
 သူ့မိတ်ဆွေ ဗြိတိသျှသံ
 အမတ်ကြီးက ကြားဝင်ဖိတ်
 မန္တကပြုကာ ကမကထပြု
 စီစဉ်ပေးပါသည်။

မှတ်သန်မိုးသည် ဘုရင့်
 နောင်တံတားထက်တွင် ကြို
 ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က
 နိမိတ်သမားမို့ ကောင်းလိုက်
 သည့်အတိတ်နိမိတ်ဟု တွေး
 လိုက်မိတော့သည်။ ခရီး
 သည်တင်လေယာဉ်တစ်စီးက
 လည်း မိုးလွှတ်လေလွှတ်ဖို့
 အရေး ဝေါခနဲ အပြေးဆင်း
 လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ
 သည်။

ရ တ် သူ န် မိုးသည်
 ဦးဝိစာရအပိုင်းအနီးမှာပင်
 ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ ကိုမြင့်
 သာက မျက်လုံးမှိတ်ကာ
 စိတ်ကို တည်ငြိမ်စေဖို့ ကြိုး
 ပမ်းနေရှာသည်။ ဦးဇေးက
 တော့ အပြောင်ရိတ်ထား
 သော သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးပါးမွေး
 များ အရှိန်ကြောင့် ပါးနှစ်
 ဖက်ကို လက်ဖြင့် ထပ်တလဲ
 လဲပွတ်သပ်နေသည်။ သံရုံး
 ကားကြီးက ကတ္တရာလမ်း
 ပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ် တငြိမ့်
 ငြိမ့် ပြေးနေပါသည်။

ကားရေဒီယိုမှ တစ်ဆင့်
 FM ချန်နယ်တစ်ခုက မိုးလေ
 ဝသသတင်းကို ထုတ်လွှင့်
 ပေးနေသည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်း
 ပေစွ။ လွန်ခဲ့သောရက်များဆီ
 က ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီး
 သည် သူ့ကားထဲတွင် FM
 ချန်နယ်တစ်ခုက ထုတ်လွှင့်ခဲ့
 သော အမှတ်တရစကားစု
 အစီအစဉ်ကို နားထောင်ခဲ့
 သည်။ ထိုအစီအစဉ်တွင်
 ကျွန်တော်လူနာ ကိုမြင့်သာ

၏ လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော ကဗျာစာသားတစ်ပုဒ်နှင့် အောက်ခြေမှ ထည့်သွင်းထားသော ဝေါဟာရကို ကျွန်တော် အသံလွှင့်ပေးခဲ့သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအတွက် အမှတ်တရ စကားစုအဖြစ် ထုတ်လွှင့်ခဲ့ခြင်းပင်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်လည်း ကိုမြင့်သာ နှုတ်စကားကို တတ်ကျွမ်းသမျှ ဘာသာပြန်ပေးရင်း လက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသည့် ကဗျာနှင့် ဝေါဟာရကို အသံလွှင့်ရန် ရွတ်ဆိုပေးခဲ့သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအတွက် အမှတ်တရ စကားစုအဖြစ် ထုတ်လွှင့်ခဲ့ကြသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သော ထိုထုတ်လွှင့်မှုလေးကို ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီး နားသောတ ဆင်ခဲ့ရသည်။ ဤတစ်ခဏတာလေးသည် ကြီးမားသော အဖြစ်အပျက်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့တော့သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် ထိုထုတ်လွှင့်ချက်ကို မသိ။ FM ချန်နယ်ကို နားထောင်လေ့မရှိ။ ကျွန်တော်က ထိုအစီအစဉ် ဘယ်အခါကလ၌ ထုတ်လွှင့်မည်ကိုလည်း မမေးခဲ့သလို သူတို့ကလည်း FMတို့၏ မူဝါဒအရ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ထုတ်လွှင့်ပါမည်ဟု ပြောသွားခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်သိရချိန်ကား ဆေးရုံအုပ်ကြီး ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်လာချိန်၌ ဖြစ်သည်။ သူလေသံက ထုံးစံအတိုင်း ဝတ်အာကာဆိုမှလာသော မိုးကြိုးခွင်းသံကြီးနှင့်။

*ဟေ့ကောင် ဇော်နိုင်

မိုး၊ မင်းကို ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီးက တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ခဏနေ့ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်၊ မင်း FMမှာ အသံလွှင့်သွားတဲ့ကိစ္စကွ ခါပဲ။

အမှန်ပင် ထိုအခါမှ ကျွန်တော် သိတော့သည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဖုန်းချသွားပြီး သိပ်မကြာပါချေ။ ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီး၏ အတွင်းဝန်ဖြစ်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်လာပါသည်။ တိုတိုပြောရလျှင် ကလေးတာ ကလက်ပို ဟိတီ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည်။ အဲဒါဘာလဲတဲ့။ မသိရပါခင်ဗျာဟု ဖြေရပြီ။ အမျိုးသမီးက ဖုန်းစပီကာကို ဖွင့်ထားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို လန့်သဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ပြောပြပါသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း ကျွန်တော် လုံးပမ်းခဲ့ရသော ဇာတ်ကြောင်းကြီးက ရှည်လျားထွေပြားလှတော့သည်။ ရှည်ဆို ယခုပင် ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီး နေအိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့ရပြီကော။ မသန္တာဦးဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ကြုံရပေဦးတော့မည်။

*သူနဲ့ စတွေ့တုန်းက ကျွန်မ မိတ္တီလာထောင်မှာ။ ကျွန်မ ၅ နှစ်မပြည့်သေးဘူး။ အမေက ထောင်ကျတော့ ကျွန်မကို ထောင်ထဲမှာ မွေး

တာ။ အပြင်မှာ မွေးစားမယ့်သူ မရှိတော့ အမေနဲ့ပဲနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတွေမှာ ကျွန်မ ကြီးပြင်းရတာပါ။

*သူက ဆည်မြောင်းဌာနက အရာရှိကြီးရဲ့ သား။ ကျွန်မထက် နှစ်နှစ်ကြီးတယ်။ ကျွန်မက တစ်လတစ်ခါ မိတ္တီလာဈေးကို လိုက်ရတယ်။ အပြန်ကျရင် ဆည်မြောင်းဝန်းထဲက အိမ်မှာ ကျွန်မ ဆော့ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ ခင်သွားတာပါ။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက သိပ်အေးတာ။ ကျွန်မနဲ့ကစားရင် ပုံပြင်စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြတာချည်းပဲ။ ကျွန်မက စာမဖတ်တတ်သေးတော့ သူဖတ်ပြတာ နားထောင်ရတယ်။

*အမေ့ကို ထောင်ပြောင်းတော့ ကျွန်မကို တောင်ကြီးက လက်ဖက်ခြောက်ကုန်ကူးတဲ့ အပျိုကြီးတစ်ယောက်က မွေးစားဖို့ လာခေါ်တော့တာပဲ။ ကျွန်မ လိုက်သွားခါနီး သူက အဲဒီကဗျာလေးနဲ့ ဝေါဟာရကို ရေးပေးတာ။

*ကလေးတာ ကလက်ပို ဟိတီဆိုတာ ဆိုင်ယာလန် ကျွန်းစုတွေထဲက တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတစ်စု သုံးနှုန်းတဲ့ တိုင်းရင်းသား ဝေါဟာရလေ။ သူ ဘယ်ကရသလဲ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ကျွန်မလည်း အင်္ဂလန် ရောက်တော့မှ သိတာ။ သူ့ကို ကျွန်မ သိပ်တွေ့ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ သူ့ကို အခုလို မြင်ရတော့ ကျွန်မ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူးရှင်။

အမျိုးသမီးက ကိုမြင့်သာလက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းကို အနည်းငယ် ဆွဲလိုက်သည်။ ပါဝါမျက်မှန်က ထူအောက်မှ မျက်လုံးတစ်ခုသည် ငွေရည်ဖွဲ့နေသည်။ ခပ်စောစောကပင် ကိုမြင့်သာ ဦးချောင်းတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထားထိုင်ကာ အားပါးတရ ခိုခွိမ်ခဲ့ရသည်။ အမျိုးသမီး၏ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သူ ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံက မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်ကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆွေးပွဲကာ ကိုမြင့်သာတို့အဖြစ် အပျက်အပေါ် သန္တရသဖြင့် ခံစားကြည်နူးနေကြ၏။ တကယ်တော့ အမျိုးသမီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ ထူးထူးခြားခြားမရှိ။ စာတွေပေတွေ နှင်းကန်ဖတ်ထားသည့် လေးဆယ်ကျော် ပညာတတ် အမျိုးသမီးအရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ အသာသည်။ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ရုပ်ရည်သာ ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်း မယ်အပျိုကြီးဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်သာသည် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို အမျိုးသမီးပန်းပေါ်သို့တင်ကာ နှစ်သိန်းပေးနေသည်။ စကားပြောနေခက်ခဲလှသဖြင့် မျက်ဝန်းမှထွက်ကြင်နာသနားမှုကို ပေးရင်း အမျိုးသမီးရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်သူ မငိုမိအောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ အတော်လေးကြာမှ သူယူလာသည့်စာရွက်ကို ထုတ်ပေးပါသည်။ ထိုစာရွက်ကား ကားပေါ်မှာပင် ကျွန်တော် ကြည့်ပြီးခဲ့ဖူး၊ ခဲခြစ်ပုံကြမ်းလေး အောက်ခြေ၌ 'ကလေးတာ ကလက်

ဟိုတီ ဟူသည့် စာသားကို ဆိုထားသည်။ ကြောင်ချေး ဂျွန်ပေါက်နေသည့် ဆံပင်ကုပ် ခံနှင့် ကောင်မလေးပုံကို ရေး ဆွဲထားသော ခဲခြစ်ပုံဟောင်း သေး။ စာရွက်လေးမှာ ခါကြန့်လွန်းနေပြီ။

အမျိုးသမီးသည် စာ ရွက်ကြည့်ကာ သူ့ပါးစပ် ကို လက်ဝါးဖြင့် ကာလိုက် သည်။ ထိုနောက် ဗြိတိသျှ သံအမတ်ကြီး ဇနီးမောင်နှံတို့ နှစ်ယောက်မှာ အရာတစ်ပါး ကို ပြသရန် လှည့်ကြည့်ကာ ဆွဲကပ်လမ်းသွားပါသည်။ သူတို့သုံးဦးသား ထိုစာရွက် ဆီမှ ခဲခြစ်ပုံလေးကိုကြည့် ထာ ဘုရားတ၊လျက် တစ်ဦး ကို တစ်ဦး ထွေးပွေ့ကာ ဖြေသိမ့်ကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုမြင့်သာ မှန်းနှစ်ဖက်ကို နောက်မှ ဆုပ် ကိုင်ပေးဖြစ်သည်။ ကိုမြင့် သာသည် ယောက်ျားပီသစွာ ခေါင်းကို ငုံ့လျက် ငိုရှိုက်ပါ သည်။ အမျိုးသမီးသည် အရောသောပါးပင် ပြေးလာ ရင်း ကိုမြင့်သာအနီးတွင် ကိုင်ချကာ ကြည့်နူးဖွဲ့ပြည့် ချမ်းသော အကြည့်ဖြင့် မျက်ရည်တွေတွေစီးကာ ကိုမြင့်သာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတော့သည်။ အသံတော့မှ လွှတ်တော့မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော် အလိုက် အသိပင် သူတို့အနီးမှ ထွက် ခွာလာခဲ့သည်။ ဦးဇေးလည်း ကျွန်တော်နှင့်ကပ်၍ လိုက် ဆာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ နည်းတူ သံအမတ်ကြီး ဇနီး မောင်နှံလည်း အိမ်ထဲသို့ ကျီထံလာခဲ့သည်။ သူတို့က

ကျွန်တော်နှင့် ဦးဇေးကို ဝိုင် ခွက်များ ကမ်းကာ ဧည့်ဝတ် ပြုပါသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ သိပ် လင်းလင်းကျင်းကျင်း မပြု လုပ်ထား။ ကြည့်စရာ ရှုစရာ နံရံကပ်ပုံ ကားတချို့ကို ကျွန်တော် လျှောက်ကြည့် သည်။ ဦးဇေးက ဝိုင်မကြိုက် သဖြင့် သူ့ခွက်ထဲမှ ဝိုင်များ ကျွန်တော်ကို လာသွန်ထည့် ပေးပါသည်။

ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီး သည် ကတ်ထုန်းဖြင့် ချုပ် လုပ်ထားသော စာအုပ်တစ် အုပ်ကို လာကမ်းပေးရင်း သူ ကိုယ်တိုင်ပင် စာမျက်နှာ တစ်ခုကို လှန်လှောပေးပါ သည်။ အလွန်ရှေးကျသော အိုင်ယာလန် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစု တစ်စုနှင့် ကျေးရွာ တစ်ရွာကို နောက်ခံပြုကာ ရေးဆွဲထားသော သရုပ်ဖော် ပန်းချီပုံဖြင့် စာမျက်နှာကို တွေ့ရသည်။ အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးက အဝတ်ထုပ်ကိုသို့ အထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို ထမ်း ကာ ခရီး ထွက်ဟန်ပြင်နေ သည်။ သံအမတ်ကြီးက ထို သရုပ်ဖော် ပန်းချီ ကား အောက်ခြေတွင် အင်္ဂလိပ် ဝေါဟာရဖြင့် ရေးထိုးထား သော စာစုကိုပြကာ 'ကလေ တာ ကလက်ပို ဟိုတီ' ဟု ရွတ်ပြပါသည်။ လာပြန်ပါ ပကော တစ်ချီဟု ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။

ယခုတော့လည်း ဇာတ် ကြောင်းလည်ပါပြီ။ ကိုမြင့် သာတစ်ယောက် ကလေး ဘဝက ဖတ်ခဲ့သော ကလေး သုတစာစောင်မှ စာသားလေး ကို ကဗျာအောက်ခြေ၌ ရေး ထိုးပေးခဲ့သည်။ ကဗျာကို

တော့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်မှ ကူး ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ် လမ်းက သိရပြီ။ မသိရသေး သည်က အမျိုးသမီး၏ ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းပင်။ ဘာ ကြောင့်များ အမေဖြစ်သူ ထောင်ကျခဲ့ပါလိမ့်။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း။ ဘယ်အကြောင်း၊ ဘယ်တက်များဖြင့် အနှစ် လေးဆယ် ခရီးနှင့်ခဲ့ပါလိမ့်။ ဘယ်လိုဘယ်အကြောင်းဖြင့် သံအမတ်ကြီး ဇနီးမောင်နှံနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ဝိုင်ခွက်ကို မော့ချကာ အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။

အတိုချုံးပြီးပြောရရင် တော့ ကျွန်မအဖေဟာ တပ် ပြေးဘဝနဲ့ ဇာတ်မြုပ်နေရင်း လုပ်ကြံခံရတာ။ အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ခံရတယ်။ အိမ်မှာ ဖြစ်တာဆိုတော့ အမေက တရားခံဖြစ်သွားတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မတောင်မှ ကံကောင်း လို့ပေါ့။ သီပေါစော်ဘွားတို့ အဆက်ထဲက ရှမ်းအမျိုး သမီးကြီး လာခေါ်သွားလို့ အသက်ရှင်နေတာလေ။

သီပေါစော်ဘွား စစ်ကြာဆိုင်ကို ရှင်တို့ ကြား ချင်မှ ကြားဖူးမယ်။ ဦးနေ ဝင်း အာဏာသိမ်းပြီးတော့ လုပ်ကြံဖျောက်ဖျက်ခံရတဲ့ ရှမ်းစော်ဘွားပေါ့။ သူ့ကို ဖမ်း တဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ အဖေက ပါ တယ်။ စစ်ကြာဆိုင်ကို မသတ်ခင် အဖေက စစ်ကြာ ဆိုင် လွတ်ဖို့ ကြိုးစားပေး သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပေါက် ကြားသွားလို့ အဖေက တပ် ကနေ ပြေးခဲ့တာ။

ဦးနေဝင်းက အဖေကို

မရမကစုံစမ်းပြီး စစ်ကြာဆိုင် ကို ဘယ်မှာ ဖမ်းတယ်။ ဖျောက်ဖျက်တယ်ဆိုတာ တစ်နေ့ ပေါက်ကြားမှာစိုးလို့ ရှင်းပစ်တာလေ။ ဒါတွေကို ကျွန်မ တော်တော်ကြီးလာ တော့မှ သိရတာ။ အမေ လည်း ထောင်ထဲမှာပဲ ဆုံး တယ်။ အမျိုးသမီးရောဂါ လို့ပဲ ပြောတာပေါ့။ ကျွန်မကို မွေးစားတဲ့ ရှမ်းအမျိုးသမီး ကြီးက ဒီနိုင်ငံမှာ ကျွန်မရှိ နေရင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ နိုင်ငံခြားကို ပို့လိုက်တာလေ။

အစ်မပြောတဲ့ စစ်ကြာ ဆိုင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်။ သူ့ အမျိုးသမီးက ဩစတြီးယား သူ။ သူ့ယောက်ျားအကြောင်း စာအုပ်ထုတ်တယ်။ အဲဒါကို မြန်မာပြန်ပြီး ပျိုးဒယား(ထိုင်း) နိုင်ငံဘက်မှာ ဖြန့်ထားတဲ့ စာအုပ် ရှိတယ်ဗျ။ အမျိုး သမီး နာမည်က အင်ဂါဆာ ဂျန်တို့။ စာအုပ်နာမည်က မှန်ရီဆိုင်း တိုင်းမြန်မာလို့ ပေးထားတယ်။ သူ့အရင်က ရှမ်းမင်းသမီးလေး သူစန္ဒီ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ဘဝကို ပြန်ပြောင်း ရေးထားတာ။ ဦးနေဝင်း အာဏာသိမ်းတဲ့ နေ့မှာတင် စစ်ကြာဆိုင်ကို ဟဲဟို လေယာဉ်ကွင်းသွားတဲ့ လမ်း မှာ ဖမ်းလိုက်တာ။ ဦးနေဝင်း က သူ့ သီပေါကို သွားခဲ့ တုန်းက ကြိုဆိုရေးမလုပ်တာ ကို တော်တော် အငြိုးထားပုံ ရတယ်။ စစ်ကြာဆိုင် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း အသတ်ခံရ တယ်။ ဖျောက်ဖျက်လိုက် တယ်ဆိုတာ ဒီကနေ့အထိ သတင်း အတိအကျ မထုတ် ပြန်နိုင်ဘူး။ အစ်မအဖေသာ

အသက်ရှင်နေရင် ဆက်စပ်လို့ ရတာပေါ့ဗျာ'

'အဲဒီစာအုပ်ကို ဘယ် ကရတာလဲ'

အမျိုးသမီးက အံ့အား သင့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မေး လာသည်။

'အဲဒီစာအုပ်ကို စီစဉ်တဲ့ ဆိပ်ကမ်း(မြို့နယ် NLD အမတ်ဟောင်း အန်တီစမ်း စမ်းက ပေးခဲ့တာ။ သူ့စာအုပ် ထဲမှာတော့ ဘာသာပြန်တာ ဆရာ ဝင်းဖေလို့ အမှာစာမှာ ရေးထားတာပဲ။ စာအုပ်က တော်တော်ကောင်းတဲ့စာအုပ် ဗျ။ စပ်ကြာဆိုင်နဲ့ သုစန္ဒီတို့ ရှမ်းစော်ဘွားဘဝနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ တဲ့ ပုံရိပ်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးထားတာ။ စပ်ကြာဆိုင်က သူပြည်နယ်ကို ဒီမိုကရေစီ စနစ်ပြောင်းလဲ ကျင့်သုံးနေ တာတွေ ပါတယ်။ သုစန္ဒီက သူ့ခင်ပွန်း စပ်ကြာဆိုင်

သတင်းကို ဦးနေဝင်း ဩ စကြီးယားကို လာတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို လက် ဆွဲပြီး သွားမေးတယ်။ ဦးနေ ဝင်းက အတွေ့မခံဝံ့ဘူးတဲ့'

အမျိုးသမီးက ခေါင်း ညိတ်ပြကာ ပါဝါမျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်သည်။ သူ့သွင် ပြင်က ထိုအာဏာရှင် ဇာတ် ကြောင်းကို သိပ်စာချဲ့ချင်ပုံ မရ။ ဒါမျိုးက ဖြစ်လေ့ဖြစ် ထရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်ဖွား ပညာတတ် ပြည်သူပြည်သားဟူသည် ကား လူမို့ ကံကြီးတွေ အကြောင်းဆိုလျှင် သိပ် မဆွေးနွေးချင်။ တစ်ဘဝလုံး ခံခဲ့ရသည်ကိုပင် ပညာတတ် အသိနှင့် ကံ၊ကံ၏ အကျိုး ကို တွေးကာ ဖြေဖျောက် လိုက်စမြဲ။ သို့ဖြင့် သမိုင်း စစ်စစ်များလည်း ပိန်းကြာ ရွက်တွင် ရေမတင်ဖြစ်ပေါင်း

များလှပြီကော။

'ကျွန်မ ဆယ့်ကိုးနှစ် သမီးအရွယ်မှာ ယိုးဒယားမှာ ကျောင်းတက်ရတယ်။ အဲဒီ ကနေ အင်္ဂလန်ကို ပညာတော် သင်လျှောက်လိုက်တာ။ အခု ကျွန်မကို သံအမတ်ကြီးက FM ရေဒီယိုက ထုတ်လွှင့် ချက်လေး ပြောပြလို့ သူရှိနေ မှန်း ကျွန်မ သိရတာလေ။ ဒီဝေါဟာရနဲ့ ကဗျာက ကျွန်မ သံအမတ်ကြီးကို ပြောပြထား ပူးတယ်'

အမျိုးသမီးက ရှက်စနိုး ဖြင့် စကားဖြတ်ကာ ခေါင်းငုံ့ လိုက်သည်။ ကိုမြင့်သာက အမျိုးသမီး၏ လက်နှစ်ဖက် ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အရှက်ပြေ စေသည်။ သူတို့အရွယ်များ က ဆယ်ကျော်သက်များ မဟုတ်သည်မို့ နည်းနည်း တော့ ခွ ကျ လှ သည်။ ကျွန်တော်လည်း ယောင်

ကန်းကန်းဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ ဝိုင် ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။ သံအမတ်ကြီး ဇနီး မောင်နှံလည်း ပြိုင်တူပင် ဝိုင်ခွက်ကို ပင့်လျက် ရွတ်ဆို ပြန်သည် တစ်ချို့။

သူတို့ရွတ်ဆိုသည်ကို ဦးဇေးကလည်း အညံ့မခံ။ ကိုမြင့်သာကလည်း အားကျ မခံ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မနေသာ။ ဝိုင်အရှိန်အစော် ဖြင့် အမြန်လိုက်ကာ သံဖြိုင် ကျအောင် ရွတ်ဆိုရင်း ဝိုင် ခွက်ချင်း တေ့လိုက်ပါတော့ သည်။

'ကလေးတာ ကလက်နဲ့ ဟိတီ...

ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ မယ့် နှုတ်ဆက်စကားမျိုး မပြောပါနဲ့'

တောင်လုံးဖြူ

Dictionary for All

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

THALUN Bookstore Yangon

➡ ဝဇ္ဇေ/ဝဇ္ဇလ/အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဝဇ္ဇလ/ပန်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၀၁၁၊ ၂၄၂၀၁၂

➡ အမှတ်၊ ၃၇၇/၃၇၉၊ ဝဇ္ဇလ/ပန်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၂၀၁၃၀

➡ ဝဇ္ဇေ/ ဝဇ္ဇလ/အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဝဇ္ဇလ/ပန်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၂၂၀

၁၃၂ ရွှေအမြေတော ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၆

www.burmeseclassic.com

ပြုံးသင်္ကြန်စင်္ကြန် စောင့်ရှုရဲ့ ဖိုးမျိုးဖိုး

ပတ်လည်က မြို့သုံးမြို့နဲ့
မည်ကာမတ္တ မြို့
ပေါက်စနလေးတွေကို
ထီးရိုးခရိုင်
ချုပ်ခွင့်ရထားတဲ့
မြို့ဆိုတော့ ခရိုင်မြို့လို့
ခေါ်ကြသလေ။
အဲဒီမြို့ဟာ ခရိုင်
ရာထူးကလေး တဝင့်ဝင့်
ဆိုတော့ တယ်လည်း
မော်ကြွားသလေ။
ဂုဏ်ယူစရာ လှပတဲ့
မြစ်တစ်စင်းက မြို့ရင်ကို
ခွဲလို့ ပြောင်းပြန်
စီးနင်းထားလိုက်သေး။
ရှမ်းရိုးမကို ခြေကန်လို့
မြို့ကို ခေါင်းနဲ့ ဝင်လျှိုး
တဲ့ ဝေဘူလတောင်စီ
လာက မြူငွေတွေနဲ့
ခြယ်မှုန်းထားလိုက်သေး။

ဟောဒီမြို့အကြောင်း
ကို အရင်သိထားမှ
ဓာတ်ရည်လည်မယ်။
ဟောဒီမြို့ဆိုတာ တောမြို့
ပေါက်စနကလေး
မဟုတ်လို့ မြို့ကလေးလို့
ဝိပြုဟ်မပြုနိုင်သလို ပြပေါင်း၊
မှတ်တိုင်ပေါင်း မရေမတွက်
နိုင်အောင် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့
မြို့ကြီးလည်း မဟုတ်တဲ့
အတွက် မြို့ကြီးပြကြီးလို့
မသမုတ်နိုင်တဲ့မြို့ပါ။

‘တို့က မျိုးနွှဲရိုးနွှဲ
အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေလာတာ
ဘယ်ကလေးက
အောက်တန်းစားတွေနဲ့မှ
ငုံ့သားသမီးတွေကို
သဘောမတူနိုင်ဘူး...’

မြင်စိုင်း မကွာရာ သမိုင်းပါဝါ
တွေနဲ့လည်း ဟိတ်ဟန် ထုတ်
လိုက်သေး။ ထိုမျှသာမက
ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ် ဖော်လိုသူတို့
က တက္ကသိုလ်ကြီးတွေ၊
စက်မှုဇုန်တွေ၊ မြို့သစ်
ဧရိယာတွေ ဖော်ဆောင်
ဂုဏ်ပြုလိုက်တော့ နဂိုက ထီး
ခရိုင်ကလေးဟာ ရွှေမြို့တော်
မြို့ပြကြီးများကို အန်တုဗလ
ပြုလို့ သင်္ချိုင်းတောင်မှ
မြေမြှုပ်ပုသွင်း အဆင့်ကနေ
ရာထူးတက်ပြီး ထိန်ပင်တို့၊
ကြာနီကန်တို့လို ခေတ်မီမီ
ကမ္ဘာကြည့်ကြည့်ဖို့၊ မြို့ကြီး
ပြကြီးတွေကို ရင်ပေါင်တန်းဖို့
မြို့တွင်းက သင်္ချိုင်းဟောင်း
တွေကို မြို့ပြင်ဝေးဝေးရွှေ
စက်ကိရိယာတွေနဲ့၊ သင်္ဂြိုဟ်
တဲ့ မီးသင်္ဂြိုဟ် စက်တွေနဲ့ဆို
တော့ ခေတ်မီ မြို့ပြတန်းဝင်
ရင်ကျော လက်မထောင်နိုင်
သပေါ့လေ။

တစ်ခုတော့ ရှိသပေါ့။
ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော်ကြီးက
သုသာန်၊ မန္တလေး နေပြည်
တော်... အဲဒါတော့
နေပြည်တော် မဟုတ်တော့
ပါဘူး။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလို
မြို့တော်ကြီးတွေက သင်္ဂြိုဟ်
စက်ကြီးတွေကို အီလက်
ထရစ် နည်းပညာ၊ လျှပ်စစ်
မီးတွေ မတတ်နိုင်တော့ ထီး
ခရိုင်လည်း သိက္ခာမကျ
အောင် ဖိနှောနည်းနဲ့ ရိုးရိုး
ဒီဇယ်အင်ဂျင်ကို မီးမုတ်တဲ့
ပန့်တပ်ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်
လုပ်ထားတော့ တောမြို့ကြီး
သားတို့အတွက် အလွန်အလွန်
ထူးဆန်းအံ့ဩ ကျေနပ်စရာ
ကြီးပေါ့။

မြို့ကြီးပြကြီး အင်္ဂါရပ်
တွေ တပ်ဆင်ထားတဲ့ အဲဒီမြို့

လူဆိုတာ
တန်ရာတန်ရာ
မှန်းရတယ်ဟဲ့
နင့်လို့
အဆင့်အတန်း
မရှိတဲ့သူကို
လင်တော်ပြီး
တစ်ခုတင်တည်း
အိပ်ဖို့မပြောနဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး
ထမင်းစားရမှာတောင်
သနတယ်
နားလည်လား

မှာ ဦးဘောဂ၊ ဒေါ်ဘောဂ
တွေ မနည်းသလို မောင်ကာ
က၊ မယ်ကာကတွေလည်း
ဒုန့်ဒေးပါပဲ။ ရွှေမြို့တော်ကြီး
တွေကို အန်တုဗလပြု ရင်ပေါင်
တန်း အမီလိုက်မယ့်အထဲမှာ
ထီးခရိုင်သားတွေရဲ့ ဆူကြူ
နိမ့်မြင့် စရိုက်လက္ခဏာတွေ
ကလည်း နောက်ချန်မနေ
ရစ်ခဲ့ကြပါဘူး။

‘ဟဲ့...မိကြည်၊ ဒီ
ပန်းကန်တွေ၊ ခွက်တွေ
နောက်ဖေး ယူသွားပြီး
ဆပ်ပြာနဲ့ နှစ်ထပ်၊ သုံးထပ်
ဆေးပစ်အေး။ သောက်ရေအိုး

က ရေနွက်ပါဆေး။’ ဟဲ့
တစ်ယောက်က ရေခွေး
မသောက်ဘဲ ရေသောက်
သွားတယ်။ သူတို့ သောက်
ထားတဲ့ ခွက်တွေ ငါ မသုံး
ချင်ဘူး။ ပန်းကန်ထဲ ကျန်တဲ့
မုန့်တွေ၊ ပန်းသီးစိတ်တွေ၊
လက်ဖက်သုပ်တွေလည်း
သွန်ပစ်လိုက်... ကြားလား
မိကြည်’

မိကြည်က ဟုတ်ကဲ့လို့
ပြောလိုက်ပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းက
တစ်ချက်တော့ မဲ့သွားသေး
တယ်။

‘မုန့်တွေ၊ လက်ဖက်
တွေက အကောင်းကြီး ရှိပါ
သေးတယ် မေမေကြီးရဲ့’

ဧည့်သည်တွေ စားပြီး
ကျန်တဲ့ မုန့်တွေ၊ ပန်းသီးစိတ်
တွေ၊ လက်ဖက်သုပ်တွေကို
မိကြည်က နှမြောပုံနဲ့ မေမေ
ကြီး ဆိုသူကို စောဒက တက်
တယ်။

‘ဟဲ့၊ အကောင်းကြီးဆို
တာနဲ့ပဲ သူများစားပြီးသား
အကျန်တွေကို ငါတို့က စားရ
မှာလား။ ညည်းက လျှာကို
ရှည်တယ်။ သွန်ပစ်ဆို သွန်
ပစ်ပေါ့။ ပြီးရင် ပန်းကန်တွေ
ကို ဆပ်ပြာနဲ့ အထပ်ထပ်ဆေး’

မိကြည် စိတ်ထဲမှာ ပိုကို
ပိုလွန်းတယ်လို့ ပြောနေမိပေမဲ့
ပါးစပ်ကတော့ ဘယ်ပြောရဲ
မှာလဲ။ မေမေကြီးဆိုတာ သူ
ကို ကျွေးမွေးထားတဲ့ ကျေးဇူး
ရှင် မဟုတ်လား။ မိကြည်က
မေမေကြီးကို ပိုလွန်းတယ်လို့
ထင်တာ မှားသလား။ အခု
လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေဆိုတာ
က ရပ်ကွက်ထဲက လူမှုရေး
အသင်းအဖွဲ့ လူကြီးတွေ။
ရပ်ကွက် မဗ္ဗာရုံအသစ် ပြန်
ဆောက်ဖို့ အလှူခံလာရင်း

စကားစမြည် ပြောကြတာ။
ဆယ်အိမ်မှူးတို့၊ ဂေါပကတို့
တောင် ပါသေး။ ဒီလို လူကြီး
လူကောင်း လူရည်သန်တွေ
ကိုတောင် သူက မသတိဘူး
ဆိုတော့ ကမ်းကို ကုန်ရော။
အဲဒီအဖွဲ့ထဲက လူငယ်
တစ်ယောက်က အိမ်တွင်း
သောက်ရေအိုးစင် ဝါတာထူ
လာက ရေကို သောက်လို့ဆို
ပြီး ရေသောက်တဲ့ ခွက်ကို
ဆေးရိုင်းနေတာဆိုတော့
မိကြည် နှုတ်ခမ်းမဲ့တာ မလွန်
ဘူး။ မိကြည်က မေမေကြီး
လို့ ခေါ်တဲ့ ဒေါ်ကြော့မြိုင်က
အစိုးရဘဏ် မန်နေဂျာဟောင်း
အငြိမ်းစားကြီး တစ်ယောက်
ပေါ့။ ဘဏ်မန်နေဂျာဆိုတဲ့
ရာထူးကို ဘုရင်ခံလောက်
အာဏာရှိတယ် ထင်နေသူလို့
ဒီမြို့က ကွယ်ရာမှာ သမုတ်ခံ
ရသူဆိုရင်လည်း မမှားဘူး။
သူ့ယောက်ျားကလည်း တိုင်း
တရားရေးဌာနက အရာရှိကြီး
ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ မင်း
ကတော်စိတ် ပေါက်နေသူ
ပေါ့။ ခုတော့ သူ့ယောက်ျား
တိုင်းတရားရေး အရာရှိကြီး
မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခေါ်
ဆိုတာ ဆွေးနေတဲ့အရိုးအထိ
အဆိပ်ရှိတာမျိုး မဟုတ်လား
အဲဒီတော့ ဒေါ်ကြော့မြိုင်ဆို
တာ သူ့ဆွေမျိုးနည်းနည်းက
လွဲရင် ကျန်တာ အောက်တန်း
စားတွေချည်းလို့ အယူအမြင်
ကြီးတာ ဆန်းတော့ မဆန်း
ဘူး ပြောရမှာပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း သား
သမီး ငါးယောက်မှာ ဒုတိယ
သမီးတစ်ယောက်ပဲ အိမ်ထောင်
ကျသေးတယ်။ ကျန်တာတွေ
က တန်ရာ မတွေ့သလိုပဲ
အရွယ်လွန် လူဖျိုပျိုင်း။ အ

တိုင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဒုတိယ သမီးတောင် မြို့မျက်နှာပုံး လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီးတစ်ဦး ရဲ့ သားမို့လို့ သဘောတူတာ။ တွန့်တဲ့ သားသမီးတွေကို ချစ်ကြိုက်သူတွေတော့ ရှိပါရဲ့။

ဒေါ်ကြော့မြိုင်ကို ကြောက်လို့ ခဏ၊ ရဲကြဲဘူး။ အင်း...ခက် တာက မြို့က သေးသေးဆို တော့ သူဌေးကြီးတွေ၊ အရာ နှံ့ အရာခံတွေကလည်း များ ဖူး မရှိဘူး မဟုတ်လား။ နို့တာတွေကလည်း သူတို့ ဧရိယာကို မကြိုက်။ ကြိုက်တဲ့ သူကျတော့လည်း မကပ်ရဲ့။ ထပ်ရဲ့သူ ကျတော့လည်း ဘွားတော်က တူတယ်တန် တယ်မထင်။ အဲတော့ သား တွေ သမီးတွေ လင်မရ၊ မိန်းမ ခေတာ ဘာဆန်းတော့မလဲ။

‘လူဆိုတာ တန်ရာတန် စာ ဖန်ရတယ်။ အနုလက်က ရွှေက မနှိုက်ချင်ရဘူး’ အဲ လို အဆင့်အတန်း ခွဲခြား တဲ့ စကားတွေ၊ ‘တို့က မျိုးနဲ့ နို့နဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ချတာတာ။ ဘယ်ကလေး အောက်တန်းစားတွေနဲ့မှ ညီညာသမီးတွေကို သဘော တူနိုင်ဘူး...’ဆိုတဲ့ အပြော နဲ့တွေ့။ ‘အောက်တန်းစား တွေ တစ်ခုတင်တည်း အတူ အိမ်နဲ့ မပြောနဲ့ ထမင်းပိုင်းမှာ နှုတ်နှာချင်းဆိုင် စားရမှာ ဆောင် သနတယ်...’

အဲဒီ အပြောတွေက ဒေါ်ကြော့မြိုင်ရွတ်တဲ့ ဂါထာ တွေပေါ့။ ဒီအဘွားကြီးဟာ အခု သူသားသမီးတွေ လက် အောက်ကျမှ ဒီစကားကို ပြော တော့ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်း အရာသူကြီးနဲ့ မညားခင် အချို့ပေါက်၊ မြို့မ အလယ်

တန်း ကျောင်းသူဘဝကတည်း က ပြောခဲ့တာ။ အဲဒီတန်းက သူတို့ကြိုက်တဲ့ အတန်းတူ၊ အခန်းတူ ကျောင်းသားတစ် ယောက်က ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတာမှာ...

‘နင့်လို့ ရေသည်သား ကို ငါက ကြိုက်ရမှာလား။ လူဆိုတာ တန်ရာတန်ရာ မှန်း ရတယ်ဟဲ့။ နင့်လို့ အဆင့် အတန်းမရှိတဲ့သူကို လင်တော် ပြီး တစ်ခုတင်တည်း အိပ်ဖို့ မပြောနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ထမင်းစားရမှာတောင် သန တယ်၊ နားလည်လား...’

အဲဒီလို ပက်ပက်စက် စက် ပြန်ပြောပစ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့။ ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ။ အဲဒီ ကျောင်းသား ရည်းစားစကား လိုက်ပြောစဉ်က မကြော့မြိုင် က လက်ချင်း ထိမိတာကို အော့နဲ့လုံးနာလို့ဆိုပြီး အိမ် ရောက်တာနဲ့ သူ လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ အထပ်ထပ် ဆေးလို့ မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်ဆိုပဲ။ အဲဒီ ကျောင်းသား ခမျာလည်း မကြော့မြိုင်က သူ့ကို လူချင်း မတူလို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကား ကြောင့် ရှက်ပြီး နောက်နေ့က စပြီး ကျောင်းမတက်ဘဲ မြို့ က ပျောက်သွားဆိုပဲ။ ဒါက ပုံပြင်ဆန်ပေမဲ့ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ တာပါ။

□

‘ကွင်းနီချက်ခံ’ မောင်မူးက တစ်ကွက် တည်းရှိတဲ့ အယ်လ်ပုံမြင်း ကွက်ကို ရွှေရင်း ကျောင်း ဆရာကြီးရဲ့ ကွင်းနီကို ချက်ခံ လိုက်တယ်။ ကွင်းနီကို ချက် တယ်ဆိုတာ ကျောင်းဆရာ ဟောင်းကြီးရဲ့ ထိုးတက်ပြီး မြင်းကို မောင်းလိုက်တဲ့ ပွန်း

ကြောင့် မောင်မူးမြင်းက ပြေး စရာမရှိဖြစ်ပြီး တစ်ကွက်ရွှေ ရောင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ရှောင်တဲ့အကွက်က ကံအား လျော်စွာ ကျောင်းဆရာ ဟောင်းကြီးရဲ့ ဘုရင်မကို ချက်ခံပြီးသားလို ဖြစ်နေတာ ကြောင့် ဘုရင်မကို မမိနိုင်မှန်း သိနေတာတောင် မောင်မူးက ခပ်တည်တည်နဲ့ ‘ကွင်းနီချက်ခံ’ လုပ်လိုက်တာပါ။

‘ဒီမယ် မောင်မူးရဲ့၊ စစ်တုရင် ထိုးတယ်ဆိုတာ ရှုရှု နှမ်းနှမ်းနဲ့ စိတ်ထင်တိုင်း ရွှေရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက် တိုက်စစ်ရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာကို လေးစားသမှု ရှိရ တယ်ကွ။ အခု မင်းရွှေလိုက် တဲ့ မြင်းကွက်ဟာ ပြိုင်ဘက် ကို သရော်မော်ကား လုပ် လိုက်တာပဲ။ ဒီသရော်မော် ကားရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုး ဆက်က ကိုယ်ကျိုးနည်းဖို့ပဲ ရှိတယ်။ မင်း မြင်းဟာ ထွက် ပေါက်မရှိတော့ဘူး၊ သေပြီ။ မြင်းတစ်ကောင် ကျရှုံးသွား တာဟာ ပြိုင်ပွဲရဲ့ အဆုံး အဖြတ် မဟုတ်ပေမဲ့ မင်းဟာ တစ်ဖက်ပြိုင်သူကို အထင် သေး စော်ကားရာကျနေပြီ။ အဲဒါက မင်းရဲ့ အဆင့်အတန်း မရှိ ပရမ်းပတာနဲ့ မဆင်မခြင် ရွှေကွက်ကြောင့်ပဲ’

ကျောင်းဆရာကြီး ဟောင်းက ကျောင်းဆရာပီပီ စာသင်ခန်းထဲက မထွက်နိုင် သေးဘူးထင်ရဲ့။ မောင်မူးနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးတိုင်း စာသင် တတ်တယ်။ တကယ်တော့ မောင်မူးက ကျောင်းဆရာ ကြီးဟောင်းရဲ့ ပြိုင်ဘက် တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလို လည်း စနစ်တကျ ထိုးတတ်

တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရမ်းတက်၊ မှန်းတက်ပါ။ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းလို့ သာ ဆရာကြီးကို လယ်ဗယ် လိုက်ထိုးနိုင်တာ ဆိုပါတော့။ သေချာတာတစ်ခုက မောင်မူး သာ မရှိရင် ဆရာကြီးမှာ စစ်တုရင် ထိုးဘက်ကလည်း ရှိမှ မရှိဘဲကုန်း။ ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်၊ နဂါးတောရိုး မြို့ ဆင်ခြေပုံးမှာ စစ်တုရင် ထိုး တတ်တာဆိုလို့ ဆရာကြီးပြီး ရင် မောင်မူးပဲ ရှိတာဆိုတော့ မကောင်းလည်း ဘက်၊ ကောင်းလည်းဘက်ပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ မောင်မူးဟာ ကျောင်း ဆရာကြီးဟောင်းရဲ့ စစ်တုရင် ထိုးဘက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်ဆို ပါတော့။

သူတို့နှစ်ယောက်က စစ်တုရင်ကြောင့်သာ တွဲမိ တာ။ အခြေအနေက ဆီနဲ့ရေ။ ဆရာကြီးက အရင်က မြို့ ပေါ်ကပါ။ မိဘရဲ့ အမွေဆိုင် တိုက်ကြီးမှာ ညီအစ်ကိုတစ် တွေ စုနေကြရာက အငြိမ်း စားယူပြီးမှ ပင်စင်ကလေး လုံးလုံးခဲခဲထုတ်ပြီး မြို့ဆင် ခြေပုံး အစွန်ဆုံး ရပ်ကွက် ဖြစ်တဲ့ ဒီနဂါးတောရိုး ရပ်ကွက် မှာ ခြံလေးဝယ်၊ အိမ်ဆောက် ပြီး လာနေတာဆိုတော့ နဂါး တောရိုး နဂိုနေ ချက်ခံ မတောက်တခေါက် ထိုးတတ် တဲ့ မောင်မူးနဲ့ တွေ့ပြီး ချက်ခံ ထိုးဘက် ဖြစ်လာတယ်ဆိုပါ တော့။ မောင်မူးဆိုတာက လည်း လူကသာ နဂါးတော ရိုးသား၊ တစ်မြို့လုံး ရှစ်စပ် က ဂျင်ခြေလည်ဆိုတဲ့ လူ စားမျိုး။ အလုပ်အကိုင်က မည်မည်ရရ မရှိဘူး။ အလုပ် အကိုင် မည်မည်ရရ မရှိပေမဲ့

လူရာတော့ အဝင်သား။ မြို့ပေါ် လူကြီးလမ်းကြောင်းရှိလို့ စည်ပင်က ပလက်ဖောင်းဆေးသုတ်ဖို့လိုရင် မောင်မူးလာခေါ်ရတာ။ ဆေးရုံက ရေခဲတိုက်မှာ အလောင်း ရင်ခွဲဖို့၊ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့၊ သူတို့ မကိုင်ချင်တာတွေ ကိုင်ခိုင်းဖို့ မောင်မူးလာခေါ်ရတာ။ မောင်မူးဆိုတာ အသလို လူရာဝင်တာ။

အဲ... အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရ မရှိဘူးဆိုပေမဲ့ မောင်မူးပင်တိုင် အလုပ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ။ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာဆိုလို့ သုဘရာဇာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခုခေတ် သုဘရာဇာဆိုတာကလည်း စည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေ။ အဲဒီစည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ မောင်မူးက ပါမစ်နစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ လောဘာလို့ပြောရမလားတော့ မသိဘူး။ နေ့စား ဝန်ထမ်းတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ တောက်တိုမည်ရ အလုပ်ရှိမှ ခေါ်ခိုင်းတဲ့ သင်္ချိုင်း အလုပ်သမား။

ချက်စံထိုးတာ နိုင်ဖို့။ အလုပ်လုပ်တာ ပိုက်ဆံရဖို့။

အဲဒါ မောင်မူးဝါဒ။

ဒါကြောင့် မောင်မူးကို ဂုဏ်သိက္ခာတွေ လာမပြောနဲ့။ စည်းကမ်းကလေးနားနားမလည်ဘူး။ ပိုက်ဆံရရင် ဘာမဆို လုပ်တယ်။ နေ့စားခရရင် ဆန္ဒပြလည်း လိုက်တယ်။ မသာလည်း ရင်ခွဲတယ်။ သင်္ချိုင်းမှာ မောင်မူးလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဟိုခေတ်ကလို မြေကျင်းတူးရတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုခေတ်သစ် သုသာန်

လူတွေက
ရွှင်းလေးကျတော့
မှန်ကောင်တာနဲ့
မီးရောင်စုံနဲ့
နိုင်ငံခြားကလာတဲ့
ဈေးကြီးကြီး
အစာတွေ
ကျွေးထားပြီး
အလှ
ကြည့်နေကြပေမဲ့
အိုင်ထဲ
အင်းထဲက
ငါးတွေကျတော့
စားဖို့
အဖမ်းခံရ
အသတ်ခံရ
ဘယ်လောက်
ဆန့်ကျင်နေသလဲ

က အလောင်းကို မီးဖိုကြီးထဲ ထည့်၊ ဂစ်စံပိုက်နဲ့ မီးရှို့။ ဒါပဲ မီးသပြွယ်ဟန်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ မခက်ဘူး။ မခက်ဘူးဆိုပေမဲ့ မီးသပြွယ်စက်ပေါ် မီးဖိုကြီးထဲကို မသာအတ္တဘောကြီး သွင်းတာ။ ဘယ်သူမှ မကိုင်ချင်တဲ့ အသေကောင်ကြီးက အဝတ်အစားတွေ ချွတ်တာ။ မီးဖိုထဲမှာ နေသားကျ လောင်ကျွမ်းအားကောင်းအောင် အနေအထားဖြုတ်တာ။ ပြီး မီးစက်နွိုးပြီး ပန့်တွေ ဆီလိုက်ကောင်းမကောင်း၊ မီးလွှတ်အားကောင်းမကောင်း စစ်တာ

ဒါတွေကို မောင်မူးက မရွံ့မရှာ နေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ရတာကလား။ ပါမစ်ရ စည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေဆိုတာက သဗ္ဗလုံးရဲ့ လိုက်လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ညှိုးထိုးခိုင်းတာ။ ခိုင်းပေါ့။ သူတို့မလုပ်ချင် မောင်မူးလုပ်မယ်။ သူတို့ဝေစုထဲက... သူတို့ဝေစုဆိုတာ ဟဲ ဟဲ အကြံအဖန်ဝေစုပေါ့။

'ဂုဏ်သိက္ခာတို့၊ အဆင့်အတန်းတို့ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲဗျာ ဆရာကြီး'

ဆရာကြီး စာသင်နေတဲ့ ချက်စံသင်ခန်းစာထဲမှာ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ အဆင့်အတန်းတို့ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတွေပါတယ်။ ဒါကို မောင်မူးက ချောချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

'ဂုဏ်သိက္ခာတို့၊ အဆင့်အတန်းတို့ဆိုတာကွာ မင်းနားလည်လွယ်အောင် ပြောရရင် ဆရာကြီးက အိုက်တင်ခံပြီး စဉ်းစားနေသေးတယ်။ မောင်မူးရဲ့ ပြေးပေါက်မရှိတဲ့ မြင်းကို ဘစ်ရှောနဲ့စားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ...'

'ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ အမင်းမြင်းကို ဘစ်ရှောနဲ့ စားလိုက်သလိုပေါ့။ တကယ်ဆို မင်းမြင်းကို ပွန်းနဲ့စားလည်းရတာပဲ။ တစ်ဖက်မြင်ပါဝါရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားသောအားဖြင့် ပါဝါချင်းမကွာတဲ့ ဘစ်ရှောနဲ့စားတာ ဂုဏ်သိက္ခာပေါ့။ တပ်မှူးကို တပ်မှူးချင်းသတ်တာ ဂုဏ်သိက္ခာပေါ့။ လူကို ခွေးသတ်တာမျိုး မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့'

ဟာ ရွပ်နေတာပဲဗျာ။ ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူးလို့

မောင်မူး တွေးပေမဲ့...
'ဒါဖြင့် အဆင့်အတန်းဆိုတာကရောဗျာ'လို့ မေးရင် ပွန်းတစ်လုံးကို မသိမသာ တက်ပြီး ဘစ်ရှောကို အလစ်အိုင်က ချောင်းလိုက်တယ်။ ဆရာကြီး မျက်စိလျှမ်းသွားရင် ဘစ်ရှောကို အလွတ်တွယ်မယ့်သဘော။

'အေး... အဆင့်အတန်းဆိုတာ စစ်တုရင် ဥပမာနဲ့ မပြောတော့ဘူးကွာ။ မင်းလို လူငယ်တွေ နားလည်တဲ့ ဥပမာနဲ့ပဲ ပြောတော့မယ်'

မောင်မူးက 'လုပ်ပြီ'ဆိုပြီး တွေးပေမဲ့ လက်က ဆရာကြီး ဘစ်ရှောကို ပွန်းနဲ့ အလွတ်တွယ်လိုက်တယ်။ မောင်မူးတွက်သလို ဆရာကြီး မျက်စိလျှမ်းရင် ဆိုတဲ့ အတိုင်း တကယ်ပဲ ဆရာကြီး မျက်စိလျှမ်းပြီး ဘစ်ရှောကို ပွန်းနဲ့ ထောက်ထားတာ မမြင်လိုက်ဘဲ ပိုချမယ့် သီအိုရီကို စိတ်ရောက်ရင်း အခြားတစ်ဖက်က ပွန်းကို ရွှေ့ပြီး တိုက်စစ်ဗျူဟာတစ်မျိုး စတင်လိုက်တာမှာ ဘစ်ရှောက လေးတန်းလန့်ကြီး ကျန်ပြီး အတွယ်ခံလိုက်ရတယ်လို့ ဆရာကြီးစိတ်ထဲ ဘစ်ရှောအစားခံလိုက်ရလို့ ထင်နဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီကောင်တော့ လုပ်ပြီ၊ သူခိုးကွယ်လို့ စိတ်ထဲက ပြောပေမဲ့...

'မင်း... မှန်ကောင်တာနဲ့ ရောင်စုံမီးတွေ ထွန်းပေးထားတဲ့ အလှမွှေး ရွှေ့တွေကို မြင်ဖူးလား'လို့ တယ်။

'ဘာ ထူးဆန်းလို့လဲ၊ တစ်မြို့လုံး ရွှေငါးမွှေးလို့ တွေ့မှ ပေါ့ပဲ'လို့ ဘာမှမရှိ

တဲ့ လေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

‘အေး၊ အဲဒီ ရွှေငါးတွေ ခွဲ အဆင့်အတန်းနဲ့ အင်းထဲ၊ နိုင်ထဲ၊ မြစ်ထဲ၊ ပင်လယ်ထဲ ထ ငါးတွေရဲ့ အဆင့်အတန်း ထ တူလို့လားကွ’

‘ငါးဟာ ငါးပါပဲဗျာ၊ ရွှေငါးလည်း တိရစ္ဆာန်၊ ရွှံ့ငါး စည်း တိရစ္ဆာန်ပါပဲ’

‘တိရစ္ဆာန်ချင်း တူပေ ခဲ့ အသက်ရှူချင်း မတူဘူး လေကွာ။ လူတွေက ရွှေ ငါးလေးကျတော့ မှန်ကောင် တာနဲ့၊ မီးရောင်စုံနဲ့ နိုင်ငံခြား ထလာတဲ့ ဈေးကြီးကြီး အစာ တွေ ကျွေးထားပြီး အလှ ကြည့်နေကြပေမဲ့ အိုင်ထဲ အင်းထဲက ငါးတွေကျတော့ အချို့ အဖမ်းခံရ၊ အသတ်ခံရ ဘယ်လောက် ဆန့်ကျင်နေ သလဲ။ အဲဒါ အဆင့်အတန်း ခေါ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ဆောင်မူးရ’

ဟုတ်ဘူးလား မောင်မူး ရလို့ မေးတာကို မောင်မူး ဘဝင်မကျပေမဲ့ ဟုတ်သလို ထို ရှိနေတာက တစ်ကြောင်း၊ ချေပစရာက ဆရာကြီးလို့ ဧညာတတ် မဟုတ်တော့ ချေပတတ်တာကတစ် ကြောင်းမို့ မောင်မူး ချက်စံနဲ့ ထို တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့် နေတယ်။ ကြည့် ရင် နဲ့ ဆောင်မူးမျက်နှာ ဝင်းခနဲ တစ် ချက် လက်သွားတယ်။ ပြီး တော့ ချောင်ပိတ်မိသွားတဲ့ ကြွယ်ကို ကလူကစိတ်လိုတဲ့ အပြောနဲ့ မောင်မူး ပြုံးတယ်။

‘လူတွေကသာ အဆင့် အတန်း ခွဲ ခြားတာပါ။ ကံကြမ္မာကတော့ အဆင့် မခွဲ ခြားပါဘူး’

ပါးစပ်က ပြောရင်း

လက်က လိုင်းတစ်ခုဆုံးတဲ့ အထိ ဘုရင်မကို ဆွဲယူရွှေ လိုက်တယ်။ ဆရာကြီးက ဒီကောင် ဘာကြံပြန်ပြီလဲ မသိဘူးလို့ တွေးရင်း-

‘အဲမယ်... မင်းကများ စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့ ကံကြမ္မာတွေ ဘာတွေ ပြော လို့။ လုပ်စမ်းပါဦး မင်းရဲ့ ကံကြမ္မာ အဘိဓမ္မာကို’လို့ ခနဲတဲ့တဲ့ပြောရင်း ဘုရင်ကို လိုင်းချုပ်မယ် အကြံနဲ့ ပြေး တက် နေရာယူလာတဲ့ မောင်မူးရဲ့ ကွင်းနံ့ သတ် ကွင်းကို ကြိုတင် ကာကွယ် တဲ့အနေနဲ့ ဘုရင်ကို ကာစယ် နဲ့ ကာစယ်လင်းလိုက်တယ်။ ဒါကို မောင်မူးက မျက်လုံး ထောင့်ကပ်ပြီး မသိမသာ ပြုံး တယ်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ လူတွေ ကသာ ဂုဏ်သိက္ခာတို့၊ အဆင့်အတန်းတို့ ပြောနေကြ တာ ကံကြမ္မာကတော့ ဘက် မလိုက်ဘူး၊ မယုံမရှိနဲ့’

‘ဟေ့... ဒီနေ့ မင်း စကားတွေက တယ်ထူးခြား နေပါလား မောင်မူးရ။ ကံ ကြမ္မာတွေ ဘာတွေ ပြောလို့။ မင်း ဘာတွေ တွေ့ခဲ့၊ မြင်ခဲ့ လို့လဲ ပြောပါဦး’

မောင်မူး ချက်စံနဲ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ တဖျပ် ဖျပ် တောက်ပနေတဲ့ မျက်ဝန်း တွေဟာ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းနေသလို ပြောစရာ တွေလည်း ရှိနေပုံပဲ။

‘ကျုပ် မနေ့က အလုပ် ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာ’

□

မနေ့က မနက်အစော ကြီး ‘မောင်မူးရေ ဒီနေ့ မင်း အလုပ်ရှိတယ်။ လာခဲ့ဦး’လို့

အိမ်ရှေ့ကနေပြီး အော်သွားတဲ့ သင်္ချိုင်းမီးသဂြိုဟ် တာဝန်ခံ စကားကြောင့် မောင်မူး သဂြိုဟ်စက်ကို သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ပို့သူမရှိ၊ ငိုသူ မရှိတဲ့ ပိုင်ရှင်မဲ့ အလောင်း တစ်လောင်းကို စက်တံခါးဝ မှာ စင်းစင်းကြီး တွေ့ရ တယ်။

‘ဟင် ဗိုသုပါလား’

အဘိုးကြီး ရှောပြီကိုး လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ ဗိုသု ဆိုတာ မြို့လယ်က ရေထမ်း စားတဲ့ ဦးသုခဆိုတဲ့ အဘိုး ကြီးပါ။ နာမည်ကသာ ဦးသုခ၊ လူက ဇရပ်မှာနေ တာ။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ် ကောင်ကြွက်။ ပိုင်ဆိုင်တာဆို လို့ ရေထမ်းပိုးတစ်ချောင်းပဲ ကြွယ်ဝသူပါ။ မောင်မူး ကြား ဖူးသလောက် ဦးသုခမှာ မွေးချင်းပေါက်ဖော် မရှိဘူး။ ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မရှိ ဘူး။ ဦးသုခ ခပ်ငယ်ငယ်မှာ သူ့အဖေက ဦးသုခကလေး ကို လက်ဆွဲပြီး ဒီမြို့ကို ရောက်လာ၊ ရွာသစ်ဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ အိမ်ပိုင်းခပ်ကျဉ်း ကျဉ်းဝယ်ပြီး အဖေက ရေ ထမ်းသမားအလုပ်လုပ်ပြီး သုခကလေးကို ကျောင်းထား ပေးတယ်တဲ့။ နောက်တော့ သုခတစ်ယောက် မြို့ကနေ အကြာကြီး ပျောက်သွားတာ မှာ ပြန်လာတော့ အသက် လေး၊ ငါးဆယ်တန်း ရောက် နေပြီ။ အဲဒီအချိန် သူ့အဖေ လည်း မရှိဘူး။ မြို့ပုံစံက လည်း အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲလို့။ သူနေခဲ့တဲ့ သူ့ အဖေအိမ်နဲ့ ပိုင်းကလေးဟာ ဘယ်နေရာပါလို့ မပြောနိုင် လောက်အောင် ပျောက်ကွယ်

သွားခဲ့တယ်။ သူ့အဖေကပဲ ရောင်းစားသွားတာလား။ တခြားသူတွေကပဲ အပိုင်စီး သွားတာလား၊ သက်ဆိုင်ရာ ကပဲ သိမ်းသွားတာလား တော့ မသိဘူး။ ဦးသုခက တော့ နေစရာမရှိလို့ ဇရပ် ပေါ် တက်နေရင်း ထမင်း တစ်လှက်အတွက် သူ့အဖေ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရေထမ်းတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ဝမ်းရေး ဖြေရှင်းရတယ်ဆိုတယ်။ ဒါက မောင်မူး သိသလောက် ပါ။ တစ်မြို့လုံးကလည်း အခု မောင်မူး သိသလောက် ပဲ ဦးသုခအကြောင်းကို သိကြ တာပါ။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ဦးသုခ အခု လို သေတော့ ဘယ်သူမှ အရေးတယူ မရှိကြဘူး။ ဘာသိဘာသာ နေလိုက်ကြ တာပဲ။ လူတွေက ဘာသိ ဘာသာ နေလို့ရပေမဲ့ တာဝန် ရှိကြတဲ့ လူမှုဝန်ထမ်းတွေက သက်ဆိုင်ရာဌာန အသီးသီး ကို အကြောင်းကြားပြီး ဇရပ် ပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်တော် သေနေတဲ့ ဦးသုခ အလောင်း ကို ဆေးရုံ ပို့လိုက်ကြတယ်။ ဆေးရုံ ကလည်း သေမှု သေခင်း မှတ်တမ်းနဲ့ တကွ မီးသဂြိုဟ်ဖို့ သုသာန်ကို ပို့လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး မောင်မူးလက်ထဲ ရောက်လာ ပြီ။

‘ဆရာဝန်လက်မှတ် ပါပြီလား’

သုသာန်မှာ မီးသဂြိုဟ် တော့မယ်ဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တွေရဲ့ သေဆုံး ကြောင်း ထောက်ခံစာပါမှ သဂြိုဟ်ခွင့် ရတာဆိုတော့ ဒါကြီးကို လုပ်ရကိုင်ရမယ့်

မောင်မူးက စိုးရိမ်သံနဲ့ မေးတယ်။ တာဝန်ခံက-

‘ပါတယ်၊ အဲဒီလက်မှတ်နဲ့ ဆီချလန် ငါ့ဆီလာယူပြီး ဆီသွားထုတ်ချေမောင်မူး’

ဒါကလည်း မောင်မူးလုပ်နေကျ အလုပ်ပါပဲ။ ဒါကြီးကို မီးသပြီဟုတ်မို့လောင်စာဆီလိုတယ်။ ပိုင်ရှင်ရှိ အသုဘဆိုရင်တော့ စက်ဆီ၊ လောင်စာဆီကို ပိုင်ရှင်က ကုန်ကျခံရတယ်။ ပိုင်ရှင်မဲ့ဆိုရင် ဌာနက ပေးရတယ်။ အခု ဦးသုခက ပိုင်ရှင်မဲ့ဆိုတော့ ဌာနက ဆီထုတ်ပြီး သပြီဟုတ်မှ။ ဆီထုတ်ပေးတဲ့ဌာနကို မောင်မူး သွားထုတ်ရမှာ။

‘ဟေ့ကောင် မောင်မူး၊ ဒီနေ့တော့ မင်း ဘုရားပွဲတွေတဲ့နေ့ပဲ မောင်’

‘ဟုတ်လား၊ ဘာလို့လဲတာဝန်ခံကြီး’

‘ဒီနေ့ ရွှေထီးတစ်လက် ကျမယ်၊ နေ့လယ် ၂ နာရီ’

‘ဟာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတုံးဗျ’

အလကားပါ။ မောင်မူးမင်းတော့ ဘုရားပွဲတွေတဲ့နေ့လို့ ပြောပေမဲ့ တကယ်က ခင်ဗျားကြီးတို့ရဲ့ ဘုရားပွဲပါ။ မောင်မူးက အရိုးအရင်းလောက် ကိုက်ရတဲ့ ကောင်ပါဗျာလို့ စိတ်ထဲကနေ ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူတို့လုပ်တိုင်းရဲ့ အထာစကားနဲ့ ရွှေထီးတစ်လက် ကျမယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ချမယ့် အသုဘဟာ သူဌေးကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် သူဌေးမကြီး၊ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ ရဟန်းအမ၊

ဪ...
လူတွေ လူတွေ
ဂုဏ်သိက္ခာမီး
လောင်နေကြ
အဆင့်အတန်းမီး
လောင်နေကြ
နောက်ဆုံးတော့
သင်္ချိုင်းမီးထဲမှာ
မရွံ့မရှာနိုင်တော့
ပါလား...

ကျောင်းအမ စသဖြင့်ကိုဆိုလိုတာ။ အဲသလို လူတွေသေရင် ရွှေထီးဆောင်းပေးကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကနေချမယ့် အသုဘဟာ ဘုရားဒကာလား၊ ကျောင်းအမလား တစ်ခုခုပေါ့။

‘မြို့ဦးရပ်က ဒေါ်ကြောမြို့တဲ့’

အသုဘဖို စာနဲ့ မီးသပြီဟုတ်ခွင့် လျှောက်လွှာကို လှမ်းဆွဲဖတ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ တာဝန်ခံစကားကြောင့် မောင်မူး ဩော် တစ်လုံးထွက်သွားတယ်။

‘ဩော် သိတယ်၊ ဒီအဘွားကြီး သွားရှာပြီကိုး။ မြို့မေတ္တာရှင်မကြီး’ လို့ တိုးတိုး ရေရွတ်မိတယ်။

‘သိတယ် လုပ်မနေနဲ့ ငါ့ကောင်၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲ’ လို့ ပြောပြီး တာဝန်ခံက ဆီချလန်တွေ လက်ထဲကို ထည့်ပေးတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုတော့လည်း ‘ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့’ လို့ ပြောပြီး မောင်မူး ဆီထုတ်ထွက်ခဲ့တယ်။

နေ့လယ် ၂ နာရီကျတော့ တန်းစီပြီး ဝင်လာတဲ့ ကားတွေကို မောင်မူး ကြည့်နေတယ်။ သပြီဟုတ်စက်ရှေ့ပေါ်တိုက်အောက်မှာ သွင်းရန် အသင့်အလောင်းပြင်တယ်။ မောင်မူးက အဲဒီနေရာကစ ပါရတော့တာပဲ။ ငိုမယ့်သူတွေ ဒီနေရာမှာကြုံကြ၊ ကြည့်မယ့်သူတွေ ဒီနေရာမှာ ကြည့်ကြ၊ ကန်တော့မယ့်သူတွေ ဒီနေရာမှာ ကန်တော့ကြ။ အဲဒီလို ဆော်ဩပေးနေတာကလည်း မောင်မူးပဲ။

မောင်မူး ဆော်ဩရင်း အလောင်းကို တစ်ချက် ရှိုးလိုက်တယ်။ ထပ်-ဒါလောက် ချမ်းသာနေတာ တောင်မှလို့ စိတ်ထဲ ပြောမိတယ်။ အပေါ်က လွှမ်းမိုးတဲ့ ထင်ရှားအင်္ကျီက အကောင်းစားပေမဲ့ နားပေါက်ဟောင်းလောင်း၊ လက်ဟောင်းလောင်းကြီး။

နေကလည်း ပူ၊ နွေရာသီမို့ ဖုန်ကလည်း တလုံးလုံး။ အလောင်းကြီးကလည်း ဖောင်းကားပြီး ရုပ်ပျက်၊ အနံ့ကလည်း ထွက်နေတာကြောင့် ထင်ပါရဲ့ လိုက်ဖို့ကြတဲ့လူတွေက ဝတ်ကျောတမ်း

ကျ လာနဲ့ကြည့်ပြီး သုတ်ကယ်သုတ်ကယ်နဲ့ ကားပေါ်ပြန်တက်ကုန်ကြတယ်။ သူသားသမီး၊ ဆွေမျိုးတွေတောင် ခဏလားငို၊ ဖုတ်ဖတ်ခါ ကန်တော့ကြပြီး ‘သွားတော့ အမေရေ’လို့ အော်ဟစ်ရင်း မျက်ရည်လေးတို့က ပင့်ကာ မျက်နှာ တဘက်နဲ့ အုပ်ပြီး အလျှိုလျှို ပြန်သွားကြလေရဲ့။

အဲဒါ မောင်မူးတို့ အကြိုက်ပဲ။ ဘယ် ကာယထဲရှင် တစ်ယောက်တလေမှ မီးသပြီဟုတ်စာစောင့်မကြည့်လေ မောင်မေတို့က ကြိုက်လေ...။ အဲ မောင်မူးတို့က ကြိုက်လေ။ ‘ကဲ စကြမို့’ ဆိုပြီး မောင်မူးရယ်၊ အခြားဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ရယ် တံခါးဖွင့်ပြီး အလောင်းစင်ကို အထဲ သွင်းလိုက်ကြတယ်။ မပြန်သေးဘဲ ကျန်နေတဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူတချို့က အတွင်းထိ လိုက်ဝင် ကန်တော့နေတဲ့ ခဏ စောင့်နေကြရတယ်။ ခဏနေမှ ‘ကဲ တံခါးပိတ်မယ်၊ အားလုံး ထွက်ကြ’ လို့ မောင်မူး အော်လိုက်မှ သက်ပျောက် အဝတ်တွေယူဖို့ စောင့်နေတာပဲ။ ပြီး အလောင်းက အဝတ်ချွာသွားကြတယ်။

တစ်ယောက်က အဲတံခါးကို ပိတ်လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်က မီးသပြီစက်တံခါး ဖွင့်လိုက်နဲ့ တော့ ဖိုထဲသွင်းမယ့် ဖွင့်ပေါ် ခေါင်းကြီး မှောင်လှိုက်ချိန်မှာ ဝတ်လစ်စား ဖြစ်သွားတဲ့ အလေးကောင်ကြီးကို ဘယ်သူ

အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းစဉ်၊ သတိ
ရေကြည်ပါသွား။ ပျဉ်ချပ်ကို
အထဲရောက်အောင် ဝိုင်းတွန်း
နေရတာနဲ့ပဲ မီးစက် မမောင်း
ရသေးပေမဲ့ မီးဖိုရုံ လက်ကျန်
အပူရှိန်ရဲ့ အတွင်းခန်းရဲ့
လေလုံနေတဲ့အရှိန် ရောပြီး
အတုန်လုံး ချွေးပြန်နေတယ်။

‘မီးစက်နှိုးဟေ့’
တစ်ယောက်က မီးစက်
ထိုင်ကို မီးစက်နှိုးဖို့ အော်ပြော
ချိန်မှာတော့ မောင်မူး မီးဖိုထဲ
ထို ငေးကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ
အထူးအဆန်းကြီး ဖြစ်နေ
တယ်။ အံ့လည်း အံ့ဩနေ
တယ်။ ‘ဪ ကံကြမ္မာက
အင်မလိုက်ဘူးဆိုတာ အမှန်
လေး’လို့ တွေးနေတယ်။
အုတ်တယ်လေ၊ အရင်က
အင်မတန်မှ စိစာကြောင်၊
အင်မတန်မှ အသန့်အပြန့်
ကြိုက်၊ အင်မတန်မှလည်း
လှူလှူချင်း အဆင့်အတန်း
မြှားတတ်တယ်လို့ ဟိုးဟိုး
အစောပိုင်းက အရာရှိမင်း
ကတော့၊ မန်နေဂျာ၊ သူဌေးမ
ကြီးဟာ အခုသေတော့လည်း
အသန့်အပြန့် မကြိုက်နိုင်
တော့ပါလား။ စိစာကြောင်လို့
ဆိုတော့ပါလား။ လှူလှူချင်း
အဆင့်အတန်း ခွဲခြားလို့ မရ
တော့ပါလား။ တစ်ချိန်က
ကြီးအေးနဲ့တော့ ဂုဏ်ဒြပ်သိက္ခာ
ဆိုတာတွေက အခုတော့
လည်း ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါ
တော့။

အခုတော့ ဒီအတွေးကြီး
အဆင့်မူးတို့ စီရင်တဲ့ တရား
အနုပညာပွင့် ရှိသေးလို့
ကြည့်လေ၊ အခု မီး
ဖိုထဲက မီးဖိုကြီးထဲမှာ
အပူရှိန်သာ အဆင့်မြင့်ပါ
တယ်ဆိုတဲ့ သူဌေးမကြီးဟာ

မြို့ရဲ့ အဆင်းရဲဆုံး ရေထမ်း
သမား ကာကဝလီယကြီး
ဦးသုခနဲ့အတူတူ နောက်ဆုံး
ခရီးကို နှစ်ပါးသွားရတော့
မယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ မီး
သံပြုဟ်စက်ထဲမှာ ဦးသုခ
အလောင်းကြီးဟာ ဝတ်လစ်
စားလစ် ရှိနေပါတယ်။
ကြည့်စမ်း၊ မီးဖိုထဲမှာ ဝတ်
လစ်စားလစ် အလောင်းနှစ်
လောင်းဟာ မင်္ဂလာခန်းဝင်
နေတယ်လို့များ ကတ်သီး
ကတ်သတ် တွေကြည့်ရင်...

မောင်မူးတို့ ဘုရားပွဲ
တွေတဲ့နေ့ဆိုတာ ဒါပါပဲ။
ပိုင်ရှင်ရှိ သူဌေးအလောင်း
အတွက် ကာယကံရှင်ကပေး
တဲ့ တစ်ယောက်စာဆီကို
ပိုင်ရှင်မဲ့ အလောင်းနဲ့ နှစ်
ယောက်ပေါင်းပြီး ကိစ္စပြီးစေ
လိုက်တော့ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်း
အတွက် ဌာနကရတဲ့ ဆီဖိုး
ဟာ မောင်မူးတို့ ဒီည ဘုရား
ပွဲ ဖြစ်သွားတာကို ဆိုလိုတာ
ပါ။ တာဝန်ခံပြောတဲ့ ထုံးစံ
အတိုင်းဆိုတာ အဲဒါပါပဲ။

■
‘ချက်ခံ’
မောင်မူး စကားလည်း
အဆုံး၊ လက်ကျန် မြင်းနဲ့
ဆရာကြီးရဲ့ကင်းကို ချက်ခံ
လိုက်တယ်။ ကျောင်းဆရာ
ကြီးဟောင်းက မောင်မူးရဲ့
ပရမ်းပတာချက်လို ကံတဲ့
ချက်ခံကွက်ကို ရှောင်တိမ်း
ချင်စိတ်လည်းမရှိ၊ ကာကွယ်
ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘဲ
မောင်မူးပြောတဲ့ ကံကြမ္မာက
ဘက်မလိုက်ဘူးဆိုတဲ့ စကား
ကိုပဲ နားထဲ အထပ်ထပ်
ကြားယောင်ရင်း ငယ်ဘဝ
တချို့ရဲ့ ပုံရိပ်တွေက မြင်လွှာ
ရဲ့ထဲ ပြေးဝင်လာကြရဲ့။

သူတို့ အလယ်တန်းကျောင်း
သားဘဝ ကြောကြောရှင်းရှင်း
လှပတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်
ကို အတန်းတူ ကျောင်းသား
တစ်ယောက်က ရည်းစား
စကား လိုက်ပြောနေပုံ၊
ကျောင်းသူက ပက်ပက်စက်
စက် ပြန်ပြောနေပုံ၊ အဲဒီ
နောက်မှာ အဲဒီကျောင်းသား
မြို့က ပျောက်သွားပုံ။

တကယ်တော့ အဲဒီ
ကျောင်းသားဟာ ကျောင်း
ဆရာကြီးရဲ့ အတန်းဖော်
သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး၊ ဒီအဖြစ်
အပျက် အားလုံး ဆရာကြီး
သိနေခဲ့၊ အဲဒီအနားမှာ ဆရာ
ကြီး ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဆရာ
ကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ
အခု ရေထမ်းသမားကြီး
ဦးသုခဖြစ်ပြီး ကြောကြော
ရှင်းရှင်း ကျောင်းသူဆိုတာက
တော့ မကြောမြိုင်ဖြစ်တဲ့
အကြောင်း မောင်မူးများ သိခဲ့
ရင် ဂုဏ်သိက္ခာတို့၊ အဆင့်
အတန်းတို့ဆိုတာကို မောင်မူး
က လှောင်ရယ် ရယ်နေဦးမှာ
ပဲလို့ ကျောင်းဆရာကြီး
ဟောင်း တွေးနေမိတယ်။

ဒီကြားထဲ မောင်မူးက
သံဝေဂလိုလို၊ တရားဟော
သလိုလို၊ လှောင်ပြောင်သလို
လိုနဲ့ ‘ဪ...လူတွေ၊ လူ
တွေ။ ဂုဏ်သိက္ခာမီးလောင်
နေကြ၊ အဆင့် အတန်းမီး
လောင်နေကြ၊ နောက်ဆုံး
တော့ သင်္ချိုင်းမီးထဲမှာ မရွံ့
မရှာနိုင်တော့ပါလား...’တဲ့။
အဲဒီအချိန်မှာ ချက်ခံပွဲ
က ပြီးနေပါပြီ။

အဲဒီနေ့က ဆရာကြီး ရုံး
သွားပါတယ်။
■
လှမိုးသစ်ကျောက်ဆည်၊

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၁၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

MARK NO. 1

မိုးဝေလွန်း ပြန်...အနက်

‘မြမြသက်ကို
ရအောင် ပိုးကြက္ခာ၊
သမီးရည်းစားဖြစ်ရင်
တစ်သိန်းပေးမယ်’
လူပျိုကြီး
ကိုစိုးထွန်းက သူ့ဆိုင်
ဆံပင်လာညှပ်တဲ့
ကောင်လေးတိုင်းကို
ပြောနေကျစကား
ဖြစ်တယ်။
‘အဟုတ်ပေးမှာလား’
‘ပေးမှာပေါ့’
‘ရအောင်ယူနိုင်ရင်
ကောဗျာ’
ဆံပင်ညှပ်ပြီးလို့
မှန်ရှေ့မှာ ခေါင်းဖီးနေတဲ့
နေသူဇော်က
မေးလိုက်တယ်။
နေသူဇော်က
ဒီရပ်ကွက်သား၊
ရတနာပုံတက္ကသိုလ်မှာ

ကျောင်းတက်နေတယ်။
မိဘတွေက
ချမ်းသာတယ်။
ရုပ်ဖြောင့်တယ်။
ရပ်ကွက်ထဲမှာ
ရည်းစားတစ်ယောက်၊
တက္ကသိုလ်မှာ
ရည်းစားတစ်ယောက်
ထားနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်။
မြမြသက်ကလည်း
ရတနာပုံတက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူပဲ ဖြစ်တယ်။
မြမြသက်ကို နေသူဇော်
စိတ်ဝင်စားတယ်။
ရုပ်ရည်ကြောင့်ထက်
ခက်ခဲတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်မို့ပါ။
သူ့အဒေါ် အပျိုကြီးက
သူ့အနားမှာ
အရိပ်ပမာလိုက်နေတယ်။
အိမ်အပြင် မထွက်ဘူး။
ထွက်ရင်လည်း အမေဖြစ်
ဖြစ်၊ အဒေါ်ဖြစ်ဖြစ်
တစ်ယောက်ပါတယ်။
အခွင့်မသာဘူး။
တက္ကသိုလ်တက်ရင်လည်း
သူ့အဒေါ်က ကားနဲ့
အသွားအပြန် ကြိုပို့လုပ်
တယ်။ ဒီကြားထဲက
တက္ကသိုလ်မှာ မြမြသက်ကို
သုံးခါလောက်
ရည်းစားစကား
လိုက်ပြောဖူးတယ်။
သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆိုတော့
ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ
စိတ်ဆိုးပုံတော့မပြဘူး။
အိုကေဖို့ များတယ်။
‘မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့
သုံးသိန်းလက်ဖွဲ့မယ်’
ကိုစိုးထွန်းက ဆံပင်
ညှပ်ရာကနေ လက်ချောင်း
ဆယ်ချောင်းထောင်ပြပြီး
ပြောတယ်။

‘စိန်လိုက်လေ၊ မကြာခင်
လေးသိန်းပေးဖို့ပြင်ထားနော်
လူပျိုကြီး။ ဟဲ...ဟဲ...
ဟဲ...ဟဲ’

နေသူဇော်က ပြောပြီး
ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတယ်။
‘ကျွန်တော် ဆိုရင်
ရော...’

ဆံပင်ညှပ်ခံနေတဲ့
ကိုအောင်ဖေက ပြုံးစိစိနဲ့
မေးတယ်။ ကိုစိုးထွန်းက
နှာခေါင်းနဲ့လိုက်တယ်။

‘မင်း မပါဘူး’
ကိုစိုးထွန်း ငေါက်ဆတ်
ဆတ်ဖြေတယ်။

‘ဟဲဟဲ...ပါပါရစေဗျာ၊
တစ်ဝက်ပဲပေးပါ ဟဲဟဲ...’

ကို အောင် ဖေ က
ပြောပြီး သဘောကျစွာရယ်
တယ်။

ကိုအောင်ဖေက ဒီမဟာ
ဇေယျာဘုံ ရုပ်ကွက်သားပါပဲ။
ကားဂိတ်တစ်ခုမှာ ဂိတ်မှူး
လုပ်တယ်။ ငွေပေါသလို
မိန်းမလည်း ရှုပ်တယ်။ ပျိုပျို
ဆိုဆို မရှောင်တဲ့သူ။

‘ငါက လူအိုတွေ
မပြောဘူးကွ၊ လူပျိုတွေပဲ
ပြောတာ’

‘ဒါဆို သူဆိုရင်ကော
ဗျာ’

ကိုအောင်ဖေက ဝီးချလ်
ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဂျာနယ်ဖတ်
နေတဲ့ ရဲရင့်မင်းကို ရည်ညွှန်း
ပြီး မေးလိုက်တယ်။

‘ရဲရင့်မင်းဆိုရင် နှစ်ဆ
ပေးမယ်ကွာ၊ ဟား...
ဟား...ဟား’

ကိုစိုးထွန်းက ပြောပြီး
သဘောကျစွာ ရယ်တယ်။
ကိုအောင်ဖေကလည်း ရယ်
တယ်။ ရဲရင့်မင်းက သူတို့ဆီ
ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

မြမြသက်
ခိုးရာ
လိုက်ပြေးပြီဆိုတဲ့
သတင်း
ရုပ်ကွက်ထဲကို
ပျံ့နှံ့သွားတယ်
ကိုစိုးထွန်း
ဆံပင်ညှပ်
ဆိုင်လည်း
သတင်းရောက်
လာတယ်

ကိုစိုးထွန်းကလည်း ကြည့်နေ
တာမို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွား
တယ်။ ရဲရင့်မင်း မျက်နှာက
အားငယ်သလို ဖြစ်နေတယ်။
ဒီတော့ အားနာသလိုဖြစ်သွား
တယ်။

ရဲရင့်မင်းက ဒီမဟာ
ဇေယျာဘုံရုပ်ကွက်ကပဲ။ မွေး
ကတည်းက ခြေနှစ်ဖက်က
မသန်ဘူး။ အစက ချိုင်း
ထောက်နဲ့ သွားနေတယ်။
အခု ဝီးချလ်နဲ့ သွားနေတယ်။
မိဘတွေက ဆင်းရဲတယ်။
အမေက မုဆိုးမ၊ သားသမီး
လေးယောက်ကို ခေါင်းရွက်
ဗျပ်ထိုး ဈေးရောင်းကျွေး
တယ်။

ရဲရင့်မင်းက ၁၀ တန်း
အောင်တော့ ကွန်ပျူတာသင်
တန်းတက်ပြီး စတိုးဆိုင်ကြီး

တစ်ခုမှာ ကွန်ပျူတာစာရေး
ဝင်လုပ်နေတယ်။ ရုပ်ကွက်
ထဲမှာ ဘယ်မှ သွားလာနေ
တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်နဲ့ အိမ်ပဲ
အချိန်ကုန်နေတဲ့သူ။

‘ရဲရင့်မင်း ခဏ
စောင့်နော်’

ကိုစိုးထွန်းက မှီရတဲ့
မျက်နှာပေးနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်
တယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ’
ရဲရင့်မင်းက ပြောပြီး
ဂျာနယ်ပြန်ဖတ်နေတယ်။

ကိုအောင်ဖေ ဆံပင်ညှပ်
လို့ပြီးသွားပြီ။

‘နေစမ်းပါဦး လူပျိုကြီး
ရ၊ မြမြသက်ကို ပိုးနိုင်တဲ့သူ
ကို ခင်ဗျားက ဘာလို့ ပိုက်ဆံ
ပေးမယ်ပြောနေရတာလဲ’

ကိုအောင်ဖေက မေး
လိုက်တယ်။

‘သူ့အဒေါ် ခင်ဌေး
ကြွယ်ကို အမြင်ကတ်လို့ကွ’
ကိုစိုးထွန်းက မဆိုင်း
မတွဖြေတယ်။

‘သဘောပေါက်ပြီ၊
သဘောပေါက်ပြီ။ ဟား...
ဟား...ဟား...ဟား’

ကိုအောင်ဖေက ရယ်ပြီး
ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတယ်။
ရုပ်ကွက်သားချင်းဆိုတော့
အကြောင်းသိလေ။ ကိုစိုး
ထွန်းက ခင်ဌေးကြွယ်ကို
အသေအလဲ ပိုးခဲ့ဖူးတာကိုး။

၂။
ခင်ဌေးကြွယ်က မဟာ
ဇေယျာဘုံ ရုပ်ကွက်ကပါပဲ။
မိဘများမရှိတော့ဘူး။ အစ်မ
ဖြစ်သူ ခင်မြသွယ်တို့ မိသားစု
နဲ့ အတူနေတယ်။ ခင်မြသွယ်
က မိဘလက်ငုတ်ဖြစ်တဲ့
မွေရာ၊ ခေါင်းအုံး လုပ်ငန်းကို

ဆက်လုပ်တယ်။ ယောက္ခ
ဖြစ်သူ ကိုအောင်သူကတော့
အရာရှိတစ်ယောက်မို့ ရာထူး
တိုးရာ ဖြို့တွေမှာ သွားပြီး
တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတယ်။

ခင်ဌေးကြွယ်က
အချောအလှတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ လုံးကြီးပေါက်လှဆို
တော့ မြင်သူတွေ နှစ်ခါကြိမ်
လောက်တော့ ငေးယူရတဲ့သူ
ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ
ပိုသိဖတ်သိနဲ့။ ကျောင်းသွား
ကျောင်းပြန်ကလွဲရင် သူ
အစ်မ ခင်မြသွယ် သမီး မြမြ
သက်ကို ထိန်းနေရတာနဲ့
အချိန်ကုန်နေတာ။ ရုပ်ကွက်
ထဲမှာ သူ့ကိုတွေ့ရင် ကလေး
ချိုလျက်ပဲ တွေ့ရတာ။ ခေါ်
သူက ကလေးအမေလို့ ထင်
ကြတယ်။

ကိုစိုးထွန်းက ခင်ဌေး
ကြွယ်ကို တွေ့ရင် လူလစ်လစ်
လစ်သလို ရည်းစားစကား
ပြောတယ်။ ရည်းစားစကား
ပြောတိုင်း ‘မဖြစ်ပါဘူး’ ဆို
ပြောတယ်။

‘ဘာလို့ မဖြစ်ရတာလဲ’
မေးတော့ ‘မြမြသက်ကြောင့်
ပေါ့’ လို့ဖြေတယ်။

‘ဘာဆိုလဲ’ ခေါ်
တော့ ‘ဘာဆိုလဲရမှာပဲ၊
ကျွန်မ တူမကို အချင်းစကား
သိုင်းမွေးတာရှင်’ လို့ ခေါ်
တယ်။

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ’
တော့-

‘ရှင် တော်တော်ညှပ်
ပဲ၊ အချင်းစလွယ်သိုင်း
မွေးရင် ယောက်ျားလေး
မင်းဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်
ပညာရှိ အရာရှိ ဖြစ်မယ်လို့
ကလေးဆိုရင် မင်းဘာလဲ’

ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် အရာရှိ
တော်၊ သူဌေးကတော်ဖြစ်
တယ်။ ဗေဒင်ဆရာက အတိ
အကျ ဟောထားတာ။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်မက တူမလေး
ဆို အခုကတည်းက ဂရုစိုက်
နေရတာ။ အခုခေတ်က
ထွယ်ဘူး မဟုတ်လား။
သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ
အိန်းနိုင်မှ တော်ကာကျတဲ့
တော်လေ။ ဒါကြောင့် ရှင်
မင်းစားစကား ကျွန်မ မှတ်
ထားပါ့မယ်။ ခဏခဏ
ပြောပါနဲ့။ မြမြသက် မင်း
တော်ဖြစ်ပြီးမှ ရှင်ကို
အခြေပေးပါ့မယ်တဲ့။

အဲဒီကတည်းက
ဒါတော်ပိတ်ရော။ ကိုးစိုး
ထွန်းလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့
အချိန်ကြီး ဖြစ်လာရောပဲ။

□

၃။
မြမြသက် ခိုးရာလိုက်
ပြေးပြီဆိုတဲ့ သတင်း
ရရှိတဲ့ကံထဲကို ပျံ့နှံ့သွား
တယ်။ ကိုးစိုးထွန်း ဆံပင်ညှပ်
ဆိုင်လည်း သတင်းရောက်
လာတယ်။

‘ကိုစိုးထွန်း ခင်ဗျား
နဲ့ဆံပေးဖို့ ပြင်ထားဗျို့’
ရပ်ကွက်ထဲက တစ်
ဆောက်က ဆံပင်လာညှပ်
ရင်း ပြောတယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘မြမြသက် ခိုးရာလိုက်
ပြေးသွားပြီ’

‘ဟေ ဟုတ်လား၊
အိဿာလိုက်တာ၊ ဘယ်သူ
မိသွ’

‘မသိဘူး’
‘မင်း ဘယ်က ကြား
တာလဲ’

‘ခင်ဌေးကြွယ်တို့က

ရဲစခန်းလည်း တိုင်ချက်ဖွင့်
ထားတယ်။ ရပ်ကွက်ရုံး
လည်း အကြောင်းကြားထား
တယ်ဗျို့လို့ ပြောတယ်။

‘ဒါဆို ဘယ်သူနဲ့ ထွက်
ပြေးတာလဲ’လို့ မေးတော့-
‘ဒါတော့ မသိဘူးလေ’
လို့ ဖြေတယ်။

အဲဒီနေ့က ဆံပင်ညှပ်
ဆိုင် လာသမျှလူတွေက မြမြ
သက် ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့
အကြောင်းပဲ ပြောကြတယ်။

‘ဘယ်သူလဲ’လို့ မေး
ရင်-

‘ရပ်ကွက်ထဲက နေမှာ
ပေါ့’

‘တက္ကသိုလ်က နေမှာ
ပေါ့’လို့ ပြောကြတယ်။

ဘယ်သူမှ အတိအကျ
မသိဘူး။

‘သူ့မှာ ရည်းစားရှိ
လား’မေးတော့-

‘ဘယ်သိမလဲ’
‘မကြားမိဘူး’

‘ရှိရင်ရှိမှာပေါ့’လို့ပဲ
မရေမရာ ဖြေကြတယ်။

ကိုစိုးထွန်းကိုယ်တိုင်
လည်း တက္ကသိုလ်မှာတော့
မသိဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မြမြ
သက် ရည်းစားရှိတာ မကြား
မိဘူး။ ဒါကြောင့် ကောင်

လေးတွေကို မြှောက်ပင့်ပေး
နေတာပေါ့။ နေသူဇော်လား
မသိဘူး။ နေသူဇော်က ကိုးစိုး
ထွန်း စိန်ခေါ်ထားတာ။ သူက

လည်း ရတနာပုံတက္ကသိုလ်
ကပဲလေ။ အခုလည်း
တက္ကသိုလ်တက်ရင်း ပျောက်
သွားတာဆိုတော့ နေသူဇော်

ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။

ဒါကြောင့် ဆံပင်ညှပ်
ဆိုင် ပိတ်တော့ ကိုးစိုးထွန်းက

နေသူဇော်အိမ် သွားတယ်။
မတွေ့ဘူး။ သူ့အမေက-
‘မနက်က နေဇော်က
ဒီနေ့ည သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်
လိုက်အိပ်မှာလို့ ပြောသွား
တယ်’လို့ ပြောတယ်။

ဒါဆို သေချာပြီ။ မြမြ
သက်ကို ခိုးသွားတာ နေသူ
ဇော်မှ နေသူဇော် မလွဲဘူး။
ဒီအကြောင်း ခင်ဌေး
ကြွယ်ကို သွားပြောရင် ကောင်း
မလားလို့ စဉ်းစားတယ်။
မဖြစ်ဘူး။ သူ့ပယောဂ
ပါတယ်ဆိုပြီး ခင်ဌေးကြွယ်
က မုန်းသွားမှာစိုးတယ်။
အချိန်တန်ရင် သားရှင်က
သမီးရှင်ကို ပြန်အပ်ကြမှာပဲ။
သူ့အခုလုပ်ရမှာက နေသူဇော်
ကို ပေးဖို့ငွေကို ဘဏ်က
ထုတ်ထားဖို့ပဲလေ။

နေသူဇော်အိမ် သွားတယ်။
မတွေ့ဘူး။ သူ့အမေက-

‘မနက်က နေဇော်က
ဒီနေ့ည သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်
လိုက်အိပ်မှာလို့ ပြောသွား
တယ်’လို့ ပြောတယ်။

ဒါဆို သေချာပြီ။ မြမြ
သက်ကို ခိုးသွားတာ နေသူ
ဇော်မှ နေသူဇော် မလွဲဘူး။

ဒီအကြောင်း ခင်ဌေး
ကြွယ်ကို သွားပြောရင် ကောင်း
မလားလို့ စဉ်းစားတယ်။

မဖြစ်ဘူး။ သူ့ပယောဂ
ပါတယ်ဆိုပြီး ခင်ဌေးကြွယ်
က မုန်းသွားမှာစိုးတယ်။

အချိန်တန်ရင် သားရှင်က
သမီးရှင်ကို ပြန်အပ်ကြမှာပဲ။
သူ့အခုလုပ်ရမှာက နေသူဇော်
ကို ပေးဖို့ငွေကို ဘဏ်က
ထုတ်ထားဖို့ပဲလေ။

□

၄။

‘မြမြသက်ကို ခိုးသွား
တဲ့သူတွေပြီ။ မြမြသက် မိဘ
တွေဆီ လာအပ်တာ လက်မခံ
ဘူး။ အခု ရပ်ကွက်ရုံးရောက်
နေကြတယ်’

ဆံပင်လာညှပ်တဲ့သူ
တစ်ယောက်က ပြောလိုက်
တယ်။

‘ဟေ ဟုတ်လား၊
ဘယ်သူတုံး၊ နေသူဇော်
မဟုတ်လား’

ကိုစိုးထွန်းက မေးလိုက်
တယ်။

‘မဟုတ်ဘူး’
ကိုစိုးထွန်း အံ့သြသွား
တယ်။

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူတုံး’
‘ရဲရင့်မင်း’
‘ဘာ...’

ကိုစိုးထွန်း အလန့်
တကြား ဖြစ်သွားတယ်။

‘ဟုတ်ရဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်
တာ’
‘မယုံရင် ရပ်ကွက်ရုံး
သွားကြည့်ပေါ့’
‘အေး ဒါဆိုရင် အပြန်မှ
ဆံပင်ညှပ်ပေးမယ် စောင့်နေ’
ကိုစိုးထွန်းက ဆံပင်
ညှပ်မယ့်သူကို ထားရစ်ပြီး
ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ထဲက
ထွက်သွားတယ်။

‘ဟုတ်ရဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်
တာ’

‘မယုံရင် ရပ်ကွက်ရုံး
သွားကြည့်ပေါ့’

‘အေး ဒါဆိုရင် အပြန်မှ
ဆံပင်ညှပ်ပေးမယ် စောင့်နေ’

ကိုစိုးထွန်းက ဆံပင်
ညှပ်မယ့်သူကို ထားရစ်ပြီး
ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ထဲက
ထွက်သွားတယ်။

ရပ်ကွက်ရုံးရောက်တော့
ရုံးရှေ့မှာ လာနားထောင်သူတွေ
နဲ့ ပြည့်နေတယ်။ အပေါက်ဝ
ပိတ်နေတဲ့ သူတွေကို တိုးဝှေ့
ပြီး ရုံးထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ရုံးထဲ
မှာလည်း လူတွေ ပြည့်လို့။

ဟုတ်ပဲ၊ ရဲရင့် မင်း။
ဝှီးချလိပ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။
သူ့နောက်မှာက မြမြသက်။
ဘေးမှာက သူ့အမေ မအေး
စိန်က ရပ်နေတယ်။

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး
မှူး စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်
မှာ ခင်မြသွယ်နဲ့ ခင်ဌေးကြွယ်
က ထိုင်နေတယ်။ ခင်မြသွယ်
က ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်ရှည်ကျ
နေတယ်။ ခင်ဌေးကြွယ်
မျက်နှာက မာတင်းနေတယ်။

နှစ်ဖက် အချေအတင်
စကားမျှားနေကြတယ်။
ခင်ဌေးကြွယ်က မပေးစားနိုင်
ဘူး တွင်တွင်ပြောနေတယ်။
သူ့တူမကိုပဲ ပြန်ထည့်လိုက်ဖို့
ပြောနေတယ်။

မအေးစိန်ကတော့ မြမြ
သက်ကို မိသားဖသားပီပီ
လာအပ်မယ့် အကြောင်း၊
စေ့စပ်ချင်တဲ့ အကြောင်းပဲ
ပြောနေတယ်။

‘ကျွန်မတူမကို ရှင်သား
နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။
မပေးစားဘူး၊ အခုလည်း
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နေ’

‘ကျွန်မတူမကို ရှင်သား
နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။
မပေးစားဘူး၊ အခုလည်း
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နေ’

‘ကျွန်မတူမကို ရှင်သား
နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။
မပေးစားဘူး၊ အခုလည်း
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နေ’

‘ကျွန်မတူမကို ရှင်သား
နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။
မပေးစားဘူး၊ အခုလည်း
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နေ’

‘ကျွန်မတူမကို ရှင်သား
နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။
မပေးစားဘူး၊ အခုလည်း
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နေ’

‘ကျွန်မတူမကို ရှင်သား
နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။
မပေးစားဘူး၊ အခုလည်း
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နေ’

‘ကျွန်မတူမကို ရှင်သား
နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။
မပေးစားဘူး၊ အခုလည်း
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နေ’

လို့ လာတာ။ ရှင်တို့နဲ့ ညှိဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့မကို ပြန်ထည့်လိုက်ပါ။ ရဲစခန်းမှာ ကျွန်မတို့မကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင် ခိုးယူမှုနဲ့ အမှုဖွင့် ထားတယ်။ တရားရုံးရောက် မှ ရှင်းကြတာပေါ့’

ခင်ဌေးကြွယ်က ခက် ထန်ထန်ပြောလိုက်တယ်။

‘ကြည့်လည်းပြောပါ ဦး မခင်ဌေးကြွယ်ရယ်၊ ကျွန်မသားက ရှင်တို့မကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင် ခိုးရ အောင်က ဦးချလဲနဲ့ သွားနေရ တဲ့ ဒုက္ခိတပါ။ ရှင်တို့မကို သူ ဘယ်လို ခိုးပြေးမှာလဲ။ ကလေးတွေလည်း မေး ကြည့်ပါဦး’

မအေးစိန်က ပြောလိုက် တော့ တစ်ရုံးလုံး လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်သွားကြတယ်။

‘ဟုတ်တာပေါ့’

‘ဘယ်လို ခိုးတာပါ လိမ့်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြတယ်။ အုပ်ချုပ် ရေးမှူးက ဟန်လိုက်မှ တိတ် သွားကြတယ်။

‘မင်းတို့ ဘယ်လို ခိုး ပြေးတာလဲ’

ရပ် ကွက် လူကြီးက ရဲရင့်မင်းကို လှမ်းမေးတယ်။

‘ကျွန်တော်နဲ့ သက် ချစ်သူတွေဖြစ်တာ ကြာနေပေ မဲ့ အပြင်မှာ မတွေ့ဖူးကြပါ ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် က တွေ့ချင်တာနဲ့ သက်ကို တွေ့ဖို့ ရတနာပုံတက္ကသိုလ် နားက ဦးပိန်တံတားအစပ်မှာ ချိန်းလိုက်ပါတယ်။ သက်က လည်း နေ့လယ် ကျောင်းနား ချိန်မှာ လာတွေ့ပါတယ်။ စကားပြောပြီးပြန်မယ် အလုပ်

ဒီအကြောင်း ခင်ဌေးကြွယ်ကို သွားပြောရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားတယ် မဖြစ်ဘူး သူပယောဂ ပါတယ်ဆိုပြီး ခင်ဌေးကြွယ်က မုန်းသွားမှာ စိုးတယ်

မှာ သက်က ရပ်ကွက်ထဲက အသိတစ်ယောက်ကို တွေ့ လိုက်ပြီး ကျောင်းလည်း မပြန်ရဲတော့ဘူး။ အိမ်လည်း မပြန်ရဲတော့ဘူးဆိုတာနဲ့ နှစ် ယောက်တိုင်ပင်ပြီး ခိုးပြေး ကြတာပါ’

ရဲရင့်မင်းက ရှင်းပြ တယ်။ မြမြသက်က ခေါင်းငုံ့ ထားတယ်။ ခင်မြသွယ်က ငိုနေတယ်။ ခင်ဌေးကြွယ်က ဒေါသဖြစ်နေတယ်။

‘မင်းက ဘယ်လိုခိုး ပြေးတာလဲ’

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးက ထပ်မေးတယ်။

‘သက်က ကျွန်တော့် ဦးချလဲကို တွန်းပြီး ဦးပိန် တံတားပေါ်ကနေ အမရပူရ မြို့ထဲက ကျွန်တော့်အမျိုးအိမ်

ခိုးပြေးတာပါ။ မနက်ရောက် တော့ မြို့နယ်တရားရုံးမှာ လက်ထပ်လိုက်ကြတာပါ’

ရဲရင့် မင်းစကားဆုံး တော့ နားထောင်နေသူတွေဆီ က ‘ဪ...’ ဆိုတဲ့ အသံတွေ တူညီစွာထွက်လာတယ်။

ပြဿနာက ရှင်းနေပြီ။ ခင်ဌေးကြွယ်က မကျေနပ်ဘူး။ သူတို့မနဲ့ သဘောမတူကြောင်း၊ ပြန်ထည့်ဖို့ အကြောင်းသာ ပြောနေတယ်။ ပွဲကြမ်းမယ့် ပုံ ပေါက်နေတယ်။

ရပ်ကွက်လူကြီးလည်း ဦးနှောက်ခြောက်ပြီး ခေါင်း ကုတ်နေတယ်။

ထိုအချိန်မှာ ကိုအောင် သူ ရုံးခန်းထဲရောက်လာတယ်။ မြမြသက်ကို-

‘သမီး သူ့ကို တကယ် ယူမှာလား’ လို့ လှမ်းမေး တယ်။

‘ဟုတ်...’

မြမြသက်က ခေါင်း ညိတ်ဖြေတယ်။

‘ဒါဆိုရင် ပြီးပြီ၊ မနက် ဖြန် သမီးကို လာအပ်ပါ။ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေး စားလိုက်မယ်။ လာ သွားစို့’

ဆိုပြီး သူမိန်းမနဲ့ ခင် ဌေးကြွယ်ကို ခေါ်ပြီး ရုံးခန်း ထဲက ထွက်သွားကြတယ်။ ခင်မြသွယ်က သူယောက်ျား ကို တတွတ်တွတ် ပြောရင်း၊ ခင်ဌေးကြွယ် မကျေမနပ် စကားတွေ ပြောရင်းနဲ့ပေါ့။

ပရိသတ်တွေလည်း ပြန်သွားကြတယ်။

မအေးစိန်က ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို နှုတ်ဆက် ပြန်ဖို့ပြင်တယ်။ မြမြသက်က ရဲရင့်မင်း ထိုင်တဲ့ ဦးချလဲကို တွန်းပြီး အပေါက်ဝ ထွက်ခွဲ

တယ်။

ရဲရင့်မင်းက ကိုစိုးထွန်း ကိုမြင်တော့ မျက်နှာကြီး ဝင်းပသွားတယ်။ ဦးချလဲကို ရပ်ခိုင်းတယ်။ ကိုစိုးထွန်းက လည်း သိချင်တာရှိနေတာနဲ့ ဦးချလဲနား ကပ်သွားတယ်။

‘ဦးစိုးထွန်း... ခင်ဌေး ကတိမမေ့နဲ့နော်၊ ကျွန်တော့် ဆိုရင် နှစ်ဆ... နှစ်ဆ’

ရဲရင့်မင်းက ပြုံးနေ ဖြေတယ်။

‘မမေ့ပါဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ နားမလည်တာတစ်ခု ရှိ လို့ မင်းကို မေးချင်လို့’

‘ဘာလဲ’

‘မြမြသက်ကလည်း အိမ်နဲ့ တက္ကသိုလ်ပဲ သွား တယ်။ မင်းကလည်း အိမ် ဆိုင်ပဲသွားတယ်။ ဘယ်အချိန် မှာတွေ့ပြီး ရည်းစားဖြစ်ကြ တာလဲ’

ကိုစိုးထွန်းက မေးလိုက် တယ်။ ရဲရင့်မင်းက ရယ်ပြီး-

‘ဒါများ ဦးစိုးထွန်း ရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ နေရာ ဒေသ၊ အချိန် မရွေးပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ သက်က အင်တာနက် ဖုန်းဘွတ်ခ်မှာ တွေ့ပြီး ချစ်သူဖြစ်သွားကြ တာလေ။ ကဲ... ကျွန်တော် တို့ သွားတော့မယ်’

ရဲရင့်မင်း စကား ဆို တော့ မြမြသက်က ဦးချလဲ ကို အလိုက်တသိ တွန်းထွက် ခဲ့တယ်။

‘ဪ...’

ကိုစိုးထွန်းမှာ ဘာမှ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား တယ်။ ကျောက်ရုပ်လူသား လို့ ပါးစပ်ဟ၊ ကျန်ခဲ့တာ

မင်းတင်ထွန်း

ဘဒ္ဒဟ်

ခန့်ကျီထင်ပျိုင်း၊ ပျိုင်းလေ

မကောင်းမှုဆိုတာ အနွယ်လိုက်တတ်တယ် ဆို သည့်
ကား တကယ်မှန်ရိုးဆိုလျှင် ကိုကြည်မြင့်မိသားစု အနွယ်
လိုက်ပုံက နည်းနည်းတော့ အံ့သြစရာကောင်းသည်။ ရှိတော့ရှိ
တယ်၊ ရှားတယ် ဆိုသော အနွယ်လိုက် ပုံပင်တည်း။

□
အရက်ဆိုင်မှ ထွက်လာတော့ ည ၈ နာရီထိုးပြီ။ အမှန်
တော့ သူနှင့် ကျွန်တော် လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်းကမှ ရင်းနှီးခဲ့တာ
ဆိုလျှင် ကြားရသူများ အံ့သြကြလိမ့်မည်။ သို့သော် သူနှင့်
ကျွန်တော် ရင်းနှီးပိုရန် နောက်ခံအကြောင်းက လုံလောက်စွာ
ရှိနေ၏။ ထိုအကြောင်းက အခြားမဟုတ်။ သူ့သား၊ ကျွန်တော့်
တပည့် အောင်လင်းပင်။ ကျောင်းအုပ်၊ လက်ထောက်နှင့် အထွေ

ထွေ သုံးဦးသာရှိသော မြို့နယ်ရပ်ကွက်က
ကျောင်းကလေးသို့ ကျွန်တော် ပြောင်းလာသည်က
မကြာသေး။ ရပ်ကွက်က မှီရုံ၊ မျှစ်ချိုး၊ သပြေငှက်တူး၊
မန်ကျည်းသီး ဆွတ်၍ ကြိုရာကျပန်း ဝင်ငွေ
ရှာသော ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်။ မိဘက မွဲတော့
သားမီးတွေက လူလုံးမလှ။ တစ်နေ့က လက်ထောက်
ဆရာမ ခွင့်တိုင်ထား၍ သူသင်သော ဒုတိယတန်းကို
ကျွန်တော် စာဝင်သင်သည်။ လေ့ကျင့်ခန်း ပေးပြီး
မှန်မမှန်စစ်ချိန်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း လက်ရေး
ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ လက်ရေးက
ကြောင်ခြစ်ထားပါတယ်ဆို စာလုံးကလည်း

တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး မဆက်။ နာမည်ကြည့်မိတော့ 'မောဒ အောဒလဒဒ' တဲ့။ တိုင်းရင်း သားတွေ၏ နာမည်ဆန်းဆန်း တွေနှင့် ယဉ်ပါးပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်မှာ ဒီနာမည်ကျမှ ခေါင်းကိုက်ရ၏။ ဖတ်မရ။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ကို ထောင် ပြကာ 'ဟေ့ ဒါ ဘယ်သူလဲ ကွ။ မောဒအောဒလဒဆို တာ' ဟုမေးလိုက်တော့ ကလေး တွေက 'ဝါး' ခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြ သည်။ 'အဲဒါ အောင်လင်း စာအုပ်ဆရာ၊ သူရေးထားတာ' ကလေးတစ်ယောက်က ရယ် ရင်း အတန်းနောက်စွန်း ထောင့်မှာ ထိုင်နေသည့် မှန် ကုပ်ကုပ် ကောင်လေးတစ် ယောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ သည်။ အများရယ်ပေမဲ့ ကိုယ်တော်ချောက မရယ်။ သူ့ကိုခေါ်ပြီးစာဖတ်ခိုင်းသည်။ ဆုတ်ကန်ကန်နှင့် ထ၊လာပြီး ခွေးအ၊ လှည်း နင်းသလို အ၊ထစ် အ၊ထစ်နှင့် ဖတ် သည်။ စာတစ်လုံးနှင့် တစ် လုံးကြား တစ်ညအိပ်လောက် ကြာသည်။ စာရေးခိုင်းတော့ သေတံကို ပြောင်းပြန်ရေး သည်။ ထို့ကြောင့် သေတံက ဒဋ္ဌေးဖြစ်သွားသည်။

အင်း... ဆရာကောင်း တပည့် ဘိန်းရူ။ မီးခိုးတလူ လူဆိုတာ မင်းလိုကောင်မျိုး ဖြစ်မယ်။ မင်းအရေးကောင်း တို့ လူစင်စစ်က လဒ ဖြစ် နေပြီကွ။ သိရဲ့လား'

ရယ် ရွှန်း ဖတ် ရွှန်း ကျွန်တော်စကားကို သူ နား လည်ဟန် မတူ။ ကြောင် တောင်တောင်နှင့် ကြည့်နေ သည်။ သူ့ဆရာမ မေးကြည့် တော့လည်း အောင်လင်း၏

သူက ရှေ့မှ ဦးဆောင် သွားသည် ကျွန်တော်မှာတော့ ယောင် တောင်တောင်ဖြင့် စက်ဘီးကို တွန်းပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်ရ၏ ကမူလေးကို ကျော်လိုက်သည် နှင့် တဲဒီမိနား ကပ်မိကြ၏ ဆရာလေး ဝါသနာပါရင် လှုပ်ရှားမယ်လေ

ကောင်းသတင်းတွေချည်း ကြားရ၏။ 'စာကလည်း ညှိ ကျောင်းကလည်းပျက်၊ ပြန် မပြော နားမထောင်သမား' ဆို ပဲ။ 'သူမိဘ မခေါ်ဘူးလား' ဟု ကျွန်တော်မေးတော့ 'ခေါ် တယ် ဆရာကြီး၊ သူ့အစ်မ လက်တောက်လောက်လေးပဲ လာတယ်။ အဖေ မအားဘူး လို့ပဲ ပြောတယ်။ သူ့ပြော လည်း အလကားပါပဲ' ဟု ဖြေသည်။

အင်း... လက်ထောက် နဲ့တော့ မရဘူး။ ကျောင်းအုပ် ကိုယ်တိုင်ခေါ်မှဖြစ်မယ်။ မခေါ်ရင် ပိုဆိုးလာမှာလို့ ကိုယ့်ဘာသာတွေး၊ ကိုယ့် ဘာသာဆုံးဖြတ်ပြီး 'သို့/ ဦးကြည့်မြင့် မိဘ၊ ဆရာ ပေါင်းမှ ကလေးပညာ

ကောင်းမှာ ဖြစ်ပါသည်။ လူ ကြီးမင်း၏သား မောင်အောင် လင်း၏ ပညာရေးအခြေအနေ မှာ အလွန်စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေ၍ ကိုယ်တိုင် မပျက်မကွက် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် လာပြီး တွေ့ဆုံပါရန်' ဟု တံဆိပ်တုံး ထု၊ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကျောင်းအုပ်အချိန်အဝါသုံးကာ ခေါ်သော်လည်း လာတာက တော့ အောင်လင်းအစ်မ လက်တောက်လောက်လေးပါ ပဲ။ နီကြင်ကြင် ဆံပင်မြင်းပြီး ကို သားရေပင်နှင့် စည်းထား သော တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် ကလေးမက ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောရင်း တစ်ချို့ တစ်ချို့ သန်းဥက စမ်းလိုက်သေး။ လုပ်ပုံ။

'အဖေက လက်သမား ပါ။ နေ့တိုင်း အလုပ်သွားပြီး မိုးချုပ်မှ ပြန်လာပါတယ်' ဟု ဆိုသည်။

'ဒါဆို ညည်းအမေ ကော' လို့ မေးတော့ ကလေး မက 'အမေလည်း မရှိတော့ ဘူး' ဟု ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြေ သည်။ သူ့စကားကို 'ဪ ဆုံးသွားရှာပြီပဲ' ဟု ကိုယ့်ဘာ သာကောက်ချက် ဆွဲ ကာ ဆက်မမေးမိတော့။ သို့နှင့် အောင်လင်း ပညာရေးကောင်း ဖို့ မိဘ၊ ဆရာ ဆွေးနွေးပွဲမှာ နိဒါန်းနှင့်ပင် နိဂုံး ချုပ်သွားခဲ့ လေသည်။

'သဗ္ဗေ သတ္တာ ကမ္မ သကာ' ဟု အောင်လင်း အပေါ် သဘောထားလိုက် သော ကျွန်တော်သည် တစ် နေ့ ညနေပိုင်းမှာ ပြုမြဲထုံးစံ အတိုင်း မြို့ထဲဆင်း၍ အိုအေ စစ်မှာ စာအုပ်သွားငှားသည်။

မြို့ထဲနှင့် ကျွန်တော်နေရာထ စက်ဘီးနှင့်ပင် နာရီဝက် လောက် သွားရ၏။ မြို့ထဲက မီးလင်းနေပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်မှာ မီးမရှိသေး စာဖတ် ဝါသနာပါလွန်း၍ သာ နေ့စဉ်နီးပါး သွားငှားနေ ရ၏။ ည ခုနစ်နာရီလောက်ဆို လမ်းပေါ် လူမရှိလိုတော့။ အပြန် လမ်းမှောင်မှောင်မှာ စက်ဘီးမလဲအောင် ဂရုစိုက် စီးရင်း မီးမပါသောခရီးကို ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြတ် ရသကဲ့။ ဒီညကတော့ လသာညမို့ သိပ်ကိစ္စမရှိ။ အိုအေစစ်မှာ အရင်ငှားထား ပြီး စာအုပ်ကို ပြန်အပ်ထား မဂ္ဂဇင်းအသစ်တစ်အုပ် ငှား ပြီး ပြန်လာခဲ့၏။ လဆန်း ရက်များမှာဆို စာအုပ်ငှားပြီး တန်းမပြန်သေးဘဲ ရွယ်နု လက်ဖက် ရည် ဆိုင် မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်စေ့ ရှိပေမဲ့ ခုတော့ ဟိုဝေါင် ဒီချေး(၂၄)ရက်ရှိပြီမို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ခြေဦး မလှည့်နိုင်တော့။ လာလစ်ဆဲ တန်းပြန်လာခဲ့ရ၏။ စာအုပ် ခါးထိုးပြီး စက်ဘီးနင်းအထာ ပုလဲတည်းခိုခန်းနားမှာ ထု တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို တားသည်။

'ဆရာလေး၊ နေပါဦး တားလိုသာ ရပ်လိုက် သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မသိ။

'ကျွန်တော် ကြည့်ကြ ပါ။ ဒုတိယတန်းက အောင်လင်းအဖေပါ'

ဒီလို အပြည့်အစုံ စိတ် ဆက်မှ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်သွား၏။

'နေပါဦး၊ ခင်ကုသိုလ်'

ကျွန်တော် လာမှန်း သိလို့
အောင်နေတာလား၊
ကျွန်တော် မရှင်းတာကို
အေးမိသည်။
‘ဆရာကို ကျွန်တော်
အစကတည်းက သိပါတယ်။
ဤသို့သားဆရာပဲဟာ။ ခုန
ဆရာ အောက်ဆင်းသွားတာ
မြင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
အဲဒီအုတ်ခုံပေါ်မှာ မြဒင်နဲ့
စကားထိုင် ပြောနေတာ။
ခုလေးတင် သူပြန်သွားလို့
ကျွန်တော်လည်း ပြန်မယ်ပြင်
တုန်း ဆရာကို မြင်လိုက်လို့
ခေါ်လိုက်တာပါ’
သူက အသေအချာရှင်း
ပြသည်။ သူပါးစပ်က အနံ့
ချွန် ဒီလူမှန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း
သိလိုက်မိ၏။ သို့သော်
ဤသို့က အနေအထားမပျက်။
အတော်ဝါရင့်နေပုံ။
‘အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်
အခင်ဗျားသား အောင်လင်း
ဆီစွဲ ဆွေးနွေးချင်တာ။
ခင်ဗျားက ခေါ်လည်း မလာ
ဘဲကိုး’
ကျွန်တော် စကား
ကြောင့် သူရယ်သည်။
‘ကျွန်တော် လည်း
အေးလို့ မလာနိုင်တာပါ။
အဲလမ်းပေါ်မှာ စကားပြော
နေကောင်းပါဘူးဆရာရယ်။
အေးနွေးလို့ကောင်းမယ့်နေရာ
သွားရအောင်ပါ’ဟု ဆိုပြီး
အမ်းထောင့်ရှိ ထရံကား၊
အထိတ်ဖို အရက်ဆိုင်တစ်
ဆိုင်ထဲ ခေါ်သွားသည်။
ကျွန်တော်မှာ ဆုတ်ကန်ဆုတ်
အနံ့ဖြင့် ပါသွားလေသည်။
သူအနွေးဆို လူမရွေးတတ်
သော ဗီအေပြင် ကျောင်း
ဆရာဆိုတာ စည်းရုံးရေး
အားကောင်းတစ်ယောက်

ဖြစ်ရမည်ဆိုသော အသိကပါ
တွန်းပို့လိုက်၍ ပါသွားခြင်း
ဖြစ်၏။
ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး သူက
မီးဖြတ်အရက်တစ်ပိုင်း မှာ
သည်။ ကျွန်တော်က အရက်
ကို ရေရောသောက်ပြီး အမဲ
ခြောက်များများဝါးသည်။
ကိုကြည်မြင့်က အမြည်း
မဖက်၊ ရေမစွက်ဘဲ အရက်
ချည်းသာနက်သည်။ အရက်
သောက်ရင်း ကျွန်တော်က
တောရွာမှ မြို့စွန်ကို မူလ
တန်းကျောင်းအုပ်အဖြစ်
ပြောင်းလာခဲ့ကြောင်း၊ လူ
လွတ်မှီ ကျောင်းမှာပဲ စာသင်
ခန်းကို ကန်၍ တစ်ကိုယ်
တည်း ချက်ပြုတ်စားနေ
ကြောင်း ပြောပြသည်။
ကိုကြည်မြင့်ကလည်း သူ
သား သုံးနှစ်သားလောက်မှာ
မိန်းမနှင့် ကွဲသွားခဲ့ကြောင်း၊
နေ့စားလရင်း လက်သမား
လုပ်ကြောင်း၊ ကလေးတွေက
အရွယ်မရောက်သေး၍ စား
ရေး သောက်ရေးက သိ
ကြောင်း၊ နားချိန်မရှိသော သူ
အတွက် ပျော်စရာမှာ ခုလို
အရက်သောက်ချိန်ပင် ဖြစ်
ကြောင်း ရှင်းပြသည်။
‘မိန်းမဟူ သည်၊
ဆောင်းလေပမာဉ်၊ အတွင်း
သဘော ဘယ်မတည်၊
ပြောင်းလဲတတ်သည် ဆိုတဲ့
သိချင်းလိုပါပဲ ဆရာရယ်။
မိန်းမတွေသဘောက အကဲ
ခတ်ရခက်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်
မိန်းမလည်း အစတော့ ဟုတ်
သလိုလိုပဲ။ ကလေးနှစ်
ယောက်ရမှ ဆင်းရဲဒဏ်မခံ
နိုင်ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ထို့
အလကား နွားမတမ်း သား
မခင်တဲ့မိန်းမ’

ကိုကြည်မြင့်က ဆေး
ပေါ့လိပ်တို့ကို ဖွာရွက်ရင်းမှ
ဆိုသည်။
‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျား
မိန်းမ ဆုံးသွားပြီလို့ မှတ်
တာ။ ခင်ဗျားသမီးက အမေ
မရှိတော့ဘူးပြောတာကိုး။
လုပ်စမ်းပါဦး အခြေအနေ
လေး။ ပြောလို့ရရင်ပေါ့လေ’
ကျွန်တော်က အမဲ
ခြောက်တစ်ဖတ် ကောက်ဝါး
ရင်းမှ မေးမိသည်။ သူက
ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်
ရင်း-
‘အလကားပါဗျာ၊ ဘာ
မှ မထူးဆန်းပါဘူး။ ကျုပ်
မိန်းမက ချမ်းသာချင်တယ်။
အဝတ်လှလှလေးတွေမက်
တယ်။ ဒါတွေကို ကျုပ်က
မဖန်တီးပေးနိုင်တော့ အိမ်က
ထွက်သွားတယ်။ ဒါပါပဲ’
သူက စကားကို ခပ်တို
တိုနှင့် ဖြတ်ချလိုက်သည်။
‘အင်း ကလေးနှစ်
ယောက်တော့ သနားစရာပဲ
နော်။ အောင်လင်းက ဒီကိစ္စ
ကြောင့်လည်း ပါမယ်ဗျာ။ စာ
လည်းစိတ်မဝင်စားသလို၊
အရယ်အပြုံးလည်း မရှိဘူး။
အမြဲတမ်း ငူငူငိုငိုနဲ့။ သူ
ခမျာ သူ့အမေကို လွမ်းနေပုံ
ပဲ’
ကျွန်တော် စကား
ကြောင့် ကိုကြည်မြင့် သက်
ပြင်းချသည်။
‘ကျွန်တော် လည်း
တတ်နိုင်သလောက်တော့
သားနှစ်ယောက်ကို အလိုလိုက်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ နွေး
နွေးထွေးထွေးတော့ မနေနိုင်
ဘူးပေါ့ဗျာ။ မိုးလင်းမိုးချုပ်
အလုပ်လုပ်နေရတာကိုး’
လေးတွဲ စွာပြောနေ

သော သူ့စကားအဆုံးမှာ
စကားပိုင်းက ခဏ တိတ်
ဆိတ်သွားသည်။
‘အေးဗျာ၊ ကလေးတွေ
ဘက်တော့ နည်းနည်းပြန်
လှည့်ကြည့်မှ ဟန်လိမ့်မယ်
ဗျာ။ ဒီအရွယ်မှာ စိတ်ဒဏ်ရာ
ရသွားရင် အကုန် ခက်တယ်
နော်။ တစ်သက်လုံး သိမ်ငယ်
သွားတတ်တယ်ဗျာ။ ကဲ ပြန်ရ
အောင်ဗျာ’
ပြောပြီး ကျွန်တော်က
နေရာမှ ထသည်။ သူက
ပိုက်ဆံရှင်းသည်။ အပြင်
ထွက်ချိန် ည ၈ နာရီထိုးနေ
ပြီ။
□
အပြန်လမ်းမှာ ကိုကြည်
မြင့်ကို စက်ဘီးပေါ်တင်နင်း
လာခဲ့၏။ ကိုကြည်မြင့်က သူ
မိသားစုကိစ္စကို မေ့သွားဟန်
ဖြင့် သိချင်းတအေးအေးဖြင့်
လိုက်လာသည်။
‘ဆရာနဲ့ တွေ့ရတာ
အဆင်ပြေသဗျာ။ ခါတိုင်း
ဒီလမ်းကို ကျွန်တော် လမ်း
လျှောက်ရတာဗျာ။ ဆိုင်တွေ
ရင် တစ်ခွက်လောက်ဝင်
သောက်လိုက်၊ လမ်းလျှောက်
လိုက်နဲ့ ည ကိုးနာရီလောက်မှ
အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ ဒီနေ့
တော့ ဆရာကျေးဇူးကြောင့်
အိမ်ပြန်စာတော့မယ်ဟဲ့’
သူက အူမြူးနေပေမဲ့
ကျွန်တော် မှာတော့ သူ့
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထိန်းရတာ
မလွယ်ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်က
အတော် ရွံ နေပြီလေ။
တကျောက်ကျောက်နှင့် နင်း
လာရင်း လေယာဉ်ကွင်းကို
ကျော်လာသည်။ ကျွန်တော်
တို့ရပ်ကွက်ရောက်မှီ အတော်
နင်းရဦးမည်။ မီးမရှိသည့်

ရပ်ကွက်အဝင်မှာ လူသွားလူလာက ပြတ်လှ၏။ လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း။

‘ဆရာ ခဏရပ်ပါဦးဟိုးဟိုး’

ကုန်းဆင်းကို အရှိန်ဖြင့်ဆင်းမည်ကြံဆ ကိုကြည်မြင့်ထံမှ အသံထွက်လာ၍ စက်ဘီးကို ရပ်လိုက် ၏။ ကျွန်တော်ထင်တာက သူ အပေါ်သွားမည်လားပေါ့။ မဟုတ်။

‘ဆရာလေး ဝါသနာပါရင် လှုပ်ရှားမယ်လေ’

သူက ပြောလာသည်။ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်။

‘ဘာလှုပ်ရှားမှာလဲဗျ။ ဒီနေရာမှာ လှုပ်ပြတ်တယ်လေ’

ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးကြည့်တော့ ကိုကြည်မြင့်က ခပ်ဟားဟားရယ်သည်။

‘လမ်းပေါ်မှာ လူရှင်းပေမဲ့ အောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ။ ဘာတွေ့သလဲလို့ ဟဲဟဲ’

သူက ကျွန်တော့်ကို ပပေဠိငှက်နေသေး၏။ သူပြောသလို လှမ်းကြည့်မိတော့ လမ်းမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံအကွယ်မှာ တဲတစ်လုံး မြင်ရသည်။ မီးရောင်လေးလက်လို့။

‘တဲတစ်လုံး တွေ့တယ်လေ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားအိမ်လား’

ကျွန်တော့် အမေးကြောင့် သူက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါသည်။

‘ကျောင်း ဆရာပီပီတယ်အ၊ ပါလား။ အဲဒါ ဘယ်သူ့အိမ်လဲဆိုတာ အခုသိရမယ်။ သွားရအောင်’
ပြောပြီး သူက ရှေ့မှ

ကိုယ့်မျက်နှာကို
သူ သဲကွဲစွာ
မြင်ရအောင်လည်း
ခပ်ငုံငုံ
ရုပ်နေလိုက်မိ၏။
တော်ကြာ
ကျောင်းဆရာ
အဆောင့်ပါလာတယ်
သတင်းဖြစ်မစိုးလို့
လေ့လာသူပေါ့လေ
ဟင်းဟင်း
ကဲ အမေရေ
ခဏာနော်
ခပ်လှောင်လှောင်
ပြောပြီး
နောက်က
ပါလာသည့်
မိန်းမကြီးကို
ရည်ညွှန်းဆိုသည်

ဦးဆောင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ယောင်တောင်တောင်ဖြင့် စက်ဘီးကိုတွန်းပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်ရ၏။ ကမူလေးကိုကျော်လိုက်သည်နှင့် တဲအိမ်နား ကပ်မိကြ၏။

‘ဆရာလေး ဝါသနာပါရင် လှုပ်ရှားမယ်လေ’

ကိုကြည်မြင့်၏ လေသံတိုးတိုးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်သွားရ၏။

‘ဟင် ဒါဒါ ဟိုဟာလုပ်စားတဲ့အိမ်လား။ ဟာ မလုပ်နဲ့ဗျ။ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ ဝါသနာမပါဘူး’

ကျွန်တော် အတော်ထိတ်လန့်သွားတာ အမှန်ပါ။ ဒါမျိုးကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် နဖူးတွေ့ခဲ့တွေ့ တစ်

ခါမှမတွေ့ဖူးတော့ ရင်လည်း အရမ်းခုန်သွားမိသည်။

‘ဝါသနာမပါလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ခဏလေးစောင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော် လှုပ်ရှားလိုက်ချင်လို့ ဟဲဟဲ’

ကိုကြည်မြင့်ပုံကတော့ ခါတိုင်းလည်း သွားနေကျ လာနေကျပုံမျိုး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်။ ကျွန်တော့်မှာသာ ဒီလူနဲ့ပေါင်းမိတာမှားပြီဟု မချီတင်ကဲတွေးနေမိ၏။ ဒီအချိန်မှ ထ၊ ပြန်လို့လည်း မသင့်။

ခြံစည်းရိုးနားကပ်မိတော့ ကိုကြည်မြင့်က လက်ပြပြီး အရပ်ခိုင်း၏။ ပြီးတော့ အိမ်ဆီမှ အသံဗလံကို နားစွင့်နေသည်။ ခေါင်းတစ်ချက်ငဲ့ပြီး ‘ဖောက်သည်တွေများရောက်နေမလားလို့ဗျ’ဟု ခပ်တိုးတိုး ဆိုသေးသည်။ ခဏနေမှ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခြံစည်းရိုးကို ပတ်ကာ အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ပုံစံက ရန်သူစခန်းကို အလစ်ဝင်သိမ်းမည့် တပ်မတော်သားများလိုလို။ နောက်ကျောက ကြည့်စဉ်က တဲတစ်လုံးသာ ထင်ရသော်လည်း အိမ်ရှေ့မှာ မီးဖိုချောင်လိုမျိုး တဲလေးတစ်လုံးရှိသေးကြောင်း ရှေ့ရောက်မှ တွေ့ရ၏။

‘ကြူကြူ၊ ဟေ့ကြူကြူ’

ကိုကြည်မြင့်က အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဟေ့ ဘယ်သူလဲ’

အသံနှင့်အတူ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိမည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ နောက်မှ

အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတစ်ဦးလည်း ပါသည်။ လရောင်အောက်မှာ မြင်ရသလောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ရုပ်က ရွက်ကြမ်းရေတူသာ ရှိသော်လည်း အသားဖြူဖြူ၊ ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ချဲ့ဆောင်မှု အတော်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်မှ အပေါ်စား ရေခွေခွေကလည်း လေအပွေမှာ နာမကို လာ၍ ကလိနေသည်။
‘ညော် ရှင်ကိုး၊ ဒါထို့လား၊ ပိုက်ဆံရောပါရဲ့လား’
မိန်းမမျိုက ကိုကြည်မြင့်ကိုမြင်သည်နှင့် လက်ထဲ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းကွေးပြရင်း သည်။

သူ့ပြောပုံအရ ကိုကြည်မြင့်မှာ မကြာခဏ ဒီအိမ်လာဖူးဟန်တူပေသည်။

‘ဟာ ပိုက်ဆံမပါရင် နာမက လက်ခံလို့လား၊ ပါဏပေါ့’

ပြောပြီး ကိုကြည်မြင့်က အိတ်ကပ်ကို ပုတ်ဖြဲသည်။

‘ဟုတ်ပြီလေ။ ဒါလည်းပြီးရော၊ ကဲ... တစ်ယောက်လား၊ နှစ်ယောက်လား’

ပြောပြီး အမျိုးသမီးကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟိုဟို သူတစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျွန်တော် အဖော်လိုက်ပေးတာပါ’

ကျွန်တော် ပျာပျာသင်ငြင်းချက်ထုတ်မိသည်။ ထိုမျက်နှာကို သူ သဲကွဲစွာ ရအောင်လည်း ခပ်ငုံငုံလှည့်လိုက်မိ၏။ တောင့်ကြာ

ကျောင်းဆရာ အစောင့်ပါလာ
တယ်သတင်းဖြစ်မစိုးလို့။

‘လေ့လာသူပေါ့လေ
ဟင်းဟင်း၊ ကံ အမေရေ
ခဏနော်’

ခပ်လှောင်လှောင်ပြော
ပြီး နောက်ကပါလာသည့်
မိန်းမကြီးကို လှည့်၍ ဆို
သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ခပ်
ဇူးဇူးကြည့် ကာနေသော
မိန်းမကြီးက ဘာမှ ခွန်းတုံ့
ပြန်ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်
သွားသည်။

‘ဆရာလေး၊ ခဏလေး
စောင့်နော်၊ ပြန်မသွားနဲ့ဦး’

ကို ကြည့် မြင် က
ကျွန်တော့်နားကပ်ပြီး တိုးတိုး
ထားပြောသည်။

‘ဟေ့လူ မြန်မြန်လုပ်
နော်၊ ကျွန်တော် ကြောက်
တယ်’

ကျွန်တော့်လေသံမှာ
ထွန်ထွန်မှုတွေ ပါနေသည်။

‘ရိုးလိုက်တဲ့ကျောင်း
ဆရာရယ် ဘာကြောက်နေ
တယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက
မြဲတော့ကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်
ဘူးဟဲ့ဟဲ့’

ပြောပြီး ကိုကြည့်မြင်
အိမ်ပေါ်တက်သွားလေ
သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်
အိမ်ထဲတွင် ငေါင်းစင်းစင်း
ကျန်ခဲ့၏။ သတိဝင်လာမှ
အိမ်တံခါးကို ချုပ်တားကာ
လူပါ ချုံနားတိုးနေ
သိမ်းမိ၏။ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်
သည့် အသွားကြီးက
‘ဒီမှာ လာထိုင်ပါ’ ဘာ
တောင် ဧည့်ဝတ်မရှိ။
ကျွန်တော့်ကို မလုပ်ရှား
ဘဲ အိမ်ပေါ်လိုက်တက်
သွားမိမ့်မည်ထင်၍လော
တတ်၏။ အမှန်တော့ သူ

ခေါ်လည်း ကျွန်တော် မသွား
ရဲပါ။ မျက်နှာအမြင်ခံလို့မဖြစ်
တဲ့ဘဝကိုး။

လေတစ်ချက် ဝှေ့ချိန်မှာ
အိမ်ပေါ်က ညည်းသံလိုလို၊
စကားသံလိုလို ကြားရ၏။
တစ်အိမ်လုံးကလည်း မှောင်
လို့။ သာမန် သမီးရည်းစား
ချိန်းတွေတာဆိုရင် ချောင်း
ကြည့်ချင် ကြည့်မိမည် ဖြစ်
ပေမဲ့ ဒီလို မျှော်လင့်ထား
သည့် အသွေးအသား ရောင်း
ပွဲကို ကြုံရချိန်မှာတော့ ‘ခုနေ
များ ရပ်ကွက်က ဝိုင်းဖမ်း
ရင်’ ဆိုသော အတွေးဖြင့်
ချောက်ချားနေမိသောကြောင့်
ကျွန်တော့်မှာ ချွတ်ချွတ်သံ
ကြားတိုင်း ခေါင်းနားပန်း
ကြီးနေရ၏။ ကိုကြည့်မြင်ကို
လည်း ‘လာခဲလှချည့်’ဟု
ငြိုငြင်နေရင်း ‘မြန်မြန်လာပါ
တော့ ကိုကြည့်မြင်ရယ်’ဟု
လည်း စိတ်ထဲက ပြောနေမိ
၏။

ကျွန်တော့် စိတ်ဆန္ဒကို
သိသွားလို့လား မပြောတတ်။
ခဏအကြာမှာ ချောင်းဟန်သံ
နှင့်အတူ ကိုကြည့်မြင် အိမ်
ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။
ကျွန်တော်က စက်ဘီးကို ဆွဲ
ထုတ်ကာ အသင့်ပြင်ထား
လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက
တော့ လိုက်ဆင်းမလာ။

‘သွားမယ်ဆရာလေး’
အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ဟပြီနှင့်
ကိုကြည့်မြင်က ဗလုံးမထွေး
ပြောပြီး စက်ဘီးပေါ်တက်
ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဟန်
ချက်ကို မနည်းထိန်းပြီး
စက်ဘီးကို နင်းထွက်ခဲ့ရ၏။

‘ရှေ့တည့် တည့် သာ
နင်းဗျာ’
ကိုကြည့်မြင်က ဒါပဲ

လမ်းညွှန်ပြီး အသံတိတ်သွား
သည်။ စောစောကလို
သီချင်းပင် မဆိုတော့။ ကြည့်
ရတာ မောလာဟန်။

‘အဲဒီညာဘက်ချိုး နှစ်
အိမ်မြောက်ရှေ့မှာ ရပ်ဗျာ’
အတန်ကြာမှ ကိုကြည့်
မြင်ဆီက စကားသံထွက်
လာသည်။ ကျွန်တော်က သူ
ပြောသည့်အတိုင်း နင်းလာပြီး
အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပေးလိုက်
သည်။

‘ကံ ဆရာလေး အိမ်ထဲ
ဝင်ဦးလေ’
ကိုကြည့်မြင်က ဖိတ်
ခေါ်သည်။

‘မဝင်တော့ဘူးဗျာ၊
ခင်ဗျားလည်း မောနေ
လောက်ပြီ။ နောက်မှပေါ့နော်
ဟဲ့ဟဲ့’

မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်
နေသည့်အိမ်လေးကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က ခပ်
ရွန်းရွန်းပြောလိုက်သည်။
သူက ‘သက်လုံကောင်းပါတယ်
ဗျာ’ဟုဆိုပြီး ရယ်သည်။

‘ဒါဆိုလည်း နောက်မှ
တွေတာပေါ့နော်’ဟု ပြောပြီး
မှ ‘ဪ ဒါထက်’ဟူသော
စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်
ကိုကြည့်မြင်က ကျွန်တော့်နား
တိုးလာသည်။

‘ခုနုတစ်ယောက်က
ဘယ်သူလဲ သိလား ဆရာ’
လေသံတိုးတိုးနှင့် မေး
လာသော ကိုကြည့်မြင်ကို
‘အဲဒါ ဖိနပ်စီးတဲ့ကြက်
မဟုတ်ဘူးလား’ဟု ကျွန်တော်
က ခပ်ရွန်းရွန်း ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ
ဖိနပ်စီးတဲ့ကြက်ပါ။ ပြီးတော့
အဲဒါ ကျွန်တော့်ဇနီးဟောင်း

လေဗျာ’
သူ့စကားကြောင့်
ကျွန်တော့်မှာ ‘ဗျာ’ဟု အသံ
ထွက်ကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိအောင် ကို ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့ရ
လေသည်။ ကျွန်တော် အလွန်
တကြား ဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်
ပြီး ကိုကြည့်မြင်က ရယ်
သည်။

‘ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ ခင်
ဗျားဟာက။ ကြိုးပေါင်ဗျာ။
ကိုယ့်မကြင်လို့ ပစ်သွားသူဆီ
များ ပြန်သွားရတယ်လို့’
ကျွန်တော်က တအံ့
တဩ မေးမိသည်။

‘ဆရာပြောတာမှန်
တယ်။ ကိုယ့်ကို အထင်သေး
လို့ ပစ်သွားသူဆီကို ဘာလို့
သွားရလဲဆိုတော့ အစပိုင်း
တော့ သူ့ကို နားချဖို့သွားတာ
ပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က
မပြတ်တာလည်း ပါတာပေါ့
လေ။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေ
နဲ့ ပြန်ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးစား
တယ်။ မရဘူးဗျာ။ အေးလေ
သူ့လက်ရှိဝင်ငွေကလည်း
ကျွန်တော့်ဝင်ငွေထက် အများ
ကြီးသာတာကိုး။ ကျုပ်ကို
များ ငွေတွေအထပ်လိုက်
ထုတ်ပြပြီးပြောတယ်။ ငါ့ကို
ဒီလို ငွေပေါပေါနဲ့ ထားနိုင်
သလား။ မထားနိုင်ရင် ပြန်
ပေါင်းဖို့ မပြောနဲ့တဲ့ဗျာ။ ဇော်
ကားလိုက်ပုံ။ သူလို အရပ်
ပျက်မကို သဘောထားကြီး
ကြီးထားပြီး ပြန်ပေါင်းမယ်
ဆိုတာကို သူက တစ်ပြန်စီး
ပြောလိုက်သေးတယ်ဆိုပြီး
အဲဒီတုန်းက ကျုပ် အတော်
ဒေါသနဲ့သွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်သိလိုက်တယ်။ အမြဲ
ဘိုင်ကျနေတဲ့ ကျုပ်ကို သူ

ပြန်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ။ သိပေမဲ့ ကျုပ် သူ့ကို မပြတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကျုပ်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျလို မရဘူး။ သူပျက်စီးနေတာ သိလျက်နဲ့ကို မရွံ့နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လစာ ထုတ်ရက်ဆို သူ့ဆီ ကျုပ်အမြဲ သွားဖြစ်တယ်။ သူကလည်း ငွေမပါရင် ခွေးလိုမောင်းချ တတ်ပေမဲ့ ငွေပါလို့ကတော့ အချိန်မရွေးဆိုတဲ့ အစားဆိုတော့ ဓာတ်ခိုက်နဲ့ နတ်ကြိုက် မိနေတာပေါ့ဗျာ ဟားဟား ဟား။

အသက်မပါဘဲ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ရယ်နေသည့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ခေါင်းကိုသာ ခပ်သွက်သွက် ယမ်းလိုက်မိလေသည်။

မြို့ထဲ ကျောင်းကို အလယ်တန်းပြဖြင့် ပြောင်း သွားပြီးကတည်းက ဒီ ရပ်ကွက်လေးကို ပြန်မရောက် ဖြစ်တော့ပေ။ အိမ်ထောင်ကျ ပြီမို့ ခြေငြိမ်သွားတာလည်း ပါသည်။ တစ်နေ့ကတော့ မြို့ဦးကျောင်းက အလှူတစ်ခု ကိုသွားရင်း အပြန်မှာ ဒီရပ်ကွက်လေးဆီ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေ ကိုသံချောင်း အိမ်ကို ဝင်လည်ရင်းမှ ကိုကြည်မြင့် အကြောင်း အမှတ်တရ မေးမိသည်။

“ကြည်မြင့် လေဖြတ်နေ တယ်ဆရာ”

ကိုသံချောင်းစကား ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟုတ်လား၊ လေဖြတ်တာကောဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ သူက ဇေးလေးရှိတယ်နော်။

တော်ကြာ လေးလုံး ဖြစ်နေပါ မယ်”

တစ်ရံ ရောအခါက အကြောင်းလေး ပြန်တွေးမိ၍ ပြောမိသည်။

“အဲဒီ ရောဂါတော့ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ လေဖြတ်တာပါ။ ကြာပေါ့”

ကိုသံချောင်းက စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒါဆို ဘယ်သူပြုစု သလဲ”

မေးရင်း မျက်စိထဲ တပည့်ကျော် အောင်လင်းနှင့် သူ့အစ်မတို့ကို ပြန်မြင်လာသည်။

“ကောင်လေးကတော့ မလေးရှားဆိုလား၊ သမီးပဲ ရှိတယ်။ သူ့မိန်းမလည်း သေပြီလေ။ လေးလုံးနဲ့”

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဗျာ”

“ကောင်မလေးက လည်း ယောက်ျားနဲ့ ကွဲပြီး ခုတော့ အရပ်ပျက်မ ဖြစ်နေပြီ လေ”

ကိုသံချောင်း၏ နောက်ဆက်တွဲ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်မိသည်။

“ဟောဗျာ၊ သူ့အမေ လမ်းစဉ်လိုက်နေပြီပေါ့။ ကိုကြည်မြင့်က မတားဘူးလား”

ကျွန်တော့် အမေ စကားကြောင့် ကိုသံချောင်းက ရယ်သည်။

“လေဖြတ်နေတာ ဘယ်တားနိုင်မှာလဲ ဆရာရဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့သမီးလုပ်စာပဲ မှီခိုနေရတာလေ။ ကောင်မလေးကပဲ ဆေးကုပေးနေတာကိုး” အင်း... ကောင်မလေး

က ဆေးကုပေးနေတယ်ဆိုတော့လည်း ကိုကြည်မြင့်မှာ ပြောသာမည် မထင်ပါ။ ခက်တာက သူ့အမေတုန်းကမှ မအေဖြစ်သူမှာ ရှောင်စရာရှိသေး။ အခု ကိုကြည်မြင့်က လေဖြတ်နေသူ ဆိုတော့ မရှောင်နိုင်၊ မရှားနိုင်နှင့်။ “နုရဝဲစွဲ၊ လဲရာ သူ့ခိုးထောင်း” ဘဝမှာ သူ့သမီး၏ ဝမ်းစာရှာမှုကို သူဘယ်လို မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေရမှာပါလိမ့်။ အတွေးနှင့်ပင် မွန်ကျပ်သွားမိသည်။

“ကောင်မလေးကလည်း ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားဖို့တော့ စိတ်မကူးဘဲ ဒီအလုပ်ကိုမှ လုပ်ရတယ်လို့”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ကိုသံချောင်းက ပြုံးသည်။

“ဒါက ငွေချာလို့ အလွယ်ဆုံးနည်းလမ်းကိုဗျ။ သူ့အမေခြေရာနင်းတာလေ။ သူ့အမေတုန်းကလည်း နာမည်ကြီးဟာကိုး။ ဆရာသိမှာပေါ့။ ခုများ အဖမ်းအဆီးလည်း မရှိတော့ ဟန်ကို ကျလို့။ သူ့သမီးအပြင် တခြားကေခင်မလေး နှစ်ယောက်လောက်တောင် ရှိတယ်ဆိုပဲ။ ရပ်ကွက်ကတော့ နာတာပေါ့ဗျာ”

ကိုသံချောင်းက ပြောပြီး ခပ်တွေတွေ ငေးနေလေသည်။

“ရပ်ကွက်ရုံးတို့၊ ရဲတို့က မဖမ်းဘူးလား”

အဖြေသိလျက်နှင့် မေးမိသည်။

“ဆရာသိသာနဲ့။ ဒီအဖွဲ့တွေက လိုင်းကြေးပေးရင်

ပြီးတာပဲလေ။ ဘာအနောင် အယုက်မှမပေးဘူး။ သူတို့တောင် ငွေမကုန်ဘဲ သွားနိုင်သေးဟဲဟဲ။ အဲလို လွတ်လပ်နေတော့ ညနေပိုင်းဆို ကြည်မြင့်အိမ်ရှေ့ လူတရုန်းရုန်းနဲ့ပေါ့ဗျာ။ အမြင်မတော်၊ အကြားမတော်ပါပဲ။ ရပ်ကွက်ထဲက မှီရှာ၊ မျှစ်ချိုးလုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေတောင် အတုခိုးမှားမှား စိုးရသဗျာ။ အင်း... ရယ်စရာပြောဦးမယ်။ ကြည်မြင့်သမက် နာမည်က မောင်တူးတဲ့။ ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်မှာနေတယ်။ ကျွန်နဲ့ ပန်းငုတုံးဖက်လေ။ ဒီကောင်က လက်ကြောမတင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ကောင်မလေးနဲ့ ကွဲသွားတာပေါ့”

ကျွန်တော် ဘာမှစကား မထောက်ဘဲ အသာနားထောင်နေမိသည်။

“အဲဒါ တစ်နေ့ကတော့ ပန်းငုတုံးခလေး စုမထားဘဲ ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ ဆရာ”

ပြုံးစိစိဖြင့် မေးထားသည့် ကိုသံချောင်းကို ကျွန်တော်ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိ၏။

“ဘာလုပ်လဲဗျ”

“အဲဒီငွေနဲ့ သူ့နေဟောင်းနဲ့ သွားအိပ်တယ်လေ ဟား ဟား ဟား”

ဟောဗျာ။ မကောင်းဆိုတာ အနွယ်လိုက်တာပဲသတဲ့။ အခု ကိုကြည်မြင့်မိသားစု အနွယ်လိုက်ခဲ့ရရှိတော့ရှိတယ်။ ရှားတယ်လေ ပြောရမည့် အနွယ်လိုက်ခဲ့ရ ဖြစ်မနေပေဘူးလားဗျာ။

ခန့်ကျော်ထင်

မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

**ဒုရင်နှင့်တူရင်
ဝေါဟာရရှင်းတမ်း**

စာရေးသူ ရေးခဲ့သည့် ရွှေနန်းသုံး ဝေါဟာရများနှင့်ပတ်သက်၍ စာဖတ် ဝန်ခံသတ်များထံမှ မရှင်းသည့်များကို မေးသည့်စာများ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ၎င်းစာများ အနက်မှ ဒုရင်နှင့် တုရင် ဝေါဟာရတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆင်တူယိုးများ အဖြစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်း ဝေါဟာရနှစ်ခုကို ကွဲကွဲပြားပြား၊ ခွဲခွဲခြားခြား အဓိပ္ပာယ် သိရှိရန် ရှင်းတမ်းထုတ်လိုက်ရပါသည်။

ဒုရင်-

ဒုရင်(ယင်)သည် အထက်တန်းကျ၍ မင်းနှင့်ဆက်ဆံရာ၌ အသုံးပြုသော အင်္ကျီမျိုးဖြစ်သည်။ မင်းခမ်းမင်းနားများတွင် ဝတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် 'အထက်တန်း ကျသွင် ဒုရင်၊ ဆောက်တန်းကျသွင် ဖျင်' ဟူ၍ ရေးသူဟောင်းတို့ ဆိုရိုးစကားရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗေဒဝေလင်္ကာသစ် စာမျက်နှာ ၄၄ ဘီသိက်ခမ်းတွင်- 'သိရှိရ၊ တောက်ပ ဆောင်ရွက်၊ မျက်စိတင်သား။ ဒုယင်ရတနာ၊ ချပ်တန်ဆာကို၊ ကောင်းစွာ ဆင်ပြီး၊ ခြံဖွာကြီး' သို့ ဟူ၍ စပ်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုဂံရာဇဝင်တွင် အလောင်းစည်သူ မင်း၏ အထိန်းတော်သား အနန္တသူရိယကို မင်းကြီး သဒ္ဓါတော်မူ၍ မင်းသားတို့ ဝတ်ဆင်ရသော ဒုယင် အခြေတပ်သော ဆတ်လုံကို ဖေးတော်မူ၏။ ထိုဝတ်လုံကို သဘင်ရှိသောအခါ အနန္တသူရိယဝတ်၍ သဘင်တက်သည်ကို သားတော် မင်းရှင်စော ဖြင်လေသော် 'ဤဖျင်ကား မင်းထိန်း၊ မင်းသတို့ မဝတ်လိုက်သော အဝတ် ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ အရောရော၊ အနောနော ဆတ်စေနှင့်' ဟူ၍ ဆိုသဖြင့် အနန္တသူရိယနှင့် ထိုက်သော ဝတ်လုံကိုဖော်၍ ဒုယင်တပ် သော ဝတ်လုံကို ချွတ်လဲစေ၏။ ဟူ၍ ပါရှိလေသည်။

ဒုရင်အသုံးသည် အထက်တန်း ကျ၍ မင်းနှင့်သာဆိုင်ကြောင်း သိရသည်။
၁။ ပေါင်းထုပ်အဆင်တန်ဆာတော်

၂။ သရဖူအဆင်တန်ဆာတော်
၃။ စိန္တာမဏိအဆင်တန်ဆာတော်
၄။ မဟာမဏိအဆင်တန်ဆာတော်
၅။ ဝိသုကြိုအဆင်တန်ဆာတော်
၆။ ဗြဟ္မာအဆင်တန်ဆာတော်
၇။ စစ်ဝတ်အဆင်တန်ဆာတော်
ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းအဆင်တန်ဆာများကို စုပေါင်း ခေါ်ဝေါ်မြို့မှာ ဦးခေါင်းတွင် ဆင်သမျှကို 'မကိုဋ်တော်'၊ ကိုယ်တွင် ဆင်သမျှကို 'ဒုရင်တော်' ဟု ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဆင်တန်ဆာ၏ အမည်ကို ခေါ်ဝေါ်နှင့် သုံးစွဲကြသူများက နားလည် ကြပါသည်။

ဗြဟ္မာတန်ဆာအဆင်တော်ခေါ် လျှင် ဗြဟ္မာမကိုဋ်နှင့် ဗြဟ္မာဒုရင်ကို ဆိုလိုသည်ဟူ၍ နားလည်ကြသည်။ အခြားအမည်များမှာလည်း ထိုနည်း အတူပင်တည်း။

ဒုရင်နှင့် ဝတ်လုံခြုံအားချက်-

လက်ဖျားနှင့် အစွန်းထောင့်များ တွင် အကော့အညွတ်ပါလျှင် 'ဒုရင်' ခေါ်သည်။ အကော့အညွတ် မပါလျှင် 'ဝတ်လုံ' ခေါ်သည်။ (ဝါ) ဖျင်အင်္ကျီ ပင်တည်း။

ဒုရင်မှာ ဝတ်လုံလက်ရင်းကို ကျဉ်းစေလျက် လက်ဖျားကို ဖွင့်ပြီးလျှင် လက်ဖျားနှင့် ဝတ်လုံ၏ အစွန်းထောင့် များတွင် အကော့အညွတ်ပါရှိသဖြင့် ယင်းအကော့အညွတ်ကိုစွဲ၍ ဒုရင် ခေါ်သည်။ ဥဒေါင်းရင်ကဲ့သို့ အထက်သို့ ကော့ညွတ်သောကြောင့် 'ဒေါင်းရင်' ခေါ်ရာမှ ရွှေလျှောပြီးလျှင် ဒုရင် ခေါ် ကြောင်း စာဟောင်းစာတမ်းများ၌ ဆို သည်။

အဆင်တန်ဆာ ဒုရင်ကဲ့သို့ ပြာသာဒ်တော်ကြီးထီးများတွင် အမွမ်း အပြောက်များ ပြုလုပ်ထားသည်ကို လည်း ဒုရင်ဟု ခေါ်သည်။

ရတနာပုံ ဖိုးမှတ်စု ရေးသားသည့် မန္တလေး အမည်ရှိသော စာအုပ် စာမျက်နှာ ၃၈ တွင် ရေးသားထား ရှိသည်မှာ-

ဥဒေါင်းရင်ကဲ့သို့
အထက်သို့
ကော့ညွတ်သောကြောင့်
'ဒေါင်းရင်'ခေါ်ရာမှ
ရွှေလျှောပြီးလျှင်
ဒုရင် ခေါ်ကြောင်း
စာဟောင်းစာတမ်းများ၌
ဆိုသည်
အဆင်တန်ဆာ
ဒုရင်ကဲ့သို့
ပြာသာဒ်တော်ကြီး
ထီးများတွင်
အမွမ်းအပြောက်များ
ပြုလုပ်ထားသည်ကိုလည်း
ဒုရင်ဟု
ခေါ်သည်

သက္ကရာဇ် ၁၂၂၀ ပြည့်နှစ် ကဆုန် လဆန်း ၇ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့၊ မုန်နန်း တော်ကြီး မြေနန်းပြာသာဒ်တော် စသော အဆောင်ဆောင်သော ရွှေနန်းဆောင် တို့ကို မင်းညီမင်းသား၊ ဝန်ကြီး၊ အတွင်းဝန်၊ ဝန်ထောက်၊ မှူးကြီးမတ် ကြီးတို့ သနားတော်မြတ်ခံရသည့် ဗောင်၊ နားချောင်း၊ ဝတ်လုံ၊ စလွယ် ဆင်ယင်၍ အသီးသီးအဆောင်ကိုယ်စီ ခွဲဝေပေးအပ် ပြီးလျှင် ပွဲသဘင်ကြီးစွာဖြစ်၍ ပြာသာဒ် တော်ကြီးထီးနှင့်တကွ ဒုရင်(ကြေးကျွေး)၊ (အမွမ်းအပြောက်)များတို့ တင်ရသည်။

အောက်ခြေမှတ်စု၌ ဖော်ပြထား သည်မှာ ဒုရင်... ဒေါင်းရင်မှ ရွှေလျှော လာသော မြန်မာစကားဟောင်းဖြစ် သည်။ ကျောက်စာများ၌ 'ပျံအံသော လား၊ စုလစ်ဖျားက၊ ငှက်သားလည်း ကောင်း၊ ဥဒေါင်းတွန့်သို့' ဟူ၍ ရေးထိုး ကြသည်။ ယိုးဒယားပြည်(ထိုင်းနိုင်ငံ) ဘုရားတန်ဆောင်းများ၌ တကယ်ပင် ဒေါင်းရင်နှင့် ဒုရင် ပြုလုပ်လေ့ရှိသည် ဟူ၍ ရေးသား ဖော်ပြထားသည်။

၎င်းပြင် လှေတွင်ပြုလုပ်ထား သော 'စင်ဒုရင်' ဟူ၍လည်း ရှိသေး သည်။

စင်ဒုရင်(ယင်)-လှော်ကားငါးပိုင်း တွင် အရာရှိနေထိုင်ရန် ဒုရင်ပါသော အမိုးနှင့်တကွ လုပ်ဆောင်ထားသည့် နေရာအဆောင်။

တက္ကသိုလ် မြန်မာအဘိဓာန်တွင် 'အပြောက်ဒုရင်၊ စင်ဒုရင်၊ ဒုရင်အင်္ကျီ လက်'ဟူ၍လည်း ရှေးစာဟောင်းတွင် ရေးသားထားရှိလေသည်။

တုရင်-

ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ခြေ တည်း ဟူသော စစ်အင်္ကျီ လေးပါးကို သေနင်္ဂီ ဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။ အမရကောသကျွန်းတွင် 'ဟတ္ထ သရထပါဒီထိ သေနင်္ဂီ စတုတ္ထထိ' ဟူ၍ ဆိုသည်။

'စစ်တုရင်'ခေါ်သည်မှာလည်း အင်္ကျီလေးပါးရှိသည်အရ စတုရန်း မှ ရွှေပြီးလျှင် စစ်တုရင်ခေါ် သည်။

'တမှာအင်၊ စစ်တုရင်၊ ရင်မှ ရကောက်ထွက်'ဟူ၍ သတ်တည်း လည်းကောင်း။

'စစ်တုရင်ဝယ်၊ အလျင်ရှေ့ပြေး ဟူ၍ နေကမျိုးတွင်လည်းကောင်း၊ 'ဟတ္ထီအသ၊ ရထပတ္ထီတ သေနာပတိ၊ စတုရင်နီ၊ ရှိသည့် ဂါထာ၊ လှော်စွာတရုဉ်၊ စစ်တုရင် အင်္ကျီ၊ လေးဖြာတို့လည်း၊ ပြာသာဒ်များတွေ၊ လောက်မ ပကတိ'

ဟူ၍ သူဇာဗျိုတွင်လည်းကောင်း စပ်ဆိုထားရှိကြလေသည်။ စစ်တုရင် ကစားနည်းလည်း ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်ကစ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ သည်။

ပြောသား၊ တုရင်သား-

မြေနန်းစုမခ်ဦးအရှေ့၊ မင်းတော် တံခါး၊ လက်ဝဲလက်ျာ၊ ပြောသား တုရင်သားတို့ကို၊ တစ်ဖက်၊ ယောက်စီ ကြိမ်လုံးစွဲလျက် ပေါင်း

ရွက်ချွန်၊ ကျော့ကွင်းတပ် ပေါင်း၍
စောင့်နေရသည့်အကြောင်းမှာ ပျူစော
ထီးမင်းလက်ထက် မယ်တော်နဂါးက
သားတော်အား အစောင့်အရှောက်
နဂါးအမတ် ၈ ယောက်ထားသည်ကို
အစွဲပြု၍ ဂဠုန်အန္တရာယ်ကြောင့် ကျော့
ကွင်းထိပ်၌ စိုက်သည့်သဏ္ဌာန် ပေါင်း
ထုပ်ထားရလေသည်။

‘ပြော’ဆိုသည်မှာ မြန်မာစကား
ဟောင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က နေရ
သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ အစဉ်စကား
ဟောင်းမှာ ‘ပြော့တဖက်၊ ပြော့
ထက်တီး၊ ပြော့တဖက်ကယ်’ ဆိုသည်
များကို ထောက်သဖြင့် ပြော့ ဆိုသော
စကားသည် တစ်ဖက်ကိုဆိုကြောင်း သိ
ရသည်။

ဤသည်ကိုရည်၍ ရှေးစာဟောင်း
များတွင်-

‘နေရာချနှင့်၊ ရောင်ပြစော၊ မတ်
နဂါးတို့၊ ပြော့သားတုရင်၊ နန်းသဘင်
ဝယ်၊ စည်ပင်စံပါ၊ စားရ၏’

ဟူ၍ စပ်ဆိုလေသည်။

တုရင်ဗိမာန်-

ရာဇပလ္လင်ဥကင် မှန်ထွတ်အထက်
ထို ‘တုရင်ဗိမာန်’ ခေါ်သည်။ ယင်း
တုရင် ဗိမာန်တွင် သိကြားရုပ်နှင့် ‘မှန်
တိုင်’ ထားသည်မှာ သာသနာတော်ကို
စောင့်ထိန်း၍ မကောင်းသူကို မကောင်း
အလျောက်၊ ကောင်းသူကို အကောင်း
အလျောက် ချီးမြှောက် နှိမ့်ချခြင်း၌
မှန်ကန်တော်တည် ဖြောင့်မတ်စွာ
အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပြုတော်မူဟု အမှတ်
ပေးခြင်းငှာ-

‘မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊
ခေနေ၊ တရားနှင့်၊ သမေန၊ ညီသဖြင့်၊
နာရ၊ ပြည်ကို၊ သမ္မာလေတု၊ ကောင်း
စွာစောင့်ရှောက်၊ နိစ္စ၊ မတော်မူလော့၊
ဇာတိ၊ အကျွန်ုပ်၏၊ နာလာဋေ၊ နဖူးပြင်၌၊
သုဝဏ္ဏဒုဇ္ဈာန်၊ ရွှေမှန်တိုင်ကို၊ ပသ
ထ၊ ရွှေတော်မူလော့’ ဟူ၍ ဆုံးမပေးခြင်း
နိမိတ်ပြုသောကြောင့် တုရင်ဗိမာန်တွင်
သိကြားရုပ်၏ နဖူးနှင့်အမျှ ရွှေက
‘မှန်တိုင်’စိုက်ထားလေသည်။

(သာသနာတော်ကို သိကြား
စောင့်မသည်ကိုရည်၍ နေ၊ ရက်၊ လ၊
နှစ် စွဲမှတ်သည့်အရာတွင် ‘သက္ကရာဇ်’
ဟူ၍ ရေးသားထားလေသည်။
သက္ကရာဇ် ဟူလို။)

တုရင်တိုင်(တုရိဏ်တိုင်)-

တုရင်တိုင်ဆိုသည်မှာ ရင်တားတိုင်
ကြီးများ တစ်ဖက်တစ်ချက်ညှပ်ထား
ရန် သို့မဟုတ် စွပ်ထားရန်တိုင် နှစ်တိုင်
ကို ဆိုသည်။(မှတ်ချက်။ ။ တုရိဏ်
တိုင်- တုရင်၊ တုရိန်၊ တုရိဏ်၊ တော
ရဏ- တံခါးပေါက်တဖက်တချက်
ဝဲယာဆန်းကြယ်စွာ ထုလုပ်စိုက်ထား
အပ်သော စုလစ်တိုင်။ တံခါးဘွဲ့၊ တံခါး
ဘောင်ကို ခေါ်သည်။ (ပေါရာဏ
မူလကထာအဘိဓာန်)

မြို့တံခါးတစ်ပေါက်လျှင် တုရိဏ်
တိုင် လေးလုံးစီရှိလေသည်။ ၎င်းတိုင်
သည် ခြူးပန်းခြူးနွယ်တို့ဖြင့် ဆန်း
ကြယ်သော အထွတ်အဖူးရှိသော မြို့၏
တန်ဆာတိုင် အထူးဖြစ်သည်။ ရန်ကို
လည်း ကာကွယ်စေတတ်သည်ဟု
အဘိဓာန်ဦးကာတွင် လာသည်။

တုရိဏ်တိုင်ကို ပြုလုပ်ရာ၌ မြို့ကို
ခိုင်ခံ့အောင်ပြုလုပ်လိုမှု မြို့၏ ပြင်ပ၌
လုပ်ဆောင်အပ်သည်။ မြို့ကို တင့်တယ်
အောင် တန်ဆာဆင်လိုမှု မြို့တွင်း၌ လုပ်
ဆောင်အပ်သည်။

လုပ်ဆောင်ရာ၌လည်း ကျောက်
ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သစ်ဖြင့်
ဖြစ်စေ ထိုသုံးပါးတွင် တစ်ပါးပါးဖြင့်
အမြင့် ၈ တောင်၊ ၁၆ တောင်၊ အတောင်
၂၀ သုံးမျိုးတွင် အလိုရှိရာ လုပ်ဆောင်ရ
သည်။ လုပ်ဆောင်ရာ၌ အမြင့်ထက်
ဝက်ကို မြေဝင်ပြုလုပ်ရာသည်။ မြေပေါ်
အမြင့်မှာလည်း အမြောင့်တစ်ခုတစ်ခု
အတွင်း ရန်သူရန်ဘက်တို့ကို ခုခံတား
ပစ်နိုင်အောင် ရဲမက်တို့ ကာကွယ်ရပ်နေ
ရန် အမြောင့်ပြုလုပ်၍ သင့်သည်ဟု
မောင်းထောင်ဆရာတော် အဖြေတွင်
တွေ့ရပေသတည်း။

မောင်သန်းဆွေထားဝယ်၊

မြန်မာ့ဓလေ့

စာပေ

အမှတ် ၁၃၃

လမ်း ၄၀

ကုန်သည်လမ်းနှင့်

မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း

၀၁-၃၉၈၂၂၀

ပတ်ဝန်းကျင်၌ အခိုးအငွေ့တို့
 မျောလျက်ရှိသော မနက်ခင်းတစ်ခုတွင်
 အိမ်ရှေ့က မိုးမခပင်ကြီးသည်
 ပွင့်ဖြူမှုန်မှုန်ဝါးဝါးတို့ကို မွေးဖွား၏။
 မြင်နေကျ ရွက်စိမ်းရှည်များသည်
 မြေသို့ ကြွေခဲ့ပြီ။ ပုရစ်ပူးကလေးများသာ
 အကိုင်းအဆစ်များမှ ငုံ့ငုံ့စီစီ ထိုးထွက်လျက်။
 ကလေးသည် မြင်ရခဲ့သော
 သစ်ပင်သဏ္ဌာန်ကို
 အရပ်သား ငေးနေသည်။
 ပြီး ထိုအပွင့်ကလေးများ
 တဖွားဖွား လွင့်ကျလာအောင်
 အပင်အကိုင်းကို လှုပ်ခါချင်မိသည်။
 သို့သော် 'မျက်လုံးထဲဝင်ရင်
 မျက်လုံးကန်းလိမ့်မယ်၊
 နားထဲဝင်ရင် နားကန်းလိမ့်မယ်' ဟု
 အမေ ပြောဖူးသဖြင့် အကြံကို
 လျှော့လိုက်ရသည်။ အပင်အောက်မှာ
 ကြွေနေသော ကျီးပေါင်းသီးများကိုသာ
 လိုက်ကောက်၍ တဖျစ်ဖျစ် ညှစ်ကာ
 စားသည်။ ရှိသယောင်ထင်ရသော
 အရသာကိုရလျှင် ကလေးသည် ပြုံး၍
 ပေါ့ပြက်သော အသီးကို စားမိလျှင်
 မျက်နှာကလေး စူပုပ်ပုပ် ဖြစ်သွားသည်။
 ပါးစပ်တွင် ပီကေတစ်ခုစာမျှ
 ဝါးပြီးသောအခါ ကလေးသည်
 နေရာမှ ထ,သည်။ တင်ပါးတွင်
 ကပ်ပါလာသော စိုစိစိရေစက်များကို
 တစ်ချက်နှစ်ချက် ပွတ်ခါနေသေးသည်။
 အေးစိမ့်စိမ့်ရှိ လှသဖြင့် ပေါင်လယ်သာ
 ဖုံးသော ဘောင်းဘီတို့အနွမ်းကို အောက်သို့

မြန်မာ
 စာပေ
 အနုပညာ

တစ်ချိုး တစ်ဆစ်၌ မြေမှာ စိုက်ထိုးထားသော
စာခြောက်ရုပ်ကလေးကို တွေ့သည်
အဝတ်စုတ် နွမ်းနွမ်းကို စာခြောက်ရုပ်ကလေးအား ဆင်ထားပေးသည်
ကောက်ရိုးစများသည် အပေါက်အပြဲများကြားမှ ဖရိုဖရဲ ထိုးထွက်လျက်
နီးခမောက်ကိုလည်း ဆောင်းထားသေးသည်
ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းစောင်းကာ ဖွာလန်ကြသောလက်များဖြင့်
ကလေးကို ကပြနေသလို ထင်ရသည်

ရသမျှ ဆွဲချလိုက် ပြန်သည်။
မလုံ...။ သေးမည်းသော
ခြေသလုံးသားတွင်လည်း
အကွဲအကွဲရာများ ပြည့်
လျက် ရှိနေသည်။

မတတ်နိုင်မှန်း သိသော
အခါ ကလေးသည် အပေါ်
က ထပ်ဝတ်ထားသော သိုး
မွေးအနွေးထည်ကိုသာ လုံလုံ
ခြုံခြုံဖြစ်အောင်စေသည်။ သို့
ပေမဲ့ တစ်စုံစီမဲ့ ချမ်းခိုက်နေ
သေးသည်။ အိမ်ထဲဝင်၍
ကွေးအိပ် နေချင် သည်။
မဖြစ်...။ အမေပင် ကွင်းထဲ
ဆင်းသွားချေပြီ။ ကလေး
သည် ကွေးပါးသော အောက်
နှုတ်ခမ်းကို စုမဲ့လိုက်သည်။
နောက် ရေတိုင်ကိစ္စ ထောင်မှီ
ထားသော ဝါးတုတ်ကလေး
ကို ဆွဲယူ၍ ထွက်ခဲ့သည်။

မြင်ကွင်းသည် မှန်ဝါး
လှသည်။ နေခြည်ထွေးကို
ခုထိ မရသေး။ ကလေး
သည် ကောင်းစွာမမြင်ရသော
လမ်းကို ကောင်းစွာလျှောက်
လာသည်။ လက်တွင် ကိုင်စွဲ
လာသော ဝါးတုတ်ထိပ်၌
ဝန်နီကြိုးဖြင့် ချည်ထားသည့်
ပလတ်စတစ်စကြီးသည်
လေအသွေးမှာ တဖျပ်ဖျပ်
လွင့်လျက် ရှိသည်။ ဆူညံ
သောအသံကို ကြားရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကလေး
သည် လမ်းဘေး၌ရပ်ကာ
မြက်ပင်နုနုစိမ်းစိမ်းများပေါ်မှာ
သီးလျက်ရှိသော ရေကြည်
စက်ကလေးများကို ညက
နှင်းသီးကြွေထားသည်ထင်ကာ
လျှာဖြင့်တိုစားသည်။ နောက်
နှင်းသီးက အရသာမရှိပြီ
ကောဟုလည်း ဇေဇေဝါ
တွေးသည်။

မနက်အေးအေးတွင်
ထိကရုံးပင်သည် သေးသေး
မွှားမွှား အချောင်းအဆန်များ
ပေါင်းစည်းကာဖြစ်လာသော
လုံးလုံးဖွာဖွာ ခရမ်းရောင်ပန်း
ကလေးများကို ပွင့်ဝေစေ၏။
ကလေးသည် မြေတွင် ငုတ်
တုတ်ကလေးထိုင်ကာ စိုစွတ်
ပြောင်ချောသော အခက်
အရွက်များကို လက်ဖြင့် ထိတို့
ကစား၏။ အရှက်ကြီးသော
ထိကရုံးပင်သည် အပျိုဖြန်း
ကလေးပမာ သူ၏ တောင်ပံ
နှစ်ဖက်ကို စိမ်းနီနီ ရိုးတံ၌
သိမ်းဆည်းကွယ်ဝှက်ပစ်လိုက်
၏။ ခဏကြာသောအခါ
အရွက်ကလေးများကို ဖွင့်ဟ
၍ ကျီစယ်သူကို ချောင်း
ကြည့်ပြန်၏။ မရှိတော့...။
ဝေးဝေးသို့ အပြေးလျှောက်
ထွက်သွားသော ခြေထောက်
ကိုသာ ဝိုးတဝါး တွေ့ရချေ
၏။

ခနော်ခနဲ့ လမ်းကလေး
ဆုံးသွားပေပြီ။ အမွေးအဆံ
တဖွားဖွားလွင့်လျက်ရှိသော
မြက်ရိုင်းတောနှင့်ကြုံသည်။
ကလေးသည် ထိုနေရာကို
ဖွဖွကျော်လာသည်။ ကန်
သင်းရိုးကို နင်းမိ၏။ မှန်ပျံ
မြင်ကွင်းအောက်မှာ ရွှေရောင်
အသွေးဝင်းနေသောစပါးခင်း
ကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရတော့
သည်ကော...။

တစ်မိုးတွင်းလုံး စိမ်းဖျို
ခဲ့သော စပါးပင်တို့သည်
အားအင်ကုန်ခန်းစွာ ညှိုး
ရောင်နေခဲ့ပြီ။ မိုးသို့ မျှော်ကာ
မထောင်မတ်နိုင်ကြတော့။
မြေသို့စိုက်ကာ ညွတ်ကျ
လျက်။ ထိန်ဝါဆူဖြိုးသော
စပါးခက်များကို ကြီးရင့်သီး
မှည့်စေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား...။

ကလေးသည် မိုးတွင်းကာလ
လယ်ထွန်ချိန် ငါးကောက်ခဲ
စဉ်က ရွှံ့ညွန့်ထူခဲ့သော
လယ်ကွင်းပြင်များကို သတိရ
သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက ကြည့်
လေရာတွင် ထွန်တုံးနှင့် နွား
ကို နှင်နေကြသူချည်းပင်။
မြွေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက်
ဖား၊ ငါးကောက်သူများ
လည်း ရှိခဲ့သည်။ ခုတော့ဖြင့်
ပျိုးပင်စိမ်းစိမ်းနုနုတို့သည်
ရွှေရောင် အသီးအခက်များ
ဖြင့် ကလေးကို အုပ်မိုးခဲ့ပြီ။
ကလေးသည် မျှော်မဆုံး
သော စပါးခင်းကို ရပ်ငေးနေ
ဆဲပင်။ ရွက်ရှည်ကိုဖယ်၍
ချိုမွှေးသော စပါးခက်နုနုကို
ခူးစားရန် သန္ဓေလွယ်စ အပင်
ငယ်တို့လည်း မရှိတော့ပြီဟု
နှမြောတသ ဖြစ်နေသည်။
သို့သော် တောင်သူတို့
ကောက်ရိတ်သိမ်းဆည်းပြီး
သောအခါ ကျန်သည့် စပါး
အလွင့်များကို ကောက်ခွင့်ရ
ဦးမည်ပဲ။ ကလေးသည်
အကြွရွက်များကို မျက်စိထဲ
မြင်ယောင်ကာ လှိုက်ခနဲဖျော်
သည်။ မကြာမီ ရာသီဥတော်
ရောက်တော့မည် မဟုတ်
လား။ ချားရဟတ်ကလေး
များ စီးနိုင်ကောင်းရဲ့ဟု တစ်
ကိုယ်တည်းအတွေးဖြင့် မြူး
ထူးနေပြန်သည်။ နောက် ပျော်
ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်လျက် စပါး
တောထဲ ပြေးဝင်သွားတော့
သည်။

ဝက်ပါလမ်းနှင့် တူလှ
သည်။ ဘယ်ကိုကွေ့လျှင်
စပါးပင်များသာရှိ၍ ညာကို
ချိုးပြန်လျှင်လည်း စပါးပင်
တွေ့ချည်းသာ။ တစ်ချိုး တစ်
ဆစ်၌ မြေမှာ စိုက်ထိုးထား

သော စာခြောက်ရပ်ကလေး
ကို တွေ့သည်။ အဝတ်စုတ်
နွမ်းနွမ်းကို စာခြောက်ရပ်
ကလေးအား ဆင်ထား
သည်။ ကောက်ရိုးစများ
သည် အပေါက်အပြဲများကြား
မှ ဖရိုဖရဲ ထိုးထွက်လျက်
နှီးခမောက်ကိုလည်း ဆောင်
ထားသေးသည်။ ကိုယ်ထို
တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းစောင်းကာ
ဖွာလန်ကြိသောလက်များဖြင့်
ကလေးကို က၊ပြနေသလို
ထင်ရသည်။

ကလေးသည် ကိုယ်ထို
လိုက်ယိမ်း၍ စာခြောက်ရပ်
ကလေးကို မော်ကြည့်သည်။
ပြောင်တာလင်းခါနေသောမျက်
ကို မြင်ရလျှင် ကြောက်နွမ်း
စိတ်မဝင်ဘဲ သဘောတူ
ရယ်သည်။ ခြေဖျားထောင်
သည်။ မမိုတမီ ကောက်ရိုး
စများကို လှမ်းဆွဲသည်။
တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါ ကျွမ်း
သည်။ စာခြောက်ရပ်သည်
မရယ်မပြုံးဘဲ နေမြဲအတိုင်း
နေနေသောအခါ ကလေး
သည် ပျော်စရာမကောင်း
အလိုမကျ ဖြစ်၏။ နောက်
မျက်မှောင်ကို ကြုတ်ကာ
ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား
၏။

လေအေးသည် စပါး
ပင်များကြား အတင်းတိုင်း
နေသည်။ စပါးရွက်ချင်း
တွေ့ပွတ်ခတ်သံများ မကြာ
ခဏ ထွက်လာသည်။ နွား
မြည်သံကိုကြားတိုင်း ကလေး
သည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။
မနက်စောစောမှာ တရွေ့
လေသလားဟုသိမငယ်စဉ်
ဘေးဘီဝဲယာကို ကျိုးထိုး
တောင်းမှောက် အကဲခတ်
စပါးရွက်များ လေအသွေး

ထိမ်းနဲ့နေသည်ကို သာမြင်
လျှင် ကြောက်ရွံ့ချင်သော
စိတ်သည် ချက်ချင်းရဲလာပြန်
သည်။

ဝင်းမှည့်သော စပါးနံ့
များသည် လှပညီညာစွာ
ညွတ်ကိုင်းနေကြသည်။
မြက်ပင်သာသာ ပျိုးပင်များမှ
ရွှေရောင်စပါးနံ့များ သီးမှည့်
ဏာသည်ကို ကလေး တအံ့
တဩ ဖြစ်နေသည်။ နောက်
စိတ်ထဲမှာ မနေနိုင်၊ စူးစမ်း
ချင်လာသဖြင့် စပါးခက်တစ်
ခက်ကို ချိုး၏။ လက်ဖြင့်
ဆိတ်၏။ လုံးထွားဖြူဖွေး
သော စပါးစေ့များကို ဝါး၏။
နွေးသော အရသာကို ရလေ
၏။

အမေသည် ဒီစပါးပင်
များကိုပင် ပျိုးကြံခဲ့သည်။
ထောက်လည်း စိုက်ခဲ့သည်။
ခု ကောက်ရိတ်ချေပြီ။ သို့
သော် ဒီဆန်မျိုး အမေ တစ်ခါ
မှ မကျွေးဖူး။ သိတတ်
မှားလည်မှုကင်းစွာ ကလေး
တွေဝေနေ၏။ အကျိုးအကြေး
များသော နီကြင်ကြင် ဆန်
အခင်းနှင့်သာ နေ့စဉ် အသက်
ဆက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။
အကြောင့်ဆိုတာ အမေ့ကို
ပြန်မေးနေရန် ထူးစွာ စိတ်
ထူးမိ။ ကောင်းသောအစာ
ချိုသာ အမေ ကျွေးမည်ဟု
လေး ယုံကြည်ထားသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျည်ကျည်ကျာကျာ
သံများကို ကြားရ၏။
အထင်းကင်ကို ဖျတ်ခနဲ မော့
ကြည့်လိုက်သည်။ လူးလာ
ခါးကတော့ ပျံ့နေကြသော
ငှက်ကလေးများ...။ တစ်
အောင်သည် ဟိုးအမြင့်ဆီမှ
ချီချီနီနီ ပျံ ဆင်းလာကာ

စပါးပင်များပေါ် ရှုပ်တိုက်
သွားသည်။ အခြား ငှက်
ကလေးများ ဝုန်းခနဲ ထ၊
ပျံကြသည်။ တောင်ပံကို
တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ပုတ်ကာ လှည့်
ပတ်ဆော့ကစားနေကြသည်။
ဝန်းကျင်သည် စိုးစိစိအသံ
များဖြင့် သက်ဝင်လာခဲ့ပေ
ပြီ။

နေရောင်သည် ပဝါပါး
ကို ဖောက်ထွင်း၍ တောက်ပ
လာခဲ့သည်။ နွေးသောအတွေ့
ကို ပေး၏။ ရှင်းလင်း ပြတ်
သားသော မြင်ကွင်းကို ဖြစ်
စေ၏။ နေရောင်အောက်တွင်
စပါးခင်းသည် တလဲ့လဲ့ ထိန်
ဝါမဆုံးတော့...။

လေသည် အေး၏။ နေ
သည် နွေး၏။ ငှက်ကလေးများ
ဆူလှ၏။ ကလေးသည်
သာသာလောက၏ ဖြစ်တည်
မှုကို ချစ်ခင်စိတ် အလိုလိုဖြစ်
ရှာ၏။ လေးလံထိုင်းမှိုင်း
ချင်သော အပျင်းတရားလည်း
ပျောက်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ
စီးဝင်သော အနွေးဓာတ်ကို
လည်း စုံမက်၏။ လေအေး
နှင့်အတူ ပါလာသော စပါးနံ့
ကလေးကိုပင် တဝကြီး ရှူ
ရှိုက်လိုက်သေးသည်။

‘စပါးဝါရွှေ ဝင်းပါစေ၊
ပန်းတွေ သင်းပါစေ၊ ငှက်
ကလေးတွေ မိုးတိမ်ကြား
ပျံနိုင်ကြစေသော’

ချစ်စဖွယ် ကဗျာတစ်
ပုဒ်ကို စိတ်လိုလက်ရ ရွတ်
သည်။ ငှက် ကလေးများ
ကျည် ကျည် ကျာ ကျာ
သံယောင်လိုက်ကြသည်။
ကလေးသည် မိုးပေါ်မော့ကာ
ငှက်ကလေးများနှင့် စကား
ပြောသည်။ ငှက်ကလေးများ

နည်းတူ ဟိုဘက်ဒီဘက်
ဆွေဆွေခုန်သည်။ လက်နှစ်
ဖက်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်တန်း
ကာ ကိုယ်ကို ချာချာလည်
အောင် လှည့် ပစ်သည်။
ရဟတ်စီးနေရသလိုတည်း။
ပျော်စရာ အငွေ့အသက်
ကလေးများရလာသောကြောင့်
ကလေးသည် တစ်ယောက်
တည်း စိတ်လိုလက်ရ ရယ်
မောနေပြန်သည်။

ကလေးသည် သွေ့
ခြောက် အက်ကွဲနေပြီဖြစ်သော
ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ ပေါ့ပါး
လျင်မြန်စွာ ပြေးနေသည်။
လက်ကလည်း ဝါးတုတ်ကို
ဝှေ့ယမ်းလာသည်။ ပလတ်
စတစ် စသည် လေမှာ တလူ
လူ တလွင့်လွင့်...။ အမြင့်
တစ် နေရာမှ ကြည့် လျှင်
ရွှေရောင်ကွင်းပြင်၌ အပြေး
သမားကလေးတစ်ယောက်
နိုင်ငံအလံကို ကိုင်စွဲ၍ ပန်း
တိုင်သို့ အရောက်ပြေးနေ
သည်နှင့်ပင် တူတော့သည်။

ဟေးခနဲ၊ ဝါးခနဲ ခြောက်လှန့်
သံကို အဝေးကပင် ကြားရ
သည်။ စပါးစေ့များကို ထိုး
ဆိတ်နေသော ငှက်ကလေး
များ ဝုန်းခနဲ၊ ဝုန်းခနဲ ထပျံ
ကုန်ကြသည်။ သိုးသော်
ကလေးလွန်သွားလျှင် နေရာ
မှာ ဝဲမြဲဝဲကြသည်ပင်...။
မောင်း၍ မစနိုင်သည်ကို
ကလေး သိပြီးသားဖြစ်သည်။
ငှက်ကလေးတွေ စားရုံမျှဖြင့်
စပါးအထွက်မလျော့နိုင်ဟု
ကလေး တွေးနေသည်။ သို့
လျက်နှင့် လယ်ပိုင်ရှင်သည်
ဘာကြောင့် ငှက်အမောင်း
ခိုင်းရသည်ကို ကလေး နား
မလည်ပေ။ ထိုအကြောင်းကို
ကြာကြာလည်း မစဉ်းစားမိ။

ညနေ အိမ်ပြန်ချိန်ရောက်လျှင်
လက်ထဲရောက်လာမည့် ၂၀
တန် အနှမ်းကလေးကိုသာ
မြင်ယောင်နေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

နေသည် နိမ့်ရာမှ မြင့်
လာသည်။ နွေးရာမှ ပူလာ
သည်။ ကလေး၏အသံ
တစာစာသည် တဖြည်းဖြည်း
တိုးလျှံခဲ့ပြီ။ မောလှပြီ။ ဆာ
လည်းဆာသည်။ ကလေး
သည် တံတွေးတစ်ချက်မျှချ
ရင်း ဝေးဝေးတစ်နေရာသို့
လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။
အကြည့်ရောင်အပူငွေ့တို့
တဖျပ်ဖျပ်တုန်ခါလျက်...။
ငှက်ကလေးတွေ မရှိတော့။
အရိပ်ကိုခိုရန် ပျံသွားကြချေ
ပြီ။ စပါးပင်များအလယ်
ကလေးတစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်သည် ပျင်းရိစရာကောင်း
လောက်အောင် သွေ့ခြောက်
တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

နောက်ဆုံး စပါးပင်ကို
လက်ဖြင့်ဆွဲ၍ ပြန်လွှတ်လိုက်
သည်။ စပါးပင်သည်
အတော်ကြာသည့်တိုင် အရှိန်
မသေသေးဘဲ ဟိုဘက်ဒီ
ဘက် ယိမ်းခါနေသေးသည်။
စပါးခင်းများကြားမှ လွန်
မြောက်လာသည်နှင့် ပြင်း
သောအပူကို ချက်ချင်းခံရ
သည်။ ကလေးသည် လျှာ
တစ်ချက် သပ်လိုက်သည်။
ရေငတ်လာသလိုတည်း။

ရှေ့တလင်းပြင်တွင်
အမှန်အမှားတို့ တလူလူလွင့်
လျက်ရ...။ လယ်သူမတို့
ချွေးတရွဲနှင့် စပါးလှေနေ
ကြတုန်းပင်။ ရိတ်သိမ်းသူတို့
က တစ်ဖက်...။ ကလေး

သည်အမှန်ကို ငေးနေမိသည်။ အမေသည် စပါးပင်များကို လက်ဖြင့်သိမ်းယူကာ တံစဉ်ဖြင့် စွေခနဲ၊ စွေခနဲ ရိုတ်ဖြတ်လျက်ရှိသည်။ ပြီး ရွေ့လျားရာတစ်လျှောက် ပုံချသွားသည်။ လယ်ပြင်တွင် ကောက်လှိုင်းစည်းများ ဟိုတစ်ပုံ ဒီတစ်ပုံ နှင့်တစ်မျိုးပင် ကြည့်ကောင်းနေတော့သည်။

လယ်သူမတို့အားလုံး အလုပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ။ ကလေးသည် လေထဲဝဲကာ ပြေးသွားသည်။ အနားရောက်သောအခါ အမေ့လုံချည်စကို ဆွဲ၍ တိုးသုံးသုံး အသံပြုလိုက်သည်။

အမေသည် ကောက်ရိုးပုံကြီးဘေးက ဆီးသီးပင်အောက် လျှောက်သွားသည်။ နောက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချကာ ခမောက်ကိုချွတ်၊ ခေါင်းပေါင်းကို ဖြေချသည်။ မျက်နှာမှာစီးကျနေသော ချွေးစက်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်သည်။ ကလေးသည် အမေ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ကာ ရွတ်ခနဲ နမ်းသည်။ အမေပါးပြင်သည် မန်ကျည်းခေါက်နဲ့ မွေးထုံလျက်...။ အမေသည် ကလေး၏ ခေါင်းကို ဖွဖွ ပွတ်သပ်၍ သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။

သတ္တုချိုင့် ကလေးသည် နှစ်ယောက်စာမဟုတ်။ သို့သော် ကလေးနှင့်အမေသည် မြန်ဂျက်စွာ မျှဝေစားကြသည်။ အမေသည် ကလေးကို တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ် ခွဲသည်။ ကလေးသည် ထမင်းကို ပလုတ်

ပလောင်းဝါးသည်။ မဆိုစလောက်ကလေးသာ အမေစားသဖြင့် သိတတ်လိမ္မာသော ကလေးသည် အမေဝ၊လို့လားဟု မေးရှာသည်။ အမေသည် ထပ်ကာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

အသက်ကို အစာတစ်နပ်ဖြင့် ဆက်ပြီးသောအခါ အမေသည် သက်မောကို တိုးတိုးလျှလျ ချသည်။ မြင်မိမြင်ရာသို့လည်း ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ငေးသည်။ အရာရာသည် တံလျှပ်တည်းညီးအောက်တွင် ဝိုးတိုးဝါးတားမျှသာတည်း။ အမေသည် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်၍ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းအပြင်၌ ဖြစ်သော အပူကို သိမြင်လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ ခဏမျှကြာလျှင် မျက်လုံးများကို ညင်ညင်သာသာပြန်ဖွင့်၍ ဘေးသို့စောင်းငဲ့သည်။ ကလေးသည် ကောင်းကင်သို့မော့လျက် ဝိုးလုံးပက်လက် အိပ်ပျော်နေချေပြီတကား။

ချစ်ခင်သနားသော အပြုံးသည် အမေနှုတ်ခမ်းမှာ ဖြစ်သည်။ ကလေးကို တစ်မိမိနဲ့ ဝ၊အောင်ကြည့်လျက်က အမေသည် ထဘီ၊ အင်္ကျီကို ပြင်ဝတ်သည်။ တံစဉ်ကို ပန်းမှာချိတ်၍ နေရာမှထ၊ သည်။ အနီးတစ်ဝိုက်၌ ကလေးကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်သော အဆိပ်ကောင်များ ရှိမရှိကိုလည်း အကဲခတ်သည်။ စိတ်ချရပြီဟု အထင်ရောက်လျှင် ကောက်ရိုတ်သိမ်းရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

လေရူးသည် ဟိုမှဒီမှ ဝေဝေဝဲဝဲတိုက်ခတ်ကာ ပူနွေးသော အငွေ့အသက်များကို သယ်ဆောင် လာသည်။ တငွေ့ငွေ့ လောင်မြိုက်လျက်ရှိသော ရိုးပြတ်တောတချို့မှ မီးခိုးတအူအူလည်း ပါသည်။ စပါးလှေရာမှ ထွက်လာသော အမွန်အမွှားများလည်းပါသည်။ နေ့လယ်ခင်းတွင် သီချင်းညည်းသံကို လယ်သူမတို့ထံမှ မကြားရ။ လယ်စောင့်ခွေး၏ တအီအီအော်သံကိုလည်းမကြားရ။ ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် အိပ်ပစ်လိုက်ချင်စရာတည်း။ ထိုသို့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ရှိလှသဖြင့် ကလေးသည် အပူအပင်ကင်းစွာ အိပ်မောကျနေ၏။

မကြာမီ နေသည် အကိုင်းအရွက်များကြားမှ ဖောက်ထွက် လာသည်။ မျက်နှာကို နေပြောက်ထိုးသောကြောင့် ကလေးသည် ဆတ်ခနဲ နိုးလာသည်။ နိုးနိုးချင်း လေးလံသော မျက်လုံးများကိုမဖွင့်၊ ခြေလက်ကို ပစ်၍ အကြောဆန့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကို တွန့်လျက် မြင်ရာကို သုန်သုန် မှုန်မှုန် ကြည့်သည်။ အပြာရောင်ဟင်းလင်းပြင်ကြီးသည် ကလေးကို အုပ်မိုးထားလျက် ရှိသည်။

ကောင်းကင်ပြာတွင် တိမ်မျှင်တစ်စမှ ဝဲမနေပေ။ သည်မျှ ပြာလုံရှင်းလင်းသော ကောင်းကင်ကို ကလေး တစ်ခါမှမငေးဖူး။ မိုးသို့ ထိုးမျှော်ကာ ပျံတက်သွားနိုင်လျှင် ထိုကောင်းကင်ပြာဆီ ရောက်မည်လားဟု အတည်ပင် ကလေး တွေး၏။

နေ့အခါ နေတောက်၍ ညမှာလသာသော ကောင်းကင်သည် ကလေးကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များစွာ ပြောပြတတ်သည်။ မှော်ပဲစေ့ကလေးသည် ကြွိုင်သန်စွမ်းသော နွယ်ပင်အဖြစ် ကောင်းကင်ပြာဆီ ဖောက်ထွင်းသွားနိုင်သည်ဟု ကလေး ကြားရသည်။ ထိုနွယ်ပင်ကလေးကိုခို၍ ကောင်းကင်ခရီးသွားရန် ကလေးစိတ်ကူးယဉ်နေသည်။

ဖြူရောင်အငွေ့တန်းတစ်ခု ကောင်းကင်ပြာမှာ ပေါ်လာသည်။ ဂြိုဟ်တုထု ကလေးတို့တစ်တွေ အလွယ်တကူ ခေါ်ကြသည်။ ထိုအငွေ့တန်းတစ်ခုကလေးကို ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြာကြာ မငေးလိုက်ရ။ ဝေးဝေးတစ်နေရာရာမှ လယ်ပိုင်ရှင်၏ စာခြောက်သံကို သုံးသုံးကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကလေးသည် ငုတ်တုတ်ထ၊ ထိုင်မိလျက်သာ ဖြစ်သွားသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်လည်း ဝင်ထသည်။ လယ်ပိုင်ရှင်သည် သဘောထားကောင်းလွန်းမဟုတ်။ စာမခြောက်ဘဲ သီးပင်အောက်မှာ အိပ်နေသည်ကိုသာသိသွားလျှင် ထိုအခိုက်မှာ အိုယိုင်သော ဆီးသီးပင်သည် ညီတူသော၊ စိမ်းကင်းသောအသီးတို့ကို တဖြုတ်ဖြုတ် ခြောက်၏။ ကလေးသည် ညစ်သော၊ အသီးတို့ကို အင်္ကျီနှင့် ချက်နှစ်ချက် ပွတ်သုတ်ကာ ကောက်မစားအား... သီးပင်အောက်မှ ခြေသုတ်

တင်၍သာပြေးထွက်ခဲ့ရသည်။

ကလေး၏အရေပြားများသည် တဖြည်းဖြည်းကြေးနီရောင်တောက်လာသည်။ နေရောင်အောက်တွင် ချွေးစက်များဖြင့်လည်း လက်ပြောင်နေသည်။ လယ်ကွင်းပြင်များကို လှည့်ပတ်ပြေးဖွားနေခဲ့သည်မှာ အကြိမ်အရေအတွက် မနည်းတော့ပြီ။ စာခြောက်သော ပလတ်စတစ်စသည် စပါးပင်များပေါ်မှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ချိမနေတော့ပြီ။ သို့တိုင် ထလေးသည် မရပ်နားနိုင်သေး။ ၄ က်ကလေးများ နည်းခနဲ ထပြေးပျံ့ကြသည့် မြင်ကွင်းကို လယ်ပိုင်ရှင်သည် တစ်နေရာရာမှ တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေလိမ့် နည်း ဖြစ်သည်။

နေသည် အနောက်ဘက်အရပ်သို့ နိမ့်ကျသွားသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ချွေးတောက်သောအသွင်မှ ခြိမ်းအေးလာခဲ့သည်။ မြင်နိုင်သမျှ အဝေးဆုံးသည် အမြည်းဖြည်း ရှိုင်းပျလာခဲ့သည်။ အရွက်စွန်း၊ အကိုင်းအခက်စွန်းတို့ကို ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရတော့ပြီ။ အုပ်စုနှုတ်တို့ အိပ်တန်းတက်ကြပြီ။ တသွင်သွင်တို့ က်နေသောလေတွင် အပူတို့ လုံးဝ မရှိတော့ပြီ။

လက်မှာ ကိုင်မြှောက်ဆွဲထားသော ဝါးတုတ်တို့ ထွတ်ချ၍ ကန်သင်းရိုးအနီပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ချီချီ ကျသွားချိန်တွင် ထလေး၏ မျက်လုံးများသည် ချာချာလည်ကာ ပြာ

လည်းပြာဝေလျက် ရှိသည်။ နှုတ်လျှပ်ပန်းလှသဖြင့် ကလေးသည် အသက်ကို မက်မက်မောမော ရှိက်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ဖျတ်ခနဲ လွင့်လာသောလေသည် ကလေးကို အေးအေးညင်သာ ချွေးသိပ်ပေးလေသည်။

အမေသည် ကလေး၏ လက်ကို တွဲ၍ လယ်ကွင်းပြင်များကို ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်က ဖြူဖြူညီညီ လယ်ကြွက်ကြီးတစ်ကောင်ကို အမြီးက ဆွဲလာသည်။ ကြွက်ကို က်သဖြင့် ပေါက်ပြဲသွားသော လက်ညှိုးထိပ်တွင် သွေးစများ ခဲခြောက်လျက် ရှိသည်။ ကလေးသည် အမေ့ကို မော်ကြည့်သည်။ နေရောင်ဖျော့ဖျော့သွေးသော အမေပါးပြင်တွင် ဖုန်မှုန့်များ စိုက်ကာ ညိုမည်းနေသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ချည်ထုံးထားခဲ့သော ဆံပင်များသည် လည်ကုပ်တစ်ဝိုက်မှာ ပြေလျော့ခဲ့ပြီ။ နားထင်၊ နဖူးများ၌လည်း ဖရိုဖရဲ ဝဲကျနေခဲ့ပြီ။ တလဲ့လဲ့စိုတောက်လျက် ရှိသော မျက်လုံးရောင်များ သည် ကလေးကို ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ ပြန်ကြည့်သောအခါ ကလေးသည် အမေ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်မိသည်။

ကလေးနှင့်အမေ အိမ်အပြန်လမ်းသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းနေကြဆဲ နေလုံးနီသည် အနောက်ဘက် ဓနီတောကြား တစစ တိုးဝင်လျက် ရှိသည်။

သံလွင်ကိုမော်လမြိုင်၊

The Fall of the Royal Family of Burma
SUDHA SHAH

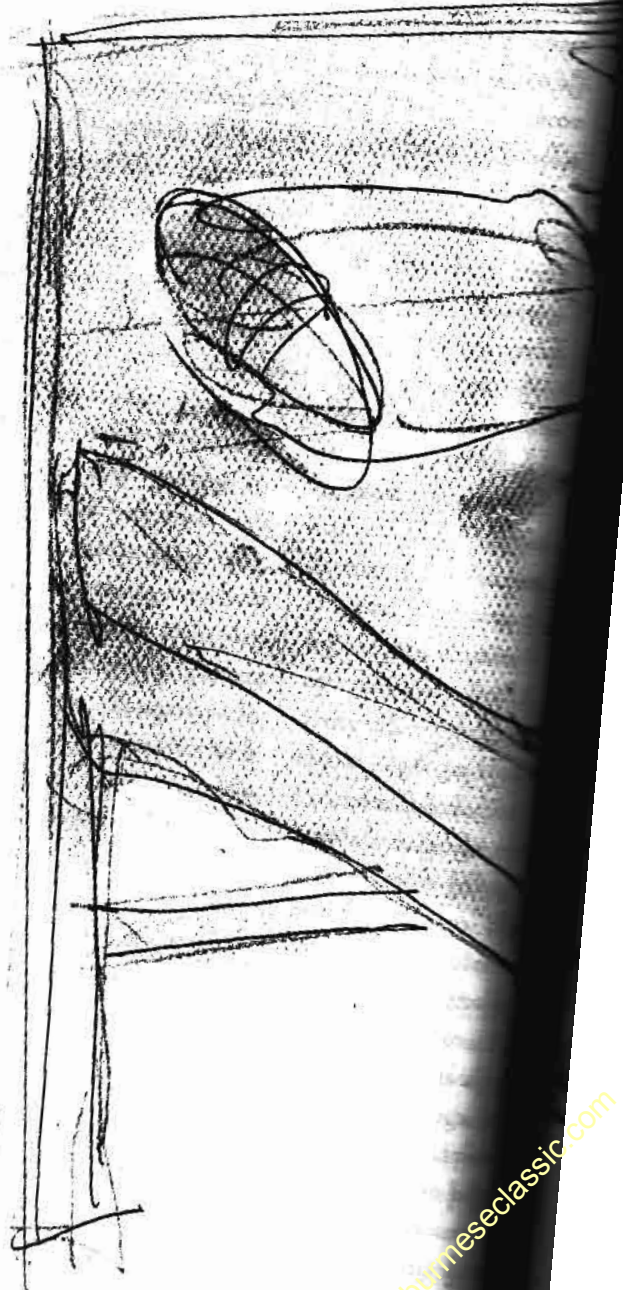
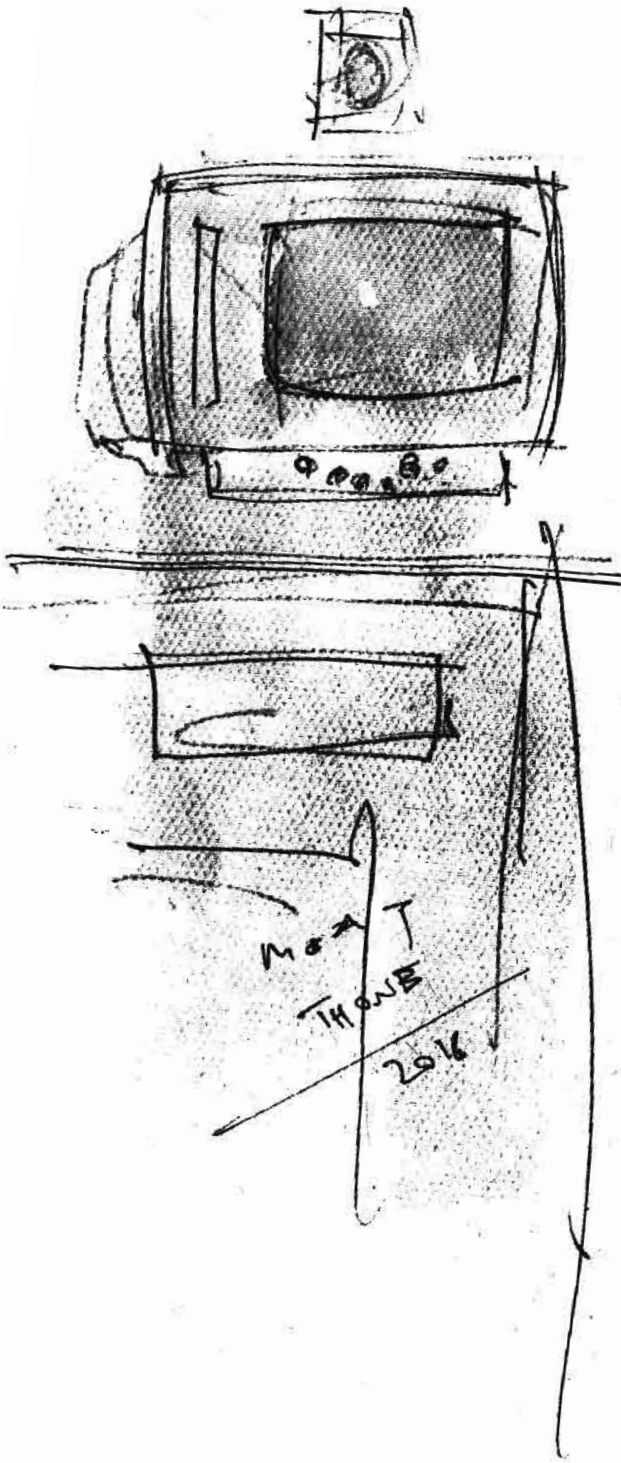
ဤစာအုပ်တို့ ရေးသားရသည်
ရည်ရွယ်ချက်မှာ
ပထမရည်ရွယ်ချက်အနေဖြင့်
မည်မျှပင် ဩဇာအာဏာရှိပြီး
ချုပ်သောသူပင်ဖြစ်စေကာမူ
တစ်ခဏအတွင်း၌ ဆင်းရဲသွားပြီး
အထီးကျန်ဖြစ်သွားသည်ကို
သိစေချင်လို၍ဖြစ်သည်။
ဒုတိယရည်ရွယ်ချက်မှာ
ဘုရင်၊ ခေါင်စားအနေဖြင့်
နန်းချုပ်ပြီးတစ်ပြည်တစ်ရွာတွင် မည်ကဲ့သို့
နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်ကိုသိစေလို၍ဖြစ်သည်။

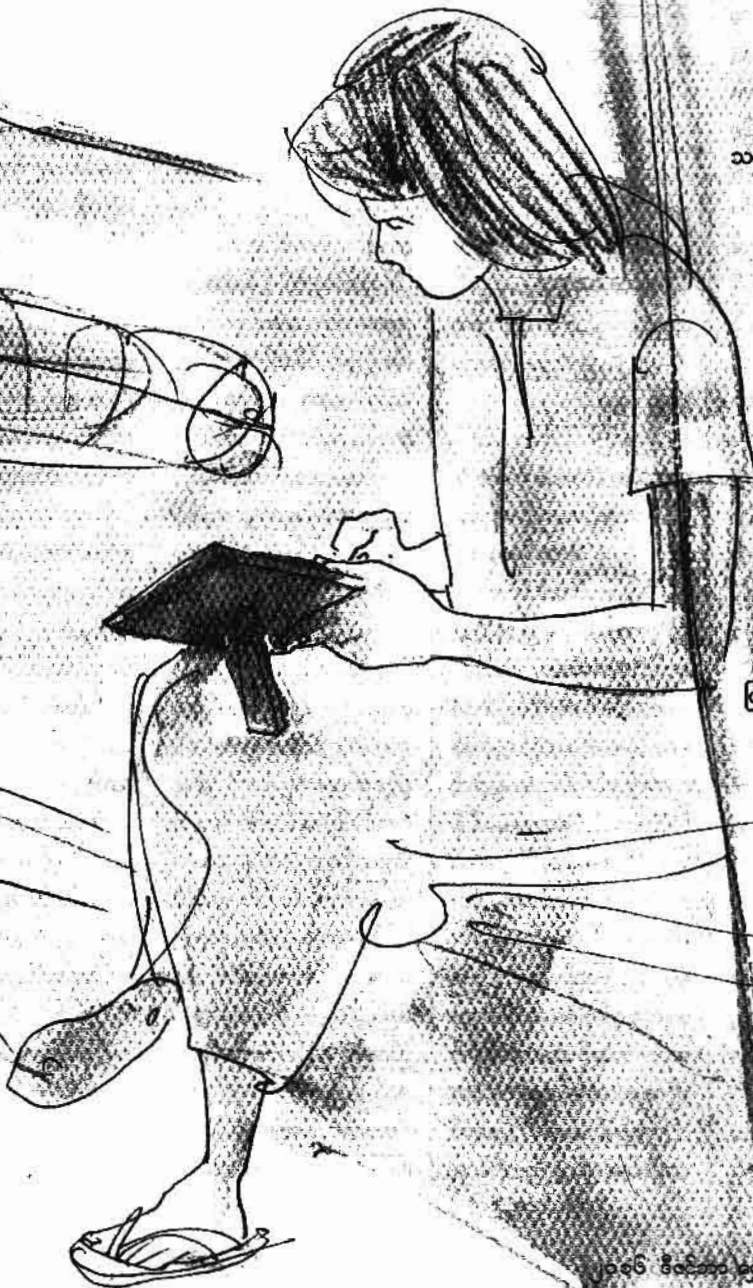
ဆုဒါရှား(မုရင်းစာရေးသူ)

ဆရာစံလမ်းနှင့် ပုလဲကွန်ဒိုထောင့်၊ ပုလဲကွန်ဒိုဝင်း
ပတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း ၀၉ ၇၃၀၅၅၅၄၃၊
E-mail : www.ndspbook.com

ဝင် ရှိ: ခွန်: ဗား: ကော့: ဖြေ

မီးဖိုထဲမှ
ငှက်ယူလာခဲ့သော
ကြက်သွန်လှီးစားဦး
ချွန်ကလေးကို ခေါင်းအုံး
တည်တည် မွေ့ရာအောက်
တွင် ထည့်ကာ
သေသေသပ်သပ်
ပြန်ဖိထားလိုက်သည်။
ထိုနေရာပေါ်ကို
ခေါင်းအုံးနှင့် ပြန်ဖိပြီး
စားရော မိမိပါ လုံခြုံ
စိတ်ချသွားပြီဟု
ခံစားရလျှင်
သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲနေအောင်
ချပစ်လိုက်မိသည်။
ကျေနပ်စိတ်နှင့်
တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိ
သော်လည်း ထိုနေ့ညက
အဖြစ်အပျက်ကို
ပြန်သတိရ
သွားမိသောအခါ
ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်စိတ်
တစ်ဝက်၊
အံ့သြရွံ့ရှာစိတ်
တစ်ဝက်နှင့်
ရင်တုန်ပန်းတုန်ကြီး
ဖြစ်လာပြန်သည်။ ကေသီ
လက်မြှောက်အစွမ်းပေး၍
မဖြစ်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို
ကေသီ လုံးဝ
လက်မခံနိုင်ပါ။ သူ
ရပ်တန့်ကရပ်မှ
ဖြစ်မည်။
သူဘက်က
ရှေ့ဆက်
တိုးလာလျှင်တော့
ကေသီ
လုပ်သင့်တာကို
လုပ်ရပါလိမ့်မည်။

မွေ့ရာအောက်က ဓားကို
နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်စမ်း
ကြည့်ပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်မှ
ဆင်းကာ စားပွဲပေါ်မှ ညီညီစီ
ထားပြီးသော စာအုပ်များကို
ပင် မညီညီအောင် ထပ်စိမ့်နေ
ပြန်သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ
မသုံးဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော
မိတ်ကပ်ဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီဘူး
များကို ဟိုမှ ဒီသို့ လျှောက်
ရွှေနေမိသည်။

‘ဒေါင်...’
‘ဒေါင်...’
‘ဒေါင်...’

ကေသီ ကိုယ်ကလေး
ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။
စည့်ခန်းမထဲက ချိန်သီးနာရီ
ကြီးဆီမှ ခုနစ်နာရီထိုးသံ။
ခုနစ်နာရီ။ မကြာမီ သူတို့ ပြန်
လာကြတော့မည်။ ကေသီ
ခုလို စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံကို
သူတို့ သတိထားမိသွားလို့
မဖြစ်။ ကေသီ ဟန်ဆောင်
ကောင်းရမည်။

မနက်ခင်းက ထိုးလက်
စ အနီရောင် သိုးမွေးဆွယ်
တာနှင့် နှစ်ချောင်းထိုးအပ်ကို
ကပျာကယာ ကောက်ယူပြီး
ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ
ထိုင်ကာ ထိုးနေလိုက်သည်။
ဆွယ်တာ၏ကိုယ်ထည် ပြီး
လှနီးပြီး။ ပြီးလျှင် လက်ပိုင်း
ထိုးရမည်။ ဆွယ်တာတစ်
ထည်လုံးကို မျက်လုံးထဲ ပုံ
ဖော်ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးနှင့်ပင်
သားသားကို ဝတ်ဆင်ပေးမိ
သောအခါ တုန်ယင်နေသော
လက်တို့သည် ဆီကုန်သွား
သော စက်တစ်ခုရုပ်ပင် ရုပ်တန်
ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။

‘သားသား...’

သားသား...။ မေမေ့ရဲ့

အချစ်သည်
အချစ်သာ
ဖြစ်ပါသည်
အချစ်သည်
နူးညံ့
ညင်သာသော်လည်း
အချစ်သည်
ရက်စက်ပါသည်
အချစ်၏
အရာသာသည်
ခံစားရသူအတွက်
ချိုမြိန်
ယပ်မှူးဖွယ်
ကောင်းသော်လည်း
အချစ်၏
နောက်ဆက်တွဲ
အမှုအရာတို့သည်
ကြမ်းတမ်း
ရိုင်းဝိုင်းလေ့
ရှိပါသည်

သားသားလေး...။

ကေသီသွေးနှင့် ရေးခဲ့ရ
သောသား။ ကေသီသားနှင့်
ရင်းခဲ့ရသောသား။ သားသား
ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ
ကေသီ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။
သားသားနှင့်ဝေးပြီး ကေသီ
မနေနိုင်။ ကိုယ်တိုင်လွင့်ပစ်
လိုက်လို့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်
သွားသော ဘောလုံးနီနီ
ကလေးကို ကြည့်ပြီး တခစ်
ခစ် ရယ်နေသော သားသား
ကို ကေသီ ထမင်းမေ့ဟင်း
မေ့ ထိုင်ကြည့်နေချင်သည်။
ရောင်စုံရုပ်ပုံ ကလေးတွေပါ
သော စာအုပ်ကလေးတွေကို
ကိုက်စားနေသော သားသား
ကိုကြည့်ရင်း ကေသီ ပြုံးရယ်
ကျေနပ်နေချင်သည်။ အိမ်ရှေ့

မြက်ခင်းပြင်မှာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်
နှင့် လမ်းလျှောက်စမ်းနေ
သော သားသားကို ဘေးမှ
ချောမြူအားပေးရင်း စိုးထိတ်
ရင်ဖိုချင်နေမိသည်။ သားသား
နှင့်သာ ဝေးရလျှင် ကေသီ
အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ပင် ဖြစ်နိုင်
မှာမဟုတ်။

အိပ်ပျော်နေရင်းမှပင်
သားသားသည် ပြုံးရယ်နေ
ပြန်ပါသည်။ ဆယ့်တစ်လနှင့်
ကိုးရက်သာ ရှိသေးသော
ကလေးတစ်ယောက်သည်
လည်း အိပ်မက် မက်တတ်
လေသလား။ ကေသီ သင်
ကြားခဲ့၊ ဖတ်မှတ်ခဲ့ရဖူး
သလား ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

မေးချွန်ချွန် နှစ်ခွ
ကလေး ပိုထင်းသွားအောင်
ပြုံးလိုက်လျှင် ပိုမိုပါးလျား
သွားသော အပေါ်နှုတ်ခမ်း
ပါးပါးနှင့် ပိုမိုလန်တွဲကျသွား
သော အောက်နှုတ်ခမ်းတို့
သည် တောဇာနှင့် တစ်ပုံစံ
တည်း။ အနည်းငယ်သွယ်
လျားသော မျက်နှာကျနှင့်
နက်ရှိုင်းကျဉ်းမြောင်းသော
မျက်ဝန်းအိမ်တို့သည်လည်း
တောဇာ၏ မျက်နှာနှင့်
မျက်လုံးများပင် ဖြစ်သည်။
တစ်ပင်လုံး နွေးနေအောင် ပွင့်
တတ်သော အိမ်ရှေ့က ငှက်
ပွင့်ဖတ်ကလေးများလို ပန်းနု
ရောင်ပြေးနေသော အသား
အရောင်မှာ ကေသီအသား
အမွေပင်ဖြစ်ကြောင်း ကေသီ
အသေအချာ သိပါသည်။
တောဇာ၏ အသားအရောင်မှာ
မည်းသည်ဟု ပြောမရတောင်
ညိုသည်ဟုဆိုမှ မှန်ကန်နိုင်
မည် မဟုတ်လား။ သို့သော်
ကောက်လိမ်နေသော ဆံပင်
ကြမ်းကြမ်းနှင့် ကြီးမားပြန်

ကားလှသော နားရွက်အုံ့ကို
မူ သားသား ဘယ်ဆီထ
ရလာခဲ့သလဲ ကေသီ မစဉ်း
စားတတ်။ မဟုတ်သေးပါ။
ကေသီ မစဉ်းစားချင်တာ။
မတူစေချင်ပါ။

သားသားသည် တောဇာ
သွေးမဟုတ်မှာ ကေသီ ခေါ်
ချင်ဆုံးဘဲ ဖြစ်သည်။ တောဇာ
သွေး မဟုတ်လျှင်...

ကေသီ ဆက်မတွေး
ချင်ပါဘဲလျက် အဲဒီညထ
မျက်နှာကို ကေသီမျက်လုံးဆီ
မြင်လာပြန်သည်။ နူးညံ့ချို
သာသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း
တပ်မက်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်
နေသော မျက်နှာ။ တစ်အိမ်
လုံးကို အမြဲတမ်း လွှမ်းမိုး
ခိုင်းစေ အမိနဲ့ပေးနေတတ်
သော်လည်း သနားစရာ
ကောင်းလောက်အောင်
တောင်းပန်တိုးလျှိုးဟန်
သော မျက်နှာ။ တည်ငြိမ်
ကျက်လှသည်ဟု ကေသီ
ထင်ခဲ့သော်လည်း တကယ်
တမ်းတွင် သွေးပျက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် စေတ
ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော
မျက်နှာ။

‘လက်ခံ လိုက်
ကေသီရယ် နော်၊ ကိုသီ
ကေသီကို တကယ်ကို ချစ်
နေလို့ပါ။ ကေသီက အချစ်
ချစ်စရာကောင်းတာပဲ’

‘ဟင့်အင်း မချစ်ရဘူး
နှင့် ငါ့ကို ချစ်လို့မရဘူး
သွား၊ သွား၊ နင် ငါ့အချစ်
က အခုချက်ချင်းထွက်သွား’

‘အဲဒီလောက် မရက်
စက်ပါနဲ့လား၊ ကေသီရယ်
ကိုယ်တို့က သူစိမ်းတွေ
မဟုတ်တာ’

ရွံ့စရာကောင်းလို့

တာ။ လိုအပ်သည်ထက် ပိုမို ဖျစ်ချဲ့နေသော သူ့စကားလုံး တွေကို ကောင်းမကြားချင်ပါ။

‘ဒီမှာ ဘုန်းဆက်၊ နင် ငါ့အခန်းထဲက ခုထွက်မလား၊ ထွက်ဘူးလား။ ဟောဒီမှာ ငါ့လက်ထဲ သနပ်ခါးတုံးကို တွေ့တယ်နော်။ ငါ မပေါက်ရဲဘူးလို့ မထင်နဲ့။ နင် သွားတော့’

‘အိုး ဟိုးဟိုး၊ လေဒီ။ အရမ်းရက်စက်ပါလား။ ဒါနဲ့ သားကို ကိုယ် ခဏချီလို့ ရမလား’

သူ့သရော်တော်တော် ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေး ထို ကေသီ မကြိုက်ပါ။

‘ဟို ဟင်အင်း၊ မချီရဘူး’

ကေသီလေသံတို့ ပျော့ ဖျာသည်။ ကေသီ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် တားသင့်သည်။

ကေသီသားပဲ မဟုတ်လား။

‘မချီနဲ့။ သားသားအိပ်နေတာ၊ နိုးသွားလိမ့်မယ်’

‘ဪ၊ ငါ့သားကို ကိုယ်မှ မပိုင်သေးတာ။ သားကို ကိုယ် ထည်း နိုးသွားစေချင်ပါ

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကေသီ၊ သားတို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်သတ်လုံး ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားလို့ရတာပဲ။ ကေသီ ကိုယ့်တို့ ပြန်ချစ်ပါ။ ကိုယ့်ကို လက်

ဆုပ်ပါ။ သားကို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး ပြုစုချီးထောင် ကြတာပေါ့။

ကောင်းဘူးလား’

ဘုန်းဆက် အင်မတန်မှ နှိုးဆော်လှပါသည်။ ကေသီ ဒီအကြောင်းကို ခဏတစ်

ကြိမ်ပင် သတိမရလိုက်ချင်ပါ။ ကေသီမျက်ဝန်းမှ စီးကျနေသော မျက်ရည်များ

ကိုပင် ကေသီ မသုတ်ပစ်မိတော့။

‘တော်တော့ ဘုန်းဆက်၊ နင် ထွက်သွားတော့။ ဘာစကားမှ ငါ မကြားချင်ဘူး။ သွားပါတော့’

ထိုခဏမှာပဲ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော မျက်နှာထားများ၊ ကောက်ကျစ်သော အပြုံးများ၊ မာကျော အေးစက်သွားသော အကြည့်များ၊ ပြီးတော့ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း ရှေ့တိုးလာသော ခြေလှမ်းများ။ ပြီးတော့...

‘နင်...နင်...ရှေ့ဆက်မတိုးလာနဲ့နော်။ မတိုးနဲ့နော်...။ တေဇာရေ...တေဇာရေ...လာပါဦး...လာကြပါဦး။ ကြီးကြီးတင်ရေ...’

‘ဟားဟားဟားဟားဟား...အော်စမ်း၊ မင်း အော်စမ်း။ တေဇာက မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ မင်းကို

ပြောမသွားဘူးလားကွ ဟေ။ ကြီးတင်ကလည်း အလှူရှိလို့ ပြန်သွားပြီလေ။ ဟား ဟားဟား ဟား...’

ဒီအကြည့် ဒီမျက်နှာတွေကို ကေသီ ဒီအိမ်ကို စရောက်ကတည်းက သတိထားခဲ့မိဖို့ ကောင်းပါသည်။ ခုတော့ ကေသီ ရှောင်လွှဲဖို့ မတတ်နိုင်တော့...။

ကေသီ လက်လွန်သွားခဲ့ပြီလား မသိ။ လက်နံရက်ကမှ တေဇာ ဝယ်ပေးခဲ့သော သနပ်ခါးတုံးကလည်း တော်တော် ကြီးသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်နားဆီမှ သွေးတွေ ယိုစီးကျနေခဲ့သလို သူ့ညာဘက်ပါးပြင်မှာလည်း ကေသီလက်သည်းရာတွေ ထင်

လျက်။ မကြည့်ချင်လျက်ကပင် သတိလစ်မေ့မြောနေသော သူ့မျက်နှာကို ကေသီ ထိုင်ကြည့်နေရဆဲ။ လန့်နိုးပြီး ငိုယိုနေသော သားသားကို ပွေ့ချီလိုက်သောအခါ ကေသီလက်ကောက်ဝတ်၊ လက်မောင်းများ အပါအဝင် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေဆဲ။

ည နှစ်နာရီ သူ သတိရလာသောအခါ အိပ်ပျော်နေသော သားသားကို ပွေ့ချီထားလျက်ကပင် သနပ်ခါးတုံးကို ကောက်ကိုက်မိသည်။ သူ ကေသီအခန်းထဲမှ အေးဆေးစွာပင် ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ မသွားခင် ပြောသွားခဲ့သော စကားလုံးတို့က မူ ကေသီကို ညနေက အဖြစ်အပျက်ထက်ပင် ပိုမို ချောက်ချားစေခဲ့ပါသည်။

‘သား တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ အထိ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ကေသီ။ ဒါ မင်းအခွင့် အရေးလေ။ မင်း စဉ်းစားထားပါ’

မဖြစ်နိုင်ပါ။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သားသားကို နှုတ်လိုက်ဖို့ကလည်း ပိုလို့ပင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဲဒီနေ့ညက စပြီး ကေသီ ကောင်းကောင်း အိပ်လို့မပျော်နိုင်ခဲ့။ သားသားတစ်နှစ်ပြည့်ဖို့ သုံးပတ်တိတ်သာ ကျန်တော့သည်။

သူတို့ ပြန်လာကြတော့မည်။ သူတို့မျက်နှာကို ကေသီ ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ ညနေထမင်းဝိုင်းမှာ အတူ သွားမထိုင်တာဘဲ နှစ်ရက်ရှိနေပြီ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုတာ ဘာမှ မဟုတ်ပေမဲ့ ရက်ဆက်လာ

လျှင် မကောင်း။ ဒီအတိုင်းဆို တေဇာ တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားနိုင်မလား။ ဒီအဖြစ်အပျက်များကို တေဇာ မသိခဲ့တောင် ဒီလိုရက်တွေဟာ ကေသီအတွက် ခက်ခဲပင်ပန်းနေလိမ့်ဦးမယ်ဆိုတာ တေဇာကတော့ နားလည်ထားပေးပြီး ဖြစ်နေမယ်လို့ ကေသီထင်ပါသည်။ ထမင်းစားခါနီးတိုင်း ကိုယ်တိုင်လာခေါ်တတ်သည့် တေဇာကိုလည်း ကေသီ အားနာလှပါပြီ။ တေဇာမျက်နှာ ညှိမှာကိုတော့ ကေသီ ကြောက်ပါသည်။ သားသားပြီးလျှင် ကေသီအတွက် ဖက်တွယ်စရာဆို၍ တေဇာပဲရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား။

တေဇာ...

ကေသီ၏ တေဇာ...

ငယ်ငယ်ကတည်းက

မိဘမဲ့ခဲ့သော ကေသီအတွက် ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ စဖြစ်ကတည်းက ဦးလေးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ပြီးလျှင် အခင်တွယ်ခဲ့ဆုံးသော တေဇာ။ ကေသီ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ရော၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပါ စောင့်ရှောက်အားပေးခဲ့သော တေဇာ။ စာကောင်းကောင်း မလိုက်နိုင်ရုံမက ကျူရှင်လခကလည်း မတတ်နိုင်သည့် ကေသီကို အမြဲတမ်း စာပြန် သင်ပေးတတ်သော တေဇာ။ နောက်ဆုံးနှစ် ဆေးရုံပို့ခံတင် မတူဘဲနှင့် တောင် ကေသီပို့ခံတင်ကျသည့် ဆေးရုံကို လိုက်ပို့ပေးပြီးမှ သူ့ဆေးရုံကို သွားတတ်သော တေဇာ။ ကေသီကျောင်းပြီး၍ ဆေးခန်းဖွင့်

မည် လုပ်သည့်အထိလည်း သူ့ခြေသူလက်ချည်း အစ အဆုံး အဆင်ပြေအောင် လုပ် သွားပေးခဲ့သော တေဇာ။ ဦးလေးနှင့်ဒေါ်ဒေါ် ဆုံးသွား ပြီးနောက် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ကေသိုကို စောင့် ရှောက် ကာကွယ်ပေးထားခဲ့ သော တေဇာ။

တစ်နည်းအားဖြင့်... ကေသိုချစ်ရသော တေဇာ။ တေဇာသည် ကေသိုဘဝထဲ သို့ သိမ်မွေ့စွာတိုးဝင်လာပြီး ကာလကြာရှည်စွာ တငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်းနေခဲ့သော မြစ်တစ် စင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကေသို ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုသို့ စီး ဆင်းနေခဲ့ခြင်းကို လွှပ်လပ်စွာ ခွင့် ပြုပေးခဲ့ သည်လေ။ တေဇာ၏ အပြီးသည် ကေသို အတွက် ခွန်အားဖြစ်သည်။ တေဇာ၏ ရယ်မောသံသည် ကေသို၏ ပျော်ရွှင်မှုပင် ဖြစ် သည်။ တေဇာ၏ စကားလုံး တို့သည် ကေသို၏ အတိအကျ ဖြစ်သည်။ တေဇာ၏ ဆုံး ဖြတ်ချက်သည်လည်း ကေသို အတွက် တရားသူကြီးတစ်ဦး ချသည့် စီရင်ချက်ပင် ဖြစ်ခဲ့ သည်။ တေဇာဝမ်းနည်း သည့်အခါ ကေသို ငိုကြွေးရ ပါသည်။ တေဇာ စိတ်ညစ် သည့်အခါ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကေသိုအတွက် နေရာ မရှိ တော့ပါ။

ကေသိုတစ်သက်လုံး တွင် ကေသိုအလိုအပ်ခဲ့ဆုံးမှာ တေဇာဖြစ်သလို ကေသို အမျှော်လင့်ခဲ့ ဆုံးမှာလည်း တေဇာဆီမှ ကေသိုဆီသို့ တိုက်ခတ်လာမည့် လေပြည် ချိုချိုကလေးတစ်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလေပြည်ချိုချို

ကလေးသည် အတုလျှောက် လှမ်းရမည့် ဘဝတစ်စုံ၏ ချိုမြိန်မှုများ အားလုံးအတွက် နိဒါန်းတစ်ခုဟူလည်း ကေသို ယူဆခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တေဇာဆီမှ တိုက်ခတ်လာ သော လေပြေတစ်ချက်ကမူ ကေသို မျှော်လင့်ထားခဲ့သမျှ အရာ အားလုံးကို ဟိုး စကြ ဝဋ္ဌာ အပြင်ဘက်အထိကို လွှင့်စဉ် ဝေးပျောက်သွားစေခဲ့ ပါသည်။

ကေသိုကို ဆေးခန်းဖွင့် ဖို့ ကူညီပေးခဲ့ပြီးနောက် ကေသိုဆေးခန်းဆီ တစ် ခေါက်မှ ရောက်မလာခဲ့သော တေဇာ အဲဒီနေ့ညနေ အောင် တော်မူ ဘုရားနားက ကေသို ဆေးခန်းကလေးဆီ ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ ပါသည်။

‘ဟဲ့ တေဇာ၊ ဆေးခန်း ရှေ့ကြီးမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အထဲတော့ ဝင်မလာဘဲနဲ့’

‘ဪ နင် ဆေးခန်း ပိတ်တော့မလား၊ နင့်ကို လာစောင့်နေတာဟ။ အထဲ ဝင်လာရမှာလည်း လူနာတွေ နဲ့ဆိုတော့ အားနာတာနဲ့။ နင့် ကို ပြောစရာရှိလို့ဟာ၊ ငါ ဘဝအတွက် အရေးကြီးတာ တစ်ခုခုပေါ့။ နင် နားထောင် ပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်။ လာ အအေးဆိုင်တစ်ခုခု သွားရအောင်ဟာ’

Easy Ray ဆိုင်မှာ ထိုင် ကြပြီး တော်တော်ကြာသည့် အထိ တေဇာ ဘာမျှ ပြော မလာခဲ့သေး။ သူ့မှာထား သည့် ကော်ဖီအေးခွက်ထဲက ရေခဲစတွေကို ပိုက်ရိုးကလေး နှင့် ထိုးခြေမှုနေသည်။ ပြော သင့် မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေ

သည့်သဘော။

‘စောင့်ပါ့မယ် တေဇာ ရယ်။ ဒီအချိန်လောက် ကလေးတော့ တို့စောင့်နိုင်ပါ တယ်။ တစ်သက်လုံးတောင် စောင့်မျှော်လာခဲ့ပြီးမှပဲ’။ ကေသိုရင်ထဲက စကားတွေ ကို တေဇာ ကြားစေချင်သော် လည်း နှုတ်မှ ဖွင့်ဟဖို့ ဘယ် တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးပါ။ တေဇာ စကားစဖို့ အားယူနေ တုန်းမှာ ကေသို ဘာမှ မပြောဘဲ တစ်သျှူးစ ဖြူဖြူ လေးကို ငုံ့ကြည့်နေသော သူ မျက်ဝန်းနက်နက်တွေကိုသာ အားမလိုအားမရ ငေးကြည့် နေမိသည်။

‘ငါ ပြောသင့်ရဲ့လား တောင် မသိဘူး။ ငါပြောရင် နင် စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်။ စိတ်မဆိုးဘူးလို့ ကတိပေးပါ နော်’

‘တေဇာရယ် စိတ်ဆိုး နေရမယ့် လူတွေမှ မဟုတ် တာ’

သူ ကေသိုမျက်လုံးများ ကို စိုက်ကြည့်သည်။

‘ကေသို၊ နင် ငါ အတွက် ကလေးလေးတစ် ယောက်လောက် မွေးပေးနိုင် မလားဟင်’

ကေသို ရယ်ချင်သွား သည်။

သူ့ စကားတွေ က အဆင့်တွေ အရမ်းကျော်လွန်း မနေဘူးလား။ ပထမဆုံး အနေနှင့် ချစ်ကြိုက်ကြောင်း၊ ပြီးမှ လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း၊ ပြီးမှ... အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး လား။ ကေသိုမျှော်လင့်ထား သည့် စကားလုံးတွေ မဟုတ် ပေမဲ့ ဦးတည်ရာ အတူတူပဲရှိ ကေသို ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်ရမှာ

ပေါ့။ အတတ်ရန်တော့ တေဇာရယ်။

ကေသို အသံထွက်ပြီး တော့ ရယ်မိပါသည်။

‘ဟဲ့ နင် စိတ်ဆိုးသွား တာလားဟင်။ ငါ့မှာလည်း ပြောပြတိုင်းပင်စရာ၊ အထူး အညီတောင်းစရာဆိုလို့ နင်မ ရှိတာလေ။ အရမ်းရယ်စရာ ကောင်းနေမှန်း ငါသိပါတယ် ဟာ။ မိန်းမမရှိဘဲ ကလေး တစ်ယောက် မွေးဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ ငါ Surrogate(အငှားကိုယ်ဝန်) နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ယူဖို့ စီစဉ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒါ ပေမဲ့ ငါ ဘယ်သူ့ကို အထူး အညီတောင်းရမှန်းမသိ ဖြစ် နေတာ။ ပြီးတော့ မျိုးဥအထူး ခံဖို့ကိုလည်း နင့်ဆီကပဲ...’

ကေသို ဘာမျှ မကြား တော့ ပါ။ ကြားလည်း မကြားချင်တော့ပါ။ မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် အနီး စိုင်း၊ အပတ်စက်ဆုံး စကား လုံးများအဖြစ် ကေသို နားထောင်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိ တော့ပါ။ နောက်ထပ် တော် သိခဲ့သည်ကတော့ ကေသို မျက်ဝန်းအိမ်တွင် ပြည့်နှက် နေသော မျက်ရည်စက်မှု သာ ဖြစ်သည်။

ကေသို ဘာမျှမသိ စဉ်းစားစရာ လိုသေးလို့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရသေး ကလေးတစ်ယောက်ကို သားနှင့်ရင်းပြီး ကိုယ် လွယ်မွေးရလောက်အောင် ကေသို မမိမိမချင်ပါ။ အခဲ ငွေကြေးတွေကို မှီပြီး ရူးသွပ်ရလောက်အောင် လည်း ကေသို မဆင်းရဲပါ။ လင်သားမရှိဘဲ

အလယ်မှာ ဗိုက်ကြီးတကား
ကားနှင့် နေထိုင်သွားလာဖို့
လည်း ကေသီ မဝံ့ရဲပါ။

‘တော် ပါ တော
တော။ နှင့်စကားတွေကို
ပြောသင့် မပြောသင့် နှင့်
စဉ်းစားခဲ့သင့်တယ်’

‘စဉ်းစားရတာပေါ့
ကေသီရယ်။ နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာ၊
နှင့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ နှင့်ခံစား
ချက်တွေ အားလုံးကို ငါ
ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။
တကယ်လို့ နှင့် လက်ခံခဲ့မယ်
ဆိုရင်လည်း နှင့်ဘက်က
နှိပ်ရာမှုတွေကို အနည်းဆုံးဖြစ်
အောင် ငါ စဉ်းစားထားပါ
တယ်။ ငွေရေးကြေးရေး
တစ်ခုတည်းကို ပြောတာ
ဟုတ်ဘူးနော်။ အရာရာအား
လုံးအတွက်ပေါ့’

ကေသီ မပြုံးလိုက်ချင်
ပါ။

‘နှင် မိန်းမတစ်ယောက်
သူလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်
တော့’

‘ငါ နှင်ကလွဲလို့ ဘယ်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့
ထက်ပွန်းတတီးနေတာ တွေ့
လို့လဲ ကေသီ။ နောက်ပြီး
ငါ့ကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်
တစ်သက်လုံး ဒုက္ခရောက်ပြီး
စိတ်ညစ်နေရမယ့် အဖြစ်မျိုး
ဆိုချင်ဘူး။ ငါ နှင်ကို ချစ်
ထားပါ။ ညီမလေးတစ်ယောက်
နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ဆိုထက်ကို ပိုချစ်တယ်။ နှင်
နဲ့ တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး နှင်
နဲ့အိပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်း
ဆောင်ရွက်တယ်။ နှင် ပျော်နေ
နေခြင်းရင် ငါလည်း ပျော်
နေပါ။ ကျေနပ်တယ်။ ဒါပေ
မယ့် နှင်ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ တစ်ခါမှ
မရဘူးနဲ့ပဲ။ ငါ့ကြောင့်

နှင် စိတ်ဆင်းရဲရမှာကိုလည်း
မလိုလားဘူး။ ဒါ မှန်သော
သစ္စာပါ။ ခု ငါတောင်းဆိုမှု
ဟာ ငါ့သစ္စာကိုတောင် ခြိမ်း
ခြောက်နေပြီ ကေသီ’

ကေသီ မယုံရဲသော်
လည်း အမှန်တရားတချို့ကို
တော့ ကေသီ လက်ခံရလိမ့်
မည်။ ကေသီမှာ ငဲ့စရာ
မိသားစု၊ ဆွေမျိုးမရှိပါ။
ကေသီသည် တစ်ကောင်
ကြွက်။ ကေသီငဲ့စရာ ကေသီ
ခံစားချက်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ
တို့သာ ရှိပါသည်။

‘ပြန်စဉ်းစားပေးပါ
ကေသီရယ်။ အေးအေးဆေး
ဆေး စဉ်းစားပါ။ နှင် အဆင်
သင့်ဖြစ်တဲ့အချိန်အထိ ငါ
စောင့်ပါမယ်။ နှင်နဲ့တူတဲ့ ငါ့
ကလေးလေးကို ပြုစုပျိုး
ထောင်ချင်လွန်းလို့ပါ။ ငါ့ကို
အဖေတစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်
ပေးပါ’

တော့ တစ်ကိုယ်
ကောင်းဆန်းခဲ့ပါသည်။ သူ
အဖေဖြစ်ခွင့်ရဖို့ ကေသီ အမေ
ဖြစ်ခွင့် အဆုံးရှုံးခံရမည်လား။

ကေသီလည်း တစ်
ကိုယ်ကောင်း ဆန်းခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့လည်း
အချစ်သည် အချစ်သာဖြစ်ပါ
သည်။ အချစ်သည် နူးညံ့
ညင်သာသော်လည်း အချစ်
သည် ရက်စက်ပါသည်။
အချစ်၏ အရသာသည်
ခံစားရသူအတွက် ချိုမြိန်ယစ်
မှူးဖွယ် ကောင်းသော်လည်း
အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ
အမှုအရာတို့သည် ကြမ်းတမ်း
ရိုင်းရိုင်းလေး ရှိပါသည်။
ကေသီအတွက်လည်း အချစ်
ကပေးသော ခွန်အားသည်

အပြစ်မဲ့သော ကလေးငယ်
တစ်ဦးအား ဘဝခရီးကို ခက်
ခဲကြမ်းတမ်းစွာ လျှောက်လှမ်း
စေဖို့ လုံလောက်ခဲ့ပါသည်။
ချစ်သူပျော်ရွှင်စေဖို့ ကေသီ
မျှော်လင့်အဟောင်းချက်များ
ကို စတေးကာ မျှော်လင့်ချက်
အသစ်များနှင့် ကေသီ စတင်
မိသည်။ ကေသီနှင့် တော့
တို့၏ ဗီဇသွေးများ ပေါင်းစပ်
ထားသော လူသားအသစ်
တစ်ယောက် လူလောကတွင်
ရှင်သန်နေထိုင်ပါလိမ့်မည်။
ဒီလောက်နှင့်ပင် ကေသီ
ကျေနပ်ရပါလိမ့်မည်။

ကေသီတို့ ကလေး
သည် သားလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်ဖို့ ဖန်တီးသန္ဓေသား ဖန်
တီးရသည်။ သက်ဝိုးထုတ်
ယူ မိန်းမအင်္ဂါထဲသို့ ထည့်
သွင်းခြင်းနည်းသည် သမီး
လေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်
သွားနိုင်သည်လေ။ သမီး
လေးဆိုလျှင် တော့အဖို့
ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခွင့်ရ
မည်မဟုတ်။ တော့၏ သက်
ဝိုးနှင့် ကေသီ၏ မျိုးဥတို့ကို
သားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်
အောင် အပြင်မှာ ပေါင်းစပ်ရ
မည်။ ပြီးမှ ကေသီ သား
အိမ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ
ကိုယ်ဝန်ဆောင်စေမည်။
ကံကောင်းလှစွာပင် တစ်ကြိမ်
တည်းနှင့် ကေသီတို့ အောင်
မြင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်
ကေသီတို့ ထိုင်းနိုင်ငံသို့
အခေါက်ခေါက်သွားခဲ့ရ
သည်။ ဆေးစစ်ဖို့၊ မျိုးစပ်ဖို့၊
ကိုယ်ဝန်မြဲဖို့၊ အခေါက်တိုင်း
မှလည်း ကေသီတို့နှစ်
ယောက်အပြင် တော့အစ်ကို
ဝမ်းကွဲ ဘုန်းဆက်နှင့် တော့
အဒေါ် ကြီးကြီးတင်တို့က

အမြဲလိုက်ပါ ပြုစုကြသည်။
ဘုန်းဆက်က တော့အမေ
ဘက်မှ တော်သော အစ်ကို
ဝမ်းကွဲဟု ဆိုသည်။ မိဘတွေ
က လားရှိုးဘက်က ရွာတစ်
ရွာမှာ နေသည်။ စီးပွားရေး
နှင့် ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး တော့ပုဂ္ဂလိ
က ဆေးရုံမှာ လက်ထောက်
မန်နေဂျာ ဝင်လုပ်နေသူ ဖြစ်
သည်။ ကြီးကြီးတင်က
တော့ အမေ၏ ညီမ အပျို
ကြီးဖြစ်ပြီး တော့မိခင် မုဆိုး
မကြီး ဆုံးပါးသွားကတည်း
က တော့တို့ အိမ်မှာပဲ
တော့တို့ကို စောင့်ရှောက်
ရင်း လာနေခဲ့သည်။ ကေသီ
ဗိုက်ကလေး အရိပ်အယောင်
ပြလာသည့် နောက်မှာတော့
တော့နှင့် ကြိုတင်စီစဉ်ထား
ခဲ့သည့်အတိုင်း ရန်ကုန်က
တော့နှစ်ထပ် တိုက်ကလေး
မှာပင် ကေသီတို့အားလုံး
ပြောင်းရွှေ့ နေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။
ကေသီက အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံထဲ
ကို လှမ်းမြင်ရသော အောက်
ထပ်က ထောင့်အခန်းလေးမှာ
ပဲ နေရာယူဖြစ်ပြီး ကြီးကြီး
တင်က ထမင်းစားခန်းနှင့်
ကပ်လျက် ခေါင်းရင်းဘက်
အခန်းမှာ။ တော့တို့ကတော့
အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ခန်းစီ။
ကေသီ ကိုယ်ဝန် လရင့်လာ
သည့်နောက်တော့ ဟိုဘက်
ကို မသွားရတော့။ ရန်ကုန်က
အိုချို အစ်မတစ်ယောက်ဆီမှာ
ပဲ ဆက်ပြသည်။ တော့နှင့်
ဘုန်းဆက်တို့ကတော့ တစ်
ပတ်တစ်ခါ မန္တလေး ပြန်ကြ
ရသည်။

ကေသီ ထင်မှတ်မထား
ရလောက်အောင်ပင် ပျော်ရွှင်
ခဲ့ရပါသည်။ မနက်မိုးလင်း
လာလျှင် လေးယောက်သား

မနက်စာ အတူတူစားရင်း စကားပြောကြမည်။ တစ်အောင်တစ်နား နေပြီးလျှင် တေဇာနှင့် ဘုန်းဆက်တို့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ခြံရံကာခြံထဲ လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း စကားပြောကြမည်။ နေ့ခင်း နေ့လယ် ရုပ်မြင်သံကြား အတူကြည့်လျှင်ကြည့်၊ သို့မဟုတ် ကေသီ စာထိုင်ဖတ်နေလျှင်လည်း ကေသီ အနားမှာ အအေးသောက်ရင်းဖြစ်စေ အဖော်ပြုပေးကြခြင်း။ နောက်ပိုင်း ကေသီ မွေးဖွားခါနီး ရက်များတွင် တေဇာတို့ မန္တလေးသို့ပင် မပြန်ဖြစ်ကြတော့။ မိသားစုနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း မနေရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ကေသီအတွက် ဒီအချိန်ကလေးတွေ ကုန်ဆုံးသွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေမိသည်။ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ချက် ကလေးတစ်ခုပင် ကေသီရင်မှာ ဖြစ်တည်ခဲ့၏။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကလေးမှာလည်း ကေသီအပေါ် များစွာမှီခိုနေ ပြန်ပါသည်။ တေဇာလည်း ကေသီလိုပင် မိသားစု ဘဝကို စွဲလမ်းတပ်မက်သွားဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ကေသီတို့ အတူတူ နေထိုင်ကြတုန်းမှာ ခံစားရသော ပျော်ရွှင်မှုမျိုး တစ်သက်လုံးရရှိ တေဇာကို တောင့်တ နေစေချင်မိသည်။ ထိုအခါ ကေသီနှင့် တေဇာတို့ လက်ထပ်ကြပြီး သားလေးကို အတူတူ ပြုစုပျိုးထောင်ချင်လှပါသည်။

ကမ္ဘာ့ ကံအဆိုးဆုံး မိန်းမစာရင်းကို ပြုစုလျှင် ကေသီသည် နံပါတ်တစ်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရချိန်တွင် ကေသီမှာ မျှော်လင့်စရာ

သားသားကိုလည်း
ကေသီ
မခွဲနိုင်သေးပါ
သားသားကို
ကေသီ
မထားခဲ့နိုင်ပါ
'သားရဲ့မေမေ
ဘယ်မှာလဲ'
ဟူသော
မေးခွန်းထက်
'သားမှာ ဘာလို့
ဖေဖေနှစ်ယောက်
ဖြစ်နေတာလဲ'
ဟူသော
မေးခွန်းနှင့်
သားကို
ရင်မဆိုင်စေချင်ပါ

ဘာမျှ မကျန်တော့ကြောင်း နားလည်ခဲ့ရပါသည်။ အဲဒီနေ့က တေဇာအခန်းကို ရှင်းဖို့ ကေသီ မသွားခဲ့လျှင် အကောင်းသားဟု ကေသီ နောင်တရမိသည်။ တေဇာအခန်းဆီသို့ အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့မိခြင်းကိုလည်း ရှက်ရွံ့စွာ နာကျင်မိပြန်သည်။ ကေသီ အိပ်မက်ခဲ့သော စိတ်ကူးအကြောင်း ကြီးကြီးတင် ကို ပြောပြတော့ ကြီးကြီးတင်က ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ အားပေးကူညီခဲ့သည်ကို ကေသီ နားလည်ခဲ့ပြီ။ ကေသီ မီးဖွားသည့်နေ့က ဆေးရုံမှာ သားကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ချိုကြရင်း ကြည့်နူးစွာ ဖလှယ်ခဲ့ကြသော သူတို့၏ အပြုံး

များကို အောင်သက်သက်နှင့်ပင် ကေသီ လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ တေဇာစားပွဲပေါ်ရှိ ဆောင်းဘောက်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဓာတ်ပုံထဲမှ တေဇာကို ပေးနေသော ဘုန်းဆက်၏ အနမ်းများသည် ကေသီကို လှောင်ပြောင် သရော်နေကြသည်။ ကေသီ ဒီထက် စောစောသိခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ ကေသီ အလွန်ရှက်ပါသည်။ ဒီ နောက် မှာတော့ သားသားသည်သာ ကေသီဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ကေသီတို့ ကြိုတင်သဘောတူထားခဲ့သည့်အတိုင်း သားသားတစ်နှစ်ပြည့်သည်အထိ ကေသီ သားကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခွင့်ရမည်။ ကေသီ ချစ်သောသူနှင့် ကေသီ၏ သားလေးသည် လူလောကတွင် ရှင်သန်တည်ရှိနေလိမ့်မည်။ သားသားဆီသို့ ကေသီ မကြာခဏ သွားလည်နိုင်မည်။ သားဖခင်၏ မိတ်ဆွေအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သားချစ်သည့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း ကေသီ သားသားဘဝထဲမှာရှိနေမည်။ ကေသီ အဝထဲ မှာလည်း သားသား ရှိနေမည်။ ကေသီဘဝထဲ ဝင်မလာချင်ခဲ့သူ၊ ကေသီလည်း ဆွဲခေါ်ဖို့ မကြိုးစားသင့်တော့သော သူ့ကိုတော့ ကေသီ ချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ခွင့်လွှတ်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ကေသီ သူ့အပေါ်မှာ တင်ထားသော ဝဋ်ကြွေးသည် ဒီလောက်နှင့်ပင် ကျေသင့်ခဲ့ပါပြီ။ လွယ်မည်ထင်ထားခဲ့သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်သည် ခက်

ခဲလွန်းနေသည့်အခါ အခြေထွက်လာခဲ့သည်တိုင် ထိုအခြေသည် မှန်ကန်နေလိမ့် မည်ဟု ကေသီ မယုံကြည်ရဲခဲ့ပါ။
□
သားသား ရက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့သည် ငါးယောက်တည်းနှင့်ပင် ပျော်ရွှင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့၏။
တစ်ခါတစ်ရံ ချိုသာသူသည်မှန်တိုင်းမလာမီ ကြိုနှင့်သော လေပြည့်ဖြစ်နိုင်သော မှန်း နောက်ကျမှ သိရှိခဲ့ခြင်းမှာ ကေသီ ကံကြမ္မာဟု ကေသီ မဆိုချင်တော့ပါ။
သားသား အိပ်စက်သွားလျှင် ကေသီ ထိုးလက်စ လည်စည်းပဝါကလေးကို ကောက်ကိုင်သည်။ သားအတွက် ဆွယ်တာနှင့် ခေါင်းစွပ်များ ထိုးပေးပြီး ပိုသောချည်များဖြင့် လည်စည်းကျားကျားကလေးကို သူ့အတွက် ကေသီ ထိုးချေသည်။ ကျောင်းသားဘဝမွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ကေသီ လည်စည်းပဝါကလေးထိုးပေးတုန်းက မပတ်တတ်ပတ်တတ် လာသော သူ့ပုံစံကို မြင်ယောင်ပြီး ကေသီ ပြုံးမိသည်။
'ဘာတွေများ ပြုတာလဲ ကေသီ'
'ဟင်၊ နင် ဘာလာတာလဲ။ မအိပ်သေးဘူးလား၊ တေဇာရော'
'တေဇာတော့ အိပ်နေပြီဟာ။ ငါ အိပ်မပျော်နိုင်လို့ သားဆီလာခဲ့တာ'
ဘုန်းဆက်က ကေသီ ရှေ့က ခွေးခြေပေါ်မှာ ထိုင်သားသား ပုခက်ထဲကို ကြည့်သည်။

‘သား အိပ်သွားပြီပေါ့’
‘အေး၊ နင်လည်း သွား
အိပ်တော့’

‘ငါ ပြောစရာ ရှိတယ်
ကေသီ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ငါ
အိပ်မပျော်တာ’

သူ့မျက်လုံးမှ ထူးဆန်း
သော အရိပ်အယောင်များကို
ကေသီ သိသလိုနှင့် အဓိပ္ပာယ်
ဖော်နိုင်ပြန်ပါ။

‘ငါ မင်းကို ချစ်တယ်
ကေသီ၊ မင်းကို လက်ထပ်ပါ
ရစေ။ မင်းရယ်၊ ငါရယ်၊
သားလေးရယ် ပျော်ရွှင်စရာ
ကောင်းတဲ့ မိသားစုဘဝကို
တည်ဆောက်ကြရအောင်လေ’

‘ဟင့်ဟင်း ဟင်း...
ဘုန်းဆက်ရယ်၊ ငါ နင်တို့
အကြောင်းတွေ အကုန်သိပြီး
ပြီ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် သိတာတွေ
ရော၊ ကြီးကြီးတင် ပြောပြ
တာတွေရောဆို တော်တော်
ပြည့်စုံသွားပြီလေ။ ဟုတ်
တယ်မလား။ နင်တို့ စီစဉ်
ထားတဲ့ မိသားစုဘဝမှာ ငါမှ
ပေါ်ဘဲဟာ။ ကဲ ရယ်စရာ
တွေ ပြောမနေနဲ့။ သွားအိပ်
တော့’

‘မဟုတ်ဘူး ကေသီ၊
အဲဒါတွေဟာ အရင်ကပါ။
နင် ငါတို့အိမ်ကို ရောက်လာ
ပြီးကတည်းက ရရှိခဲ့တဲ့ ပျော်
ရွှင်မှုတွေဟာ ငါ့အတွက်
အတိုင်းအဆ မရှိပါဘဲ။ စိုက်
စားလေး စုစုပုံပုံလေးနဲ့ အမြဲ
ပြီးနေတတ်တဲ့ နင်ကို ငါ
အရမ်း ချစ်မိသွားတယ်
ကေသီ။ သားလေးမွေးပြီး
နောက်တော့ ငါ့အတွက် ချစ်
စရာ ပိုတိုးလာတာပေါ့ဟာ။
အဲဒီတော့ ငါ သိလိုက်တယ်။
နင်ရယ်၊ ငါရယ်၊ သားလေး
ရယ်သာ ရှိရင် ငါ့ဘဝ ပြည့်စုံ

သွားပြီ။ ပြီးတော့ မသေချာ
သေးပေမဲ့ သားလေးဟာ ငါ့
ကလေးပဲ’

ကေသီ ခပ်အုပ်အုပ်
ရယ်မိသည်။

အဓိပ္ပာယ်မရှိ တောင်စဉ်
ရေမရတွေ လျှောက်ပြောနေ
သော ဘုန်းဆက်ကို ကေသီ
သည်းမခံတော့ပါ။ ကေသီ
မိသားစုဘဝကို မှတ်တွယ်ခဲ့
မင်သွားခဲ့မိတာ၊ ဆက်လက်
ပိုင်ဆိုင်လိုသေးသည်မှာ မှန်ပါ
သည်။ သို့သော် ကေသီချစ်
သော သူကိုသာ ကေသီ ရွေး
ချယ်လိုပါသည်။ ယုန်ကို
ထောင်မှတော့ ယုန်ကိုပဲ
ကေသီလိုချင်ပါသည်။ ကဲ
အားလျော်စွာ မိသားစုသော
ကြောင့်ကိုတော့ ကေသီ ဖမ်း
ဆုပ်ထားဖို့ စိတ်မသန်နိုင်ပါ။

‘တကယ်ပါ ကေသီ။
ဖန်ပြန်သန္ဓေလုပ်ဖို့ ပေးလိုက်
တဲ့ သုက်ပိုးတွေထဲမှာ ငါ့ရဲ့
သုက်ပိုးတွေလည်း တစ်ဝက်
လောက်ပါတယ် ကေသီ။
သားလေးဟာ ဘယ်သူ့သုက်
ပိုးနဲ့ လူဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ
အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကြည့်လေ၊ သား
လေးဟာ ငါနဲ့ တစ်ပုံတည်း
ပဲ မဟုတ်လား။ သား ဆံပင်
ကောက်တာတွေ၊ အသားဖြူ
တာတွေ၊ မျက်နှာကျတွေဟာ
ငါနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲလေ။
တောဇာနဲ့မှ မတူတာ’

ရုတ်တရက် သားကို
ပြေးကြည့်မိသည်။ ဟုတ်ရဲ့
လား။ သားသားသည် ဘုန်း
ဆက်နှင့်များ တူနေသလား။
ဟင့် အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ပါ။
သားသား၏ မျက်ခုံးမျက်လုံး
များ၊ နှုတ်ခမ်းများသည်
တောဇာမျက်လုံးများ၊ နှုတ်ခမ်း

များပါပဲ။ ဟင်... ဘုန်းဆက်
မျက်လုံးတွေကရော။ အဲဒီလို
ပဲလား။ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊
မတူပါဘူး။ မတူဘူး။ တူလို့
လည်း မဖြစ်ဘူး။ သူ လိမ်
နေတာဖြစ်မှာပါ။

ကေသီ ပြန်ပြောဖို့ ခွန်
အား မရှိတော့ပါ။ ကေသီ
ဘဝ တစ်ခုလုံးစာ အကြီးမား
ဆုံး လိမ်လည်မှုကြီးအဖြစ်
အလိမ်ခံလိုက်ရပါသည်။
ကေသီရင်ထဲမှာ စကားလုံး
များနှင့် ပြည့်ကျပ်လာသော်
လည်း လည်ချောင်းဝတွင်
တစ်ဆို့နေသော ဒေါသအစိုင်
အခဲက စကားလုံးများကို
ထွက်လာခွင့် မပေးကြ။
ကေသီတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်
ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။
နောက်ဆုံး ထွက်လာသော
စကားတို့သည်လည်း တုန်
ယင်လျက်။

‘နင်တို့... ငါ့ကို...
ပူး...ပေါင်းကြစည်လိုက်...
ကြတာပေါ့လေ။ အီး ဟီး...
ဟီး...’

‘တောဇာ မသိပါဘူး
ကေသီရယ်၊ ခုထိလည်း
မသိသေးဘူး။ ငါတွေ့မိတာ
က တောဇာတစ်ယောက်တည်း
အဖေဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မတရား
ဘူးလေ။ ငါ့အတွက်လည်း
အဖေဖြစ်ခွင့် ရှိသင့်တယ်
မလား။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်
သူ့သုက်ပိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး...’

‘ဖြန်း...’

ကေသီ ဘုန်းဆက်ပါး
ကို အားရပါးရ လွှဲပြီး ရိုက်ချ
ပစ်လိုက်သည်။

‘ငါတို့ လက်ထပ်ရ
အောင် ကေသီရယ်၊ နင်ရယ်၊
ငါရယ်၊ သားလေးရယ် အတူ
တူ...’

ဘုန်းဆက်ရယ်၊ ကေသီ
ရယ်၊ သားလေးရယ်...။
ဟင်၊ ဒါဆို တောဇာရော။
ကေသီ၏ တောဇာရော။ ဟင့်
အင်း၊ ကေသီ ဒီလမ်းကို ရွေး
ချယ်ခဲ့တာ ဒီလိုအဆုံးသတ်
သွားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကေသီ
ဒီလိုရွေးချယ်ခဲ့တာ တောဇာ
ပျော်ဖို့။ ကေသီချစ်သည့်
တောဇာ၏ ပျော်ရွှင်မှုအတွက်။

‘တော်...တော့...။
နင် ထွက်သွားတော့။ ငါ့
အခန်းထဲက အခုထွက်သွား
တော့ ဘုန်းဆက်။ နင့်
မျက်နှာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး’
‘ကေသီ...’ ပြီ လေ
ကေသီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြော
တာကို မင်းစဉ်းစားထားပါ။
သားလေးနဲ့ အတူတူဆက်နေ
ဖို့လေ’

သူ ထွက်သွားလျှင်
ကေသီ တံခါးကို ဖြည်း
ဖြည်းဝိတ်၊ ချက်ချထားလိုက်
ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ မှောက်ချ
လိုက်ရင်း အားရပါးရ ရှိက်ငို
ပစ်လိုက်မိသည်။

ကျန်ရက် များသည်
ကေသီအဖို့ ငရဲရက်များအဖြစ်
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသည်။
ဘုန်းဆက်၏ အကြည့်စိမ်း
စိမ်းများမှ တိမ်းရှောင်ရင်း၊
ရီသုသု ခန်းခနဲစကားများကို
ရင်ဆိုင်ရင်းကြားမှ သားသား
ကိုသာ တိုးချစ်နေရသည်။
တောဇာကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ဖို့
ကေသီ စိတ်ကူးကြည့်သည်။
ကေသီ လွန်မည်မထင်ပါ။
ဘုန်းဆက်ကိုယ်တိုင်က သစ္စာ
ဖောက်တစ်ယောက်ပဲ။
အကျိုးဆက်အဖြစ်တော့
သူတို့နှစ်ဦး ကွဲကွာသွားကြ
လိမ့်မည်။ ဒါဆို... တောဇာ
အိပ်မက်တွေ ပျက်စီးသွား

မည်လား။ ကေသီ သိက္ခာ၊ ကေသီနုလားသားနှင့် ရင်းခဲရသော တောဇာအိပ်မက်များ ပြုပျက်သွားကြလိမ့်မည်။ ကေသီ အတွေးထဲမှာပင် ရင်နာရသည်။

ကေသီသွားလျှင် ပြဿနာများ အလိုလို ပြေလည်သွားမည်ဟု ကေသီထင်သည်။ သားလေးနှင့် မဝေးချင်လျက်မှပင် သားလေးအသက် တစ်နှစ် မြန်မြန် ပြည့်စေချင်မိပြန်သည်။

‘ကေသီ မင်း စဉ်းစားပြီးပြီလား။ သားတစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်နော်။ဟားဟား...’

အချိန်တန်လျှင် သူ့စကားကို လက်ခံလာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်လိုဦးနှောက်နှင့် များ တွေးထားပါလိမ့်။

‘ဒီမှာ ကေသီ၊ တောဇာ မရှိတုန်း ပြောထားရဦးမယ်။ မင်း ငါ့ကိုလက်မထပ်ရင်လည်း ငါကတော့ သားကို ခေါ်ပြီး ဒီကနေ ထွက်သွားမှာပဲ။ငါ့သားကို ငါပဲ ပိုင်ရမယ်’
‘အို နင် လက်လွှတ်စပယ်ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ သားက တောဇာရဲ့သားလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အို သေချာပါတယ်။ တောဇာရဲ့သားပဲ’

‘ဒီမှာ မင်းလည်း အိုသွေး၊ ငါလည်း အိုသွေးပဲလေ။ တောဇာက ဘီသွေး။ သားရဲ့သွေးက အိုသွေး။ ငါအကုန် တွက်ချက်ပြီးပြီ။ သားက တောဇာရဲ့သား လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘နင့်ဉာဏ် တစ်မိုက် တစ်ထွာလေးနဲ့ လာပြောမနေနဲ့။ အိုသွေးနဲ့ ဘီသွေးကနေလည်း အိုသွေးကလေး မွေးနိုင်တာပဲ။ နင်ကြိုက်တဲ့

ဆရာဝန် သွားမေးကြည့်’
‘မသိဘူးဟာ။ မမေးနိုင်ဘူး။ငါ့သားက ငါ့သားပဲ’
ကေသီအပြုံးကို သူကျေနပ်ဟန်မတူပါ။

ကေသီ ကြိုးစားရှောင်တိမ်းခဲ့သော်လည်း ထိုညကလို အဖြစ်အပျက်မျိုး ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်တော့ ဒီအိမ်သည် ကေသီအတွက် လုံခြုံမှုမရှိနိုင်တော့ပါ။ အဲဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး နောက်တစ်ကြိမ် မဖြစ်ဘူးဟု မည်သူမျှ အာမမခံပါ။ ကေသီ ကလေးတစ်ယောက် မွေးပြီးသည့်တိုင် ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်။ သားကို မွေးဖွားခဲ့ပြီးသည့်တိုင် ကေသီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာသန့်သန့်နှင့် ရှင်သန်ချင်ပါသေးသည်။

နှစ်ချောင်းထိုး သိုးမွေးအပ်များကို ကိုင်ထားသော ကေသီလက်များမှာ ပိုမို တုန်ယင်လာပြန်သည်ဖြစ်ရာ မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်ရသည်။ အနည်းဆုံးတော့ ကေသီ ကြိုးကြိုးတင်ကို ပြောပြထားသင့်သလား။ ဒီနေ့မှ ကြိုးကြိုးတင်ကလည်း အပြန်နောက်ကျလှသည်။ ဟင့်အင်း။ ကြိုးကြိုးတင်ကိုလည်း ကေသီ မယုံပါ။ ကြိုးကြိုးတင်သည် သူတူများမိန်းမရရေးအတွက် ဘာမဆို လုပ်မည့်သူဟု ကေသီ ထင်သည်။ မဖြစ်ပါ။

သူ့အမြန်ဆုံး ထွက်သွားမှ ဖြစ်မည်။ သားသားကိုရော။ သားသားကိုလည်း ကေသီ မခွဲနိုင်သေးပါ။ သားသားကို ကေသီ မထားခဲ့

နိုင်ပါ။ ‘သားရဲ့မေမေ ဘယ်မှာလဲ’ဟူသော မေးခွန်းထက် သားမှာ ဘာလို့ ဖေဖေနှစ်ယောက် ဖြစ်နေတာလဲ’ဟူသော မေးခွန်းနှင့် သားကို ရင်မဆိုင်စေချင်ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးမားချိုသာလိုက်လျောပါစေ သူပေးနိုင်သော မေတ္တာသည် ကေသီချစ်သည့် မိခင်မေတ္တာကို လိုက်မီနိုင်မည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကေသီ မယူဆမိပါ။

သားသားသည် ကေသီသားသာ ဖြစ်သည်။ ကေသီပိုင်သည်။ တောဇာသားဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းဆက်သားဖြစ်ဖြစ် ကေသီနှင့်ဆိုင်သလို ကေသီပိုင်သည်။ တရားတပေါင်ယှဉ်လျှင်လည်း ကေသီဘက်က အသာချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ သားသားကိုပါ ကေသီ ခေါ်သွားမည်။ တောဇာကိုလည်း ကေသီ မခွဲနိုင်တော့ပါ။ သားသားသာရှိလျှင် တောဇာမရှိလည်း ကေသီ နေနိုင်ပါသည်။ သားသားမရှိဘဲတော့ ကေသီ မနေနိုင်ပါ။ နောက်ကိစ္စ နောက်မှ ရှင်းရမည်။ ကေသီ သားသားကိုခေါ်ပြီး သွားတော့မည်။ ဒီအိမ်နှင့်ဝေးရာ၊ ဘယ်သူမှ လိုက်မရှာနိုင်သည့် နေရာကို ဒီနေ့ပဲ သွားမည်။

ခုနစ်နာရီခွဲလျှင် သူတို့ပြန်လာတော့မည်။ ကေသီအမြန်လုပ်ဖို့ လိုသည်။ ခုတင်အောက်က ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ကေသီ အဝတ်အစားအချို့နှင့် အသုံးအဆောင်များကို ခပ်သွက်သွက် ထည့်နေမိသည်။ နောက်သားသား၏ အဝတ်အစားများ၊ ကစားစရာများ၊ အရေးကြီးသော

စာရွက်စာတမ်းအချို့၊ နောက်တောဇာ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။ သားသားကြီးလာလျှင် သူ့အဖေ ဘယ်လိုပုံရှိသည်ကို တော့ မြင်ဖူးသင့်သည်ဟု ကေသီယူဆမိသည်။ လိုအပ်တာအားလုံး စုံပြီထင်သည်။

အိပ်ပျော်နေသော သားသားကို အသာအယာဝင် ပွေချိုး ခပ်သွက်သွက် ထွယ်လာလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့အတွက်မှာပဲ တက္ကစီတစ်ဦးကို အလွယ်တကူ ငှားနိုင်ခဲ့သည်။

‘အောင်မင်္ဂလာ ကားကြီးကွင်းကို မောင်းပါ’

‘ကျန်ခဲ့ပေတော့ တောဇာရေ ကျန်ခဲ့ပေတော့။ ငါ နင်တို့လိုက်ရှာလို့မရတဲ့ ဟိုအဝေးကြီးအထိ ငါ ထွယ်သွားတော့မယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ တောဇာရယ်...’

ကေသီချစ်သော သူငယ်ပြင်းရှည်ရှည်သည်ပင် စိတ်ထဲဆဲ များနေသလို။

‘တောက်...ခွေးမသားတွေ၊ ကားကို ဘယ်လိုမောင်းနေတာလဲ။ သေချင်လို့လား’

တက္က စီ သ မား ၏ ဒေါသထွက်နေသော မျက်နှာကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကေသီ မြင်ရသည်။

‘ဟင်...နောက်မှာ...’

‘သူ...သူတို့ လိုက်ကြပြီ...’

‘မြန်မြန်မောင်းပါ ဆရာရယ်...အမြန်ဆုံးမောင်းစမ်းပါ...။ အဲဒီတွေရဲ့ အရိပ်အောက်က ကျွန်မ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်လွှတ်မြောက်သွားပါရအောင်...’

ကေသီမြင်

နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓဓိ

စန္ဒာချိုယ်

သင်္ကန်းတိုက်

မြန်မာနိုင်ငံ-မယ်မိ-မောင်မိ / ဘုံမြို့သင်္ကန်း-မယ်မိ-မောင်မိ / အနုပညာ အဖွဲ့အစည်း အသင်းအဖွဲ့အစည်းများ အသင်းအဖွဲ့အစည်းများ

မသုမ္ပန်

အမှတ်(၁၅)၊ ကွက်သစ်လမ်း၊ ကိုတော်ရပ်ကွက်(ခရေကော်)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

အမှတ်(၂၈၊ ၁၁)၊ မြေညီ၊ ဗဟိုလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဖုန်း (၀၁) ၂၀၂၇၄၆၊ ၀၉၄၂၀၀၂၇၄၆၊ ၀၉၄၇၆၂၇၂၆

စန္ဒာချိုယ်

သုတေသန

စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည် အထိတာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။

- Calendar ➤ Pamphlet ➤ Name Card
- Table Calendar ➤ Box ➤ Voucher
- File Holder ➤ Booklet ➤ Letter Head

➤ Lable အမျိုးမျိုးကို စိတ်တိုင်းကျ အရည်အတွေးပြည့်စုံစွာ ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

ကော်ကပ်ချုပ်စက်ဖြင့် စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ချုပ်လုပ်ပေးပါသည်။

အမှတ် ၁၃၃၊ မြေညီလမ်း၊ လမ်းမ၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဗဟာလလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း ၃၉၀၂၂၀

ကံဆွဲမှ ဖွဲ့ချုပ်
ဖြေညွှန်း

တစ်လ တစ်ခါတော့ ဝီစကီကလပ်ကို ကျွန်တော်
သွားတယ်။ ဝီစကီကလပ်မှာက ဝီစကီပဲ ရတယ်။
ဝီစကီကောင်းကောင်းပဲ ရောင်းတယ်။ ဈေးကွက်အတွက်
ရောင်းတမ်းထုတ်တဲ့ ဝီစကီမျိုးတော့ ရှားတယ်။
ဂျော်နီဝေါ့ကားလို ရောင်းတမ်း
ဝီစကီဆိုရင်တောင် သီးသန့်လက်ရွေးစင် (Private Collection)
တို့၊ အိုဒက်စီ (Odyssey) တို့လိုပဲ ရောင်းတယ်။ ဒါပေတဲ့
လာတဲ့ လူအများစုကတော့ ဂျော်နီဝေါ့ကားဟာ
ဂျော်နီဝေါ့ကားပဲလို့ သဘောထားကြလို့ ဝီစကီကလပ်မှာ
အရောင်းမကောင်းလှဘူး။ ဝီစကီကလပ်ကို

လူစိမ်းတစ်ယောက်
အနေနဲ့ လမ်းကြိုလို့
ဝင်သောက်တာမျိုး
လုပ်လို့မရဘူး။
ကလပ်က
အသင်းသားရယ်လို့
လက်ခံထားတဲ့လူက
လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို
ဧည့်သည်အဖြစ်
ခေါ်သွားနိုင်တယ်။
မျက်နှာစိမ်း အပ်ခြားနိမ်းလို့

ခေါ်ရမယ့်နေရာ။ အထူးတပ်ကထွက်တဲ့
တပ်ထွက်နှစ်ယောက်က အပေါက်ဝမှာ
စောင့်နေလေ့ရှိတယ်။ အသင်းသား
ဆိုပေတဲ့လည်း လျှောက်လွှာတွေ၊
ထောက်ခံစာတွေ မလိုဘူး။ ဆိုင်ရှင်က
လက်ခံလိုက်ရင် အသင်းသားဖြစ်တယ်။
တကယ်တော့ ကလပ်ဆိုပေတဲ့ ဝီစကီ
ရောင်းတဲ့ဆိုင်လို့ ပြောနိုင်တယ်။ ကိုယ်က
အာသီသရီရင် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ထောင့်တစ်နေရာက
ထုတ်တဲ့ ဝီစကီပဲဖြစ်စေဦးတော့ သူတို့က
ရအောင်မှာ ပေးနိုင်တယ်။ ကလပ်လို့ ခေါ်ထားတာက
ဥပဒေကြောင်းအရလို့ အရင်က ဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီး
မက်ကင်နွန်က ပြောပြဖူးတယ်။

အဘိုးကြီး မက်ကင်နွန်တစ်ယောက် ပင်စင်ယူတော့ ငါ ဆိုင်လေးတစ်ခုခု ဖွင့်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဝီစကီဆိုင်ဖွင့်ပါလား။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း စကော့တစ်ရုံ ဆိုတော့ အဲဒီကိုသွား။ ကလိုဒီမြစ်တစ်ကြောမှာ ဝီစကီချက်တဲ့ လုပ်ငန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲလို့ ကျွန်တော်တို့က မြှောက် ပေးကြတယ်။ သူလည်းသဘောကျတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆိုင်ကလေး ဖြစ်လာတာ။ သူသေတော့ ဆိုင်ကို သူ့သမီးကရတယ်။ သူက တက္ကသိုလ်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေအကြောင်း သင်တဲ့ ကထိက။ သူ့ယောက်ျားက စစ်တပ်ထဲက ဗိုလ်မှူး။ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ထွက်ပြီး ဒီဆိုင်ကလေးကို ဆက်လုပ် ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အားပေးတယ်။ သူတို့က လည်း လူပေါင်း ကောင်းတယ်။ အဘိုးကြီး ရှိစဉ်က ပြည်နယ် ရဲ့ ရှေ့နေချုပ်ကို ခေါ်လာခဲ့ဖူးတယ်။ သူကပဲ အကြံပေးတာ။ ကလပ်လို့ နာမည်ခံလိုက်ရင် လူသန့်သွားမယ်တဲ့။ ဆိုချင်တာ က ဝီစကီသောက်တာကို တန်ဖိုးထားစရာ အပြုအမူတစ်ခု၊ ဘဝမှာ အရသာခံစရာတစ်ခုလို့ လက်ခံထားတဲ့ လူတွေ လောက်ပဲ လာမှာတဲ့။ ဒါကြောင့် ဝီစကီကလပ်မှာ ပျော်စေ ပြက်စေ ကိစ္စမျိုး မရှိဘူး။ မြူဆွယ်မယ့်ဟာမျိုးတွေ မရှိဘူး။ မူးဟယ် ချူးဟယ် မရှိဘူး။ ကိုယ့် အုပ်စုနဲ့ကိုယ် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်း မသိနိုင်တဲ့ လူတွေလောက်ပဲ။ ဝီစကီသောက်ရင်း ဆေးလိပ် သောက်ချင်တဲ့ လူတွေအတွက် ဝီစကီကလပ်ရဲ့ နောက်ဘက်က ကွက်လပ်မှာ ထိုင်သောက်နိုင် တယ်။ ဥပဒေအရ ဝီစကီသောက်တဲ့ နေရာမှာ ဆေးလိပ် မသောက်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ဝီစကီကလပ်မှာ ဝီစကီအပြင်

ကလပ်လို့ နာမည်ခံလိုက်ရင် လူသန့်သွားမယ်တဲ့ ဆိုချင်တာက ဝီစကီသောက်တာကို တန်ဖိုးထားစရာ အပြုအမူတစ်ခု၊ ဘဝမှာ အရသာခံစရာတစ်ခုလို့ လက်ခံထားတဲ့ လူတွေလောက်ပဲ လာမှာတဲ့ ဒါကြောင့် ဝီစကီကလပ်မှာ ပျော်စေပြက်စေ ကိစ္စမျိုး မရှိဘူး မြူဆွယ်မယ့်ဟာမျိုးတွေ မရှိဘူး။ မူးဟယ် ချူးဟယ် မရှိဘူး ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဘာတွေပြောနေကြမှန်း မသိနိုင်တဲ့ လူတွေလောက်ပဲ ဝီစကီသောက်ရင်း ဆေးလိပ် သောက်ချင်တဲ့ လူတွေအတွက် ဝီစကီကလပ်ရဲ့ နောက်ဘက်က ကွက်လပ်မှာ ထိုင်သောက်နိုင်တယ်

တခြားရောင်းတာဆိုလို့ စီးကရက်နဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ပဲရှိတယ်။ ကွက်လပ်ကလည်း ကွက်လပ်နဲ့ဘေးက စိုးရွှေ့တိုက်အမြင့်ကြီး တွေ ကာထားလို့ အမြဲလို အရိပ်ရတယ်။ လမ်းသွား လမ်းလာ နဲ့လည်း ဝေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲမှာ သောက်လေ့ရှိတယ်။ အဘိုးကြီး မက်ကင်နွန် ရှိစဉ်ကတည်းက အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတွေရှိတယ်။ ဟိုတုန်းက တော့ ခုလို သားသားနားနား မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ အတော့်ကို

ဟန်ကျတယ်။ ဒီပြင် ဗိုလ်မှူး လူထွက်ကလည်း လူပျော်ဆို တော့ အခန်းတွေကိုတောင် အမည်ပေးထားသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကျ အခန်းကို ဘာမှန်း မသိတဲ့လူတွေ (People without label)အခန်းလို့ ခေါ်တယ်။ ကပ်လျက်အခန်း ကိုတော့ ဒီဒီအက်စ်(DDS-Donkeys in Drak Suit)အခန်းလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီမှာက နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ ပါလီမန်ထဲက ကိုယ်တော်တွေ လာတတ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးအခန်းကတော့ စစ်မဖြစ်ရေးဇုန် (Demilitarized Zone)တဲ့။ အဲဒီမှာက တက္ကသိုလ်က ပညာတတ်တွေ၊ ကော်ပိုရိပ် လူတန်းစား စာရင်း ဝင်သူတွေ ထိုင်လေ့ရှိတယ်။ ဗိုလ်မှူး လူထွက် အပြောအရ တော့ အဲဒီအခန်းက လူတွေက အငြင်းသန်သတဲ့။ ဒါကြောင့် စစ်မဖြစ်ရေးဇုန်လို့ ခေါ်တာဆိုပဲ။ ဒီလူတွေက တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ငြင်းရမှာ မပျင်းတဲ့ လူတွေတဲ့။ ဝီစကီကလပ်ကို လာတဲ့ လူတွေမှာကလည်း ပြောစရာတွေက အပုံချည်း။ အချင်းချင်း လည်း မျက်နှာတန်းမီနေကြတဲ့ လူတွေလိုချည်းပဲ။ ရုပ်ရည်နဲ့ နာမည်ကို တွဲပြီး မသိကြပေတဲ့လည်း တစ်နေရာရာမှာ သွားပြီး ဆုံကြရင် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလို ပြောလိုဆိုလို့ ရတယ်။ ဝီစကီကလပ်ကတော့ ဝီစကီကောင်းကောင်းကို အချိန်ပေး သောက်ရင်း လေပစ်ကြတဲ့ နေရာတစ်ခုလို့ ဆိုရလောက်တယ်။

ဒီတစ်ခေါက်တော့ ရိုရှန်းက ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့။ ငါ မှာထားတဲ့ ဝီစကီလည်း ရပြီ၊ မတွေ့ကြရတာလည်း ကြာပြီဆို တာနဲ့ ဝီစကီကလပ်ကို သွားဖြစ်တာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စဉ်သည့် အဖြစ် မကြာခင်ကမှ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လာအလုပ်လုပ်တဲ့

မာစတာ ဂန်နရီ ဆာဂျင်လူထွက် ကို ခေါ်သွားတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေနဲ့ မျက်မှန်းတန်းမီထား စေချင်လို့။ ရိုရှန်းက ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆုံကြတော့ နှစ်ကြိမ်စလုံး သူ မလာဖြစ်ဘူး။ သူက စိတ် ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပဲ။ လူကို မမြင်ဘဲ အသံအရတော့ အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်လို့ ပြောကြတာ

တကယ်တော့ သူက သီရိလင်္ကာသား၊ မည်းမည်းပြောင် ပြောင်။ ဟိုတုန်းက သူ့အဖေက သံအမတ်ကြီး။ သူ့ကို အင်္ဂလိပ် မှာ ကျောင်းထားတော့ ကိုရွှေသီရိ လင်္ကာသားက အင်္ဂလိပ် အင်္ဂလိပ်လို ပြောတာ မဆန်းလှဘူး။ တစ်သက်လုံး အင်္ဂလိပ် နေလာတာ။ သူ့မိန်းမကတော့ သီရိလင်္ကာသူ။ အင်္ဂလိပ်မှာ အင်္ဂလိပ်မကို ယူရမယ်ဆိုတဲ့ မူကို လက်မခံဘူး။ လင်္ကာ သူက ပညာတတ်။ လူဖြူတွေရဲ့ ကိုလိုနီစနစ်ကို ချစ်ကြည်

လူ။ Anticolonialist ပဲ။ လူဖြူတွေကို သာယာနေတဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လူဖြူတွေရဲ့ အရပ်မှာနေလို့ လူဖြူနဲ့ ညားရတာပဲ ဆိုတာဟာ ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ ဆင်ခြေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပညာ တတ်တိုင်း သိပါသော်ကော။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ကတော့ အလုပ် နဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ကြတာ။ သူ့ကိုယ်သူ ငါက လစ်ဘရယ် ဟိန္ဒူ။ ဂန္တိကြီး မဟုတ်ဘူး။ အစွန်းရောက်ဝါဒီ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဝီစကီလည်းကြိုက်တယ်။ သူ့ကြောင့်လည်း အိန္ဒိယက အာမ်ရတ်(Amrit)လို မော့လီဝီစကီ ကောင်းကောင်း ထုတ်လုပ်တယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ လူစုံလို့ သူ့မှာထားတဲ့ ဝီစကီကို မြည်းပြီး ကောက်ချက်ချပြီးသွားတော့ ရှိရုန်းက ပြောတယ်။ မင်းတို့ကို ဝီစကီ မြည်းရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးခဲ့ တဲ့ နှစ်လ၊ သုံးလလောက်က ငါ့အကြောင်းလည်း ပြောပြချင် လို့ ပြောပြီး တစ်ခုခု ဆက်ပြီး ပြောဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ သူထုံးစံအတိုင်း ဘယ်ဘက်က လက်ညှိုးထောင် လိုက်ရင်း သူ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ငါ့ဆီကို ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်။ အလုပ်သဘောအရ သိနေတဲ့ ဆရာဝန်ပါ။ ထူတော်၊ စိတ်ရင်းကောင်းတယ်။ အပြင်မှာ ထွက်လုပ်ရင် ဦးဆံအများကြီး ပိုရမယ်ဆိုတာ သိပေတဲ့ လစားလုပ်တယ်။ သူက ခန္ဓာကိုယ် လှူတာတွေကို လက်ခံရတဲ့ဌာနက အကြီး ဆုံး။ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဆေးပညာ၊ သုတေသန ပညာရပ် တွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားအတွက် လူတချို့က သူတို့သေသွားတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှူခဲ့ကြတယ်။ အင်မတန် မွန်မြတ်တဲ့ အပြုအမူတစ်ခုပါ။ လှူဖို့အတွက် မသေခင်ကတည်းက စီစဉ် ရတယ်။ လျှောက်လွှာလိုမျိုး ပုံစံတွေ ဖြည့်ရတယ်။ လျှောက် လွှာကို ဖုန်းဆက်တောင်းရတယ်။ တောင်းတဲ့အခါ အကျိုး အကြောင်းတွေကို အထိုက်အလျောက် မေးတယ်။ ကျေနပ် သောက်တော့မှ လျှောက်လွှာကို စာတိုက်က ပို့ပေးတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီဆရာဝန်ရဲ့ လက်အောက်က ဆရာဝန်ကလေး တစ်ယောက်က သူ့ကို ခုဖုန်းဆက်ပြီး လျှောက်လွှာတောင်းတဲ့ ဇာတ်ကောင် ဆရာ စကားပြောကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး တယ်လီဖုန်း ပြောင်းပေးတယ်။ ဒီတော့ သူကလည်း လက်ခံ ပြောတယ်။ ပြောပြီးတော့ သူ့ကိုယ် ခန္ဓာကို လက်ခံမယ် ဆိုတာနဲ့ လျှောက်လွှာပို့ပေးမယ် မပေးဘူးဆိုတာ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အကြောင်းပြန်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်။ ဆက်ရတဲ့ အကြောင်းက နောက်တစ်နေ့မှာ တစ်ခုခု ထူးခြားနေတယ်လို့ သူ ထင်လို့တဲ့။ သူပြောတဲ့ စကားက တစ်မျိုးတဲ့။ ဒီတော့ ငါက မေးတယ်။ တစ်မျိုးဆိုတာ စိတ်မမှန်ဘူးလို့ မင်းက ပြောချင်တာလားလို့။ ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ သူပြောတဲ့ စကားထဲမှာ သူက ဇာတ်ကောင် အချိန်တန်ရင် သွားရတာပဲ။ ရှိနေခြင်းနဲ့ မရှိတော့ ခြင်း ဆိုတာကလည်း သိပ်ထူးခြားလှတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြော

သတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ငါကလည်း အလုပ်များနေတယ်။ အသေ အချာ တွေးကြည့်နေဖို့ အချိန်လည်းမရှိတော့ ဒီလူဟာ ပညာ တတ်သန်သောကံ၊ သဘာဝတရားကို နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို လှူဖို့ လျှောက်လွှာကို သူက တောင်းတာမို့ ပေးလိုက်ပါလို့ပဲ ပြောလိုက်မိတယ်။ အဲဒီဆရာဝန် ကလည်း လျှောက်လွှာပို့လိုက်မယ့်အကြောင်း ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပြီး ပို့လိုက်တယ်။ ဖုန်းဆက်တုန်း လိုရမည်ရ ဆိုပြီး ဆရာဝန်က သူ ခရီးဆောင် တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက် တယ်။ နောက်တော့ အဲဒီလူက လျှောက်လွှာဖြည့်ပြီး ပြန်ပို့တာ နဲ့ ဆရာဝန်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း သိမ်းထားလိုက်တယ်။ မင်းတို့လည်း ကြားဖူးချင် ကြားဖူးမယ်၊ လှူထားတဲ့ ကိုယ် ခန္ဓာကို သေပြီးပြီးချင်း တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီနဲ့ နှစ်ဆယ့်လေး နာရီအတွင်းမှာ သွားပြီး သိမ်းရတယ်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကျော် ရင် လက်မခံတော့ဘူး။ နောက် နှစ်ပတ်လောက် ကြာတော့ ဆရာဝန်ရဲ့ ခရီးဆောင် တယ်လီဖုန်းထဲကို အက်စ်အမ်အက်စ် ဝင်လာတယ်။ နောက် နှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့် ကိုယ် ခန္ဓာ အသင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် တဲ့။ ချက်ချင်းတော့ ဆရာဝန် လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ နောက်တော့ လျှောက်လွှာထဲ က သူလိပ်စာကို ကြည့်ပြီး အနီးစပ်ဆုံး ရဲစခန်းကို အကြောင်း ကြား၊ အနီးစပ်ဆုံး ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကို အကြောင်းကြား၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ထောက်တစ်ယောက်နဲ့အတူ အဲဒီကို ကားမောင်း ထွက်ခဲ့တယ်။ ဆေးတက္ကသိုလ်နဲ့ အဲဒီလူနေတဲ့ နေရာက မြို့ရဲ့တစ်ဖက်စီမှာ။ ဒီတော့ ကားမောင်းသွားတာ နှစ်နာရီသာသာ ကြာတယ်။ ဟိုရောက်တော့ အဲဒီလူ သေနေပြီ။ သူ ရေချိုးခန်းထဲက ရေစိမ့်တဲ့ ကန်ထဲမှာ။ လက်ကောက်ဝတ် ကို ဘလိတ်စားနဲ့ လှီးပြီး သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ရေစိုနေတဲ့ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ရယ်၊ ကွဲနေတဲ့ ဝိုင်ခွက် တစ်ခွက်လည်း နံဘေးမှာ တွေ့ရတယ်လို့ ပုလိပ်က ပြောသတဲ့။ ဆရာဝန်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စာရေး ထားခဲ့တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဟော်လန်(Holland)ရဲ့ ကဗျာထဲက တစ်ပိုဒ်လည်း ပါတယ်။ နောက်တော့ ဆရာဝန်က ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ငါ့ကို ပြောတယ်။ နောက်နေ့တော့ ငါ့ဆီကို စာယူလာပြတယ်။ သူရော၊ ငါပါ စိတ်မကောင်းကြဘူး။ ငါတို့ဟာ တားမြစ်ကောင်းတားမြစ်နိုင်မယ့် ကိစ္စတစ်ခုကို မတားမြစ်နိုင်ခဲ့လို့ တို့မှာ တာဝန်ရှိနေသလိုပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက် သား ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လ၊ သုံးလလောက်အတွင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကုသနေခဲ့ကြရတာ။ သူ ရေးထားခဲ့တဲ့ ဟော်လန်ရဲ့ ကဗျာက လေးက ဒီလို-

Life means all that it ever meant.
It is the same that it ever was.
There is absolute unbroken continuity.
Why should I be out of mind
because I am out of sight?

ရှိရန် စကားဆုံးသွားတော့ ဘယ်သူကမှ ဘာမျှ ဝင်မပြောကြဘူး။ ရှိရန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝီစကီခွက်ကို အသာယူပြီး သောက်လိုက်တယ်။ အားလုံး ငြိမ်နေတုန်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နဲ့ဘေးနားက ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ မာစတာဂန်နရီ ဆာကူင်ကြီးကို သတိရလိုက်မိတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ လူသစ်။ သူ့အတွေ့အကြုံတွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ မတူဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း တပ်က နားပြီးတဲ့နောက် တက္ကသိုလ်က မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရထားတဲ့လူ၊ အင်္ဂလိပ်ရိုမင်တစ်စစ်ခင်အကြောင်း ကျမ်းတင်လာတဲ့ လူ။ သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူကလည်း တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရတယ်ဆိုတာ အက်ခတ်လိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ လမ်းဖွင့်ပေးနေတဲ့အနေနဲ့ ဂန်နီ၊ ရှိရန် ပြောပြတာကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်လိုမြင်သလဲလို့ စကား စ၊ ပေးလိုက်တယ်။ အားလုံးကလည်း ဂန်နီကို လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောခွင့်ပြုပါလို့ သူက စကားခံလိုက်တယ်။ ဒါကတော့ သူတို့ စစ်တပ်တွေထဲမှာ အနေကြာခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ အကျင့်တစ်ခုပဲ။ ပြောပါ ဂန်နီ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့အထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲလို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဂန်နီကပြောတယ်။

ကျွန်တော် နောက်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ တိုး(Tour)မှာရခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခု ပြောပါရစေ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက်ဟာ ရန်သူစည်းထဲကို နယ်ကျွံသွားပါတယ်။ နယ်ကျွံသွားရတာက ဦးဆောင်လာတဲ့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ မြေပုံအမှတ်မှားမှုကြောင့်ပဲ။ အဆောက်အဦပျက်တွေကြားမှာ ပိတ်မိနေတယ်။ နောက်ကို လှမ်းအကြောင်းကြားတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ဖို့ ရဟတ်ယာဉ်သုံးစင်း လွှတ်လိုက်တယ်။ အနီးစပ်ဆုံးရောက်နေတဲ့ တပ်စိတ်တစ်ခုလည်း အကူလွှတ်လိုက်တယ်လို့ သိရတယ်။ ရဟတ်ယာဉ်တွေဟာ အနည်းဆုံး မိနစ်သုံးဆယ်ကနေ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အထိတော့ ကြာမယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့က တောင့်ခံနေကြဖို့ပဲ။ သတင်းရပြီးတဲ့ အချိန်လောက်မှာ နှစ်ယောက် ကျသွားတယ်။ လေးယောက်က ဒဏ်ရာကိုယ်စီနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် နောက်ထပ် မိနစ်သုံးဆယ်နဲ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝပဲ။ အဲဒီမတိုင်ခင်က ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ခဲ့တာ မှားခဲ့တာတွေဟာ အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတာ၊ သိနေတာတွေနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး။ နောက်ထပ်ဖြစ်လာမှာတွေလို့ ပြောနေကြတဲ့ အနာဂတ်ဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိဘူး။ စက္ကန့်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်းရဲ့ ရှိနေခြင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှိနေခြင်းပဲ။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ ရှိနေခြင်းဟာ တစ်ခုတည်းသော ရှိနေခြင်းပဲ။ အတိတ်ဟာ လုံးလုံးပျောက်ဆုံးသွားပြီး အနာဂတ်ဆိုတာက ဘာမှန်းမသိတာတစ်ခု သက်သက်ပဲ။ နောက်တော့ ရဟတ်ယာဉ်တွေ ရောက်လာတယ်။ စက်သေနတ်ပါတဲ့ ရဟတ်ယာဉ် နှစ်စင်းပါလာတော့ သူတို့က ဝိုင်းပြီး ပစ်ပေးကြတယ်။

အဆောက်အဦပျက်တွေရဲ့ နောက်နားက ကျည်ကွယ်ရာလောက်မှာ ကယ်တဲ့ ရဟတ်ယာဉ်က နိမ့်နိုင်သမျှ နိမ့်အောင် ဆင်းပေးလို့ လုံးလုံးချည်းသယ်လို့မရတော့တဲ့ ရဲဘော်တွေအလောင်းက လွဲလို့ ဒဏ်ရာရသူတွေပါ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် ရောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးပဲ ကျန်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်၊ တစ်နာရီလောက်အတွင်းမှာ အခွင့်သင့်တိုင်း ဗိုလ်ကြီးက ဂန်နီ၊ ငါ့ အမှားပဲလို့ သုံး၊ လေးခါပြောလို့ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီး ဒီကိစ္စ နောက်မှပြော။ ခုနေတော့ အတိတ်ဟာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်မိသေးတယ်။ သူ့အဖို့တော့ အတိတ်ကို တွယ်ဖက်ထားမိတာကို ဖယ်ထုတ်လို့မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး ရဟတ်ယာဉ်ဆီပြေးတော့ ဂန်နီ ငါ နောက်ဆုံးက ကာပစ်ပေးမယ်။ မင်း ရှေ့ကသွား ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်ဆီ ပြေးတယ်။ နောက်တော့ ဗိုလ်ကြီးလည်း ပြေးလိုက်လာတယ်။ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ဆယ်လှမ်းလောက်မှာ ဗိုလ်ကြီး ထိတယ်။ ကျွန်တော်က ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် ကိုယ်တစ်ဝက်ပဲ ရောက်သေးတယ်။ အားလုံးက ဂန်နီ ဂန်နီလို့ အော်နေတဲ့ ကြားက ပြန်နုနုချပြီး ဗိုလ်ကြီးကို သွားထမ်းတယ်။ ရဟတ်ယာဉ်နားရောက်ဖို့ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းလောက်မှာ ကျွန်တော့်ကို ထိရော၊ ညာဘက်ခြေထောက်မှာ။ ဗိုလ်ကြီးထိုထိတာလည်း ညာဘက်ပိုင်းမှာပဲ။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် လုံးလုံး ရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း သတိမရတော့ဘူး။ ဗိုလ်ကြီးကတော့ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်။ သူ့ကို ကုပေးနေတဲ့ မဲဒစ်(Medic)ကို ငါ့အမှားပါလို့ နောက်ဆုံး ပြောသွားတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ အတွေ့အကြုံထဲမှာ သေရေးနဲ့ နေရေးကို မခွဲခြား မဆုံးဖြတ်နိုင်တာတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရဖူးတော့ ရှိရန်ပြောပြတဲ့အထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကို ချီးကျူးမိပါတယ်။ အကြောင်းရင်းတစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ဟာ အသက်ရှင်နေထိုင်သတိရမိနေကြတယ်။ သတိထားနေကြတယ်။ သေဖို့ကို သတိမရကြဘူး။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတတ်ကြတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် သေသွားပြီလို့ ကြားရတဲ့အခါ ဘယ်တော့ဖြင့် သေပါပကောလို့ ပြောတတ်တယ်။ သေခြင်းဟာ ကိုယ့်နဲ့ မဆိုင်သလိုပဲ။ ဒါကြောင့် ရှိရန်ပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဘဝ၊ သူ့အဖြစ်ကို နားလည်တယ်၊ တန်ဖိုးထားတတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် မြင်မိတယ်။ တကယ်တော့ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ ရှိနေခြင်းကို လက်ခံတတ်မှ သူလိုမြင်မှာပဲ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော် ရခဲ့ဖူးတဲ့ မိနစ်သုံးဆယ်၊ မိနစ်လေးဆယ်လောက်ဟာ ကျွန်တော်အသက် ရှိနေသမျှ၊ အသိရှိနေသမျှကို အသိလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော့် ဗိုလ်ကြီးကတော့ အတိတ်တစ်ခုနဲ့ စွဲကိုင်ရင်း သေသွားတယ်။ မသေသေးလို့ ရှိနေသေးရင်လည်း အတိတ်ဆိုးကြီး တစ်ခုနဲ့ ရှင်သန်နေရမှာပဲ။ သိစိတ်မရှိတော့ သေခြင်းဆိုတာ ကျပြန်တော့ ဘဝရဲ့ ရှိနေခြင်းကို တန်ဖိုးမရှိနိုင်တော့တဲ့ အသိအခြေခံနဲ့ သေတာပဲ။ ဂေါ်ဖီထုပ်လို့ ဖြစ်တာပဲ။ ဘဝ အနေအထား ရောက်ခါမှ သေလို့ကတော့ ဘဝနဲ့ တန်ဖိုး

www.burmeseclassic.com

စုကို အသိအမှတ် မပြုနိုင်တော့ဘူး။ လူရဲ့ ဖြစ်ရှိနေခြင်းဟာ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း မရှိဘဲ ဖြစ်လာတာ မှန်ပေတဲ့ သေဖို့ကိစ္စ၊ ဆက်လက် ရှိမနေဖို့ကိစ္စကိုတော့ လူက ရွေးချယ်နိုင်တယ်။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ သိမ်းနုတ်ခွင့် ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

မှန်ရာကို ပြောရရင်တော့ ဂန်နီဆီက အဲဒီလို စကားမျိုး ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်မိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့် လိုပဲ တခြား မိတ်ဆွေတွေလည်း မျှော်လင့်ထားမိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ငြိမ်နေကြတယ်။ ငြိမ်နေကြတုန်းမှာပဲ ဂန်နီက ရိုရှန်းအနေနဲ့ မကန့်ကွက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သိခွင့်၊ ဆုံးခွင့် မရခဲ့တဲ့ အဲဒီလူတစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ပြုပါ ရစေလို့ ပြောတာနဲ့ ရိုရှန်းက ပြုံးပြီး ထိုင်ရာက ထ၊ရင်း ဝီစကီခွက်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။ အားလုံးလည်း ထိုင်ရာက ထ၊ပြီး ဝီစကီခွက်ကို မြှောက်လိုက်ကြရင်း 'အဲဒီလူအတွက်...' လို့ ပြောပြီး တစ်ဝိုက် ငုံလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ မသိခဲ့ရဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ပြု တယ်။ ဂုဏ်ယူတယ်ဆိုတော့ အလကားပဲတင်းတွေရဲ့ မျက်စိ ထဲမှာ ရယ်စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အဖို့က တော့ ဒီလူရဲ့ အပြုအမူဟာ ဂုဏ်ပြုစရာ၊ တန်ဖိုးထားစရာ။ နီရှန်းကတော့ ပြန်မထိုင်သေးဘဲ ဂန်နီရှေ့လာပြီး ကျေးဇူးပဲ ဂန်နီလို့ ပြောပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဂန်နီက ဒီကနေ့ အတွက်ပဲ အသက်ရှင်နေပါ ရိုရှန်းလို့ ပြန်ပြောတော့ ရိုရှန်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းညိတ်ရင်း သူထိုင်နေတဲ့ နေရာဆီ ပြန်သွားတယ်။

နောက်တော့ စကားအရှိန် ကောင်းလာတယ်။ အဲဒီတုန်း မှာပဲ အခန်းတံခါးခေါက်လို့ အခန်းတံခါးနံနီးတဲ့ ဂျောနန်သန်က အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ပြန်ကုန်ပြီလို့ လှမ်းပြောလိုက် တယ်။ သူစကားမှ မဆုံးသေးဘူး လူတစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးနဲ့သိတဲ့ လူတစ်ယောက်။ အယ်ဘက်လက်ထဲမှာ သူရဲ့ အပေါ်အင်္ကျီ ဂျက်ကက် ကိုင် ထားရင်း ညာဘက်လက်ထဲမှာ ခရီးဆောင် တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံး ထပ်ပြီး ကိုင်ထားတယ်။ ဒါ သူထုံးစံပဲ။ ငါ ပြန်တော့မယ်လို့ အောက်ရောက်တော့ ဗိုလ်မှူးက မင်းတို့ ဒီမှာလို့ပြောတာနဲ့ ပြန် အော်လာရတာလို့ သူက ပြောတယ်။ ပြန်စရာရှိတာ ပြန်ရော ဆွဲကွာလို့ ဂျောနန်သန်က ပြောလိုက်တာနဲ့ အားလုံးရယ်ကြ တယ်။ သူကတော့ ရယ်နိုင်ပုံ မရဘူး။ ပြုံးတော့ ပြုံးတယ်။ နှုတ်ဆင်း ဂျောနန်သန်ကို လူကြီးတွေ စကားကောင်း ပြောနေ တယ်။ ကလေးက ကလေးလိုနေလို့ ပြောတယ်။ ဂျောနန်သန် က ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းတွေအထဲမှာ အသက်အကြီး ဆုံး ဆက်တီအလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သူက ပြော တယ်။ မင်းတို့ အကြွေး ငါ့မှာရှိတယ်။ ငါ့အကြွေးလည်း

မင်းတို့မှာရှိတယ်။ အကြွေးတွေကို မချေသေးဘဲ ထပ်ပြီး တင် အောင်လုပ်သင့်ရင် လုပ်ကြရလိမ့်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသဘောပေါက်တဲ့စကား။ သူက Risk Managemen က လာတဲ့လူဆိုတော့ ခေါင်းကောင်းတယ်။ မင်းတို့အကူအညီ လည်းလိုကောင်းလိုမယ်လို့ ပြောပြီး သူကိစ္စကို ပြောတယ်။

လယ်ရီ။ မင်းတို့အားလုံးသိတဲ့ လယ်ရီ။ လယ်ရီ သေပြီ။ ခုနကတင် သံအမတ်ဆီက ဖုန်းလာတယ်။ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ပဲ။ လယ်ရီ တော်တာတွေ ရှိတယ်။ နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်ရေး အတွက် အရပ်ဘက်ကနေ အတင်း ခေါ်ထားရတဲ့လူ။ ဒီဘက် ပြောင်းလာပြီးတော့ သံအမတ်တွေကို အကြံပေးရတဲ့ နေရာမှာ လုပ်တယ်။ ခု ဟိုမှာ နောက်ဆုံး ခန့်ထားတဲ့ သံအမတ်က လူသစ်။ အတွေ့အကြုံနည်းတယ်။ အဲဒီနိုင်ငံကိုလည်း တို့ဆီက ရောင်းနေရတာတွေရှိတော့ လယ်ရီကို အဲဒီ သံရုံးမှာ အမြဲတမ်း သဘောနဲ့ သံအမတ်နဲ့ တွဲထားတယ်။ သံအမတ်ကလည်း သိပ်အတွေ့အကြုံ မရှိလှတော့ လယ်ရီ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပဲ။ သူ့ခြေ သူလက်ပဲ။ လယ်ရီက ပြေလည်အောင် လုပ်တတ် တယ်။ ပြေလည်အောင် လုပ်တတ်တာ လွန်နေတော့ မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ လယ်ရီမှာ ဒီည ဘယ်သူနဲ့ သွားအိပ်ရမလဲဆို တဲ့ ပြေလည်မှု အခြေခံ စီမံကိန်းတွေက အမြဲရှိတယ်။ ဒီကိစ္စ မှာ လယ်ရီက Risk ထည့်မတွက်ဘူး။ ခု သေတာလည်း အဲဒီကိစ္စနဲ့ပဲ။ ခုတင်ပေါ်မှာ သေတာ။ သူ့ဘာသာ သူများ ခုတင်ပေါ်မှာ သေတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာက အဲဒီက လက်ထောက်ရဲချုပ်ရဲ့ ဒုတိယမယားအိမ်က ခုတင်ပေါ် မှာ သေတာ။ ဒါပေတဲ့ လက်ထောက်ရဲချုပ်နဲ့ ပြဿနာမရှိဘူး။ မရှိတာက လက်ထောက်ရဲချုပ်က အဲဒီအချိန်မှာ တစ်နေရာမှာ၊ တခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့။ သူတို့ အစဉ်အလာအရ တရားဝင် မိန်းမ ဘယ်နှယောက်ဆိုသလားပဲ ယူနိုင်သတဲ့။ ဒါပေတဲ့ အဲဒီလို အပျော်အပါး မရှိရဘူးဆိုပဲ။ ဒီကိစ္စဖြစ်တာနဲ့ တို့သံရုံးက အချက်အလက်ကောက်ခံတဲ့ လူတွေ လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လက်ထောက်ရဲချုပ်အကြောင်း အသေးစိတ် အချက် အလက် တချို့ကို သူသိအောင် မသိမသာ ပြထားလိုက် တယ်။ သူ့ဘက်မှာလည်း အမှားရှိနေတော့ လယ်ရီကိစ္စကို သူက အကျယ်မချဲ့ရဘူး။ တို့က ထိန်းထားနိုင်တယ်။ ပြဿ နာက အဲဒီသတင်းကို သူတို့ ရုပ်မြင်သံကြားတစ်ခုက Investigative Journalist တစ်ယောက်က သိသွားတယ်။ အပြည့်အစုံတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီငတ်က မင်းတို့သိတဲ့လူ။ သတင်း အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတဲ့ကောင်။ လိုအပ်ရင် တို့ဆီ က သတင်းတစ်ခုခုကို ထိုးကျွေးပြီး လယ်ရီသတင်းကို ဖျောက်ပစ်ရမှာပဲ။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိပါတယ်။ သတင်း ပေါက်သွားတယ်ဆိုတာကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ ဘယ်ကမှ ပေါက်မထွက်ဘူး။ တို့ဆီက ပေါက်တာပဲ ဖြစ်မယ်။

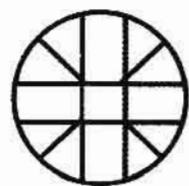
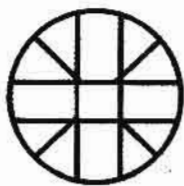

ပြောပြီးသွားတော့ ရဲရဲနဲ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း မင်း
ဝီစကီ ငါလည်း မြည်းပါရစေကွာလို့ ပြောတယ်။ ရဲရဲနဲ့က
ဖန်ခွက်အသစ်တစ်လုံး လှမ်းယူပြီး ဝီစကီ လက်နှစ်လုံး
လောက် ထည့်တယ်။ ဒါ ဒုတိယ ပုလင်းလို့ ပြောပြီး ဖန်ခွက်
ကို ကမ်းလိုက်မယ် အလုပ်မှာ မပေးသေးဘဲ ကိုင်ထားတယ်။
ပြုံးစေ့စေ့လုပ်ရင်း မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စအတွက် လူတွေပြီလို့
ပြောပြီးမှ ဝီစကီခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူက ဘာမှ
မပြောဘဲ ပြုံးနေရင်း ဝီစကီခွက်ကို ယူပြီး အသာ ရှူကြည့်
လိုက်တယ်။ ပြီးမှ တစ်ငုံ ငုံလိုက်ရင်း အသာ မြို့နေတယ်။
အားလုံး ငြိမ်နေတော့ ရဲရဲနဲ့က အားလုံးကို တစ်လှည့်စီ
ကြည့်လိုက်ရင်း ဟိုတစ်လောဆီက သူနဲ့ တွေ့တော့ သူက
ညည်းတယ်။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပြဿနာ တက်နေတာတွေ
များလွန်းတယ်။ ခဏများ သေလိုရရင် သေလိုက်ချင်တယ်လို့
သူက ပြောတယ်။ ခဏဆိုတာတော့ မသိဘူး။ သက်သက်
သာသာနဲ့ သေချင်ရင်တော့ ဒေါက်တာနစ်ချီးက ဆိုတာ ရှိတယ်။
Euthanasia အတွက် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုနေတဲ့လူ။ သူ ဖုန်း
နံပါတ်ရပြီလို့ ရဲရဲနဲ့က ပြောတယ်။ ခွက်ထဲက ဝီစကီကို
သူက အကုန် မော့ချလိုက်ပြီးတော့ ခေါင်းခါတယ်။ နောက်
တော့ အဲဒီလိုတော့လည်း မသေနိုင်သေးဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ လုပ်
စရာတွေ ရှိနေသေးတယ်လို့ ထပ်ပြောတယ်။ ရဲရဲနဲ့က မင်း
အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ပြောလို့ ထပ်ပြောပြီး ရယ်တော့ သူက
ထိုင်ရာက ထ၊လိုက်ရင်း ဝီစကီကတော့ အတော့်ကို ကောင်း
တယ်။ ကျေးဇူးပဲ။ နစ်ချီးကလည်း ဖုန်းနံပါတ်တော့ မင်း သိမ်း

ထားဦးလို့ ပြောပြီး သွားတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ အားလုံးကို
နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့တယ်။ တခြားကိစ္စ
တော့ ငါ မသိဘူး။ ခေါင်းတော့ အတော့်ကို အရုပ်ခံနိုင်တဲ့လူလို့
ကျွန်တော်က ကောက်ချက်ချလိုက်မိတယ်။ အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ
လို့ ဂျောနန်သန်က ထောက်ခံတယ်။ ခေါင်းရှုပ်နေတဲ့အထဲမှာ
သေဖို့ကို ထည့်စဉ်းစားကြည့်စရာ အချိန်တောင် ရှိမှာ မဟုတ်
ဘူးလို့ ထပ်ပြီး ပြောပြန်သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး
ဘာမှ မပြောပေတဲ့ ပြိုင်တူလိုပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိကြတယ်။
အားလုံး ငြိမ်နေတုန်း ဂန်နီက ပြောတယ်။ 'ဒီလိုဖြင့်တော့
လူရဲ့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်တွေဟာ ကံကွဲမှ လွဲမျှော်ဖို့ ဖြစ်သွားရုံသစ်
သက်ပဲ'တဲ့။ တစ်ညနေလုံး ဝီစကီကလပ်မှာ ရဲရဲနဲ့က တကု
တကန် မှာထားတဲ့ ဝီစကီ သောက်ရင်း ပြောခဲ့ကြတဲ့ စကား
တွေ အားလုံးကို ဂန်နီက စကားတစ်လုံးတည်းနဲ့ စုစည်းပြ
လိုက်တာပဲလို့ ကျွန်တော် မြင်လိုက်မိတယ်။ 'နေခြင်း'နဲ့ 'သေ
ခြင်း'ကို ရွေးစရာ မရှိလောက်တဲ့ အနေအထားအထိ ရောက်
ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားဖြစ်လို့ ပိုတောင် တန်ဖိုးရှိ
တယ်လို့လည်း လက်ခံမိတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့
အတော့်ကို အကျိုးရှိတဲ့ တစ်ညနေခင်းပဲ။ ကျေနပ်သာယာမှုကို
ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ တစ်ညနေခင်း။ ရဲရဲနဲ့က တကူးတကန် မှာပြီ
တိုက်တဲ့ ဝီစကီ ကောင်းကြောင်းကိုတော့လည်း ထည့်ပြော
နေစရာတောင် လိုမယ်မထင်ဘူး။ ။

မြင့်သန်း

ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာသိသာ

နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျမ်းကျင်ပညာရှင်

မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလို မှန်ရမည်။

အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့

Ph : 09 420034597

နှင်းသီး၊ ဝံ့ပယ်၊ ဟားဗတ်
ဖောက်၊ ဖောက်၊ ဖောက်

www.burmeseclassic.com

အက်ဆေးအကြောင်းအက်ဆေး

‘အိုဩထိတ်လန် တုန်လှုပ်နေတဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ပူဆွေးဝမ်းနည်း ယူကျုံးမရဖြစ်နေတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနဲ့ ပရိဒေဝ တောက်လောင်နေတဲ့ မိသားစုတစ်စုကိုယ်စား ဒီနေ့ ကျွန်တော် သင့်ရှေ့မှာ ရပ်နေပါတယ်’

မိန့်ခွန်းတွေ အက်ဆေးဖြစ်နိုင်သလားဆိုသည်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကျွန်တော် သံသယဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဒိုင်ယာနာ မင်းသမီး ကွယ်လွန်တိမ်းပါးစဉ်က အသုဘ အခမ်းအနား ကျင်းပရာ ဝက်(စ်)မင်စတာ ဘုရားကျောင်း၌ ပြောခဲ့သော သူမ၏ မောင်ဖြစ်သူ၊ မှူးမတ်သူကောင်းဘွဲ့ခံ ချားလ်(စ်)စပင်ဆာ၏ မိန့်ခွန်းကို ပြန်ဖတ်မိသည့်အခါတွင် ဖြစ်ပါသည်။

သနားကရုဏာ၊ စာနာရိုင်းပင်းမှု၊ တာဝန်သိတတ်မှုနှင့် တင့်တယ်လှပမှု အနှစ်သာရများ ထုံမွမ်းခဲ့စေကာမူ ထီးနန်းနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် တော်ဝင်ဘွဲ့ မည်ရည်တွေကို ငြင်းဆိုခဲ့သော ဒိုင်ယာနာ မင်းသမီးသို့ ဂုဏ်ပြုစကားတွင် ‘ရှေးအမဲလိုက် နတ်ဘုရားမတွေရဲ့ နာမည်မျိုး အပေးခံရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးဟာ ခေတ်သစ်ကမ္ဘာမှာ အမဲလိုက်သလို လိုက်လံဖမ်းဆီး၊ ဒုက္ခပေး အခံရဆုံးလူ ဖြစ်လာတယ်’ဟု ပါရှိသည်။ ပရိသတ်က နှစ်ခြိုက်စေကာမူ နိုင်ငံတကာ စာနယ်ဇင်းဆရာတို့က မနှစ်ခြိုက်ခဲ့သဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကျောင်းသုံး စာအုပ်အချို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းခြင်းမခံခဲ့ရ-ဟု ဆိုပါသည်။

ကမ္ဘာကျော် မိန့်ခွန်း အချို့မှာ အက်ဆေးဖြစ် သည်-ဟု စာပေပညာရှင် တို့က အသိအမှတ်ပြုပါ သည်။ မာတင်လူသာ ကင်(လျူနီယာ)၏ ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်ခဲ့ တယ် (I have a dream ကို အက်ဆေးဖြစ်သည်- ဆိုပါသည်။ Great Essays စာအုပ်တွင် မိတ်ဆက် အမှာရေးသူ Houston Peterson က ကဗျာ၊ ပြဇာတ်နှင့် ဝတ္ထု တို့များမှတစ်ပါး အခြား သော အရေးအသားများ

သည် အက်ဆေးဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ကဗျာရှည်ကြီး အချို့ပင်လျှင် အက်ဆေး တွင် အကျုံးဝင်ကြောင်း ဆိုခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ဟား ဗတ် မိန့်ခွန်းကို အက်ဆေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ချဉ်းကပ်ကြည့်လိုပါသည်။

ပြီးခဲ့သည့် အမေရိကန် ခရီးစဉ် အတွင်း စက်တင်ဘာ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ကမ္ဘာကျော် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်က လူသားချင်း စာနာမှု ဆု (Harvard Humanitarian of the year)ကို ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား ချီးမြှင့် အပ်နှင်းခဲ့သည်။ ယင်းအခမ်းအနားတွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က မိန့်ခွန်းပြော သည်။

‘ဒီဆုကို ကျွန်မ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ တွေ့အတွက် အသိအမှတ်ပြုပြီး ပေးတာ လို့ရော၊ အနာဂတ်မှာ ကျွန်မတို့ ကြံ ဆောင်ရမယ့် အရာတွေအတွက် အတိတ် နှိမိတ်ကောင်းအဖြစ်ပါ ကျွန်မ သဘော ထားပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ တို့ ပြည်သူတွေ လွတ်လပ်မှုရော၊ လုံခြုံ မှုရော ရှိနေပြီလို့ ပြောနိုင်တဲ့အထိ ရောက်ဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးလို့ပါ။ လွတ်လပ်ခြင်းနဲ့ လုံခြုံခြင်းကို မျှမျှတတ ရရှိဆိုတာ ဘဝမှာ လူတွေ အတောင့်တ ဆုံး အရာတွေပါပဲ’

ကျွန်တော်တို့သည် ယခုအခါ ခေတ်မစားတော့သည့် ‘လေးစားအပ်ပါ သော သဘာပတိကြီးနှင့် တကွ’ ‘ကျေးဇူးရှင် တောင်သူလယ်သမား ဦးကြီးများခင်ဗျား’၊ ‘မိဘပြည်သူများ ခင်ဗျား’စသည်တို့နှင့်သာ ယဉ်ပါးခဲ့လေ ရာ သည်လို ရိုးရှင်းလတ်ဆတ်သော နိဒါန်းမျိုးကို နှစ်သက်မိပါသည်။ နားထောင်သူ(ပရိသတ်)နှင့် ကြမ်းတစ် ပြေးတည်း ထိုင်၍ အေးအေးလူလူ စကားပြောသည်ကို အေးချမ်းကြည်သး

နားထောင်နေရသည်ဟု ခံစားရစေပါသည်။ ကမ္ဘာကျော် မိန့်ခွန်း အတော်များများတွင် ပရိသတ်၏ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျွေး ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် နားမဝိသေသန၊ ကြိုယာဝိသေသနများဖြင့် ထုံမွမ်းနေတတ်ပါသည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ကျော်ကြားသော မိန့်ခွန်းများတွင် ရိုးသားမှု၊ ပကတိ အရှိတရားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လက်ခံသိမ်းပိုက်မှုနှင့် လိုအပ်သည့် အခါတိုင်း ဝန်ခံရန် ဝန်ခံလေးမှုတို့ကို အထင်အရှား တွေ့ရတတ်ပါသည်။

နားဝင် မချီ ချီအောင် တမင်လုပ်ကြိုထားသော စကားလုံးများကို တွေ့ရလေ့ မရှိပါ။ အသင့်ရေးပေးထားသည့် မိန့်ခွန်း စာသားများကို ဖတ်ပြလေ့မရှိပါ။ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအမြင်နှင့် ခံစားမှုကို ရိုးရှင်းပြေပြစ်သော စကားလုံးများဖြင့် ပရိသတ်၏ ရင်ထဲ၊ စိတ်နှလုံးထဲသို့ ဆုပ်၍ သွင်းလိုက်သလို 'ရောက်'အောင် ပိုင်ပိုင်နင်းနင်း ပြောတတ်သည်ကို တွေ့ရစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဟားဗတ်မိန့်ခွန်း၌ သူမ၏ ရှေ့ကပြောသွားခဲ့သော ဒေါက်တာ Khurana ကို ကိုးကားလျက် ပညာသင်ကြားခြင်းနှင့် စာဖတ်ခြင်းကို ဖွင့်ဆိုလိုက်ပုံကပင် လျှင် အက်ဆေးတစ်ပုဒ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို လှနေသည်။

'ပညာရေးဆိုတာ တခြားလူတွေရဲ့ စိတ်ကို နားလည်ဖို့ လုပ်တာပဲ' လို့ မိန့်ခွန်းအပိုင်းမှာ ပြောခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာ ခုရားနားကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ သိပ်ကို ထိသွားစေတဲ့ စကားပါပဲ။ စာဖတ်တာကို ကျွန်မ သဘောကျတာလည်း ဒါကြောင့်ပါပဲ။ စာဖတ်ခြင်းက တခြားလူတွေရဲ့ စိတ်တွေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ စူးစမ်းလေ့လာဖို့ အခွင့်အရေးပေးပါတယ်။ ဒေါက်တာ ခုရားနား ဒီလိုပြောတာကို နားထောင်ခွင့်ရတာက ဒီဆရာ အကောင်းဆုံး အပိုင်းပါပဲ။ အဆိုးဆုံးအပိုင်းကတော့ ကျွန်မ မိန့်ခွန်းပြောရတာပါပဲ'

ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ မိန့်ခွန်းပေါင်း

များစွာ ပြောခဲ့သော ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က သူမသည် မင်းစိုးရာဇာပွဲတို့၌ မိန့်ခွန်း ပြောရသည်ကို မနှစ်သက်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် ပရိသတ်ကို စကားပြောရသည့် အခါတိုင်း မိန့်ခွန်းခြေနေသည်ဟု မခံစားရတဲ့ သူတို့နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံ၍ အတူတကွ စကားပြောနေသည်။ မိမိပြောသည့် အကြောင်းအရာကို သူတို့ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ ဆိုသည်တို့ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် နှစ်သက်ကြောင်းဆိုပါသည်။ စာဖတ်သူကို သင်ကြားနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ စာဖတ်သူနှင့် အတူတကွ စကားပြောနေသည်-ဟုဆိုရအောင် သတိမူသော အက်ဆေးဆရာတစ်ယောက်၏ ကြိုပြီးပမ်းမှုနှင့် တော်တော် တူပါသည်။

'အမေရိကန်မှာ အစိုးရအဖွဲ့ထဲ အလုပ်လုပ်ရင် ရတဲ့ ခံစားခွင့်တစ်ခုက ပြောရမယ့် အကြောင်းအရာ(Talking Point)ကို ကိုယ့်ရဲ့စကား အဆင်သင့် ရေးပေးတယ်လို့ ကျွန်မ သိရပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်တိုင် ဘာမှတောင် လုပ်စရာ မလိုဘူးပေါ့။ ရေးပေးတာကို အသင့် ဖတ်ရုံ ပဲတဲ့။ ဒီ Talking Pointsတွေကို ဖတ်တိုင်း ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါက ကျွန်မ ပုံစံမှ မဟုတ်တာပဲ။ ကျွန်မက သူများပြောခိုင်းတဲ့ အကြောင်းအရာကို ပြောတဲ့သူ မဟုတ်လို့ပါ။ ဒီတော့ အဲဒီလူလုပ်ပဲ Talking Point ဆိုတာတွေကို ကျွန်မကတော့ များသောအားဖြင့် လျစ်လျူရှုလိုက်တာပါပဲ'

ပရိသတ်နှင့် အလွန် 'နွေး'သွားစေခဲ့သော ပြောဆိုချက် ဖြစ်ပါသည်။ မိန့်ခွန်းပြောသူ၏ ရိုးရှင်းပွင့်လင်းမှုကြောင့်လည်း နားထောင်သူ ပရိသတ်နှင့် လွယ်လင့်တကူ နွေးထွေးရင်းချာသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။

စင်စစ် ထိုပွဲတွင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်က သူမအား Talking Point ကို ပေးထားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ သည်အချက်ကိုလည်း သူမက ရင်းချာ

သော မိတ်ဆွေများနှင့် စကားပိုင်းတစ်ခုတွင် ပြောသကဲ့သို့ ထုတ်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မ ဘာအကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုတာ ဟားဗတ်ကလည်း ကြိုပြောထားသေးတယ်' ဆိုသောအခါ တချို့သတ်က ရယ်သည်။ 'ယဉ်ကျေးမှု မတူသူ၊ လူမျိုး မတူသူ၊ နောက်ခံသမိုင်း မတူသူ၊ ကိုးကွယ်ရာ မတူသူ အချင်းချင်းကြားက ငြိမ်းချမ်းရေးကို တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းရဲ့ အရေးပါပုံကို ပြောရမယ်ဆိုပဲ။ ရှည်လျားလို့တော့ အမိန့်ပါလား' ပရိသတ်က ရယ်ကြပြန်သည်။

'ဒါပေမဲ့လည်း တကယ်တော့ အခုအချိန်ဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောဖို့ အကောင်းဆုံး အချိန်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့-ဒါတွေဟာ တကယ်ပဲ ကျွန်မတို့ ရအောင် ကြိုးပမ်းနေတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်လို့ပါပဲ' ဟု ခုကကဲထားလှမ်း၍ ချိတ်လိုက်ပုံက တော်တော်တူပါသည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောရင်းမှ အဓိက ပြောရမည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုဆိုသို့ ဖျတ်ခနဲ ကူးပြောင်းလိုက်စဉ်မှာ ပါးနပ်လိမ္မာသော အက်ဆေးဆရာတစ်ယောက်၏ အတတ်ပညာမျိုးပဲ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ဟားဗတ်က ပြောစေချင်သည်မှာ '၂၁ရာစုပင်လုံး'ဟု သူမကိုယ်တိုင် အလေးအနက် လုပ်နေသည့် အကြောင်းအရာနှင့် အတူတူပဲ ဖြစ်သည်။ သူမပြောချင်ပေလိမ့်မည်။ ပြောစရာ အချစ်တွေလည်း အသေအချာ ရှိသည်။ သို့သော် ၂၁ရာစု ပင်လုံးနှင့် ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးကို ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ အိပ်ငိုက်သွားအောင် အလေးအအီကြီး ပြောလို့ မဖြစ်၊ မသင့်လျော်၊ ထို့ကြောင့် ပါးပါးလှုပ်လှုပ်လေး၊ ရယ်ရယ်မြူးမြူးလေး အလေးအနက် ပြောမည့် အကြောင်းအရာများဆိုသို့ ဝတ်စုံကူးသလို ကူးယှက်လိုက်ပုံကလည်း သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံအကြောင်း ပြောကြတော့ တချို့က မြန်မာလို့ ပြောကြတယ်။ တချို့က ဘားမားလို့ ပြောကြတာ ကျွန်မ ချက်ချင်း သတိထားမိတယ်။ ကျွန်မတို့ ပြဿနာတွေက အဲဒီက စတာပါပဲ။ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ဘယ်လို ခေါ်ရမယ် ဆိုတာတောင် ကျွန်မတို့ တစ်တွေ သဘောထား မတိုက်ဆိုင်ကြဘူး”

ပြုံးမိကြမည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ၂၀၁၂ခုနှစ် အမေရိကန် ခရီးစဉ်အတွင်း ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ နိုင်ငံတကာ မိန့်ခွန်းများတွင် ဘားမား-ဟု ခေါ်ဆိုသည်ကို ပြည်တွင်းရှိ ခပ်ထုံထုံ လူတချို့က လူသိရှင်ကြား ကန့်ကွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းတို့ အခွင့်အာဏာရှိစဉ် “ဘားမား” ကို “မြန်မာ”ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းအား ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က အသိအမှတ်မပြုဟု ထင်သောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သို့မဟုတ် ဘာလုပ်လုပ် ဆန့်ကျင်မည်ဆိုသော သဘောထား ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုစဉ်က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် ကမ္ဘာက လေးစားသည့် အတိုက်အခံ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရွေးကောက်ပွဲတွင် ပြည်သူက တစ်ခဲနက် မဲပေးထားသော နိုင်ငံရေးပါတီ၏ အရေးအပါဆုံး ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ချေသေး။ ယခုသော် (လွတ်လပ်ရေး ရရှိခဲ့စဉ်ကအတိုင်း) “မြန်မာ”ကို “ဘားမား”ဟု ပြန်၍ ပြောင်းလိုက ပြောင်းနိုင်သည့် အခွင့်အရေး ရှိပြီဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် သူမသည် ယခင်လူများနှင့် ထင်ရှားသိသာစွာ ကွဲပြားခြားနားသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါသည်။

“အခုအချိန်မှာ မြန်မာကို ဘားမားထို့ ပြန်ခေါ်ရမယ်ဆိုပြီး တရားဝင် သတ်မှတ်လိုက်လို့ ရပေမဲ့ အဲဒါမျိုး ကျွန်မတို့ လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အာဏာရလာတာနဲ့ ကိုယ့်အလိုကို အာဏာသုံးပြီး လုပ်နိုင်တယ်

ဆိုတဲ့ ဝဲဂယက်ထဲကို မကျချင်လို့ပါပဲ”

အက်ဆေးဆရာ၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို သူ၏ အက်ဆေးများ၌ တွေ့ရတတ်ပါသည်။ အက်ဆေးဆရာ၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးထက် ပိုသော လူထုခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ ရင့်ကျက်မှုနှင့် စိတ်နေမြင့်မှုကို သည်မိန့်ခွန်းမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ နှစ်လိုစရာ၊ ကျေနပ်စရာ၊ ပီတိဖြစ်စရာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

မိန့်ခွန်းကို အကျဉ်းရုံးပါမည်။ သူမ၏ မိန့်ခွန်း၌ တိုင်းရင်းသား ၁၃၅ မျိုးရှိသည့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် လွတ်လပ်ရေး ရရှိပြီးသည်နှင့် ဗဟိုအစိုးရကို မယုံသည့်အတွက် ငြိမ်းချမ်းရေး ဆုံးရှုံးခဲ့ရကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျှော်လင့်ချက် မဆုံးရှုံးသေးခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းရင်းသား အများကြီး၊ ဘာသာအယူ မတူသူ အများကြီးရှိသည့် မိမိနိုင်ငံကို အမြဲ ဂုဏ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော်ပဋိပက္ခများ ပြင်းထန်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရကြောင်း။

အကြောက်တရားသာလျှင် သွေးကွဲမှု အားလုံး၏ အရင်းအမြစ်ဖြစ်ကြောင်း။

အကြောက်တရားသည် အမုန်းတရားကို ဖြစ်စေပြီး၊ အမုန်းတရားက မယုံကြည် သွေးကွဲမှုကို ဖြစ်စေကြောင်း၊ အမုန်းတရား အားလုံးသည် အကြောက်တရားတွင် အခြေခံကြောင်း၊ အမုန်းတရားကို မပယ်သတ်နိုင်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ရင်ကြားစေရေးကို လုပ်၍ မရနိုင်ကြောင်း၊ ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ- ဆိုသည်ကို သိဖို့လိုပြီး သိဖို့ရာအတွက် ရိုးသားဖို့လိုကြောင်း၊ အမုန်းတရားတွင် အခြေခံသည့် မယုံကြည်မှုကို လျှော့ချနိုင်ပါမှ ငြိမ်းချမ်းသော လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ထူထောင်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း။

“ဒါတွေ အားလုံးဟာ အကြောက်တရားက လာတာတွေပါပဲ”ဟု သူမ၏

ဒဿနတစ်ရပ်ကို အနိုင်အလံ့ ပြုလိုက်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ ကြောက်နေရတာလဲဆိုတာထက်၊ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို သူများက ကြောက်နေအောင် လုပ်ရတာလဲ”ဟု အခြားတစ်ဖက်မှ ဆင်ခြင်၍ နောက်တစ်ဆင့် တက်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“သူများက ကိုယ့်ကို ကြောက်နေတာကိုမှ ဂုဏ်ယူနေသူတွေကို ကျွန်မ တွေ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဂုဏ်ယူစရာလို့ သူတို့က ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဒါကို ရှက်စရာလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါက ကိုယ့်မှာ မမှန်တာတစ်ခုခု ရှိနေပြီဆိုတာ ပြတာပါပဲ။ ကိုယ်ဟာ မျှတသင့်သလောက် မမျှတဘူး။ ရက်ရောသင့်သလောက် မရက်ရောဘူး။ သူများတွေရဲ့ အမြင်အပေါ်မှာ နားလည်သင့်သလောက် နားမလည်ဘူး။ မိမိကိုယ်ကို သင့်တော်သလောက် မချုပ်တည်းနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တဲ့ သူတွေကို လူတွေက အမြဲ ကြောက်လန့်နေတတ်ကြပါတယ်။ ဒီလူတွေ ဘာထူးလုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်လို့ပါပဲ”

ကျွန်တော်သည် အန္တရာယ်ရှိသော လက်နက်ကို စွဲကိုင်၍ လမ်းပေါ်တွင် ရမ်းကားနေသော သူရူးတစ်ယောက်ကို ပြေးမြင်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော “သူရူး”ကိုလည်း ကြောက်ရမည်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် မိန့်ခွန်းကို ဆက်မဖတ်သေးဘဲ ခဏရပ်၍ စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။

မာတင်လူသာကင်း၏ (I have a dream)ကို အက်ဆေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ချဉ်းကပ်ခဲ့သည့် Jane E. Aaron က (Cause and Effect)အကြောင်းအကျိုး၊ (Description)အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်တဲ့ တရား...စသော ပေတံများကို အသုံးပြုခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်အောင် ဆန်းစုကြည်က “အကြောက်တရား အားလုံးသည် အမုန်း

တရားတွင် အခြေခံပြီး အမုန်းတရား မပါသည့် အကြောက်တရားရှိလျှင် ကျွန်မကိုပြပါ'ဟု ရဲရဲဆိုခဲ့ပါသည်။ သူမသည် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုကို လှည့်လည်ရင်း ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုကို တွေ့မြင်ခဲ့ရာမှ လူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ချမ်းသာပြီးရင်း ချမ်းသာချင်နေကြသနည်း၊ မိမိတို့ နိုင်ငံ၏ အလွန် ကျပ်တည်းသော ကာလ၌ လူအများ ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို အခွင့်ကောင်း ယူလျက် ကားတစ်စီးပြီးတစ်စီး၊ အိမ်တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် (ဘယ်နှအိမ်ရှိသည်ကို မမှတ်မိနိုင်သည်အထိ) တိုးပွားအောင်၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာအောင် ကြံစည်ကြီးပမ်းနေသူတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိမိ၏ ဥစ္စာဓနပိုင်ဆိုင်မှုကို အဘယ်ကြောင့် ပို၍ပို၍ လိုချင်နေကြသနည်း-ဟု မေးခွန်းထုတ်ပါသည်။

'အကြောက်တရား မပါဘဲ မုန်းလိုရသလား၊ ဘာလို့ ပိုပိုပြီး လိုချင်နေကြတာလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေကို ရရင် လူမျိုးမတူသူ၊ ဘာသာမတူသူတွေကြား ဆက်ဆံရေးတွေကို တက်စေမယ့် အဖြေတော်တော်များများကို ရပြီး ဖြစ်မှာပဲ' ဟု ဆိုသည်။

သူမသည် 'ငါ့စကားနားရ' ပြောလေ့မရှိသည်ကို အကြိမ်ကြိမ် သတိပြုမိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူလည်း သတိပြုမိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ခမ်းနားကြီးကျယ်သော စကားလုံးများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော်လည်း ပရိသတ်၏ စိတ်နှလုံးကို ခိုက်ထိ၊ စွဲငြိမ်းမရှိသည့် မိန့်ခွန်းများစွာကို ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အကျိုးအကြောင်း သင့်မြတ်မှု၊ တိကျသော စကားလုံးရွေးချယ်မှု၊ ရိုးရှင်းသော အတွေးနှင့် သူမ၏ လောကအမြင်ကို ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ မိန့်ခွန်း အတော်များများတွင် တွေ့ရတတ်ပါသည်။

ထိုအချက်မှာ မိန့်ခွန်းတစ်ခုတွင် အရေးကြီးသကဲ့သို့ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်တွင်လည်း အရေးကြီးပါသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က ဟား

ဗတ် ပရိသတ်ကို မေးခွန်းနှစ်ခု မေးခဲ့ပါသည်။

'ဒါက ကျွန်မအတွက်တော့ လူမျိုးမတူသူတွေကြား၊ ယဉ်ကျေးမှု မတူသူတွေကြား ငြိမ်းချမ်းရေးကို တိုးတက်အောင် လုပ်လို့ရမယ့် နည်းလမ်းပါပဲ။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဟာ ဒီလိုမတူညီတဲ့ နောက်ခံ အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေ အများကြီး စုဝေးရာ ဝန်းကျင်ပါပဲ။ ဒီတော့ အားလုံး ပူးပေါင်း အဖြေရှာကြပါစို့။ အဖြေရရင်လည်း ကိုယ့်အတန်းသူ အတန်းသားတွေကို ပြောလိုက်ကြပါဦး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီလိုမိန့်ခွန်း တိုတိုလေး တစ်ခုအတွင်းမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ ဆွေးနွေးအဖြေရှာဖို့ မတတ်နိုင်လို့ပါ။'

ဟားဗတ်မိန့်ခွန်းတွင် ကျွန်တော် အနှစ်သက်ဆုံးအချက် ဖြစ်သည်။ ငါ့စကား နားရ ပြောလေ့မရှိသော အချက် ဖြစ်သည်။

ရိုးရှင်းပြေလွင်သော စကားပြော (စကားပြော) အတတ်ပညာနှင့် တိကျသော စကားလုံး ရွေးချယ်သုံးစွဲမှုကို တွေ့ရသည်။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းရာတွင် ပြေပြစ်ညင်သာသည်။ မိန့်ခွန်းပြောနေသည့်နှင့် မတူ။ ဟောပြောပို့ချနေသည့် ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ ပရိသတ်နှင့်အတူ ထိုင်ကာ အေးအေးလူလူ စကားပြောနေသည်နှင့် ပို၍ တူသည်။

'ကျွန်မကတော့ ဒီလိုတွေးမိတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ကော ဘယ်လို ထင်မြင်သလဲ'ဟူ၍ တွေးစရာ၊ ဆင်ခြင်စရာများကို ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။

စင်စစ်၊ အမုန်းတရားတွင် အခြေခံသည့် အကြောက်တရားကြောင့် ဘာသာအယူ မတူသူတို့အကြား မယုံကြည်သွေးကွဲမှုကို ဖြစ်စေပြီး ယင်း၏ အဖြေကို တွေ့အောင်ရှာဖွေပါမှ ငြိမ်းချမ်းရေးကို တိုးမြှင့် တည်ဆောက်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ယုံယုံရဲရဲ ပြောခဲ့သည့် မိန့်ခွန်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူမနှင့်အတူ ပရိသတ်ကိုပါ ပါဝင်စဉ်းစားပေးဖို့ လှုပ်နှိုးပေးလိုက်ပါသေးသည်။

အက်ဆေး သို့မဟုတ် - ရသစာတမ်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ 'ထိုစာတော်မရှည်သည် နှစ်သက်မှု ရသကို ဖြစ်စေသည်။ ဘဝ သို့မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင် အသိအမြင်ကိုလည်း ဖြစ်စေသည်' ဆိုသော ဆရာ စော်ဂျီ၏ ကုံကော်မြိုင်စာတမ်း အမှာစာကို သတိရမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဟားဗတ်မိန့်ခွန်းသည် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ အကောင်းဆုံး မိန့်ခွန်းဖြစ်သည်ဟု မဆိုသာနိုင်စေကာမူ အက်ဆေး သို့မဟုတ် ရသစာတမ်းတစ်ပုဒ်၏ ကောင်းခြင်း လက္ခဏာများ ပျော်ဝင်နေသည်-ဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤသည် ကို စာဖတ်သူက သဘောတူလိုက် တူနိုင်ပါသည်။ သဘောမတူဘဲလည်း နေနိုင်ပါသည်။ မိန့်ခွန်းပြောသူက အက်ဆေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးသားခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်မှာ သေချာပါသည်။

ပန်းဥယျာဉ်ကြီး အတွင်းရှိ ဝန်းကလေးများက သူတို့သည် နှင်းဆီဖြစ်ကြောင်း၊ စံပယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခတ္တု၊ ဇီဇဝါ-စသည်တို့ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၍ သိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ။ ပျိုးစိုက်သူက ပြောမှ ကျွန်တော်တို့ သိရသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ပန်းကလေးတွေက ပွင့်ခဲ့သော ပွင့်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခူးသူ၊ ပန်သူ၊ မွေးရွက်သူ၊ တန်ဖိုးထား ခံသူက ထိုအရာသည် နှင်းဆီဖြစ်ကြောင်း၊ စံပယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခတ္တု၊ ဇီဇဝါ-အစရှိသည့် ပန်းကလေးများဖြစ်ကြောင်း ကျေကျေနပ်နပ် သိမှတ်ခံလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

စက်တင်ဘာလက ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်၌ အက်ဆေးတစ်ပုဒ် ပွင့်ခဲ့သည်။

မောင်ရင့်မာ(ကျောင်းကျန်ရည်သွန်း။ ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဟားဗတ်မိန့်ခွန်း။ (Translated by S. Flowers) ကျာနယ်လစ်သတင်းအစဉ်-

ခွင့်လွှတ်မှာလား --- စွန့်လွှတ်လိုက်မလား?

- » သူ့အပြစ်တွေကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး နောက်ထပ်မဖြစ်အောင်ထိန်းသင့်လား။
- » ခဏခဏ အမှားတွေသာ ဆက်တိုက်လုပ်လာတဲ့သူ့အပေါ်အပြီးစွန့်လွှတ်လိုက်ရမလား။
- » ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သားသမီးရေရေအတွက်နဲ့ ကြိတ်မှိတ်ပြီးဆက်ပေါင်းသင့်ပါသလား။
- » ဒီတစ်ကြိမ်ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါက နောင်ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးထပ်လုပ်လာနိုင်သေးပါသလား။
- » သူ့ဘက်ကတော့အမှားတွေလုပ်နေပြီး မိမိကိုတော့အပြစ်တွေပဲရှာကာရန်လိုနေပါလား။
- » ဖောက်ပြန်မှုကိုနောက်မဆုတ် မိမိကိုလည်း မကျွေးရင်းပေးပဲလှေကန်နစ်ဖက်နှင်းနေပါလား။

စသည့်မိန်းမသားများသောကဖြစ်ပြီး ဒွိဟဖြစ်နေသောမေးခွန်းများအတွက်

ဆရာမထက်ဌေးစန္ဒီ LLB, LLM, DBL, DML

(အမျိုးသမီးသီးသန့် လက္ခဏာဓဇဒင် အကြံပေးဆွေးနွေးခန်း)

တိုက် - ၄၀၊ G-2 ၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ၄၁ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ

Ph: ၀၉-၅၁၆၄၃၂၆၊ ၀၉-၇၃၁၀၆၁၈၀၊ ၀၉-၄၃၀၉၄၈၀၆

ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေး၊ အတွေးထက်မြက်၊

တိုးတက်ကြီးပွားစေဖို့၊ မဖတ်မဖြစ်ဖတ်ရမည့်

အနန္တဂုဏ်ရည်

ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း

ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် လောကီချမ်းသာ၊ လောကုတ္တရာချမ်းသာ၊
နစ်ဖြာသောချမ်းသာတို့ပြည့်ဝစေမှာအမှန်မလွဲပဲနော်

လစဉ်ထွက်ပါပြီ

မြင်းခြံစာပေ

အမှတ် (၂၅၆)၊ ၃၉ လမ်းအထက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇုန်း ၂၅၃၅၈၇

ကျွန်တော်သည် အနည်းဆုံး
တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ခန့်
မေမေ့အိမ်ကို ရောက်အောင်
သွားလေ့ရှိသည်။ တစ်အိုး
တစ်အိမ်ထောင် ဖြစ်သွားသည်တိုင်
မြို့ချည်းကျည်းလေးတစ်မြို့တည်း၌
အထူတကွ ရှင်သန်ခွင့်
ရနေသောကြောင့်လည်း ပါသည်။
ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာက
ထ၊ သွားသွား ဆိုင်ကယ်ခရီး
၅ မိနစ်ထက်မပိုသော
အကွာအဝေးကြောင့်လည်း
ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အလွယ်တကူ
ရောက်ဖြစ်နေခြင်းပင်။
မေမေ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်တိုင်း

မိုးကျော်ဇင် စားပွဲဝိုင်းကလေး

 ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း

ရသတတမ်း
အမှတ် ၃၂၅ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၆

ကျွန်တော်နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်
ရှင်သန် လှုပ်ရှားခဲ့သော အတိတ်က
ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်
ပြန်ပေါ်လာတတ်လေ့ ရှိသည်။
ငယ်စဉ်က ခြေရာလက်ရာ
တွေကိုလည်း ဟိုတစ်ခု၊
ဒီတစ်ခု ပြန်ကောက်ရတတ်လေ့
ရှိသည်။ မေမေနှင့်
စကားပြောနေတတ်သော်လည်း
ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက
အတိတ်ကို ပြန်တူးဆွနေမိမြဲ။
တစ်ညနေတွင် မေမေ့အိမ်ကို
ပြန်ရောက်ခိုက် ထမင်းစား
စားပွဲခုံဝိုင်းပုလေးကို သွားတွေ့သည်။
အိမ်အောက် အသစ်ဖွဲ့စည်းထားသော

www.burmeseclassic.com

မီးဖိုဆောင်၏ အပြင်နံရံတွင် မှီထောင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ခုံပိုင်းပုကလေးဖြစ်၍ လေးထောင့်ကျကျ ခြေထောက်လေးချောင်းကို အပြင်ဘက်လှည့်ထောင်ထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် စားပွဲခြေထောက်လေးချောင်းကြားမှ လေးထောင့်ကွက်လပ်အတွင်း K.M.ဟု ရေးထိုးထားသော အမှတ်အသားကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို K.M.မှာ ဖေဖေအမည် အတိုကောက်ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ထုံးနန္ဒင်းဖျော်၍ ရေးထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ခလေး၊ ရွာခလေးအရ တစ်အိမ်အိမ်တွင် အလှူအတန်းဖြစ်စေ၊ တခြားဆွမ်းကျွေးကွမ်းကျွေးကိစ္စများဖြစ်စေ ရှိပါက တခြားအိမ်တွေမှ တန်းလျားများ၊ စားပွဲများကို လိုက်လံငှားရမ်းလေ့ ရှိသောကြောင့် ခုံမှားမည်စိုး၍ ဖေဖေက အမှတ်အသား ရေးထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ကဆိုလျှင် မီးဖိုခန်းကလည်း အိမ်ပေါ်မှာပင်ရှိသည်။ ဤထမင်းစား စားပွဲပိုင်းကလေးသည်လည်း အလှူအတန်းတွေမှ လာရောက်ငှားရမ်းမှု မရှိပါလျှင် အိမ်အောက်ဆင်းရသည် မရှိ။ မီးဖိုခန်းထဲတွင်ဖြစ်စေ၊ မီးဖိုခန်းအဝင်နံရံတွင်ဖြစ်စေ စနစ်တကျ မှီထောင်ထားတတ်သည်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်မှ ခင်းကျင်း၍အသုံးပြုသည်။ ထမင်းစားပွဲပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွင် နေရာအမှတ် သညာလေးများရှိသည်။ ဖေဖေက ခေါင်းရင်းတည့်တည့်၊ ဖေဖေဘေးဘယ်ဘက်မှာ မေမေ၊ ညာဘက်မှာ ကျွန်တော်၊ မေမေ့ဘယ်ဘက်ဘေးအစဉ်လိုက်မှာ မမနှင့် ညီလေး။ အမည်ရေးထိုးထားသော်လည်း၊ အမိနဲ့ထုတ်ပြန်မထားသော်လည်း မည်သည့်အချိန်မှာမှ အပြောင်းအလဲမရှိ။ ထမင်းစားပြီး ကြလျှင်လည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်း၍ မူရင်းနေရာမှာပင် ပြန်ထောင်ထားလိုက်ကြ၏။

တကယ်တော့ ဤထမင်းစားပွဲပိုင်းကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် ပထမဆုံး မဟုတ်ခဲ့ပါပေ။

စာရေးဆရာတစ်ဦးကမူ
ထမင်းစား စားပွဲတွင်
မိသားစု၏
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
အတိမ်အနက်ကို
တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟု
ရေးသားခဲ့ဖူးသည်
ကျွန်တော်ကတော့
ထမင်းပိုင်းသည်
ထိုထက်ပိုသော
အဓိပ္ပာယ်များ
ပါဝင်နေလိမ့်ဦးမည်ဟု
ယုံကြည်မိသည်

ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ပထမဆုံး သတိရနေမိတတ်သော ထမင်းစား စားပွဲပိုင်းကလေးမှာ ဖေဖေ၊ မေမေတို့၏ စလယ်ဝင်အိုး ရုပ်ရှင်အစမှာ ကတည်းက ဇာတ်ပို့အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည့် ခနော်နီ ခနော်နီကလေးပင်။ အရွယ်အစားအားဖြင့်လည်း သိပ်မကျယ်ဝန်းလှ။ လူကြီး ၄ ယောက်ခန့် ထိုင်စားလိုက်လျှင်ပင် ပေါင်ချင်းထပ်၊ လက်ချင်းယှက်၍ စားရသည့် အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ အခင်းပျဉ်ပြား တချို့မှာလည်း သံချက်များ ကျွတ်ထွက်နေ၍ ခြေထောက်တို့ကလေးများမှာလည်း ဘယ်ပစ္စည်းဖြင့် ခုခံခုခံ၊ တည်ငြိမ်တည်မတ်သွားသည်ဟူ၍ မရှိ။ တကယ်ယိုင်နဲ့နဲ့စားပွဲပိုင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် နှစ်အနည်းအငယ် ကြာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်၌ ပရိဘောဂပစ္စည်းအချို့ကို ဖြည့်ဆည်းပြုလုပ်၍ အိမ်အစိတ်အပိုင်းအချို့ကို ပြန်လည် ပြင်ဆင်သည့်အခါ ဖေဖေက ထမင်းစား စားပွဲပိုင်းတစ်ခုကိုပါ ထည့်သွင်း ပြုလုပ်စေခဲ့လေသည်။ ထမင်းစား စားပွဲပိုင်းအသစ်မှာ ပို၍ တောင့်တင်းပြီး ပို၍ ကျယ်ဝန်းသည်။ မိသားစု

ဝင်ဦးရေ ၅ ဦးအထိ တိုးပွားလာသော ကျွန်တော်တို့အိမ်အတွက် လွတ်လပ်ချောင်ချိသော ထမင်းစားပွဲခုံလေး ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာတစ်ဦးကမူ ထမင်းစား စားပွဲတွင် မိသားစု၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အတိမ်အနက်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟု ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထမင်းပိုင်းသည် ထိုထက်ပိုသော အဓိပ္ပာယ်များ ပါဝင်နေလိမ့်ဦးမည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု ထမင်းစားပွဲထိုင်မိကြချိန်သည် တစ်မိသားစုလုံးအတွက် အပြည့်ဝဆုံး အချိန်ဟု သတ်မှတ်နိုင်သည်။ မိသားစုအားလုံး အိမ်ထဲတွင် လုံလုံခြုံခြုံ ရှိနေချိန်လည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ထမင်းစားကြသည့်အခါ စကားဖောင်ဖွဲ့ ပြောခြင်းကို မူအားဖြင့် တားမြစ်ထားသော်လည်း တကယ်တော့ လက်တွေ့မှာမူ မိသားစု ခွေးနွေးပွဲသဏ္ဌာန်ဖြစ် သွားခြင်း၊ တစ်နေ့တာ အတွေ့အကြုံ ဖလှယ်ခြင်း အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်သွားခြင်းတို့ အလိုလို ဖြစ်သွားတတ်ပြန်။ လက်အေးကြောပြီးမှ ထမင်းစားခြင်း၊ ကိုယ့်ထက် သက်ကြီးဝါကြီးသူကို ဦးချပြီးမှ စားခြင်း၊ ထမင်းလုတ် ဆုပ်ကိုင်သော လက်ဖြင့် ဟင်းပန်းကန်စွန်း မကိုင်ရခြင်း စသည့် ယနေ့အထိ ကျွန်တော်တို့ထံ စွဲကပ်နေသော အမူအရာကောင်းတို့မှာ မိသားစုထမင်းစား စားပွဲပိုင်းလေးမှ သင်ကြားပေးလိုက်ခြင်းပင်။ တရားမျှတခြင်း စည်းကမ်းတကျ ပြုမူနေထိုင်တတ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းစွာ ရယူတတ်ခြင်းတို့သည်လည်း ထမင်းစား စားပွဲပိုင်းဆိုသောကျောင်းမှ သင်ကြားပေးလိုက်ခြင်းတွေသာ ဖြစ်နေသည်။

ဖေဖေသည် ထိုထမင်းစား စားပွဲလေးကို အသုံးပြု၍ ကာလအတန်ကြာ လွဲချော်နေခဲ့သော ခင်မင်မှု ခွေးသွားစိတ်လေးများကို ပြန်လည် တည်မတ်စေခဲ့ဖူးသည်ကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်လှ။

ဖေဖေ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ နောက်ဆုံး

ခင်မင်ပေါင်းသင်းခဲ့သော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ရှိသည်။ တစ်မြို့တစ်ရွာ စီမှ လာရောက် တာဝန်ကျကြပုံချင်း လည်း တူသလို၊ ဇာတိမြေ၏ အဝေးတွင် အိမ်ထောင်လာကျကြပုံချင်းပါ တူသည်။ တစ်ခါမှာတော့ ဖေဖေ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမှာ ပါတီကောင်စီ တစ်ခေတ်တွင် ဖြန့်ယိအဆင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် ရောက်သွားသည်။ ထို အချိန်တွင် တစ်ရံရောအခါက သူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသူ၊ မျက်မှန်းတန်းမိသူ၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ စသော 'သူ' များစွာ တို့သည် ပတ်သက်မှု အမျိုးမျိုးကို တံတားခင်း၍ သူ့ဆီ ရောက်ရောက်သွား တတ်ကြသည်။ ပြန်လာလျှင် ကောင်း ကျိုးလက်ဆောင် တစ်စုံတစ်ရာမက ပွေ့ပိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသူများစွာ တွေ ရောက်သွားတိုင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကို လာတွေ့ရန် ဖေဖေကို တရရ မှာသည်။ သို့သော် ရာထူးရာခံ မျှော်လင့် ချက်ဖြင့် ဆရာရင်းဆီကိုပင် လက်ဆောင် ဝတ္ထာသွားဆက်ရန် တွန့်ဆုတ်ငြင်းဆန် ခဲ့သည့် အားလျော်စွာ အမှာတော်ပါးနေ သည့် သူငယ်ချင်းဆီကိုလည်း ဖေဖေ သွားခဲ့ပါ။

နောက်တော့ 'ဒီလူက ဘာဘဝင် ခြင်နေတာတုံးဗျ'ဟူသော ဖေဖေ သူငယ်ချင်း၏ မှတ်ချက်သာ ပဲ့တင်ပြန် ထာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း အသံတွေ အေးစက်သွားကြသည်။ တစ်ယောက် ချက်လုံးတွေထဲမှာ တစ်ယောက်ကို ချောက်ဆုံးသွားကြသည်။

ကံတရားဆိုသည်မှာ မျက်စိစုံမှိတ် နှစ်စုံချလက်ချ အိပ်စက်သင့်သော အဆရာမဟုတ်။ စေ လူထုအရေးတော် ပြဿနာ၏ ပြင်းထန်သော ဒီလိုင်းဒဏ်ကို စားလိုက်ရသူတွေထဲတွင် ဖေဖေ သူငယ်ချင်း ထိုင်နေသော ကုလားထိုင် အသေအချာ ပါသွားခဲ့သည်။ လုံခြုံ အခြေအနေအရ ရွာကလေးတစ်ရွာ တွင် မိသားစုလိုက် သွားရောက် နေထိုင်နေခဲ့ရသည်။

အခြေအနေတွေ အနည်ထိုင်သွား

ပြီးနောက် မြို့ထဲ ပြန်လာခဲ့သည့်တိုင် မူလ အခြေအနေတွေ ပြန်မရတော့။ မူလဆက်ဆံရေးတွေ၊ မူလဟန်ဆောင် ခြင်းတွေ ဘာတစ်ခုမှ မူလအတိုင်း မဟုတ်တော့။ တစ်ချိန်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မော့ကြည့်ခဲ့ကြသည့် မျက်လုံးများက လည်း အပေါ်စီးမှ ငုံ့ကြည့်ကြလေ သည်။ လမ်းတွေ၍ နှုတ်ဆက်ရမည်ကို ပင် ရာဇဝတ်မှုကဲ့သို့ ရှောင်ဖယ်သွားကြ သည်အထိ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အခြေအနေက လိမ့်ကျသွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖေဖေသည် သူနှင့် သူငယ်ချင်းကြား တစ်ရံတစ်ခါက လွဲချော်ခဲ့ဖူးသော နားလည်မှုများကို ပြည်လည် တည်မတ်ရန် ဤထမင်းပိုင်း ကလေးကို အသုံးပြုခဲ့လေသည်။ 'လူကြီးပြုတ်တော့ လက်နှီးစုတ်' ဟူ သော စကားသံတွေကို ဥပေက္ခာပြု၍ သူငယ်ချင်း ဇနီးမောင်နှံကို တကူးတက ထမင်းစား ပိတ်သည်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စည်ဝတ်ကျေပြခဲ့သည်။ အတိတ်က တိတ်ဆိတ်ခဲ့ဖူးသော အသံတွေအကြောင်း ကို ဘာတစ်ခုမှ မတူးဆွဖြစ်ကြဘဲ တစ်ချိန်က သူငယ်ချင်း နွေးထွေးမှုကို ဤထမင်းစား စားပွဲပိုင်းကလေးတွင် ပြန်လည် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

အခုတော့ ဤသို့သော အတိတ် များ ရှိခဲ့ဖူးသည့် ထမင်းစား စားပွဲပိုင်း ကလေးသည် အိမ်အောက် မီးဖိုဆောင် အပြင်နံရံတွင် အသုံးမဝင်တော့သော အပိုပစ္စည်းတစ်ခုကဲ့သို့ ခိုထောင်ထား ခြင်း ခံရနေလေပြီ။ စားပွဲခုံ ခြေထောက် တွေကြား ပိုးချည်မျှင်တွေ သွယ်တန်းနေ ကြသေး၏။ ထို လကွဏာတွေက မိသားစု ထမင်းပိုင်းကလေး မဖြစ်သည် မှာ အချိန်ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်ကြောင်း သက်သေများလည်း ဖြစ်သည်။

'မေမေရယ် ထမင်းစားပွဲကြီးကို ဒီအတိုင်းချည်းထားတာပဲလား၊ မသုံး ဖြစ်တော့ဘူးလား'

လွတ်ခနဲ ကျွန်တော်မေးလိုက်မိ တော့ မေမေမျက်နှာထက် ညှို့ခနဲ မှောင် ကျသွား၏။

'ငါ့သားရယ် မင့်မမနဲ့ မေမေ ရယ် နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာလေ၊ မိသားစုလည်း မဆုံဖြစ်တော့...'

မေမေအသံ နှမ်းဖျော့ဖျော့လေး က ရပ်တန့်သွားသည့်တိုင် မေမေရယ်ထဲ တွင် တစ်ဆို့သွားသော လက်ကျန် စကားတွေကို ကျွန်တော် ကြားဖြစ် အောင် ကြားမိလိုက်သေးသည်။

တကယ်တမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ၅ယောက်ထဲ၌ မိသားစု ထမင်းစားပွဲလေးကို ပထမဆုံး စွန့်ခွာ သွားသူမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ် ၏။ ဆယ်တန်း အောင်လက်မှတ်လေး တစ်စောင်ကို ကိုင်လျက် မိသားစုအတွက် အားကိုးအားထားရာ စားတစ်လက်ဖြစ် ရန် ရန်ကုန်မြို့ပြပေါ် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တင်သွေးခဲ့သည်။ ဖေဖေ ချွေးစက်တွေ ဆွတ်လိုက်၊ မေမေ မျက် ရည်တွေ ဖျန်းလိုက်ဖြင့် မြို့ပြစားသွေး ကျောက်ပေါ် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သွေးနေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ် စွန့်လှလှ။

ထက်မြက်သော ဓားတစ်လက် ဖြစ်မလာဘဲ ဘဝသာ လုံးပါး ပါးလာ ပြီးနောက် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လာ သောအခါ ဖေဖေသည် မိသားစု ထမင်း စားပွဲပိုင်းကလေးမှ ထာဝရ စွန့်ခွာသွား နှင့်နေပြီ။ ညီလေးကလည်း ခေါင်တစ် ခြမ်းသာ ကျန်ရစ်တော့သော အိမ် ကလေးကို ပြန်လည် ဖြည့်ဆည်းရန် အတွက် အရှေ့ဘက် တောင်ကုန်းများ ပေါ် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် ပြေးလွှားနေရချိန်။ မိသားစု ထမင်းပိုင်းကလေးသည် မေမေရယ်၊ မမရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်သာ နှစ်ယောက် လျော့ဖြင့် ကစားနေရသော ဘောလုံး တစ်သင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု၏ နေ့စဉ် ထမင်းပိုင်းတွင် ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ တစ်ဝိုင်းမှ မသွင်းနိုင်ခဲ့။

တစ်ချိန်ကကဲ့သို့ ထမင်းစားပွဲပိုင်း သိမ်းခြင်း၊ ခင်းကျင်းခြင်းများ မပြုလုပ် တော့ဘဲ မီးဖိုခန်းထောင့် တစ်နေရာ၊ သို့မဟုတ် သင့်တော်ရာ အိမ်ထောင့် တစ်နေရာတွင် ခင်းလျက်သားပင် ထား

လိုက်တော့သည်။ စားပြီး၍ ကျန်သော
ဟင်းခွက်များကိုလည်း စားပွဲပေါ်တင်
ကာ အုပ်ဆောင်း အုပ်ထားလိုက်သည်။
ချက်ပြီးသား ဟင်းပန်းကန်များကို
လည်း စားပွဲပေါ်မှ အုပ်ဆောင်းအောက်
သာ အလွယ်တကူ ထိုးသွင်းထားလိုက်
တော့သည်။ ထမင်းစားခါနီးပြီဆိုမှ
ထမင်းခူး၍ အုပ်ဆောင်းကို နီးရာဖယ်
လုပ်ကာ ထိုင်စားလိုက်သည်။ ထိုင်စား
လိုက်သည့်တိုင် တစ်ချိန်ကလို့ မိသားစု
မျက်နှာစုံညီ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း ထိုင်စား
ကြခြင်းမဟုတ်။ အချိန် အဆင်ပြေသလို
တစ်ယောက်စီ၊ တစ်ကွဲစီ ဖြောက်တီး
ဖြောက်တောက် ဝင်စားကြခြင်းသာ။

အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်
ဝင်နေရသော မမသည် မနက်စာ ထမင်း
စားပြန်ချိန်များ အမြဲလိုလို နောက်ကျ
တတ်လေ့ရှိသည်။ များသောအားဖြင့်
မေမေတစ်ယောက်တည်းသာ ခပ်
ခြောက်ခြောက် ထမင်းဝိုင်းကို ဖြတ်သန်း
သွားသည့် နေ့ရက်တွေက ပိုများခဲ့
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သားသမီးတွေ
ထမင်းစား ပြန်ချိန်အထိ အဆာခံ စောင့်
နေတတ်သည့် နေ့စွဲတချို့ကိုလည်း
မေမေက တမင် ဖန်တီးခဲ့သေးသည်။
တချို့ ထမင်းဝိုင်းတွေကို ထမင်းစား
စားပွဲဝိုင်းပေါ်ပင် မခင်းကျင်းတော့ဘဲ
နီးရာ စားပွဲခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ဖြစ်သလို
ဖြေရှင်းလိုက်သော နေ့ရက်တချို့ပင်
ရှိလာခဲ့တော့၏။

အချိန်တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ
ကျွန်တော်တို့ အသက်တွေ ပိုကြီးလာကြ
သည်။ အတိတ်တွေ ပိုရှည်လျားလာကြ
ပြီး အနာဂတ်တွေ ပိုတိုတောင်းလာခဲ့
သည်။ ဘဝ၏ တောင်းဆိုမှုများနောက်
ပြေးလိုက်ရင်း အိမ်မှ ထမင်းစား စားပွဲ
ဝိုင်းကလေးနှင့် ပို၍ပို၍ ဝေးကွာသွားခဲ့ရ
သည်။ မေမေပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်
မှာ မေမေရယ်၊ မမရယ်။ ကျွန်တော်တို့
ညီအစ်ကိုကမူ တိုက်စစ်မှူးများပီပီ
အိမ်နှင့် ဝေးလိုက်၊ နီးလိုက်။ အခု
နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျ
သွားသည့် အခါမှာတော့ တစ်မြို့တည်း

နေ မေမေအိမ်သို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက်
မှန်မှန်ရောက်နိုင်ရန်ပင် နာရီလက်တံ
များကို ဈေးဆစ်နေရသည့်အဖြစ်။

ထိုအခြေအနေတွေနှင့်အမျှ ညီ
အစ်ကို မောင်နှမချင်း ထိတွေ့မှုတွေ
လျော့နည်းလာသည်။ တစ်ချိန်က
ထမင်းစားပွဲ တစ်ဝိုင်းတည်းတွင် ကြမ်း
တစ်ပြေးတည်း ထိုင်ခဲ့ကြစဉ်လို ပြည့်
ပြည့်ဝဝ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် မရ။ ညီ
ဖြစ်သူနှင့်ဆိုလျှင် နှစ်နှင့်ချီ၍ မျက်နှာ
ချင်း မဆိုင်ဖြစ်သည့် ကာလတွေကို
ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။ ယခုအချိန်မှာပင် နီး
လိုက်၊ ဝေးလိုက်။ ဖုန်း အဆက်အသွယ်
မပြတ်ကြသော်လည်း ဆွေးဆွေးနွေး
နွေး၊ ရှည်ရှည်လျားလျား မရှိနိုင်ကြ
ပြန်။ ရှည်လျားလာသော အတိတ်ကိုယ်စီ
နှင့်အတူ ဆက်ဆံရေး နယ်ပယ် ကိုယ်စီ
က ကျယ်ဝန်း ပြန့်ကားလာသည်။ ဆက်
ဆံရေး ပစ်မှတ်များသည် မိသားစု
အတွင်းမှာသာ လှည့်ပတ် ခွေခေါက်နေ
သည် မဟုတ်တော့ပေ။ ခေါင်းဆတ်ပြ
ရုံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရသော၊ လိုတို
ရှင်းဖြင့် ဖုန်းချလိုက်ရသော နေ့စွဲတွေက
မဖန်တီးရပါဘဲ ကျွန်တော်တို့ ပြကွဒိန်
တွေထဲတွင် အမေ့ နေရာဝင်ယူခဲ့လေပြီ။

လူချင်း ထိတွေ့ ဆက်ဆံရသည့်
အခါတွေမှာလည်း အသင်းလို က်
စုစည်းမှု အားနည်းသော ဘောလုံး
တစ်သင်းလို စိတ် အချိတ်အဆက်တွေ
လွဲချော်သည့်အခါတွေ ရှိနေပြန်သည်။
တချို့ ပုစ္ဆာများဆိုလျှင် အဖြေတစ်ခု
မထွက်မီမှာ စာမျက်နှာ ကျော်လှန်ပစ်ရ
သည်အထိ ဖြစ်သွားတတ်သေးသည်။
ဆန္ဒအမျိုးအစားများ ကွဲပြားလာသော
အခါ အတ္တ အထူအပါးတွေ မညီမျှ
တော့ခြင်းသည် အထူးအဆန်းတော့
မဟုတ်ပါ။

ဤကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍
တစ်ခါတစ်ရံ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းလေး ခံစားမိ
သော အခါများတွင် အံ့သြထိတ်လန့်
ခြင်း အတွေးများနှင့်အတူ ကျွန်တော်
ငေးဝိုင်းသွားခဲ့ဖူးသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။
သက်ဆိုင်ခြင်း ရှိ၊ မရှိ မသေချာသော်

လည်း ထမင်းစား စားပွဲဝိုင်းကလေး
တွင် အတူ မထိုင်ဖြစ်သည့် နေ့ရက်များ
၏ ပယောဂ မကင်းနိုင်ဟူသော အတွေး
က ကျွန်တော်ဦးခေါင်းထဲ မကြာခဏ
ဝင်ရောက် ကိုက်ခဲတတ်သည်။ ထမင်း
စား စားပွဲဝိုင်းကလေးတွင် ကြမ်းတစ်
ပြေးတည်းထိုင်၊ ဟင်းတစ်ခွက်တည်း
အတူနှိုက်၍ စားကြစဉ် ကကဲ့သို့
တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်
က နီးနီးကပ်ကပ် မမြင်နိုင်ခဲ့သည်မှာ
ကြာပြီ။ တစ်ယောက်က ပြောပြသည့်
တစ်နေ့တာ ခရီးအကြောင်းကိုလည်း
အခြားတစ်ယောက်က နားမထောင် ဖြစ်
ခဲ့သည်မှာလည်း ကြာပြီ။ တစ်ယောက်
၏ စားသောက်ပုံ အမူအရာ၊ အနည်း
အများ၊ နှုတ်ထွက်စကား၊ မျက်နှာအချို့
အကဲ စသည့် ပြတင်းပေါက်များမှ တစ်
ဆင့် တစ်ယောက်၏ အတွင်းစိတ်ဆီ
ရောက်အောင် မမြင်နိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း
ကြာမြင့်လှလေပြီ။ ထမင်းစား စားပွဲဝိုင်း
ကလေးပင် မီးဖိုဆောင်အပြင်ထုတ်၍
သစ်သားအပိုင်းအစ တစ်ခုကဲ့သို့
ဆက်ဆံ ခံနေရပြီကော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ နောက်ထပ်
တစ်ကြိမ် မေမေအိမ် ပြန်ရောက်ပါ။
ဖြစ်သလို ပစ်ထားသော ထမင်းစား
စားပွဲဝိုင်းကို သေချာစွာ ပြန်ဆေးကြော
၍ မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ သွင်းကာ နေ့
တကျ ပြန်ဖိုထောင်ပေးထားမည်။
နောက်ထပ် တစ်လလည်း ကြာချင်ကြာ
မည်၊ တစ်နှစ်လည်း ကြာချင်ကြာမည်။
ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ပြန်စုစည်းမိ
ကို.. ရောက်သည်နှင့် ကြမ်းတစ်ပြေး
တည်း ထိုင်၍ ဟင်းခွက်တစ်ခုတည်း
အတူနှိုက်ကြသော ထမင်းဝိုင်းတစ်ခုကို
ဖြစ်အောင် ဖန်တီးရမည်။

ဖေဖေသည် ဤထမင်းစား စားပွဲ
ဝိုင်းကလေးကို အသုံးပြု၍ ကာလ
အတန်ကြာမျှ အသံတိတ် တိုက်ခိုက်
သည့် စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ငြိမ်းချမ်းရေး ရယူ
နိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်အား ယနေ့အထိ
ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သေးပေ။

မိုးကျော်စင်

aperture

Advertising photo studio / Digital photo lab & framing

◆ ဖိနပ်အင်္ကျီပြာမိတ်ပုံများ ◆ ကျောက်မျက်ရတနာများ ◆ လှည့်ကန်ပစ္စည်းများ ◆ အဆောင်အယူများ ◆ ပီတိတယ်ကြီးများ၏အတွင်းအပြင်အလှဆင်မှုပုံများ
 ◆ မိတ်ပုံများ ◆ ဆက်သွယ်မိတ်ပုံများ ◆ ဗတ်စုတ်အလှမိတ်ပုံများ ◆ မင်္ဂလာဆောင်နှင့်ပြာမိတ်ပုံနှင့်မင်္ဂလာဆောင်သို့မိတ်ပုံများ ◆ အခြားသောအမှတ်တရမိတ်ပုံများ
 ◆ မိတ်ပုံ Album ပြုလုပ်ပေးခြင်း ◆ 4x6 to 12x18 Size အယ်မိတ်ပုံလုပ်ပေးခြင်း ◆ Hand Phone & Tablets အဖိုးအရှိန်
 မိတ်ပုံလုပ်ပေးခြင်းနှင့်ကော်မီဇက်ပေါ်တွင်အမှတ်တရပုံများဖိုက်ဖိုင်ပေးခြင်း ◆ ခေတ်မှီလှပသောသင်္ဘောလှောင်မိတ်ပုံသဘာဝအမျိုးမျိုးကိုလူကြီးမင်းတို့စိတ်တိုင်းကျ
 ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

မိသားစု အမွတ်တရ မိတ်ပုံများ၊ ကလေးမိတ်ပုံများ၊

သက်ကြီးရွယ်အိုဘိုးဘွားမိတ်ပုံများကို

အိမ်ထိုင်လာရောက် မိုက်ကူးပေးပါသည်။

No.169 (C-1) 35th Street (Middle), Kyauktada Tsp, Yangon.
 09-73024327, 09-73024328, 09-73041734, 09-73041735. E-mail: 126

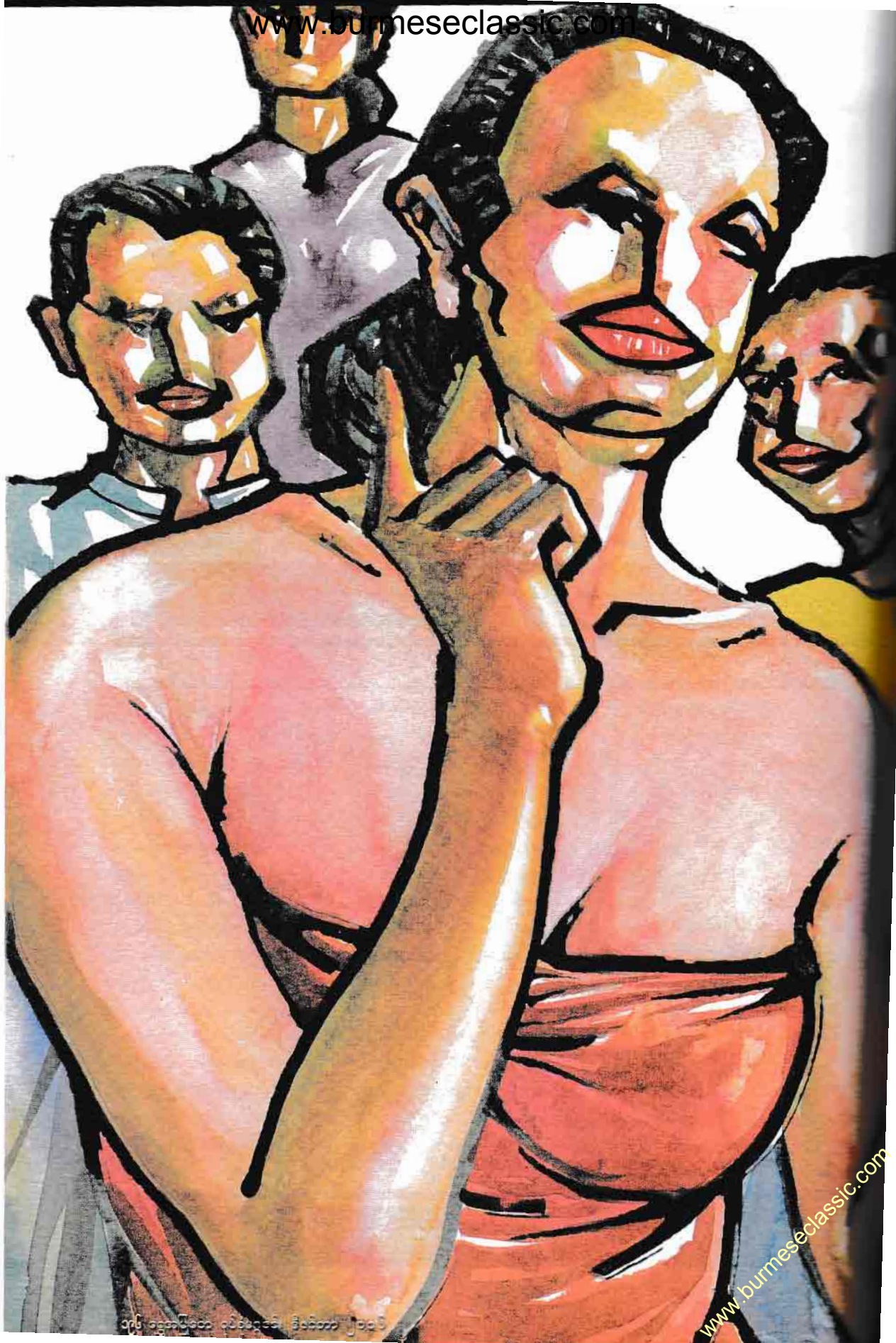
Aperture
 နိုင်ငံတော်

စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည် အဆီတာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။

- > Calendar > Pamphlet > Name Card
- > Table Calendar > Box > Voucher
- > File Holder > Booklet > Letter Head
- > Lable အမျိုးမျိုးကို စိတ်တိုင်းကျ အရည်အသွေးပြည့်စုံစွာ
 ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

ကော်ကပ်ချုပ်စက်ဖြင့် စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ချုပ်လုပ်ပေးပါသည်။

အမှတ် ၁၃၃၊ မြေညီထမ်း၊ လမ်း ၇၀၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား၊ ကျောက်စာတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း ၃၉၀၂၂၀

မင်းသားဝတ် ရိုးဝတ် ခွဲမည်

၁။

အင်္ကျီမပါ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့၊
ပုဆိုးကို ခပ်တိုတိုဝတ်ထားတဲ့
ကိုလှမောင်တစ်ယောက်
ရွာထိပ်ကနေ ရွာထဲကို
လမ်းမကြီးအတိုင်း
အမောတကော
ပြေးဝင်လာတယ်။
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း
ချွေးတွေရွဲနှစ်နေပြီး
အသက်ရှူသံတွေ မြန်ကာ
ဟောဟလိုက်နေတာတောင်
ပြေးအားကို မလျှော့ဘူး။
သူ့နောက်ကလည်း
သားတော်မောင် ဗိုက်ပူက
ထက်ကြပ်မကွာ
ပြေးလိုက်လာကြတယ်။
ဗိုက်ပူရဲ့ ကတုံးပြောင်ပြောင်မှာ
ချွေးတွေရွဲနှစ်လို့။ နေပူကျဲတဲ့မှာ
ပြေးလွှားနေရတာတောင်
သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး
ခေါင်းမှာ ဆောင်းစရာတစ်ခုခုမှ
မပါဘူး။

ရွာထဲက လူတွေကလည်း
ကိုလှမောင်နဲ့
ဗိုက်ပူကိုကြည့်ပြီး...
*ဟာ...သောင်းရီရဲ့အလောင်း
ပေါ်ပြီနဲ့တူတယ်ဟေ့*
*လှမောင်တို့ သားအဖ

အမှတ် ၃၂၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၆

ရှပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

၀၅/၁၁/၁၆

ပြေးပုံကြည့်ရတာ အနောက်
ပိုင်းမှာပေါ်တာနဲ့ တူတယ်

‘ဆယ်လို့တောင် လွယ်
ပါ့မလား မသိဘူးဟေ့’

အဲဒီလို ထင်မြင်ချက်
တွေ အသီးသီးပေးနေတဲ့
အချိန်မှာပဲ ရွာထဲ အရေးကိစ္စ
ရှိရင် ဗျိုဟစ်တဲ့ ရွာဆော်
ကိုဖိုးဟန်က ရွာသားတွေရဲ့
ထင်မြင်ချက်ကို အတည်ပြု
ပေးလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်တယ် ဗျို၊
မသောင်းရီ အလောင်းက ရွာ
အနောက်ဖျားက ကိုဖိုးထီ
အိမ်နောက်ပေးမှာ ပေါ်ပြီတဲ့။
နှစ်ရက်ကြာမှ ပေါ်တာ။ ဒါ
တောင် ကန်တော့ပွဲပေးလို့ဗျ’

စိတ်ဝင်စားတဲ့ ရွာသား
တွေလည်း ကိုလှမောင်တို့
သားအဖနှစ်ယောက်နောက်ကို
မပြေးရုံတစ်မည် ခြေလှမ်း
တွေနဲ့ လိုက်သွားကြတယ်။
ရွာအနောက်ဖျားက ကိုဖိုးထီ
အိမ်ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့
လှမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကိစ္စ
မျိုးက ကြုံရဲတယ် မဟုတ်
လား။ ကိုဖိုးထီ အိမ်နောက်
ပေးရဲ့ ချောင်းကမ်းစပ်မှာ
ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိ
တယ်။ အဲဒီ ကုက္ကိုပင်ကြီးရဲ့
တချို့ အမြစ်တွေက ချောင်း
ဘက်ကို ထွက်နေတယ်။ ရေ
ကျချိန်ဆိုရင် ချောင်းဘက်ကို
ထွက်နေတဲ့ ကုက္ကိုမြစ်ကြီး
တွေကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်
ရတတ်တယ်။ ကိုလှမောင်
ဟာ ကိုဖိုးထီ အိမ်နောက်ပေး
ကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
သောင်းရီရဲ့ အလောင်းကို
တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရေကျချိန်
ဖြစ်လို့ သောင်းရီရဲ့ အလောင်း
က ကုက္ကိုမြစ်တွေအကြား
နန်းပေါ်မှာ တင်နေတာကို

မြင်လိုက်ရတယ်။ သောင်းရီ
ရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ကုက္ကို
မြစ်ကြီးကို မြဲမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်
ထားတယ်။ သူ့ ခါးမှာတော့
ထဘီမရှိတော့ဘူး။

‘သောင်းရီရေ၊ နင်က
ငါတို့သားအဖကို ထားပြီး
စိတ်ချလက်ချ သွားနှင့်ပြီ
ပေါ့။ အေးလေ... နင်က ဝဋ်
ကျွတ်သွားတာပေါ့’ ဆိုပြီး
ရှိုက်ကြီးတင်ကို ငိုချလိုက်
သည်။ ‘ဗိုက်ပူကလည်း
လိုက်ပြီးတော့ ငိုတယ်။
ရွာသားတွေကတော့ ကိုလှ
မောင်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်တဲ့
သူက အားပေးနှစ်သိမ့်တယ်။
အလောင်းမှာ ထဘီမပါတော့
လူမြင်မကောင်း ဖြစ်နေတော့
ကိုဖိုးထီမိန်းမ မရင်လှရဲ့
ထဘီအဟောင်းတစ်ထည်နဲ့
ယာယီ ပတ်ပေးထားလိုက်ကြ
တယ်။ လာကြည့်တဲ့ မန်
ကျည်းတော ရဲစခန်းက
တာဝန်ခံ နယ်ထိန်း ဆရာ
ကျော်နိုင်ကလည်း သေမှုသေ
ခင်း မပွင့်ပါဘူး။ ရိုးရိုး
ရေနစ်သေတာလို့ ယူဆပြီး
အလောင်းကို ပုံမှန် သင်္ဂြိုဟ်
ခွင့် ပေးလိုက်တယ်။ လူတွေ
လည်း သောင်းရီရဲ့ အလောင်း
ကို ဆယ်ပြီး ကိုလှမောင်ရဲ့
အိမ်ကို အလောင်းသယ်ဖို့
ကူညီကြတယ်။

၂။

ကိုလှမောင်က ဒီ
မန်ကျည်းတော ရွာသားစစ်
စစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဇာတိကတော့ မန်ကျည်း
တောရဲ့ မြောက်ဘက် သုံးမိုင်
လောက်ဝေးတဲ့ ထန်းပင်စုရွာ
ကပါ။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာ
တော် ဦးပညာရဲ့ ဆွေဦးနည်း

နည်းပါးပါး တော်တယ်။ ဖြစ်
ပုံက ဦးပညာရဲ့ လူနာမည်က
ကိုမြကျော်၊ သူ့အစ်မက မနှင်း
မြ။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်
တည်းရှိပြီး မိဘတွေ ထား
သွားတဲ့ အမွေအနှစ်တွေက
လည်း တော်တော်များများ
ကျန်ခဲ့တယ်။ သူတို့အဖေ
ဦးမောင်လှဆိုတာ မန်ကျည်း
တောရဲ့ ကြေးရတတ် စာရင်း
ဝင်တစ်ယောက်။ မောင်လုပ်
သူ ကိုမြကျော်ကလည်း လူ
ဘောင်မှာ မပျော်ပိုက်လို့
အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်
မှာတင် ဦးပညာ တက်လိုက်
တာ အခုဆိုရင် ရွာဦးကျောင်း
ကျောင်းထိုင်တောင် ဖြစ်နေ
ပြီ။ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်နှင်းမြက
လည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်
မဝင်စားဘူး။ အဖော်ရအောင်
ထန်းပင်စုက ဆွေဦးမျိုးစပ်
တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို တောက်တိုမည်ရ
လုပ်ဖို့ ခေါ်ထားတယ်။
နောက် အဲဒီကောင်မလေးက
သူ့ရွာသူ ပြန်သွားပြီး ဟိုမှာပဲ
အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ဒါပေမဲ့
သိပ်ကြာကြာ မပေါင်းရပါ
ဘူး။ ခင်ပွန်းလုပ်သူက ပိုးထိ
ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက် ကလေး
တစ်ယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။
အဲဒီနောက် သူ့ပါ ထပ်ပြီး ကိုး
ဆယ့်ခြောက်ပါးနဲ့ ဆုံးပါး
သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက
သတင်းကြားလို့ လိုက်သွား
တဲ့ ဒေါ်နှင်းမြဟာ ကျန်ခဲ့တဲ့
ကလေးကို ဦးပညာကျောင်း
မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား
ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလုပ်ဖို့
ခေါ်လာ ခဲ့တယ်။ ကလေးက
အသက် ခြောက်နှစ်သာသာ
အရွယ်ပေါ့။

ဆရာတော်ကလည်း

အဲဒီကလေးကို ဗုဒ္ဓဟူးသား
မို့လို့ လှမောင်လို့ နာမည်ပေး
လိုက်တယ်။ နည်းနည်းလေး
အရွယ် ရောက်လာတော့
ဒေါ်နှင်းမြက ကိုရင်ဝတ်ပေး
တယ်။ တစ်သက်လုံး သာ
သနာဘောင်မှာ နေချင်စိတ်
ရှိလားလို့ မေးတော့ မရှိဘူး
လို့ပဲ ပြန်လျှောက်တယ်။ အဲ
သလိုနဲ့ပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်း
သားကနေ နှစ်တွေကြာတော့
ကပ္ပိယာသကို တစ်ဆင့် ရောက်
လာတာပါပဲ။ လှမောင်က
ရွာထဲက အိမ်တွေကို ဆွမ်း
ဟင်းခွက်တွေ လိုက်ပို့တယ်။
ဆရာတော် ညဉ့်အိပ် ညဉ့်နေ
ခရီးသွားရတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ
ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းဖို့
လိုက်တယ်။ အဲသလိုနဲ့ပဲ
ကိုလှမောင်ရဲ့ အသက်လည်း
သုံးဆယ်ကို စွန်းလာပြီ။
လက်ပြင်ကကိုင်းကိုင်း၊
အသားကလည်း နေ့ခင်း
ဘက်တောင် မိုးချုပ်နေတယ်
ဆိုတဲ့ အစားမျိုးထဲက။
ဒီကြားထဲ မျက်လုံးနှစ်ဖက်
က ပြူးပြီး သွားက နည်း
နည်း ခေါ်ချင်သေးတယ်။ သူ
ရုပ်ရှည်က သာမန် ရုပ်ရှည်
အောက်မှာ ရှိတာမို့ ရွာထဲက
တော်ရုံတန်ရုံ အပျိုတွေက
လည်း သူ့ကို စိတ်မဝင်စား
ဘူး။ ပိုင်ဆိုင်မှု ကြည့်ပြန်
တော့လည်း ဥစ္စာဓနက
ဗလာနတ္ထိ။ ကိုယ်တိုင်တောင်
နေစရာမရှိလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ကပ်နေ၊ ဟင်းပေါင်းစားပြီး
ကပ္ပိယလုပ်တဲ့ သူဆိုတော့
မန်ကျည်းတောသူတွေထဲ
စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်
မယဉ်ကြပါဘူး။ လူညာ
အရည်အချင်း ကြည့်ပြန်ရင်
လည်း ဆရာတော် သင်တော်

ထားလို့သာက'ကြီး၊ 'ခ'ခွေး
ပုတ်လောက်ရေးပြီး သေစာ
ရှင်စာ ဖတ်တတ်ရုံ အဆင့်ဆို
တော့ မိန်းကလေးတွေ လေး
စား အားကျလောက်တဲ့ အနေ
အထားမျိုး မရှိပြန်ဘူး။

အဲသလို လှမောင်ဘဝ
ကနေ ကိုလှမောင်ဘဝကို ကူး
လာပြီး အသက်သုံးဆယ်ကို
တော်တော်လေး ကျော်လာ
တော့ သူ့ပုံစံ နည်းနည်း
ပြောင်းလဲလာတယ်။ အရင်
တုန်းကဆို ရွာဦးကျောင်းမှာ
ပဲ တစ်နေ့ကုန် နေပေမဲ့ နောက်
ပိုင်းကျတော့ ရွာအရှေ့ဖျားက
မုဆိုးမ မဝင်းကြည်ရဲ့ အရက်
ဗိုမှာပဲ ညနေတိုင်းလိုလို သူ
ရောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရက်
ကိုတော့ သူ မသောက်ပါဘူး။
မဝင်းကြည် အရက်ဖိုက သူ
ယောက်ျား ကိုဖိုးစံ မဆုံးခင်
ကတည်းက ချက်တာ။
ကိုဖိုးစံက အရက်တော် တော်
ကြိုက်တော့ သူကိုယ်တိုင်
ထန်းလျက်အရက် ချက်
သောက်တယ်။ နောက်ကျ
တော့ စီးပွားဖြစ် တစ်နိုင်တစ်
ပိုင် ချက်ရောင်းတဲ့ အထိ
ရောက်တယ်။ ကိုဖိုးစံ အရက်
နဲ့ရင် သူ အမြဲပြောတဲ့ စကား
တစ်ခွန်း ရှိတယ်။ 'ငါသာ
သူကြီးဖြစ်ရင် ရွာထဲက
အရက်မချက်တဲ့ အိမ်ကို ဖမ်း
မယ်' ဆိုပဲ။

ကိုဖိုးစံက အရက်အိုးထဲ
ထဲ အင်ဒရင်းထည့်တတ်
တယ်။ အင်ဒရင်း ပိုးသတ်
ဆေးကို နှီးပြားကလေးနဲ့ တို့
ပြီး နေပူမှာ ထောင်ထား
တယ်။ အရက်အိုး အိလည်
စာညံ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် အဲဒီ
အင်ဒရင်း တို့ထားတဲ့ နှီး
ပြားကလေးကို အရက်အိုးထဲ

ကို ဆတ်ခနဲ နှစ်ပြီး ချက်ချင်း
ပြန်ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲ
သလို အင်ဒရင်း ထည့်လိုက်
တယ်ဆိုရင်ပဲ အရက်အိုးကြီး
က အမြဲပဲတွေ ထ,လာပြီး
ဆူပွက်လာတယ်။ အဲဒီ အမြဲပဲ
တွေကို ဖယ်လိုက်ပြီးရင်
အရက်အိုးက ကောင်းသွားပြီ။
အင်ဒရင်းသုံးတဲ့ ကိုဖိုးစံ
အရက်ကို ကြိုက်တဲ့သူတွေ
များသလို သောက်ပြီး သွေး
အန်တဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်။

ကိုဖိုးစံ ဆုံးပြီးတော့
မဝင်းကြည်လည်း တခြား
ဘာအလုပ်မှ ဆက်မလုပ်
တတ်တာနဲ့ အရက်ပဲ ဆက်
ချက်ပြီး ရောင်းနေတာ။
အဖမ်းအဆီးလေး ဘာလေး
အသံကြားရရင်သာ ပစ္စည်းတွေ
ကြိုပြန်ပေါ့။ မဝင်းကြည်မှာ
သမီးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။
အကြီးမ ခင်ရီက အနီးသောင်
နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး မဝင်း
ကြည် အရက်ဖိုမှာပဲ ဝိုင်းကူ
လုပ်ပေးနေတယ်။ အငယ်မ
သောင်းရီကတော့ အိမ်ထောင်
မကျသေးဘူး။ ကိုလှမောင်
ဟာ မဝင်းကြည် အရက်ဖိုမှာ
မီးထိုးပေး၊ အရက်ချက်ဖို့
ထန်းလျက်ခဲတွေ ရေစိမ်ပေး၊
ဖိုက ကျလာတဲ့ အရက်ကို
ကျူရီးတံနဲ့ ခံပေး၊ အရက်
သမားတွေကို ပဲကြီးလှော်
ပန်းကန်ချပေး စတဲ့ တောက်
တိုမည်ရ ဝိုင်းလုပ်ပေးပြီး
ညနေဘက်တိုင်း မပျက်
မကွက် လာတာကို ကြည့်ပြီး
လူတွေက မဝင်းကြည်ကို
လာပိုးနေတယ်လို့ပဲ ထင်ကြ
တယ်။ အရက်ဖို မီးမပြတ်ဖို့
အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း
ထဲက ထင်းခြောက်တွေ
တောင် ရှာပေးသေးတယ်။

နောက်မှ ဆွမ်းစားဆောင်
ကိုင်တဲ့ ဦးပဉ္စင်း ဦးညဏော
က ဆရာတော်နဲ့ တိုင်မယ်
ပြောလို့ ကျောင်းဝင်းထဲက
ထင်းကို မယူရဲတော့တာ။
မဝင်းကြည်ကလည်း မုဆိုးမ
သာ ဆိုတယ်။ အသက်က
ငါးဆယ်နှီးနီး ရှိပေမဲ့ လေး
ဆယ်စွန်းစွန်းလောက်ပဲ
ထင်ရတာမို့ အဖျိုးတွေကို စိတ်
ကူးမယဉ်ရဲတဲ့ ကိုလှမောင်
တစ်ယောက် မုဆိုးမ မဝင်း
ကြည်ကို အရက် ကူရောင်း
ပေးပြီး နောက်ပိုး ပိုးနေတယ်
လို့ တော်တော်များများက
ထင်ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ
ဆရာတော်က မေးတယ်။

'လှမောင်'

'ဘုရား'

'မင်း ညနေတိုင်း
ဝင်းကြည်မ အရက်ဖိုကို
သွားနေတယ် ကြားတယ်၊
ဘာသွားလုပ်တာလဲ။ မင်း
လည်း အရက်မသောက်
ဘဲနဲ့'

'သူက မုဆိုးမ မဟုတ်
လား ဘုရား၊ မိန်းမတန်မဲ့
လုပ်ကိုင်စားသောက် နေရတာ
ကို မကြည့်ရက်လို့ ဝိုင်းကူ
လုပ်ပေးတဲ့ သဘောပါပဲ
ဘုရား'

'သူ့သမက် အနီးသောင်
တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်။ နင်
လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေက
အကုသိုလ်ကို ဖြစ်စေတယ်ဆို
တာကိုရော သဘောပေါက်ရဲ့
လား' ဆိုတဲ့ ဆရာတော်
အမေးကို ကိုလှမောင် နှုတ်
ဆိတ်နေမိတယ်။

ဆရာတော်က ဦးခေါင်း
တစ်ချက်ကို ခါယမ်းလိုက်
တယ်။

'ဝင်းကြည်မကတော့

ခုနစ်ရက် သားသမီးကို
သင်္ချိုင်းပို့နေတာပဲ။ သံသရာ
အတွက် အပြစ်ကြီးလွန်း
တယ်'

'တင်ပါ၊ ဆင်းရဲတော့
လည်း လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်တာ
ပေါ့ဘုရား'

'မင်းက သူ့ဘက်က
ရှေ့နေလိုက်နေတာလား။ မင်း
က လူဖျို၊ ဟိုက မုဆိုးမ၊
အနေသိပ်နီးရင် မကောင်းဘူး။
မင်းနဲ့ ဝင်းကြည်မကို နောက်
ပိုင်းမှာ ငါ ဘာသံညာသံ
မကြားချင်ဘူး'

'တင်ပါဘုရား၊ တပည့်
တော် ကတိပေးပါတယ်
ဘုရား။ မဝင်းကြည်နဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး
လို့ တပည့်တော် ကတိပေးပါ
တယ် ဘုရား' လို့ ကိုလှမောင်
က လျှောက်ထားလိုက်တယ်။

'အေး...ဒါဆိုလည်း
ပြီးတာပဲ'

ကိုလှမောင်က ဆရာ
တော်ကို ကတိပေးလိုက်တဲ့
အတိုင်း မဝင်းကြည်နဲ့ ဘာသံ
ညာသံမှ မကြားရပါဘူး။
နောက် နှစ်လလောက်လည်း
ကြာရော မဝင်းကြည် သမီး
အငယ်မ သောင်းရီကို ခိုးပြေး
ပါလေရော။ ခိုးပြေးစရာ
နေရာကလည်း တခြား မရှိ
တော့ ဝင်းကြည်ဆီ ညနေ
တိုင်း အရက်လာသောက်နေ
ကျ ကိုဘကျော်ရဲ့အိမ်ကို
ခိုးပြေးတာ။ ကိုဘကျော်က
လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို
တစ်ပတ်တန်သည့်၊ နှစ်ပတ်
တန်သည့်တော့ လက်ခံထား
မယ်ပေါ့။

'ငါ့အိမ်လည်း ငလျင်
လှုပ်တုန်းက မပြိုဘူး၊ မင်း
မိန်းမခိုးမှပဲ ပြိုမလား မသိ'

ပါဘူး လှမောင်ရာ*လို့ ကိုဘကျော်က ညည်းထွား တယ်။

‘ဟာ...ကိုဘကျော် ကလည်းဗျာ၊ ပြောရောမယ်’ အဲဒီတော့မှ လူတွေက ကိုလှမောင် ဘာဖြစ်လို့ မဝင်း ကြည် အရက်မိမှာ ဝိုင်းလုပ် ပေးတယ်ဆိုတာကို သဘော ပေါက်သွားကြတာ။ ကိုလှ မောင်အနေနဲ့ သောင်းရီ လောက်ကို မှန်းရဲမယ် မထင် ဘူးလို့ ထွက်ထားကြတာလည်း ပါတာပေါ့။ ကိုလှမောင်က အသက် သုံးဆယ်ကျော်၊ လေးဆယ်ဘက်ကို နယ်လုခါ နီးနီး၊ သောင်းရီက နှစ်ဆယ် ခွန်းခွန်းဆိုတော့ သောင်းရီ အနေနဲ့ ကိုလှမောင်ကို မစဉ်း စားလောက်ဘူးလို့ ထင်ထား ကြတာကိုး။ သောင်းရီက အသားခပ်လတ်လတ်၊ ပုပု လုံးလုံးလေး။ မျက်နှာပေါက် က ခပ်ချောချော။ ဒါပေမဲ့ အရက်ရောင်းတဲ့ မိသားစုက ဆင်းသက်လာပြီး အမေဖြစ် တဲ့ မဝင်းကြည်က ခြံခန့်ဖူး တယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပျက် ဂိုဏ်း ကြောင့် ရွာထဲက သားရှင် တော်တော်များများက သူတို့ သားတွေကို သောင်းရီနဲ့ ဖြစ် မှာ စိုးရိမ်ကြတယ်။

‘သောင်းရီရာ၊ ညည်း လှမောင်ကို ဘာကြည့်ကြိုက် တာလဲ။ အသက်ကလည်း ညည်းအမေနဲ့ မီးဝင်မီးထွက် လောက် ရှိတယ်။ လမ်း လျှောက်ပုံကလည်း ကား ကား ကားကားနဲ့၊ ကဏန်း ကုန်းကြောင်းလျှောက်တဲ့ အတိုင်းပဲ’ လို့ မေးတဲ့လူတွေ က မေးကြတော့...

‘ကျုပ် ဦးမောင်ကို

‘သောင်းရီရာ...
ငါကတော့
ယောက်ျားလေးပဲ
လိုချင်တယ်
ယောက်ျားလေးဆို
ကျောင်းထားစရာ
မလိုဘူး
ဆရာတော့်ကျောင်း
ပိုပြီး
ဘုန်းကြီးကျောင်းသား
လုပ်ခိုင်းလိုက်
အနည်းဆုံး
သေစာရှင်စာတော့
ဖတ်တတ်မှာပဲ’

သနားလို့တော့ လို့ပဲ ပြန်ဖြေ တယ်။

၃။
ကို လှ မောင် လည်း သောင်းရီနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ ရော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မနေတော့ဘူး။ နေစရာမရှိတဲ့ အခက်အခဲသိတော့ ဆရာ တော်လည်း မနေသာတော့ ဘူး။ သူ့အစ်မ ကျောင်းဒကာ မကြီး ဒေါ်နှင်းမြကိုပဲ-
‘ဒကာမကြီး’
‘တင်ပါ့ ဘုရား’
‘လှမောင်လည်း အခု အိမ်ထောင် ကျသွားပြီဆိုတော့

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ အဲဒါ သူတို့လင်မယားကို ဒကာမ ကြီးအိမ် ခေါ်ထားပါလား။ ဒကာမကြီးလည်း သူတို့ကို လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းလို့ ရတယ်။ ကူဖော်လောင်ဖက် လည်း ရသွားတာပေါ့’

ဆရာတော့် စကား ကြောင့် ဒေါ်နှင်းမြက စဉ်းစား လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

‘လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့က တပည့်တော် လက် ရှိ ခေါ်ထားတဲ့ ထွေးတင် သမီး မိဌေးနဲ့ အဆင်ပြေပါ တယ်။ လှမောင်က ပြောစရာ မရှိပေမဲ့ ဝင်းကြည်မသမီးကျ တော့ တပည့်တော် သိပ် လက်မခံချင်ဘူး။ သူတို့မျိုး ရိုးက...’

ဆရာတော်က လက် ကာပြလိုက်တဲ့ အတွက် ဒေါ်နှင်းမြလည်း ဆက် မလျှောက်သာတော့ဘူး။

‘ဒါဖြင့် ဒကာမကြီးပိုင် တဲ့ မြေကွက်တစ်ခုမှာပဲ ယာယီ နေခွင့်ပေးလိုက်ပါ လား’ လို့ ဆရာတော်က မိန့် တယ်။

‘တင်ပါ့ ဘုရား။ အဲဒါ ဆိုရင် ဟိုချောင်းကမ်းနားက မြေကလေးမှာ သူတို့ကို နေခွင့် ပေးလိုက်ပါမယ်ဘုရား။ ချုံ တွေကို ရှင်းပြီးတော့ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ အိမ်ပဲဆောက် ဆောက်၊ တဲပဲထိုးထိုးပေါ့’

ဒေါ်နှင်းမြ ဆရာတော့် စကားကြောင့် ရွာအရှေ့ဖျား ချောင်းကမ်းပါးအနားက မြေ ကွက်လပ်ကလေးမှာ ကိုလှ မောင်တို့ကို နေခွင့်ပေးလိုက် တယ်။

‘ဟဲ့ လှမောင်၊ နင် ငါ့ခြံ

ထဲမှာ အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်ပြီးနေတော့။ ငါလည်း ခြံစောင့်သဘောမျိုးရတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး’

အိမ်ထောင်လည်းထူ ရော ကို လှ မောင်လည်း မဝင်းကြည်ရဲ့ အရက်မိထို လည်း ဝိုင်းမလုပ်ပေးတော့ ဘူး။ ဒေါ်နှင်းမြပိုင်တဲ့ ရွာဦး ကျောင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ချောင်းကမ်းပါး အနားက မြေကွက်လပ်တစ်လုံးမှာ ထဲ ထိုးနေဆိုပြီး နေခွင့်ပေးထား တယ်။ တဲထိုးစရာအတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက ဝါး နက်ရံတွေလည်း မနေရပါ ဘူး။ နောက်တော့ ဝါးထား ဝါးခင်း၊ နေမိုးနဲ့ နှစ်ယောက် နေလို့ရတဲ့ တဲကလေးတစ်တဲ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့။ ကိုလှမောင်က သောင်းရီလို တော်တော်ချစ်တာ။ အသက် ချင်းကလည်း သားအချီး နီး၊ ဦးလေးနဲ့တူမလောက် ရှိတာမို့လို့လည်း ဆီးဖြူနု ခါးလို ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့ထား မတတ် ချစ်တယ်။ သောင်းရီ ကတော့ လင်မယားတွေ ကိုလှမောင်ကို ဦးမောင်ထို့ ခေါ်တယ်။

ကိုလှမောင်က သောင်းရီ ကို ငါးဖမ်းကျွေးတယ်။ ထိုင်း ထောင်တယ်။ သူတို့နေတဲ့ တဲ ကလေးရဲ့ နောက်ဘက် ခါး လှမ်းလှမ်းမှာ မန်ကျည်းတော ချောင်းက ရှိတာကိုး။ ချောင်း ကမ်းဘေးရဲ့ နန်းထဲမှာနေတဲ့ ငါးမြေထိုးတွေကို ချိတ်တယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ငါးဖမ်းပြီး အဟောင်းကလေး ဝယ်တင် အခြေအနေက မပေးဘူး လက်မူပညာလေးကလည်း နည်းနည်းရတော့ သာအိမ်

သူရှိရင် ဝါးထရုံတို့၊ ပုတ်တို့၊ ဆန်ကော ဆန်ခါတွေ ရက်တယ်။

သောင်းရီကလည်း ကိုလှမောင် ရှာလာတဲ့ ငါးတွေကို ရွာထဲမှာ လိုက်ရောင်းတယ်။

‘ဒီအပိုင်းက ငါးမြေထိုး၊ ဒီအိမ်စုက ငါး’စတဲ့ သောင်းရီရဲ့ အသံညစ်ညမ်းကို ကြားရလေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့မှ သောင်းရီက ငါးရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဆန်၊ ဆီ အစရှိတဲ့ စားကုန်တွေကို ဝယ်ပြီး သူတဲကလေးကို ပြန်နေကျ။

တစ်ခါတလေ ငါးရှာစားရှာကလည်း မရ၊ တခြားဘောက်လုပ်စရာလည်း မရှိလို့ ဒုက္ခရောက်တဲ့ နေ့မျိုးတွေမှာ ရွာဦးကျောင်းသွားပြီး...

‘အရှင်ဘုရား၊ ဆွမ်းကျွန် ပန်းကျွန်းကလေးများ ဆေးသနားတော်မူပါဦး ဘုရား’ လို့ ကိုလှမောင် လျှောက်တင်တဲ့အခါ ဆရာတော်ကတော့ ဇွန်ကြလို့ကတိပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ‘ဪ...လှမောင်၊ ဘုမောင်’ လို့ပဲ စုတ်သပ်တော်မူတယ်။

နောက် တစ်နှစ်ကျော်လောက် ကြာတဲ့အခါ ကိုလှမောင်တို့ ဘဝထဲကို ရင်သွေးဆလေး တိုးလာတော့မယ်။ သောင်းရီရဲ့ ပတ္တမြားရွှေကြွတ်မှာ နှုတ်ငုံလာတယ်။

‘သောင်းရီရာ...ငါကတော့ ယောက်ျားလေးပဲ လို့ ချင်တယ်။ ယောက်ျားလေးဆို ကျောင်းထားစရာ မလိုဘူး။ ဆရာတော်ကျောင်းပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ညွှန်ခိုင်းလိုက်၊ အနည်းဆုံး သာသနာ့ရင်စာတော့ ဖတ်

တတ်မှာပဲ’

‘ဦးမောင်ကလည်း ကျုပ်ကတော့ ဘာပဲမွေးမွေး ကိုယ့်ကလေးပဲ၊ ချစ်ရမှာပဲပေါ့’

‘အေးပါဟာ...’

အချိန်တန်တော့ သောင်းရီက ယောက်ျားလေးမွေးတယ်။ မွေးတဲ့ ကလေးကလည်း တကယ့်ကို မည်းမည်းကြုတ်ကြုတ်ကလေး။ ကိုလှမောင်ရဲ့ အသားအရေကို အမွေရထားတယ်။ နာမည်ပေးတော့လည်း သိပ်ပြီးတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားတော့ပါဘူး။ တနင်္ဂနွေသားမို့ အောင်ကျော်လို့ပဲ အလွယ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ မိုက်ပူလို့ပဲ နာမည် တွင်ပါတယ်။ အရင်တုန်းက နှစ်ယောက်တည်းတောင် ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါဦးဆိုပြီး ကျပ်တည်းတဲ့ ကိုလှမောင်တို့ အခု ပါးစပ်ပေါက်တစ်ပေါက် တိုးလာပြီဆိုတော့ ဝါးလုံးခေါင်းထဲ ဆင်ဝင်သလို ကျပ်သထက် ကျပ်လာတယ်။

‘သောင်းရီရာ...ငါလည်း ရှာတာပဲဟာ၊ ရွှေအိုးလေးဘာလေး တွေ့မှပဲ ဒီဘဝက လွတ်မယ်ထင်တာပဲ’ လို့ ကိုလှမောင်က ညည်းတွားတယ်။

သောင်းရီက စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

‘ဦးမောင်ရေ၊ ကျုပ်စဉ်းစားထားတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်’ လို့ ပြောတော့ ကိုလှမောင် စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

‘ဘာ များလဲ... သောင်းရီက’

‘အမေ့ အရက်ဖိုက

အရက်တွေကို ကျုပ်တို့ ယူရောင်းမယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ပြန်ဆပ်တာပေါ့’

သောင်းရီရဲ့ စကားကြောင့် ကိုလှမောင် နည်းနည်း တွေဝေသွားတယ်။ သောင်းရီက အရက်ရောင်းဖို့ တိုက်တွန်းပေမဲ့ သူ့မျက်စိထဲမှာ ဆရာတော် ပြေးမြင်မိလို့ ချက်ချင်း သဘောမတူခဲ့ဘူး။ နောက်တော့မှ သောင်းရီက ထပ်ပြီး တိုက်တွန်းတာနဲ့ပဲ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင် ချခင်းဆိုသလို သဘောထားလိုက်တယ်။

သောင်းရီပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း ကိုလှမောင်လည်း ဝါးတဲလေးရဲ့ ရှေ့မှာ ဝါးကွပ်ပျစ်လေးတစ်လုံး ရိုက်လိုက်တယ်။ ပတ်ချာလည်မှာ ဝါးတိုင်လေးတိုင်စိုက်ပြီး အပေါ်က ဓနိမိုးလိုက်တော့ အရက်သမားတွေအတွက် ယာယီစတည်းချတဲ့ နေရာကလေး ဖြစ်သွားတယ်။ အဲသလိုနဲ့ပဲ ညနေ လေးနာရီလောက်ဆို ကိုလှမောင်က မဝင်းကြည် အရက်ဖိုက အရက်တွေကို ပလတ်စတစ် လေးထောင့်ပုံးနဲ့ သယ်လာတယ်။ မဝင်းကြည်ကလည်း သူ့ဖောက်သည်တွေ လျော့မယ့်အရေး မြင်ပေမဲ့ သမီးနဲ့ သမက်အတွက်ဆိုတော့ မငြင်းသာဘူး။ သောင်းရီက အိမ်မှာနေပြီး ကိုလှမောင် ရှာထားတဲ့ ငါးခွေ၊ ငါးမြေထိုးတွေကို ကြော်ပြီး အမြည်းလုပ်ရောင်းတယ်။ အရက်ကြိုက်တဲ့ သူတွေကလည်း ငါးကြော်နဲ့၊ အမြည်းနဲ့၊ ဟန်ကိုကျလို့၊ တစ်ခါတလေ ဖားသားကြော်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ

လယ်ကွင်းထဲက ထောင်ထားတဲ့ လယ်ကြွက်တွေရလို့ လယ်ကြွက်ကင်တွေရတယ်။ လယ်ကြွက်ကြော်တွေရတယ်။ မဝင်းကြည် အရက်ဖိုမှာက ပဲကြီးလှော်လောက်ပဲ အမြည်းရတာကိုး။ ညနေ ငါးနာရီကနေ ခုနစ်နာရီအထိ ကိုလှမောင်ရဲ့ ဝါးတဲကလေးမှာ လူစည်နေတယ်။ ရယ်သံ မောသံတွေနဲ့ပေါ့။ သောင်းရီကလည်း သူ့မိဘတွေ အရက်ရောင်းတဲ့အကြား ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာဆိုတော့ ဒီလိုမျိုး ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့အတွက် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒေါ်နှင်းမြကို တချို့က ပြောကြတယ်။

‘ကြီးဒေါ်ရာ၊ ကြီးဒေါ်ထားတဲ့ မြေကွက်လပ်မှာနေပြီး လှမောင်တို့ အရက်ရောင်းနေတာကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား’ ဆိုတော့ - ‘အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ငါလည်း မကြိုက်ဘူးဟေ့။ လှမောင်တို့ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ငါ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ နောက်ပြီး ဘုန်းကြီးကို ကျော်ပြီး ငါက ဆုံးမလို့ မကောင်းဘူး။ တာပေါ်ကို ရေကျော်လို့ မရဘူး’ လို့ပဲ ပြန်ပြောတယ်။

ကိုလှမောင်လည်း အရက်ရောင်းတဲ့နေ့က စပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မသွားတော့ဘူး။ ဆရာတော်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်အောင် ရှောင်တယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ချက်စုက -

‘ဦးလေး လှမောင်ရေ၊ ဆရာတော်က ကျောင်းကို ခဏလောက် လာခဲ့ပါဦး’ ဆိုတော့ သူ ရှောင်လွှဲလို့ မရ

တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ ရွာဦး ကျောင်းကို ရောက်တော့ ကိုလှမောင် ဆရာတော်ကို ဦးခိုက်လိုက်တယ်။

‘ဘာများ မိန့်စရာ ရှိလို့ လဲ ဘုရား’

‘ဟဲ့ လှမောင်၊ နင် အခု အရက်ရောင်းနေတယ်ဆို’

‘တင် ပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် ဆင်းရဲလွန်းလို့ ပါဘုရား’လို့ လျှောက်ထား လိုက်တော့ ဆရာတော် တစ် ချက် တွေဝေသွားတယ်။ ပြီး တော့မှ-

‘ဪ... လှမောင်၊ လှမောင်၊ ငါးရှာဖွေရှာရမက အခု အရက်ပါ ရောင်းနေပြီ ကိုး။ ကံငါးပါး ဖောက်ချင် တိုင်း ဖောက်နေပြီ’

ကို လှမောင် ကတော့ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားပြီး ဆရာတော်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မလျှောက်ဘူး။

‘ကဲ...ကဲ ပြန်တော့ လှမောင်၊ သံသရာမှာ မင်း တစ်ယောက်တည်းနော်။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ကံ ကိုယ်ပဲ ခံရ မှာနော်’လို့ မိန့်တယ်။ ကိုလှ မောင်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မလျှောက်တော့ဘဲ ဆရာ တော်ကို ဝတ်ပြည့်ပြီး ပြန်လာ ခဲ့တယ်။

၄။
အဲဒီလိုနဲ့ ဖားရှာငါးရှာ၊ အရက်ကလေးရောင်းပြီး ကိုလှမောင်တို့ စီးပွားရေးက အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်ပေမဲ့ ထမင်း နပ်မှန်လာတယ်။ အစ တုန်းက သားလေး ဗိုက်ပူကို လေး၊ ငါးနှစ်သားလောက် ရောက်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်း ပို့ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသား

လုပ်ခိုင်းဦးမယ်လို့ ရည်ရွယ် ထားပေမဲ့ အခုတော့ စာသင် ကျောင်းကိုပဲ ပို့တော့မယ့်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ လေး တန်း၊ ငါးတန်းလောက်အထိ တော့ ထားလိုက်ဦးမယ် ကိုလှမောင် အောက်မေ့လိုက် တယ်။

ဗိုက်ပူကလေး နှစ်နှစ် သား အရွယ်လောက်အရောက် မှာ သောင်းရီဟာ ပုံစံတွေ နည်းနည်းလေး ပြောင်းချင် လာတယ်။

‘ဦးမောင် ရာ ငါး ရောင်း၊ ဖားရောင်းပြီး အရက် သမားတွေနဲ့ နေ့တိုင်း တွေ့ရ တဲ့ အလုပ် ကျုပ်တော့ ငြီးငွေ့ လာပြီ’

‘ဟင်၊ သောင်းရီရ အရက်မရောင်းရရင် တို့ဘာနဲ့ ထမင်းစားမှာတုံး’

‘မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျုပ် ပြောတာက စီးပွားရေး အတွက်ကတော့ အရက် ရောင်း လုပ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နေ့ခင်းဘက် အားတဲ့အချိန် မျိုးတွေမှာ ရွာထဲမှာ အလှူ တွေ ဘာတွေရှိရင် ဆိုင်းနဲ့ လိုက်ပြီး သီချင်းဆိုချင်လို့’
သောင်းရီရဲ့ စကား ကြောင့် ကိုလှမောင် တွေဝေ သွားတယ်။ တော်တော်လေး ကြာတော့မှ-

‘ဟုတ်မှလည်း လုပ် စမ်းပါဟာ’

‘ကျုပ် ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက သီချင်းဆို ဝါသနာပါတာ ဦးမောင် သိတာပဲ။ ဟိုတစ်နေ့က

ကိုချစ်ဆွေကြီး အရက်လာ သောက်တုန်းက သူတို့အဖွဲ့ မှာ သီချင်းဆိုမယ့်သူ လို တယ်တဲ့။ နင် ဆိုချင်ရင် ဆို လို့ ပြောတယ်’

ကိုချစ်ဆွေဆိုတာက မန်ကျည်းတောမှာ ဗုံတို ကလေးတွေ၊ ကြေးနောင် ကလေးတွေနဲ့ ခါးပြတ်ဝိုင်း ကလေး ထောင်ထားတာပါ။ မန်ကျည်းတောအပြင် ရွာနီး ချုပ်စပ်က ရွာကလေးတွေမှာ အလှူတွေရှိရင်၊ မင်္ဂလာဆောင် ရှိရင် လာငှားတဲ့အခါ လိုက် တီးပေးတဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းလေးပါ။ အခု သောင်းရီက ကိုချစ်ဆွေ တို့ ခါးပြတ်ဝိုင်းနဲ့ သီချင်း ဆို ချင် တယ် ပြောတော့ ကိုလှမောင် ခွင့်ပြုလိုက်ရ တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ အလှူ တွေ၊ မင်္ဂလာဆောင်တွေရှိရင် သောင်းရီရဲ့ အသံ စာစာကို ကြားရတတ်တယ်။

‘စိမ်းလဲ့လဲ့ညိုပြာ... ယိမ်းနဲ့နဲ့ဆိုကာ- ရေနဒီက လည်း တိုးလို့ပါကလား... ရွှေပြည်စိုး...ရွှေပြည်စိုး... လွမ်းပိုဖွယ်ရာ’

‘...မြနဲ့မောင်နဲ့ ခုမှ တွေ့တာ။ လူပါးမဝခင်တုန်း က...ပြောရတော့ ရယ်စရာ ပါ။ ထာဘီကလေးတိုတိုဝတ် ကာ မြငယ်စဉ်ခါ...လူထဲ မဝင်ခင်သေးတော့...အလှူပြင် ဆင်ရှာ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ် တောသက်သက်မို့ ဘယကံ ဒွာဒရာ’ ဆိုတဲ့ ရွှေပြည်စိုး သီချင်းကို သူက အဆိုများ တယ်။

ရဟန်းခံရှင်ပြု၊ အလှူ တွေဆိုရင်တော့ ရှင်သီဝလီ သီချင်းကို ဆိုတတ်တယ်။

‘လောကပါလ...သာ

သနာစောင့်နတ်တွေ၊ သာ သနာစောင့်နတ်တွေ၊ သာ သနာစောင့်နတ်တွေ... စောင့် ရှောက်တဲ့ မြန်မာပြည်’

တစ်ခါတလေ ဘေးနား တွေက လာငှားလို့ ညဉ့်အိပ် ညဉ့်နေ လိုက်ရတဲ့ အခါနဲ့ တွေ့မှာ သောင်းရီပါ လိုက်ရ တယ်။ ပထမတော့ ကိုလှ မောင်က မဝံ့မရဲနဲ့ တားသေး တယ်။

‘သောင်းရီရာ ဖြစ်ချီ မလား။ ယောကျ်ားတွေ အထဲမှာ မိန်းမဆိုလို့ နင် တစ်ယောက်ပဲ ပါတာ’

‘ဖြစ်ပါတယ် ဦးမောင် ရာ။ ကျုပ်က ကလေးအနေ ဖြစ်နေပြီ အပျိုမှ မဟုတ် တော့ဘဲ။ ကျုပ် ညဉ့်အိပ် ညဉ့်နေ လိုက်ရမယ့် ရက်နဲ့ ဆိုရင် အမြည်းအတွယ် တစ်ခါတည်း များများစား စား ကြော်ပေးထားမယ်။ ဦးမောင်သာ ဗိုက်ပူထို့ ကောင်းကောင်းထိန်း’

‘အေးပါဟာ...’

အဲသလို ကိုချစ်ဆွေရဲ့ ခါးပြတ်ဆိုင်းဝိုင်းမှာ သီချင်း ဆိုရင်းနဲ့ နှမတို့တဲ့ ခင်ထွန်းနဲ့ ဘာလိုလို အသံတွေက ထွက် လာတယ်။ သောင်းရီနဲ့ ခင်ထွန်းတို့ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံထိုင် ကြည့်ပြီး တချို့သူတွေက ကိုလှမောင်ကို သတိပေး တယ်။

‘ဟေ့လူကြီး၊ ခင်ထွန်း မိန်းမ သောင်းရီနဲ့ နှမတို့တဲ့ ခင် ထွန်း အနေအထိုင် မဟုတ်ဘူးနော်။ သတိလည်း ပေးဦး’

‘မင်းတို့ကလည်း သူတို့ အလုပ်သဘောအရ စကား အပြောအဆိုတော့ ပိုမှားချေ’

နောက်တော့ လူတွေကလည်း ကိုလှမောင် မကြိုက်မှန်းသိတော့ ဘာမှ သတိမပေးကြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး။ နောက်နှစ်လလောက်လည်း ကြာရော သောင်းရီတစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားပါရော။ သောင်းရီတင်မကဘူး။ နဲ့သမား ခင်ထွန်းပါ ပျောက်သွားတော့ အကုန်လုံးက ခင်ထွန်းနဲ့ သောင်းရီလို ကံပြေးသွားကြပြီလို့ တွက်ကြတယ်။ ကိုလှမောင်ကတော့ လက်မခံဘူး။ သောင်းရီကို ခင်ထွန်းနဲ့ လက်ဖူးလက်ကြပ်တွေ့မှပဲ ယုံမယ်လို့ ပြောထားတယ်။ အဲသလို ပြောထားပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်က လိုက်မရှာတော့ တွေ့စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။ သောင်းရီမရှိတဲ့ နေ့ရက်တွေကိုလှမောင်ဟာ မိုက်ပူကို ခင်းကြည့်ဆီ ခဏပို့ထားပြီး ငါးရှာ၊ ဖားရှာ၊ အရက်ရောင်း၊ အမြည်းကြော် တစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့လုပ်ရတယ်။ အရက်လာသောက်တဲ့ သူတွေကတော့ ကိုလှမောင် ဒုက္ခကို နားလည်ပြီး ဘယ်သူကမှ ထပ်မမေးကြတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုလှမောင်က-

‘သောင်းရီတစ်ယောက် မန္တလေးက သူ့အမျိုးတွေဆီ ခီတံပြေလက်ပျောက်များ သွားတယ်နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ’ လို့ပဲ ပြောတယ်။

အရက် သမားတွေ အကုန်ပြန်လို့ ညဘက် သူတစ်ယောက်တည်း တဲလေးမှာ ရှိတဲ့အခါမျိုးဆို အသံတဲ အောင်တင်ဝင်းရဲ့

သီချင်းကို အစအဆုံး မဟုတ်ဘဲ ကြုံတဲ့နေရာကနေ ကောက်ကာငင်ကာ ဆိုတတ်တယ်။

‘မှန်တိုင်းတွေကြားက ပြန်လမ်းများ မသိရောလေ သလားကွယ်... ချစ်ဦးမောင့်ထံ... ပြန်လာပါလားကွယ်... ချစ်ဦးမောင့်ထံ ပြန်လာပါလား အချစ်ရယ်’

ဘယ်လိုမှ နားထောင်မကောင်းတဲ့ အသံ၊ စာသားကလည်း မပီ၊ အလိုက်ကလည်း မမှန်တဲ့ အသံဖြစ်ပေမဲ့ ကြားရတဲ့သူတွေက ကိုလှမောင်ကို မရယ်နိုင်ကြပါဘူး။

နောက်တစ်လလောက်လည်း ကြာရော သောင်းရီခမျာ ကိုလှမောင်ဆီကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ လူကလည်း နည်းနည်း ပိန်သွားပြီး အသားတွေလည်း တော်တော် မည်းသွားတယ်။

‘သောင်းရီရာ၊ နင်ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ။ ငါ့မှာဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ’

‘ဦးမောင် ကလည်း ကျုပ် ခြံရောက်တုန်း မန္တလေးက အမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ပြီး မန္တလေး အတင်းခေါ်တာနဲ့ အားနာပြီးပါသွားတာ။ ချက်ချင်း လိုက်သွားတာဆိုတော့ ဦးမောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကြောင်းကြားလို့ရမှာတဲ့။ နောက်ပိုင်း လူကြိုကလည်း မတွေ့ဆိုတော့’

‘ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ရွာထဲက လူတွေပြောတာက နင်ပဲ နှုတ်တဲ့ ခင်ထွန်းနဲ့

ခိုးရာ လိုက်ပြေးသလိုလို၊ ဘာလိုလိုဆိုတော့...’ ဆိုပြီး ကိုလှမောင်က ရှေ့က မဆက်တော့ဘဲ စကားစကို ရပ်နားထားလိုက်တဲ့အခါ-

‘ဘာလဲ၊ ကျုပ်က ယောက်ျားနဲ့ကလေးနဲ့။ ဒီလို နှုတ်တဲ့ကောင်နဲ့ လိုက်ပြေးစရာလား။ လူတွေများ လျှာရိုးမရှိတိုင်း သူများအကြောင်းကို သွားပုပ်လေလွင့် လျှောက်ပြောနေတယ်။ ဘယ်အိမ်တွေက ပြောတာလဲ။ ကျုပ် အိမ်ရှေ့ကနေ ကလော်တုတ်ပစ်လိုက်မယ်’ လို့ ဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြောတော့-

‘ထားလိုက်ပါတော့ဟာ၊ ကိုယ်မဟုတ် ပြီးတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ မန္တလေးရောက်တုန်း မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး ဖူးဖြစ်ခဲ့ရလား’

‘မဟာမြတ် မုနိက မန္တလေးမှာမှ မရှိပဲ၊ စစ်ကိုင်းမှာကို ရှင်ကလည်း ဒါလေးတောင် မသိဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ် သားလေးရော၊ တွေ့ချင်လှပြီ’

‘မိုက်ပူကို နင့်အမေဆီမှာ ခဏ အပ်ထားတယ်။ ဒီညအဖို့ မိုးချုပ်လှပြီဟာ၊ နက်ဖြန်ခါမှပဲ သွားခေါ်ကြတာပေါ့’

‘ကဲလေ၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ ကျုပ် ခရီးဖုန်းလာလို့ စောစော အိပ်ချင်တယ်လို့ ဦးမောင်ရယ်’ လို့ ပြောပြီး အနားက မှိုင်းတွေ ထနေတဲ့ ရေနံဆီ မီးခွက်ကြီးကို မှုတ်လိုက်တယ်။

သောင်းရီ ပြန်ရောက်လာတဲ့ သတင်းကိုကြားတော့ ရွာသားတွေလည်း ခင်ထွန်းမကြာခင် ရွာကို ပြန်လာ

လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြေးတွေ ပေးကြတယ်။ သူတို့ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ နောက်နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ခင်ထွန်းရွာကို ပြန်ရောက်လာတယ်။

‘ရှမ်းပြည်က သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့လို့ ခဏ လိုက်သွားတာ။ ပြန်မယ်လုပ်တိုင်း သူတို့က တားနေလို့ အခုမှပဲ ပြန်ဖြစ်တော့တယ် ကိုလှမောင်ရာ’ လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ ကိုလှမောင်လည်း သူ့စိတ်ထဲ ဘဝင်လုံးလုံး ကျသွားတော့တယ်။ ခင်ထွန်းကတော့ ကိုချစ်ဆွေဆိုင်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး နဲ့ပြန်မှုတ်တယ်။ သောင်းရီကတော့ ဆိုင်းထဲ သီချင်း မဆိုတော့ပါဘူး။ အရက်ရောင်း၊ အမြည်းရောင်းနဲ့ပဲ အရင်အလုပ် ပြန်လုပ်နေတယ်။ ကိုလှမောင်ကလည်း ထုတ်သား မပြောတာ၊ သောင်းရီ ဆိုင်းထဲမှာ သီချင်းပြန် မဆိုတော့တာကို တော်တော်လေး ဝမ်းသာသွားတယ်။

၅။
အဲဒီ အဖြစ်အပျက်နောက်ပိုင်း သောင်းရီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသံ မကြားရပြန်ဘူး။ မိုက်ပူလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်ထဲ ဝင်လာပြီ။ ကိုလှမောင်တို့ရဲ့ စီးပွားရေး ဒုံရင်းဒုံရင်းပါပဲ။ ညနေခင်း အရက်လာသောက်တဲ့အထဲမှာ ရွာထဲက ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုသောင်းရွှေကြီးနဲ့ သောင်းရီတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ပုတ်လိုက်ရိုက်လိုက်နဲ့။ ကိုသောင်းရွှေက အသားက ခပ်လတ်လတ်၊ အရပ်အမောင်းက ထောင်

ထောင်မှောင်းမှောင်း၊ ခြောက်
ပေနှီးနှီးလောက် ရှိတယ်။
မျက်နှုံးမွေးကလည်း ကောင်း
ကောင်းဆိုတော့ ဥပမိရုပ်က
ရှိတယ်။ အသက်ကတော့
ကိုလှမောင်ထက်တောင် ကြီး
သေးတယ်။ ငါးဆယ်နှီးနှီး
လောက်။ ကိုသောင်းရွှေကြီး
က အရက်သာ လာသောက်
တာ ပိုက်ဆံက မပါဘူး။

‘ငါ့မိန်းမဆီ အရက်ဖိုး
တောင်းလို့ မရဘူး သောင်းရီ
ရာ၊ နင် အကြွေးမှတ်ထား’
‘ကိုယ့်ဖောက်သည်တွေ
ပဲ ဦးသောင်းရွှေကြီးကလည်း
ကိစ္စမရှိပါဘူး’

‘အေးလေ၊ ထောင့်ငါး
ရာ ပြည့်မှပဲ ငါက ဆပ်မှာ
နော်၊ ရတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟာ...ဘာတွေ
လျှောက်ပြောနေတာလဲ’လို့
ပြောပြီး သောင်းရီက
ကိုသောင်းရွှေကြီးရဲ့ ကျော
ကုန်းကို သူ့လက်နဲ့ အသာထု
တယ်။ ကိုသောင်းရွှေကြီးက
တဟားဟားနဲ့ပေါ့။

ကိုသောင်းရွှေကြီးက
ကိုလှမောင်ကိုလည်း-

‘လှမောင်ကြီး၊ မင်း
သောင်းရီတစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ ချစ်ဖူးတာ မဟုတ်လား။
မိန်းမဆိုတာ ကိုယ်ကသာ
နည်းနည်းလေး ရှုပ်ပြလိုက်
ကွ။ ရှုပ်ချင်တဲ့ မိန်းမက အလို
လို ဝင်လာတာကွ။ ဟား...
ဟား...ဟား’လို့ ပြောတဲ့
အခါ သောင်းရီက ကိုသောင်း
ရွှေကြီးကို မျက်စောင်းတစ်
ချက် ခဲလိုက်တယ်။

ကိုသောင်းရွှေကြီးက
အရက်သောက်တယ်ဆိုတဲ့
နာမည်ပျက်ခံပေမဲ့ ဘယ်တော့
မှ မူးအောင် မသောက်ဘူး။

ညာက်
သူ
တစ်ယောက်တည်း
တံကလေးမှာရှိတဲ့
အခါမျိုးဆို
ဟင်္သာတ
အောင်တင်ဝင်းရဲ့
သီချင်းကို
အစအဆုံး
မဟုတ်ဘဲ
ကြိုတဲ့
နေရာကနေ
ကောက်ကင်ကာ
ဆိုတတ်တယ်
‘မှန်တိုင်းတွေ
ကြားက
ပြန်လမ်းများ
မသိရောလေ
သလားကွယ်...
ချစ်ဦးမောင့်ထံ...
ပြန်လာပါ
လားကွယ်...’

အရက်တစ်စိတ်လောက်ကို
အကြာကြီး အချိန်ဆွဲသောက်
ပြီး အမြည်းများများစားတဲ့
သူ။

‘သောက်စားတာက
အပြစ်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ယစ်မူး
တာကမှ အပြစ်။ တို့ကတော့
အရက်ကို မမူးအောင်သောက်
တော့ အပြစ်မမည်တော့ဘူး။
လူကိုဖျက် အရက်ဆိုပေမဲ့
တို့ကတော့ အရက် ကိုယ့်ကို
မဖျက်အောင် သတိထားပြီး
သောက်တယ်ကွ။ သောက်
သောက်စားစား လူမင်းသား၊
မသောက်မစား လူငနွားဆို
တဲ့ စကားကလည်း ရှိသေး

တာကိုးကွ၊ ဟား... ဟား
ဟား’လို့လည်း တရား ဟော
တတ်သေးတယ်။

ကိုသောင်းရွှေကြီး ပြန်
သွားတဲ့အခါ-

‘ဦးမောင်ရေ... ကိုယ်
က အရက်ရောင်းတဲ့သူဆို
တော့ ဖောက်သည်မပျက်
အောင် လူတကာကို အလိုက်
အထိုက် ဆက်ဆံနေရတာ။
ကိုယ့်လက်ထဲ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့
အခါမျိုးဆို သူ့ဆိုင်က အကြွေး
ယူနေကျ။ သူကလည်း ကျုပ်
ဆို သူ့မိန်းမ မသိအောင်
အလေးချိန်ရင် ပိုပိုသာသာ
ထည့်ပေးတယ်တော့။ တစ်ဦး
က မေတ္တာ၊ တစ်ဦးက စေတနာ
ဆိုတာ ဒါပဲနေမှာပေါ့နော်’လို့
သောင်းရီက ပြောတဲ့အခါ
ကိုလှမောင်ကတော့ ခေါင်း
ညိတ် ခေါင်းခါလောက်ပဲပေါ့။
ကိုလှမောင်က သူ့ကိုယ်တိုင်
လည်း သောင်းရီနဲ့ ကိုသောင်း
ရွှေကြီးတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို
သိပ်မကြိုက်ပေမဲ့လို့ ထုတ်
တော့ မပြောပါဘူး။

ကိုသောင်းရွှေကြီးဆို
တာကလည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ
အတွေ့အကြုံရှိပြီး စားနေကျ
ကြောင်ပါးကြီး။ ဟိုမိန်းမနဲ့
အသံထွက်၊ ဒီမိန်းမနဲ့အသံ
ထွက်။ ဒါပေမဲ့ ထွက်သမျှ
မိန်းမတွေက သူများမိန်းမ
တွေချည်းပဲ။ သူ့အိမ်က ကုန်
စုံဆိုင်မှာ အကူခေါ်ခိုင်းတဲ့
ကောင်မလေးတွေကိုလည်း
ဟိုတို့ဒီတို့၊ ဟိုဆိတ်ဒီဆိတ်
လုပ်လို့ ဘယ်ကောင်မလေးမှ
မမြဲဘူး။ ကျော်မိုးရဲ့မိန်းမ
အေးရီကလည်း ကိုသောင်း
ရွှေကြီးရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်မှာ ဈေး
ကြွေးယူရင်းနဲ့ ကိုသောင်းရွှေ
ကြီးနဲ့ ငြိတာက တစ်ရွာလုံး

ဟိုးလေးတကျော်။ အေးရီနဲ့
ကျော်မိုးတောင် ကွဲမလို ဖြစ်
သွားတာ။ နောက်တော့မှ
သားသမီးတွေ မျက်နှာထို
ထောက်ပြီး ကျော်မိုးထဲ
အကြောင်းကြောင်းကြောင့်
သည်းခံပြီး အေးရီကို ဖြန်
ပေါင်းတာ။ အဲဒီနောက်မှာ
ကိုသောင်းရွှေကြီးလည်း
စီးပွားရေး လုပ်တယ်ဆိုပြီး
ရွာပြင်မှာ လူတွေငှားပြီး
အုတ်ဖုတ်တယ်။ အုတ်ဖုတ်နဲ့
ထင်းမရှိတော့ ရွာထိပ်ထဲ
ဘုရားပျက်တွေပေါ်မှာ
ပေါက်နေတဲ့ ညောင်ပင်တွေ
ကို ခုတ်ပြီး ထင်းလုပ်တယ်။
အဲဒီနောက် ကိုသောင်းရွှေကြီး
လည်း အကြီးအကျယ်
နေမကောင်းဖြစ်ပြီး မြို့ဆေးရုံ
တက်လိုက်ရတယ်။ လူတွေ
ကတော့ ဘုရားပျက်ထဲ
ညောင်ပင်တွေမှာရှိတဲ့
အစောင့်တွေက မကြိုက်လို့
ဒဏ်ခတ်တာလို့ ပြောကြတာ
ပဲ။ အဲဒီနောက်မှ ကိုသောင်း
ရွှေကြီးလည်း ခြေတော်တော်
ငြိမ်သွားတယ်။ အခုမှ ကိုလှ
မောင် အရက်ရောင်းတဲ့သူ
ညနေတိုင်း လာနေတာ။

တစ်ညမှာ ကိုလှမောင်
အပေါ်သွားချင်လို့ တစ်နေ့နီး
လာတယ်။ သူ့ဘေးမှာ ခေါင်း
ကြည့်လိုက်တော့ သောင်းရီ
မရှိဘူး။ ဗိုက်ပူကိုပဲ ခေါင်း
တယ်။ သေချာအောင် အနား
မှာ အမြဲတမ်းထားတဲ့ စာ
ဆီမီးခြစ်ကြီးနဲ့ ခြစ်ကြည့်
လိုက်တော့ သောင်းရီ
လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။ သောင်းရီ
ဟာ ညရေးညတာ အပြင်
ထွက်ရင်တောင် သရဲ
တော်ကြောက်တဲ့ မိန်းမ
အပေါ်အပါးသွားသွား။ အ

သွားသွား ကိုလှမောင်ကို အမြဲတမ်း နှိုးတာ။ အခုတော့ ထူးပါတယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ကိုလှမောင် တဲကလေးရဲ့ နောက်ဖေးတံခါးကို ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးက အသာပွင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ လေးခွနဲ့ လောက်စာလုံး လေး၊ငါးလုံး ယူပြီး တဲနောက်ဖေးကို အဆင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လမရှိပေမဲ့ ကြယ်ကလေးတွေရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲကြီး မဟုတ်တာတောင် အထိုက်အလျောက်တော့ မြင်ရတယ်။ သောင်းရီကို အရွာမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း အိမ်သာကလေးနားက ချုံပုတ်ကြီးတစ်ခုဟာ လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရလို့ 'သောင်းရီရေ၊ သောင်းရီ' ဆိုပြီး သူ လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ချုံပုတ်ကြီး နောက်က မည်းမည်း လူရိပ်ကြီးသဏ္ဌာန်တစ်ခုဟာ ချောင်းကမ်းပါးဘက်ကို ခြေသွားတာကို ကိုလှမောင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူလည်း ခေါ်ဝေါ်မတွန့် လေးခွရဲ့ လောက်စာအိမ်ထဲကို လောက်စာလုံး ချက်ချင်း ထည့်လိုက်ပြီး ပစ်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီမည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးဆီက 'အွတ်ခနဲ' အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်မယ်အလုပ်မှာတင် အဲဒီမည်းမည်းကြီးက ချောင်းထဲကို ခုန်ချသွားတော့တယ်။ 'ဗွမ်း' ဆိုတဲ့ ရေသံကိုတောင် ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ ပစ်လိုက်တာ လောက်စာလုံး မဟုတ်ဘဲ ဂေါ်လီလုံးထည့်ပြီး ပစ်လိုက်တာဆိုတော့

ထိလိုက်ရတဲ့အရာ မစားသာဘူး။ ကိုလှမောင်က လေးခွကြီး ကိုင်လျက်သားနဲ့ ထပ်ခေါ်လိုက်တယ်။
'သောင်းရီ ရေ... သောင်းရီ'
အဲဒီအခါမှာ ချုံပုတ်နောက်ကနေ သောင်းရီထည့်ပြင်ဝတ်ပြီး ထွက်လာတယ်။
'ဦးမောင်ရယ်... ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်အပေါ်သွားနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ကုန်းအော်နေတာလဲ'
'အရင်တုန်းက နင် ညဘက် အပြင်ထွက်ရင် ငါ့ကို နှိုးနေကျပါ။ ဒီညကျမှ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်ရတာလဲ'
'တော်က တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားတော့ ကျုပ်က မနှိုးရင်လို့ပါတော့'
'သောင်းရီ ငါမေးမယ်၊ နင် အမှန်အတိုင်း ဖြေစမ်း။ နင် သောင်းရွှေကြီးနဲ့ ချုံဘေးမှာ ချိန်းတွေနေတာ မဟုတ်လား။ ငါ့ခွနဲ့ ပစ်လိုက်လို့ နင် လင်ကြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ မဟုတ်လား'
'အမယ်လေး၊ ဘေးအိမ်တွေ ကြားကုန်ပါ့မယ်။ ဘုရားပေးပေး၊ ကျွမ်းပေးပေးပါတော့။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ချုံဘေးမှာ - - ပေါက်နေတာ။ စောစောက ကြီးက ချောင်းထဲ ဆင်းပြေးတယ်ဆိုတော့ ချောင်းစောင့်သရဲကြီးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ တော်က ဖားရှာငါးရှာဆိုတော့ ကံနိမ့်လို့ မြင်ရတာနေမှာ။ ကျုပ်ကြောက်လိုက်တာ ဦးမောင်ရယ်၊ အိမ်ပေါ် မြန်မြန်ပြန်

တက်ရအောင်' လို့ ပြောပြီး သောင်းရီက ကိုလှမောင်ကို အတင်းပွေ့ဖက်ထားတယ်။ ကိုလှမောင်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာရတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း သောင်းရီက ဘုရားစင်ဘက်မှာ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်တယ်။
'ချောင်းစောင့် သရဲကြီး တပည့်တော်မရဲ့ ယောက္ခားကို ဒုက္ခမပေးဖို့ ကယ်တော်မူပါဘုရား'
အိမ်ကလေးအပေါ် ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ကိုလှမောင်တော်တော်နဲ့ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။ သူကသာ အိပ်မပျော်တာ။ သောင်းရီကတော့ ခေါင်းနဲ့ခေါင်းဆုံး ထိလိုက်တာနဲ့တင် အိပ်ပျော်သွားလို့ ဟောက်သံတောင် မသိမသာ ထွက်နေတယ်။ ကိုလှမောင်ကလည်း စောစောက သူလေးခွနဲ့ ပစ်လိုက်တဲ့ အရာဟာ သောင်းရီပြောသလို ချောင်းစောင့်သရဲကြီး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သူ အလိုလို သိတယ်။ ဂေါ်လီလုံး မှန်သွားတဲ့အခါ 'အွတ်' ဆိုတဲ့ အသံ ထွက်လာတာကို သူ ကြားလိုက်တာပဲ။ 'အနေအထားကတော့ ကိုသောင်းရွှေကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကိုလှမောင် ခန့်မှန်းလိုက်တယ်။
နောက်တစ်နေ့ ညနေလည်းရောက်ရော ကိုသောင်းရွှေကြီး အရက် လာမသောက်တော့ဘူး။ ကိုလှမောင်က ပုံမှန်ဖောက်သည်တွေကို မေးလိုက်တယ်။
'ဒီညနေ ကိုသောင်းရွှေကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ အရင်ဆို ပုံမှန်ရောက်လာပြီ'

'ဟာ...ကိုသောင်းရွှေကြီး ခေါင်းမှာ ပတ်တီးကြီးနဲ့ဗျ။ နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ရေကပြင်မှာ ချော်လဲတော့ ခေါင်းနဲ့ သစ်တလင်း ဆောင့်မိတယ်လို့ ပြောတာပဲကွာ'
'ဪ...ဒါကြောင့် ကိုး' လို့ ပြောပြီး ကိုလှမောင်က သောင်းရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်တယ်။ သောင်းရီကတော့ သူ့ကို မပြောသလိုနဲ့ မကြားချင်ယောင်ဘဲ ဆောင်နေလိုက်တယ်။
အဲဒီ နောက် ပိုင်း ကိုသောင်းရွှေကြီး ခေါင်းပတ်တီး ပြန်ဖြေပြီးတော့လည်း ကိုလှမောင်ရဲ့ အိမ်ကလေးကို ပြန်ပေါ်မလာတော့ ဘူး။ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ကတော့ လျော့သွားပြီ။ ကိုသောင်းရွှေကြီးနဲ့ သောင်းရီနဲ့ ဘာလိုလို အသံတွေ ကြားရလို့ သူမိန်းမ မခင်အေးက ကိုလှမောင်အိမ် မသွားရဆိုပြီး တရားဝင် အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ အရက်သောက်ချင် အိမ်မှာ ဝယ်ပြီးသောက်ဆိုပဲ။
တစ်နေ့ ကိုလှမောင်ကို ဒေါ်နှင်းမြက ခေါ်ပြီးတော့ ပြောတယ်။
'မင်းကို ငါတို့ပိုင် ခြံထဲမှာ နေခွင့်ပေးထားတာ ငါ့မောင် ဦးပဉ္စင်း မျက်နှာကြောင့်ပဲ။ အခုတော့ ညနေတိုင်း အရက်ရောင်းပြီး ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး။ ဦးပဉ္စင်းကို လျှောက်တော့လည်း သူ့အကုသိုလ် သူ့ခံလိမ့်မယ်လို့ ပြန်ပြောတော့ ငါလည်း ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး'

ကိုလှမောင်ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲနဲ့ ငြိမ်နေတယ်။ ဒေါ်နှင်းမြက သူ့စကားကို ဆက်တယ်။

‘ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးပြောချင်တာတစ်ခုက မင်းသောင်းရီကို သိပ်အလိုမလိုက်ပါနဲ့။ သူ့အမေဝင်းကြည်မ ဆိုတာကလည်း နောက်ကြောင်းက ကောင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ငါကြားနေရတာက သောင်းရီသတင်းပဲ။ ကိုယ့်မိန်းမကို ဆုံးမဦး။ တော်ကြာ အပ်နဲ့ ထွင်းရမယ့် ကိစ္စတွေ ပုဆိန်နဲ့ ထွင်းရတဲ့ဘဝ ရောက်လိမ့်မယ်’လို့ သတိပေးတော့ ကိုလှမောင် ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့-

‘ကျွန်တော်လည်း သောင်းရီအကြောင်းကို သိပါတယ်။ သူ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ဘာမှ မပြောတာ’

‘မဟုတ်သေးဘူး လှမောင်ရယ်၊ မင်းလည်း တယ်ဝင်ကြီးပါလား’လို့ ပြောတော့တယ်။

‘ငါ မင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်။ သောင်းရွှေကြီးမိန်းမ ခင်အေးက လူငှားပြီး မင်းအိမ်ကို ညဘက် မီးကွင်းပစ်ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးကွင်းပစ်ခိုင်းတဲ့ ကောင်က ငါငြိတ်ခြံနဲ့လို့ သူမီးကွင်း မပစ်ရဘူး။ သူ့ကို ငါ ကူညီခဲ့တာတွေက ရှိတာကိုး။ ခွေးရိုက်ချင်ပေမဲ့ ခွေးရှင် မျက်နှာတော့ ကြည့်ရမှာပေါ့။ သူက ငါ့ကို အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြလို့ သိရတာ’

‘ဟင်...’

ဒေါ်နှင်းမြရဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ ကိုလှ

မောင် အံ့သြသွားတယ်။
‘ကြီးကြီး၊ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူပြောတာလဲ’

‘မသိချင်ပါနဲ့ လှမောင်ရ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောဘူးလို့ ငါ သူ့ကို ကတိပေးထားတယ်။ မင်းသာ ညရေးညတာ သတိပိုမိုယူနဲ့နော်’

အဲဒီနောက် သောင်းရီလည်း ခြေတစ်ဖန် ငြိမ်သွားပြန်တယ်။ ကိုလှမောင်ရှာတဲ့ ငါးတွေ ရွာထဲလိုက်ရောင်း၊ ညနေခင်းဆို အမြည်းရောင်းနဲ့ သမားရိုးကျ ဖြစ်စဉ်တွေအထဲမှာ ဖြတ်သန်းနေတယ်။ ကိုလှမောင်လည်း အမူအရာတွေ ပြန်ပြောင်းပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်လာတဲ့ သောင်းရီကြောင့် အရင်တုန်းကလို စိတ်မညစ်ရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုလှမောင်လည်း ယတိပြတ် စိတ်မအေးရဲသေးဘူး။

၆။

နွေဦးပေါက်ပြီဆိုရင် မန်ကျည်းတောကို စပါးဆွဲကားတွေ လာတယ်။ စပါးကို အစိုးရဆီမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းပြည့်အောင် ရောင်းရတဲ့ ခေတ်မို့လို့ ရွာနီးချုပ်စပ်တွေဖြစ်တဲ့ ထန်းပင်စု၊ အုန်းတော၊ အဝကောက်၊ စစ်တပင်၊ ညောင်ကျိုး အစရှိတဲ့ ရွာတွေက စပါးတွေကို ချက်ပလက်ကားအုံကြီးတွေနဲ့ ဆွဲပြီးတော့ မန်ကျည်းတောမှာ အရင်စုတယ်။ မန်ကျည်းတောမှာ စပါးတွေ စုံပြီဆိုတော့မှ တုန်ကင်းကြီးတွေနဲ့

မြို့ကိုဝိုက်တာ။ ချက်ပလက်ကားကြီးတွေ စပါးဆွဲဖို့ အတွက်လည်း ကားလမ်း ပီပီသသ မရှိပါဘူး။ နွေဦးပေါက်မှသာ ပေါ်လာတဲ့ လှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ဆွဲကြရတာပါ။ စက်ဘီးသာသာ အမြန်နှုန်းလောက်ပဲ ရှိပြီး စပါးဆွဲကားတွေ လာပြီဆိုရင် ကားတွေရဲ့ နောက်မှာ ဖုန်လုံးကြီးတွေ ထ၊လို့၊ ဒီနှစ်လည်း နွေဦးပေါက်ခါနီးပြီမို့ မန်ကျည်းတောကို စပါးဆွဲကားတွေ လာတော့ မှာ။ တစ်နေ့ ဒေါ်နှင်းမြက ကိုလှမောင်တို့ လင်မယားကို ခေါ်တယ်။

‘ဟဲ့...လှမောင်ရော၊ သောင်းရီရော ငါပြောစရာ တစ်ခုရှိလို့’

‘ကြီးကြီး ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ’

‘ဟိုတစ်နေ့က ငါ့အိမ်ကို မြို့ပေါ်က ထွန်းဆောင်လာသွားတယ်။ ထွန်းဆောင်ဆိုတာ ငါ့တူဝမ်းကွဲ၊ မင်းတို့ သိချင်မှ သိမှာ။ သူက သူ့အသိ စပါးဆွဲကားမောင်းတဲ့ ကားသမားတွေ ဒီနှစ် မန်ကျည်းတောကို လာတဲ့အခါ ထမင်းစားဖို့ အခက်အခဲရှိတယ်တဲ့။ မန်ကျည်းတောမှာက ထမင်းဆိုင်လည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ကြီးကြီးက ဘယ်လို အကူအညီပေးနိုင်မလဲလို့ ငါ့ကိုမေးတယ်။ ငါလည်း ချက်မကျွေးနိုင်ဘူး။ သူ့အသိ ကားသမားတွေ ကားဆွဲနေတဲ့ အချိန်မှာ ပုတ်ပြတ်နဲ့ ထမင်းချက်ပေးနိုင်မယ့်သူကိုတော့ ငါရှာပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ နှင်တို့ ချက်ပေးနိုင်မလား။ နှင်တို့ ချက်မပေးနိုင်

ဘူးဆိုရင်တော့ ငါ နောက်တစ်ယောက်ကို စဉ်းစားရတော့မယ်’လို့ ဒေါ်နှင်းမြ စကားအဆုံးမှာ သောင်းရီက ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ-

‘ကျွန်မတို့ ချက်ပေးဈိမယ် ကြီးကြီး။ ကားသမားတွေအတွက် ထမင်းချက်ပေးရင်း ကိုယ့်အိမ်အတွက် စားအိုး ပျောက်တာပေါ့’

‘အေး ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် ငါ အဆင်ပြေပြီလို့ သူတို့ကို အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်’

စပါးဆွဲ ကားသမားတွေက နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ဆိုရင် မန်ကျည်းတောရွာစပ်မှာရှိတဲ့ ဒေါ်ဖွားသစ်ဇရပ်မှာ စတည်းချကြတယ်။ ဒေါ်ဖွားသစ်က ဆုံးပါးသွားတာ ကြာပါပြီ။ သူ့ဆောင်လုပ် လှူဒါန်းသွားတဲ့ ဇရပ်ကလေးဖို့ ဒေါ်ဖွားသစ် ဇရပ်လို့ အမည်တွင်တာပါ။ ဇရပ်ကလေးက သိပ်ကြီးကြီးမားမားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွာအဝင် ခရီးသွားတွေ အဖို့တော့ ခဏတာ အေးအပန်းဖြေလို့ရတယ်။ ဇရပ်က ရေချမ်းစင်ကိုလည်း ဒေါ်ဖွားသစ်ရဲ့ သားမြေးတွေက ချေမပြတ် ဖြည့်ပေးထားတယ်။

သောင်းရီလည်း ကားသမားတွေအတွက် ထမင်းဟင်း ချက်ပေးဖို့ တာဝန်ယူလိုက်တော့ ကိုလှမောင်က မေးတယ်။

‘သောင်းရီရာ နှင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား’

‘အို... ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ ထမင်းချက်ကျွေးတာက ဘုန်းကြီးဆွမ်းပို့ရတာပဲ မဟုတ်တာ။ သူလိုကိုယ်တိုင် ချက်ပေးလိုက်ရုံပဲဟာ။ တောင်

ပြန်စားရင် အစာကြေလို့၊
ရွှေဝါထွန်းပဲ ချက်ပေးရမှာ။
အသားဟင်းတစ်ခွက်၊ ချဉ်
ရည်တစ်ခွက်ကျပြီး ငါးပိရည်
တို့စရာဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့။
ကိုယ့်အိမ် စားအိုးပျောက်ဖို့က
အဓိကပဲ မဟုတ်လား။

‘အေးပါ သောင်းရီရာ၊
နင်ဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ’

ပထမ တစ်ရက်၊ နှစ်
ရက်ကတော့ သောင်းရီ
ထမင်းပို့ရင် ကိုလှမောင်ပါ
လိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းကျ
တော့ ညနေဘက် အရက်
ရောင်းရတာရော၊ အမြည်း
စီမံရတာတွေရောဆိုတော့
ကိုလှမောင် မလိုက်တော့ဘူး။
တစ်ပတ်လောက်နေတော့
သောင်းရီက ဆိုပြန်တယ်။

‘ဦးမောင်ရေ၊ ကျုပ်
အိမ်မှာ ထမင်းမချက်တော့
ဘူး။ မနက်ကတည်းက
ကျုပ် ဇရပ်သွားပြီးပဲ ချက်
တော့မယ်။ နေပူကျတဲ့မှာ
ထမင်းတောင်းရွက်စရာ မလို
တော့ဘူးတော့’

‘သောင်းရီရာ ကား
သမားတွေ အများကြီးနဲ့
ဇရပ်မှာ မိန်းမဆိုလို့ နင်
တစ်ယောက်တည်း...’ ဆိုပြီး
ကိုလှမောင်က ဆက်ပြောဖို့
တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေတယ်။

‘အို ဦးမောင်ကလည်း
ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်ကြောက်
လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’

ကားသမားတွေက
သူတို့အတွက် တစ်လစာ
လောက် ထမင်းဖိုးကို ကြိုပြီး
တော့ ရှင်းပေးထားရတယ်။
သောင်းရီကလည်း ကား
သမားတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး
ခံတွင်းမြိန်အောင် ချက်ပြုတ်
ကျွေးပါတယ်။ သူ့အတွက်

လည်း အမြတ်ကျန်အောင်
ချက်တယ်။ တစ်ခုရှိတာက
ကားသမားတွေက ပင်ပန်း
တော့ ထမင်းမစားခင် စား
ကောင်း သောက်ကောင်းအောင်
တစ်ခွက် တစ်ဖလားလောက်
တော့ မော့ချင်သေးတယ်။
အဲဒီအတွက် သောင်းရီက
သူ့ အမေ မဝင်းကြည်
အရက်ဖိုက အရက်နှစ်လုံး
လောက်ပါ ဆွဲလာတတ်
တယ်။ ကားသမားတွေက
အရက်ကလေး တမြဲမြဲနဲ့
ဇရပ်ပေါ်မှာ သောင်းရီနဲ့
တောင်ပြော မြောက်ပြော
တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတယ်။
ဒါပေမဲ့ လူမြင်ကွင်းဆိုတော့
ဖောက်ပြန်တဲ့အဆင့် မရောက်
ပေမဲ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေ
ကတော့ မျက်စိ စပါးမွေး
စူးနေကြပြီ။

‘သောင်းရီရယ်၊ နင်
ကားသမားတွေကို လိုအပ်
တာထက် ပိုပြီးတော့ အရော
မဝင်ပါနဲ့လား’

‘ဦးမောင်ရယ်၊ ကျုပ်
မဖောက်ပြန်ပါဘူးတော်၊ ရှင်
မယုံရင် လာချောင်းကြည့်’ လို့
ပဲ ပြောတယ်။

ဒေါ်နှင်းမြကတော့ ‘ငါ
ကိုက မှားတာပါ။ ဒီစပါးဆွဲ
ရာသီ မြန်မြန်ကုန်မှပဲ ငါ
ဟင်းချနိုင်မယ်။ ဒီကြားထဲ
ကျော်မကောင်း ကြား
မကောင်း ဘာသံကြားရမလဲ
မသိဘူး’ ဆိုပြီး ဦးခေါင်းကိုပဲ
တွင်တွင်ခါယမ်းတယ်။
အဲဒီလိုနဲ့ပဲ စပါးဆွဲရာသီကုန်
တော့ ကားသမားတွေ ပြန်

သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတင်း
တစ်ခုကတော့ နောက်ဆက်
တွဲ ထွက်ပေါ်လာတယ်။
အဲဒါကတော့ ရွာထဲက
ကာလသားခေါင်း အေးကျော်
တို့ဆီက ထွက်လာတာပါ။

‘ငါက လှည်းမောင်း
ပြီး စစ်တပ်ဘက်က ပြန်
လာတာ။ အချိန်က နေ့ခင်း
ကြောင်တောင်ကြီး။ ဘုရား
သုံးဆူအနားက ကုက္ကိုပင်ကြီး
အောက်မှာ စပါးဆွဲကားကြီး
က ရပ်နေတော့ စက်ပျက်လို့
ရပ်နေတာလားလို့ ငါက
ထင်တာ။ ငါကလည်း ကိုယ့်
လှည်းကိုယ် မမောင်းဘူး။
ဘာများ ဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး
လှည်းရပ်ပြီး ခဏကြည့်လိုက်
တော့ ကားအကွယ်မှာ
သောင်းရီနဲ့ ကားသမား
တစ်ယောက်နဲ့ တောက်...
ငါ မပြောချင်ပါဘူးကွာ။
သူတို့ကလည်း နေက
ချစ်ချစ်တောက် ပူနေတော့
ဒီအချိန် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ
မရှိလောက်ဘူးလို့ တွက်မှာ
ပေါ့’

‘ရွာထဲ လျှောက်မပြော
နဲ့နော်၊ သောင်းရီ ဆဲတာ ခံရ
လိမ့်မယ်’ လို့ အေးကျော်က
သတိပေးတယ်။ ဒါ့ပေမဲ့
နားထောင်တဲ့ ကောင်လေး
တွေကလည်း နှုတ်စောင့်စည်း
တဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တော့ ကြုံ
သမျှသူကို လျှောက်ပြောတဲ့
အခါ မန်ကျည်းကုန်း တစ်ရွာ
လုံး ကူးတို့ဆိပ် မှို့အိတ်ဖွင့်
လိုက်သလို ပျံ့နှံ့သွားတော့
တယ်။ အဲဒီသတင်းကို ပြန်
ကြားရတော့ ကိုလှမောင်က
ငိုတယ်။

‘သောင်းရီရာ၊ ငါ နင့်ကို
အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ချမ်းသာ

အောင် ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
နင်က ငါ့အပေါ်မှာ ရက်စက်
တယ်ဟာ။ ရွာထဲမှာ ငါ့ဘယ်
လို မျက်နှာပြရမှာလဲဟာ။ ဖြစ်
စရာရှားလွန်းလို့ ဟိုစပါးဆွဲ
ကားသမားတွေနဲ့မှ ဖြစ်ရ
လား။ နင် မရှက်ပေမဲ့ ငါ
ရှက်တယ် သောင်းရီရ’ ဆိုပြီး
သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးနဲ့
ထုထုပြီး ငိုတယ်။

‘ဦးမောင် တော်မငိုပါနဲ့၊
တော်ငိုတော့ ကျုပ်ရင်ထဲ
မကောင်းဘူးတော့။ ကျုပ်
ရှင်ကိုချစ်တာ ရှင်သိပါ
တယ်။ အခုကိစ္စက အထင်
မှားတာပါ။ ကျုပ် ထမင်းပို့ပြီး
အပြန် လမ်းဘေးမှာ မော့လို့
ခဏနားတာ။ အဲဒါကို ကား
သမား စိုးကြည်က ကျွန်မ
တစ်ခုခု ဖြစ်တယ်ထင်ပြီး
ကားရပ်ပြီး ဆင်းလာတာ။
ဟိုကောင် အေးကျော်က မြင်
ချင်ရာမြင်ပြီး သူ့စိတ်ထင်
ပေါက်ကရ လျှောက်ပြော
တာ။ ဒီကောင်ပါးနဲ့ ကျုပ်
လက်ဝါး ဘယ်နေတွေ့မလဲ
မသိဘူး’

‘နင် တကယ် ပြောတာ
လား’

‘တကယ်ပြောတာပေါ့
တော်။ ခေါင်းထဲထားမနေပါ
နဲ့။ ချီးမွမ်းချစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့
ချစ်ရက်ပါတော်။ ရှင်
မကြိုက်ရင် နောက်နှစ်ကျရင်
ကျုပ် ကားသမားတွေကို
ထမင်း ချက်မကျွေးတော့ပါ
ဘူး’

အဲဒီ နောက်ပိုင်း
သောင်းရီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ
သိပ်ပြီး မကြားရပါဘူး။
ကိုလှမောင်လည်း အလုပ်ကို
ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း စိတ်
အေးလက်အေး လုပ်နိုင်ပြီ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သောင်းရီရဲ့ အသက်
လည်း သုံးဆယ်နားကို ကပ်
လာပြီ။

က။

‘သောင်းရီ : ရီ ရေ၊
သောင်းရီ။ နင့်ကို သတင်း
တစ်ခု ပြောစရာရှိလို့ကွ’

ကိုလှမောင်ရဲ့ စကား
ကြောင့် သောင်းရီ အံ့အား
သင့်သွားတယ်။

‘တော် ဘာပြောမလို့
လဲ’

‘နှစ်ခွ ကိုခင်မောင်က
တို့အရှေ့ပိုင်းက ရှင်မပြုသေး
တဲ့ ကလေးတွေကို စပြီးတော့
ရှင်ပြုပေးမယ်တဲ့။ အဲဒါ ဗိုက်
ပူကိုပါ အဲဒီထဲ ထည့်ပေး
လိုက်ရအောင်’

‘ကောင်းတာပေါ့
ဦးမောင်ရာ။ ကိုခင်မောင်
မိန်းမ မသန်းမြင့်ကလည်း
ကျွန်မနဲ့ အမျိုးနှစ်ဝမ်းကွဲ
သေးတာ။ ဗိုက်ပူကလည်း
အခုဆိုရင် ခြောက်နှစ်ထဲ
ရောက်ပြီ။ လာမယ့်နှစ်ကို
ကျောင်းထားရတော့မှာ။ အဲဒီ
တော့ ကျောင်းမထားခင်
ကိုရင် အရင်ဝတ်ပေးလိုက်
တာပေါ့။ ခြောက်နှစ်ဆိုတော့
သင်္ကန်း နိုင်လောက်ပါပြီ’

မန်ကျည်းတော ချောင်း
ရဲ့ အဖျားမှာက ချောင်းနှစ်ခွ
ဖြစ်နေတယ်။ ကိုခင်မောင်က
အဲဒီချောင်းနှစ်ခွ အနားမှာနေ
ပြီး လယ်လုပ်၊ ဘဲမွေးပြီး
စီးပွားရေး ဖြစ်ထွန်းနေတာ။
ချောင်းနှစ်ခွမှာနေလို့ သူ့ကို
မန်ကျည်းတောက ‘နှစ်ခွ
ခင်မောင်’ လို့ ခေါ်ကြတယ်။
ကိုခင်မောင်က သူတို့အပိုင်း
ထဲက ရှင်မပြုရသေးတဲ့
ကလေးတွေ ရှင်ပြုပေးမယ်

ဆိုတာ ကိုလှမောင်တို့အတွက်
တော့ မင်္ဂလာသတင်းတစ်ခု
ပဲ။ ကိုခင်မောင်က ကုန်ကျ
စရိတ် အကုန်လုံးကို တာဝန်
ယူမယ်ဆိုတော့ ဗိုက်ပူနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ဘာမှ စိတ်မပူရ
တော့ဘူး။ ရှင်ပြုတာသာ
တစ်နေ့တည်း ပြုပေးပေမဲ့
ကိုရင် ထွက်တာကတော့
ကိုယ်ထွက်ချင်တဲ့အချိန် ထွက်
ပေါ့။ ကိုလှမောင်တို့ကတော့
ဗိုက်ပူကို ဆယ်ရက်လောက်
အထိပဲ ကိုရင် ဝတ်ခိုင်းဦး
မယ်။

‘ဗိုက်ပူက နည်းနည်း
ညှက်နေသလိုပဲ။ ရှင်ပြုပြီးရင်
တော့ ဒီကောင် ထွားလာမှာ’

‘ရှင် ထင်လို့ပါ။ အဲ
သလောက် ကျုပ်သား မညှက်
ပါဘူး’

ဗိုက်ပူလည်း ကိုရင်ဖြစ်
ရော ဘာပဲပြောပြော ရွာဦး
ကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်တစ်
ချိုင့်လောက်တော့ ဂိုပေးရ
မယ့် တာဝန်ကတော့ ရှိလာ
ပြီ။

‘သောင်းရီရေ၊ ကျောင်း
ကိုတော့ ဆွမ်းချိုင့်တစ်ချိုင့်
လောက်တော့ ချက်ပို့မှ
ကောင်းမှာ’

‘ဆွမ်းဟင်းကတော့ ရှင်
ချောင်းထဲဆင်းရှာလိုက်ရင်
ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲဟ’

‘ဆွမ်းချက်ဖို့ကျတော့
ဆန်က ကျုပ်တို့မှာက ရွှေဝါ
ထွန်းပဲ စားနိုင်တာ။ ရွှေဝါ
ထွန်းနဲ့ ဆွမ်းချိုင့် မပို့ချင်ဘူး
တော့။ တောင်ပြန်လေး
ဘာလေးမှ အဆင်ပြေမှာ’

သောင်းရီရဲ့ စကား
ကြောင့် ကိုလှမောင် စဉ်းစား
လိုက်တယ်။

‘နင် ပြောတာလည်း
ဟုတ်တာပဲ’

‘အဲဒါဆို ရှင် အိမ်
စောင့်၊ ကျုပ် ကျုပ်အစ်မ
မညွန့်တင်တဲ့ကို သွားပြီး
ဆွမ်းချက်ဖို့ တောင်ပြန် တစ်
ပြည်လောက် သွားတောင်း
မယ်’

‘ချောင်းခံနေတာ ဖြစ်
ပါ့မလား’

‘ဒီဘက်ကတော့ အော်
ခေါ်ရမှာပေါ့။ ကိုသိန်းအောင်
ကို လှေနဲ့ လာကြိုခိုင်းရမှာ
ပေါ့’

‘အေး၊ အေး သွား၊
မြန်မြန်ပြန်လာနဲ့’

သောင်းရီ လည်း
တောင်ပြန်ဆန် တစ်ပြည်
လောက် တောင်းဖို့အတွက်
အစ်မဝမ်းကွဲ မညွန့်တင်တဲဆို
ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ မညွန့်တင်
တဲက ကိုခင်မောင်တဲနဲ့ သိပ်
မဝေးဘူး။ နှစ်ခွချောင်းနားမှာ
ပဲ။ သူထွက်လာတဲ့ အချိန်က
တပေါင်းလရဲ့ နေခင်းတစ်နာရီ
အချိန်။ သောင်းရီလည်း
ပုဆိုးအဟောင်း ကလေးကို
နေကာဖို့ ခေါင်းဆောင်းပြီး
ထွက်လာခဲ့တယ်။ ချောင်း
ကမ်းစပ်ကို ရောက်တဲ့အခါ
ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ကိုသိန်းအောင်
ရဲ့ လှေကလေးကို ချောင်း
ကမ်းစပ်က ငုတ်တိုင်တစ်
တိုင်မှာ ကြိုးချည်လျက်သား
တွေလိုက်ရတယ်။ ရေက
တော့ ချောင်းတစ်ဝက်
လောက်ပဲရှိပြီး ငြိမ်နေတယ်။

‘ကိုသိန်းအောင် ရေ၊
ကိုသိန်းအောင်။ ကျွန်မကို
လှေနဲ့ လာကြိုပါဦး’

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ နေ့
နေ့လယ်ခင်းမှာ သောင်းရီရဲ့
အသံက ဖောက်ထွင်းပြီး

ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဟိုဘက်က တုံ့ပြန်သံ မကြား
ရဘူး။

သောင်းရီက ထပ်ခေါ်
လိုက်တယ်။

‘ကိုသိန်းအောင်ရေ၊
ကျွန်မ ဟိုဘက်ကမ်း လာချင်
လို့ လှေနဲ့ လာခေါ်ပါဦး’

သောင်းရီ အသံ ကို
ကိုသိန်းအောင်ရေ၊ မညွန့်
တင်ရော ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့
နှစ်ယောက်စလုံးက ရုတ်
တရက် ပြန်မထူးနိုင်ခင်မှာထဲ
စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိတဲ့
သောင်းရီက ချောင်းကို ဖြတ်
ကူးဖို့ ပြင်နေပြီ။

‘သောင်းရီ အသံ
မဟုတ်လား ကိုသိန်းအောင်’

‘ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါ
လှေနဲ့ သွားခေါ်မယ်။ ဘု
စောင့်နေမှာပါ။ ထုံးစံအတိုင်း
ဆန်လာချေးတာပဲ ဖြစ်မှာ
ပေါ့’

ကိုသိန်းအောင်လည်း
ချက်ချင်းဆိုသလို ကမ်းစပ်
ကို ထွက်ခဲ့တာပါပဲ။ သူ
ကြည့်တော့ ဟိုဘက်ချောင်း
ကမ်းစပ်မှာ သောင်းရီရဲ့
မထွေရတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သူ
နားကြားများ မှားသလားဆို
ထင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ
တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်
ပဲ။ မညွန့်တင်ပါ ကြားရတာ
ပဲဟာ။ အဲဒီအချိန်မှာတင်
ကိုသိန်းအောင်ဟာ ဟိုဘက်
ဖက်ချောင်းကမ်းစပ်မှာ နေ
ကလေးတစ်ရန်ကို တွေ့လိုက်
ရတယ်။ ‘ဟာ...ဒါဆို...’
တို့ မကြားဘူးထင်ပြီး နေ
ချွတ်ပြီး ချောင်းကို ဖြတ်
လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။
ထွက်ဆလိုက်တယ်။ လှေ
အောင်က သောင်းရီရေ

သောင်းရီ'လို့ အော်ခေါ်လိုက်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ တုံ့ပြန်သံ
မကြားရဘူး။ ချောင်းရေကို
ကြည့်လိုက်တော့ ချောင်းထဲ
မှာ အပြည့်ကြီး မဟုတ်ပေမဲ့
ငါးပေလောက်ပဲရှိတဲ့ သောင်းရီ
ရဲ့ အရပ်ကို ကောင်းကောင်း
မြှုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သူ
သိလိုက်တယ်။ ကိုသိန်း
အောင်လည်း...

‘မညွန့်တင်ရေ...၊
သောင်းရီ ရေနစ်ပြီနဲ့ တူ
တယ်’လို့ မညွန့်တင် ကြား
လောက်အောင် အကျယ်ကြီး
အော်ပြောပြီး သူက ကမ်းစပ်
က လှေကလေးကို ကြိုး
ဖြုတ်ပြီး ချောင်းရေစီးတဲ့
ဘက်ကို လှေလှော်ရင်း လိုက်
ရှာတယ်။ မညွန့်တင်လည်း
ကိုသိန်းအောင်ရဲ့ အသံကြား
တော့ ကမ်းစပ်ကို အူယားဖား
ယား ပြေးဆင်းလာပြီး
‘သောင်းရီရေ၊ သောင်းရီရေ’
လို့ အော်ခေါ်တယ်။ ကိုသိန်း
အောင်လည်း ရေစီးကြောင်း
အတိုင်း လှေကလေးကို
လှော်ရင်း...

‘သောင်းရီ’ရေနစ်လို့မျို၊
သောင်းရီ ရေနစ်လို့၊ ကူပြီး
ရှာကြပါဦးဗျာ’လို့ လှေလှော်
ရင်း အော်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့
နေ့ပူတဲ့ နွေနေ့လယ်ခင်း ဖြစ်
နေတာကြောင့်လည်း ချောင်း
ထဲမှာ တံငါလှေတွေက မရှိ
ဘူး။ ချောင်းကမ်းနံဘေးက
အိမ်ကလေးတွေက လူတွေ
ထွက်လာပြီး ရေကူးတတ်တဲ့
သူတွေက ကိုယ်စီကိုယ်င
ရှာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့
ရဘူး။ ကိုလှမောင်လည်း
သောင်းရီ ရေနစ်တယ်ဆိုတဲ့
သတင်း ကြားတော့ ရောက်
ရာအရပ်ကနေ ချောင်းဘက်

ကို ထွက်လာတာပါပဲ။ ဒါပေ
မဲ့ သူ့ခမာ ဘာလုပ်ရ ဘာ
ကိုင်ရမှန်း မသိဘူး။ ချောင်း
ထဲပဲ ဆင်းရကောင်းနိုးနိုး၊ ရွာ
လမ်းမတစ်လျှောက်ပဲ ပြေးရ
ကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေတယ်။

ပါးစပ်ကလည်း တွေ့
သမျှ လူကို ‘သောင်းရီကို
တွေ့မိလားဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို
ကူရှာပေးကြပါဦး’ ဆိုပြီး
ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ
တယ်။ နောက်ဆုံး နေသာ
စောင်းသွားပြီး အလင်းရောင်
သာ ကွယ်ပျောက်သွားတယ်။
သောင်းရီကို လုံးဝ မတွေ့ကြ
ဘူး။ တံငါလှေကလေးတွေ
လည်း သူတို့ရဲ့ ငါးဖမ်းပိုက်
ကွန်တွေနဲ့များ ပြီးနေမလား
လို့ သတိထားပြီး ကြည့်ကြ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သောင်းရီကို
လုံးဝ မတွေ့ဘူး။ ဗိုက်ပူ
လည်း အစကတော့ ဆယ်ရက်
လောက် ဝတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထား
ပေမဲ့ သောင်းရီကိစ္စကြောင့်
သုံးရက်နဲ့တင် ကိုရင် ထွက်
လိုက်ရတယ်။

‘သောင်းရီရေ၊ နင်
လင်ငယ်နောက် လိုက်သွား
တာပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား။
အဲဒါကမှ နင် မသေဘူးဆိုပြီး
ငါ စိတ်ဖြေလို့ရသေးတယ်။
အခုဟာက ချောင်းကမ်းစပ်
မှာ ဖိနပ်တွေတယ်ဆိုတော့
နင် ရေနစ်တာ သေချာပြီဟ’
ဆိုပြီး ငိုကြွေးနေတယ်။
ကိုလှမောင်ငိုတော့ ဗိုက်ပူ
လည်း လိုက်ပြီးငိုတယ်။

ဒေါ်နင်းမြကတော့
ကိုလှမောင်ကို နှစ်သိမ့်ပါ
တယ်။

‘ဟဲ့ လှမောင်၊ နင်
ဒီအတိုင်းမနေနဲ့၊ ကန်တော့ပွဲ
လေး ဘာလေး ပေးကြည့်။

ဒါမှ သောင်းရီရဲ့ အလောင်း
ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်’

ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
ကန်တော့ပွဲပေးဖို့ တိုက်တွန်း
တာနဲ့ ကိုလှမောင်လည်း
သောင်းရီ ရေစပြီး နှစ်တဲ့
ချောင်းကမ်းစပ်နေရာမှာ
ကန်တော့ပွဲပေးတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ သူက မလုပ်တတ်၊ မကိုင်
တတ်မို့လို့ ရွာထဲက လူတွေ
ကပဲ ဝိုင်းကူ လုပ်ပေးကြရ
တယ်။ ကန်တော့ပွဲပေးပြီးလို့
နောက်နှစ်ရက်လောက် ကြာ
တော့မှ သောင်းရီရဲ့ အလောင်း
ကို ကိုဖိုးထီ အိမ်နောက်ဘေး
မှာ တွေ့တာ။ အလောင်းမှာ
ထဘီမရှိတော့လို့ ကိုဖိုးထီ
မိန်းမ ထဘီဟောင်းတစ်
ထည် ပတ်ပေးပြီး ပြန်သယ်
လာခဲ့ကြတယ်။ လူတွေက
တော့ ရိုးရိုး ရေနစ်သေတယ်
လို့ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်တဲ့
နယ်ထိန်းဆရာ ကျော်ခိုင်ကို
ကျေးဇူးတင်ကြတယ်။

၈။

သောင်းရီရဲ့ အသုဘချ
တော့ လိုက်ပို့တဲ့ သူတွေက
တော့ သိပ်မများလှပါဘူး။
ဆိုင်းဆရာ ကိုချစ်ဆွေက
သောင်းရီဟာ တစ်ချိန်တုန်း
က သူ့ ဆိုင်းထဲမှာ ခြေ
ကောက်လိုက်ဆိုဖူးတဲ့သူဆို
တော့ မျှိုင်းတောင်တီးပြီး
လိုက်ပို့တယ်။ ကိုချစ်ဆွေက
သူဆိုင်းကို အသုဘဆိုင်းတီး
တာ မဟုတ်ဘူး။ သောင်းရီမို့
လို့သာ မျှိုင်းတောင်တီးပြီး
လိုက်ပို့တာ။ ပြီးတော့မှသာ
ဆိုင်းတွေ၊ ဗုံတွေကို တရော်
ကင်ပွန်းနဲ့ ဆေးမယ်တဲ့။

‘ထိ...တုတုပေ၊ ထိ
တုတုပေ’

လင်းကွင်းတီးတဲ့
စံမောင်ကလည်း လင်းကွင်း
ကြီးကို ‘ရှန်း- ရှန်း’ဆိုပြီး
အရှည်လိုက်ဆွဲပြီးတော့ပေါ့။
နံ့သမား ခင်ထွန်းကလည်း
မျက်နှာ မသာမယာနဲ့။
အသုဘလိုက်ပို့တဲ့ သူတွေက
တော့ သူတို့ ဝါးအိမ်ကလေး
ကို အရက်လာသောက်တဲ့သူ
အများစုပါပဲ။ ကိုသောင်းရွှေ
ကြီးတောင် ပါလိုက်သေး
တယ်။

ရွာသင်္ချိုင်းက အနောက်
ဖျားမှာ၊ ကိုလှမောင်ရဲ့အိမ်က
အရှေ့ဖျားမှာဆိုတော့ အသုဘ
ချတော့ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်
ဖြတ်ရတယ်။ ကိုလှမောင်က
လည်း မျှိုင်းတောင်နဲ့အတူ
ငိုချင်းတွေ ချလိုပေါ့။

‘သေငါးရီရေ၊
သောင်းရီရဲ့။ နင်ကတော့
ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီပေါ့။ တို့သား
အဖေကို စိတ်ချလက်ချ ထား
သွားခဲ့ပြီပေါ့။ နင်ကတော့
ဆင်းရဲတဲ့ဝဋ်က ကျွတ်သွားပြီ
ပေါ့’

ဒေါ်နင်းမြအိမ်ရှေ့ ဖြတ်
အသွားမှာ ကိုလှမောင်ရဲ့ ငို
ချင်းကို ကြားလိုက်ရတော့
ဒေါ်နင်းမြက ခေါင်းခါယမ်း
လိုက်ပြီး စုတ်သပ်တယ်။

‘ဪ... လှမောင်
လှမောင်၊ သူကသာ သောင်းရီ
ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီလို့ ငိုချင်းချ
နေတာ။ တကယ် ဝဋ်ကျွတ်
သွားတာက သူ။ သူကမှ
သောင်းရီရဲ့ ဝဋ်က တကယ်
ကျွတ်သွားတာ။ ဪ...
လူမိုက်များ အမှန်တရားကို
မမြင်နိုင်တာ တယ်ခက်ပါ
လား။’

နီငြင်

၂၀၁၅ ဒီဇင်ဘာမှ ၂၀၁၆ နိုဝင်ဘာအထိ ဖော်ပြခဲ့သည့်

ဝတ္ထုတိုများမှ ပရိသတ်အကြိုက်ရွေးချယ်ခြင်း

အကြိုက်ဆုံး ရွှေနုလုံးသားဝတ္ထု

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
တစ်နှစ်တာ
ကာလအတွင်း
ဖော်ပြခဲ့တဲ့
ရွှေနုလုံးသားဝတ္ထုတိုများနဲ့
ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများထဲက
ပရိသတ်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့
ဝတ္ထုများကို ဆန္ဒမပေး
ရွေးချယ်ပြီး ရွှေအမြဲတေ
စာပေဆုပေးပွဲမှာအတူတကွ
ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။
ဒီနှစ်မှာလည်း
ရွှေချစ်သူများ
ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့
ဝတ္ထုတိုများကို ရွေးချယ်ပြီး
ဆန္ဒပြုကြပါလို့
ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။
ဒီပုံစံမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
မိတ္တူကူးပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်
ရွှေအမြဲတေရုံးခန်းသို့
ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့
မတိုင်ခင် အရောက်
ပေးပို့ကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။
လေးစားစွာဖြင့်...

ဝတ္ထုအမည်

ကလောင်အမည်

ဖော်ပြခဲ့သည့်လ

အကြိုက်ဆုံး ရွှေအသစ်ဝတ္ထု

ဝတ္ထုအမည်

ကလောင်အမည်

ဖော်ပြခဲ့သည့်လ

ဆန္ဒပြုသူ၏အမည်

နေရပ်/ထိပ်စာအပြည့်အစုံ

ထိုးခြွယ်ကိစ္စ

ရွှေနုလုံးသား

၁။ ၁၅/ဒီဇင်ဘာ

၂။ ၁၆/ဇန်နဝါရီ

၃။ ၁၆/ဖေဖော်ဝါရီ

၄။ ၁၆/မတ်

၅။ ၁၆/ဧပြီ

၆။ ၁၆/မေ

၇။ ၁၆/ဇွန်

၈။ ၁၆/ဇူလိုင်

၉။ ၁၆/ဩဂုတ်

၁၀။ ၁၆/စက်တင်ဘာ

၁၁။ ၁၆/အောက်တိုဘာ

၁၂။ ၁၆/နိုဝင်ဘာ

ရဲရင့်လုံ(ဆေး-မန်း)

တိုးနှောင်မိုး

လူခါး

ကြည်ထွန်းလူ

ဆွေဇင်ဦး

ညိုပြင်းရှု

ဆလိုင်းထန်ကောကော

မိုးသက်ဆွေ

ရဲစွမ်းနေ

မိုးခကျော်သွင်

ထန်

ထွန်းတောက်ထွင်(သင်္ချာ)

မြတ်နိုးတွယ်မက် အချစ်ဖြစ်စေ

ခြေဖျားထောက်စီးတဲ့မြစ်

ဆာယိုးနားရား

မလွမ်းထိုက်ပေမဲ့ ကျွမ်းမြိုက်ခဲ့ပြီ

အညတရ ချစ်ပုံပြင်

ကောင်းကင်ပေါ်က

ဆင်းသက်လာတဲ့အချစ်

ဒီဇန်း ဒီသမီးတွေနှင့် ဒီကမ္ဘာမြေ

သံစဉ်ဝှက်ဂီတ

မြို့တစ်မြို့ရဲ့ ချစ်ပုံပြင်

နောက်ဆုံးမျက်ရည်

မှောင်ရိုင်းတဝါး

ဦးနှောက်မရှိတဲ့ နှလုံးသားဆူး

(ဝင်းငြိမ်း)

ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို

၁။ ၁၅/ဒီဇင်ဘာ	ယွန်းမြတ်မွန်းသူနီ	နေပြန်တိုး
၁၅/ဒီဇင်ဘာ	မင်းည	ထောင်ချောက်
၁၅/ဒီဇင်ဘာ	နေသန်	မသေနိုင်သောနှင်းဆီ
၂။ ၁၆/ဇန်နဝါရီ	တောမြင့်မြေ(ကျွန်းလှယဉ်)	စစ်မြစ်ရာမြေ
၁၆/ဇန်နဝါရီ	ထက်ရှား	မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ
၁၆/ဇန်နဝါရီ	အေးထူးအောင်(အတ္ထဝါ)	မိုးသည်းည
၃။ ၁၆/ဖေဖော်ဝါရီ	ထက်ရှား	အမေ့ချွေးရနံ့ သင်းပျံ့စေ
၁၆/ဖေဖော်ဝါရီ	ခိုင်မြဲလွန်း	မပေးမီက ရနှင့်သည်(သို့)ကြိုတင်မဲ
၁၆/ဖေဖော်ဝါရီ	ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ)	ကျွန်မအလိုမကျလည်း ဘဝကိုက တောင်းဆိုသရှင်
၁၆/ဖေဖော်ဝါရီ	မောင်သူတ(မြန်မာ)	အလဲအလှယ်
၄။ ၁၆/မတ်	စိုးသူရ	တောမီး
၁၆/မတ်	မြင့်မိုရ်ကျော်လင်း(မိုးမိတ်)	ဒါတို့ပြည် ဒါတို့မြေ ဒို့ပိုင်တဲ့မြေ
၁၆/မတ်	ရဲရင့်လုံ(ဆေး/မန်း)	မျက်ရည်တစ်စက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
၅။ ၁၆/ဧပြီ	လင်းဇော်ဦး	အဖေသောက်တဲ့ ရေကြည်တစ်ပေါက်
၁၆/ဧပြီ	မင်းမာန်	တတိယလှိုင်း
၁၆/ဧပြီ	ခေတ်ကျော်စွာဝင်း	မယ်ခွေ စာဖတ်ထားတယ်
	(ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)	
၁၆/ဧပြီ	ငြိမ်းချမ်းဇော်	ချိုးလေးတစ်ကောင်
၆။ ၁၆/မေ	ရဲရင့်လုံ(ဆေး/မန်း)	လူငိုပင်
၁၆/မေ	ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)	နောက်ဆုံးစဉ်သည်
၁၆/မေ	ကိုကျီးအဲ	ကြွေဖို့လား... ကြွေလို့လား
၁၆/မေ	ရဲစွမ်းနေ	မီးလျှံမြစ်
၇။ ၁၆/ဇွန်	ကဗျာ	သက်နလုံးသား
၁၆/ဇွန်	ငြိမ်းချမ်းဇော်	သရုပ်ဆောင်
၁၆/ဇွန်	လင်းသန့်စင်(ပဲခူး)	ဥပါဒါန်အတိုး
၁၆/ဇွန်	မောင်ညွန့်မာ	အရေးပိုင်နှင့် အရေးပိုင်၏သား
၈။ ၁၆/ဇူလိုင်	ဂါဦးနန်းကို	မရောင်ရဲခြင်းတချို့
၁၆/ဇူလိုင်	အဉ္စန(ညောင်ပင်)	အရိပ်မဲ့သည်းဆာ
၉။ ၁၆/ဩဂုတ်	တီဇေကို	ငါးနှစ်အလွန်
၁၆/ဩဂုတ်	ငြိမ်းချမ်းဇော်	ငှက်ကလေးရဲ့ ဒိုင်ယာရီ
၁၆/ဩဂုတ်	စံကားဖြူ(ဟုမ္မလင်း)	သူပါးမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့
၁၆/ဩဂုတ်	မြယ်မင်းသူ(နည်းပညာ)	လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်ခွင့်
၁၀။ ၁၆/စက်တင်ဘာ	ရွှေမိန်းကလေး	ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ
၁၆/စက်တင်ဘာ	ကိတ်မန်	ပပ်ကြားအက်ဒဏ်ရာ လက်တက်များ
၁၆/စက်တင်ဘာ	ဇော်သစ်(စကုကျွန်း)	အရောင်မဲ့ အိပ်မက်များနှင့် ကခုန်ခြင်း
၁၁။ ၁၆/အောက်တိုဘာ	ဝေဟိဏ်း(ကောလင်း)	ပင်မြက်မြေစာ
၁၆/အောက်တိုဘာ	ကိုစက်ဖေ	ကြွက်တို့၏ မာယာ
၁၆/အောက်တိုဘာ	နေသန်	ပြန်လည်ရှာဖွေ တွေ့ရှိခြင်း
၁၆/အောက်တိုဘာ	နေချား	တိတ်တဆိတ် ဒိုင်ယာရီ
၁၂။ ၁၆/နိုဝင်ဘာ	သက်နိုင်(ဂျီတ္ထော)	သေကောင်ပေါင်းလဲ
၁၆/နိုဝင်ဘာ	မိုးရည်နိုင်	အိပ်မက်လမ်း
၁၆/နိုဝင်ဘာ	ညိုပြင်းရှု	ကောင်းကင်ပြုစီးတဲ့အိမ်
၁၆/နိုဝင်ဘာ	မိုးခကျော်သွင်	နွေအိပ်မက်

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၂၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၆

ဒီလမှာတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်စာမူအတော်များများ ပါလာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အကြောင်းအရာ ရွေးချယ်မှု အပိုင်းမှာလည်း ကွဲပြားမှုတွေ ပိုရှိလာပါတယ်။ တတ်နိုင် သလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရဲရဲရဲရဲ တွေးပြီး ရေးကြဖို့ ဆက်လက်တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။

၁။ အမွေအနှစ်

၂။ တန်ဖိုးခြင်း မတူပေမယ့်လည်း

မိမိစု(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးက ပြော ချင်တာကို ရိုးရိုးလေးပြောသွားတာမို့ ဆွဲဆောင်မှုအားမကောင်း လှပါဘူး။ စာမူကောင်းတွေမှာ စာဖတ်သူကို အစအဆုံး ဆွဲ ခေါ်သွားနိုင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိဖို့ လိုပါမယ်။

၃။ အစာ

အေးစေဝင်း(ကမ်းလက်များ)

စာရေးကောင်းပါတယ်။ ရှားပါးရေသတ္တဝါတစ်ကောင် ရဲ့နေရာက ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း ပေမဲ့ စာမူအဆုံးသတ်ကို ပထမနာမ်စားနေရာကနေ ရေးပြီး ဆုံးတဲ့အခါ တစ်ဖက်သူရဲ့ အပြောနဲ့ ပြန်ချိတ်ဆက်ရာမှာ လှလှ ပပ သေသေသပ်သပ် မဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက်သာ အားနည်းသွား ရပါတယ်။ ပြုပြင်ပြီး ပြန်လည်ပေးပို့စေချင်ပါတယ်။

၄။ ပြန်ဆုံမယ့်နေ့

၅။ ရင်ကြားစေ့သူ

မင်းထွဋ်(ရွှေတန်းမြေ)

စကားပြေ၊ စကားပြော ရောနေတဲ့စာမူတွေဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။ ဇာတ်ကြောင်းပြော အားပြုထားတဲ့ စာမူ တွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

၆။ ရှင်သန်ခွင့်

မွန်မွန်

စာတမ်းဆန်ဆန် ဆောင်းပါးဆန်ဆန် စာစုဖြစ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှု အားနည်းပါတယ်။ အရေးအသားပြေပြစ်ပါတယ်။

၇။ ရှာဖွေရင်း မောယ့်ရင်း

၈။ နှုတ်မဆက်ရက်တဲ့ ခွဲခွာချိန်

ဆူးစိမ်း

စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးမှာ ရှုပ်ထွေးတန်ဖိတ်ပုံတွေကို အသုံးပြု

လိုက်၊ ဝါကျတည်ဆောက်ပုံတွေကို အသုံးပြုလိုက်နဲ့ စာဖတ်သူ ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဘဝင်ကျသွားအောင် မရေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

၉။ တစ်ခါက... အရင်မီးများ

ပတ္တမြားနီနီ

ရိုးစင်းလွန်းတဲ့ အရေးအသားနဲ့ အကြောင်းအရာသာ ဖြစ် ပါတယ်။

၁၀။ ရှင်ချင်စိတ် အကြောင်းတရား

၁၁။ နောက်ကွယ်က အကြောင်းတွေ

ခွဲသီဟ

ကျန်မာရေးဗဟုသုတနောက်ခံ ပထမနာမ်စားအားပြု စာမူ ၂ ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တာတွေရှိပေမဲ့ အရေးအသားပိုင်း အတန်အသင့် အားနည်းနေသေးတဲ့အတွက် စာမူတွေ ကြာတယ် မလာပါဘူး။ အကြောင်းအရာအရ စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးဟာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ဇာတ်ကောင် စရိုက် ပိုပေါ်လွင်အောင် ရေးဖွဲ့မယ်ဆိုရင် စာမူကောင်းတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ကြိုးစားကြည့်ပါဦး။

၁၂။ ဘဝပင်လယ်ဒုက္ခလွယ် တကယ်အဟုတ် ကျုပ်မရွတ် သူရိန်နေမင်း(ကျောက်တံခါး)

ရိုးစင်းတဲ့စာမူတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ စာမူအဖွင့်တွေဟာ အဲဒီစာမူကို ဆက်ဖတ်ချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေ နဲ့ လိုပါတယ်။

၁၃။ အမောင်

၁၄။ ရွှေဝါပြည်နှင့် ငပိသည်၊ ဆားသည်များ

ကိုစက်ပေ

စာရေးကောင်းပါတယ်။ အမောင် ကတော့ ဇာတ်ကောင် စရိုက်ကို ဖွဲ့ဆိုရာမှာ အားနည်းချက်အတန်အသင့်ရှိပြီး ရွှေဝါ ပြည်နှင့်...ကိုတော့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

၁၅။ အချစ်များဖြင့် လွမ်းရစ်သည်

၁၆။ မျိုင်းတစ်ကောင်၏ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်

၁၇။ ပြန်ဆုံနိုင်ဦးမလား

ဘိုဘိုသန့်စင်(မြိုင်)

စာရေးအားကောင်းသူပါ။ အချစ်များဖြင့် လွမ်းရစ်သည့် က ခပ်ရိုးရိုးအချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်နေပါတယ်။ မျိုင်းတစ်ကောင်၏ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် ကလည်း စကားပြေ စကားပြောရောပြီး အဖွဲ့အနွဲ့အားနည်းပါတယ်။ ပြန်ဆုံနိုင် နဲ့ မလား ကိုတော့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်တဲ့ စာမူတွေဟာ တော့ -

စံရတီ ရဲ့ ငန့်ရှင်၊ ကိတ်မုန့် ရဲ့ ခြင်္သေ့များ အလယ် လူထူးသစ် ရဲ့ ခိုး ပုံပြင်၊ မောင်ဩလေး ရဲ့ စလား၊ အို (မအူပင်) ရဲ့ ယုန်စန္ဒာငွေရထားပေါ်မှာ ကစားမလား မလား

မလား၊ ဆွေဝင်းအို(ပွင့်ဖြူ) ရဲ့ စီးနဲ့ပွင့်တဲ့ဖုန်း၊ နေသန့် ရဲ့ တိုင်ဦးတမ်း၊ နားချား ရဲ့ ဤခရီးဆေးသလား တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း) တင်ပေးလိုက်တဲ့ စာမူများကို ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါ ဆရာ နေသန့်ရဲ့ တိုင်ဦးတမ်း ကို အရင်ဆုံး ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာ ကန့်သတ်ချက်ရှိပါတယ်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ စာစီမယ်ဆိုရင် ၁၃ ပိုဒ်နဲ့ A4 လေးမျက်နှာ ကန့်သတ်ထားပြီး လက်ရေးနဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင်တော့ သာမန်လက်ရေးများအတွက် ခြောက်မျက်နှာအထိ ခွင့်ပြုထားပါတယ်။ ဆရာ နေသန့်က ကွန်ပျူတာနဲ့ စာစီထားရာမှာ ၈ ပိုဒ် သို့မဟုတ် ၁၀ ပိုဒ်နဲ့ စီပြီး Leader ကိုလည်း စီပုံထားပါတယ်။ ဝတ္ထုကို စိတ်ဝင်စားလို့ ပြန်စီကြည့်တဲ့အခါ A4 ၁၁ မျက်နှာထွက်ပါတယ်။ ကန့်သတ်ထားတဲ့ စာမျက်နှာထက် အများကြီးကျော်နေပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ကလောင်နာမည်မှာ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် မျိုးဆက်သစ်စာပေဆု ရသွားတဲ့ 'နေသန့်' ရှိပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။ နေသန့် နဲ့ နေသန့်က ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်နေတာကြောင့် ဒီကလောင်နာမည်ကို မသုံးစေချင်ပါဘူး။

ဆရာ ကိုစက်စေရဲ့ ရွှေဝါပြည်နှင့် ငဝိသည် ဆားသည်များ ဝတ္ထုတိုမှာ အတွေးအခေါ် ပါဝင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လိုက်လို့မမီပါဘူး။ နားမလည်တာကြောင့် ချန်ထားခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ မောင်ဩလေးရဲ့ မလား ဝတ္ထုက ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက်ကို တိတ်တခိုးချစ်မိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အဲဒီ ပြည့်တန်ဆာတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့ ဝတ္ထု ဖြစ်ပါတယ်။ ဆွဲဆောင်မှုမရှိပါ။

ဆရာ လူတူးသစ်ရဲ့ အိုးပုံပြင် က စာမျက်နှာကန့်သတ်ချက် ကျော်လွန်ပြီး ၁၀ မျက်နှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါအပြင် စာတင်ဆောင်များက နိုင်ငံခြားသားများ ဖြစ်တဲ့အပြင် ဝတ္ထုထည်ဆောက်တာကလည်း မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ မတူဘဲ ပြည်ပပုံစံ ဖြစ်နေတာကြောင့် ဘာသာပြန် သို့မဟုတ် မှီထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ပင်ကိုရေးများကိုသာ ကျွန်တော်တို့ ချွေးချယ်ပါတယ်။

ဆရာ ဘိုဘိုသန့်စင်(မြိုင်)ရဲ့ ပြန်ဆုံနိုင်ဦးမလား ဝတ္ထုတိုက ပြည်ပနိုင်ငံတစ်ခုမှာ ဆုံမိကြတဲ့ မြန်မာလူငယ်များ တစ်ယောက်နဲ့ကို သွားကြရမယ့်အချိန် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံနိုင်ပါဦးမလားလို့ တွေးကြတဲ့အတွေး ဖြစ်ပါတယ်။ တခြားဝတ္ထုများနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဆွဲဆောင်မှုနည်းသွားတာကြောင့် ကျွန်တော် ချန်ထားဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလမှာ ရွှေအသစ်များအဖြစ် စံရတီး ကိတ်ဖုန်း၊ အေစစ်(မအုပင်)၊ ဆွေဝင်းအို(ပွင့်ဖြူ)၊ နားချားတို့ရဲ့ ဝတ္ထုတိုများကို ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးထားပါတယ်။ ■ ဝင်းငြိမ်း

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင် စာမျက်နှာနှစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးမျဉ်းမသားဘဲ စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သတ်ပုံအမှားအယွင်းနှင့် ပေးပို့လာခြင်းမျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖတ်ရှုပြန်ကြားနိုင်သည့် အရေအတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်းနှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ပြန်ကြားချက်၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အယ်ဒီတာများမှ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူပေးပို့လိုသူများ သိရှိနိုင်စေရန်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လများမှစ၍ အောက်ဖော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မကိုက်ညီသည့်စာမူများကို ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

- ၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည်းသာ ရေးသားပါ။
- ၂။ ဘေးမျဉ်းသားပါ။ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ စကားပြောများကို မျက်တောင်အဖွင့် အပိတ် ထည့်ပေးပါ။
- ၃။ လက်ရေးလက်သား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှားရှား ရေးသားပါ။ သတ်ပုံမှန်ကန်အောင် စစ်ပေးပါ။
- ၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာစီစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက်နှာတွင် ၁၃ ပိုဒ်ဖြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။
- ၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြပါ။
- ၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံဝန်ချက်ပါရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။
- ၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်းဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ အွန်လိုင်းတွင်တင်ပြီး ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုတွင် ဖော်ပြပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။
- ၁၀။ စာမူကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ခုပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၁-၉၀၁၀၅၁၁ အေးမြတ်မြတ်ချိုနှင့်သာ ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အယ်ဒီတာများ၏ အီးမေးလ်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းဘွတ်သို့ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။

စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ကာယကံရှင်ထံ ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါသဖြင့် မိမိတို့၏စာမူများကို လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။ ■

အယ်ဒီတာ(ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း)

ကမ္ဘာမြေကြီးသည်
ချိုင့်ခွက်ပေါင်းများစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား
တချို့ ချိုင့်ခွက်များသည် အရည်များဖြင့်
ဖြည့်ဝင် ပြည့်လျှံနေကြမည်။ တချို့ ချိုင့်ခွက်
များသည် ခြပ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့် မတော်မတရား
မို့မောက်နေကြမည်။ တချို့
တချို့သော ချိုင့်ခွက်များကား မည်သို့
သောအရာ ဖြည့်ဖြည့် မပြည့်သေး
အပေါက်များနှင့် ချိုင့်ခွက်နေမြို့ လစ်ဟာ
မြို့သား။ မည်သို့ပင် ဖြည့်ဖြည့် မပြည့်နိုင်
လစ်ဟာတတ်သော သဘော သဘာဝရှိသော
စိတ်တို့သည်လည်း ထိုနည်းနှင့်တူသည်။

အမှတ် ၃၂၅ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၆

မြန်မာ့

အဝတ်နှင့် ခြပ်ဝတ္ထုများအလယ်မှာ

မွေးနေ့တဲ့။ ဘယ်လောက်ပိုဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။
မှောင်ရိပ်သန်းစအချိန် ဗာဒ်ပင်အောက်က ကွပ်ပျစ်ကလေး
မှာ တူးမာတစ်ယောက် ထိုင်နိုင်နေသည်။ ဒီဗာဒ်ပင်အောက်မှ
တစ်ချိန်က ပျော်ရွှင်ခြင်းများကို ဘယ်သူများ ခိုးယူသွားပါလိမ့်။
ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖမ်းယူ စားသုံးတတ်သော နတ်သူခိုးများသည်
လည်း ကိုယ်စောင့်နတ်အန္တယ်များ ပေးလား။ တူးမာ အဖြေရှာ
ရေ ထွေးနေမိရင်း ငယ်စဉ်က သူတို့ ယုံကြည်ခဲ့ရသော ပျော်ရွှင်
ခြင်း နတ်သမီးကရော အတ္တနှင့် တပ်မက်မှုတွေ ကင်းရဲ့လားဟု
သိချင်လာမိ၏။

တူးမာသည် အမိအဖမဲ့ ဘဝတွင် ရန်ကုန်က ကြီးတော်
ထင်မယား၏ စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သားသမီး
ထွန်း ကားသော ကြီးတော် လင်မယားသည် တူးမာ၏
မိဘများဖြစ်လာ၏။ ထိုကြောင့်ပင် သူ၏ ငယ်ဘဝလေးသည်

ကျောက်တုံးကြားမှ သစ်ပင်
ငယ်ပမာ အကိုင်းအလက်များ
ထိုးထွက်ခဲ့၏။ သူ နေထိုင်ရာ
ခြံဝန်းကျယ်ကြီးသည် သစ်
ပင်ပန်းမန်များဖြင့် အေးချမ်း
သာယာလှ၏။ အရောင်
အသွေးစုံ ပန်းပွင့်များဆီသို့
အတောင်အသွေး လှပသော
လိပ်ပြာငယ်ကလေးများ
ပျံသန်းလာသည်ကို ကြည့်ပြီး
တူးမာသည် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရ
သည်။ ပြီးလျှင် မမြင်ဖူး
သည့် သရဲကို ကြောက်မည်။

လောလီလောလန်း တီကောင်များကို ကြောက်မည်။ ဗာဒံပင်အောက်က ဗာဒံသီးတွေကို ထုခွဲစားဦးမည်။ ဖျော်ရွှင်စရာကောင်းသော ထိုကာလမှ အစပြု၍ တူးမာ၏ ကစားဖော်မှာ ခင်မာကြည်ပင် ဖြစ်လာသည်။

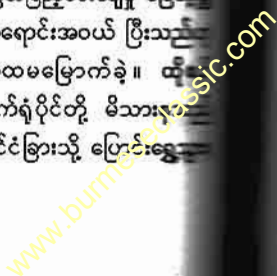
ခင် မာကြည် သည် တူးမာတို့ အိမ်ဝန်းခြံကျယ်ကြီး၏ ညာဘက် အရှေ့မျက်နှာစာက တိုက်ကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်သည်။ တူးမာ၏ သေးငယ်သည့် မှတ်ဉာဏ်တွင် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေခဲ့သည်ကား ခင်မာကြည်၏ အမေက တူးမာအပေါ်ထားသော မနှစ်မြို့ချင်သော အကြည့်တွေ၊ အပြောတွေ ဖြစ်သည်။ ခင်မာကြည်က တူးမာကို သူတို့တိုက် အပေါ်ထပ်ခေါ်ကာ တိစွီလိုက်ပြတိုင်း ခင်မာကြည်သည် သူ့အမေ၏ အဆူအပြောခံရမြဲ။ ပြီးလျှင် ရက်အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ တူးမာသည် ဗာဒံပင်အောက် တစ်ယောက်တည်းသာ ကစားရတော့မည်။ ခင်မာကြည်သည် သူ့အမေ မသိအောင် ပြန်တွေ့ကြလျှင် သူ ဘယ်လိုလစ်ထွက်လာကြောင်းကို ပြောကာ သူတို့ ရယ်ကြမြဲ။ ဟဲ့ မိုးမြိုင်အောင်က ဘယ်လို၊ ကာတွန်းထဲက မင်းသမီးလေးက ဘယ်လို၊ နတ်သမီးကြီးက ဘယ်လိုကယ်လိုက်တာဟု တူးမာ မကြည့်ရသည့် ဇာတ်ကားများကို ပြောလိမ့်မည်။ ထိုအချိန် ကလေးဘဝသည် စိတ်ညစ်ရိုး နားမလည်၊ ထို့ပြင် ဖြူစင်သော တွယ်တာမှုမှ လွဲ၍ တပ်မက်

ထိုအဖြစ်ကား
ယခင်ကတည်းက
ဆက်ဆံရေး
အဆင်မပြေ
နိုင်သော
ဒေါ်တင်တင်မာတို့
မိသားစု
အတွက်တော့
မကျေနပ်စရာသာ
ဤအိမ်
ဤဝန်းသည်
သူတို့မြေ
သူတို့အပိုင်ပေမို့
သူတို့ထံ
ခွင့်တောင်း
သင့်ကြောင်း
ဤသို့ ဤပုံ
မလုပ်သင့်ကြောင်း
ပြောဆို
လာကြသည်

မှုတွေ နည်းခဲ့သည်။ ထိုအတွက်ပင် ဗာဒံရိပ်သည် အေးမြ၏။ သူတို့၏ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးသည် ကျေးငှက်သံများနှင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေခဲ့၏။
တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ကောက်ကြမည်။ ခဏကြာလျှင် ပြန်ခေါ်မည်။ ငါ့မွေးနေ့ဟု နှစ်ယောက်သား လည်မည်။ ပတ်မည်။ မုန့်တွေ ဝယ်စားကြမည်။ ထိုသို့နှင့်ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာသော မွေးနေ့များသည် ကုန်ဆုံးခဲ့၏။
□

၂။
တူးမာ တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်တွင် မွေးစားအမေသည် ဆီးချိုရောဂါ၏ နောက်ဆက်တွဲ ဝေဒနာများကြောင့် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မကျန်းမမာဖြစ်လာ၏။ သူဒုတိယနှစ်ကုန်သည့်အချိန်တွင်ပင် ဖေဖေကို သူတို့သားအမိ အပြီးတိုင် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်။ မုဆိုးမာဝသို့ ကူကယ်ရာမဲ့ ရောက်လာသော အမေသည်လည်း တွေးပူနေပါလိမ့်မည်။ သူတို့သားအမိကား အဖေ့နောက်ဆုံးခရီးမှာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးရုံမှအပ မရှိ။ အနားသို့ ရောက်လာသော ခြေဖမိုးကို မျှော်တလင့်လင့် မော်ကြည့်မိတော့ ခင်မာကြည်အမှန်ပင်။ ခင်မာကြည်သည် သူ၏ ဝမ်းနည်းမှုတွေကို ချွေးသိပ်ပေးဖို့ အသင့်ရှိနေသလားပင်။ ခင်မာကြည်၏ အပြုံးခပ်ဖျော့ဖျော့သည် ပူဆွေးမှုတချို့အတွက် ငြိမ်းအေးစေသည်။ အခုလို အချိန်အခါမျိုး တမ်းတမ်းတတ တောင့်တတတ်သည့် တစ်စုံတစ်ဦး၏ ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ပေးမှုမျိုး သူ ရရှိသည်။ ခဏတာအတွက်တော့ ဖြေသိမ့်နိုင်စွမ်းရှိလာ၏။ သို့သော် သိပ်မကြာသည့် အချိန်တွင်ပင် သူတို့မိသားစုနှစ်ခု အချင်းများဖို့ အစပြုလေပြီ။
အဖေ့စက်ချုပ်ဆိုငံလေးကို ပိတ်လိုက်ရသည်။ အမေသည် ဝမ်းရေးအတွက် မူ သက်ငယ်အိမ်ဝန်းရှည်ထဲသို့ နှစ်အိမ်ထောင်၊ သုံးအိမ်ထောင်ဆိုသလို အိမ်ငှားများ ထည့်ထားပါတော့၏။ တူးမာ

သည်လည်း နောက်ဆုံး နှစ်အတန်းကို အဝေးသင်ပြောင်းတက်ကာ ရရာကုမ္ပဏီတွင် ကောင်တာထိုင်၊ ငွေခံ ငွေရှင်းစာရင်းကိုင်အကူအဖြစ် ရပ်တည်ရသည်အထိ။ အမေသည် အသုံးစရိတ် စုမိအောင် ဆိုကာ အိမ်ငှားများကို မဆွဲမပြဲ ထိုးထည့်လာသည်။ အိမ်တန်းလျားရှည်ထဲတွင်ပင် သုံးအိမ်ထောင်ရှိပြီး အိမ်အပြင် အဖီချ တဲလေးတွေလည်း ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုအဖြစ်ကား ယခင်ကတည်းက ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေနိုင်သော ဒေါ်တင်တင်မာတို့ မိသားစုအတွက်တော့ မကျေနပ်စရာသာ။ ဤအိမ် ဤဝန်းသည် သူတို့မြေ သူတို့အပိုင်ပေမို့ သူတို့ထံ ခွင့်တောင်းသင့်ကြောင်း၊ ဤသို့ ဤပုံမလုပ်သင့်ကြောင်း ပြောဆိုထားကြသည်။ ခင်မာကြည်မှာ အမေဖြစ်သူနှင့် အဖေ၊ ဇာတ်ညီမတို့ အားလုံးသည် မကျေမချမ်းနှင့် ရန်တွေ့ပြောများပြောကြလေချင်း အမေသည် ဒေါ်တင်တင်မာတို့ မိသားစုအား ဂရုမစိုက်သလိုသာ ထုပြန်သည်။ အမေအပြောအကြံအစည်များသည် ဤဝန်း ဤအိမ်တန်းသည် ဒေါ်တင်တင်မာတို့ အလွယ်အကျွတ် မပိုင်ဆိုငံဘူး ဟူ၍ တည်း။ ထိုစက်ရုံအဟောင်းကြီးကို တူးမာတို့ ငယ်စဉ်ပင် ရှေ့မျက်စာစောင်းထိုးဆွဲရာမှ ခင်မာကြည်၏ မိဘနှစ်ယောက် ဝယ်ယူခဲ့သည်ပင်။ သို့သော် ငွေအပြည့်ပေးချေမှု မဖြစ်ခဲ့။ အရောင်းအဝယ် ပြီးသည်အထမမြောက်ခဲ့။ ထိုစက်ရုံပိုင်တို့ မိသားစုနှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့

ကြ၏။ ထိုစက်ရုံဟောင်းဝန်းထဲက တန်းလျားနေ အလုပ်သမားခေါင်းသည် တူးမာ၏ မွေးစားဖေဖေပင်။ ထိုသဘောဖြင့် တူးမာတို့ နေထိုင်မှုသည် မပျက်မယွင်း သည်အတိုင်း ရှိနေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အချေအတင်စကားများထဲတွင် ခင်မာကြည် မပါသည်ကိုပင် သူ့အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရ၏။ သို့သော် ထိုသို့သော အဖြစ်သနစ်များကြောင့် ခင်မာကြည်ကိုပင် တွေ့ရရှိအရေး အဆင်ပြေနိုင်ပါတော့မလား။

သူ စိုးရွံ့ထားသည့် အတိုင်းပင် ခြံဝန်းကျယ်ထဲက အိမ်ကလေးအတွက် ဒေါ်တင်တင်မာ၏ တရားစွဲဆိုချက်သည် ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ရက်ချိန်း အခါခါ ချိန်းဆိုသလို သက်သေတွေ ထုတ်စစ် တိုက်ဆိုင်နေသောအမှုတွင် တူးမာစိတ်တွေ မွန်းထျပ် ပူလောင်လာတော့သည်။ သည်အိမ်ကလေးထဲက ထွက်ပေးလိုက်ရပါလျှင် သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်ဘယ်မှာ နားခိုကြရမလဲ။ သူ့အတွေးတွင်လည်း သည်အိမ်သည်ဝန်းကို သူတို့သာ အပိုင်ချ၍ ဖက်တွယ်နေလျက်ထား။ ချမ်းသာသော တိုက်နိုင်၊ ကားပိုင်လူမျိုးတွေက အခွာမြေကြီးပေါ်မှာ သည်အရာလေးမှလွဲပြီး တခြားအရာမှမရှိအောင် ဆင်းရဲညံ့တို့မိသားစုအပေါ် လုပ်ဆောင်လေခြင်းဟု သူ့ရင်ထဲက ခြောက်မနိုင်ခဲ့မရ ခံစားချက်ကမ်းတက်လာနေသည်။

တူးမာသည် မြေပြင်ပေါ်က သေးငယ်သော ခရုခွံလေးထဲမှ ကပ်ပါးကောင်လေးကို ကြည့်နေမိသည် သူ၏ ဘဝသည်လည်း နားခိုစရာ အိမ်ပိုင်မရှိသည့် ကပ်ပါးကောင်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်နေမလား

၃။
တူးမာသည် မြေပြင်ပေါ်က သေးငယ်သော ခရုခွံလေးထဲမှ ကပ်ပါးကောင်လေးကို ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏ ဘဝသည်လည်း နားခိုစရာ အိမ်ပိုင်မရှိသည့် ကပ်ပါးကောင်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်နေမလား။ အိမ်ငယ်လေးကို တွယ်ကပ်စွာ ပြန်ငေးကြည့်မိရင်း ရင်ထဲက မာနများက ယိုင်ယိုင်ယဲ့ယဲ့ လှုပ်ယမ်းနေ၏။
ငယ်ဘဝကနေ အခုချိန်ထိ အကြောင်းအစဉ်တို့ကို နှိုင်းတွေငေးနေဆဲ ထိုင်နေရာ

ကွပ်ပုစ်အနားသို့ ခင်မာကြည် ရောက်လာသည်။ ခင်မာကြည်သည် ခက်ခဲသော အခြေအနေအောက်တွင် တူးမာကို နားလည်အောင် ဖျောင်းဖျှိုနိုင်မည့် စကားစုများကို ကြိုးစား ရှာဖွေနေသလောက်။ နှစ်နားကြေးယူပြီး အမှုကို အရှုံးပေးဖို့ ပြောလာသော ခင်မာကြည်၏ စကားများအတွက် တူးမာသည် ပြက်လုံးတစ်ခုပမာ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။ တူးမာသည် ခင်မာကြည်၏ အဖေနှင့် အမေတို့ မည်မျှ ရက်စက်တတ်ကြောင်း၊ စာနာတတ်မှု မည်မျှနည်းကြောင်း၊ လူမဆန် ကြောင်းစသဖြင့် စွပ်စွဲပြောဆိုလိုက်၏။ ခင်မာကြည်သည် သူမိသားစုဘက်က ကြည့်လျှင် လုံးဝ မမှားဘူးဟု သည်းမခံချင်ဖြစ်တော့သည်။

“ဒီလောက် ဈေးတန်တဲ့ မြေကွက်ကို သူတောင်းစားပေးပစ်ရလောက်အောင်အထိ ငါတို့က ရူးနေတာမှ မဟုတ်တာ”
တူးမာသည် သူ့နားကို သူ မယုံနိုင်။ ငွေချမ်းသာသူတို့ ရှိမြဲမာနအတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မာကျောသော စကားသံကို ကြောက်ကြောက်ကန်ကန် မော်ကြည့်မိ၏။
“ဘာ သူတောင်းစားဟုတ်လား”

စကားသည် ထွက်ကျမလား။ ရင်ထဲတွင် အိုင်ကျန်နေ၏။ တူးမာသည် စူးမြည့်လေးအိုင်လာသော ရင်ကို မချုပ်တီးနိုင် စူးစူးဝါးဝါးအသံဖြင့် အော်မိအော်ရာ အော်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြား တစ်စတစ်စ

ပို၍ ဝေးကွာသွားတော့မည်လား။ ခင်မာကြည်သည် ရက်ရက်စက်စက် ပြောလိုက်မိလိုက်သော သူ့စကားအတွက် သူ့ဘာသာ မှားသွားမှန်း သိလိုက်သည်။

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ...ငါ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

တူးမာသည် မခံချိမခံသာနှင့် နားများကို ဖိပိတ်လျက် ဗာဒ်ပင်အောက်မှ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ ချမ်းသာပြည့်စုံသော သူတစ်ယောက်၏ ဒေါသနှင့် မာန စကားများသည် သူ့အတွက် ရက်စက်လွန်းနေ၏။ သိမ်ငယ်စိတ်ကြောင့်လား၊ ဆုံးရှုံးရမှာ ထိတ်လန့်တုန်ဝေနေ၍လား၊ ခံစားပွန်းရလွယ်သော သူ့နုလုံးသားသည် မျက်ရည်စများကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရိုး မရှိတော့။

၄။
တစ်မိုးအောက် ဘဝလေး အခြေအနေ မပျက်ရေးအတွက် အမေသည် ခြံဝန်းနှင့် စက်ရုံဟောင်း သူဌေးကို ဆက်သွယ်နိုင်စေဖို့ အမျိုးမျိုး အပုံပုံ ကြိုးစားသည်။ သူဌေးတို့ မိသားစုကား နိုင်ငံခြားမှာ အခြေကျနေသည်မှာ ဆယ်စုနှစ်များ ကျော်ခဲ့လေပြီ။ မြေဈေးတွေ ခေါင်ခိုက်နေသည့် ရန်ကုန်မြေကိုပင် သူတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိတော့။ တူးမာတို့ သားအမိသာ ခွက်ပျောက်မည့်ဘဝ မရောက်ရန် ကမ္ဘာ့ရှေးထုံး ဖြစ်နေရ၏။ သို့ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူဌေး အဆွေအမျိုးများကို တစ်ဆင့်ခံဆက်သွယ်

ရ၏။ သက်သေမျိုးစုံ ရှာဖွေရ၏။

တရားစီရင်ချက် ချမည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ အခုရက်ပိုင်း အလုပ်က ခွင့်ယူ၍ ကျပ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးကို တူးမာကိုယ်တိုင် မသွားရဲတော့သည်ကတစ်ကြောင်းဖြင့် တူးမာသည် အလုပ်ထဲမှာ ချီတိုချီတိုဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် အမေ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။ စကြားရသော အမေ့အသံက ငိုကြွေးချက်မနှင့်။ လှိုက်ဖို ရှိ ကံငင်နေသော အမေ့အသံသည် သူ့ ရင်ကို နာကျင်စေပြီ။

‘အမေတို့ ရှုံးသွားပြီ သမီးရယ်။ ဒီဝန်းကို စရန် သတ်ထားတဲ့ ဒေါ်တင်တင်မာ တို့နဲ့ လက်ရှိသူဌေး အမျိုးတွေ ကပဲ သက်ဆိုင်တယ်တဲ့။ သူတို့ချင်း တန်ရာတန်ကြေး ညှိယူကြဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။ အမေတို့က သူတို့သတ်မှတ်ပေးမယ့် ရက်အတွင်း ထွက်ပေးရမယ်တဲ့’

တူးမာသည် ရင်ထဲက ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရတော့၏။ ငိုယိုနေသည့် အမေ့ကိုသာ ပြန်လည် နှစ်သိမ့်ပေးရဦးမည်။

‘ရန်ကုန်မှာ ငှားနေလို့ရတဲ့ တိုက်ခန်းတွေ မရှားပါဘူး အမေရယ်။ သမီးတို့နေတဲ့ အင်းစိန်တစ်ဝိုက်မှာတင် ရှာလို့ ပေါပါတယ်။ အမေ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့လည်း မဝေးမကွာဘဲ နေနိုင်မှာပါ အမေရယ် နော်’

အားပေးစကား မျိုးစုံ ပြောနေပေမဲ့ ပေးရမည့် စပေါ်စရိတ်အတွက် တွေးမိရုံနှင့်ပင် သူ့ခေါင်းတွေ မူးဝေ

တူးမာသည်
နာနာကျင်ကျင်
လွင်းလွင်း
ဆွတ်ဆွတ်
ဖြစ်လာသည်
ပျော်ရွှင်ခြင်းကို
ခိုးယူ
စားသုံးတတ်သော
နတ်သူခိုးများကရော
တစ်ဦး
တစ်ယောက်တည်း
လာတတ်ခြင်းမျိုး
ဟုတ်ပါ့မလား
အမှန်တကယ်
မဟုတ်သော
ဒြပ်ဝတ္ထုများကို
တွန်းဖယ်
လွှင့်ပေါက်ချင်ပြီ

ချင်လာသည်။ လက်ရှိ ယူထားသည့် အိမ်ငှားတွေ၏ စပေါ်ငွေများကိုပင် ပြန်အမ်းပေးရဦးမည်။ သူတို့သားအမိ အိမ်ပေါ်က ဖယ်ပေးရတော့မည့်အတွက်ပင် တစ်ဖက်ဖက်ဆီမှ နှစ်နာကြေး ရသင့်သလား။ ခင်မာကြည် ပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်ကြားမိလာသည်။ ‘တရားတပေါင် မဖြစ်ဘဲ အကြည်တဖြူ ဖယ်ပေးမယ်ဆိုရင် နှစ်နာကြေး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးပါမယ်’ ဟူ၍ပင်။ ထိုစဉ် တုန်းကတော့ သူတို့ သားအမိသည် တန်ကြေး မြင့်နေပြီဖြစ်

သော သည်နေရာကို လုံးဝ မဖယ်ပေးနိုင်ခဲ့။ အခုများတော့ ဘယ်ဘက်ကမှ နှစ်နာကြေး မရတော့ပြီလား။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့သည့်အတွက်ပင် ကျေးဇူးတင် ရမည် လား။ ဘဝပင်လယ်ပြင်ထဲ လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးသည့် အဖြစ်ကို နာကြည်းရမလို။

တူးမာသည် အိမ်သာ မုတ်ခွက်ပေါ် ထိုင်ကာ ပါးစပ်ကို ဖိပိတ် ငိုနေသည်မှာ အတော်ပင် ကြာသွားခဲ့။ သူ့ မျက်လုံးတွေပင် နီရဲနေပြီ။ အလုပ်မှ စောစီးစွာ ပြန်လာခဲ့၏။ လူသူထူထပ်ကာ ဆူညံနေသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်သလိုပင်။ မလှမပ အထီးကျန်ညနေ သည်လည်း မှိန်ချည့်မှုန်ရီသော အလင်းစက်အောက်မှာ ယိုင်ယို လွင့်လူးနေ၏။ မွေးနေ့ဆိုသည့် အတွေးသည် အခုတူးမာဆီ တစ်ပတ် ပြန်လည်လာ၏။

မွေးနေ့တဲ့ ။ ဘယ်လောက် ငိုဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ မွေးနေ့မှာမှ အဆိုးဝါးဆုံး အဖြစ်ကို လာကြုံရလေခြင်း။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းနီးနီး မွေးနေ့များသည် အပူအပင်ကင်းခဲ့ဖူးသည်။ ခင်မာကြည်နှင့် အတူတူ ရှိနေခဲ့ဖူးသည်။ မုန့်ဝယ်စားကြ၊ လျှောက်လည်ကြနှင့် ကလေးတုန်းက အတိုင်း ပျော်ရွှင်ခြင်း နတ်သမီးဆီ တိုင်တည်လိုက်ကြသေး။ သည်နှစ်မှာတော့ အကျည်းတန်မှု သက်သက်ပင် ရှိသည်။ အခု သူ့စိတ်တွင် ဖြည့်စွက်၍ မရသော

ချိုင့်ခွက်တစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုချိုင့်ခွက်ကို ငွေကြေး ခြစ်ဝတ္ထုများနှင့် ဖြည့်စွက်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား။

အခု မွေးနေ့က ကလေးဘဝတုန်းက မွေးနေ့တွေလောက် ဘာလို့ ပျော်ရွှင်စရာမကောင်းတော့သလဲ။ တချို့က ပြောကြသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း နတ်သမီးသည် မိမိကိုယ်ပေါ်မှာသာ ရှိသည်ဟူ၍။ တူးမာသည် နာနာကျင်ကျင် လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ဖြစ်လာသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ခိုးယူစားသုံးတတ်သော နတ်သူခိုးများကရော တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း လာတတ်ခြင်းမျိုး ဟုတ်ပါ့မလား။ အမှန်တကယ် မဟုတ်သော ဒြပ်ဝတ္ထုများကို တွန်းဖယ်လွှင့်ပေါက်ချင်ပြီ။

တူးမာ ဆယ်တန်းကျသည့် နှစ်က ဖြစ်သည်။ အောဒီ(ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူး) ဖြင့် အောင်သော ခင်မာကြည်သည် ဝမ်းနည်းငိုကြွေးနေသော သူ့အား ကျစ်ကျစ်ဝါအောင် ဖက်ထားရှာသည်။ ခင်မာကြည်သည် မိမိအောင်မြင်မှုအတွက် မပျော်ခဲ့ရ။ သူ့အတွက် မျှဝေခံစားရလေ၏။ သူ့ ကျောပြင်အား လက်ချောင်းများဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း အတူ ငိုကြွေးခဲ့ရရှာသည်။ နောက်နှစ် ဆယ်တန်း ပြန်တက်တော့လည်း ခင်မာကြည်က ဘာသာစုံ ကျူရှင်မတက်နိုင်သော တူးမာ၏ ဂိုက်ဆရာမ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုသည်ကို ခင်မာကြည် အမေက ဆေးကျောင်းထဲ စာများတယ်ဟု အမြဲ တွေးစောင်းမြောင်း ပြောတတ်ခဲ့။

ခင်မာကြည်၏ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အပြုံးတစ်ခုနှင့်ပင် တူးမာ သည်လည်း ဒေါ်တင်တင်မာ ၏ ပါးစပ်ကို ကြောက်ရမုန်း မသိတော့။ တစ်ခါတလေမှာ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒေါ်တင်တင်မာ၏ စကား များကို ဇက်ကလေးပုကာ ခိုးရယ်ပစ်လိုက်၏။ နောက် ပြီး ရှိသေး။ ဂျိုးဟု ခေါ်သော ခပ်ရုပ်ရုပ် ကောင်လေး ကြောင့် သူတို့ချင်း အမြင် စောင်းကာ စကားများဖူး သည်ပင်။

တူးမာသည် အတိတ် ကို တွေးကာ ပြုံးမိသည်။ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် နှလုံးသားက နာကျင်ရ၏။ အခုထက်ပို၍ မဆုံးရှုံးရသော သံယောဇဉ် ကို သူ ထွေးဖက်ထားချင် သည်။ သူသည် ခပ်ပျော့ ပျော့ အပြုံးစတစ်ခုနှင့် ဖုန်းစာ တိုလေး မဝံ့မရဲ စမ်းပို့လိုက် သည်။ သည်မက်ဆေ့ချ်လေး ကိုပင် ငွေကြေးဒြပ်ဝတ္ထုများ အတွက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အငြင်း ဇက်မှုများကို အကြောင်းပြု ပြီး ခင်မာကြည်က ငြင်း လိုက်လေမလား။ ရန်သူပမာ မလှမပ တုံ့ပြန်လေမလား။ ထိုသို့ ဆို သူဘက်က လက်ခံ ပေးဖို့ အသင့်ရှိနေပြီ။ ထွေး ဇက်ပေးတတ်သည့် လက် တွေကို လွှမ်းဆွတ်နေကြောင်း လည်း တူးမာ ဝန်ခံချင်မိ၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းစာတိုလေး ပြန်ဝင်လာသည်။

‘ဟက်ပီး ဘတ်ဒေး’
 တဲ့။ သည်နေ့သည် ဖျော်စရာ နွေးနွေး တကယ် ဖြစ်နိုင်ပါ တော့မလား။ ခင်မာကြည် အပြန်သည့်အတွက်ပင် တူးမာ အားပေးလိုက်ပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ် မွေးနေ့ကလေး အတွက် တော့ အထီးကျန်ဆန်မှုတွေ လျော့ပါးသွားနိုင်သေးရဲ့။ ထိုစဉ် နောက်စာတစ်စောင် ဝင်လာပြန်သည်။

‘Where? Shall we have a joy’ တဲ့။

တူးမာသည် ခေါင်းကို ဦးမော့ကာ ကျော့ကျနပ်နပ် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ကွန်တက်လစ်(ဖုန်းအမည် စာရင်း)ထဲက ဖျက်ပစ်ခဲ့ ပေမဲ့ အလွတ်ရနေသော ဖုန်း နံပါတ်လေးကို ပြန်ခေါ်လိုက် ရင်း...

‘လှည်းတန်းမှာ ငါး ကင် စားချင်လား အကြည်။ တို့တွေ ကန်ပေါင်မှာ လမ်း လျှောက်ကြဦးစို့’

သူငယ်ချင်းကောင်းဆို သည်မှာ အဆိုးဝါးဆုံး အချိန် တွေ အတူ ကုန်လွန်ပေးတတ် သော သက်ရှိ ရုပ်ဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုသို့သော အရာအား အချိန်အတော်ကြာ ဝေးလွင့်ထားခဲ့မိသည်ကို သူ ပြန်နှမြောမိ၏။ သူသည် ဖုန်း ထဲမှ ခင်မာကြည်၏ ခပ်အုပ် အုပ် စကားသံကို ပြန်ကြား လိုက်ရပြီ။ နာကျင်ခဲ့သော နှလုံးသားအတွက် နှုတ်ခမ်း သားကို ဖိကိုက်လိုက်သည်။ ကျလုလု မျက်ရည်စများနှင့် အတူ မိုးဖွဲများကို မသိကျိုး ကျွန်ပြု မော်ကြည့်လိုက်၏။ တူးမာသည် စကား ခပ်တိုး တိုးလေး ရေရွတ်ကာ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည်။

‘မိုးစက်တွေထဲ တို့တွေ လက်တွဲ လျှောက်ကြဦးစို့ ကွယ်’

■
 ကိတ်မုန့်

MH

ဝင်းငြိမ်း

မ မာ ဟယ် လင်

HELLEN RODRIGUEZ

BURMA

မမာဟယ်လင်

ဝင်းငြိမ်း

မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုသည်။

အင်္ဂလိပ်အတွက်

ဂျပန်အဝင်

မြန်မာပြည်တွင်

စစ်သုံးပန်းအပြစ်

နေရပ်ခဲ့ရသော

သူနာပြုတစ်ဦး၏

အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မဟာစာပေမှ ထုတ်ဝေပြန့်ချိလိုက်ပြီ

သွေဝင်းနီ

မွန်ဖြူ

အနုပညာ

အမှတ် ၃၂၅ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၆

မြန်မာ

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကို ကျွန်မ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်’
မောင်လည်း မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။
မေမေ့ကို နာကြည်းခဲ့ ရင်တောင်မှ ကျွန်မမျက်နှာကို
နောက်ဆုံး ထောက်ထားတဲ့ အနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ခွင့်

လွှတ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား မောင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့
ကိုယ်စား ကျွန်မကပဲ ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ မောင်
ကျေနပ်တဲ့အထိကို မောင့်ရှေ့ မှာ မထစတမ်း ဒူးထောက်ပြီး
တောင်းပန်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ အဆင်သင့်ပါ။ ဒါ့အား
တစ်ခုပဲ မောင့်ဆီက ထပ်ရရင် ကျွန်မ သေပျော်ပါပြီ။

ညှိခံပွဲမိတ်ကြား

မောင် မကျေနပ်သေးလို့
 မောင် ကျေနပ်အောင်
 လုပ်ချင် သေးတယ်ဆိုရင်
 လက်စားချေချင်သေးတယ်ဆိုရင် ပြောပါ
 ကျွန်မ ငြိုငြင်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့
 လူလား၊ အသက်လား
 တကယ်ပြောတာပါ မောင်

*တကယ်ပါ... ယုံပါမောင်၊ ကျွန်မ မေမေကြောင့် မောင့်
 တို့ ပိုပြီး ချစ်တတ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ*
 လောကမှာ အမေဟာ ကျွန်မအပေါ် အကောင်းနိုင်ဆုံး
 ဆုသားတစ်ယောက်ပါ။
 မိခင်ကျေးဇူးဆိုတာကလည်း လူသားအားလုံး အလေး

အနက် အထားနိုင်ဆုံးနဲ့ အကြီးမားဆုံးပဲ မဟုတ်လား မောင်။
 ဒီကျေးဇူးတွေကို မဆပ်နိုင်ရင်နေ၊ မစော် ကားရဘူးဆိုတာ
 မောင်လည်း သားသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ နားလည်မှာပါ။
 အမေက 'အမေ'ပဲလေ။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အမေဂုဏ်ပုဒ်
 ဆိုတာ ညှိုးမှိန်ပျက်ပြယ် သွားတာမျိုး မဟုတ်လို့ လူသား
 အချင်းချင်းထဲမှာ တုနှိုင်းမဲ့စာရင်းဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား မောင်။
 ကျွန်မကတော့ မေမေ့ကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားရဲပါဘူး။
 ပြီးတော့ ဒီကိစ္စမှာ မေမေဘက်ကလည်း မှန်သလို ဖြစ်နေ
 တယ်လေ။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မ အဲဒီလိုပဲ နားလည်လာမိ
 တယ်။ ဒီလိုပြောလို့မျှ မေမေဘက်ကနေ တစ်ဖက်သတ်လိုက်
 ပြောတယ်လို့မျှ မထင်လိုက်ပါနဲ့ မောင်။ အဲဒီလို ထင်ခဲ့မယ်
 ဆိုရင်လည်း ကျွန်မကို မောင် ကြိုက်တဲ့အပြစ် ထပ်ပေးပါ။
 ဘယ်လောက် ကြီးမားတဲ့ အပြစ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ မငြင်း
 စတမ်းကို ခံပါ့မယ်။ ကျေနပ်ပါ့မယ်။

ကျွန်မ မောင်ကို ချစ်လွန်းလို့ အကုန်လုံး ပုံအပ်ပေးပြီးသား
 ပဲဟာ။

မောင် မကျေနပ်သေးလို့ မောင် ကျေနပ်အောင် လုပ်ချင်
 သေးတယ်ဆိုရင်၊ လက်စားချေချင်သေးတယ်ဆိုရင် ပြောပါ။
 ကျွန်မ ငြိုငြင်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ လူလား၊ အသက်လား၊
 တကယ်ပြောတာပါ မောင်။ သိုးတစ်ကောင်လို ကိုယ့်လည်ကို

စင်းပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ။
 ပန်းဆိုတာ ကြွေပြီးရင် နှမ်း
 ဖို့ပဲ ရှိတော့တာ။ ကျွန်မရဲ့
 ဘဝအကျိုးပေး ကံတရားကို
 နှံ့မနေချင်တော့ဘူး မောင်။
 အဓိကက မောင့်ကို
 စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။
 ပျော်ရွှင်စေချင်တယ်။ ပြီး
 တော့ မေမေကြောင့်၊ ကျွန်မ
 ကြောင့်ဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ မောင်
 စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတာမျိုးတွေ
 တကယ်ပဲ မကြည့်ရက်၊
 မကြားရက်ပါဘူး။

မောင်ရယ်လေ။
 စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်
 တွေသောက်၊ ဆိုင်ထဲကနေ
 ထမ်းထုတ်ရတဲ့ အထိအဖြစ်
 တွေ ကြားသိရတော့ ကျွန်မ
 တကယ်ကို မခံစားနိုင်ဘူး။
 တစ်ကိုယ်လုံး ပြုတ်တုန့် ညှပ်
 ထားသလို မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်
 အောင် မွန်းမွန်းကျပ်ကျပ်ရှိ
 လိုက်တာ မောင် ရယ်။
 အသက်ရှင်ချင်စိတ်တောင်
 ကုန်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်လေ၊
 မြွေလို အရေခွံလဲပြီး ဘဝကို
 အသစ်ကနေစ၊ လို့ရရင် သိပ်
 ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး မွတ်မွတ်
 သိပ်သိပ်တမ်းတမိတဲ့အထိ။
 အခုတော့ ပေတစ်သီး၊ ကျီး
 တစ်သားဆိုသလို တစ်သက်
 မှာ တစ်ခါပဲ ရှင်သန်မွေးဖွား
 ခဲ့တဲ့ ကျွန်မနဲ့လုံးသားက
 အချစ်ဟာ အလေ့ကျ ပန်း
 တစ်ပွင့် လောက် တောင်
 အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး မောင်။
 တကယ်တော့ မေမေ
 ဟာ ကျွန်မအပေါ်ကို အချစ်
 ကြီးလို့ အမျက်ကြီးသွားရ
 တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နား
 လည်ပါတယ်။ ကျွန်မလိုပဲ
 မောင်လည်း နားလည်ပေးနိုင်
 ပါစေကြောင်း ဆန္ဒတွေ အခါ

မမျှော်လင့်ဘဲ
 နောက်ကနေ
 ယောက်ျား
 တစ်ယောက်ရဲ့
 ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
 သိုင်းဖက်လိုက်တာ
 ခံလိုက်ရတယ်လေ
 ချစ်သူ
 ရည်းစားတောင်
 မထားဖူးတဲ့ ကျွန်မ
 ယောက်ျား
 တစ်ယောက်
 ဆိုတာ
 သိလိုက်ရတာနဲ့
 စနက်တံဖြုတ်ခါနီး
 ဗုံးတစ်ရုံးလို
 ဒေါသတွေ
 ပေါက်ကွဲလှလှ

ခါပြုနေမိတယ်။
 သားနှစ်ယောက်၊ သမီး
 နှစ်ယောက်ရဲ့မိခင် အမေ...။
 ဘယ်သားသမီးအပေါ်
 မှ ပိုတာမျိုး၊ ဘက်လိုက်တာ
 မျိုး၊ ဦးစားပေးချစ်တတ်တာ
 မျိုး မရှိခဲ့တဲ့ အမေ။ မုဆိုးမ
 ပေမဲ့ သားသမီးတွေ အကုန်
 လုံကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်
 ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်အောင်
 ကြိုးစား ပြုစုပျိုးထောင်ပေး
 နိုင်ခဲ့တဲ့ အမေ။
 အဲဒီ မေမေ လက်နဲ့ရေး
 တာကို ကျွန်မက ခြေနဲ့ဖျက်
 စော်ကားသလိုဖြစ်သွားခဲ့တာ
 ကိုး။

အချစ်ဆိုတာကလည်း
 အခက်သားလား မောင်။
 မျိုးစေ့လေးလိုပဲ။ သိမ်းထား
 တာထက် တယုတယ စိုက်
 ပျိုးရှင်သန်ဖူးပွင့်လာမှ ကြည်
 နူးပျော်ရွှင်စရာ ခံစားမှု ရသ
 လေးတွေကို ပေးနိုင်တာလေ။
 ဒါမှ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်
 မယ် မဟုတ်လား မောင်။
 'ကျွန်မ သိပ်မှားသွားခဲ့
 တယ်'
 □
 မကွေးတက္ကသိုလ်
 နောက်ဆုံးနှစ်။
 သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ
 မြသလွန်ဘုရား သွားဖူးတုန်း
 က။
 အချိန်က နေဝင်ပျိုးပျံ။
 မြစ်ကမ်းနားဘက် မြသလွန်
 ဘုရားရင်ပြင်တော် လက်ရန်း
 ကို မှီရင်း ဧရာဝတီမြစ်ဘက်
 ကို ကျွန်မ မျက်နှာမူ ငေးနေ
 မိတယ်။ မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်
 သန်းလာတဲ့ နေခြည်သိမ်းစ
 လေညင်းလေးက တဖြူးဖြူး။
 စိမ့်စိမ့်နွေးနွေး နှစ်ဖြာယှက်
 လို့။ ကျောလယ် အထိ
 ဖားလျားချထားတဲ့ ဆံနွယ်
 စလေးတွေလည်း ပခုံးတင်
 ပဝါပါးလေးနဲ့အတူ လွင့်နေ
 လိုက်တာ လေမှာ တဖျပ်
 ဖျပ်။
 ဧရာဝတီတစ်ဖက်
 မင်းဘူးမြို့ ကမ်းနားဆီက
 လင်းလက်စ မြသလွန်ဘုရား
 မီးတွေနဲ့အပြိုင် စက္ကန့်တဲ
 ဘုရားမီးတွေကို ရှုမဝဖြစ်နေ
 ခိုက်။
 လမသာ ကြယ်တစ်
 သင်းနဲ့ သာယာနေသောည။
 နက်မှောင် စိမ်းရဲနေတဲ့
 ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကြီးတောင်
 ကြယ်ကလေးတွေ ပန်ဆင်

ထားသလိုလို။ မြသလွန်
 ဘုရားရဲ့ ကမ်းခြေက မြစ်ပြင်
 လေးကဆို ဘုရားမီးရောင်
 များကြောင့် ကျွန်မနဲ့အပြိုင်
 ဇီဝါပွင့်ရောင်လေး တောက်
 နေမလားပဲ။
 လှိုင်းကြက်ခွပ်သံ လေး
 တွေက ကြားရမတတ်လည်း
 ကျွန်မ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေ
 စဉ်။
 မမျှော်လင့်ဘဲ နောက်က
 နေ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
 ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သိုင်းဖက်လိုက်
 တာ ခံလိုက်ရတယ်လေ။ ချစ်
 သူရည်းစားတောင် မထား
 ဖူးတဲ့ကျွန်မ၊ ယောက်ျားတစ်
 ယောက်ဆိုတာ သိလိုက်ရ
 တာနဲ့ စနက်တံဖြုတ်ခါနီး
 ဗုံးတစ်ရုံးလို ဒေါသတွေ
 ပေါက်ကွဲလှလှ။ ဝင်းမွတ်
 ည့်နေတဲ့ ကျွန်မတစ်ကိုယ်
 လုံးလည်း ရှက်သွေးတွေနဲ့
 ညှပ်ပုပ်နေမလားပဲ။ ရုန်းထွက်
 ပေမဲ့မရ။ မြွေတစ်ကောင် ချစ်
 ပတ်ထားတဲ့အလား တင်း
 တင်းကျပ်ကျပ် အရိုးထွဲ
 မတတ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
 လည်းဝေး၊ ဘုရားဖူးတွေ
 လည်း ရုတ်တရက် မသိသာ
 မမြင်နိုင်တဲ့ အစွန်းခပ်ကျကျ
 နေရာဆိုတော့ ကျွန်မ အော်
 ဟစ်အကူအညီတောင်းဖို့
 ပါးစပ်အပြင် ကျွန်မ နားနာ
 ကပ်ပြီး လေသံလေးနဲ့ ခြောက်
 လာပုံက-
 'မင်းကိုချစ်တယ်' ဆို
 ဖက်ထားရာကနေ ခြောက်
 ပြောလွှတ်လွှတ် လွှတ်လိုက်
 လို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
 လိုက်တော့ 'ဟင်....'၊ ထင်
 မှတ်မထားတဲ့အချိန်မှာ မောင်
 ထားတဲ့သူရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့်
 မယုံကြည်နိုင်အောင် ခံခဲ့

သွားရသူက ကျွန်မ။ ပျို
တက်လာတဲ့ ဒေါသလှိုင်း
တွေလည်း လျှော့ကျသွား
လိုက်တာ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်
ရေမတင်သလို။ ရုန်းကန်နေမိ
တဲ့ ခွန်အားတွေလည်း တို့ထိ
ခံလိုက်ရတဲ့ ထိကရုန်းပင်
လေးလို ညှိုးကျသွားရဲ့။

ကျွန်မရင်ထဲ အစားထိုး
ဝင်ရောက်လာတာတွေက
တစ်မိမိမို့ ဝီတိမိုးဖွဲ့လေး။

‘မကောင်းဘူးကွာ၊ သူ
အရမ်းဆိုးတာပဲ။ ဒီမှာဖြင့်
လန်သွားလိုက်တာ သေတော့
မယ်’

ရှက်စနိုးလေး ပြန်ပြော
ရင်း လက်သီးဆုပ်ဖွဖွက
လေးနဲ့ ဟိုထုဒီထု စိတ်ဆိုး
ဟန်အတုလေးနဲ့ ကျွန်မ
ကျေနပ်နေခဲ့မိတယ်လေ။ ပြီး
တော့ မောင့်ရင်ခွင်ကိုလည်း
မျက်နှာအပ်ပြီး ကျွန်မ ကြည်
ကြည်နူးနူး ပြန်ဖက်ထားမိ
တယ်။ မောင်က ကောင်း
ကင်ပေါ် မျက်နှာမော့ပြီး
သဘောကျသလို ရယ်နေ
လိုက်တာ ကြယ်ကလေးတွေ
တောင် လှုပ်ခတ်ကြွေကျ
သွားမတတ်။

တော်သေးတာပေါ့။
ဘုရားဂေါပက အလှူခံဌာန
က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
မိုက်သံကြောင့်သာ ဘယ်သူ
မှ မကြားတယ်။

‘ဟေး... မပြေးနဲ့၊ မိပြီ
ဟေ့...’

မောင့် သူငယ်ချင်းတွေ
နဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ
ဝုန်းခနဲ ရောက်လာကြပြီး
သူခိုးဖမ်းသလို ‘ဟေး’တိုက်
အော်ဟစ်လိုက်ကြတယ်။

တကယ်တမ်း ကျ

ငှက်ကလေး
တစ်ကောင်လိုပဲ
အတောင်ပါပေမဲ့
ပျံသန်းခွင့် မရှိ
ရောင်အိမ်ထဲမှာ
အထည့်
ခံထားရသလိုပဲ
တကယ်တမ်းကျ
အချစ်ဆိုတဲ့
အရာဟာ
ကျွန်မနှလုံးသား
ထဲမှာပဲ
ဝုန်းပြုံး
မျိုးစေ့လေး
တစ်စေ့လို
ရှိနေသင့်ခဲ့တာပါ

ကျွန်မ မောင့်ကို မမျှော်လင့်
ခဲ့ပါဘူး။

လက်လည်းမခံသင့်
ဘူး။ ဟုတ်တယ် မောင်။
ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး
တက္ကသိုလ်တက်မယ့် ပထမ
နှစ်မှာ မေမေက သူတူ
နှစ်ဝမ်းကွဲလောက်တော်တဲ့
တူဖြစ်သူနဲ့ သဘောတူ
စေ့စပ်ထားခဲ့တယ်လေ။
ရွာမှာဆို တောသူဌေးပေါ့။
ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသား။
ကျွန်မထက်လည်း ၁၅ နှစ်
လောက် ကြီးတယ် မောင်။
မေမေက ရှေးရိုးအယူအဆ
သဘာဝအတိုင်း ဆင်စီးပြီး

မြင်းရဲတာ မြင်ချင်လို့ စီစဉ်
တာတဲ့။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မလေ
မေမေကို ပြန်မပြောရဲပေမဲ့
ရင်ထဲမှာတော့ အကြိမ်ကြိမ်
အခါခါ ငြင်းနေခဲ့မိတယ်
မောင်။

နှလုံးသားမပါဘဲနဲ့ သူ
တစ်ပါးလက်ထဲမှာ အရုံး
ထားပြီး ဘဝကို ဘယ်လို
သတ္တိမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်
ရဲပါ့မလဲ။ လူစိတ်ဆိုတာ
အရွက်ကျရာ အပင်ပေါက်
တတ်ရင်လည်း အကောင်း
သား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့
အကြင်အနာ အယုအယ သမု
ဒယဆိုတဲ့ အတွယ်အတာ
သံယောဇဉ်တွေ၊ သနားစာနာ
ညှာတာထောက်ထားမှုတွေ
အပြန်အလှန် တုံ့ပြန်နိုင်ကြလို့
‘လူ’ဆိုပြီး ခေါ်တာ မဟုတ်
လား မောင်။

ဒီတော့ ကျွန်မလည်း
လူပဲလေ။

အဲဒီလို အပြန်အလှန် တုံ့
ပြန်မှုတွေ လိုချင်တာပေါ့။ သူ
ချစ်ကိုယ်ချစ်ခွင့်တွေ လိုချင်
တာပေါ့။ သူ့အလို၊ ကိုယ့်
အလို စိတ်ကြိုက်လိုက်လျှော့
မှုတွေနဲ့ တူနှစ်ကိုယ် ကြည်နူး
ပျော်ရွှင်ချင်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ ရှေး
ဘဝ ကံတရားက ကြိုတင်
စီရင်ခဲ့လေသလား မသိဘူး
မောင်။

အဲဒီ မေမေအစီအစဉ်
အတိုင်း သံပတ်ပေး စက်ရုပ်
ကလေးတစ်ရပ်လို ကျွန်မ
ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတယ် မောင်။
ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လိုပဲ။
အတောင်ပါပေမဲ့ ပျံသန်းခွင့်
မရှိ။ လျှောင့်အိမ်ထဲမှာ
အထည့် ခံထားရသလိုပဲ။

တကယ်တမ်းကျ အချစ်ဆိုတဲ့
အရာဟာ ကျွန်မနှလုံးသား
ထဲမှာပဲ ဝုန်းပြုံးမျိုးစေ့လေး
တစ်စေ့လို ရှိနေသင့်ခဲ့တာပါ။
ရှင်သန်ပေါက်ရောက်ခွင့်
မပေးထိုက်ဘူး။

အခုတော့ မဖြစ်နိုင်မှန်း
သိလျက်နဲ့ အချစ်နဲ့ခိုင်မြဲချင်
မိတာ အားလုံး သောက
ပင်လယ်တွေ ဝေကြရပြီလေ။

မကွေးတက္ကသိုလ်
ပထမနှစ်မှာ မောင်နဲ့ စတွေ့
ကတည်းက မြင်ပါများတော့
ခင်၊ ခင်ပါများတော့ တိတ်
တခိုးလေး ချစ်သွားမိတာ
ရှေးရေစက်ပဲထင်ပါရဲ့ မောင်။
ကျွန်မ ဘဝပေးအခြေအနေနဲ့
ကျွန်မမို့ မောင့်ကို ရေလာ
မြောင်းပေးမဖြစ်အောင်
မနည်းဟန်ဆောင်နေခဲ့ရတယ်။
အတန်းတူ၊ မေဂျာတူ၊ သွေး
အတူ၊ လာအတူဆိုတော့ ပို
ဆိုးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မလုံမလဲနဲ့ တအံ့ခဲခဲကိုဖြစ်
လို့၊ မခံစားနိုင်အောင်ပါပဲ။
မောင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။
ရိုးသားဖြူစင်ပုံတွေ အဓိပ္ပာယ်
ရှိအောင် သရုပ်တပြလုပ်ရင်း
အချစ်နယ်မကျွမ်းစေဖို့ ကိုယ့်
ရင်ဘတ်ကို ထောင်၊ လုပ်ပြီး
အချစ်ကို အကျဉ်းချထား
သလို ဖြစ်နေရတဲ့အဖြစ်ဆို
ကို...။

မောင်ရဲ့ လိုအပ်ချက်မှန်
သမျှကို တတ်နိုင်သရွေ့
သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ ဖြည့်
ဆည်းပေးရင်း ကျွန်မကိုယ်
ကျွန်မ ထိန်းသိမ်းခဲ့ရတယ်။
နှစ်သိမ့်ခဲ့ရတယ်။ ဖြေသိမ့်
ကျေနပ်ခဲ့ရတယ်။

ပြီးတော့ မောင့်ကို တစ်
ဖက်သတ် ချစ်နေမိတာ
သူငယ်ချင်းတွေ ရိမ်မိကုန်ကြ

မှာစိုးလို့ ဆင်ခြင်သတိထား
ရတာလည်း တကယ့်ကို
စိတ်မောလူမောပါ မောင်။
ဒီကြားက သူငယ်ချင်းတွေက
မောင်နဲ့ စနောက်ကြလွန်းလို့
ရိပ်များရိပ်မိသွားကြပြီလား
ဆိုပြီး မယုံမရဲ ပုပန်နေလိုက်ရ
တာလည်း တထင့် ထင့် ။
နောက်ဆုံး ကျတော့လည်း
စိုးရိမ်လို့ ကြောင့်ကြ၊ ကြောင့်
ကြလို့ တောင့်တသလို ဖြစ်
သွားလေမလား မပြောတတ်။
ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ်အမူ
အရာ၊ နှုတ်အမူအရာတွေက
ဟန်ဆောင်ကောင်းနေပါစေ၊
ကျွန်မ မျက်ဝန်းတွေကိုတော့
မောင် မရိပ်မိအောင် ဟန်
မဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲမှာ
ကျွန်မ ခိုးယူထားမိတဲ့ မောင်
ရဲ့ အရိပ်ကလေးတွေကို
ကျွန်မ မျက်ဝန်းကနေတစ်
ဆင့် မောင်တွေ့သွားခဲ့လို့
လေ။ ဒီတော့ မဆွတ်ခင်က
ညွတ်ချင်နေမိတဲ့ ကျွန်မ၊
ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ ခူးခြွေလာ
တဲ့ မောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်
ငြင်းဆန်နိုင်ပါ့မလဲ။

‘ကဲ... ဒေါ်ရွှေခင်မြတ်
သွယ်၊ ဟိုက မောင်တော်
ခမျာ မျှော်တလင့်လင့်နဲ့။
ခုထက်ထိ မဖုရားလေးက
အင်တင်တင်လုပ်နေတုန်း
လား’

‘ဟုတ်၊ နောက်မှ ရှေ့
ထိနေမယ်နော်’

‘အေးဟယ်... ဟိုနေ့
ကတောင် ကိုဘုန်းမြင့်ကျော်
နဲ့ တွေ့သေးတယ်။ သူ့ကြည့်
ရတာ စိတ်ဓာတ်ကျနေသလို
ပဲ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိသွယ်
ညည်းရွေးချယ်ရမှာ နှစ်လမ်း

ဆယ်ဘဝ
ဆယ်သက်မက
မမေ့နိုင်အောင်
ကြည့်နူးဝမ်းသာ
ကျေနပ်ခဲ့ရတဲ့
မောင့်စကားတွေ
အဲဒီစကားတွေဟာ
ကျွန်မဆီကနေ
မောင့်နောက်
ပြန်ပါမသွားဘူး
ဆိုတာ
ကျွန်မ
ပြောရဲတယ်
ဟုတ်တယ် မောင်
ကျွန်မ ယုံကြည်လို့
ချစ်ခဲ့ရတဲ့
မောင်ဟာ
လောကမှာ
ကျွန်မ
အားအကိုးဆုံး
လူသား
တစ်ယောက်ပဲ

ပဲရှိတယ်။ သမီးအလိမ္မာလေး
လုပ်မလား၊ သမီးမိုက်လုပ်
မလား ဒါပဲ’

‘အိုအေ... မိဘဆိုတာ
ကတော့ စိတ်တိုလည်း ခဏ
ပါပဲ။ ဒါမျိုးက နောက်တော့
လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ’

နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ
ဖြေခါနီး နှစ်လလောက်အလို
မှာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ
က မောင့် ဘက်ကနေ
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း
ပြောနေကြတာလေ။ ဒါနဲ့
ကျွန်မကလည်း သူတို့မသိ
အောင် လုပ်ထားတာလေး
ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့။

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ ညည်း
တို့ပြောတာ နောက်တောင်ကျ
သေး။ ငါကဖြင့် ပြောလိုက်
ပြီးပြီ။ စာမေးပွဲပြီးရင် ရွာ
မပြန်တော့ဘူး၊ မောင်နဲ့ အတူ
လိုက်ခဲ့မယ်လို့’

‘ဟယ်... ကောင်မ
စုတ်’ ဆိုပြီး ကျွန်မကို ဝိုင်းဆူ
ကြတယ်။ ဝိုင်းထူကြတယ်။

မေမေရဲ့ လုပ်ရပ်က
မောင် ပေါက်ကွဲမယ်ဆိုလည်း
ပေါက်ကွဲထိုက်ပါတယ်မောင်။

နှစ်ဖက်မီဘတွေရဲ့
အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်
တန်ရာတန်ကြေးလို့ ပြောရ
မလားပဲ။ မောင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့
ဆုံစည်းမှု ကမ္ဘာလေးဟာ
ကြေမွပျက်စီးသွားလိုက်တာ
များ အရာလေးတောင်
မကျန်ခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်သက်
ပြန်ပြီး မျှော်လင့်လို့မရတဲ့
အဖြစ်တွေကြောင့် နှမြော
ရင်နင့် ကြေကွဲမိရပါတယ်
မောင်။ ရွာမှာ မောင် မရှိတော့
ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရ
တော့ ကျွန်မ ရူးမတတ်ပါပဲ။
ဘယ်ကို ထွက်သွားလို့ ထွက်
သွားမှန်း မသိအောင် ခြေရာ
ဖျောက်သွားတဲ့အထိ တကယ်
ပဲ နာကြည်း ပေါက်ကွဲသွားပြီ
ပေါ့။

‘ဒီမှာ သွယ်... အချစ်
ဆိုတာ စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်နိုင်မှ
ရယ် မဟုတ်ဘူး၊ ရယူခြင်းနဲ့
အနစ်နာခံ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်
ရင်လည်း အချစ်စစ်ပဲ’

‘....’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွယ်ကို
သာ မောင် မပိုင်ဆိုင်ရရင်
လူစင်စစ်ကနေ ကျောက်ဆစ်
ရုပ်ဖြစ်သွားသလိုနေမှာ။ ဘာ
ကိုမှ ခံစားတတ်တော့မှာ

မဟုတ်ဘူး၊ ရူးမှာပဲ’
‘...’
‘တကယ်တော့ သွယ်
ဟာ မောင့်ဘဝရဲ့ အရိပ်
ကလေးပါကွယ်’
‘...’

ဆယ်ဘဝ ဆယ်သက်
မက မမေ့နိုင်အောင် ကြည့်နူး
ဝမ်းသာကျေနပ်ခဲ့ရတဲ့ မောင်
စကားတွေ။ အဲဒီစကားတွေ
ဟာ ကျွန်မဆီကနေ မောင်
နောက် ပြန်ပါမသွားဘူးဆို
တာ ကျွန်မ ပြောရဲတယ်။
ဟုတ်တယ် မောင်။ ကျွန်မ
ယုံကြည်လို့ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မောင်
ဟာ လောကမှာ ကျွန်မ အား
အကိုးဆုံး လူသားတစ်
ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် မောင်
အနားမှာ မရှိပေမဲ့ မောင်
စကားတွေဟာ ကျွန်မ
အတွက် ထာဝရ ခွန်အားတွေ
ဖြစ်နေမှာပါ။

တကယ်တော့ မောင်
အခုလိုဖြစ်သွားရတာ ကျွန်မ
အပြစ်တွေပါ။

ကျွန်မအနေနဲ့ ကိုယ်
တူးမိတဲ့ မိုက်တွင်းထဲမှာ
ဘယ်လိုပဲ နှစ်မြှုပ်ပြီး အဆုံး
သတ် သွားရပါစေ၊ ကျွန်မ
တကယ်မမူဘူး မောင်။
ကျွန်မကြောင့် မောင့်ဘဝ
နစ်မြွန်းသွားရတာရယ်၊ ပြီး
တော့ မေမေကို ကျေးဇူးကန်
သလိုဖြစ်သွားရတာရယ် အဲဒီ
အတွက်ပဲ ကျွန်မရဲ့ အသက်
ကော၊ ဘဝပါ ရင်ပြီး ဆစ်
ဦးတော့ မကျေမနပ်ဘဲ ဝမ်းနည်း
မိတယ် မောင်...။

ကျွန်မရဲ့ ရှေးဘဝ
အတိတ်ကဟာ အဲဒီလောက်
ကြီး မှန်တိုင်းဆင်ခဲ့လိမ့်မယ်
မထင်ခဲ့မိဘူး။ ကံစီမံခန့်ခွဲ
အတိုင်းဆိုပြီး ကျွန်မကိုယ်

ကျွန်မ မစဉ်းစားရဲစရာ။

မေမေရဲ့ ကျွန်မအပေါ် တုံ့ပြန်မှုဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ မောင် သာမက မောင်မိဘတွေပါ ဓားစာခံဖြစ်သွားရတယ်။ ဒီ အတွက် စိတ်ထိခိုက်ရလွန်း လို့ လူမှန်းသူမှန်း မသိ အောင်သာ ကျွန်မ ရူးလိုက် ချင်တော့တယ်။ ဒီလောက် ဘဝအကျိုးပေး ဆိုးလှတဲ့ ကံ တရားနဲ့ ကျွန်မကို လောက ကြီးက ဘာကြောင့်များ လူ ဖြစ်ခွင့် ပေးခဲ့ရတာပါလိမ့်။

မောင်ရဲ့ မိဘတွေ တာဝန်ကျေပါတယ်။ သား သမီးအတွက် မိဘဝိသလွန်း ပါတယ်။

မောင်တို့ရွာမှာ မောင် မိဘတွေက အချမ်းသာကြီး မဟုတ်ကြပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အရပ်ဒေသထုံးစံအတိုင်း မပြု မငြင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် အုပ် တင်တောင်းရမ်းပေးခဲ့ ကြ တယ်။

မင်္ဂလာကြေး သုံးသိန်း၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအပြည့်အစုံနဲ့ နှိမ့် သိန်း ၂၀၊ ရွှေ သုံးကျပ် သားနဲ့ တင်တောင်းခဲ့ရတာ။

ဒါပေမဲ့ အခြေအနေ အရ မေမေရဲ့ အောင်လုံးတွေ ဟာ မင်္ဂလာကန်တော့ ပွဲ အခမ်းအနား ပြီးတာနဲ့ နှစ် ဇက် မိဘဆွေမျိုး စုံစုံလင် လင် ရှေ့မှာပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ နှိုင်းတစ်လုံးကို ထ၊ပေါက်ကွဲ ထိုက်တယ်။

အားလုံးလည်း မယုံ ကြည်နိုင်စရာ မှင်တက်မိ ကြောင်အမ်းသွားကြတယ်။ ကျွန်မဖြင့် အံ့ဩလွန်း နို့ လဲသေသွားမတတ်ပါပဲ ဟင်။

မေမေက အသံကုန်

အော်ဟစ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားကလည်း ကြည့်ပါဦး။

‘နင့် လို ကောင်မမျိုး မွေးရတာ ရှုံးတောင် ရှုံးသေး တယ်...’ တဲ့။

ပြီးတော့ မောင်နောက် ကို အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ် တစ်ခုနဲ့ ထည့်လိုက်သလို၊ သမီးအဖြစ်မှလည်း စွန့် လွှတ်လိုက်ကြောင်း လူပုံ အလယ်မှာ ကြေညာလိုက် တယ်လေ။

အဲသလို မေမေက လည်း သမီးအဖြစ်မှ စွန့် လွှတ်လိုက်တယ်။

မောင်ကလည်း ဇနီး အဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်သွားတယ်။

အဲဒီအတွက် ကျွန်မ နောင်တရမယ်ထင်သလား မောင်။ ကျွန်မပြောခဲ့ပြီးပါ ပကော။ ကျွန်မ မေမေ ကြောင့် မောင်ကို ပိုပြီးချစ် တတ်သွားခဲ့တယ်လို့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မေမေကိုလည်း ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ နာ ကြည်းမုန်းတီးမိမှာ မဟုတ် ဘူး။ မေမေရဲ့ ကျေးဇူးတရား တွေကိုလည်း စော်ကားဖို့ မပြောနဲ့၊ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ် မှားမိအောင် ကြိုးစားသွား မယ်မောင်။

ကျွန်မ ကျေနပ်ပါ တယ်။

ကျွန်မ လူဖြစ်လာရတာ ကိုက အစွန့်လွှတ်ခံသက် သက်ပဲ ထင်ပါရဲ့ မောင်။

‘ဟုတ်တယ်မောင်... ကျွန်မဟာ... မေမေ ကောက်ယူမွေးစားခဲ့တဲ့ မိဘ အစွန့်ပစ်ခံတစ်ယောက် ဖြစ် နေလို့ပဲ’

ဆွေဝင်းနီ၊ ပွင့်ဖြူ။

၂၀၁၆ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၂၁ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၁၆ ရက်နေ့အထိ

(၁) ဩဩ(ဝန်းသို) အရေးပါသူငယ်ချင်း၊ စစ်ကိုင်း၊

(၂) မိုးမြင့်သူခ(အမှိုက်လေး) ကောင်းမှု၊ ပုသိမ်၊

(၃) ချမ်းမြစမ်း စန်းလပမာ ချမ်းမြပါစေ၊ မန္တလေး၊

(၄) စောငယ်ငယ်(မိုးညှင်း)

မွေခံထိုက်သင့် မထိုက်သင့်၊ ကချင်၊

(၅) မင်းည အကြမ်းဖက်ခံလိုက်ရတဲ့ မြင့်မိုရ်၊ ရန်ကုန်၊

(၆) ဆွန်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်) စည်စိမ်း၊ ရန်ကုန်၊

(၇) စာကလေး (မော်ကျွန်း) တိုက်ကျွဲ၊ ဧရာဝတီတိုင်း၊

(၈) သက်နိုင် (ဂျီထွေ) လုပ်စား၊ ရန်ကုန်၊

(၉) ယွန်းမြတ်မွန်းသျှန် မေတ္တာစိုး၊ ပဲခူး၊

(၁၀) ဂျီးဗျော ဂျီးဗျော ထရိုက်ဒါးကို ရောက်ခဲ့တယ်

၊မန္တလေး၊ (၁၁) လင်းသန့်စင်(ပဲခူး) ဂျွန်စံနာ မမ

၊ပဲခူး၊ (၁၂) စံရတီ ဘုရားသခင်နှင့် သူ၏ နှုတ်လုံးများ

၊ရန်ကုန်၊ (၁၃) နေမင်းနွယ် မြင်းမိုရ်လက်သံ

၊စစ်ကိုင်း၊ (၁၄) နေမင်းနွယ် လူစိုက်ကြီး၏

ဘဝဇာတ်သိမ်း၊ ၁-၂ (၁၅) မိုးယံဝင်ထည်

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၍ သာယာနေသော

လမ်းကလေး၊ ရန်ကုန်၊ (၁၆) ရွှေသူရဇ္ဇ(ထားဝယ်)

နေရာသစ်မှ ရင်တွင်းဆု၊ ထားဝယ်၊

(၁၇) သင်းအောင်သန်း အချစ်နှစ်ထပ်ကိန်း

၊နေပြည်တော်၊ (၁၈) နေရဇ္ဇ(မြောင်) ပဲ့တင်သံ

၊စစ်ကိုင်း၊ (၁၉) နေရဇ္ဇ(မြောင်) နှလုံးသား အစာ

အဟာရများ၊ စစ်ကိုင်း၊ (၂၀) နေရဇ္ဇ(မြောင်) လူ

၊စစ်ကိုင်း၊ (၂၁) မြဒေါင်းနွယ် ရေစက်သည်မှာ

၊Email၊ (၂၂) နတ်စောင်း(ကျိုက်ထို) အမှားသစ်ရွက်

၊ရန်ကုန်၊ (၂၃) နေမင်းနွယ် ချိန်ခွင်ပေါ်ရောက်နေတဲ့

ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသား တစ်စုံ၊ စစ်ကိုင်း၊

(၂၄) နေမင်းနွယ် တောင်းပန်ပါတယ် နှုတ်ငယ်ငယ်

၊စစ်ကိုင်း၊

အေးမြတ်မြတ်ချို ပြုစုသည်။

တံတိုင်း

ငန်းရှင်

အမှတ် ၃၇၅ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၆

ရွှေအိမ်

မိန်ဖျော့ဖျော့
 လရောင်အောက်မှာ ရွာလမ်းမကြီးက
 စန့်စန့်ကြီးရယ်။ ရွာထဲက
 အိမ်ကြီးအိမ်ငယ်တွေက အစုလိုက် အပုံလိုက်။
 ရွာစွန်က မိသန်းရဲ့ တဲပုလေးကတော့
 ဘဲအုပ်ထဲက ကွဲထွက်လာတဲ့
 ဘဲပေါက်စလေးလို။ သူကြီးက အဖော်အဖြစ်
 ထားပေးတဲ့ ဒေါ်ဘုမကလည်း သူကြီးခေါ်လို့
 ရွာထဲ သွားနေတယ်။ မိသန်း
 တစ်ယောက်တည်း တဲထဲမှာ ပျင်းလိုက်တာ။
 ပျင်းပျင်းနဲ့ တဲဝမှာ ထိုင်ပြီး ဝူး ဝူး ဝါး ဝါး
 မိသန်း အော်နေမိတယ်။ အမှန်တော့
 လရောင် မိန်မိန်အောက်မှာ ငယ်ငယ်တုန်းက
 ဘွားစိန် ဆိုပြခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်ရာဝင်
 သီချင်းတွေကို မိသန်း ညည်းချင်တာပါ။
 ဒါပေမဲ့ မိသန်းဆီမှာက ဒီ ဝူးဝူး ဝါးဝါး
 အသံပဲ ရှိတာလေ။ ကောင်းကင်ကို
 မော့ကြည့်တော့ ကြယ်တွေက
 ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်။ လကွေးကွေးက
 ကောင်းကင်ကို ပျင်းတိပျင်းတဲ့
 တွဲခိုလျက်။ ဒီနေ့က လဆန်းလား၊
 လဆုတ်လား မိသန်း မသိ။ မိသန်း
 သိတာက ကောင်းကင်မှာ လမင်း
 ပြည့်ပြည့် ဝိုင်းဝိုင်းကို
 မြင်ရရင် လပြည့်နေ့။
 ကောင်းကင်မှာ လမင်း
 ပျောက်ပြီး မှောင်မိုက်
 နေရင် လကွယ်။ ဒါပဲ။
 ဆန်းတာတွေ ဆုတ်တာ
 တွေ မိသန်းမသိ။
 ဘာနေ၊ ညာနေ၊ ဘာလ၊
 ညာလဆိုတာ မိသန်းမသိ။
 တကယ်တော့ မိသန်းမှာ မသိခြင်း
 တွေက အတော် များနေပါပြီ။ မိသန်းရဲ့
 အဖေဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ အမေဆိုတာ
 ဘယ်သူမှန်း မသိ။ မိသန်း သိတာကတော့
 ရွာထဲမှာ အဝတ်လျှော်တဲ့ ဘွားစိန်ဟာ
 မိသန်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အဘွားပဲ။
 ဒါပေမဲ့ ရွာထဲက လူတွေက ပြောကြတယ်။
 ဘွားစိန်က မိသန်းကို ကောက်ရခဲ့တာတဲ့။
 မိသန်းက ဘွားစိန်ရဲ့ မြေး အရင်း
 မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူတို့ ပြောတဲ့
 မြေးအရင်းဆိုတာ ဘာလဲ မိသန်း မသိ။

မှတ်မှတ်ရရ
 ပြောရရင်
 မိသန်းကို
 ရွာထဲက
 ဒေါ်ဘုမက
 မိသန်း
 ညည်း
 အပျိုဖြစ်နေပြီ
 အရင်လို
 ဘောင်းဘီပြီ
 တိုနဲ့နဲ့နဲ့
 လျှောက်သွား
 မနေနဲ့ဆိုပြီး
 အဝတ်တွေ
 ပေးလိုက်တဲ့
 နောက်ပိုင်းပေါ့
 မိသန်းကတော့
 အပျိုဆိုတာ
 ဘာလဲ မသိပေမဲ့
 အရင်လို
 တင်းကျပ်ကျပ်
 အဝတ်တွေထက်
 ချောင်ချိချိ
 အဝတ်တွေကို
 ဝတ်ရလို့
 အသက်ရှူ
 ဝလာသလိုပဲ

အင်း...မိသန်း ခပ်ငယ်ငယ်
က အဖြစ်လေးတစ်ခုကိုတော့
သတိရမိပါရဲ့။

အဲဒီနေ့က ရွာထဲကို မြို့
ကဆိုလား။ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားတွေဆိုလား လူ
လူလူတွေ ရောက်လာကြ
တယ်။ ရွှေလျား ပညာရေး
ဆိုလား။ ရွှေတွန်း ပညာရေး
ဆိုလား ဘာလဲ မသိပါဘူး
လေ။ အဲဒါကြီး လာလုပ်ကြ
တာပဲ။ ဘွားစိန်လည်း အဲဒီနေ့
က ပြီးစွပ်ပြီး မိသန်းကို ရေခဲ
ချိုး၊ သနပ်ခါးအဖွေးသား
လူးပေးပြီး ခေါ်သွားတယ်။
လမ်းတစ်လျှောက်လည်း
ဘွားစိန်က မိသန်းကို...

‘ငါ့မြေး စာကို တတ်
အောင် သင်။ ငါ့မြေးက
ထူထူအရယ်၊ စာတတ်မှ
ငါ့မြေး ဒုက္ခမရောက်မှာ။
အဘွားကလည်း ရွာစဉ်လှည့်
အဝတ်ဖွပ်ပြီး ဝမ်းကျောင်းရ
တော့ ငါ့မြေးကို အရွယ်
ရောက်နေတာတောင် ကျောင်း
ထားမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ခုမှ လူ
သူတော်ကောင်းလေးတွေ
ကြောင့် ငါ့မြေး စာတွေ သင်
ရမှာ’ ဆိုပြီး တတွတ်တွတ်
ပြောခဲ့တာ။ မိသန်းကတော့
အဘွားပြောသမျှထဲ မှာ
သိတာလည်းရှိ၊ မသိတာလည်း
ရှိပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိသန်း
ခေါင်းတော့ တဆတ်ဆတ်
ညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ဟို ရောက် တော့
အားလုံးထဲမှာ ထိုးထိုးထောင်
ထောင် ဖြစ်နေတဲ့ မိသန်းကို
ဆရာမဆိုတဲ့ လူလူလူတွေက
အနောက်ဘက် ခပ်ကျကျ
စားပွဲပိုင်းတစ်ခုမှာ နေရာချ
တယ်။ မိသန်းလည်း အဘွား

မိသန်း
မျက်လုံးတွေ
ပြူးကျယ်သွားတယ်
ထိုလူကြီးရဲ့
မျက်လုံး
ဟုတ်တယ်
အဲဒီမျက်လုံးတွေ
မိသန်းသိတဲ့
အဲဒီမျက်လုံးတွေကို
လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
ပြောချင်တဲ့
အရာတွေကို
ပါးစပ်ကတော့
ဂူး ဂူး ငါး ငါး
အော်ထုတ်
လိုက်တယ်
လူကြီးက
မိသန်းရဲ့လက်ကို
ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး
ထိုင်စေတယ်

ပြောတဲ့ စာကြီးကို ကြိုးစား
သင်ဖို့ အားမာန်အပြည့်နဲ့ပေါ့။

ဆရာမလူလူတွေရဲ့
သင်ပြမှုကို မိသန်း ကြိုးစား
သင်ယူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
စာရွက်ဖြူဖြူပေါ်မှာ လပြည့်
ဝိုင်းကြီး ဆွဲတတ်ဖို့ကိုတောင်
အချိန်အတော်ကြာခဲ့တယ်။
ပြီးတော့ စာရွက်ဖြူဖြူပေါ်က
တွန့်ကွေးကွေးအရာတွေကို
မှတ်သားရတာဟာ မိသန်း
အတွက် ချောင်းထဲမှာ ရေနစ်
နေသူလိုပဲ။ ဆရာမလူလူတွေ
မြို့ပြနဲ့နီး နှုတ်ဆက်ကြချိန်မှာ
တခြားကလေးတွေက ကိုယ်စီ
ကိုယ်စီ သူတို့ဆရာမကို နှုတ်
ဆက်စာတွေ ပေးကြတယ်။
မိသန်းကတော့ မိသန်း ဆရာမ

ကို လပြည့်ဝိုင်းကြီး တစ်လုံး
ပဲ လက်ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။

ဆရာမတွေ မြို့ပြနဲ့သွား
ပြီးတဲ့နောက် မိသန်းအတွက်
ထူးခြားလာတာတော့ တစ်
ရွာလုံးက မိသန်းကို ကျပ်
မပြည့် မိသန်း၊ ငအ မိသန်း
လို ခေါ်ကြတာရယ်။ မိသန်း
ကို အဲလိုခေါ်ကြတဲ့ လူတွေ
ကို ဘွားစိန်က နုန်းဖက်လုံး
တာရယ်။ နုန်းလုံးပြီးတိုင်း
ဘွားစိန်က မိသန်းကို ဖက်ငို
တတ်တာရယ်ပါပဲ။ မိသန်း
ကတော့ ဘွားစိန် ဘာကြောင့်
ငိုတယ်ဆိုတာ မသိပေမဲ့
ဘွားစိန်ငိုတိုင်း လိုက်ငိုမိတာပဲ။

ပြီးတော့ ဘွားစိန်က
ပြောသေးတယ်။

‘ငါ့မြေး ကျပ်မပြည့်
လည်း အားမငယ်နဲ့။ စကား
မပြောတတ်လည်း အားမငယ်
နဲ့။ ညည်း ထမင်းစားလို့ရ
မယ့် အဝတ်လျှော်တဲ့ပညာ
ဘွားစိန် အမွေပေးမယ်။
ညည်း ရွာမှာ ငါ့လိုပဲ ခဝါ
သည့် လုပ်စားအေ။ ငါ
တောင် ဒါနဲ့ပဲ ဝမ်းဝခဲ့တာ’
ဘွားစိန် စကားတွေကို
မိသန်း အလုံးစုံ မသိပေမဲ့
ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့တယ်။

ဘွားစိန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အမှတ်ရစရာတွေကို သတိရမိ
တော့လည်း မိသန်း မျက်ရည်
ဝိုင်းမိပြီး ဘွားစိန်တစ်ယောက်
ကတော့ မိသန်းကို ထားခဲ့ပြီး
မြေကြီးထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတာ
အတော် ကြာခဲ့ပြီ။ ဘွားစိန်
အိပ်ပျော်နေပေမဲ့ မိသန်းက
တော့ ဘွားစိန် သင်ပေးခဲ့တဲ့
အဝတ်ဖွပ်ပညာနဲ့ ထမင်းကို
လဲစားနေတတ်ပြီ။ မိသန်းကို
ရွာထဲက လူတွေက သူတို့နဲ့

လာနေဖို့ ခေါ်ကြတယ်။
မိသန်းကတော့ မြေကြီးထဲက
ဘွားစိန် နီးလာတဲ့အခါ မိသန်း
ကို လိုက်ရှာနေမှန်းလို့ ဒီရွာ
ရွာနဲ့ တဲလေးမှာပဲ တစ်ယောက်
တည်း နေခဲ့တယ်။ မိသန်း
စောင့်နေပေမဲ့ ဘွားစိန်ကတော့
ခုထိ မနိုးသေးပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဟိုတစ်လော
က စပြီး ညစဉ်ညတိုင်း
မိသန်းရဲ့ တဲကို ဘွားစိန်
အစား နတ်လူတစ်ယောက်
အဖော်အဖြစ် ရောက်ရောက်
လာတတ်တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ
ပြောရရင် မိသန်းကို ရွာထဲက
ဒေါ်ဘုမက မိသန်း ညည်း အဖို့
ဖြစ်နေပြီ အရင်လို ဘောင်းဘီ
ပြီ တိုနဲ့နဲ့ လျှောက်သွားမနေ
နဲ့ဆိုပြီး အဝတ်တွေ ပေးလိုက်
တဲ့ နောက်ပိုင်းပေါ့။ မိသန်း
ကတော့ အပျိုဆိုတာ ဘာလဲ
မသိပေမဲ့ အရင်လို တင်းကျပ်
ကျပ် အဝတ်တွေထက် ချောင်
ချိချိ အဝတ်တွေကို ဝတ်ရလို့
အသက်ရှူဝလာသလိုပဲ။

အင်း အခုတော့လည်း
မိသန်း အသက်ရှူ သိပ်မဝ
တော့ပြန်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆို
တော့...။ မိသန်း ကိုယ့်မိုက်
ကို လက်နဲ့ ပွတ်စမ်းမိပြန်
တယ်။ တစ်နေ့တခြား ပိုပို
ဖောင်းလာတဲ့ မိသန်းရဲ့ မိုက်
က ပူဖောင်းတစ်လုံးလို ပြောင်
တင်းလျက်။ ဒီမိုက်က ပိုပို
ပူလာလေ မိသန်း နေရထိုင်ရ
တာ ပိုလေးလံလာလေပဲ။

ဒီမိုက်အကြောင်း တွေး
မိတော့ မိသန်းခေါင်းထဲကို
ငန်းဥဆိုတာက ဝင်လာပြန်
တယ်။ မိုက်ကို ပွတ်ရင်း စိတ်
ထဲက တွေးမိပြန်တယ်။ ငန်း
ဥ၊ ပြီးတော့ ငန်းဥရဲ့အောင်
ငန်းရှင်။ ဟုတ်တယ် ငန်းရှင်၊

ခုထိ မသိသေးတဲ့ ငန်းရှင်။

မိသန်းခေါင်းထဲ လေးလံလာပြန်တယ်။ တကယ်ဆို မိသန်းဗိုက်ကြီး ပူလာတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ခုထိ မိသန်း မသိဘူး။ ဒီဗိုက်ကြီးကို ရွာထဲက လူတွေက အမျိုးမျိုး အမည်ပေးကြပြန်တယ်။ အစကတော့ ရေဖျဉ်း။ ဆရာဝန် ဆိုတဲ့ လူဆီ မိသန်းကို ခေါ်သွားကြပြီးနောက်တော့ ဗိုက်ကြီးတာတဲ့။ ဒါတော့ မိသန်းသိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ မိသန်း ဗိုက်က အကြီးကြီး ဖြစ်လာတာပဲ။ နောက်တော့ ကိုယ်ဝန်တဲ့၊ ပြောကြပြန်ရော။ နောက်ဆုံးတော့ အမည်တပ်လိုက်တာက ဘာတဲ့။ ငန်းဥတဲ့။ သူတို့ငန်းဥဆိုတော့လည်း မိသန်းက ငန်းဥလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်လေ။

အင်း အဲဒီ ငန်းဥကြီးရဲ့ အရှင် ငန်းရှင်ကို ဖော်ထုတ်ပေးရတဲ့ အဖြစ်ကတော့ မိသန်းအတွက် မမေ့နိုင်တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။ အဲဒီနေ့က သူကြီးကတော်ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာပေါ့။ မိသန်းလေ ကြောက်လွန်းလို့ ခူးတွေတောင် တုန်တယ်။ သူကြီးနဲ့ သူကြီးကတော်ဆိုတာ မိသန်းတစ်ခါမှ မော်မကြည့်ရဲခဲ့တဲ့ လူတွေလေ။ သူတို့ မျက်နှာတွေတောင် ကောင်းကောင်း မမြင်ဖူးဘူး။

□

“မိသန်း၊ နင် ရူးရူးပေါပေါ လုပ်နေနေနဲ့။ ငန်းဥပေါတယ်ဆိုတာ ရွာအတွက် ဇာနည်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆန်ရေစပါးရှားတယ်။ မိုးခေါင်တယ်ဟ”

သူကြီးကတော်ရဲ့ အော်

ဟစ်သံကြောင့် မိသန်း ကိုယ်လေး တုန်နေပြီ။ ဒီငန်းဥကြောင့် လူတွေ ဒီလောက် အော်ဟစ်နေမယ်မှန်းသိရင် ဒီဗိုက်စပြီး ပူလာကတည်းက တိတ်တိတ်လေး တောထဲ သွားနေတယ်။ ခုတော့ မိသန်း ငိုနေရပြီ။ သူတို့မေးနေတာကိုလည်း မသိ။ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းလည်း မသိ။ ငိုပဲ ငိုနေရပြီ။

“သူကြီးကတော်ရယ် ဒီလို မေးနေလို့တော့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူကို ချောမော့ပြီး နားလည်အောင် ကျွန်မ မေးပေးပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်ပဲ မေးလိုက်တော့ ဒေါ်ဘုမရေ။ ကျုပ်တော့ ဒီအရူး အပေါ့နဲ့ စိတ်ညစ်နေပြီ”

သူကြီးကတော်က နောက်ဆုတ်သွားပြီး ဒေါ်ဘုမက အနား ကပ်လာပြန်တယ်။

“မိသန်း ငါပြောမယ်၊ ညည်း ဗိုက်ကို ပူအောင် ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

မိသန်း ခေါင်းကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ခါပြမိတယ်။ မသိဘူး။ မသိဘူးလေ။

သူကြီးကတော်က တော့ ဆေးလိပ်တိုကိုပဲ ဖွာနေတယ်။ ဒေါ်ဘုမ၊ အရီးမြနဲ့ ဒေါ်လေးခင်တို့က ခေါင်းချင်း ဆိုင်သွားတယ်။ ပြီးမှ မိသန်းနား တိုးလာပြီး...

“မိသန်း ညဘက် ညဘက် ညည်းနဲ့ လာအိပ်တဲ့လူရှိလား”

မိသန်း ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ညှိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဒါတော့ မိသန်းသိတယ်။ ညတိုင်း ဘွားစိန်အစား မိသန်းဆီ

အဖော်လာအိပ်ပေးတဲ့ နတ်လူရှိတယ်လေ။

‘ဟယ်’

‘ဟာ’

‘ဟေ’

‘အို’

အသံမျိုးစုံ ထွက်လာတဲ့ ဒေါ်ဘုမတို့ကို မိသန်း ကြည့်နေမိတယ်။ ဒေါ်ဘုမတို့ကလည်း မိသန်းကို ဖားပြုပဲ မျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ ပြန်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒေါ်ဘုမက ရင်ဘတ်ကို မိလိုက်ပြီး ‘ဟူး’ ခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

‘အေး၊ ဒါဆို ညည်းသူကို မြင်ရင် သိလား’

မိသန်း ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ။ မိသန်းမှ အဲဒီလူရဲ့ လူမျက်နှာကို မမြင်ဖူးတာ။ ညညဆို နတ်သား ဖြစ်ပြီး နောက်မှ လူဖြစ်တာလို့ သူက မိသန်းကို ပြောပြထားတယ်လေ။ မိသန်းဆီ သူက ညညမှ ရောက်လာတတ်တော့ သူရဲ့ နတ်မျက်နှာပဲ မိသန်း မြင်ဖူးတာပေါ့။

သူကြီးကတော်ရဲ့ မျက်နှာက ထမင်းအိုးဖင်လို မည်းနက် လာပြန်ပြီ။ ဒေါ်ဘုမလည်း ခေါင်းကို ကုတ်တာ ဆံပင်တွေ ဖွာလန်နေပြီ။ ဒေါ်ဘုမက မိသန်းနား အသာတိုးကပ်လာပြန်ပြီ။

‘မိသန်း ညည်းကို ငါရှင်းပြမယ်။ ခု ညည်းဗိုက်ထဲမှာ ညည်းလို လူတစ်ယောက်ရှိနေပြီ။ အဲဒီလူက ညည်းလိုပဲ ကြီးကြီးလာလို့ ညည်းဗိုက်က ပူပူလာတာ’

ဒေါ်ဘုမက တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်တယ်။ မိသန်း မျက်လုံးတွေ ပြူး

ကျယ်သွားတယ်။ မိသန်းဗိုက်ထဲမှာ မိသန်းလို လူတစ်ယောက် ရှိနေပြီတဲ့။ အဲဒီလူကို မိသန်းဗိုက်ထဲ ဘယ်သူလာထည့်တာလဲ။ ညညရောက်တာတတ်တဲ့ နတ်လူလား။ သူ ဘယ်အချိန်က ထည့်လိုက်တာလဲ။ ဘယ်လိုထည့် လိုက်တာလဲ။ နတ်တန်ခိုးနဲ့ ထည့်လိုက်တာလား မိသန်း မသိ။ ဒေါ်ဘုမက မိသန်းဗိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ဒီဗိုက်ထဲက လူလေးကို အပြင်ထုတ်ချင်ရင်၊ နင်နဲ့တူတူ ရှိစေချင်ရင် နင်နဲ့ ညဘက် လာအိပ်တဲ့ လူကို သိမှဖြစ်မှာဟ”

မိသန်း ရင်ဘတ်ထဲက လေပူတွေကို ပါးစပ်ကတစ်ဆင့် မှုတ်ထုတ်မိတယ်။ ခေါင်းကို လေးလေးပင်ပင် ခါယမ်းလျက်။

‘ရွပ်ပါတယ် ဒေါ်ဘုမရယ်၊ ငန်းရှင် ရွာမရရင်လည်း မျက်ချလိုက်ပါတော့’

သူကြီးကတော်ရဲ့ မျက်ချလိုက်ဆိုတဲ့ စကားကို မိသန်း မသိပေမဲ့ သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ ဒေါ်ဘုမတို့ မျက်နှာကြောင့် မိသန်း လန့်သွားတယ်။ ဘာလုပ်မှာလဲ။ မိသန်းဗိုက်ထဲက လူလေးကို ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။ မိသန်း အလန့်တကြားနဲ့ ဂူးဂူးဝါးဝါး ထ၊ အော်မိတယ်။

‘ဒေါ်ဘုမ၊ ရှင့် အရူးမက ဒါကျတော့ ဝူးဝူးဝါးဝါး လုပ်တတ်သားပဲ။ ကဲ လက်သည် ဒေါ်ကြည် ဆေးတိုက်ဖို့ ပြင်တော့’

သူကြီးကတော်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ လက်သည်

စာမျက်နှာ(၂၃၇)နဲ့...

၁။

သရက်ချောင်း ကားဝင်းထဲ ကျွန်တော်
 ရောက်တော့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ
 ကျော်ပြီဖြစ်သည်။ ဝံ့မှန် ၁၂ နာရီဆို
 ကားထွက်တတ်ပေမဲ့ သည်နေ့တော့ လူပဲ
 စောင့်နေသည်လား မသိ။ ရွာကားက
 သည်တစ်စီးသာရှိ၍
 တစ်ယောက်နောက်ကျလည်း စောင့်ရတာပဲ
 ဖြစ်သည်။ သီတင်းကျွတ် နီးပြီဆို ရွာက
 တစ်နိုင်တစ်ပိုင် အိမ်ဆိုင်လေးတွေကလည်း
 ကုန်စည် ဝယ် လှောင်ကြပြီ။ သည်တော့
 ကားခေါင်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေက
 တစ်ပုံတစ်ပင်။

ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီပေါ်မှ
 တခြားတစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်
 သည်။ မတော် မြင်သွားလျှင် မျက်နှာပူစရာ။
 အရေးထဲ ကယ်ရီသမားက ဒီကားလား
 မေးသဖြင့် ရှေ့လမ်းချိုးထဲ ကွေ့ဝင်ဖို့
 လမ်းညွှန်ရသည်။ အဲသည်မှာ
 လူစီးမှန်လုံကား ရှိသည် မဟုတ်လား။ မှန်လုံ
 ကားကပစ္စည်း သိပ်တင်လေ့ မရှိသဖြင့်
 ချောင်ချောင်ချိချိ စီးနိုင်သည်။ သို့သော်
 ရွာကားတော့ မဟုတ်။

ရွာသားတွေကတော့ တော်ရုံတန်ရုံ
 အကြောင်းအရာ မရှိဘဲ တခြားကား
 ပြောင်းစီးခဲ့သည်။ သည်တော့ ရွာကား

နေ့စဉ်

ဤခရီးဝေးသလား

အပုဒ် ၁၂၅ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၆

ကျွန်မ

သည် ဘယ်တော့မှ လူပြတ်
သည်မရှိ။ ကားက ဟိုင်းလပ်
အမျိုးအစားမို့ ခေါင်ပေါ်က
ပစ္စည်းထုပ်တွေပေါ်မှာရော၊
နောက်ခြေခင်းမှာရော လူတွေ
က ဟိုတွယ်သည်တွယ်
သည်းသည်းလှပဲ။ အစက
တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
လည်း သည်လို တွယ်စီးရ
သည်ကို အရသာတစ်ခု မှတ်
ထင်ခဲ့တာပဲ။

အဲသည်တုန်းကတော့
လေတဖြူဖြူနှင့် ကားခေါင်
ပေါ် ထိုင်လိုက်ရသော
အရသာကို လွတ်လပ်မှုဟု
အထင် ရောက်ခဲ့သည်။ အခု
တော့ ကျွန်တော်သည် ဟိုမှ
သည်မှ တွယ်စီးရသော ဟိုင်း
လပ်ကားထက် ဣန္ဒြေရရ
သက်သောင့်သက်သာ စီးနိုင်
သော မှန်လုံကားကို ပို
သဘောကျတတ်ခဲ့ပြီ။ ဒါကို
ပဲ ပညာတတ်ဟု ခေါ်လေ
မလား။ သည်လို တွေးမိတော့
ကျွန်တော် ဟက်ခနဲ ရယ်မိ
သွားသည်။

ပညာတတ်ဟု သည်
ဘာကို ခေါ်ပါလိမ့်။ သည်
မေးခွန်းကို ကျွန်တော် တွေး
တောနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ
ဖြစ်သည်။ ကြားဖူးတာ
တစ်ခုကတော့ 'အောင်မြင်မှု
နှင့် ငွေကြေးနောက် မလိုက်
ပါနှင့်၊ အရည်အချင်းနောက်
ပဲ လိုက်ပါ' တဲ့။ အစကတော့
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သည်
စကားကို လေကြီးလေကျယ်
ပြောခဲ့ဖူးသည်ပဲ။ တကယ်
ကျ အရည်အချင်းဆိုသည်မှာ
အခြားသော ပုံရိုးမူတွေပါ
လိုအပ်မှန်း တဖြည်းဖြည်း
သဘောပေါက်လာချိန်တွင်
ကျွန်တော် ဆွဲအသွားခဲ့ရ

ကားဝင်းထဲကို
သုံးဘီးတစ်စီး
ဝင်လာ၏။
လက်ဆွဲအိတ်
အကောင်းစားတွေနှင့်
တောက်တောက်
ပြောင်ပြောင်
လူသုံးယောက်
ဆင်းလာသည်
ရွာပြန်တွေဖြစ်မည်
သိတင်းကျွတ်ပြီဆို
သည်လိုပဲ
ကျွန်တော်တို့ဘက်
ရွာတွေမှာ
လူတွေ စုစုရုံးရုံး
ပြန်စုလာကြပြီ
ထိုင်းက
ပြန်လာသည်လည်း
ရှိမည်
စင်ကာပူတို့
မလေးတို့က
ပြန်လာသည်လည်း
ရှိသည်

သည်။
'ဟာ...ဟေ့ကောင်'
ပန်းအပုတ်ခံလိုက်ရ
သောကြောင့် ကျွန်တော် မော
ကြည့်လိုက်သည်။
'ဟာ...ကျော်ဇေယျ'
ကျော်ဇေယျ ကျွန်တော်
ဘေးမြေတွင် တစ်ဝက်
တစ်ပျက်ပေါ်နေသော သရက်
ဖြစ်ပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။
'ဘယ်အချိန်က ပြန်
ရောက်နေတာလဲ'
'တနင်္လာနေ့ကမှကွာ၊
အခု ရွာပြန်မလို့'
'မင်းလည်း ရွာမပြန်
တာ ကြာပြီနော် ဟေ့ကောင်။

ဟိုမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား'
'ဒီလိုပါပဲကွာ၊ မပြန်
ဖြစ်တာကတော့ လမ်းစရိတ်
အတွက် ငွေရတာရယ်၊ နောက်
ပြီး အိမ်ပြန်ရင်လည်း ဘယ်
သူမှ မရှိတာကွာ'
ကျော်ဇေယျက
နားလည်သလို ကျွန်တော်
ပန်းကို လှမ်းပုတ်သည်။ ပြီး
မှ 'ဒီလိုပါပဲကွာ...'ဟု ခပ်
တိုးတိုးဆိုရင်း သက်ပြင်းချ
၏။
'ဒါနဲ့ မင်းရော ကျောင်း
ဆက်မတက်ဖြစ်တော့ဘူး
လား'
ကျွန်တော့် အမေးကို
ကျော်ဇေယျက ဟက်ဟက်
ပက်ပက် ရယ်သည်။
'ငါ ဆယ်တန်းမအောင်
ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ဒါလည်း
ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲကွာ။
မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်
ရှာနေသလို ဖြစ်နေဦးမယ်'
ကျော်ဇေယျက သူ
ဆယ်တန်းကျပြီး နောက်ပိုင်း
ရှမ်းပြည်(ထိုင်း)ဘက် ခဏ
ရောက်သေးကြောင်း၊ သို့
သော် သူ့အမေ အသည်း
အသန် ဖြစ်သဖြင့် ရွာပြန်လာ
ပြီး ကြိုရာလုပ်ရင်း အခု ကား
နောက်လိုက်(စပါယ်ယာ)လုပ်
နေကြောင်း၊ သူ့အမေက
လည်း မာတစ်ချက်၊ နာတစ်
ချက်နှင့်ပင် လုံးချာလိုက်နေ
ကြောင်း ဆက်ပြောသည်။ သူ
စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်
သက်ပြင်းချမိသွားသည်။
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
ကြားမှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိ
တော့သလိုမျိုး တိတ်ဆိတ်
သွား၏။
ထားဝယ်နေသည့် အခု
မှ ပိုပူလာသယောင် ရှိသည်။

ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်
များ၏ ဈေးခေါ်သံ တစာစာ
က အပူရှိန်ကို ပိုမြှင့်ပေးနေ
သလို။ ကားဝင်းထဲကို သုံး
ဘီး တစ်စီး ဝင်လာ၏။
လက်ဆွဲအိတ် အကောင်းစား
တွေနှင့် တောက်တောက်
ပြောင်ပြောင် လူ သုံးယောက်
ဆင်းလာသည်။ ရွာပြန်တွေ
ဖြစ်မည်။ သိတင်းကျွတ်ပြီဆို
သည်လိုပဲ ကျွန်တော်တို့ဘက်
ရွာတွေမှာ လူတွေ စုစုရုံးရုံး
ပြန်စုလာကြပြီ။ ထိုင်းက ပြန်
လာသည်လည်း ရှိမည်။
စင်ကာပူတို့ မလေးတို့က ပြန်
လာသည်လည်း ရှိသည်။
ကျော်ဇေယျက သရက်
မြစ်ပေါ်က ပုတ်ဖက်ခါထ
ရင်း ပုခုံးပြင်ဝတ်သည်။
'ဒါဆို ခဏနေဦး
မင်းမင်း၊ ငါ ပစ္စည်းလေး
နည်းနည်း သွားတင်ဦးမယ်
ကွာ။ ငါတို့ ကားနဲ့ပဲ လိုက်
မယ် မဟုတ်လား'
'အေး...လုပ်...
လုပ်...ဟေ့ကောင်၊ ကား
ပေါ် ရောက်မှ တွေ့ကြတာ
ပေါ့'
ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ထွက်
သွားသော ကျော်ဇေယျ၏
ကျောပြင်ကို ငေးရင်း ဘယ်နှ
ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိသော
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျွန်
တော် မှတ်ထုတ်လိုက်မိ
သည်။
□
၂။
ကားထွက်တော့မည့်
အကြောင်း အသိပေးသည့်
ဟွန်းသံ လေးငါးချက်
ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်
နံဘေးတွင် ချထားသော
ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်

လွယ်လိုက်သည်။

ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် လူတွေကြားမှ တိုး၍ နောက်ဆုံး ထိုင်ခုံဆီ ဦးတည်လိုက်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ထိုင်ခုံရှေ့ကြားထဲ ချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ လေပူတစ်ချက် သုတ်ခနဲ ပြေးဝင်လာ၏။

“လူ စောင် ဟားဘီလော်...လူစောင်ဟာထွပ်မယ်ခံဗျား(လူစုံရင် ထွက်မယ်ခင်ဗျား)”

ကားဆရာ၏ နှိုးဆော်သံနှင့်အတူ ခရီးသည်များ၏ ကျွက်စီကျွက်စီ အသံတွေပါ ထွက်လာ၏။ ခဏနေတော့ ကားပေါ် လူတစ်ယောက် တက်လာပြီး ဒဏ်ကျေလမ်းဆေး ကြေညာသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးကို အသာမှီတံချထားလိုက်၏။

ကားဘီး စ,လိုမ့်ပြီ။ ကားအရှိန်ကြောင့် လေထုအပူအအေး အပြောင်းအလဲတွင် ကျွန်တော် အသက်ကို ဝ,အောင် ရှူလိုက်မိ၏။ ကားက ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်းဖြင့် ဝင်းထဲမှ ချိုးထွက်သည်။

“စုကမ်း...ရှမ်းထဲဟာ ထွပ်လာလော်(ကောင်လေးထိုင်းက ပြန်တာလား)”

ရှေ့မျက်စောင်းထိုးရုံ အဒေါ်ကြီး၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော် အရှေ့ကို နည်းနည်း အက်ခတ်လိုက်မိသည်။ အဒေါ်ကြီး၏ ဘေးတွင် ကျွန်တော့် အရွယ်သားဖြူဖြူ လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ သုံးဘီးအား အုပ်စုထဲက ဖြစ်လိမ့်

မည်။ ကျွန်တော့်အတွေးကို ကျွန်တော့်ရှေ့ခုံမှာ ထိုင်နေသော လူက အတည်ပြုလိုက်၏။

“အယ်ပဲမိ... ဒန်းကျွတ်ဟီထွပ်လာဟယ်ခံ (ဟုတ်တယ်မေကြီး၊ သီတင်းကျွတ်လို့ ထွက်လာတယ်ခင်ဗျ)”

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ကားက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့ပြင်ရောက်လာသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ထန်းပင်တန်းတွေကို မြင်ရပြီ။ အခုမှ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေ၏ အငွေ့အသက်ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသလို ခံစားရ၏။ မြို့ပြင်ဆိုသည့်အတိုင်း လယ်ကွင်းများက တပြန့်တပြော။ ပြတင်းမှ တိုးဝင်လာသော လေထုတွင် ရိုးပြတ်နဲ့သဲ့သဲ့ကို ရသည်။

ကျော့ ၁၃ ယူက ကျွန်တော့်ဘေး လာထိုင်သည်။ နားသယ်စပ်မှ ရွဲကျနေသော ချွေးများကို အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် ပင့်သုတ်သည်။ လေပူတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်၏။ ပြီးမှ မဆီမဆိုင် လှမ်းပြောသည်။

“ရွာမှာလည်း ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးကွ” ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ဇေယျကြားတွင် ဒုတိယမ္ဘီ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်လေသည်။

၃။

ဘေးမှာ တခေါခေါအိပ်မောကျနေသော ကျော်ဇေယျကို ကြည့်ရင် သနားသလို

ဖြစ်လာသည်။ တကယ်တော့သူ့ကိုပဲ သနားရမည်လား၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပဲ သနားရမည်လား မသိ။ “ရွာမှာ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးကွ”ဟူသည့် သူ့စကားကိုသာ ကြားယောင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာလေးသည် တိုးတက်လာသည်ဟု တော့ ပြော၍ရသည်။ သို့သော် ဘယ်နေရာက တိုးတက်လာပါသလဲ။ သည်မေးခွန်း၏ အဖြေကို သည်နေ့အထိ ကျွန်တော် ရဲရဲ မထုတ်ရဲသေးပါ။

ရွာကျောင်းလေးသည် အခုဆို အ.ထ.က(ခွဲ)ကျောင်းပင် ဖြစ်နေပြီ။ အလယ်တန်းအထိကတော့ ကျောင်းသားစာရင်း ပြည့်မီပါ၏။ အလယ်တန်းအထက် ရောက်လျှင်တော့...

တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ဆုံးလာသော ကျောင်းသားဦးရေ စာရင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ရှစ်တန်းအထိ လူတစ်ရာကျော်ခွဲ သော ကျောင်းသားဦးရေသည် ဆယ်တန်းတွင် အအယ်ကြောင့် သုံးဆယ်ကျော်သာ ကျန်ခဲ့ရပါသနည်း။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းတက်သည့်အခါ အဖေရော၊ အမေရော ထိုင်းကို ရောက်ကုန်သည်။ ညီမလေးကို အဒေါ်တစ်ယောက်နှင့် ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထားဝယ်မြို့ရှိ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုသို့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားပို့လိုက်၏။ အခု ညီမလေးပင် ဆယ်တန်းရောက်ပြီ။ အဖေ

နှင့်အမေ ထွက်မလာနိုင်သေး။ အရှေ့ကို ဆက်တွေးကြည့်လျှင် ရင်မောစရာ ချည်းပါ။

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ တစ်စတစ်စ ပျောက်ဆုံးသွားရခြင်း အကြောင်းကို ကျွန်တော် နားလည်လာသည်။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် ပညာရေးတက္ကသိုလ် လျှောက်မည်ဆိုတော့ အဖေနှင့်အမေက အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်လေသည်။ အကြောင်းပြချက်က သင်းပါသည်။ ဆရာတစ်ယောက် လစာ ဘယ်လောက် ရပါသလဲတဲ့။ ဟုတ်ကဲ့။ သည်အတွက် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် မသင်ချင်သော အင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ်များကို အတင်း ကြိုးစားသင်ယူရပါတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ “အလုပ်၊ အလုပ်၊ အလုပ်”ဟူ၍ ဝင်လာသည်မှာ ဘာမှ မဆန်းဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် ဘွဲ့ရတိုင်း အလုပ် မရပါဟု အဖေနှင့်အမေကို ကျွန်တော် မည်သို့ရှင်းပြရမည်လဲ။ ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ လစာဘယ်လောက်ရမလဲ ဟူသော မေးခွန်းတွေကို ကျွန်တော် မည်သို့ ဖြေရမည်လဲ။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော့် စိတ်တစ်ခုလုံး မွန်းကျပ်လာတတ်ပါသည်။

“သားတို့၊ ဘွဲ့ရရင် အမေတို့ နားရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် အရူးတစ်ယောက်လိုသာ အော်

ဟစ် ရယ်မောပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ အရည်အချင်းဆိုသည်မှာ ဘာပါလိမ့်။ တစ်ခါတလေ မိဘဆီမှာ အခုအချိန်အထိ လက်ဖြန့်နေရသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရွံလာသည်။ အသက် ၂၀ ဆိုသော အရွယ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဘာမှ မရေရာသော အနာဂတ်အတွက် ကျောင်းတက်နေရဆဲ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတလေ ပညာဆုံးခန်းမတိုင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းများကြားတွင် ပညာတတ် ကျွန်တော်သည် သိမ်ငယ် ရှက်ရွံ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကို အထင်ကြီးအားကျသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သောအခါဖြစ်သည်။

ပညာသင်ယူရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ဘာလဲ။ အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက်လား။ ဒါဆို ပညာမတတ်ဘဲကော အလုပ်လုပ်၍ မရဘူးလား။ ဘွဲ့ရပြီးစ ကျွန်တော့်အသိအင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်၏ လစာသည် သူများ နိုင်ငံမှ အောက်ခြေ အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ လစာထက် နည်းနေသောအခါ ကျွန်တော်သည် စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ အော်ဟစ် မေးခွန်းထုတ်ချင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပညာရေးသည် ဘာအာမခံချက် ပေးထားပါသလဲ။

‘ဟေ့ ကောင်...ထတော့၊ သရက်ချောင်း ရောက်နေပြီဟ’

ကျော်ဇေယျ ပုတ်နှိုးမှ ကျွန်တော် အလန့်တကြား နိုးထလာသည်။ တကယ်

ပိတိုင်ကို
ရောက်လာတော့
တစ်နှစ်အတွင်း
နတ်ဖန်ဆင်းသလို
ပြောင်းလဲ
သွားသော
လမ်းမကြီးကို
ကျွန်တော်
တအံ့တဩ
ငေးမောနေမိသည်
ကျော်ဇေယျက
ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ပြီး
သဘောကျသလို
ရယ်သည်

တော့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေသည် မဟုတ်ပါ။ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

၄။
‘မင်း ညီမလေးကော အဆင်ပြေရဲ့လား’

သရက် ချောင်းက အထွက် ကျော်ဇေယျက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။ ကျော်ဇေယျမေးမှ ‘ကိုကိုရယ်...အမေ့လက်ရာလေးကို လွှမ်းလိုက်တာ၊ အဆောင်မှာ နေတိုင်းလိုလို ကြက်ဥပဲစားရတယ်’ဟူသော ညီမ

လေး၏ စကားကို အမှတ်ရလာမိသည်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ။ ညီမလေးလည်း ကျွန်တော့်ခြေရာအတိုင်း လိုက်နာခဲ့ရသည်။ ကျော်ဇေယျအမေးကိုတော့ ‘ပြေပါတယ်’ပဲ ဖြေလိုက်ရသည်။

ပိတိုင်ကို ရောက်လာတော့ တစ်နှစ်အတွင်း နတ်ဖန်ဆင်းသလို ပြောင်းလဲသွားသော လမ်းမကြီးကို ကျွန်တော်တအံ့တဩ ငေးမောနေမိသည်။ ကျော်ဇေယျက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျသလို ရယ်သည်။

ခါတိုင်းဆို ပိတိုင်တောင်ပတ်လမ်းဆိုသည်နှင့် အသက်ကို ဝဝမရှူရလောက်အောင် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြတ်သန်းရစမြဲမဟုတ်လား။ လမ်းက ကျဉ်းသည့်အပြင် ကျောက်စရစ်ခဲတွေက ပူစာကျ နေတတ်သေးသည်။ သည်ထဲ တစ်ခါတလေ ဆင်းတက်သော တောင်ကျရေကြောင့် လမ်းက ပျက်ပြီး အကျဉ်းစာနဲ့နေတတ်၏။

အခုတော့ လမ်းမကြီးက ကားနှစ်စီး လောက်လေးလေး ဖြတ်သွားနိုင်သည်အထိ ကျယ်လွင့်နေသည်။ ပြီးတော့ နိုင်လွန်ကတ္တရာခင်း လမ်းမကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ တစ်နှစ်ဟူသော အချိန်သည် သည်လောက်အထိ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်တုံ့လား။

‘လမ်းတွေ ကောင်းလာလိုက်တာကွာ’

ကျွန်တော့် စကားကို ကျော်ဇေယျ ဘာမှ မပြောသေးခင် စကားသံတစ်ခုက

ဖြတ်ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့် ရှေ့မှဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဟိုကလမ်းတွေ မြင်ပြီး ကတည်းက ဒီလောက်လမ်းကို ကောင်းတယ်ကို မထင်တာ’

ပထမ ကျွန်တော် ကြောင်သွားသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြန်းခနဲ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဟားတိုက်ပဲ ရယ်မောပစ်ချင်လာသလိုလို၊ ရှိုက်ကြီးတင်ပဲ ငိုချရတော့မလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကျွန်တော်နားမလည်သော ဘာသာစကားတွေနှင့် အပြန်အလှန် ပြောဆို ရယ်မောနေကြဆဲ။ ကျော်ဇေယျက မျက်နှာပူသလို ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်သည်။ ပြီးမှ အနေခက်သည်လားမသိ။ ‘ရှေ့ခဏ သွားဦးမယ်ကွာ’ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်ဘေးက ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ငေးမီးငေးရာ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်ဖြေးနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးနေမိ၏။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမှ မမြင်။ ကျွန်တော့်အာရုံတွင် အဖေ၊ အမေနှင့် ညီမလေးတို့ မျက်နှာသည် တစ်လှည့်စီ ပေါ်နေ၏။ စိတ်က ခြောက်သွေ့နေသော ကျွန်တော်တို့ ရွာတန်းလေးဆီ ရောက်သွားသည်။ သော့ခလောက် တန်းလန်းနှင့် အိမ်ကလေးကို မြင်ယောင်တော့ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

နားချား

စာမျက်နှာ(၂၃၁)မှ...

ဒေါ်ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ဆေးတစ်ခွက် ဖျော်တယ်။ ဒေါ်ဘုမက ဆေးတစ်ပန်းကန် ယူလာတယ်။ အရိုးမြန်၊ ဒေါ်လေးခင်က မိသန်းကို ဝိုင်း ချုပ်တယ်။ မိသန်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းနေတယ်။ ဆေးသောက်ရမှာ စိုးလို့၊ ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစိတ် ထားမိတယ်။ မိသန်း ဗိုက်ထဲ က လူလေးကို ဘာလုပ်ကြ မှာလဲ။ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့။ မျက်လုံးက မျက်ရည်တွေ အလိုလို စီးကျလာတယ်။ ဝူး ဝူး ဝါးဝါးနဲ့ ရှန်းကန်လျက်။ သူကြီးကတော်ကလည်း အော်ဟစ် ဆူပူလို့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆူညံနေတဲ့ အခန်းထဲကို လူကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ ဆေးပန်းကန်ကို ဆွဲယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

မိသန်း မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားတယ်။ ထို လူကြီးရဲ့ မျက်လုံး။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ မျက်လုံးတွေ။ မိသန်းသိတဲ့ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောချင်တဲ့ အရာတွေကို ပါးစပ်ကတော့ ဝူး ဝူး ဝါးဝါး အော်ထုတ်လိုက်တယ်။ လူကြီးက မိသန်းရဲ့ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး ထိုင်စေတယ်။

‘အေး အေး၊ သမီး မသောက်ချင်တဲ့ ဆေးကို မသောက်ရတော့ဘူးနော်။ စိတ်ကို အေးအေးထား’

လူကြီးက သူကြီးကတော်ဘက် လှည့်ပြီး...

‘မိန်းမရယ် သူမသောက်ချင်တာကို အတင်းမတိုက်ပါနဲ့’

‘အတင်း မတိုက်တော့

ဒီကိစ္စကို တော်က ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ငန်းရှင်မှ မရှိတာ ကျုပ်တို့ရွာပဲ နာမှာပေါ့’

‘ဟ၊ အဲဒီရှေးရိုးစွဲ အယူအဆတွေနဲ့ပဲ လူတစ်ယောက် အသက်က သေရမှာလား။ ဒီမှာ ငါ စိစစ်ပေးမယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ဒေါ်ဘုမက မိသန်းကို စောင့်ရှောက်ရမယ်။ မိသန်းနဲ့ မိသန်းကလေးကို ငါ တာဝန်ယူမယ်။ ဒါဟာ ရွာနာတာ၊ မနာတာထက် လူတစ်ယောက် အသက်ကို ငါ ကယ်တာပဲ’

မိသန်း ပျော်တယ်။ မိသန်း မသောက်ချင်တဲ့ ဆေးကို မသောက်ရတော့ဘူး။ မိသန်း ဗိုက်ထဲက လူလေး အတွက်လည်း စိတ်အေးရပြီ။ ဒီ သူကြီးဆိုတဲ့ လူကြီးက မိသန်းနဲ့ မိသန်း ဗိုက်ထဲက လူလေးကို ဘာမှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာ သွားပြီ။ မိသန်း အဲဒီ သူကြီးဆိုတဲ့ လူကြီးကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိသန်း ရင်ထဲမှာ အဲဒီလူကြီးကို မေးချင်တာတွေ၊ ပြောချင်တာတွေ တသိတတန်း ရှိနေတယ်။ မျက်လုံး။ အဲဒီ သူကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ပေါ့။ မိသန်း သိချင်တာတွေကို စိတ်ထဲ မထားနိုင်တော့ဘဲ တဝှမ်း တဝါးဝါး လုပ်လိုက်၊ ခြေဟန် လက်ဟန်နဲ့ ပြလိုက် မေးနေမိတယ်။ မိသန်း ကောင်းကောင်းသိတဲ့ အဲဒီ လူကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လွှဲလာတယ်။ ပြီးတော့ ဝူးဝူး ဝါးဝါး အော်နေတဲ့ မိသန်းရဲ့ ခေါင်းကို အသာပုတ်လို့။

‘မိသန်းရယ် နင်ပြော

ချင်တာ ငါ သိပါတယ်။ တော်ပါတော့ဟာ’

အဲဒီလိုနဲ့ မိသန်းလည်း ရွာစွန်တဲလေးမှာ ဒေါ်ဘုမနဲ့ အတူနေလာခဲ့တာ ခုဆို ငန်းဥတောင် အတော်ကြီးနေပြီ။ ဒီနေ့ညမှ ရွာထဲက သူကြီးခေါ်လို့ ဒေါ်ဘုမ သွားတာနဲ့ မိသန်း တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာ။ တံဝမှာ ထိုင်ပြီး ဒေါ်ဘုမကို မျှော်ရတာ ခါးညောင်းလာတာနဲ့ ခဏ လှဲနေမိတယ်။ ဟော့ ဟော့၊ တဲရှေ့က လူသံတွေ ကြားတယ်။ ဒေါ်ဘုမ ပြန်လာပြီထင်တယ်။ ရွာထဲက အရိုးမြန် ဒေါ်လေးခင် အသံလည်း ကြားရတော့ ဒေါ်ဘုမကို သူတို့ လိုက်ပို့ကြတာထင်တယ်။

‘ဒေါ်ဘုမရေ၊ မနက်ကျ လက်သည် ဒေါ်ကြည် သွားခေါ်ရင် တစ်ယောက်တည်း သွားနော်၊ လူ မသိစေနဲ့။ သူကြီး မှာလိုက်တာ ကြားရဲ့ မဟုတ်လား’

‘သိပါတယ် အရီးရယ်။ သူကြီးသမီးရဲ့ ငန်းဥ ဖျက်ချရမယ့်ကိစ္စပဲ။ ဘယ်လောက် အရေးကြီးမှန်း သိပါတယ်’

‘အေးနော်၊ ကောင်မလေးလည်း တယ်မိုက်တာ။ ပညာတတ်စေချင်လို့ မြို့မှာ ကျောင်းထားပါတယ်။ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ပြန်လာရတယ်လို့။ သူကြီးဆို ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာကို ညှိမည်းနေတာပဲ’

အရိုးမြန်ကိုက ဒေါ်ဘုမကို နှုတ်ဆက်တဲ့အသံ ကြားရတယ်။ တဲပေါ် တက်လာတဲ့ ဒေါ်ဘုမရဲ့ ခြေသံဖွဲ့ကို ကြားရတယ်။ မိသန်း မျက်လုံး

မှိတ်ထားလိုက် မိတယ်။ ဒေါ်ဘုမက မိသန်းဘေး ဝင်အိပ်တယ်။

မိသန်းရဲ့ ပြောင်တင်းတင်း ဗိုက်ကို ပွတ်မိတယ်။ သူကြီးသမီးမှာလည်း ငန်းဥပေါ်သတဲ့။ ဖျက်ချရမယ်တဲ့။ ဖျက်ချတယ်ဆိုတာ ဘာမှန်း မိသန်း မသိပေမဲ့ မကောင်းမှန်းတော့ မိသန်း သိတယ်။ မိသန်း အလှည့်တုန်းက ငန်းရှင် မပေါ်လို့ ဖျက်ချဖို့ သူကြီးကတော်က လုပ်တယ်။ သူကြီးက တားတယ်။ ခု သူကြီးသမီးမှာရော ငန်းရှင် မပေါ်လို့ ဖျက်ချရတာလား။ ဒီတစ်ခါ သူကြီးက မတားဘဲ ဘာလို့လက်သည် ခေါ်ခိုင်းရတာလဲ။ မိသန်း သိချင်တယ်။

မိသန်း သိချင်တာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲ့ဒါက သူကြီးကရော နတ်လူပဲလား။ နတ်လူတွေရဲ့ မျက်လုံးက မျက်လုံးပြာပြာပဲလား။ ဘာလို့ သိချင်တာလဲ ဆိုတော့ မိသန်းဆီ ညဘက် ရောက်လာခဲ့တဲ့ နတ်လူရဲ့ နတ်မျက်နှာအောက်က မျက်လုံးပြာပြာတွေကို မိသန်း သေချာ သိသလို သူကြီးရဲ့ မျက်လုံးပြာပြာတွေကိုလည်း မိသန်း သေချာ သိနေလို့ပေါ့။

ဟော့ ဟော့၊ မိသန်း ဗိုက်ထဲက လူလေးက လှုပ်လှုပ်ရွှဲ ဖြစ်နေတယ်။ မိသန်း လက်နဲ့ အသာ ပွတ်ပေးလိုက်မိတယ်။ အင်း မိသန်းက မသိတာတွေ များပေမဲ့ ဒီ ငန်းဥထဲက ပေါက်လာမယ့် မိသန်းလို လူတစ်ယောက်ကို မိသန်းနဲ့အတူ ရှိနေစေချင်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

စံရတီ

နည်းတဲ့ အထုပ်ကြီး
မဟုတ်ဘူး။ ဘုတ်ခနဲ
ပြုတ်ကျလာတာ။
ကျကျလာချင်းဆိုတော့
မိမိနဲ့လုပ် ကျန်တဲ့သူတွေ
ကြောင်ပြီး ကြည့်နေ
ကြတယ်။ တော်တော်နဲ့
မကောက်ရဲကြရှာဘူး
လေ။ သိတယ်မလား။
မတော်ကာ ထပြီး
ပေါက်ကွဲနေတဲ့
ပစ္စည်းမျိုးဆို
ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး။
အပေါ်ကိုလည်း တိုင်ပင်
မထားဘဲ မော့ကြည့်ကြ
ရှာတယ်။ ငါးလွှာ
အမြင့်ကနေ ကျလာတဲ့
ပစ္စည်းထုပ်ကြီးဆိုတာ
သိပေမဲ့ ဘယ်အလွှာက
ပြုတ်ကျလာမှန်း ဘယ်သူမှ
မသိကြဘူး။ မိမိနဲ့လည်း
အစကတော့ ကြောင်နေတဲ့
အထဲမှာ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ဘယ်ရမလဲ။ နာမည်နဲ့
နေလာတဲ့ မိမိနဲ့က
လျင်ပြီးသား။ အားလုံး
ကြောင်တုန်း ငေးတုန်း
အခွင့်အရေးကို
လက်လွှတ်မခံဘူး။
အထုပ်ကြီးကို အားလုံးရဲ့
ကြားကနေ ဆတ်ခနဲ ပြေး
ဆွဲလိုက်တယ်။ လက်ထဲ
အထုပ်ကြီး ရောက်လာပြီ
ဆိုတာနဲ့ တစ်ကြိုးတည်း
သုတ်ခြေတင်ပြေးတော့တာ။
အနောက်မှာ ဆူညံ
အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလိုက်
လာကြတဲ့ ကလေးတစ်အုပ်
လက်ကနေ မိမိနဲ့
လွှတ်အောင်ကို ပြေးတာ။
လမ်းကြို လမ်းကြား၊
မြောင်းကြိုမြောင်းကြား၊
မိလ္လာကြို မိလ္လာကြား
ခွေးသံစီစီ၊ ကလေးသံ
စီစီပဲ။ ဒီလို ဗရုတ်သုတ်ခ
အခြေအနေတစ်ခုနဲ့
ပတ်ဝန်းကျင် ဆူညံသွားတဲ့
အထိ အပေါ်မှာ ဘာမှ
ပြောင်းလဲမှု မရှိပုံအရ
မိမိနဲ့တို့ အခွင့်အရေး
ပိုရသွားတာပေါ့။

အိန္ဒြာဝတ်
၊မအူပင်၊

ယုန်စန္ဒာငွေရထားပေါ်မှာ
ကစားမလားနားမလား

အမှတ် ၃၂၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၆
ကျွန်းသစ်

မိမိဟုတ် သူမီး အော်ခံရ
ဘယ့်နှယ်လုပ်မတုံး။

ပြောမယ့်သာ ပြောတာ
ပါ။ ဒီလို အအော်ခံရလည်း
မိမိတို့အတွက်က စာမဖွဲ့
လောက်တော့ဘူး။ အအော်ခံ
အလိုက်ခံရ မိမိတို့ဘဝမှာ
ရိုးအိလွန်းလှပြီ။

လောလောဆယ် ဘဝ
တူချင် ဖြတ်ခုတ်၊ ရလာမယ့်
အကျိုးအမြတ် တစ်ယောက်
တည်း အုပ်နိုင်ဖို့ မိမိ ကြိုး
စား ပြေးနေတာ။ ပလုံတုံ
ကောက်တဲ့ အုပ်စုထဲမှာတော့
မိမိက ခပ်စွာစွာရယ်။ စွာဆို
မိမိက ထွားလည်း ထွား
တယ်လေ။

ကျန်တဲ့ ဘဝတူ ပလုံတုံ
ကလေးတွေဆိုတာ မိမိလို
မဟုတ်ကြဘူး။ ပိန်ပိန်လိုလို့၊
ကျစ်ကျစ်သေးသေးလေးတွေ
ရယ်။ အဲဒီ အနုတောမှာ မိမိ
က လူချော။

မိမိက နာမည်သာ ပိန်
တာ။ လူက အဲဒီလို ရှိန်ချင်
စရာပါ။ မိမိဘဝမှာ ပလုံတုံ
ကောက် လုပ်သက်ဟာ မိမိ
တစ်သက်လို့တောင် ပြောလို့
ရတာရယ်။ ဒါကြောင့် မိမိ
ဟာ ပလုံတုံအလုပ်မှာ အား
လုံး ရှေ့က ပြေးနေနိုင်တာ
ပေါ့။

‘ဘုတ်’

‘အမယ်လေး လန့်
လိုက်တာ မိမိရယ်။
အဟွတ် အဟွတ်၊ ဘာတွေ
တုံး ညည်းဟာက’

အိမ်ရောက်တာနဲ့
အထုပ်ကြီးကို အရင် ပစ်
တင်ပြီး လူကနောက်မှ အိမ်
ပေါ် အပြေးတက်တယ်။
မိမိ အထုပ်ကြီး ပစ်တင်သံနဲ့

မိမိနဲ့
အထုပ်ကြီးကို
ဖြေချလိုက်တယ်
မျက်လုံးတွေ
ကောင်းကောင်း
မကြည့်ရဲဘူး
မိမိနဲ့တို့
ပလုံတုံတွေ
ကောက်ရင်
သုံးနေကျ
မြွေရေခွံလို့ခေါ်တဲ့
အိတ်ခပ်
လတ်လတ်မျိုးနဲ့
ထုပ်ထားတာရယ်။

အိပ်ရာထဲ လှဲနေတဲ့ ပန်းနာ
ရင်ကျပ်သည် အမေမမျှာ
လန့်သွားရှာတယ်။ မိမိနဲ့
အမေကို မရှင်းပြနိုင်သေးခင်
မောမောနဲ့ ရေတစ်ခွက် ကုန်
အောင် မော့သောက်ပစ်မိ
တယ်။

‘ဘာ... ဘာမှ မဟုတ်
ဘူး အမေ။ ပလုံတုံတွေရယ်
ပါ။ အမေ ထမင်းစားပြီးပြီ
လား’

‘မစားနိုင်သေးပါဘူး
အေ။ စားလို့လည်း ဝင်ပါ့မယ်
မထင်ပါဘူး။ အဟွတ်
အဟွတ်... အဟွတ်’

‘မောင်လေးရော၊

မောင်လေး ဘယ်သွားလဲ
အမေ’

‘မရှိပါဘူး။ သွားဆော့
နေမပေါ့အေ။ ငါလည်း
မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ခုနတော့
အိမ်ပေါ် ရှိနေသား၊ အသံ
ကြားတာပဲ’

ဒါလည်း ကောင်းပေ
သားလို့ မိမိနဲ့တွေ့မိတယ်။
မောင်လေးက မိမိနဲ့လိုမဟုတ်။
သိပ် စပ်စပ်စုစု နိုင်တဲ့
ကလေး။ မောင်လေးမရှိခင်
ဆိုတော့ မိမိနဲ့ အထုပ်ကြီး
ကိစ္စ စိတ်အေးအေးထား ဖွင့်
ကြည့်လို့ ရသွားပြီလေ။ မိမိနဲ့
ရင်တွေလည်း တန်ပြီး ပြေး
လာရတဲ့ အရှိန်ကလည်း ရှိ
တော့ မောဟိုက်ဟိုက်ကြီး
ဖြစ်နေတယ်။ အထုပ်ကြီး
မပြေး လာကတည်းက မိမိနဲ့
ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ အရ
သာမျိုး ခံစားလာခဲ့ရတာ
ရယ်။

မိမိနဲ့ အပြင်ဘက်ကို
တစ်ချက် လှမ်းစူးစမ်းသေး
တယ်။ ပလုံတုံကလေးအုပ်စု
မိမိနဲ့ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွား
ကြတာ သေချာပြီ။ စိတ်ချ
ရပြီလား စူးစမ်းတာ။ အထုပ်
ကြီးကိုလည်း မိမိနဲ့ အတော်
ကို စိတ်ဝင်စားနေမိပြီ။

အတော်လည်း လေး
တယ်။ အထဲမှာလည်း တင်း
ကျပ်ကျပ် စက္ကူထပ်တွေလို
နည်းတဲ့အထပ်တွေ မဟုတ်
ဘူး။ အပေါ်ယံ ခံစားမှုတွေနဲ့
တင် မိမိနဲ့ ရင်မခုန်ဘဲမနေ
နိုင်။

အထုပ်ကြီးကို မိမိနဲ့အိမ်
ရဲ့ မမြင်ကွယ်ရာ နေရာအထိ
မယူ သိမ်းဆည်းလိုက်တယ်။
ပြီးတော့ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်
ခုန်နေတဲ့ကြားက အထုပ်ကြီး

ကို ထိချင်၊ ကိုင်ချင်၊ ဖွင့်
ကြည့်ချင်နေတာကိုလည်း
ထိန်းမရဘူး။ သက်မတွေ
အကြိမ်ကြိမ်ချပြီး မိမိနဲ့
အထုပ်ကြီးရဲ့ စည်းထားတဲ့
ထိပ်စကို လက်ကို လှမ်း
လိုက်တယ်။

မိမိနဲ့တို့ ပတ်ဝန်းကျင်
ကလေးကလည်း ဒီကနေမှ
ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေ
တယ်။ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်
ဝိပီ နေထွက်၊ ညဝင်က ခပ်
များများသားရယ်ပါ။ ဒီကနေ
တော့ ကလေးတွေ ဆော့သံ၊
ခွေးဟောင်သံကလေးကအစ
ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေလွန်း
လှတာ။

မိမိနဲ့ အထုပ်ကြီးကို ဖြေ
ချလိုက်တယ်။ မျက်လုံးတွေ
ကောင်းကောင်း မကြည့်ရဲ
ဘူး။ မိမိနဲ့တို့ ပလုံတုံ
တွေ ကောက်ရင် သုံးနေကျ
မြွေရေခွံလို့ခေါ်တဲ့ အိတ်ခပ်
လတ်လတ်မျိုးနဲ့ ထုပ်ထား
တာရယ်ပါ။

မိမိနဲ့ ပထမဦးဆုံး မြင်ရ
တာ အမျိုးအမည် မခွဲခြား
တတ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်း
တွေ၊ စက္ကူတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဒီစက္ကူတွေရဲ့ အောက်မှာ
ကျန်နေသေးတဲ့ အစည်း
လိုက်၊ အုပ်လိုက် နောက်ထပ်
စက္ကူပေါင်းများစွာကို မိမိနဲ့
ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာတယ်။
အပေါ်က စက္ကူ စာရွက်
စာတမ်းတွေကို မိမိနဲ့ ဖယ်ရှား
ပစ်လိုက်တယ်။

‘အို...ဘုရားရေ ပိုက်
ပိုက်...’

မိမိနဲ့ စကားလုံးတွေကို
ဆုံးအောင် မရေရွတ်လိုက်နိုင်
ရှာဘဲ နေရာမှာဆွဲထားပြီး
ကြက်သေ သေးသွားတယ်။

တန်ဖိုးအရေအတွက် မည်မျှ ဆိုတာ မိမိနဲ့မသိ၊ မခန့်မှန်း နိုင်ရှာဘူး။ မိမိနဲ့ သိတာ၊ မိမိနဲ့ သေလုမတတ် ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သွားခဲ့တာ။

‘ဟဲ့ မိမိနဲ့...မိမိနဲ့ ထ ထ ထလေ သွားကြရအောင်။ နေမြင့်နေပြီ’

အိပ်မက်ကနေ နိုးလာ သူလို မိမိနဲ့ စမ်းတဝါးဝါး ကုန်းထ၊လာတယ်။ အိမ်ရှေ့ မှာ စီစီညညနဲ့ ပလံတုံ အဖော် တွေ စုံနေတာ မြင်ရတယ်။ ညက တစ်ညလုံး လူးလိုက်၊ လှိုမဲ့လိုက် အိပ်မရဘဲ ထ၊ လိုက်၊ ထိုင်လိုက် မိုးစင်စင် လင်းလုမှ အိပ်ပျော်သွားတာ သတိရလာတယ်။

‘မိမိနဲ့ထလေ၊ ဘာငေး နေတာလဲ။ ဘာလဲ ညည်း မနေ့က အထုပ်ကြီး ရသွားလို့ စိတ်ပြောင်းသွားပြီလား။ ဟဲ့ ပြောပြစမ်း၊ အဲဒါ ဘာအထုပ် ကြီးလဲ’

‘ဟာ... ဘာအထုပ် ကြီးလဲ ငါလည်း မသိဘူး။ လမ်းမှာဖွင့်ကြည့်တာ အထဲ မှာ အမှိုက်တွေ၊ စက္ကူတွေ၊ ဘာတွေလဲမသိဘူး။ ငါ လမ်းမှာ ပစ်ထားခဲ့တယ်’

ပလံတုံသမား အသေး လေးရဲ့ အထုပ်ကြီးဆိုတဲ့ စကား စ၊တာနဲ့ မိမိနဲ့ အကြောက်အကန် ခံငြင်းပစ် တော့တာ။ အသေးလေးဟာ မိမိနဲ့လောက် ဉာဏ်ပြေးတဲ့ သူ မဟုတ်၊ ဒီလောက်နဲ့ ယုံ ကြည်သွားမယ်ဆိုတာ သိ လျက်နဲ့တောင် မိမိနဲ့ စိတ်ကြီး လေးနင့်နေတယ်။

‘မမိမိနဲ့ မနေ့က အထုပ် ကြီးထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ

ဟင်’

‘ဒေါက်’

အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာ ပြီး စပ်စပ်စုစု မေးထည့်လိုက် တဲ့ ကုလားလေးခေါင်းကို မိမိနဲ့လက်စာကျွေးပြီး အဖြေ ပေးလိုက်တယ်။ ကုလား လေးခမျာလည်း ရှုံ့မဲ့သွားရှာ တယ်။ မိမိနဲ့ရဲ့စိတ် ပိုပိုလေး လဲလာတယ်။

‘ဘာမှ မပါလို့ လမ်းမှာ ပစ်ထားခဲ့တယ်လို့ ပြောနေ တာ နင်မကြားဘူးလား။ နောက်တစ်ခါ လာမေးနဲ့။ ဘာအထုပ်မှ မရှိဘူး။ မသိ ဘူး။ ဒီတစ်ခါ စပ်စုတဲ့သူ ငါ့နောက်က မလိုက်ရတော့ ဘူးမှတ်’

‘ဒါလေးမေးတဲ့ ဟာ ကို’

မဲ့ရွဲ့ရွဲ့တွနေတဲ့ ကုလား လေးရော၊ အသေးလေးရော မိမိနဲ့ကို ထပ်မမေးရဲရှာဘူး။ မိမိနဲ့က လက်သံလည်း ပြောင် တယ်။ ဒီအုပ်စုထဲမှာ မိမိနဲ့ ဒီလို နာမည်နဲ့နေလာတာ သိကြတယ်။

‘ငါ မလိုက်တော့ဘူး ဒီနေ့ အမေ နေမကောင်းဘူး။ နင်တို့ဘာသာ သွားကြတော့’

‘ဟာ မိမိနဲ့ကလည်း... ညည်းအမေ နေ့တိုင်း နေမ ကောင်းတာ ဒီနေ့မှ ဘာဖြစ် တာလဲ။ ညည်းမလိုက်ရင် ငါ လည်း သူတို့နဲ့ မလိုက်တော့ ဘူး။ ညည်းအိမ်မှာ ဒီနေ့ နေခဲ့မယ်’

‘ဟင်...’

အသေးလေးရဲ့ စကား လည်းကြားရော ရုတ်တရက် မိမိနဲ့ လန့်ဖျပ်သွားခဲ့တယ်။ အသေးလေးက မိန်းမချင်းမို့ မိမိနဲ့ကို ခင်တွယ်ရှာတာ

ရယ်။ ဒါပေမဲ့ မိမိနဲ့ ဒီအချိန် မှာ ဒီစကား၊ ဒီအပြုအမူတွေ ကို လုံးဝ လက်ခံပေးလို့ မရ နိုင်ရှာဘူး ဖြစ်နေတယ်။

‘ဟဲ့...ဟာ ဘယ် ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ညည်းလိုက် သွား။ မနေခဲ့နဲ့ အသေးလေး’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ လဲဟာ။ ငါမှ မလိုက်ချင် တာ’

‘ဟို...အင်း မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုလေ။ ငါမပါရင် နင်ပါ သွားမှဖြစ်မှာပေါ့ဟာ၊ မဟုတ် ဘူးလား။ ဟိုဘက်က အုပ်စု တွေနဲ့တွေ့ရင် ငါတို့ကလေး တွေကို ဗိုလ်ကျမှာပေါ့ဟာ’

အသေးလေးမျက်နှာ မအိမသာ ဖြစ်သွားတယ်။ မိမိနဲ့လည်း နောက်ကျော မလုံသလို ခံစားလာရတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မိမိနဲ့ လောလော ဆယ် တစ်ယောက်တည်း တောင် နေချင်လှတယ်။

အိမ်ကို ရောက်နေတဲ့ အဖော်တွေကို မြန်မြန် ပြန် ထွက်သွားစေချင်နေမိတယ်။ လောလောဆယ် ညက မိမိနဲ့ စနစ်တကျ ဝှက်ထားလိုက်တဲ့ အထုပ်ကြီးဆီ စိတ်လေးလေး နင့်နင့်ကြီး ရောက်နေတယ်။ လုံခြုံမယ်ဆိုတာ သိပေမဲ့ ကြီးကို မိမိနဲ့ ခံစားနေရ တယ်။

‘ကဲကဲ သွားကြ သွား ကြ၊ ငါဒီနေ့ မလိုက်တော့ ဘူး။ ဩ နင်တို့ ညနေအပြန် လည်း ငါ့အိမ် မဝင်လာကြနဲ့ ဦးနော်။ ငါအမေ့ကို ဆေးခန်း လိုက်ပြမှာ အိမ်မှာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မလာကြနဲ့သွား သွားကြတော့’

မိမိနဲ့ကို နားမလည်နိုင်

တဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ကြည့်ပြီး ပလံတုံ အုပ်စုကလေး အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြတယ်။ မိမိနဲ့ မလုံမလဲနဲ့ အမေလဲ့နေရာ အိပ်ရာဘက် တစ်ချက် လှည့် ကြည့်ဖြစ်တယ်။ တော်ပါ သေးရဲ့၊ အမေ အိပ်ပျော်နေရှာ တယ်။ မိမိနဲ့ လူရှင်းအောင် စောင့်ကြည့်တယ်။ စိတ်ချ ရပြီ ဆိုတော့မှ အရောင်မပေါ် တော့တဲ့ ကန့်လန့်ကာနဲ့ ဖွဲ့ ထားတဲ့ အခန်းကလေးထဲ တိုးဝင်ခဲ့တယ်။ လူဝါရား လိုက်တိုင်း သိသာတဲ့ မိမိနဲ့တို့ အိမ်ကလေးဟာ မိမိနဲ့လှုပ်ရှား မှု ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ကြောင့် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေ တယ်။

မိမိနဲ့ အပြင်မထွက်ဖြစ် တာ ကြာပြီ။ နေ့စဉ် လာဝင် ခေါ်နေကျ အဖော်တွေလည်း မလာကြတော့ဘူး။ မိမိနဲ့မပါ တဲ့ ပလံတုံကောက်အုပ်စု အဖြစ် အသားတောင်ကျ သွားကြပြီ။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မိမိနဲ့ ရောဂါက ပိုပိုဆိုးလာ တယ်။ မရေမတွက်နိုင်အောင် များတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ဒီပိုက် ဆံထုပ်ကြီးဟာ မိမိနဲ့ကို စက္ကန့် မလပ် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထား တယ်။ မိမိနဲ့ဘဝမှာ တစ် သက် တစ်ခါသာ မြင်ဖူး သေးတဲ့ ဒီလောက် များပြား တဲ့ ပိုက်ဆံထုပ်ကြီးကိုလည်း မိမိနဲ့ တစ်ရွက်တောင် မထိ မတို့ရဲသေးဘူး။

တစ်နေ့ဆယ် ကြိမ် ထက်မနည်း ခိုးဖွင့်ကြည့် လိုက်၊ သက်မတွေ့ချလိုက် မိမိနဲ့ စိတ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခင်

နေတယ်။ လေးတန်းအထိ ခြစ်ကုတ်ပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိပိန်ဟာ ဒီငွေတွေရဲ့ ပမာဏကို ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်တော့ ပိုက်ဆံထုပ်ကြီး မြင်တိုင်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတဲ့ စိတ်က မိပိန်ရဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေကို ဖျက်ချပစ်လိုက်နိုင်တာကိုး။

ဒီငွေတွေဟာ မိပိန်တို့ကို ချမ်းသာသွားစေမှာလား၊ သို့မဟုတ် ဘယ်လို အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်သွားစေနိုင်မှာလဲ။ မိပိန် ဘာဆိုတာမှ ဝေခွဲမရပါဘူး။

မိပိန် ကြောက်လည်း ကြောက်နေတယ်။ မိပိန်မှာ ဒီငွေတွေရှိနေတာ အခြားတစ်ယောက်ယောက်များ သိသွားလိမ့် မလားဆိုတဲ့ အတွေးကလည်း ခဏခဏကို တွေးနေမိတယ်။ ဒီစိတ် ဒီအတွေးတွေက မိပိန်ကို ပိုပြီး ခြောက်လှန့်နေတော့တယ်။

“မိ မိပိန်...အဟွတ်ဟွတ် အဟွတ် မိပိန်ရေ။ အင်း...မိပိန် ရေ ရေ”

မိပိန် အတွေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး အပြင်လောကနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတုန်း လန့်ဖျပ်သွားတယ်။ အမေ့ခေါ်သံ မပီမသရယ်၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ပြတ်ကျသံရယ် ကြားလိုက်တယ်။ အခန်းထဲက ပြေးထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ မိပိန်မျက်စိတွေ ပြာဝေသွားရှာတယ်။

“အမေ...အမေ”

မိပိန် အမေ့ကို ပြေးပြီး ဆွဲထူတယ်။ သောက်ရေအိုးထားရှိရာ နေရာကလေးမှာ

မိပိန်
လူရှင်းအောင်
စောင့်ကြည့်တယ်
စိတ်ချရပြီ
ဆိုတော့မှ
အရောင်
မပေါ်တော့တဲ့
ကန့်လန့်ကာနဲ့
ဖွဲ့ထားတဲ့
အခန်းကလေးထဲ
တိုးဝင်ခဲ့တယ်
လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း
သိသာတဲ့
မိပိန်တို့
အိမ်ကလေးဟာ
မိပိန်လှုပ်ရှားမှု
ကပေါက်တိ
ကပေါက်ချာကြောင့်
တလှုပ်လှုပ်
ဖြစ်နေတယ်

ခွက်တခြား လူတခြား ရင်ဘတ်ကလေးဖိပြီး အမေလဲကျနေရှာတယ်။ အမေ့ကို မိပိန် လှုပ်ပြီး သတိရအောင် ကြိုးစားတယ်။ အမေ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရှာဘူး။ ဘုရားဘုရား အမေ သေသွားတာလား။ အရေးအကြောင်းထဲမှာ မောင်လေးက ရှာမရဘူး။

မိပိန် အမေ့ကို အသာအသာ ချထားခဲ့ပြီး လမ်းထိပ်ဘက် အူယားဖားယား ပြေးတယ်။ မျက်မှန်းတန်းမိနေတဲ့ ဆိုက်ကားသမား ဦးလေးကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ခပ်သွက်သွက် ရှင်းပြပြီးတာနဲ့

အိမ်ကို ပြန်ပြေးတယ်။ ဆိုက်ကားသမား ဦးလေးကြီး အကူအညီနဲ့ မိပိန် အမေ့ကို ဆေးခန်းမဖြစ်မနေ ပို့ရပါတော့တယ်။ အမေ သေသွားပြီလား မိပိန် ကြောက်လိုက်တာ။ မိပိန် ဘာဆိုတာမှ သတိမရတော့ဘူး။ အမေ့ကို သိုင်းဖက်ထားပြီး မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့ ကျနေမိတယ်။

မိပိန် ဆရာဝန်အစ်မကြီးရဲ့ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲမော့ကြည့်မိတယ်။ မိပိန်ကို ဆရာဝန်အစ်မကြီးက ပြန်ကြည့်နေတယ်။ မိပိန် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိဘူး။

“သမီးလေး၊ ဆရာမပြောတာ ကြားရဲ့လား။ သမီးအမေ့ကို အရေးပေါ်ဆေးရုံတင်ထားမှ ရမယ် ကွယ်။ လောလောဆယ် သူ့ကို အိမ်မှာ ပြန်ထားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

မိပိန် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ အမေ သတိပြန်ရပြီး ငိုနေမှ မိပိန် စိတ်တုံ့တုံ့ချလိုက်ရတာရယ်။ အမေ မသေတာကိုပဲ မိပိန် ကျေးဇူးတင်နေမိတယ်။

“ဟဲ့ဟဲ့... သမီးတို့ ဆေးရုံတက်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ဆရာမ။ အမေကလည်း ဆေးရုံ ဘယ်တော့မှ မတက်ဘူးတဲ့”

“အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ လူနာက ရောဂါသည်းနေတဲ့ အချိန်ကွဲ့”

“သမီး အခု အခု ဆေးကုဖို့ကို ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲဟင် ဆရာမ”

ဆရာဝန်အစ်မကြီးရဲ့

စာနာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မိပိန် မြင်ရတယ်။ မိပိန် စောစောက သတိရရချင်း အိမ်ကို ပြန်ပြေးပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ယူလာခဲ့တာ။ ပိုက်ဆံ...။ အမေ့ ဆေးကုခ ပိုက်ဆံ။

“ဆရာမ ဆေးကုသခ မယူတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ ကုသိုလ်ပြုပါတယ်။ အပြင်မှာ သမီးအမေအတွက် လိုအပ်တဲ့ ဆေးဖိုးပဲ သွားချေပေးလိုက်ပါ။ သမီးလေးကို ဆရာမ မှာချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သမီးအမေ့ကို ဆေးရုံပို့ထားဖို့ ကြိုးစားနော် ကလေး”

မိပိန် ဆရာဝန်အစ်မကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျေးဇူးလည်း တင် ဝမ်းလည်းနည်းမိတယ်။ ဆေးရုံတင်ရမတဲ့ ဖြစ်နိုင်ဖို့ထက် မဖြစ်နိုင်ဖို့များတဲ့ဘက်ကနေပဲ ဆရာဝန်အစ်မကြီးရဲ့ စကားကို မိပိန် ခေါင်းသွက်သွက် ညှိတ်ပြမိတယ်။

အမေ့ ဆေးဖို့ ကရှစ်ထောင်တဲ့။ တုန့်ယင်နေတဲ့ မိပိန်လက်တွေဟာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ ငွေလိပ်ကလေးကို ဖြေပြီးရေနေတယ်။ ဒီငွေတွေဟာ...

မိပိန် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အထုပ်ကြီးထဲက နှိုက်ခဲ့တဲ့ ငွေတွေ။ တစ်သောင်းအတိ ပါပဲ။ အသစ်စက်စက် တစ်ထောင်တန် အုပ်ထဲက ဆယ်ရွက်။

စိတ်မသက်မသာ ပြန်လွှတ်ရတဲ့ ဆရာဝန်အစ်မကြီးရဲ့ မျက်နှာ၊ ရောဂါသည်းနေတဲ့ အမေ့ရဲ့ သွေးမဲ့တဲ့မျက်နှာ၊ ငွေရှင်းကောင်တာက အိမ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာတွေကို မိပိန်

ထပ်တလဲလဲ ပြန်ပြန် မြင်နေတယ်။ ငွေရှစ်ထောင်ကိုလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ကမ်းပေးမိတယ်။ လောလောဆယ် မိပိန် တတ်နိုင်တာ အမေ့ကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့အပြင် ဘာမှ မတတ်နိုင်။

လက်ထဲမှာ လျှောပါးပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေလေးနှစ်ထောင်က မိပိန်ကို ပြန်ပြီး အသနားခံ ကြည့်နေသလို ခံစားရတယ်။ မိပိန် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီအထုပ်ကြီး ရောက်လာတဲ့ နေ့ကတည်းက မိပိန် ဘာမှ မလုပ်နိုင်တာလည်း ကြာလှပြီ။

မိပိန်မှာ ငွေမရှိဘူး။ မိပိန် ငွေမရှာနိုင်သေးဘူး။ စားဖို့ရှိတာလေးနဲ့ အဆင်ပြေသလို နေခဲ့ရပေမဲ့ လတ်တလော ငွေမရှာနိုင်သေးတဲ့ မိပိန်ကို အမေ့ရဲ့ အရေးပေါ်အခြေအနေက စိန်ခေါ်နေပြီ။

မိပိန် အိမ်ရောက်တာနဲ့ အထုပ်ကြီးရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာ လောလောလတ်လတ် နှိုက်ယူပြီး မျက်လှည့်ပြသလို လျှောပါးကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေကလေးနှစ်ထောင်ကို ကိုင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ မိပိန် ထုတ်ယူထားတဲ့အတိုင်း နေရာမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ထည့်ထားလိုက်တယ်။

မိပိန် အိပ်လို့လည်း မပျော်ဘူး။ အိပ်ရေးပျက်တာတွေ များလာတော့ မိပိန်ရဲ့ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် နိုင်လာတယ်။ အမေ့ကျန်းမာရေးကလည်း ဆိုးသထက် ဆိုးလာတယ်။

အမေ့ကို ဆေးရုံတင်မှ

ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်အစ်မကြီးရဲ့ သတိပေး စကားသံကိုလည်း မိပိန် ပြန်ပြန်ကြားနေမိတယ်။ ပလုတ်မကောက်နိုင်တဲ့ ရက်တွေမှာ လက်ဗလာနဲ့ အဆင်ပြေသလို ခြစ်ကုတ် ဖြေရှင်းလာတာ။ စားစရာ ဆန်တောင် တစ်စေ့မရှိတော့ဘူး။

မိပိန် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အထုပ်ကြီးကိုလည်း ခုချိန်ထိ စိတ်မချနိုင်။ ထိဖို့၊ တိုဖို့ဆိုတာလည်း ဝန်လေးသထက်လေးနေပါတယ်။

မိပိန် ဒီအထုပ်ကြီးကို ကြောက်လာတယ်။ ကြောက်တယ်ဆိုတာထက်ကို ပိုပြီး မိပိန် ခံစားနေရတာ။ ဒီခံစားမှုကိုလည်း မိပိန် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောမရသလို ဖွင့်လည်း ပြောပြတာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မိပိန် စဉ်းစားပြီးပြီ။ အများကြီး စဉ်းစားခဲ့ပြီးပါပြီ။ စဉ်းစားသမျှ မဖြစ်နိုင်သလို မိပိန် လုပ်လည်း မလုပ်ရဲဘူး။ ဒီငွေတွေနဲ့ မိပိန်အမေ့ကို ဆေးကုမယ်၊ ဆေးရုံတင်မယ်။ ဒီအတွေးလည်း မိပိန် ကြာကြာ မတွေးရဲဘူး။ ဒီငွေတွေယူပြီး အမေ့နဲ့ မောင်လေးကို ခေါ်ပြီး ဒီနေရာကနေ ထွက်ပြေးမယ် ဆိုပြန်လည်း မိပိန် မလုပ်ရဲဘူး။

မိပိန်ဟာ ဒွိဟပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်မက အတွေးတွေကို ကြောက်လာတယ်။ မိပိန် အဲဒီအထုပ်ကြီးရလာတဲ့ ငါးလွှာတိုက်ခန်းတွေရှိရာ လမ်းထဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရောက်တာလည်း ခဏခဏပါပဲ။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိ

တဲ့ မိပိန် နောက်ပြန် ခြေဦးလှည့်ခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူး။

ဒီကနေ့လည်းပဲ မိပိန် ဒီလမ်းထဲကို ရောက်နေတယ်။ မိပိန် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးကို အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ပဲ။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကြီး အကောင်အထည်ပေါ် အဆုံးသတ်တာနဲ့ မိပိန် အတွက် တစ်စုံတစ်ရာလည်း လွတ်မြောက်သွားခွင့် ရသွားလိမ့်မယ်လို့ တွေးထားမိတယ်။

မိပိန် တွေးခဲ့တဲ့ အဓိက အရေးအကြီးဆုံး အတွေးက အမေ့ပဲ။ မိပိန် အမေ့ကို ဦးစားပေးရမယ်။ အမေ့ကို မိပိန် ဆေးရုံတင်ရမယ်။ မိပိန် ဒီအထုပ်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်တွေကို ရအောင်စုံစမ်းမယ်။ ပြီးတော့ ဒီအထုပ်ကြီးကို ပြန်အပ်မယ်။ အမေ့အတွက် မိပိန် အသနားခံမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ အထပ်ထပ် တွေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ရတာရယ်။

မြေညီထုပ် လှေကားတွေရဲ့ အတက်နံရံချပ်မှာ ဒီစာရွက် ကပ်ထားတာ မြင်ရတဲ့ မနေ့ကဆို မိပိန် အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး။ အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများသာ ပြန်လည် ပေးအပ်မည်ဆိုလျှင် ထိုက်တန်သော ဆုငွေပင် ချီးမြှင့်ဦးမည်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာချက်ဟာ မိပိန်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ပိုလို့ ပိုလို့ လှုပ်ရှား သက်ဝင်စေပါရဲ့။ ဟင့်အင်း မိပိန် ဒီငွေတွေကို လုံးဝ မယူပါဘူး။ အကုန် ပြန်အပ်မှာပါလို့ စိတ်ထဲကနေ

ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာစွာချမှတ်ပြီးသား။

တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တဲ့ မိပိန် မျက်လုံးလေးဟောက်ပက်နဲ့ အထုပ်ကြီးကို တင်းတင်းဖက်ဖက်၊ လှေကားကြီးကနေ တက်လာတာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်နေတယ်။ အခန်းလိပ်စာကို စိတ်ထဲမှာ အမှတ်လွန်ပြီး အလွတ်တောင် ရနေတဲ့အထိပဲ။ ငါးလွှာအမြင့်အထိ တက်လာရတဲ့ မိပိန် မောလို့မောမှန်းမသိ၊ နူးလို့နူးမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။

ရောက်ပြီ။ မိပိန် တံခါးကြီးကို မခေါက်ရဲဘူး။ မိပိန် လက်တွေ အေးစက်ပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မိပိန်ကိုယ် မိပိန် ဘာလုပ်မိလို့ လုပ်မိမှန်း မသိဘူး။ တံခါးကြီး ပွင့်လာတယ်။ မော့မကြည့်ရတဲ့ မိပိန်ကို ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေ ရှိနေမှန်း မိပိန် သိတယ်။ ခံစားနေရတယ်။ ဝင်ဆိုတဲ့ ခပ်မာမာ လေသံရယ်။ မိပိန် အထဲကို ရောက်တဲ့အချိန် အမေးခံရတဲ့ မေးခွန်းပေါင်း များစွာရယ်ဟာ မိပိန်ကို ဖုန်မှုန့်ကလေးတစ်စလို သေးငယ်လွှင့်ပါးသွားမတတ် ခံစားရစေတယ်။ မိပိန် ကြောက်နေတယ်။ လာမိတာ မှားသွားပြီလားလို့ စဉ်းစားမိပေမဲ့ မိပိန် အမေ့ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာတယ်။

*ကိုကို သေသေချာချာ စစ်နော်။ တစ်ကျပ်မှ မလျှောစေနဲ့။ လျှောတာနဲ့ ကျွန်မရဲစခန်းကို ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ အမယ်ေးးး

ဥစ္စာမှန်ပေလိုပေါ့။ ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်၊ ရေအဆုံးကုန်း တစ်ဝက် ဘုရား ဘုရား’

မိမိလက်ထဲက အထုပ် ကြီးကို ရရချင်း သေသွားတဲ့ မိမိတို့ အဖေအရွယ် ဦးလေး ကြီးဟာ အထုပ်ကြီးထဲက ငွေ တွေကို သဲကြီးမဲကြီး စစ်ဆေး နေတယ်။ မိမိတို့ အမေ အရွယ် အဒေါ်ကြီးကတော့ လက်ကောက်သံ တချင်းချင်း ကြားရအောင် ပျာယာခတ် လိုက်။ ကြိတ်မနီင်ခဲမရ စကားတွေပြောလိုက်။ မိမိ ကိုလည်း မေးခွန်းပေါင်းများ စွာ မေးလိုက် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်။ မိမိဟာ ရဲစခန်းဆိုတဲ့အသံ ကြားလိုက် တော့ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ အောင် ကြောက်လန့်လာတယ်။

မိမိ တစ်စုံတစ်ရာကို ချက်ချင်း အမှတ်ရပြီး တုန် လှုပ်လာတယ်။ ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်ဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီး ရဲ့ စကားကိုလည်း မိမိ နားမလည်ပါဘူး။ မိမိ နားလည်လိုက်တာက တစ်ကျပ် မှ မလျော့စေနဲ့ဆိုတဲ့ စကား ရယ်။ အထုပ်ကြီးထဲကနေ မိမိနဲ့ နှိုက်ယူထားမိတဲ့ အမေ ရဲ့ အရေးပေါ်ဆေးဖိုး ငွေရှစ် ထောင်ရယ်။

‘ဟို...ဟိုလေ’

‘ဘာလဲ ဘာပြောဦး မလို့လဲဟင်။ ဘာဆင်ခြေပေး ပြီး ငြင်းချင်သေးတာ ရှိသေး လို့လဲ။ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ လမ်းကြိုလမ်းကြားက အမှိုက် ကောက်စားတဲ့ဟာလေးတွေ၊ အကျင့်ပျက်တွေ။ ဘာမှ ပြော ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ ဘာမှ မျှော်လင့် မထားနဲ့။ ညည်း ကံဆိုးရင် ရဲစခန်း ရောက်ပြီသာမှတ်

မိမိနဲ့မှာ
ငွေမရှိဘူး
မိမိနဲ့
ငွေမရှာနိုင်သေးဘူး
စားဖို့ရှိတာလေးနဲ့
အဆင်ပြေသလို
နေခဲ့ရပေမဲ့
လတ်တလော
ငွေမရှာနိုင်သေးတဲ့
မိမိနဲ့ကို
အမေရဲ့
အရေးပေါ်
အခြေအနေက
မိမိခေါ်နေပြီ

တော့။ ကိုကို လိုနေလား ငွေ တွေ၊ လျော့နေသေးလား ဟင်’

မိမိနဲ့ နှုတ်တွေကို ဆွဲအသွားစေတယ်။ အဒေါ် ကြီးဟာ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းနေတယ်။ ဦးလေး ကြီးဆီက ကြားရမယ့် အဖြေ ကို မိမိနဲ့ နားမထောင်ရဘူး။

‘စိတ် လျော့စမ်းပါ ခင်ရယ်။ ကိုယ့်ငွေတွေလည်း ပြန်ရနေပြီပဲ။ ပြီးတော့...’

‘ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ကိုကို။ ငွေ ငွေတွေ လို လိုနေ သလား’

မိမိနဲ့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတဲ့

ကြားက ဦးလေးကြီးကို မော့ကြည့်မိတယ်။ မိမိနဲ့ကို ကြည့်နေတဲ့ ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ မိမိနဲ့ မျှော်လင့်ထားသလို အရောင် တွေ သိပ်မပါနေဘူး။ ပြီး တော့ မိမိနဲ့ လုံးဝ မျှော်လင့် မထားတဲ့ အဖြေစကားကို မိမိနဲ့ ကြားလိုက်ရတယ်။

‘မလိုဘူး။ တစ်ပြားမှ မလိုဘူး။ ငွေတွေ တစ်ကျပ် တစ်ပြားမှ မလျော့ပါဘူး ခင်ရယ်’

‘အမယ်လေး တော် သေးတာပေါ့တော်၊ သေးတာ ပေါ့။ ကျွန်မတို့ ကံကြီးပေလို သာ ကိုယ့်ဥစ္စာရင်းမှန် ပြန် ရတာ’

‘ကဲကဲ ခင်ဘယ်ကိုမှ လည်း ဖုန်းဆက် မနေနဲ့ တော့၊ အလုပ်တွေ ပိုပါတယ် ကွယ်။ ကောင်မလေးလည်း ပြန်ပါစေတော့ရယ်’

အထုပ်ကြီးကို အတင်း ပြေးသိမ်းပြီး မီးတောက်မတတ် မျက်လုံးကြီးတွေ အရှိန်မသေ သေးတဲ့ အဒေါ်ကြီးဟာ မိမိနဲ့ ကို မဲ့ကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့် သွားတယ်။ မျှော်လင့်ထား သလို တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာတဲ့ အပြင် ထပ်ဆင့် ကံဆိုးမိုး မှောင်ကျဖို့ မြင်နေရတဲ့ အခြေ အနေကနေ ဦးလေးကြီးရဲ့ နှုတ်ထွက်အဖြေစကားတွေ ဟာ မိမိနဲ့ကို ကယ်တင်လိုက် ပေလိုသာပင်။ မိမိနဲ့ ဝမ်းနည်း လွန်းလို့ တင်းထားတဲ့ကြားက မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။

‘ဟဲ့ကလေးမ ငိုမနေနဲ့ လေ၊ ပြန်စရာရှိ ပြန်တော့။ အမယ်လေး ကျက်သရေကို မရှိဘူး။ သူခိုးက ခိုးတယ် ပြောရင် နာဦးမယ်’

မိမိနဲ့ ဆစ်ခနဲနေအောင် နာသွားမိတယ်။ သူခိုးတဲ့။ မိမိနဲ့ ဒီငွေတွေကို ခိုးမိခဲ့လို့ လား။

‘တော်ပြီဆို ခင်ရယ်။ ကဲ လာလာ ကလေးမ။ ထ ထ ပြန်ပါတော့ကွယ်။ ဩ မေ့လို့၊ ရော့ ရော့၊ ယူလိုက် မင်းအတွက် မုန့်ဖိုး’

ဦးလေးကြီးဟာ မိမိနဲ့ကို တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပေးရှာ တယ်။ ပြီးတော့ မိမိနဲ့ လက် ထဲကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြော ဆိုဆို ကမ်းပေးတယ်။ မိမိနဲ့ အယောင်ယောင်အနုနု လှမ်း ယူပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ငွေနှစ်ထောင်။ ငွေနှစ် ထောင်ဟာ သစ်ပေမဲ့ တွန့် တွန့်ကြေကြေ ဖြစ်နေတယ်။ မိမိနဲ့ မှတ်မိသွားတယ်။ မိမိနဲ့ ငွေနှစ်ထောင်ကို ကိုင်ပြီး ကြောင်ငေး ကျန်နေခဲ့တုန်း တံခါးကြီး ပြန်ပိတ်သွား တယ်။ မိမိနဲ့ အကြာကြီး နေရာမှာ ရပ်နေမိတယ်။ နောက်မှ လက်ထဲက ငွေ နှစ်ထောင်ကို ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးကြီးရှေ့မှာ ဒီအတိုင်း ပြန်ချထားပေးခဲ့လိုက်တယ်။

မိမိနဲ့ လှေကားတွေကို တစ်ထစ်စီ နင်းပြီး ပြန်ဆင်း လာတယ်။ အတက်တုန်းက လို မဟုတ်ဘဲ မိမိနဲ့စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပေါ့ပါး လာတယ်။ မိမိနဲ့ စိတ်ထဲမှာ လည်း အပြီး တွေးထားမိ တယ်။

ဟုတ်တယ်။ မိမိနဲ့ တွေးထားတယ်။ ဒီလမ်းထဲ ကို နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့ မှ မလာတော့ဘူးလို့။

အိုအေစန်း-အူပင်၊

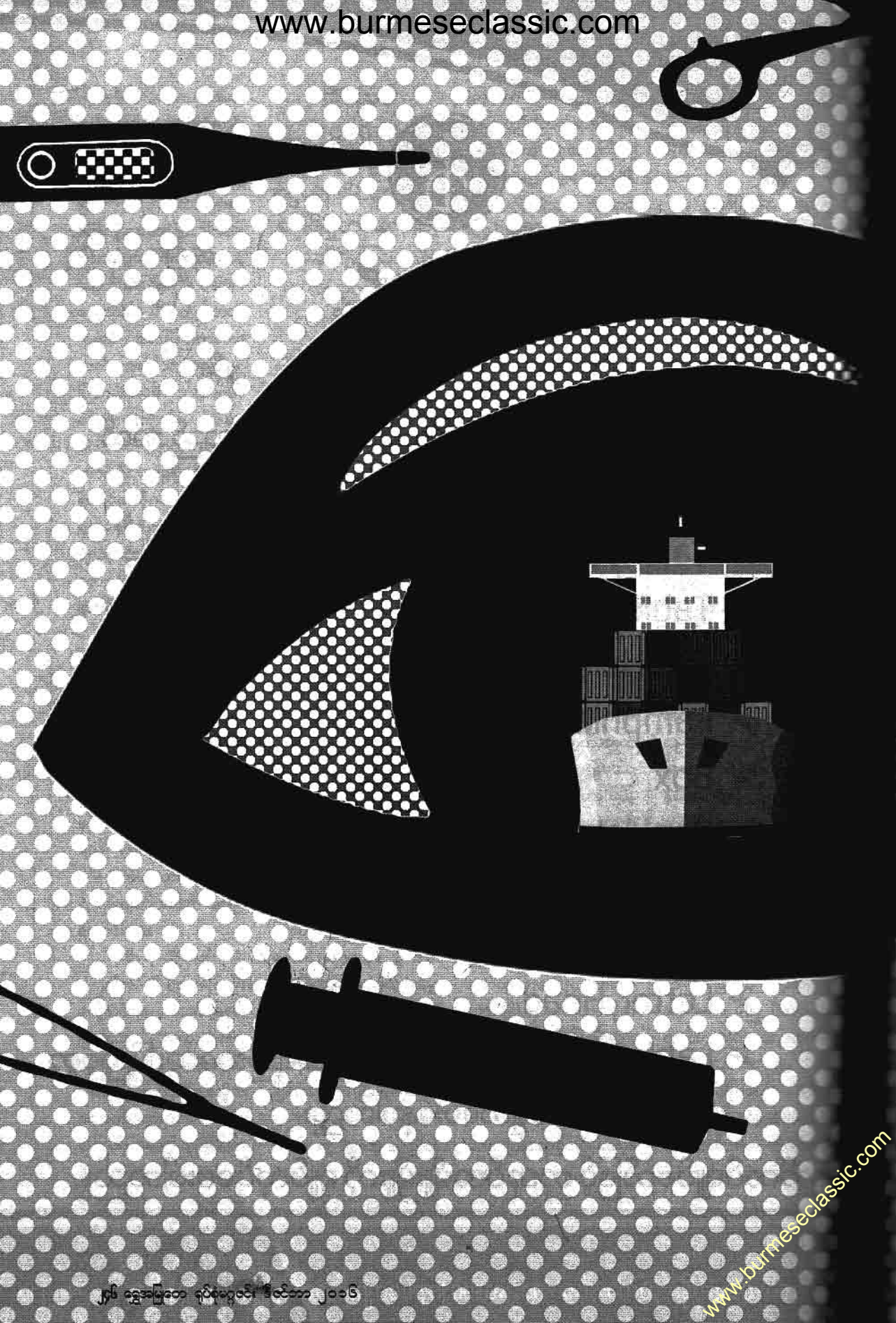
စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည် အထိ

စာပေနှင့်ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း

စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည် အထိ
တာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။

- Calendar
- Table Calendar
- File Holder
- Pamphlet
- Box
- Booklet
- Name Card
- Voucher
- Letter Head
- Lable အမျိုးမျိုးကို စိတ်တိုင်းကျ အရည်အသွေး ပြည့်ဝစွာ
ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

ကော်ကပ်ချုပ်စက်ဖြင့် စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ချုပ်လုပ်ပေးပါသည်။

(ယခင်လမှအဆက်...)

မင်္ဂလာဆောင်ပွဲကို ခြုံလယ်ကောင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ခုတွင် ကျင်းပသည်။ ကျွန်တော်ခယ်မ၏ ယောက်ျားသည် ပုပြီး သိသိသာသာပင် စိတ်ကောင်းရှိသည့် ရုံးလုပ်သား ပုံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လိုပင် သူသည် နောက်တိုင်း ရှင်ဂူကု ဘုတာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရထားတွေအများကြီးထဲက တစ်စီးကို ရပ်စောင့်နေရသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ခယ်မတွင် ကလေးတစ်ယောက်ရှိပြီးနောက် သိပ်ရှေးမကြီးသော ဆင်ခြေဖုံး တစ်နေရာရာ၌ အိမ်တစ်လုံး ထဲတွင် ဒီလူငယ်နှင့် အခြေချ နေထိုင်နိုင်ခဲ့လျှင် ဘယ် လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲလော။ ရိုးရိုးလေးပျော်ရွှင်နေမှာဖြစ် သည်။

ဘာမှ အထူးမလိုအပ်ပါဘူး။ ဘာမှ အမွှမ်းတင်နေ လည်း မလိုပါဘူး။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အတွေးတွေက တိတိ ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ မျောပါသွားလေသည်။ ရိုးရိုးလေး အကြီးမားဆုံး ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုကို ပေးနိုင်သည် ဟု ကျွန်တော် ကို ထင်မိစေလေသည်။ စားပွဲ၌ ကျွန်တော် ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ယောက်ျားတစ် ယောက် ပြောတာကတော့ သူသည် သတို့သား၏ တစ်ဝမ်းကွဲတော် သူဟု ဆိုသည်။ သူလည်းပဲ ပုတာ ပါပဲ။ သို့သော် တုတ်ခိုင်သည်။ သူကတော့ ကျွန်တော် ပေးသည်။ အိမ်ဒီ ဟု ရေးထား သည်ကိုကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိ သည်။

‘ခင်ဗျား ဗုဒ္ဓအိုက တတ္တသိုလ်ကနေ ဆွဲရတာ လား’ သူ့ကိုကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။ စကားတွေသိပ် မပြောခင် က တည်းက ဒေါက်တာဆုဂ္ဂ ရှိ ဆေးခန်းကဖြတ် လာပြီး အိမ်အစဉ်ကို ကျွန်တော်တွေး လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးကျောင်းသားနာမည်က ဆုဂ္ဂရို၊ ဒေါက်တာ ပေါ့ ခင်ဗျား သိလား’ ‘ဆုဂ္ဂရို၊ ဆုဂ္ဂရို...’ ကျွန်တော်အဖော်၏ခေါင်းသည် တစ်ဖက်သို့စောင်းသွား

ပြေ(ဆေး-၂)

မင်းသိန်းစိန်

ရွှေအမြုတေ ရုပ်ပုံပုဂံဇင်း အမှတ် ၃၂၅ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၆ ဘာသာပြန် အာနိသက်ဝတ္ထုကဏ္ဍ

သည်။ ဆာကေးတစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်က သူ့မျက်နှာကို လုံးလုံးရဲတွတ်သွားစေ လေသည်။

‘ခင်ဗျားဆိုချင်တာ ဂျိရို ဆုဂ္ဂရိုလား’
‘အိမ်တစ်ယောက်ပဲ’

‘ဆုဂုရိုကို ခင်ဗျားသိလား’

‘သူက ကျွန်တော့်ဆရာဝန်ပါ။ သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော့် အဆုတ်ကုနေတယ်’

‘အိုး...’ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အချိန်နည်းနည်း ယူကာ လေ့လာနေသည်။

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပြောတာ အခု သူက တိုကျိုမှာလား။ စိတ်ကူးကြည့်တာ’

‘ခင်ဗျားက ကောလိပ်တန်းက ဒေါက်တာ ဆုဂုရိုရဲ့ သူငယ်ချင်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူ... ခင်ဗျားသိချင်သိနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ မသိချင်မသိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အများအားဖြင့်တော့ အဲလိုပဲ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်တာပါပဲ’

ချက်ချင်းပဲ သူ့အသံကို နိမ့်လိုက်ပြီး သူ့အကြောင်းစပြော ပြလေသည်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော့်ခယ်မနှင့် သူ့ယောက်ျားတို့ အခမ်းအနားမှ ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ထွက်သွားကြတာကို ဆွေမျိုးတွေနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်ကြရသည်။ တစ်ဖွဲ့လုံးအပေါ် မိုးရွာချလိုက်သည်။ မကြာခင်မှာဘဲ ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်မည့်သူနှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ လူတိုင်းက အနေရခက်သလို ခံစားလိုက်ကြရသည်။ မိသားစုက သူတို့နှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်ကို လိုက်ဖို့ ကျွန်တော့်အား ခေါ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပင်ပန်းနေပြီဟု သူတို့ကို ပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တည်းခိုရာ အင်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့သည်။ အင်းမှာ စဉ့် အတော်နည်းပါးလှသည်။ ကျွန်တော့်အခန်းမှ ဟိုတယ်အလုပ်သမဂ္ဂ အိပ်ရာခင်းပေးပြီးသွားသောအခါ တင်ပို့ခွေကာ အကြာကြီးထိုင်ရင်း တွေးနေ... တွေးနေမိသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက် တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် သောက်နေမိလေသည်။

အိပ်လိုမရသည့်အတွက် ဖြန့်ခင်းထားသော ဌမ်းကပ်ထူထူအောက်မှ ကျွန်တော် ထွက်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်တွင် သတို့သား တစ်ဝမ်းကွဲက ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာ ဆုဂုရို အကြောင်း ပြောသည့်အခါ တိတ်တခိုးအသံဖြင့် ဘာလို့ ပြောရတာလဲဆိုတာကို ဆက်တွေးနေမိလေသည်။ အမိုးပေါ် မိုးကျသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ ဟိုတယ်အတွင်း အတော်ဝေးသော တစ်နေရာရာမှ အလုပ်သမဂ္ဂအုပ်စုက ဘာအလုပ်မှ မရှိသဖြင့် စကားပြော ရယ်မောနေကြလေသည်။

ကျွန်တော် တစ်မှေးအိပ်ပြီး မကြာခင် ပြန်နိုးလာသည်။ အမှောင်ထုထဲတွင် ဒေါက်တာ ဆုဂုရို၏ ပုံရိပ်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာလိုက်၊ ပြီးတော့ ပျောက်သွားလိုက်ဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ မွဲပြာပြာ ပွဖောင်းဖောင်းမျက်နှာ၊ သူ့ထူထဲထဲ ခူကောင်လို လက်ချောင်းများ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ကျွန်တော့် ညာဘက်နံဘေး အသားပေါ်ကို ထိုလက်ချောင်းများက ချမ်းစိမ့်စိမ့်လာထိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

နောက်နေ့တွင် မိုးက ပိုရွာနေသည်။ နေ့လယ်ခင်း မွန်းတည့်ချိန်တွင် မြို့ထဲရှိ သတင်းစာတိုက်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး သတင်းစာအဟောင်းတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုရမလားလို့ပါ’

စဉ့်လက်ခံစားပွဲရှိ ကောင်မလေးက သံသယအကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် မော်ကွန်းတိုက်ဆီကို ခေါ်သွားပေးလေသည်။

‘ဘယ်အချိန်လောက်က ဆောင်းပါးလဲ’

‘စစ်လုံးလုံးပြီးတဲ့အချိန်။ အဲဒီ တရားရုံးမှာ အမှုရင်ဆိုင်ရတာတစ်ခု မရှိဘူးလား။ ဖုကုအိုက ဆေးကျောင်းမှာ သုတေသနလုပ်တဲ့အနေနဲ့ ခွဲစိတ်တာမျိုးအကြောင်းပေါ့’

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

‘ရှင်မှာ ခွင့်ပြုချက်တစ်ခုခု ရှိလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး အဲလိုမျိုး ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး’

နောက်ဆုံးမှာတော့ လိုအပ်သော ခွင့်ပြုချက်ကို ကျွန်တော် ရခဲ့ပါသည်။ တတိယထပ်ရှိ မော်ကွန်းတိုက်၏ ထောင့်တစ်ခုတွင် ထိုကာလက ဖုံးကွယ်ထားသော နောက်ပြန်သတင်းတွေကို တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် တောက်လျှောက် ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရသည်။ စစ်အတွင်းက ဆေးကျောင်းဝန်ထမ်းတွေလည်း ဒီကိစ္စတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေခဲ့သည်။ ဖမ်းမိခဲ့သော အမေရိကန် လေယာဉ်မှူး ရှစ်ယောက်ကို ဆေးပညာစမ်းသပ်ချက်အတွက် အသုံးပြုခဲ့သည်။ စမ်းသပ်ချက် ရည်ရွယ်ချက် အကြမ်းအားဖြင့် သတင်းအချက်အလက်တွေကို ရရှိခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်သည် သွေးဘယ်လောက် ဆုံးရှုံးနိုင်ပြီး အသက်ရှင်ကျန်နေနိုင်သလဲ။

လူတစ်ယောက် သွေးပြန်ကြောထဲသို့ သွေးနေရာတွင် ဆားရည် ဘယ်လောက်ထိုးထည့်လျှင် စိတ်ချအသက်ရှင်နိုင်သလဲ။ အဆုတ်တစ်ဖွဲ့တွေ ဖြတ်ထုတ်ပြီး ဘယ်အဆင့်အထိ လူက အသက်ရှင်နိုင်သလဲဆိုတာတွေကို စမ်းသပ်ခဲ့သည်။

စမ်းသပ်ခွဲစိတ်ရာတွင် ဆေးဝန်ထမ်း ၁၂ ယောက်ပါပြီး ထိုအထဲတွင် နှစ်ယောက်က နာဗ်များဖြစ်သည်။ အမှုကို ဖုကုအိုကတွင် တရားစွဲစစ်ဆေးခဲ့သော်လည်း နောက်ကြာလာသောအခါ ယိုကိုဟားမားသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ တရားခံများစာရင်းအဆုံးကို ဆက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒေါက်တာ ဆုဂုရို အမည်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ စမ်းသပ်မှုဆောင်းပါးထဲတွင် သူ့အပိုင်းအကြောင်း ရေးထားတာ ဘာမှမပါ။ ပထမဆုံးအခွင့်အရေးအနေဖြင့် သေကြောင်းကြံပြီး ကျူးလွန်ခဲ့သည့် စမ်းသပ်မှုကို ဦးဆောင်ခဲ့သူသည် ဆေးပညာပါမောက္ခ ဖြစ်သည်။ အဓိကတရားခံများမှာ နှစ်ရှည်အကျဉ်းကျခံရသည်။ ထောင် ၃ နှစ် ချမှတ်ခဲ့သော်လည်း သက်ညှာသော စီရင်ချက်အဖြစ် ၂ နှစ်သာ ကျခံခဲ့ကြရသည်။ နောက်ပိုင်းတော့ ဒေါက်တာ ဆုဂုရို တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ခဲ့

သည်။

သတင်းစာတိုက် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်တွေကို ကျွန်တော် သတိထားကြည့်လိုက်မိသည်။ ညစ်ပေနေသော သိုးမွေးဥမ်း ရောင်ပေါက်နေသော တစ်တိုက်တွေက မြို့လေးပေါ် နိမ့်နိမ့် လေး တွဲလောင်းကျနေသည်။ ဆောင်းပါးတွေ ဖတ်နေရာက နေ ကောင်းကင်မည်းမှောင်မှောင်ကို မော့ပြီး မကြာခဏ ကြည့်နေမိလေသည်။ သတင်းစာတိုက်မှ ကျွန်တော်ထွက်လာ ပြီး လမ်းထဲဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ ပါးပါးစွေစွေ မိုးစလေး တွေက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လာရိုက်သည်။ ဖြတ်သွားကြ သော ကားများ၊ ဘတ်စ်ကားများ၊ လော်ရီကားများ၊ ဓာတ် ရထားများ ဆူညံသံက တိုကျိုမြို့ကိုသို့ အတူတူပဲဖြစ်သည်။ မိုးရေစီးကြောင်းတွေရှိနေသော ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် တွင် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်လေးတွေက မိုးကာအနီ၊ အပြာ နှင့် အခြား ဝင်းလက်တောက်ပသော အုပ်ဆောင်းများဖြင့် လျှောက်နေကြသည်။

ကော်ဖီဆိုင်မှ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် သီချင်းသံဖြင့် မြူဆွယ် လာနေလေသည်။ အဆိုတော် ချီအမ်အေရီ ဒီမြို့လေးကို မကြာ ခင်က ရောက်လာသလို ထင်ရသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် ပါးစပ်ဟ ပြီးရယ်နေသော သူ့မျက်နှာကို တောက်ပသောအရောင်များဖြင့် အားဖြည့်ထားလေသည်။

‘ဟေး...ဆရာ ထိတစ်စောင် ထိုးသွားပါဦးလား’

တံခါးပေါက်မှနေ၍ ခါးစည်းအပြည့်ရှည်ရှည်ဝတ်ထား သော မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို ချဉ်းကပ်မြူဆွယ်နေသည်။

ကျွန်တော် မော့ပြီး ဘယ်လိုမှန်းမသိ မအံ့မသာ ခံစားနေ ရသည်။ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခု အတွင်းဝင်လိုက်ပြီး ကော်ဖီတစ် ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်တစ်လုံး မှာလိုက်သည်။ မိဘနှင့်အတူ သူတို့ ကလေးတွေနှင့်၊ လူငယ်တွေနှင့်အတူ အဖော်ကောင်မလေးတွေ က တံခါးကိုဖြတ်ပြီး ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်လုပ်နေကြသည်။ သူတို့ကြားထဲတွင် ဓာတ်ဆီဆိုင်ပိုင်ရှင်လို လိမ္မာပါးနပ်သော ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်မျက်နှာမျိုးကို ကျွန်တော် တွေ့နေရသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားဝတ် အဝတ်အစားဆိုင်က စီးပွားရေးလုပ် ငန်းပိုင်ရှင်မျက်နှာလို လေးထောင့်ကျကျမျိုးရိုး၊ ပါးရိုးပေါ်ပေါ် ဖြင့် လယ်သမားမျက်နှာမျိုးတွေလည်း မကြာခဏ တွေ့နေရ လေသည်။

ဒီနေ့ အခုလိုအချိန်မှာ ဓာတ်ဆီဆိုင်ပိုင်ရှင် ဘာလုပ်နေပါ လိမ့်။ သူ ယူနိုဖောင်းအဖြူကို ဝတ်ပြီး ထရပ်ကားတိုင်ကီကို ဓာတ်ဆီဖြည့်ပေးနေသလား။ သူ့နောက်က ဖုန်တက်နေသော နှိုးပြထားသည့် ပြတင်းပေါက်ထဲမှာ ယောက်ျားဝတ်လုပ်ငန်း နှင်က သူ့စက်ချုပ်ခုံပေါ် ကုန်းနေသလား။ သူတို့နှစ်ယောက် နားထောင် လူသတ်သမားတွေအဖြစ် အတိတ်က ကျူးလွန်ခဲ့ကြ သူတွေလားဟု ဒီအချိန်မှာ တစ်ခုတွေးလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအနောက် မာဆုဘာရဆီကိုတောင် ကျွန်တော် ပြောင်းလာခဲ့ သေးလေသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုင်တွေ၊ အိမ်တွေ နည်း

နည်း ကိစ္စမရှိချေ။ ဒီလူနှစ်ယောက်က လူသတ်ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံရှိသူမျိုးကို သဘောတွေတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရလေသည်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာ ဆုဂုရုက တတိယတစ် ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် ရေတွက်နိုင်လေသည်။

တစ်ခုခုဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင် ချေ။ ဘယ်လောက်တောင် ထူးဆန်းလိုက်လဲလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။ ဒီနေ့ထိ ဒီအားလုံးအပေါ် ကျွန်တော် ခက်ခက်ခဲခဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိလေသည်။ အခု ဒီမိသားစု ၏အဖေက တံခါးကိုဖြတ်ပြီး ဝင်လာသည်။ ဒီလူဟာ စစ် အတွင်းက လူတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်ကို သတ် ခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သို့သော် အခု သူ ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး သူ့ကလေးတွေကို ဆုနေပုံက လန်းဆန်းနေ သော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဖြစ်နေပြီး လူသတ်သမားနှင့် မတူချေ။ အနောက် မာဆုဘာရထဲက ရှိုးပြထားသည့် ပြတင်း ပေါက်နားမှာ အခု မိုးခြိမ်းသံလို ထရပ်ကားတွေ ဖြတ်သွား နေရာ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာလည်း နှစ်ပေါင်းများ စွာက စုပုံနေသော ဖုန်တွေရှိနေကြလေ၏။

ဆိုင်ထဲမှထွက်ပြီး ဓာတ်ရထားပေါ် ကျွန်တော် တက် လိုက်သည်။ ဖုန်အိုကဆေးတက္ကသိုလ်သည် လိုင်းဆုံးရပ်သော နေရာတွင် ရှိနေသည်။

မိုးဖွဲဖွဲ ပြန်စရွာလာသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းဝင်း ကိုဖြတ်ပြီး အဆင့်လိုက် အစီစဉ်ကျကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ်စိုက် ထားသော စေတီသစ်ပင်တွေမှ ရေစက်များ တစက်စက်ကျနေ သည်။

ပင်မဆောင်မှ ဘေးထုတ်ထားသော အဆောင်ပါဝင်သော ပထမခွဲစိတ်ဌာနကို မကြာမီတွင် ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုနေရာတွင် ခွဲစိတ်စမ်းသပ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ လူနာတစ် ယောက်ကို လာကြည့်သည့်ပုံမျိုး ဟန်ဆောင်ပြီး တတိယထပ် ကို တက်လိုက်သည်။ တတိယထပ်ပေါ်တွင် ဘေးထုတ်ထား သော အဆောင်သည် လူနာဆောင်များအပြည့် ဖြစ်နေသည်။ စင်ကြယ်သောထဲတွင် စိမ့်ဝင်ဖွံ့ဖြိုးနေသော ပိုးသတ်ဆေးနှင့် အညစ် အကြေးနံ့များ ရောနှောနေသည်။

အဲဒီအနံ့တွေကို သံသယရှိနေစရာ မလိုတော့ချေ။ ဒီအနံ့ တွေကို ဒေါက်တာ ဆုဂုရု၏ စမ်းသပ်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် ရခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တူညီသော အနံ့သည် တူညီသော အဆိပ် ရှိသည့် အရင်းအမြစ်မှ လာသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ သားရေနှစ်ထပ် ပုံးထားသော ခွဲစိတ်ခန်းစားပွဲတွေကို ပြတင်းပေါက်ငေါထွက် နေသော အဆင့်ဘေးပေါ် ခေါက်တင်ထားသည်။ ကြမ်းပေါ် တွင် ကျွန်တော် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အချိန်အတော် ကြာကြာ ဆက်နေမိလေသည်။ ဘာကြောင့် ဒီနေရာပေါ် တက် လာမိသလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မသိချေ။ ဒီမှောင်

နေသော အခန်းတစ်နေရာရာတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မကြာခဏ
ဒေါက်တာ ဆုဂုရို၏ ခွဲပြာပြာ ဖောင်းပွပျံ့မျက်နှာနှင့်
လျှော်ကန်သောနေရာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်
တွေ့လိုက်ချင်သောစိတ်က ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်ပြီး ချက်ချင်း
သိလိုက်ရသည်။

ခေါင်းစကိုက်လာသလို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။
ထို့ကြောင့် အမိုးပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ဖုကုအိုကသည် ကျွန်တော်
မလာခင်က ဝပ်နေသော ခွဲပြာပြာ လူတိရစ္ဆာန်ကောင်ကြီးကြီး
နှင့် တူနေသည်။ မြို့လေးနောက်ဘက်တွင် ပင်လယ်ကို
ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ပင်လယ်က ကြည်လင်တောက်ပ
စွာ ဝင်းလက်ပြာလှနေသည်။ အဲဒီ အဝေးကြီးကိုတောင်
ကျွန်တော့် အမြင်ထဲတွင် မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသလို ခံစားနေရ
သည်။ တိုကျိုကို ကျွန်တော် ပြန်လာချိန်သည် ဆောင်းဦး
ပေါက်ပြီးချိန် ဖြစ်သည်။ သွားခဲ့သောလမ်းကြောင်း ဘာတစ်ခု
မှ ကျွန်တော့်မိန်းမကို မပြောတော့။ ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့
ညနေတွင် ဒေါက်တာ ဆုဂုရိုဆီ သွားခဲ့သည်။ အပ်ကို ရော်ဘာ
ပိုက်ထဲ သူ ထိုးထည့်နေစဉ် ကျွန်တော်က ရည်ညွှန်းပြီး ပေါ့
ပေါ့တန်တန်ပုံဖြင့် -

“ကျွန်တော် အခု ဖုကုအိုက သွားတဲ့ ခရီးကနေ ပြန်လာ
တာ”

ဒေါက်တာ ဆုဂုရိုက ချက်ချင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အကျင့်အတိုင်း ညှိုးမှိုင်းနေသော
မျက်နှာအမူအရာက အမြဲတမ်းလိုပဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒါပြီးသော
အခါ သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ကျွန်တော့်ခုံးရိုးတွေကို စဖိ
ထောက်စမ်းနေသည်။ သွေးစက်တွေက သူ့ဂျူတီကုတ်အဖြူ
ပေါ်တွင် ပိုမိုပေါ်လွင်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ထုံဆေးထိုးပေးပါ ကျေးဇူးပြုပြီး”

ပုံမှန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်လိုလူမျိုးကို ထုံဆေးထိုးပေးနေရန်
မလိုချေ။ ကျွန်တော်က ကုသမှုခံယူနေသည်မှာ တစ်နှစ်
လောက်ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့လက်ချောင်းအေးအေး
ကြီးဖြင့် ထိခံလိုက်ရတာကို ခံစားလိုက်ရပြီး သူ့ဂျူတီကုတ်
ပေါ်က သွေးစက်တွေကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
သို့သော်ငြားလည်း ကျွန်တော် အော်လိုက်မိသည်။ အတွေး
ရှိက်ခတ်မှုကြောင့် ခွဲစိတ်စမ်းသပ်မှုပြုလုပ်သောနေ့၌ ခွဲစိတ်
စားပွဲပေါ်တွင် အမေရိကန်အကျဉ်းသားသည်လည်း ဒီလိုမျိုး
တောင်းပန်နေမှာဖြစ်သည်။ ဘာလို့မူ နေက လုံးလုံးဝင်သွား
သောကြောင့် သို့မဟုတ် ခန်းဆီးက ပိတ်နေသောကြောင့်
အခန်းသည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ခါတိုင်းထက် အမှောင်ထုက
ပိုမိုကြီးထွားလာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသောကြောင့်တည်း။
ရေကန်ထဲ ပူစီဖောင်းဖြတ်သွားသလို ကျွန်တော့်အဆုတ်ထဲသို့
လေထိုးသွင်းလိုက်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်သည်။
ကျွန်တော့်နဖူးပေါ် ချွေးစက်များဖုံးသွားသည်။

ကျွန်တော့်အဆုတ်ထဲက အပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ

ထူးထူးခြားခြား တစ်ဟုန်ထိုးသက်သာသွားသလို ကျွန်တော်
ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာ ဆုဂုရိုက နောက်ဘက်လှည့်
လိုက်ပြီး ကတ်တစ်ခုပေါ် တစ်ခုခုရေးနေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း သူ့မျက်လုံးက ပိတ်လိုက်ပွင့်လိုက်
ဖြင့် သူ စပြီး တစ်ခုခုကို ရေရွတ်သလို တိမ်တိမ်တိုးတိုး
ပန်းလျှံနှမ်းနယ်သောအသံဖြင့် “ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘာမှ
မတတ်နိုင်လို့ပဲ။ အဲဒီအချိန်က ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ အခုကစပြီး
ငါ မသေချာတော့ဘူး။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ငါ အဖမ်းခံရမယ်ဆိုရင်
ဒီလိုမျိုးထပ်ပြီး ငါလုပ်မိမယ် ထင်တယ်။ အဲလိုမျိုး...”

သူ့ဆေးခန်းမှ ကျွန်တော်ထွက်လာပြီး လမ်းတစ်လျှောက်
လျှောက်လာရာ ခြေလှမ်းတွေ တရွတ်တိုက်ဆွဲနေလေသည်။
ကျွန်တော် မလာခင်ကတည်းက အဝေးပြေးလမ်းမကြီးသည်
သိပ်ကိုတည့်တည့်ကြီး ဆန့်တန်းသွားနေသည်။ ဘယ်လောက်
ဝေးဝေးထိ သွားနေလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ပါဘူး။
ထရပ်ကားတစ်စီးက ကျွန်တော့်ဆီ တည့်တည့်လာနေပြီး
ဖုန်ထူထူသိပ်သိပ် တိမ်လိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို မွှေသွား
သည်။ ကားဖြတ်သွားသည်အထိ စောင့်ဖို့ အကာအကွယ်ပေး
သော ယောက်ျားဝတ်ဆိုင်ထဲသို့ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းလိုက်
ရသည်။ လူရပ်က သူ့အသက်မပါသောအပြုံးဖြင့် ပြုံးနေ
သည်။

“အဲဒီလူက မနက်ပိုင်းမှာ လေးပေါ၊ နေ့လယ် မွန်းတည့်မှာ
၂။ ညနေခင်းမှာ ၃”

ကလေးတုန်းက ကျွန်တော် ကြားဖူးသော လူခြင်သံ၏
ပုစ္ဆာကို ကျွန်တော် ထပ်တွေးနေမိသည်။ အခုက စပြီး
ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်လဲ။ ဒေါက်တာ ဆုဂုရိုဆီ ဆက်သွား
နေရမလား။ ဒါမှမဟုတ် မသွားရဘူးလား။ ကျွန်တော် ဘာ
လုပ်ရမှာလဲလိမ့်။

- ၁။
- “အဘိုးကြီး ရောင်းလှည့်တာ ဘယ်အချိန်ပြောင်းလဲ”
- “၃း၃၀”
- “ခုထိ ဆွေးနွေးပွဲထဲမှာလား”
- “ဟုတ်တယ်”

“အာ... ဘာကမ္ဘာလဲ၊ ငါတို့ ဒီမှာရှိနေတာ။ လူတိုင်းက
ဆေးတက္ကသိုလ်ရဲ့ မဟာဌာနမှူးပဲ ဖြစ်ချင်တာပေါ့”

ကွဲနေသော ပြတင်းပေါက်မှာ ဖေဖော်ဝါရီလက ချွံ့ချွံ့
အသံပေးနေသည်။ ဗုံးပေါက်ကွဲအားကို ကာကွယ်ထားသလို
စာရွက်တွေက မှန်တွေပေါ် ပျံ့နေသည်။ စာရွက်တွေက ငွေ
ထဲမှာ လွင့်နေသည်။ ပြတင်းမှန်ချပ်ကို အဆက်မပြတ်ခေါက်
နေသည်။ အမှတ် ၃ ဓာတ်ခွဲခန်းသည် အပြင်ထုတ်ထားသော
အဆောင်၏ မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ဒါတောင် နေ့လယ်
ခင်း ၂ နာရီထိုးပြီးခါစရှိသေးသော်လည်း အခန်းက လှောင်
ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေတာက ညနေခင်းလိုပဲဖြစ်သည်။

သူ့စားပွဲထိပ်ပေါ်တွင် တံဒါက သတင်းစာတွေကို ဖြန့်ထားပြီး သတင်းစာပေါ်တွင် ခွဲစိတ်စားအဟောင်းတစ်ခုနှင့် ဒက်ထရိုက်(ဂလူးကိုစီတစ်မျိုး) အတုံးတစ်တုံးကို သူဖျက်နေသည်။ နည်းနည်းဖျက်ပြီးသောအခါ သူ့လက်ဝါးထဲ အဖြူရောင်ခရစ်တယ် အတုံးလေးတွေကို သူ စုနေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုမ၊ကာ ချွေတာပြီး လျှာဖြင့်လျက်ပြွဲကြီးတစ်ခု လုပ်နေသည်။

ပလက်တီနမ်အစပါးလေးတစ်ခုဖြင့် မှန်ချပ်ပေါ်တွင် သလိပ်ဝါဂါ နည်းနည်းဖြန့်ပြီးသောအခါ ဆုဂရိုက အပြာရောင်ဂက်စီမီးပေါ် အခြောက်ခံနေသည်။ မနှစ်မြို့ဖွယ်ဖြစ်သော အပူပေးထားသော သလိပ်နံ့က သူ့နှာခေါင်းကို လာရိုက်သည်။

‘အာ ကာဘော်-ဖုစင် မလုံလောက်ဘူးထင်တယ်’

‘ဘာ’

‘ကာဘော်-ဖုစင်တွေ ထွက်ကုန်ပြီ’

သူ့အပေါင်းအသင်း အလုပ်သင်ဆရာဝန် တိုဒါနှင့် စကားပြောနေချိန်တွင် ဆုဂရိုက အိုဆာကာဒေသီယစကား လေသံဖြင့် စကားနည်းနည်း မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ ကောလိပ်မှာ အတန်းဖော်ဖြစ်လာကတည်းက သူတို့နှင့်ပြောတာ ထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ အတိတ်က သူတို့သူငယ်ချင်းဖြစ်ခြင်း၏ မပြောဘဲ သိသာသော သင်္ကေတ ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘အဲဒါ ဘယ်သူ့သလိပ်လဲ’

‘အဘွားကြီးရဲ့ဟာ’

ဆုဂရို ဖြေလိုက်သည်။ တိုဒါက သူ့ကိုလှည့်ပြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့်အတွက် သူ့စားလိုက်ရသဖြင့် သူ့မျက်နှာနီရဲတက်သွားသည်။ ရွှံ့ပြီး လှောင်ပြောင်သောအပြုံး သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဒက်စီစရိုက်အစလေးတွေ နည်းနည်းကပ်နေတုန်း ရှိသေးလေသည်။

‘အဲဒါအမှန်လား အဲဒါခုထိ အီ’

အကြီးအကျယ် အံ့ဩဟန်ဆောင်ပြီး တိုဒါ ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာလို့ အဲဒါကို လက်မမြှောက်လိုက်တာလဲ’

‘အဲဒီ ကောင်းကျိုးကိစ္စအတွက် မင်း အမြဲ အုပ်ဒုက္ခဖြစ်တော့မှာပဲ’

‘အဲဒါ ဘာဒုက္ခမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ရပါတယ်’

‘မင်းဘာပဲလုပ်လုပ် အဘွားကြီးက အဖြစ်မရှိတဲ့ဟာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ကာဘော်တွေ အလကားဖြစ်ကုန်မှာ’

သို့သော် ဆုဂရိုက မျက်လုံးပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်လုပ်ပြီး သလိပ်ကို လူးနေသည်။ မီးတောက်ကြောင့် ကျွမ်းသွားသော အဘွားကြီး၏ သလိပ်တွေ၏ အနားအဝန်းတွေက အညှီရောင်ပေါ်လာပြီး ကြက်ဥကြော်လိုတူနေသည်။ မှန်ချပ်ဆလိုက်ကို ကြည့်ရင်း အဘွားကြီး၏ ပိန်ပါးပါးရှုံ့တူနေသော လက်မောင်းများကို ဆုဂရိုက သတိရလိုက်သည်။ သူ့လက်မောင်းတွေကလည်း အတူတူပဲ ညိုနေလေသည်။ တိုဒါ မှန်သည်။ အဘွား

ကြီးသည် အလွန်ဆုံး ၁၀ လထက်ပိုခံမည် မဟုတ်ချေ။ မနက်တိုင်း အခုလိုပဲ အချိန်အကြာကြီးဖြစ်နေသည်။ မနှစ်မြို့စရာအနံ့များဖြင့် ထုံလွှမ်းနေသော အဆောင်ထဲ ဒေါက်တာဆုဂရို ဝင်လိုက်သောအခါ ညစ်ပတ်နေသော ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေသော အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးထဲက အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်းမှိန်သွားသည်ကို သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

အဘွားကြီးသည် လူနာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မိုဂျီ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြောသွားချိန်တွင် သူ့အစ်မက အကူအညီပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဖုကုအိုကသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီမှာ သူ့အစ်မမိသားစုသည် ပျောက်ဆုံးနေသောစာရင်းထဲတွင် ပါဝင်နေသည်ဟု သူ့ကို ပြောပြခဲ့လေသည်။ ရဲက သူ့အား လူမှုဖူလုံရေးလူနာတစ်ယောက်အဖြစ် တက္ကသိုလ်ဆေးရုံကို ပို့ပေးလိုက်ပြီး သူ့ရောက်ကတည်းက သူ့ကို ဘာမှလုပ်မပေးဘဲ အပြင်ထုတ်ထားသော အဆောင် ၃ ထဲတွင်သာ လှဲနေရလေသည်။

ရောဂါက သူ့အဆုတ်တစ်ခြမ်းကို ဖျက်ဆီးပြီးနေပြီး သူ့အသက်ရှင်ဖို့ နည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။ အဘိုးကြီး ဒေါက်တာဟာရှိမိတိုက်တော့ အချိန်အကြာကြီးကတည်းက မျှော်လင့်ချက်ကို လက်မြှောက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

‘အခွင့်ရေးတစ်ခုအနေနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်နိုင်တယ်လို့တော့ ငါ ထင်တယ်’

‘တစ်ခုခု လုပ်နိုင်တယ်’

တိုဒါက ရုတ်တရက် စိတ်တိုနေသောလေသံဖြင့် ပေါက်ကွဲထွက်လာသည်။

‘စိတ်ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်အတွက် တစ်ခုခုလုပ်နိုင်လား။ ပြီးတော့ ဒါ ဘာဆိုလိုတာလဲ။ ကြည့်၊ အဆောင်တွေရယ်၊ သီးသန့်ခန်းတွေထဲမှာ သနားစရာ ဒုက္ခသည်တွေပြည့်နေတယ်။ သူတို့မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှမရှိဘူး။ ဘာလို့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဒါကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ’

‘အဘွားကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေတာမဟုတ်ဘူး’

‘အဘွားကြီးက မာမားလို့ မင်း အမှတ်ရနေတာလို့ ငါ ထင်တယ်’

‘လုံးဝ အမှတ်မရနိုင်ပါဘူး’

‘အာ... မင်းက ဘယ်လောက်နူးညံ့တဲ့ လူငယ်လေးလဲ။ ဒီနာစီသင်တန်းသူလေးတွေလို မင်းစိတ်က ပြေးလမ်းတစ်ခုထဲမှာ ပြေးနေပြီထင်တယ်’

ဆုဂရိုမျက်နှာ နီရဲသွားသော်လည်း ရင်းနှီးနေသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိခွင့်ရလိုက်တာပဲ ဟု တွေးနေမိသည်။ ပြီးတော့ မကျေနပ်သောပုံမျိုးဖြင့် နောက်ဘက်တွင်ရှိသော နံရံကပ်စင်ပေါ်သို့ ဖန်ချပ်ဆလိုက်ကို ပစ်တင်လိုက်သည်။ တိုဒါ၏ ပြောပြချက်တွေက ဘယ်လောက်အလွန်အကျွံကို

မှန်လဲဆိုတာ သူ မသိချေ။

‘အဲဒါ ဘာလို့ဆိုတော့ အဘွားကြီးက ငါ့ရဲ့ ပထမဆုံး လူနာ ဖြစ်နေခဲ့လို့ပဲ’

သူက သူ့ဘာသာပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ စိတ် ပျက်လက်ပျက် ခံစားနေရတုန်းဖြစ်သည်။

‘မနက်တိုင်း အဲဒီအဆောင်ထဲမှာ အဘွားကြီးကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ အဘွားကြီးမှာ ဆံပင်တွေဝါနေလို့ပဲ ကြည့်လိုက် ရင် သူ့လက်တွေက ကြက်ခြေထောက်တွေလို အတော် စိတ်ညစ်စရာကွာ’

အတော်လေးနာနာကျင်ကျင်ဖြင့် ဝန်ခံလိုက်သည်။ တိုဒါ ၏ တွေ့လုံးကို ဖြတ်ထားသော အစွန်းထက်ရှုရှုလို သူ ခံစားနေ ရသည်။ ဒီလို လောကတစ်ခုတည်းမှာ သနားစရာဆရာဝန် တစ်ယောက်အတွက် ဒီမှာ အခန်းမရှိဘူးဟု တိုဒါ ပြောခဲ့ သည်။ အဲဒါအတွက် လုပ်လျှင် ဘာမှ ကောင်းမှာ မဟုတ် ဘူး။ လုပ်နိုင်လျှင်လည်း တကယ်တော့ ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်သလိုဖြစ်နေသည်။

‘ဒီနေ့ အားလုံး အပြင်ထွက်နေကြတယ်’

သူ့အဖော်က သတင်းစာအပိုင်းလေးထဲတွင် ဒက်စ်စရိုစ် အတုံးလေးကို ထုပ်ပြီး စားပွဲထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

‘သနားစရာဒုက္ခသည်တွေ ဆေးရုံထဲမှာ မသေရင် လေ ကြောင်းတိုက်ခိုက်တဲ့အခါ သေဖို့ ညတိုင်း အခွင့်အရေး သူ ရနေတာပဲ။ အဓိကအချက်က ဘာလဲ။ နောက်ပြီး အဘွားကြီး တစ်ယောက်အပေါ် သနားနေကြရတာ။ တီဘီရောဂါကုဖို့ နည်းသစ်ကို မင်းပိုကောင်းအောင် စဉ်းစားသင့်တယ်’

နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သူ့ဂျူတီကုတ်အဖြူကို တိုဒါ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ပိုအသက်ကြီးသူက နှိုးဆော်သော ပိုနုပျိုသည့် အပြုံးတစ်ခုကို ညီအစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို အကျိုးရှိသော ဆုဂုရို အားပေးလိုက်သည်။ ဂျူတီကုတ်ကို သူ့လက်ပေါ် တင်ပြီး အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

၃ နာရီထိုးပြီးသွားပြီ။ အသံတွေဆူညံနေသောကြောင့် နေ့လယ်စာ ငြိမ်ငြိမ်လေး စားရသောအချိန် ပြီးသွားပုံရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး သုတ်သုတ်ဖျာဖျာ ဟိုဟိုဒီဒီပြေးလွှား နေကြသော နာရီမတွေ အသံတွေက စကြီပေါ်မှာ ပဲ့တင်ရိုက် နေသည်။ လူနာတွေ ကိုယ့်ဘာသာချက်စားကြသော အိုးခွက် များကို လက်ဆေးကန်တွေမှာ တဖွမ်းဖွမ်း ဆေးနေကြသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းဝင်းကို ကွဲနေသောပြတင်းပေါက်မှန်လေးက ဘောင်ခတ်ပေးနေသည်။ မြို့မှလာသော ကားတစ်စီး လမ်း အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားသည် ဒုတိယခွဲစိတ်ဌာန မိန်းဂိတ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက် ပြီး ပုပုဝဝ အရပ်သားအဝတ် ဝတ်ထားသောလူနှင့် ဆေး အရာရှိလောင်း အတူလိုက်ပါပြီး ကားပေါ်တက်သွားကြသည်။ မကြာခင်မှာဘဲ ကားတခါးပိတ်၊ စထွက်ပြီး ကားက အရှိန်မြှင့် ကာ မွဲပြာပြာလမ်းမပေါ်မှာ မောင်းချသွားရာ မြင်ကွင်းထဲမှ

မြန်မြန်ပျောက်သွားလေသည်။ နေ့လယ်ခင်း နောက်ကျကျ အချိန်မှာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သောလုပ်ရှားမှုက လူသူကင်းမဲ့ နေသော ကောလိပ်ဝင်းအတွင်းရှိ တကယ့်ကို မှောင်မည်းနေ သော ဓာတ်ခွဲခန်း၊ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေသော ဆေးရုံအခန်း တွေ၊ အခန်းတွေထဲမှာ လှဲနေကြသော လူနာတွေနှင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေသည်။ အဲဒါက တခြား ကမ္ဘာမှ သရုပ်သကန်နှင့် တူနေသည်။

‘အဲဒါ ဒေါက်တာ ကန်ဒိုနဲ့ အလုပ်သင် ကိုဘိုရို၊ ဆွေးနွေး ပွဲပြီးသွားပြီ ထင်တယ်’

ဆုဂုရို တွေးလိုက်သည်။ အတွေးတစ်ခုက သူ့ကို ထိုး နှက်လိုက်သဖြင့် ပိုနက်နက်နဲ့နဲ့ ညှိုးမိုင့်သွားစေလေသည်။

‘ဆွေးနွေးပွဲက အမြဲပဲ ငါတို့ ခေါင်းကိုက်ရတာပါပဲ။ အဘိုးကြီးက ငါတို့ကို တစ်ခုခုထပ်ပြီး မ၊ ထုတ်တော့မှာပါ ပဲ’

တစ်လမတိုင်ခင်က ဆေးကျောင်း၏ မဟာဌာနမှူး ဒေါက်တာ အိုဆုဂိုသည် ဦးနှောက်သွေးယိုစီးမှုဖြင့် လဲကျသွား ခဲ့သည်။ အနောက်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏ ဆေးအရာရှိများနှင့် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက အရာရှိများ၏ ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုတွင် ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေးလုပ်နေစဉ် တစ်ဝက် လောက်တွင် အဘိုးကြီးက ထ၊ ရပ်လိုက်ပြီး ယိမ်းတီယိုင်တိုင် နည်းနည်းဖြစ်ကာ ရေအိမ်ခန်းဆီ သွားခဲ့သည်။ ခဏလေး အကြာတွင် ဘုတ်ခနဲကျသံတစ်ခု ကြားလိုက်ကြရပြီး လူတိုင်း က သူ့ဆီ ပြေးသွားကြရာ သူ့မျက်နှာကြီးက အပေါ်လန်တက်၊ နံရံကိုမှီကာ ရှေ့ကုန်းနေပြီး ထိုင်လျက်သား တွေ့လိုက်ကြရ သည်။ သူသည် အိမ်သာရေဆွဲကြိုးကို ခွဲပစ်ပြီးစွာဖြင့် ဆုပ် ကိုင်လျက်ရှိနေသည်။ ဆေးကျောင်းဝင်းအတွင်း ပြုလုပ်သော အသုဘအခမ်းအနားကို ဆုဂုရို သတိရနေမိလေသည်။ အဲဒီနေ့ က တိမ်ထူပြီး အေးမြသော နေ့လယ်ခင်းဖြစ်သည်။ ပင်လယ် ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသောလေက မီးခိုးရောင်ဖန်မှုန့်များကို ရောမွှေသယ်လာသည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသော သတင်းစာ အစအနုလေးများသည် လေဝဲလေးတစ်ခုအတွင်း သို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ အသုဘအတွက် လုပ်ထားသော မျက်နှာကြက်အမိုးက အပြင်းအထန် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။ မျက်နှာကြက်အမိုးရှေ့တွင် အနောက်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်က အရာရှိများအတွက် ထိုင်ခုံများ ချထားသည်။ အဟန့်ကောင်း သောပုံများဖြင့် သူတို့ ထိုင်နေကြသည်။ စိတ်ကြီးဝင် မာန်တက် ကာ ခြေထောက်တွေကို ဆန့်ကျားထားကြသည်။ လက်အိတ် အဖြူစွပ်ထားသော လက်တွေက သူတို့ဓားရိုးတွေကို ဆုပ်ကိုင် ထားကြသည်။ သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွင် ဆေးကောလိပ် က ဆရာများ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏ အရပ်သားအဝတ် အစားများကြောင့်လည်း သူတို့တွေက သနားစရာပုံတွေ ပေါက်နေကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ် သူတို့အားလုံးက ဒီအဝတ်အစားတွေကို ခါးဘီး နာနာ

ကြည်းကြည်းဝတ်ပြီး စိတ်ကုန်သော မျက်နှာအမူအရာများဖြင့် ဖြစ်နေကြသည်။ သေသေချာချာကြည့်လျှင် မျက်တွင်းများ ချောင်ကျကာ ယုတ်ညံ့သောပုံများပေါက်နေကြသည်။ သေဆုံး သွားသူကို ဓာတ်ပုံမရှိကီမီ အရာရှိတစ်ယောက်က မဆုံးနိုင် သော မိန့်ခွန်းခြေနေသည်။ အမှန်သစ္စာရှိသောနည်းဖြင့် မသိ မသာကွဲပြားနေသော ဆေးကျောင်းသားတိုင်း၏ အကျိုး အတွက် သူတို့လည်း ဆက်လျှောက်ဖို့ရှင်းပြနေသည်။

ဆုဂုရိုတောင် အလုပ်သင်တစ်ယောက်မျှထက်မပိုဘဲ တွေးနေမိသည်။ သို့ဖြစ်ပြီးသော်လည်း အဘိုးကြီး ဒေါက်တာ ဟာရှိမို့တို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ကြီးသောအမူအရာကို တစ် ရက်ပြီးတစ်ရက် အခု တွေ့နေရသည်။ ဒေါက်တာ ဟာရှိမို့တို က စီနီယာဆရာဝန်တွေ လွတ်သွားသော ဆေးပညာမဟာဌာန များကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့အတွက် ပတ်လမ်းပတ်ပတ်လည်တွင် ချာလပတ်လည်ရှိနေမှားကို စိုးရိမ်ပူပန်ကာ သိနေနိုင်ပေလိမ့် မည်။ လောလောဆယ်ကပဲ သူ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးခြင်းများနှင့် တူသော အကြောင်းအရာများကို အဘိုးကြီးက သူ့လက် ထောက်များအား ထူးထူးခြားခြား မထောက်ညှာဘဲ လုပ်နေစဉ် လူမှုဖူလုံရေးက လူနာတွေကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းဖို့ မြန်မြန်လုပ် ခဲ့သည်။

တိုဒါကို ထားလိုက်သလို ပိုကြီးမားသော ဆေးကျောင်း က ဆရာဝန်တွေ၏အပိုင်းက ဒုခွဲစိတ်ဆာကျင်ခေါင်းဆောင်ဖြစ် သည့် ဒေါက်တာ ကန်ဒို၏ စိုးမိုးခြယ်လှယ်မှုအောက်တွင် ရှိနေသည်။ ဆေးရုံထဲတွင် အဓိကအမြင်ဖြစ်သည့် အတွေ့အကြုံ နှင့် အသက်အရ တိုဒါနှင့် ဆုဂုရို၏ အဘိုးကြီး ဒေါက်တာ ဟာရှိမို့တိုတို့ကို ဆေးပညာမဟာဌာနများရာထူး ရနိုင်ဖို့ အလား အလာ အားလုံးက ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော ရွေးချယ်မှု အဖြစ် ယူဆထားကြသည်။ သို့သော်လည်း ဂိုဏ်းကွဲ ကန်ဒို ၏ လုပ်ဆောင်မှုရလဒ်က ယုံကြည်စိတ်ချရမှု နည်းနေလေ၏။ အခု အချိန်နည်းနည်းကြာလာသောအခါ ဖုကုအိုကရှိ အနောက်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နှင့်အတူ သူတို့အဆင့်ကိုပူး ပေါင်းလျက် အားကောင်းလာသည်။ ဒီအကြောင်းတွေက လည်း တိုဒါဆီက လာတာဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းအရ ဒေါက်တာ ကန်ဒိုသည် လျှို့ဝှက်စွာ ဖြင့် စစ်တပ်နှင့် သဘောတူထားခဲ့သည်။ သူ ဆေးပညာမဟာ ဌာနမှူးဖြစ်လာခဲ့လျှင် ဒဏ်ရာရနေကြသော လူနာများကိုပြုစု ဖို့ရန်အတွက် ဆေးရုံ၏ ပြင်ပထုတ်အဆောင်နှစ်ခုကို လွှဲပြောင်း ပေးဖို့ ဖြစ်သည်။ ကန်ဒိုနှင့် စစ်တပ်ကြားတွင် မမောတမ်း ဆက်ဆံရေးအရာရှိအဖြစ် လုပ်ခဲ့သူသည် အလုပ်သင်ဆရာဝန် ကိုဘိုးရီ ဖြစ်သည်။ သူက ဒုခွဲစိတ်ခန်းတွင် ညွှန်ကြားသူလို လုပ်ခဲ့သည်။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်တစ်ယောက်လို ဆုဂုရိုက ပိုမိုမိသော အဆင့်တွင် လုပ်ခဲ့ရသည်။ တက္ကသိုလ်အတွင်းရှိ ကိစ္စများ၏ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးသော အခြေအနေကဏ္ဍအားလုံးကို နားလည်

သဘောပေါက်နိုင်သော နည်းလမ်းမရှိချေ။ သို့သော်လည်း အခြေအနေတချို့ကိုတော့ သူ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ အဲဒါ ဘယ်ကထွက်လာပြီး သူ့အနာဂတ်အပေါ် လေးနက်သော အကျိုးကျေးဇူးတစ်ခု ဖြစ်လာမည်ဆိုတာကို သူ့အတွက် ဘယ် လိုမျှ အရိပ်အခြည်မရှိချေ။

ငါတော့ ကြီးကျယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ အဲဒါက ဒေါက်တာ အဆာအိ ဒါမှမဟုတ် တိုဒါအတွက်ပဲ ဖြစ်မှာ။ တက္ကသိုလ် ဒီနေရာမှာ သူတို့ နေရလိမ့်မယ် သူ တွေးသည်။

ငါကတော့ တောင်တွေထဲရှိတဲ့ တစ်နေရာရာက နာတာ ရှည်ဆေးရုံတစ်ခုကိုပဲ သွားရမှာပဲ။ ပြီးတော့ တီဘီဆရာဝန် တစ်ယောက်လို လုပ်ရမယ်။ အဲလောက်ပဲကောင်းပါတယ်။ ရပါပြီလေ။ ငါ မကြာခင် စေလွှတ်ခံရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ ဒီနေရာကနေ ထွက်ရတော့မယ်

ညနေစောစောပိုင်းလောက်၌ အရောင်မွဲမွဲ စိမ်းဝါရောင် ကားများသည် ဒုတိယခွဲစိတ်ခန်းအရှေ့တွင် အမြဲတစေရပ်ထား ကြသည်။ ဆေးအရာရှိ ဗိုလ်လောင်းနှစ်ယောက်သည် အစိမ်း ရောင် လည်ခွံကွေး ရာထူးတံဆိပ်ကို သူတို့ ယူနီဖောင်းကွာကင် ပေါ်တွင် ကပ်ထားသည်။ သူတို့ ဘိုးဖိနပ်များကို ယူနေကျ မဟုတ်သော ဓားတွေက တတောက်တောက်ရိုက်ကာဖြည့်နေ သည်။ ကားတစ်စီးက တံခါးပွင့်လာပြီး လေးလေးနက်နက် တည်ငြိမ်အေးဆေးပုံတစ်ခုဖြင့် ဒေါက်တာ ကန်ဒိုက ကားထဲ တွင် ဆောင့်ကြောင့်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒီအမြင်လေးကပဲ ဆုဂုရိုအဖို့ ဆိုးဆိုးရွားရွားကို စိတ်ဓာတ်ကျဖို့ လုံလောက်သော ထိုးနှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်သွားလေသည်။ ဒီနေရာက သူ့ဝပ်ဒ် တွေထဲ ရောင်းလှည့်သည့်အခါ အဘိုးကြီး၏ စိတ်ကြီးပြီး လွမ်းမိုးလိုသော ပြင်းထန်မှု၏ ပင်ရင်းနေရာတစ်ခု ဖြစ်လေ သည်။

ဒီနေ့လယ်ခင်းလည်း အဘိုးကြီး၏ စိတ်ထားက ဆုဂုရို အတွက် စိုးရိမ်စရာတစ်ခုအကြောင်း ဖြစ်နေသည်။ ဂုဏ်ဝပ်ဒ်ရောင်းလှည့်သည့်အချိန်ရောက်လာသောအခါ အဘိုးကြီး နှင့် နာစီခေါင်းဆောင် မစ္စအိုဘာတို့ ထွက်အလာကို ခွဲစိတ် ဆရာဝန် ခေါင်းဆောင် ရုံးခန်းအပြင်ဘက်တွင် သူ စောင့်နေ လိုက်သည်။ သူနှင့်အတူ တိုဒါ၊ အဆာအိနှင့် အခြား အလုပ် သင်ဆရာဝန်တစ်ဦးတို့ ဖြစ်သည်။ ဆုဂုရိုက အဆာအိဘက် လှည့်ပြီး မျက်လုံးဝိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက် လုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ အဆာအိ၏ အနားသတ်မပါသော မျက်မှန်က တလက်လက် ဖြစ်နေပြီး ချပ်အထုပ်တစ်ခုကို လှန်လှောကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဆွေးနွေးပွဲက ဘာအကြောင်းပါလိမ့်
ငါ မသိဘူး

အဆာအိက သူ့ကို ခပ်မာမာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည့်အတွက် ဆေး

ကျောင်း၏ကိစ္စတွေထဲ သူဝင်မေးစရာ အလုပ်မဟုတ်ဘူးဟု စောင်းပါးရိပ်ခြည်ပြောကြောင်း တွေးမိလေသည်။

‘ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်း မိဖုအဘရဲ့ အစာအိမ်ရည်တွေရိပ် အတွက် ငါစောင့်နေရတယ်။ ဒီနေ့ အဘိုးကြီးက အဲဒါမေးရင် ဘာလုပ်ရမလဲ’

ဒီအလုပ်သင်က တက္ကသိုလ်သို့ အရန်အရာရှိအဖြစ် အခု ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ပထမခွဲစိတ်ခန်းတွင် သူ့အဆင့်ကို ခိုင်မာဖို့ ရှိနေသော အခြေအနေအခွင့်အရေးကို အသုံးပြုပြီးလုပ် နေလေသည်။ အလုပ်သင်များနှင့် လူငယ်ညွှန်ကြားသူများ နှစ်ခုစလုံးအား လူမရှိသော ဓာတ်ခွဲခန်းများကို စွန့်ခွာစေပြီး စစ်တပ်က ဝါးမျိုးထားသည်။ ပြီးတော့ အခြေအနေတစ်ခုတွင် အဲဒါသည် သူ့အဆင့်ကို ခိုင်မာအောင် ဒေါက်တာ အဆာအိ၏ ချင့်ချိန်တတ်မှု ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံထဲတွင် လက်ရှိလောလော ဆယ် ကောလာဟလတစ်ခုအရ သူက အဘိုးကြီး၏ တူမနှင့် စေ့စပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ဆုဂုရိက သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ဖို့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည့် မျက်နှာအမူအရာတစ်ခုဖြင့်အတူ တခြားဟာတွေက အဝေးကို လှည့်သွားပြီး သူ့ချပ်တွေကို တစ်ခါ အလုပ်ကြိုးစားဖတ်ရှု ရတာမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးဖြစ်လာလေသည်။

လေးနာရီရှိပြီ။ ဖျော့တော့တော့ ဆောင်းနေခြည်သည် စကြိုမှာ ခပ်မိန့်မိန့် ကျနေသည်။ အဘိုးကြီးနှင့်အတူ သူ့အတွင်း ရေးမှူးလိုလုပ်သော နှာခေါင်းဆောင် အိုဘာတို့ နောက်ဆုံးမ တော့ ရုံးခန်းအလယ်မှ ပေါ်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကြည့် ရတာ အတော်လေးကို မောပန်းနေကြသလို ထင်ရသည်။ အဘိုးကြီး၏ အစိမ်းရောင်နက်ကတိုင်က သူ့ကုတ်အင်္ကျီ လည်ပင်းမှာ ရွံစောင်းနေသည်။

ခါတိုင်း သူ့သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြီးလိမ်းထားသော ငွေရောင် ဆံပင်တွေက ချွေးတွေနှင့် စိုထိုင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ဆံစတစ် ပင်၊ နှစ်ပင်လောက် သူ့နဖူးပေါ်မှာ ကပ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော အပတ်နည်းနည်းလောက်ကသာ ဒီလိုပေါ့ဆမှုမျိုးဆိုလျှင် မတွေ့ပုံစရာပဲ ဖြစ်သည်။ သူ ဥရောပတွင် ဆေးကျောင်းတက် စဉ်က အခု သူ့မိန်းမ ဂျာမန်အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး အဘိုးကြီးနှင့် မေတ္တာမျှခဲ့ကြောင်းကို ဆုဂုရိက ပြန်အမှတ်ရလိုက်သည်။

‘ဘာမှမတူလို့ ငါ့လို တောသားတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

ဟု သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အလေးအနက်စဉ်းစား နေမိလေသည်။

‘ဒီနေ့လည်း သူ တစ်ခုခုကို စိတ်ကြပ်ဆတ်နေတယ်’

စကြိုအောက်ဘက်ဆီကို တစ်ယောက်စီ ဘေးမှလိုက် လျှောက်နေစဉ် တိုဒါက ဆုဂုရိအား တိုးတိုးလေးကပ်ပြော လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးနောက်ကနေ သူတို့လိုက်ခဲ့ကြသော်

လည်း အဘိုးကြီးကတော့ သူတို့ကို စကားတစ်လုံးမှ မပြော ချေ။

‘မင်း မိဖုအဘရဲ့ အစာအိမ်ရည်ကို တကယ်ပဲ စစ်ဆေး ခဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လုပ်ဖို့ ဒါပေမဲ့...’

ဆုဂုရိ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးဖြေလိုက်သည်။

‘သူ့အတွက် သုံးဖို့ ပိုက်ရလား၊ သူ့သိပ်နာမယ်။ အဲဒါ တကယ်ကိုနာတာ’

တီဘီလူနာများအကြားတွင် တချို့က သလိပ်ကို လျှို့ဝှက်ထားတာက အဓိကကျနေသည်။ မိဖုအဘက တစ် ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့မူ သူတို့တွေက သလိပ်တွေကို သူတို့ တံတွေးတွေနှင့်အတူ မျိုချပစ်လိုက်ကြ သည်။ ထိုသလိပ်တွေကို ထုတ်ယူဖို့ အစာအိမ်ထဲသို့ ပိုက်တစ်ခု ထည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သုံးရက်မတိုင်ခင်က ဆုဂုရိသည် ဒီ အလုပ်ကို မိန်းမတစ်ယောက်အား သူ့ကုသမှုပေးဖို့ အကြိမ် ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီမိန်းမမှာ အစာအိမ်ပေါက်ပြီး စုတ်သွားကာ အန်ခဲ့သည်။

‘ဒါ မင်း မလုပ်နိုင်ဘူးလား’

တိုဒါက သူ့ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ အဲလိုနည်းနဲ့ ဆက်သွားမယ်။ အဘိုးကြီး မေးရင် သူ့ကို ပြောလိုက်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ရတယ်လို့၊ မင်းရဲ့ ဘဏ်နံပါတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ပေးလိုက်’

ဝပ်ဒ်တွေထဲတွင် လှည့်လည်စစ်ဆေးတာ စ၊ လုပ်သည်။ ဒီအချိန်တိုသော ဖေဖော်ဝါရီ နေ့လယ်ခင်းအချိန် ပြတင်းပေါက် တွင် မိန့်မိန့်ဖျော့ဖျော့ အလင်းလေးသာ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေသည်။ သူတို့ငါးယောက်ဖြစ်သော ဂျူတီကုတ်အဖြူဝတ်ထားသော အဘိုးကြီး၊ ဒေါက်တာ အဆာအိ၊ နှာခေါင်းဆောင် အိုဘာ၊ တိုဒါနှင့် ဆုဂုရိတို့သည် ဝပ်ဒ်ထဲ ဝင်သွားကြသည်။ တာဝန် ကျသော နှာခေါင်းဆောင်အမျိုးသမီးတွေကို ခပ်မြန်မြန် လေး ဖွင့်လိုက်သည်။ လူနာများစွာ ပျာယာခတ်သွားပြီး ခုတင် တွေပေါ်သို့ အလောတကြီး ခုန်တက်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ခူးတွေပေါ် သူတို့လက်တွေ ကောင်းကောင်း တင်ထားလိုက်ကြ သည်။ အနံ့တွေက ဝပ်ဒ်ထဲတွင် စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေတာဟာ ထူး ခြားသော အဖြစ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်ကပဲ လူနာ တွေက သူတို့ဘာသာ ချက်ပြုတ်တာတွေကို လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အခု ညစ်ပတ်နေသော အိပ်ရာတွေမှာ ထင်းမီးနံ့တွေ ရောနေသည်။ ခုတင်အောက်တွင် သေးအိုးများကို ထားသည့် အတွက် ပေါင်းပြီး ပုပ်စောနံ့လာသည်။ ထိုအနံ့တွေက စကြို ဘက်ဆီ လွင့်ပါလာသည်။

သူက အဘိုးကြီးနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက် တည်းဖြစ်ဖြစ် ဝပ်ဒ်ထဲဝင်လာသည်အပေါ် မူတည်ပြီး လူနာ တွေ၏မျက်နှာ အမူအရာတွေက လုံးလုံးခြားနားသွားတက် ကြောင်း ဆုဂုရိ သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ တစ်ယောက်

တည်း ဝင်လာလျှင် သူတို့၏ အိပ်ရာအစုတ်အပြတ်တွေပေါ်မှ သူတို့တွေက တိတ်တခိုးပြီးပြလိုက်ကြသည်။ သူ့အား အမျိုးစုံသော မကျေနပ်ချက်တွေနှင့် သနားခံတာတွေ လုပ်တတ်ကြလေသည်။

‘ဒေါက်တာ ဆုဂုရို ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးနည်းနည်းလောက်။ ဒီချောင်းဆိုးကြောင့် ငါ အိပ်လို့မရဘူး’

‘ဒေါက်တာ ကယ်လစ်ယမ်ဆေးပြား နည်းနည်းလောက် ရနိုင်မလား’

သူတို့ ဘာလို့ချင်တယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာ ဆုဂုရို သိပါသည်။ သူက ဘယ်လိုပဲ မောင်းထုတ်ထုတ် သူတို့က လျှို့ဝှက်စွာပဲ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ အစားအစာအတွက် နောက်ဆက်တွဲအနေနဲ့ မစို့မပို့ ရာရှင်ဖြစ်သော အာလူးနှင့် ပဲကို လဲလှယ်ကြရလေသည်။ နောက် အချို့က သိပ်အရေးကြီးသော အချိန်ဖြစ်သည့် ဆိုးဆိုးရွားရွား အစာပြတ်လတ်သည့်အခါ သူတို့ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းတွေက စူးစူးရှရှ ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို စိတ်ငြိမ်ဖြေပျောက်ဖို့ရန်အတွက် သိမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အဘိုးကြီး တစ်ပတ်တစ်ခါ ဝင်လာသောအခါ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေနှင့် ဆေးကျောင်းသားတွေက တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရံထားကြရသည်။ လူနာတွေက သူတို့ဘာသာ ကပ္ပာကယာ တတ်နိုင်သလောက် မပေါ်လွင်အောင် လုပ်ကြရသည်။ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ချိတ်ထားသော အဖျားအပူချိန်ပြချပ်ကို အဆာအိ ယူလိုက်ပြီး အဘိုးကြီးအား ပေးလိုက်သည်။

ပြီးနောက် လူနာ၏ မျက်လုံးတွေက မှေးလာပြီး ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေဖြင့် ပြည့်နှက်လာသည်။ ပြစ်ဒဏ်တစ်ခု စီရင်ချက်ချတာကို စောင့်ဆိုင်းနေကြရသလို ကြီးမားသော အမှုတစ်ခု မဖြစ်ခင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြလေသည်။ သူတို့အဖျားတွေတက်လာလျှင် သို့မဟုတ် ချောင်းဆိုးတာတွေ ပိုဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးထွားလာလျှင် ဖုံးကွယ်ဖို့ သူတို့တွေ အသည်းအသန် ကြိုးစားကြသည်။ သူတို့ထိုင်ပြီး ပခုံးတွေကို ကိုင်းထားကာ ဒူးတွေပေါ် လက်တွေတင်လျက် ထိတ်လန့်စရာကောင်းသော ဒီဆရာဝန်တွေ၏ စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးခြင်းမှ လွတ်မြောက်ဖို့၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖြစ်နိုင်သမျှမြန်ဖို့ မျှော်လင့်နေကြလေသည်။

‘ခင်ဗျား ညဝတ်အင်္ကျီလှန်လိုက်ပါ’

အဆာအိက လူတစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘အစာအိမ်ဘက်ပေါ် မှောက်လိုက်။ အဖုတွေက အရင်က အတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နားကနေ ပြည်တွေ အပြင်ကို စထွက်နေပြီ’

သို့သော် အဘိုးကြီးက အပူချိန်ပြချပ်ကို ကိုင်ထားသော်လည်း သူ့စိတ်က တစ်နေရာရာကို ရောက်နေသလိုထင်ရသည်။ ဝပ်ဒ်က မှိန်ပျံ့ပျံ့သာ လင်းနေသည်။ သူ့မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်ဖို့ အရင်ကတည်းက သူ့စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ခဲ့

ချေ။ ဒါဖြစ်နိုင်ခြေမရှိသည့်အတွက် ချပ်ကို သူ သဘောပေါက်သွားသည်။

‘အဖျားလား’ အဘိုးကြီးက သက်သက်သာသာ မေးလိုက်သည်။

‘နားထဲက စ,ကိုက်လာကတည်းက အဖျား ၁၀၀ အထက်ကို တက်လာတာပဲ’

‘အဲဒါ နည်းနည်းမှ မနာဘူး ဒေါက်တာ’

လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူနာ၏ အရိုးချည်းရှိနေသော ရင်ဘတ်အား ညဝတ်အင်္ကျီအစုတ်ကိုဖြတ်ပြီး မြင်နေရသည်။ ကယ်လစ်ယမ်နှင့် မုတ်ဆိတ်ရိတ်မထားသော မျက်နှာက လုံးလုံး မျက်ရည်များဝိုင်းရင်း ကန့်ကွက်နေသည်။

‘အခု မနာပါဘူး’

ရောဂါလက္ခဏာတွေက ရှင်းပြီးလုံလောက်နေသည်။ ရောင်နေသော လင်ဂလင်းအင်္ကျီတံမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အဖုသေးသေးလေးတစ်ခု ညာဘက်နားတွင်ရှိနေသည်။ သူစီးကရက်ကို ကိုင်ထားရင်း လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ရောင်နေသော အဖုပေါ် အဘိုးကြီးက ရှည်ရှည်ဖြူဖြူ လက်ချောင်းဖြင့် မြဲမြဲမြဲမြဲ ဖိလိုက်သည်။ လူနာက အထိတ်တလန့်ဖြင့် မအော်လိုက်မိအောင် ချုပ်ထိန်းနေသည်။

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဒေါက်တာ’

‘ဒါကို ခင်ဗျားပြောတာနော် အွန်’

‘ဒေါက်တာ ကျွန်တော် နေကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား’

စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ အဘိုးကြီးက နောက်ခုတင်တစ်ခုဆီကို လျှောက်သွားလေသည်။ တိုဒါနှင့် နာစ်ခေါင်းဆောင် အိုတ နောက်မှ ဆုဂုရို လိုက်လာသောအခါ သူ့နောက်ရှိ အဆာအိက တိုးတိုးလေး ဖြေသိမ့်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သံကို သူ ကြားသည်။ သူ့ဖောင်တိန်က အပူချိန်ပြချပ်ပေါ်ရှိနေသလို သူ ပြေးသွားသည်။

‘အခု စိတ်မပူနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အကိုက်ပျောက်ဆေး ပေးပါ့မယ်’

ဆုဂုရို မျှော်လင့်ထားသလို ဒီနေ့တော့ အဘိုးကြီးက စိတ်ကြွပ်ဆတ်မနေချေ။ စိတ်ကြီးတာထက် ပိုပြီး တစ်ခုခုကောက်ယူလိုက်သလို ဖြစ်နေသော ထင်မြင်ချက်အားလုံးကို သူ ပေးလိုက်သည်။ အဖျားအပူချိန်ပြချပ်တစ်ခုကို သူကိုင်ရင်း သို့မဟုတ် လူနာ၏ စောင်ပေါ် သူ့လက်တင်ထားသလို သူကောင်းကောင်း ပုံပေါ်နေသော လက်ချောင်းများထဲက စီးကရက်မှ ပြာရွဲပြာပြာများ အောက်ကျနေသည်ကို သူ သတိထားမိပုံမရချေ။ လူနာတိုင်း၏ ခုတင်ရှေ့တွင် သူ ရပ်နေပြီး နောက် လက်ဟန်ခြေဟန် အမူအရာသိပ်မပြဘဲ နောက်တစ်ခုတင်သို့ ရွှေ့သွားသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)